

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TARİH

II

ORTAZAMANLAR

8 renkli tablo — 46 harita — 113 resim

1 9 3 1
İSTANBUL
DEVLET MATBAASI

*Maarif Vekâleti Milli Talim ve Terbiye Dairesinin 28 / 11 / 1931
tarih ve 2847 numaralı emrile 25000 nüsha tab'edilmiştir.*

MUKADDİME

Son yıllara gelinceye kadar “*Türk Tarihi*,” memleketimizde en az tetkik edilmiş mevzulardan biri halinde idi.

1000 yıldan fazla süren *islâmlık - hristiyanlık* davalarının doğurduğu husumet duygusile mutaassıp müverrihler bu davalarda asırlarca islâmlığın pişdarlığını yapan Türklerin tarihini kan ve ateş maceralarından ibaret göstermeğe savaştılar. Türk ve islâm müverrihler de Türklüğü ve Türk medeniyetini islâmlık ve islâm medeniyeti ile kaynaştırdılar; islâmlığa takaddüm eden binlerce yıla ait devreleri unutturmayı *ümmeççilik* siyasetinin icabı ve din gayreti vecibesi bildiler. Daha yakın zamanlarda Osmanlı İmparatorluğuna dahil bütün unsurlardan tek bir milliyet yaratmak hayalini güden *osmalılık* cereyanı da, Türk adının anılmaması, millî tarihin yalnız ihmal değil, hatta yazılmış olduğu sayıfalardan kazınıp silinmesi yolunda üçüncü bir amil halinde diğerlerine eklendi.

Bütün bu menfi cereyanlar, tabii olarak, mektep programları ve mektep kitapları üzerinde dahi tesir gösterdi ve Türklüğün, çadır, aşiret, at, silâh ve muharebe mefhumlarıyla müradif tutulması an’anesi mektep kitaplarımıza kadar girdi.

Türk Tarihinin, inkâr edilmiş ve unutturulmuş simasını ve mahiyetini, bütün hakikatlerle meydana çıkarabilmek için çalışmakta olan *Türk Tarihi Tetkik Cemiyeti* bir kısım azasını tarih tedrisatındaki bu boşluğu doldurabilecek bir kitap hazırlamağa memur etti.

En yeni eserlere ve Anadolu, Mısır, Mezopotamya, Ortaasya, Şimalî Hint, Şimalî Çin ve Cenubî Sibirde hergün daha ileri götürülmekte olan arkeolojik tetkiklere istinat etmekle beraber mevzuun genişliği, zamanın darlığı yanında, önü-

müzdeki ders yılına yetiştirilmesi zaruretinin de hâkim bulunması ilcasile, bu küçük eserin ihtiyaca tam ve mükemmel şekilde tekabül edeceği iddia olunamaz. Noksanları, ileride, yeni basılışlarda tamamlanacaktır. Kitabın ihtiva ettiği mevzular etrafında daha fazla malûmat edinmek isteyenler aynı heyetin pek yakında bastırılmak üzere hazırladığı *Umumî Türk Tarihinin Ana Hatları* hakkındaki esere müracaat edebilirler.

Cemiyet, dört kitap halinde hazırlamış olduğu bu küçük eseri, mekteplerde okutulmasını kabul eden Türkiye Cümhuriyeti Maarif Vekâletine hediye etmiştir.

Cemiyet, Maarif Vekâleti Neşriyat Müdürü Faik Reşit ve Devlet Matbaası Müdürü Hamdi Emin Beylere kitapların basılışındaki kıymetli yardımları için teşekkürü vecibe bilir.

KİTABIN HAZIRLANMASINDA ÇALIŞANLAR

M. Tevfik Bey

Riyaseticümhur Umumi Kâtibi ve Türk Tarihi Tetkik Cemiyeti Reisi

Samih Rifat Bey

Çanakkale Meb'usu ve T. T. T. C. Reis Vekili

Akçuraoğlu Yusuf Bey

İstanbul Meb'usu, Ankara Hukuk Mektebi Siyasî Tarih Profesörü ve T. T. T. C. Reis Vekili

Dr. Reşit Galip Bey

Aydın Meb'usu ve T. T. T. C. Umumi Kâtibi

Hasan Cemil Bey

Balıkesir Meb'usu ve T. T. T. C. Azası

Afet Hanımefendi

Musiki Muallim Mektebi Tarih ve Medeni Bilgiler Muallimi ve T. T. T. C. Azası

Baki Bey

Erkânıharbiye Miralayı, Büyük Erkânıharbiye Harp Tarihi İkinci Şube Müdürü

İsmail Hakkı Bey

Balıkesir Meb'usu ve T. T. T. C. Azası

Reşit Saffet Bey

Kocaeli Meb'usu ve T. T. T. C. Azası

VIII

TARİH

Sadri Maksudi Bey

Şarkî Karahisar Meb'usu, Ankara Hukuk Mektebi Profesörlerinden ve T. T. T. C. Azası

Şemseddin Bey

Sivas Meb'usu ve İstanbul Darülfünunu Türk Tarihi Sabık Profesörü ve T. T. T. C. Azası

Şemsi Bey

Miralay, Harita Umum Müdürlüğü Harita Şubesi Müdürü

Yusuf Ziya Bey

Eskişehir Meb'usu, İstanbul Darülfünunu Hukuk Tarihi Sabık Profesörü ve T. T. T. C. Azası

İÇİNDEKİLER

I — ESKİZAMANDAN ORTAZAMANA GİRERKEN	1-20
A. Roma âlemi.	1-13
III. ASIRDAKİ SİYASÎ BUHRAN, S. 3.	
IV. ASIRDA ROMA İMPARATORLUĞU, DEVLET VE KİLİSE, S. 4.	
Devlet ve kilise arasındaki münasebetler, S. 5.	
ROMA ÂLEMİNİN İKTİSADÎ İNHİTATI, S. 7.	
Hükûmet, maliye, umumî ahlâk, S. 9.	
GARBİ ROMA İMPARATORLUĞUNUN İNHİDAMINDAN SORA ROMA ÂLEMİ, S. 10.	
Papalık ve dinî hayat, S. 11. — Cemiyet hayatı, S. 13.	
B. Müstakil Gol ve Roma Golü.	14-18
1. MÜSTAKİL GOL, S.14. — Memleket, S.14. — İlk ahalî, S. 14. — Ligürler ve İberler, S.15. — Gollüler istilâsı, S.16. — Gollülerin içtimâî ve siyâsî hayatları, S. 16. — Gollülerin dinî, S. 17.	
2. ROMA GALYASI, S. 17. — Germanler ve Roma, S.17.— Golde hıristiyanlık, S. 18.	
C. Germanler	18-20
Romalılara göre Germanyâ, S.18. — Germanlerin ahlâkları, S. 19.— Germanlerin siyâsî teşkilâtları ve dinleri, S. 19.	
II — ALANLAR VE AVRUPAYI İSTİLÂLARI	21-22
II — AVRUPADA TÜRK - HUN İMPARATORLUĞU	23-28
Garbî Hun Devleti, S 23. — Garba yürüyüş, S.23. — Avrupa kavimlerinin karışması, S. 23. — Attilâdan	

evel idare, S. 24. — Bizans ve Roma ile münasebet, S. 24. — Attilâ ve büyük plâni, S. 24. — Margüs Muahedesi, S. 25. — Attilânın icraatı, S. 26. — Orlean seferi, S. 26. — Roma üzerine hareket, S. 27. — Attilânın vasıfları, S. 27. — Attilâdan sora Hun Devleti, S. 27. — Medeniyet, S. 27. — Askerlik san'atı, S. 28.

IV — ASYADA AKHUNLAR DEVLETİ . . . 29-30

Devlet kurdukları mıntaka, S. 29. — Siyaset ve nüfuz, S. 29. — İnkıraz, S. 29. — Pencapta Akhunlar, S. 30.

V — BEŞİNCİ ASIRDA AVRUPA 31-37

KAVİMLER MUHACERETİ, S. 31. — Garp Germenleri: Alamanlar, Franklar, Saksonlar, S. 31. — Şark Germenleri: Şark ve garp Gotları, S. 32. — Vizigotlar (Garp Gotları), S. 32. — Britanyanın Angıl ve Saksonlar tarafından fethi, S. 33. — Burguntlular ve Frankların Gole girişleri, S. 34. — Merovenj sülâlesinin sukutu, S. 35. — Frankların ahlâkları, S. 35. — İspanyada ve Afrikada Vandallar, S. 35. — Ostrogotlar, Odoakır - Garbi Roma İmparatorluğunun yıkılması, S. 36.

VI — AVAR İMPARATORLUĞU 38-39

Avar İmparatorluğunun teessüsü, S. 38. — İslavlar ve Bizanslılar ile münasebet, S. 38. — Avar Devletinin inkırazı ve bugünkü bakıyesi, S. 38. — Medeniyetleri, S. 39.

VII — VI. ASIRDA ŞARKÎ ROMA İMPARATORLUĞU 40-45

BİZANS, S. 40. — Garbi Roma, S. 40. — Din ihtilâfları, S. 41. — Jüstiniyen (527 - 565), S. 42. — Hipodrom, S. 42. — VI. Asırda Bizans medeniyeti, S. 43. — Jüstiniyenin plâni, S. 43. — Garpta taarruz, S. 43. — Şarkta müdafaa, S. 44. — Jüstiniyenden sora imparatorluğun gerilemesi, S. 44.

VIII — ASYADA TÜRK (TUKYU) İMPARATORLUĞU 46-53

Tukyu Devletinin kuruluşu, S. 46 — Devletin büyümesi, S. 46. — Şark ve Garp Tukyuları, S. 47. —

Devletin inkırazı, S. 47. — Şark Tukeyuları Devleti-
nin ihyası (Türk Kutluk Devleti), S. 48. — Tukeyuların
umumî tarihteki rolü, S. 48. — Medeniyet: Tukeyula-
rın dini, S. 50. — Tukeyularda devlet teşkilâtı, S. 50. —
Ahlâk ve âdetleri, S. 51. — Sanayi ve ticaret, S. 51. —
Orhon kitabeleri, S. 52.

IX — TÜRKİŞ DEVLETİ 54-56

Türkîşler ve Uçele Hanedanı, S. 54. — Sulu Kagan
(718-737), S. 55 — Türkîşlerin siyasi hakimiyetle-
rinin sonu, S. 55.

X — KARLUK DEVLETİ 57-58

Karluklar, S. 57. — Karluk Devleti, S. 57.

XI — UYGUR DEVLETİ 59-61

Uygurlar, S. 59. — Kırgızlar ve Uygurların cenuba
muhaceretleri, S. 59. — Uygurlar arasında Buda ve
Mani dinleri, S. 59. — Şarkî Türklerinde Uygur me-
deniyeti, S. 60. — Uygur alfabesi ve Uygur edebiya-
tı, S. 61.

XII — GARBÎ ASYA VE ŞARKÎ AVRUPA TÜRK DEVLETLERİ. 62-75

A. Hazar Devleti (602-1016) 63-65

Hudut, mühim şehirleri, S. 63. — İran ve Bizansla
münasebet, S. 63. — İslâmlarla münasebet, S. 63. —
Ruslarla münasebet, S. 64. — Medeniyetleri, S. 64. —
Sonu, S. 65.

B. Bulgar Devleti 65-69

Mıntaka, merkez islâm âlemile temas, S. 65. — Ne
vakte kadar devam etti, S. 65. — Medeniyetleri, S. 65.
Garbî Bulgar Devleti, Tuna Bulgarları, S. 66. — Tuna
Bulgarlarının medeniyetleri, S. 67. — Eski Bulgar ki-
tabesi: Madara kitabesi, S. 68.

C. Macarlar 69-71

Menşeleri ve garba hareketleri, S. 69. — Macaristanda
yerleşmeleri, S. 70.

D. Peçenekler 71-73

Peçeneklerin garba hareketleri, S. 71. — Balkanlara

ve Bizansa akınları, S. 72. — Akıbetleri, S. 72. — Kabarlar ve Çerkezler, S.72.

E. Oğuzlar 73

Oğuzların garba hareketi, S. 73.

F. Kumanlar 73-75

Kumanların (Kıpçaklar) garba hareketi, S. 73. — Kumanların şarki Avrupa memleketlerine akınları, S.74.— Akıbetleri, S. 74. — Netice, S. 75.

XIII— V. ASIRDAN SORA AVRUPAYA ŞARK-TAN GELEN YENİ İSTİLÂLAR 76-78

İSLAVLAR, LOMBARTLAR VE ANGILO-SAKSONLAR v. s., S. 76. — Lombartlar, S. 76. — Angilo-Saksonlar Britanya adasında, S. 76. — İslavlar Tuna vadilerinde, S. 77. — Papalık ve istilâcılar, S. 77.

XIV— İSLÂM TARİHİ 79-184

A. İslâm dini Arabistanda kuruldu 79-86

Memleket, S. 79. — Araplar, ahlâk ve âdetleri, S. 80. — İslâmiyetten evel Arap devletleri, S. 80. — İslâmiyetten evel Arabistanın dinî vaziyeti, S. 84. — Kâbe ve sair mabetler ve kâhinler, S. 84. — Lisan ve edebiyat, S. 86.

B. İslâmiyetin zuhûru esnasında komşu devletlerin vaziyeti 86-93

İran, S. 86. — Bizans, S. 87. — Mısır, S. 88. — Muhammet ve hayatı, S. 88. — Muhammedin daveti, S. 89. — Kuran ve vahiy, S. 90. — İlk vahiy, S. 91. — Muhammet Medinede, S. 93.

C. Muhammedin bellibaşlı seferleri 94-118

Bedir muharebesi (624), S. 94. — Uhut muharebesi, S. 95. — Kureyşlilerin Muhammet tarafından takibi, S. 99. —Uhut muharebesinden sora, S.100. — Medine muhasarası, Hendek, S. 100. — Medine muhasarasında hıyanet eden Yahudileri tenkil, S.102. — Yıllık haç, S. 102. —Hudeybiye musalâhası, S. 103. — Hayber seferi, S. 105. — Mekkenin zaptı, S. 106. — Huneyn muharebesi, S.108. —Taif seferi ve muhasarası, S.109. —Tebük seferi, S. 109. — Halit bin Velidin Yemene seferi, S. 111. — Arabistanda islâmiyet aleyhinde ilk kıyamlar - Müseyleme, S. 111. —Veda hacı ve Muham-

medin ölümü, S. 112. — Muhammedin ölümü (8 Haziran 632), S. 112. — Ebubekirin intihabı (8-9 Haziran 632), S. 113. — Ebubekirin hilâfete intihabının ertesi günü, S. 116. — Halifeliğin hakikî mahiyeti, S. 116.

D Hulefairaşidin devri 118-125

Ebubekir (632-634), S. 119. — Kuranın ilk toplanması, S. 119. — Ömer (634-644), S. 120. — İran seferi, S. 120. — Mısırın zaptı, S. 120. — Osman (644-656), S. 121. — Dahili isyanlar, S. 121. — Ali (656-661), S. 122. Siffin muharebesi, S. 122. — Hariciler ve Alinin öldürülmesi, S. 123. — Arapların İran, Şarki Roma, Türk medeniyetleri ile temaslarının ilk devreleri, S. 124. — Siyasî ve içtimâî teşkilât, S. 124.

E. Emevî Saltanatı 125-149

Muaviye zamanı (660-680), S. 125. — Yezit zamanı, Hüseyin (680-683), S. 126. — Mervan zamanı (683-685), S. 126. — Abdülmelik zamanı (685-705), S. 127. — Abdülmelik'in halefleri S. 128. — Emeviler devrinde Şimalî Afrikada müşküllerin yenilmesi, İspanyanın fethi, S. 130. — İspanyanın fethi, S. 133. — Türk İspanyada, S. 133. — Kadis muharebesi, S. 134. — Abdürrahman'ül Gafiki (729), S. 138. — İspanyada fena idare, S. 140. — Türk-Arap mücadelesi, S. 141. — Arap taarruzuna uğrayan Türk medeniyeti, S. 141. — Abdülmelik zamanında başlayan mücadele, S. 143. — Arapların Türkler aleyhinde tatbik ettiği siyaset, S. 146. — Emevî saltanatını yıkan fırkalar, Arap olmıyanların fırkası (şuubîye), S. 147. — Emevî saltanatının yıkılması, S. 148.

F. Abbasiler 149-167

İlk halifeler, S. 149. — Harun Reşit (789-809), S. 150. Harun Reşidin oğulları: Emin, Memun, Mutasım, S. 151. — Abbasi devletinin sukutu, S. 151. — Abbasi halifelerinin ortadan kaldırılması, S. 152. — Abbasiler devrinde Türkler ve Türklerin müslüman olmaları, S. 154. — Abbasi devrinde islâm medeniyeti ve bu medeniyette Türklerin tesiri, S. 163. — Emevî ve Abbasi devirlerinin idare tarzı, S. 165. — İçtimâî hayat, S. 166.

G. İspanyada Endülüs İslâm Devleti (756-1031) 167-184

Abdürrahmanın memleketi teskin, imar ve idaresi, S. 169. — Hişam (788-796), S. 169. — Hakem I. (796-822), S. 170. — Abdürrahman II. (822-857), S. 172. — Abdürrahman II. nin halefleri, S. 173. — Abdürrahman III.

devri (912-961), S. 175. — Hakem II. devri (961-976), S. 178. — Hakem II. den sora Endülüs Emevileri, S. 180. — Endülüste tavaifi mülûk, S. 181. — Hatırda tutulacak hulâsa, S. 183.

XV — İLK MÜSLÜMAN TÜRK DEVLET- LERİ 185-194

A. Asyada 185-192

SAMANOĞULLARI (874-999). Samanoğulları Devletinin kuruluşu, S. 185. — Samanoğulları Devletinin inhitat ve inkırazı, S. 185. — Samanoğullarında idare teşkilâtı, S. 186. — Samanoğulları devrinde mahallî hanedanlar, şehir teşkilâtı, iktisadî hayat, S. 186.

GAZNELİLER DEVLETİ (962-1183). Alp Tekin ve Gaznenin zaptı, S. 187. — Sevük Tekin ve Gazneliler Devletinin büyümesi, S. 187. — Mahmut: zaferleri, Gazneliler Devletinin yükselmesi, S. 188. — Mahmuttan sora imparatorluğun inhitat ve inkırazı, S. 188. — Gazneliler devrinde medeniyet, S. 189.

KARAHANLILAR DEVLETİ (932-1212). Karahanlılar Devletinin kuruluşu, S. 190. — Devletin şarkî ve garbî olmak üzere ikiye ayrılması, S. 191. — Karahanlılarda idare ve ordu teşkilâtı, S. 191. — Karahanlılar devrinde medeniyet, S. 192. — Karahanlılar devrinde Türk lisan ve edebiyatı, S. 192.

B. Mısırdaki 192-194

TULUNLULAR DEVLETİ (868-905). Tulunlular Devleti, S. 192. — Tulunluların medenî faaliyetleri, S. 193.

AHŞİTLER DEVLETİ (935-969). Ahşitler Devleti, S. 194.

XVI — KÄROLENJ İMPARATORLUĞU . . 195-201

A. İlk Karolenjler 195-197

Kısa Pepen - Şarlman - Papaların cismanî hükûmetleri, S. 196. — Kısa Pepen, Frankların kralı, S. 197.

B. Büyük Karl=Şarlman ve harpleri (768-814) 197-199

İtalya seferi, S. 198. — İspanya seferi, S. 198. — Germanyada Saksonya seferleri, 198 — Şark hudutlarında seferler, S. 199. — Büyük Karl (Şarlman)ın ölümü, S. 199.

C. Derebeylik usulünün başlangıcı 200

- D. Karolenj İmparatorluğunun erimesi. . . . 200-201
İmparatorluğun kiralıklara ayrılması, S. 200. — Ver-
dön Muahedesi (843), S. 201.

XVII—NORMANLAR 202-203

XVIII—KAPE SÜLÂLESİ 204

XIX—ALAMAN DÜKALIKLARI VE MU-
KADDES ROMA - GERMEN İMPARA-
TORLUĞUNUN KURULUŞU . . . 205-206

XX — PAPALARLA İMPARATORLAR MÜ-
CADELESİ. 207-210

Birinci devir mücadele, S. 207. — İkinci devir müca-
dele, S. 208.

XXI — XI-XII. ASIRLARDA HİRİSTİYAN DE-
REBEYLİKLERİ (FEODALİTE) 211-213

Derebeyleri, yaşayış ve âde'leri, Şövaliyeler, S. 211.—
Orta zamanda halk sınıfları, S. 212.

XXII — BÜYÜKSELÇUK İMPARATORLUĞU 214-224

A. Tarih 214-220

Cihan tarihinde Selçuk İmparatorluğunun ehemmi-
yeti, S. 214. — Oğuz Türkleri, S. 214. — Selçuk ailesi,
S. 215. — Samanoğulları, Karahanlılar, Gazneliler ve
Sslçukluların bunlara karşı vaziyeti, S. 215. — Selçuk
Devletinin kuruluşu, S. 216. — Tuğrulun İran, Har-
zem, Azerbaycan ve Irak fütuhâtı, S. 216. — Alp Aslan
S. 217. — Melikşah ve Selçuk İmparatorluğunun
yükselme devri, S. 218. — Sancar devri, S. 218. —
Selçuk İmparatorluğunun parçalanması, S. 219.

B. Medeniyet 220-224

Devlet ve hükümdar, S. 220. — Divan teşkilâtı, S.
220. — Askerî teşkilât, S. 221. — Melikşah devrinde
ordu, S. 221. — Dinî siyaset, S. 222. — İlim hayatı:
Medreseler ve kütüphaneler, S. 222. — Selçuk saray-
larında acem edebiyatının inkişafı, S. 223. — Selçuk
devrinde Türkçe, S. 223. —Güzel san'atler, S. 224.

XXIII—HAÇLILAR SEFERLERİ 225-230

Haçlı Harplerinin sebepleri, S. 225. — I inci Haçlı seferi, S. 225. — II inci Haçlı seferi, S. 226. — III üncü Haçlı seferi, S. 227. — IV üncü Haçlı seferi, S. 227.— Son Haçlı seferleri, S. 228 — Haçlı seferlerin neticeleri, S. 229. — Haçlı seferleri cetveli, S. 230.

XXIV— KARAHAATA DEVLETİ (1130-1218) . 231-233

Karahata Devletinin kuruluşu, S. 231. — Karahatalar Devletinin yükselişi ve inhitatı, S. 232. — Küçlük ve Karahata Devletinin inkırazı, S. 232. — Karahata Devletinin dahili teşkilâtı, S. 233.

XXV— HARZEMŞAHLAR DEVLETİ (1077-1231) 234-238

Harzem ve Harzemşahlar sülâleleri, S. 234. — Son Harzemşah sülâlesi, S. 234. — Harzemşahlar Devletinin dahili vaziyeti, Moğollarla harp, S. 235. — Celâleddin; Harzemşah Devletinin inkırazı, S. 236. — Harzemşahlarda idare teşkilâtı, S. 237. — Harzemde ilmi ve edebî hayat; Türk lisan ve edebiyatı, S. 237.

XXVI — TÜRK-MOĞOL İMPARATORLUĞU 239-247

Temuçin ve Türk-Moğol Devletinin kuruluşu, S.239. Cengizin fütuhâtı, S. 240. — Türk-Moğol İmparatorluğunun büyümesi ve parçalanması, S. 240. — Kubilây ve Çinde Türk-Moğol İmparatorluğu, S. 241. — Türkistan İmparatorluğu: Çagatay sülâlesi, S. 242. — Kıpçak İmparatorluğu: Altınordu, S. 243. — İran Türk - Moğol İmparatorluğu: İlhanlılar, S. 244. — Türk-Moğol devrinin cihan tarihindeki ehemmiyeti, S.245. — Türk-Moğol devrinde dinler ve islâmiyetin galebesi, S. 245. — Türk-Moğol devrinde ilmi ve edebî hayat, S. 246. — Türk - Moğol devrinde lisan ve edebiyat, S. 246.

XXVII— MISIR-SÜRİYE TÜRK DEVLETLERİ 248-257

Mısır ve Suriyede Türkler, S. 248.

A. Eyyubiler Devleti (1174 -1250) 248-252

Salâhaddin ve Eyyubiler Devletinin kuruluşu, S. 248.— Eyyubiler Devletinin yükselişi, S. 249. — Eyyubiler Devletinin parçalanması, S. 250.— Eyyubiler Devleti-

nin tarihi rolü, S. 251. — Eyyubiler Devletinde teşkilât, medenî faaliyetler, S. 251.

B. Memlûkler Devleti (1250-1517) 252-257

Memlûkler, S. 252. — Memlûkler Devletinin Lâtinlere ve İlhanlılara karşı zaferleri, S. 253. — Memlûkler Devletinin yükselmesi; inkırâzı, S. 254. — Devlet teşkilâtı, S. 255. — Medenî inkişaf; Memlûk devrinin Türk abideleri, S. 256. — Memlûkler devrinde Türk lisan ve edebiyatı, S. 257.

XXVIII—ORTAZAMANDA ANADOLU TÜRK DEVLETLERİ 258-286

Abbâsiler devrinde Anadolu'da Türkler, S. 258. — Selçuk Devletinden evvel Şarkî Anadolu'da Oğuzlar, S. 259.

A. Selçukların Anadolu'yu istilâsı 259-260

Malazgirt harbine kadar Selçuk-Bizans mücadeleleri, S. 259. — Malazgirt zaferi ve neticeleri, S. 260.

B. İlk Selçuk Feodalitesi 261-262

Saltuklar (1071-1201), S. 261. — Mengüçler (1071-1252), S. 261. — Danişmentliler (1071-1177), S. 261.

C. Anadolu Selçuk İmparatorluğu (1077-1308) 262-271

Anadolu Selçuk İmparatorluğunun kuruluşu, S. 262. Anadolu Selçuk İmparatorluğunun kuvvetlenmesi, Haçlılara ve Bizanslılara karşı zaferler, S. 264. — Anadolu Selçuk İmparatorluğunun yükseliş devresi, S. 265. — Anadolu Selçuk İmparatorluğunun zayıflaması, dahili isyanlar, S. 267. — Anadolu Selçuk İmparatorluğunun Cengiz çocuklarının nüfuzu altına girmesi, S. 268. — İlhanlıların hakimiyetine karşı Anadolu'da isyanlar, Selçuk İmparatorluğunun inkırâzı, S. 269.

D. Anadolu Beylikleri (İkinci Selçuk Feodalitesi) 272-276

Anadolu Beylikleri, S. 272. — Karaman Beyliği, S. 272. — Germiyan Beyliği, S. 273. — Eşrefoğulları Beyliği, S. 273. — Hamitoğulları Beyliği, S. 273. — Menteşeoğulları, S. 273. — Candaroğulları, S. 274. — Aydınoğulları, S. 274. — Saruhanoğulları, S. 275. — Karasi Beyliği, S. 276. — Diğer beylikler, S. 276.

E. Medeniyet 276-286

Devlet ve hükümdar, S. 276. — İdare teşkilâtı, S. 277.

Ordu teşkilâtı, S. 278. — Maliye: devletin varidat membarları, vergiler, S. 279. — İçtimai hayat: şehirler, köyler, göçebeler, S. 280. — Dinî hayat: din ve mezhepler, tarikatlar, S. 282. — İktisadî hayat: ziraat, sanayi, ticaret, S. 283. — Fikir ve san'at hayatı, S. 284. Türk lisan ve edebiyatı, S. 285. — Güzel san'atlar S. 286.

XXIX— ORTAZAMANDA HİNT ÂLEMİ 287-291

Saka- Hint ve Kuşanlılar İmparatorluklarının parçalanması, S. 287. — Gupta imparatorluğu, S. 288. — Hindistanda Akhunlar hakimiyeti, S. 288. — Raçputlar, S. 289. — Gupta İmparatorluğunun parçalanması, Raçputlar feodalitesi, S. 290. — Ortazamanlarda Dekkan, S. 291.

XXX — MÜSLÜMAN TÜRKLER İDARESİNDE HİNT 292-298

Müslüman Türkler devri (1001-1857), S. 292. — İstila, teessüs ve mücadele devri: (1001- 1256), S. 293. — Gazneliler devri, S. 293. — Gurlular devri, S. 294. — İlk Hint Müslüman Türk İmparatorluğu, S. 295. — Kılçiler devri, S. 295. — Tuğluklar devri, S. 296. — Seyyitler ve Lodiler, S. 297. — İlk müslüman türk hakimiyetinin neticeleri, S. 297.

XXXI— TİMUR 299-330

Timurun gençliği, S. 299. — Kazganın öldürülmesi, S. 301. — Karışıklık ve Tuğluk Hanın gelişi, S. 301. TİMUR DİPLOMAT, S. 302. — Timur, Hanın yanında, S. 302. — Timur, Tümen beyi, S. 302. — Timura suikast teşebbüsü ve anarşi, S. 302. — Timurun Hüseyin yanına gitmesi, S. 303. — Tuğluk Hanın icraatı, S. 303. — Timurun isyanı, S. 303. TIMURUN İSYAN HAYATI, S. 304. — İlk müşküller, S. 304. — Timurun Semerkant şehrine gizli girişi, S. 304. — Timur Kandeharda, S. 305. — Timurun topal oluşu, S. 305. İLK MUVAFFAKİYET, S. 305. — Taşköprü Harbi, S. 305. — Yağmur altında bir meydan muharebesi, S. 307. Hüseyin fırsatından istifade ile mevki kapması, S. 309. — Timur ordu kumandanı, S. 309. TİMURUN EMİR OLMASI, S. 310. — Hudutların genişletilmesi, S. 310. — Bu sırada Timur Devletinin et-

rafındaki vaziyet, S. 311. — Toktamışın ilticası ve Timurun yardımile Altınordu Hanı oluşu, S. 311. TOKTAMIŞIN NANKÖRLÜĞÜ VE ALTINORDU DEVLETİNİN AKİBETİ, S. 312. — Semerkande ilk tecavüz, S. 312. — Toktamışın ikinci tecavüzü, S. 313. — Altınordu yolunda, S. 313. — İki ordu arasında meydan muharebesi, S. 313. — Altınorduya ikinci sefer, S. 314. — Kafkaslar üzerinden avdet, S. 315. İRANIN ZAPTI, S. 315. BAĞDADIN ZAPTI, S. 316. Bağdadın istirdadı, S. 317. HİNT SEFERİ, S. 317. UÇ SENE HARBİ, S. 318. — Garpta vaziyet S. 318. — Timurun garba hareketi, Bayazıtla muharebe, S. 318. Gürcüstanın zaptı, S. 319. — Sivasın zaptı, S. 319. — Suriyenin zaptı ve Mısır ordusunun imhası, S. 319. — Bağdadın tekrar zaptı, S. 320 — Timur Tebrizde, S. 320. AVRUPAYA BİR NAZAR, S. 321. TİMUR, YILDIRIMIN KARŞISINDA, S. 322. TİMUR AVRUPA KAPILARINDA, S. 325. ÇİN SEFERİ, S. 326. BÜYÜK BİR TEŞEBBÜSÜN SONU, S. 327. TİMUR VE TİMURLULAR DEVRİNDE TÜRK MEDENİYETİ, S. 328. — Fikir hayatı, S. 328. — Timur ordusu, S. 329.

XXXII—HİNDİSTANDA BABÜR İMPARATORLUĞU (BÜYÜK NİNT-TÜRK İMPARATORLUĞU; İSTİKRAR VE ŞEVKET DEVRİ, 1516-1707) 331-340

Babür, S. 331. — Babürün Afganistana yerleşmesi, S. 332. — Timur İmparatorluğunun büsbütün inkırazı, S. 333. — Babür İmparatorluğu, S. 333. — Babürün şahsiyeti, S. 334. — Humayun, Ekber, Cihangir, Şahcihan, Evrenkzip, S. 335. BÜYÜK HİNT-TÜRK İMPARATORLUĞUNUN İNHİTATI, AVRUPALILARIN BİLHASSA İNGİLİZLERİN HİDİSTANI İSTİLÂLARI (1707-1858), S. 337. Büyük Hint-Türk İmparatorluğunun inhitatı, S. 337. Büyük Hint-Türk İmparatorluğu zamanında Hindistanda Türk medeniyeti, S. 338.

KRONOLOJİ CETVELİ 341-362
İNDEKS 363-391

HARİTALAR

	Sahife
1 — Ortazamana girerken Goller, Germanler, Garp Hunları ve hareket istikametleri	8
2 — Beşinci asırda Alanlar ve hareketleri	16
3 — Avrupada Türk - Hun İmparatorluğu	24
4 — Asyada Akhunlar Devleti	24
5 — 467 senesinde Avrupa vaziyeti	32
6 — Avrupada göçler ve istilalar	32
7 — Altıncı asırda Avar İmparatorluğu	33
8 — Altıncı asırda Şarkî Roma İmparatorluğu. Jüsiiyan devri	40
9 — Asyada Türk İmparatorluğu	40
10 — Kutluk Devleti	49
11 — Asyada Türkes, Karluk devletleri	56
12 — Asyada Uyğur devleti	56
13 — Garbi Asya ve Şarkî Avrupada Türk devletleri (Hazarlar, Peçenekler, Oğuzlar, Kıpçaklar)	64
14 — Şark ve Garp Bulgarları	64
15 — Tuna Bulgarları	68
16 — İslavlar, Lombartlar, Angilosaksonlar	73
17 — Arap yarımadası	80
18 — Medinenin plânı	83
19 — Mekkenin plânı	83
20 — Bedir muharebesi	96
21 — Uhut muharebesi	96
22 — İslâm İmparatorluğu	112
23 — Cebelitarık	136
24 — İspanyada İslâm istilâsı	168
25 — İspanyada Endülüs Emevileri devleti	184
26 — İspanyada Tavaifimülük	184
27 — Saman oğulları ve Gazneliler	184
28 — Karahanlılar, Karahatalar, Harzem devletleri	192
29 — Karollenjlerin büyük devri	192
30 — Şarlman İmparatorluğu ve Verdön taksimi	200
31 — Mukaddes Roma - German İmparatorluğu	208
32 — XII ve XIII. asırda İngiltere	208
33 — Büyük Selçuk İmaratorluğu	216
34 — Haçlı Ordular seferleri ve yürüyüş yolları	225

HARİTALAR

XXI

Sahife

35 — Harzem Devleti	232
36 — Cengiz İmparatorluğu ve parçalanması	240
36a— Eyyubî ve Memlukler İmparatorlukları	248
37 — Müslüman Türklerin istilâsından evvel Hint	288
38 — Hintte Birinci Müslüman Türkler devri	288
39 — Timur İmparatorluğu ve sefer istikametleri	304
40 — Timur ve Hüseyinin yağmur altında muharebeleri	304
41 — Timurun Altınordu ile muharebesi	304
42 — Timurun Taşköprü muharebesi	304
43 — Yıldırım ve Timurun Ankara muharebesi	320
44a—Hintte ikinci müslüman Türkler devri	336
44b—1765 de Hint	336

RENKLİ TABLOLAR:

Sahife

I — Turfan civarında Bezeklik Manastırı duvar resimlerinden bir parça	Baş
II — Kudüste Kubbetüssahra (Ömer Camii).	128
III — Saray şehri harabelerinde bulunmuş XIV. asır Türk Çini işlerinden iki parça	240
IV — İmparator Babürün gençliği	R. 64
V — İmparator Cihangir Polo oynarken	R. 68
VI — Okuyan bir genç	R. 68
VII — Timur ailesinden Sultan Mehmet ve Miranşah	R. 68
VIII — Hintte bir donanma eğlencesi ve hanımlar	R. 68

RESİMLER

Sahife

HUNLAR :

1 — Büyük Hun İmparatoru Attilâ	1
2 — Attilânın bir av esnasında kardeşi Budayı kurtarışı	2
3 — Hun süvarileri	3
4 — Hunlara ait tezyinatlı bir keçe	4

AVARLAR :

5 — Avar san'at eserlerinden: Demir kılıç	5
6 — Kemer tokası	5
7 — Tunç küpe	5
8 — Demir bir kılıç	5
9 — Bel kemeri tezyinatından	6
10 — Bel kemeri tezyinatından	6
11 — Kemik tarak	6
12 — Macaristanda Nag Sent Miklošta bulunan altın kaplar üze- rinde görülen avar yazısı	

ŞARKÎ ROMA:

13 – İmparator Jüstiniyen ve sarayı erkânı	8
14 – İstanbulda Ayasofya camiinin içi	8
15 – İstanbulda Ayasofya camii	9
16 – İstanbulda Sent İren Kilisesi	9

TUKYULAR:

17 – Tukyü devrinde Türkler tarafından yapılmış bir lâhit	10
18 – Tukyü devri Türklerine ait bir mezar taşı	10
19 – Orhon Abidesinin Helsingfor Millî Müzesindeki bir parçası	11
20 – Gültekin Abidesi.	12
21 – Gültekin Abidesinin Uygur yazısı ile yazılmış kitabesinden bir parça	12
22 – Gültekin Abidesi etrafındaki heykellerden biri	13
23 – Gültekin Abidesinin eski Türk yazısı ile yazılmış kitabesin- den bir parça	13

UYGURLAR:

24 – Karabalgasunda bir kale harabesi	14
25 – Bir Kırız atlısı	15
26 – Kuça civarında Kumarıkta bulunan bir zırh	16
27 – Kuça kıral ve kıralıçası.	16
28 – Turfan civarında Murtukta bir duvar resmi.	17
29 – Karaşar civarında bir uygur budist mabedinde bulunan bir resim	17
30 – Hoça civarında Murtukta Budanın hayatına ait bir duvar resmi	18

VOLGA BULGARLARI:

31 – Büyük Bulgar şehri harabeleri	19
32 – Aksaray.	20
33 – Karasaray yahut Adliye dairesi	20
34 – Ulu Minare	20
35 – Bulgar şehrinde “Plata - Karargâh” harabesi	21
36 – Bulgar şehri harabesindeki camide bulunmuş bir mozaik yazı	22
37 – Bulgar şehri harabesinden: Küçük Minare	22

TUNA BULGARLARI:

38 – Şumnu civarında Pliskada saray harabeleri.	23
39 – Şumnu civarında Madarada kale harabeleri.	24
40 – Tuna Bulgarlarına ait keramikler	25
41 – Madara abidesi.	26
42 – Macaristanda Nag Sent Mikloştta bulunan IX. asır Türk Bulgarlarına ait eserlerden: Altın tepsi	27
43 – Altın ibrik.	28
44 – Altın destl.	28

İSLÂMLAR:

45 — Mekkenin umumî görünüşü	29
46 — Kurtuba camiinin içi.	30
47 — Tunusta Kayruvan camiinin sırcalı tezyinatından	30
48 — Kahirede Kayit Bey Camii	31
49 — İsfahanda bir cami.	32
50 — Kahirede bir kabul salonu	33
51 — Arap uslubunda İbrik ve kupa	34
52 — Şeffaf ve renkli nakışlı kandil	34
53 — Sultan Kalavunun şamdanı	34
54 — Elhamra sarayının uzaktan görünüşü	35
55 — Elhamrada aslanlar salonu	36
56 — Elhamrada bir mihrap	37
57 — Elhamranın dahilî tezyinatından.	38

HARZEM:

58 — Harzemde bir sürgün avı.	39
---------------------------------------	----

TÜRK — MOĞOL:

59 — Cengiz Han.	40
60 — Karakurumda bir kabul resmi	41
61 — Kubilay harp kulesinde.	42
62 — Altınordu hanlığının idare merkezi olan eski saray şehrinde kullanılan teshin tarzı «XIV. asır»	43
63 — Eski kırım şehrinde kâin bir cami kitabesi	43
64 — İlhan - Gazan zevcesile birlikte tahtında	44

MISIR — SURİYE:

65 — Kahirede Sultan Beybars Camii minaresi.	45
66 — Kahirede Sultan Kalavun Camii.	45
67 — Kahirede Sultan Hasan Camiinin büyük kapısı.	46
68 — Kahirede Saltan Kayit Bey türbesi.	46

ANADOLU:

69 — Divriği Camiinin cephe kapısı	47
70 — Selçuklular devrinde akdenizin mühim merkezlerinden Alâiye kalesi	48
71 — Alâiyede Selçukluların tersanesi.	49
72 — Alâiye tersanesinin içi	49
73 — Konya - Aksaray yolunda Sultan Hanı dış kapısı	50
74 — Sultan Hanında büyük kapı yanındaki hücrelerden biri	50
75 — Sultan Hanının haricî duvarı	51
76 — Sultan Hanının büyük kapısının uzaktan görünüşü.	51
77 — Sultan Hanında dahilî bölmeler.	51
78 — Konyada İnce minare.	52
79 — Konyada İnce minare Medresesinin kapısı	52

80 — Konyada Alâeddin Sarayı	53
81 — Konyada Karatay Medresesi kapısı.	53
82 — Sivasta Gökmedrese	54
83 — Sivasta Çifte minarenin (Darülhadis) kapısı.	55
84 — Sivasta Gök Medresenin büyük kapısı	55
85 — Konyada Karatay Medresesi kubbesi	56
86 — Sivasta Şifaiye Medresesinde İzzeddin türbesi	56
87 — Selçuk eserlerinde kanatlı insan resimleriyle tezyinat; melekler	57
88 — Selçuk eserlerinde kanatlı hayvan resimleriyle tezyinat	57
89 — Konyada Alâeddin camii oyma mimberi	58
90 — Ankarada Alâeddin Camii mimberinin kapısı	59
91 — Ankarada bir camiin oyma işlemeli pencere kapağı	59
92 — Selçuk ağaç oyma işlerinden: Ceviz ağacından bir rahle	60
93 — Mevlevî tarikatının müessisi Celâleddini Ruminin mürşidi Tebrizli Şemseddinin serpuşu	60
94 — Konya Selçuklarına ait bir incili kese	60
95 — Selçuk arması	60

HİNT:

96 — Hint-Saka kırallarından birine ait bir heykel	61
97 — Acanta yeraltı mabedi freskleri	61
98 — Eski Delhide Kutupminar Camii harabesinin umumî man- zarası	62
99 — Eski Delhide Kutupminar Camiinin minaresi.	63
100 — Kutupminar minaresinin tezyinatını gösterir bir parçası	63
101 — Eski Delhide Alâeddin türbesi.	64

TİMUR DEVRİ:

102 — İmparator Timur	65
103 — Semerkantta Timurun sarayı	66
104 — Semerkantta Timurun Türbesinin uzaktan görünüşü.	66
105 — Timurun türbesinin içi	66
106 — Hüseyin Baykaraya ait bir minyatür	67

HİNT:

107 — Babür ordusunun başında.	68
108 — Agradada Taç Mahal Türbesinin uzaktan görünüşü	69
109 — Taç Mahal Türbesinin içi	70
110 — Fetihpurda Hint-Türk İmparatorlarının sarayı	71
111 — Delhide İmparator Hümayunun türbesi	71
112 — Hint-Türk padişahlarına ait bir taht.	72
113 — Bir Türk tolgası	72

I

ESKİZAMANDAN ORTAZAMANA GİRERKEN

A. ROMA ÂLEMİ

Ortazaman tabiri çok eski değildir. Bunu ilk defa olarak 1688 de Almanyada “Halle,, Darülfünunu Tarih Profesörü *Kristof Kelner* (Christophe Kellner) kullandı. Mektep tedrisatı noktasından büyük bir tasnif kolaylığı temin etmesi itibarile o zamandanberi yerleşip kalan bu tabirin hakikatte kat’i ve sarîh bir mahiyet ve delâleti yoktur. *Eskizaman* ile *Sonzaman* arasında düz çizgilerle bölünmüş bir fasıl ayırmak kabil değildir.

Tarihi terkip eden unsurlar birbirine çözülmez, kesilmez bir tarzda girgindir. Geniş bir tarih devrini, bir yerde bütün safhalarile tamamen bitirmek ve diğer bir yerden başlatmak, bir hükümdarın vefatı, bir şehrin zaptı, bir ihtilâl gibi hadiselerle tahdit edebilmek imkânsızdır. Siyasî, fikrî, iktisadî, dinî ve manevî mahiyetlerde muhtelif tarih unsurları, muayyen bir mevsimde tarlaya serpilmiş buğday taneleri gibi hep birden hasat bekliyen bir olgunluk manzarası göstermezler. Bir ihtilâl veya inkılâp bütün neticelerini aynı zaman içinde ve aynı ölçüde veremez.

Tarih unsurları içinde asıl ve hâkim olanlar hangileridir? Bazı alaman müverrihleri siyasî unsuru asıl saymak istiyorlar. Birçok noktalardan tetkik edilebilecek bu görüşe uyarak muhtelif tarih devirlerinden, meselâ Ortazamana bir başlangıç arayalım. Bu devri Roma İmparatorluğunun taksimî tarihi olan 395 ten mi, bilfarz 406 da Avrupayı yabancı

kavimlerin istilâsından mı, yoksa Ogüstün öldüğü yıldan mı başlatmalı? Bunlardan herhangi birinin ötekine tercihi için sayılabilecek ikna edici sebepler ne olabilir?

Bu Ortazaman nerede bitiyor? Şark İmparatorluğunun Türkler tarafından yıkıldığı 1453 te mi? Bazı müverrihlerin dediği gibi matbaanın icat edildiği 1440 veya Amerikanın keşfolunduğu 1492 yıllarında mı? Bazı iktisatçılar Ortazamanı X. asırda başlatarak XIII. asırda bitiriyorlar. Bunlara göre şehirlerin ve şehir hayatının inkişafı ve o sayede modern iktisadiyatın doğuşu itibarile XIII. asrın sonu Ortazamanın da sonu sayılmak lâzımgeliyor. Bunlar ve daha sayılabilecek birçok fikir ve nazariyeler büyük bir tarih devrini bir noktada bütün uçlarından bağlamanın ve diğer bir noktadan yepyeni hadiselerle başlatmanın zorluğunu gösterir. Bazı yeni müverrihler islâmlığın, papalığın ve derebeyliklerin birer kuvvet halini aldıkları VIII inci asrı Ortazamanın başlangıcı tutuyorlar. Bu esasa göre Eskizaman ile Ortazaman arasında mütevassıt bir devre kabul etmek lâzımgeliyor.

Uzun zamanlar müverrihler tarihi baştan sona bir küll halinde yazmışlar, esaslı durak noktaları bulmağa lüzum görmemişlerdir. Baş tarafta söylediğimiz gibi, Kristof Kelnerin teklifile bir Ortazaman durağı fikrinin çıkması daha ancak (241) yıllık bir meseledir. Tarihin tedris ve talimi noktasından ameli faydaları görülüp anlaşılmış olmasaydı, Eskizaman ile daha soraki asırlar arasına böyle bir Ortazaman yerleştirmek lüzumu belki de gözden büsbütün kaçacaktı.

Tarih, gerçi durmadan akan bir ırmak gibidir; ancak bu ırmağın suları her zaman ve mekânda aynı hız ve kuvvetle akmaz. Bazı asırlar vardır ki, onlarda hadiseler durgun, umumî hayat dalgasız, hususî ve bariz vasıflardan mahrumdur. Böyle asırlarda tarih, suyunun hareketi, yüzüne bakmakla görülmiyen göllere benzer. Zaman yürümemiş gibi görünür. Meselâ *Septim Sever* in hatta *Diyoklesiyen* in muasırları ile Ogüst devrinde yaşayanların zevk, dil, san'at dünya ve hayat hakkındaki telâkki ve bilgileri arasında, arada geçen 300 yıla rağmen, hemen hiçbir fark yok gibidir. Buna mukabil, bilfarz yine *Diyoklesiyen* devrinin adamı ile Kırıl *Dagober* in muasırı arasında çok derin farklar vardır.

Bunun sebebi, dediğimiz gibi tarihin bazı devirlerde durgun denecek kadar ağır, bazı devirlerde ise şimşekler gibi çabuk, çağlayanlar gibi müthiş elektrik kuvvetlerle yüklü ve taşkın akışlarla yürümesidir. Bundan dolayıdır ki durgun tarih asırlarından birçoğunun birkaç sayfaya sığdırılabilmesi mümkün olduğu halde nispeten çok kısa bir zamanda geçmiş bir ihtilâlin tarihini yazabilmek için, birçok müverrihlerin bütün ömürlerini tüketmeleri bile kâfi gelemiyor.

III. asırda yaşamış bir Romalının VII. asırda dirilerek muhitine ve Avrupaya baktığını tasavvur edelim. Bu adam dünyayı tanımaz derecede değişmiş bulacaktır. Garbî Roma İmparatorluğu ortadan silinmiş; birçok yeni diller, yeni kanunlar, yeni nizamlar, âdetler, an'aneler yer tutmuş; ataların sevdiği, mukaddes saydığı, tapındığı putlar kırılmış, ilâhlar kovulmuş, hepsinin yerine yeni bir Allah gelmiş, hayat yeni yollara girmiştir. İnsanlık tarihinin bu devresi daha yakından bir bakışla görülmeğe değer.

III. ASIRDAKİ SİYASİ BUHRAN

Roma imparatorlarının otoritesi munhasıran millettten alınmadır; bazı kıralların, sultanların, Fir'avunların uydurma olarak milletlerine kabul ettirmek istedikleri gibi, Allahtan alınma ve Allah namına değildir. Böyle olmakla beraber bu imparatorların idaresi dünyada misli görülmemiş derecede mutlaklı. Otoritenin membaı millet ise de, mesnedi ordu idi. Millet imparatora, aynı zamanda, ömrü olduğu müddetçe orduya kumanda etmek hak ve salâhiyetini vermişti. Ne imparator isminde ne de imparatora verilen mutlak kudret ve salâhiyette bir kırallık, monarşik bir idare delâleti yoktur. Şunu da söylemeli ki bu şekil hiçbir meşru teşkilâtı esasiyeye müstenit değildi.

Bütün zevahire rağmen Roma İmparatorluğunda hâkim esas, daima zorbalık olmuş; Senato çok zamanlar imparatorların istihfaf ile baktıkları manasız bir teşekkül halinde kalmıştı. Romalılar çok geçmeden imparatorun hakikatte kendileri veya Senato tarafından değil, ordu tarafından intihap edildiğinin ve Senatonun ordu karşısında bir gölgeden iba-

ret kaldığının farkına varmışlardı. Ancak siyasî kuvvet milletin elinden büsbütün çıkmış bulunduğu için bu sezişin amelî hiçbir faydası olmamış, memleket yasadız, mefkûresiz ve gittikçe nizamını kaybeden bir ordu ile, onun ileri sürdüğü imparatorların mahkûmu kalmakta devam etmişti. Bir devletin bu şerait içinde uzun müddet payidar olabilmesi mümkün değildi.

Ordu, millet ve memleket bu vaziyet içinde bulunduğu sıralarda Ren ve Tuna yalılarında yabancıların kaynaşması artmağa başlamış, şarkta tehlike büyümüş, Grekler ve Romalılar için uzun zamanlar ağır bir tehlike teşkil etmiş olan kadîm Part monarşisi yıkılarak yerine *Erdişir* tarafından yeni bir imparatorluk kurulmuştu. 260 tarihinde de Valeriyen Pers Kralı *Sapora* esir düşerek öldürülmüştü. Bundan sora Roma İmparatorluğunun paramparça olması neticesine varan ihtilâller başlar. Nihayet muhitte nisbî bir sükûn görünür. *Ostrogot* lar İtalyada, *Vizigot* lar İspanyada, *Frank* lar Galyada, *Vandal* lar Afrikada yerleşerek kırıllıklar kurarlar. Nihayet İlliryalı imparatorların devamlı gayretleri neticesinde bunlardan *Oreliyen* zamanında imparatorluğun birliği yeniden vücut bulur (274).

IV. ASIRDA ROMA İMPARATORLUĞU

DEVLET VE KİLİSE

Hıristiyanlık Romada kolay yerleşmemiştir. Gerek eski ilâhlarından ayrılmak istemiyen mutaassıp halkın daimî eza ve cefası, gerek bilhassa *Neron* ve *Diyoklesiyen* zamanlarının yıllarca süren katliamları hıristiyanlığın kökleşmesine set çekememişti. Nihayet *Kostantin*, hıristiyanlık hakkında devamlı bir müsamaha siyaseti güden ve İsa dinine ilk giren imparator oldu (324). Bazı müverrihler Kostantin'in hıristiyanlığı kabul ve himayesinde, bunu kendi idaresine muzahir kuvvet haline getirmek istiyen siyasî bir maksat görürler.

Kostantin'in hıristiyanlık lehine yaptığı en parlak ve gösterişli hareket, *İstanbul* şehrini kurması olmuştur. Roma âleminin mihverini değiştirmek neticesine varan bu teşebbüs,

milâdın 267 ve 340 yılları arasında yaşamış olan Kayserili Papaz *Ösep* (Eusébe) in hikâyesine göre şöyle doğmuştur : Kostantin, *Liçiniyüs*le yaptığı muharebelerin sonuncusunda sıkışık bir vaziyete düşmüş; haç önünde diz çökerek zafer için dua etmiş; düşmanın bozuluşunu, İsa ile Allahının kendisine muzaheretlerine yormuş. Bir şükran mukabelesi olmak üzere puta tapan Romadan uzaklaşarak yepyeni bir hristiyanlık merkezi kurmayı ve payitahtını oraya getirmeyi vecibe bilmiş...

Kostantin bir kere İstanbulu tesise karar verdikten sora, azalarının bir kısmile Romanın birçok yüksek sınıt ailelerini getirterek orada yerleşmeğe icbar etti.

Tarihin hiç beklenmiyen hadiselerinden biri imparatorların İstanbulu dinî bir merkez haline getirmek için çalıştıkları sırada Romanın puta tapıcılığın makarrı olmaktan çıkarak kendiliğinden en büyük hristiyanlık merkezi haline gelmesi ve burada en büyük rütbedeki papazın, *İsqnın vekili* sıfatını ve *Papa* unvanını takınarak imparatorluğun boş bırakılmış tahtına kurulmasıdır. Bu suretle Şarkî ve Garbi dediğimiz yeni ve eski Romalar arasında siyasî ve dinî ihtilâflar açıldı; mezhep ayrılıkları başgösterdi. Bu ayrılıklar nihayet İstanbulun, Romadan büsbütün ayrılması neticesine vardı.

Akdeniz havzasını alâkadar eden büyük siyasî hadiseler arasında Kostantin'in hristiyanlığı kabul etmesini, en ehemmiyetli vak'alardan biri saymak mümkündür. Tarihi uzun zamanlardanberi yürüdüğü bir yoldan birdenbire denecek kadar süratle çevirerek beşeriyet için kanlı ve uçurumlu sahalara sürükliyen hristiyanlığın, Avrupada ve Akdeniz kıyılarında tutunup derin kökler salabilmesinin hakikî amili Kostantin olmuştur.

DEVLET VE KİLİSE ARASINDAKİ MÜ- NASEBETLER

Derin bir tereddidi içinde bulunan *puta tapıcılık* insanlığın gittikçe inkişaf eden ruhunu ve yükselen fikrini tatmin edebilecek manevî kuvvet kaynağı olmaktan çıkmış; put, cemiyet için toplayıcı ve yürütücü müşterek mefkûre timsali sayılmaktan kalmıştı. Hristiyanlar imparatorlukta küçük bir ekalliyet olmakla beraber, bunların her türlü tazyikleri ve ölüm tehlikelerini cefakeş bir metanetle karşılamaları, birbir-

lerine ölümün bile sökemediği muhabbet ve tesanütle bağlanmaları, politikacıların gözünden kaçmıyordu. Puta tapıcılar, kitabı ve propagandacı papazlarla ortaya atılan hristiyanlığın savletini evvelâ istihfaf, sora tehevvür, daha sora şaşkınlıkla karşıladılar ve V. asırdan itibaren artık ekseriyetten ekalliye doğru gittiler; VI. asırda büsbütün tükendiler. Puta tapıcılığın ortadan çekilmesile hristiyanlar arasındaki rabita ve tesanüt te sarsıldı. İsanın, Allahın oğlu olup olmadığı meselesi papazların fikirlerini karıştırdı, hristiyanlık âlemini altüst etti. Kostantinden itibaren hemen bütün imparatorlar siyasî menfaatlerine göre kâh bir tarafı kâh diğer tarafı tutarak bu meseleye müdahale mecburiyetinde kaldılar.

İsa dini, Muhammet dininin aksine olarak, idare ve siyaset işleriyle alâkasızdı. Medenî hayatın nâzımı olacak fert ve amme hukukuna müteallik esaslardan mahrumdu. Bunun içindir ki hristiyanlık, bu vadilerde Roma hukukundan istifade zaruretinde kalmıştır. Hristiyanlığın islâmlığa nazaran diğer büyük bir eksiği de, askerlik ruh ve teşkilâtına müteallik esasların olmayışıdır. Bu askerlik soradan kilisenin hükûmet kuvvetlerine dayanarak veya onları eline alarak hristiyanlığı fetih ve cebir suretile kabul ettirmesi şeklinde telâfi edilmiş; buna mukabil hükûmetler de irtikâp ettikleri siyasî cinayetleri kilisenin tasvip ve takdisinden geçirerek örtmek kolaylığını temin etmişlerdir.

VI. asırdan itibaren hristiyanlığın doğrudan doğruya fertlerin vicdanına, aklına ve ruhuna hulûl suretile yayılışı durmuş; onun yerine hükümdarların, prenslerin ele alınması ve onlar vasıtasile tebaa ve maiyetlerinin, yani emir ve iradeleri altında bulunanların zorla hristiyanlaştırılması yolu tutulmuştur. Yalnız prenslerinin tazyikî ile kütle halinde hristiyanlığa girmiş olan kavimler, eski dinlerini epeyce uzun bir zaman unutmamışlar ve bu yeni dinde kendilerinin eski âdet ve an'anelerine de yer ayırmışlardı.

Devletle kilisenin münasebetleri şarkta ve garpta ayrı ayrı şartlar içinde teessüs ve devam etmiştir.

Şarkta *Imparator*, devlet ve memurları kiliseye hâkim vaziyette kalabildiler. Garpta ise *Papa*, mevcut olmıyan imparatorun yerini tuttu. Ancak hristiyanlık dünyevî bir din olmadığından devlet ve hükûmet işlerine girmedi; girdiği

zamanlarda da, ezilerek çekilmek mecburiyeti karşısında bulundu. İşte hristiyanlıkla islâmlığın en bariz farkı bu noktadadır. İslâmlıkta dinle beraber bir hukuk, bir siyaset te vardı. İncilin bu esaslardan mahrum olduğunu söylerken şunu da söylemeliyiz ki islâmlığın inhitatında, yeni hayat şartlarına uyamamasında bu esasların değişmez iman şartları sırasına sokulmuş olmasının büyük tesiri görülmüştür.

ROMA ÂLEMİNİN İKTİSADÎ İNHİTATI

Roma âleminde iktisadî buhran, III. asırdan hatta II. asır ortalarından başlar. Bu buhranın birçok siyasi ve içtimai neticeleri olmuştur.

Jül Sezar, altın ve gümüş para bastırmıştı. Neronla Septim Sever ve Antonin paraların altın ve gümüş nispetlerini eksilttiler. Bu teşebbüsler bunların zamanlarında kıymetli madenlerin azalmış olduğuna delil tutulabilir. Eksiklik nispeti III üncü asra doğru o kadar arttı ki, paralar ancak kanun ve hükûmet zorile sürülebilir oldu. Diyoklesiyen, Oreliden ve nihayet Kostantinin gerek para ve gerek yiyecek kıymetleri üzerinde aldıkları tedbirler de kâfi gelmedi. Para gittikçe ortadan çekildi: hükûmet, vergileri ekseriya ayniyat ile tahsile mecbur kaldı. Fakat bu şekil, çok büyük yolsuzluklara ve irtikâplara yol açtı. Vergi olarak halktan toplanan mallar, devlet ambarlarına gelinceye kadar üçte iki derecesinde zarara uğruyor; bunları muayyen merkezlere getirip teslim etmek mecburiyetinde bulunan mükellefler çektikleri zahmetten başka hem mal hem vakit kaybetmiş oluyorlardı. Bir aralık Valantiniyen'in, emlâk ve arazi sahiplerinin kiracılarından para yerine ayniyat almalarını mecburî kılan bir emirnamesile bu sistem çok umumî şekle girdi. Devlet memurları, doktorlar, mimarlar, muallimler ve hatta askerler maaş ve ücret yerine mal almağa başladılar. Bazı yüksek devlet memurlarının tahsisatlarını halktan mal olarak doğrudan doğruya tahsile kalkıştıkları bile görüldü. Bu haller halkı ezdi.

Bir müddet sora devlet hazinesi memurların, mütekaillerin aylıklarını veremeyecek derecede boşaldı. Devletin gittikçe düşen malî kudretine nispetle ücretleri çok yüksek

görülen Romalı askerlerin yerine, ucuz hizmet eden muhacir kavimlerin askerlik işlerinde kullanılmaları düşünüldü, ve bu yabancı kavimlerin reislerle mukaveleler yapıldı. Bu tedbir, sonunda, Romanın Romalıların elinden çıkararak yabancılara geçmesi neticesine kadar varmıştır.

Umumî hizmetlerin ve görülen bütün işlerin ayniyat ile ve bilhassa büyük hizmetlerin büyük arazi tevziat ile tediyesi usulü derebeylik sisteminin teessüsüne yol açmıştır.

Roma ziraati, Sicilya, Mısır ve Şimalî Afrikanın diğer kısımlarının rekabeti karşısında geriliyordu. Diğer taraftan akın halinde memlekete gelen esir kabilelerinin zanaat işlerinde kullanılmaları, asıl Romalı zanaat sahiplerinin işsiz kalmalarına ve geçim darlığına uğramalarına sebep oluyordu. Esirlerin zanaat işlerindeki acemiliği, çalışmadıkları zamanlarda dahi karınlarının doyurulması mecburiyeti gibi mahzurlar sebebile soruları bu usulden vazgeçildi.

Şehirlerde ekmek ve diğer hamur işleri yenilir, et olarak domuz ve keçi etleri istihlâk olunurdu. Yiyecek ihtiyacının pek basit şekillerde tatmin edilmesi itibarile gıda maddeleri ticareti çok dardı. Giyecek ticareti de azdı. Halkın giyinişi gayet sade idi. Yalnız yüksek tabaka aileleri, dünyanın her tarafından getirilen en kıymetli ziynet eşyalarını kullanmağa düşküdü. Orta halli sınıf gayet azlık olup, umumiyet derin bir fıkarcılık içinde idi. Roma doymak bilmez bir sülûk gibi eyaletlerin kanını emerek yaşıyordu.

Roma İmparatorluğunda sanayi hayatı yok gibi olduğundan ihracat pek az, ithalât ise ziynet eşyası ve kıymetli kumaşlarla itriyata munhasır gibi idi. Bu kısım eşyaya iptilâ gittikçe arttığından imparatorluğun altınları şarka ve uzak-şarka akıp gidiyordu. Büyük mikyasta ithalât ve ihracat hareketlerinin azlığı, denizciliğin inkişafına set çekiyordu. Hiçbir devirde Romanın ticarî bir siyaseti olmamıştır. Romalıların ticarete rağbetsizliği dolayısıyla bu iş Suriyelilerin ve Yahudilerin inhisarına geçmiştir. Gemi seferleri de Yunanlılarla İlliryahların ve Mısırlıların elinde kalmıştır. Ziraat çok inkişaf etmiş değildi. Roma, zahiresini Şimalî Afrika ve Sicilyadan çekiyordu.

Romanın bütün servetini eriten, bilhassa murabahacılık olmuştur. Büyükler açık bir soygunculuk mahiyetinde mu-

rabahacılık yaparak halkı eziyorlardı. Birçok şekillerde banka müesseseleri bulunmakla beraber, kredinin çok ağır faizlere bağlı olması sâyi, emeği mahkûm ediyordu. Murabaha ile büyük servetler edinenlerin sefahet yolunda çılgınca israf ettikleri paralar hep Romadan dışarı akıyordu. Bütün bu haller sıra ile : piyasada paranın azalması, para halitasının altın ve gümüş nispeti zararına değiştirilmesi, umumî sefalet, siyasî teşevvüşler, dahilî harpler, yabancıların istilâsı gibi neticelere varmıştır.

III. asır sonlarına doğru Roma Devleti, serveti kâmilen battığı halde evinde hâlâ eski zenginlik zamanlarının debdebesini idame etmek istiyen emlak sahiplerini andırıyordu. Gittikçe ilerliyen ahlâk çürüklüğü son dereceye varmış, III. asırdanberi gittikçe şiddetini arttıran istibdat, Romayı maddî ve manevî sefaletin son hadlerine kadar sürüklemiş ve düşeceği uçurumun kenarına kadar getirmişti. Malî yıkım süratle siyasî yıkıma doğru gidiyordu. IV. asır Roması ne vatandaş doyurabiliyor, ne idare makinesini işletebiliyor, ne de askerini besliyebiliyordu. Yıldan yıla nüfus azalıyor, yük gittikçe artıyor, takat ve tahammül ise mütemadiyen eksiliyordu.

HÜKÜMET, MALİYE, UMUMÎ AHLÂK Kostantin zamanında hükûmet, entrikaları, lüzumsuz tevkifleri, elhasıl bütün küçüklüklerle bir saray hükûmeti şeklinde idi. Herkes saray ve imparator nazarında şüpheli idi; her taraf casuslarla dolmuştu; rüyada görülen hadiselerle istinat edilerek birçok adamların tevkif ve en ağır cezalarla tecziye edildikleri bile görülmüştü.

Vergiler ağırdı. Tahsil ve cibayetinde müthiş zulümler, işkenceler ve nihayetsiz irtikâplar yapıyordu. Vergi zamanı gelince bütün ahaliyi matem kaplıyordu. Tahsildarın zulmünden kurtulmak için anaların çocuklarını sattıkları, babaların kızlarını fuhşa sürükledikleri görülmüyordu. Bütün bu şiddetlerle toplanan paradan pek az bir kısmı hazineye giriyor, herkes muktedir olabildiği kadar çalışıyordu. Dairelere iş takibine gidenlerin ellerinde hediyeleriyle gitmeleri kaide haline gelmişti. İhbarcılık, münafıklık müthiş bir yara halinde işliyordu; bunu san'at, meslek, maişet vasıtası edinmiş bir sınıf insanı türemişti. Kostantin, bunun önüne geçmek

için 313 te hâkimlerin ihbarlara kulak vermemelerini ve iftiracı muhbirlerin “zehirli dillerinin kökünden koparılmasını,” emreden bir irade çıkarmıştı. Hiçbir şiddet, bir milletin ah-lâk hayatı için ağır bir leke olan, bu salgın iftira jurnalcılığı denaetini kökünden kaldıramadı. Muhbirlere, jurnalcılara ihbar ettikleri adamlardan mahkemelerin ceza olarak aldığı paranın bir kısmını vermek usul ve nizam iktızası olmuştu. Gerçi soradan bu usul kaldırıldı; fakat Romalılar büyüklere yaranmak için bedava münafıklık ve jurnalcılık yapmakta devam ettiler.

Şehirlerde fakir halk sınıfı gittikçe çoğalıyordu; hükûmetin en ehemmiyet verdiği siyaset, ruhlarında hoşnutsuzluk kaynayan bu fakir ahaliyi ölmeyecek kadar doyurmağa ve halini unutturacak kadar eğlendirmeğe çalışmaktı. Büyük masraflarla sık sık umumî eğlenceler tertip olunuyordu. Gittikçe bu eğlence günleri yılın yarısını tutacak kadar arttırıldı. Cümhuriyet devrinde yılda 65 eğlence ve oyun günü vardı; bu sayı Mark Orel zamanında 135 e, daha soraları 175 e çıktı. Artık Romalının sinirleri gevşemiş ve uyuşmuştu. O kadar ki V. asırda, muhacir kavimler Romaya yürüdükleri zaman, Romalıları umumî sirkte oyun seyrine dalmış bulacaklardır.

Ahalinin siyâsî hakkı alınmıştı. Aristokrat ve münevver sınıf umumî hizmetlerden kaçınarak taşraya, malikânelere çekiliyordu. Bu malikâne hayatı, daha evel de söylediğimiz gibi Ortazamana ait hususiyetin, derebeylik hayatının başlangıcı olacaktır.

GARBÎ ROMA İMPARATORLUĞUNUN İNHİDAMINDAN SORA ROMA ÂLEMİ

V. asırdaki karışıklıklar, yabancı kavimlerin imparatorluk arazisinde yerleşmeleri, imparatorluk zamanında teessüs etmiş iktisadî hayat esaslarının umumî çizgilerini değiştirmiştir. Yalnız toprağa verilen ehemmiyet artmış, top-rak adeta yegâne kıymet ve servet haline gelmişti. Umumî veya hususî hizmetlerin para yerine arazi ile tediyesi teamül olmuştu.

Çiftçilikte, zirai istilâsalde tatbik edilen usuller imparatorluk zamanındakilerin aynı idi. Büyük arazi sahipleri arazinin bağ, bahçe, orman ve çayırlikları ile ihtiyaçlarına yetiyecek küçük bir kısmını kendilerine alıkoyarak üst tarafını ortaklara, yarıcılara verirlerdi.

İstilâcılarının imparatorluk hududunda yerleşmeleri, sanayi ve ticaret hayatını sarsıntıya uğratmıştı. Akdeniz şarkla garp arasında en mühim ticaret yolu olmak vasfını muhafaza ediyordu. Yalnız *Araplar*ın VII. asır sonlarına doğru *Kartaca*-yı, ve VIII. asır başlarında *Ispanya* yı zaptetmeleri ticarete büyük durgunluk vermiş, garpla şarkın iktisadî münasebetini asgariye indirmiştir. Buna mukabil islâm istilâsına uğramış veya islâmlaşmış sahalar arasında ticaret çok münkeşif bir mertebeye varmıştı.

Sanayi, kuyumculuk, minecilikle silâh imalâtına munhasır gibi idi. Kırılarda her malikâne ekmeğini, şarabını kendi yapar; her malikânede doğramacılık, marangozluk, saraçlık, ve demircilik gibi san'atleri yapacak adamlar bulunurdu. Bu san'atler o malikâne içinde babadan oğula intikal ederdi. Kırılarda böylece en küçük tecemmüller içinde muhtelif san'at erbabının bulunması, şehirlerde sanayi hayatının inkişafına mâni teşkil ediyordu. Şehirlerde kurulan büyük pazar yerlerinin bellibaşlı alımsatım işleri bal, şarap, kökboya gibi maddelerden ibaret gibi idi.

Franklar ve bütün diğer Avrupa kavimleri hükümdarları, Romanın para sistemini kabul etmişlerdi. VII. asırda para işi yeniden çığrından çıktı. Memleketin muhtelif sahaları, hatta hususî fertler bile, diledikleri şekillerde para basmağa başladılar. VIII. asrın sonunda altın azalmağa, gümüş onun yerine geçmeğe yüz tuttu. Biraz daha sora gümüş te ortadan çekilir hale geldi. Bu hal iktisadî vaziyetin artık son vahamet mertebelerine erdiğinin delili idi.

PAPALIK VE DİNİ HAYAT İtalyanın Jüstiniyen tarafından tekrar zaptı üzerine papa eskisi gibi imparator tarafından naspedilen bir memur haline geldi. Bir müddet sora İstanbul Kilisesi, Romaya faik bir vaziyet aldı ve imparatorun nüfuz ve himayesinden istifade ederek Afrika ve Roma kiliselerini kendisine bağladı. Fakat İtalyada Şark İmparatorluğuna karşı uyanan menfi cereyandan istifade et-

mesini bilen papalar, az zamanda kendilerini bu nüfuzdan kurtardılar. O sırada Papalık bütün İtalyada o kadar kuvvet ve itibar kazandı ki, isteseydi İtalyayı daha o zaman Şark İmparatorluğundan ayırabilirdi. İslâmlığın Afrika, Suriye ve İspanyayı istilâsı da hristiyanların müşterek bir tehlike karşısında birlik ve tesanüt hislerini kamçılaması itibarile papalığın nüfuzunu arttırmıya yaradı.

Benoa dö Norçiya (Benoît de Norcia) adlı bir papaz en halis hristiyanlığın inzivada fikir, ruh ve beden riyazeti ile işigali istilzam eylediğini ileri sürerek, soradan bütün تنها dağ başlarını tutan *manastır hayatını* tesis etti. Hristiyanlığı cemiyet hayatı dışına çıkarıcı mahiyette olan bu cereyan birçok ruhanilerin hücum ve itirazını davet eyledi ise de papalık bunda müstakbel bir kuvvet görerek hami vaziyet aldı. Filhakika bir müddet sora bütün manastırlarda yaşayan papazlar, papaların birer siyasi memurları ve politika vasıtaları oldular. Kiliseye vakıf olarak verilen akarların çoğalması, papanın maddi iktidarını artırdı. Bu maddi zenginlik ve manevi nüfuz sayesinde papalık Roma İmparatorluğunun inhidamından sora, ayakta kalan yegâne müessese oldu.

Yoksulları doyurmak, kimsesizleri koruyup barındırmak gibi içtimaî muavenet işlerinden başka yollar, köprüler yapmak, şehirlere sular getirmek, mevcut su yollarını tamir etmek gibi halkın minnet ve şükranını kazandıracak hizmetleri de üzerine aldı. Kırallar, prensler, büyük siyaset adamları, papanın nüfuzundan istifade temin edebilmek için kilise ve manastırlara zengin vakıflar bağlamak yolunu tuttular. Bu yol, bu adamlara papanın yardımını teminden ziyade, papalığın kuvvet ve itibarını bir kat daha yükseltmiye ve artırma-ya yaradı.

Şu da var ki, para ve politika kilisede birer unsur haline geldiğinden itibaren, dinin safiyeti bozuldu. "Aizze = azizler,, adı verilen ölmüş kilise büyüklerinin şefaatlerini temin için kilise ve manastırlara hediyeler verilmesi, maddi fedakârlıklarda bulunulması âdet ve usul oldu. Azizlerin şefaati ruhların selâmeti ve her çeşit hastalıkların tedavisi için ücretle satılır bir meta haline geldi. Bir müddet sora muhtelif ruh ve beden hastalıkları azizler arasında taksim edilerek bunlar adeta bir nevi ihtisas zümreleri halinde tasnif olundu. Para ile günah

çıkarılması safsatasının icadı kiliseye yeni bir irat membaı temin etti.

Kilisenin her türlü tahmin ve tasavvur hududunu aşan zenginliği, bir kuvvet olduğu kadar, kendisi için bir tehlike de teşkil ediyordu. Kasası boşalan devletin, para sıkıntısına düşen kıralın, gözleri kilise servet ve emlâkine dikiliyordu. Nihayet, kâh rica, kâh şiddet yolile kırallar kilise mallarına el attılar. VII. asır ortalarından itibaren kıralların harp-lerde yararlık gösterenlere, devlete mühim hizmetlerde bulunanlara kilise mallarından muvakkaten kaydile verilmesini papalardan veya muhtelif memleketlerdeki vekillerinden rica etmeleri bir teamül halini aldı. Bu muvakkat kaydi bittabi yalnız arada teati edilen mektuplar üstünde kaldı.

CEMİYET HAYATI Eskizaman ile Ortazaman arasındaki intikal asırları esnasında cemiyetin din hayatı dışındaki yaşayış şekli hakkında bir fikir verebilecek malûmatı hemen munhasıran *Greguar dö Turun* (Grégoire de Tours) yazılarında buluyoruz. VI. asırda yaşamış olan bu papaz müverrihin tasvirine göre, o devirlerin hayatı şu birkaç kelimedede mündemiçtir: Riya, hıyanet, sefahet ve alçaklık... İlim ve fen sönüktür. Ailede babanın hakimiyeti mutlak olup bu mutlakıyet, babaların yavrularını satmalarını mubah saydıracak mertebededir. Bir erkeğin bilhassa kıralların ve yüksek sınıf mensubu adamların birkaç kadınla evlenebilmeleri, karılarını keyifleri istediği zaman boşayabilmeleri caizdi. Davalarda haktan ziyade şekle, davacıların şahsî mevkilerine ve mensup oldukları sınıflara kıymet veriliyordu. Ferdî hukuk telâkkisi yok denecek derecede iptidaî idi. Kanunlar zayıflar karşısında kuvvetlilerin zulmünü himayeye ve tahakkümünü arttırmaya yarayacak şekilde tedvin olunuyordu. En ağır cürümler, hatta adam öldürmek cürmü para cezası ile geçiştiriliyordu. Ferdî hukukun mal ve can emniyeti dediğimiz ana esasları içtimaî hayatta itibarsız mevhumeler sırasına girmişti.

••

İşte Ortazaman dediğimiz devir açılırken Roma âlemi muhtelif safhalarını hulâsa ettiğimiz bu umumî vaziyet içinde bulunuyordu.

B. MÜSTAKİL GOL VE ROMA GOLÜ

Ren ırmağından, Pirene dağlarına kadar uzanan geniş mıntaka Gollülerden evel meskûn idi. Bu mıntakanın ilk sakinleri içinde *Ligür*ler, diğer iptidai kavimlerin hepsinden daha mühim görünüyorlar.

Keltler yahut *Gollüler* Ortaasyadan, Hazar cenubu, Kafkaslar, Karadeniz şimali ve Tuna boyu yolunca (M. E. XIII. asır) gelmişlerdir. Bunlardan sora, *Beljler* gelmiştir. Bu kavimlerin gelişi, memleketin manzarasını, tamamen değiştirdi. Keltler bu memleketlere gelmeden evel dahi nispeten medenî idiler; bu memleketlere kendi isimlerini verdiler: *Keltik* = *Gol* = *Galya*; orada, muharip ve aristokrat bir cemiyet teşkil ettiler. Bu teşekkül bir dereceye kadar medenî ve kendilerine mahsus bir müstakil devlet idi.

Lâkin, M. E. I. asırdan itibaren, Romalıların fetihleri, gol istiklâline nihayet verdi. Dört asırdan ziyade, Gollüler, Roma İmparatorluğuna bağlı kaldılar. Gollüler, bu müddet içinde Romanın, dilini, medeniyetini ve âdetlerini aldılar; hristiyanlığı kabul ettiler.

Gollüleri, Roma idaresinden çıkaran, III. asırda tekrar başlayan, şark kavimlerinin istilâları olmuştur.

I. MÜSTAKİL GOL

MEMLEKET Gol = Galya, cenupta Akdeniz ve Pirene, garpta Atlas ve Manş denizleri, şimal ve şarkta Ren ırmağı ile Alp dağları arasında uzanan mıntaka idi (*Harita. 1*).

Bu mıntakanın şimalinde otlaklar ve ziraate elverişli yerler vardı; ormanları da çoktu. Bununla beraber bu mıntaka topraklarının üçte ikisi bataklık idi. Cenup mıntaka-sının başlıca üç servet membaı vardı: zeytin, incir ve bilhassa üzüm... Umumiyetle Gol ormanlarında da birçok yabani hayvanlar yaşıyordu.

İLK AHALI Keltlerin yahut Gollülerin ilk ahali olmadıklarını söylemiştik. Bunlar geldikleri zaman bu memlekette uzun asırlardanberi yaşamakta bulunan

iptidaî kabilelere tesadüf ettiler. Tarihtenevelki zamanlarda yaşamış olan bu dolikosefal insanların Afrikadan geldikleri tahmin olunmaktadır. Bu iptidaî kabilelerin en eskileri *Som, Sen, Marn* v. s. gibi ırmaklar boyunda kayalar oyuklarında yahut mağaralarda yaşarlardı. Yontulmuş taştan silâhlar ve aletler kullanırlardı. Kara ve deniz avcılığı ile geçinirlerdi.

Çok zamanlar sora Tuna vadisile şarktan gelen kavimler sayesinde taşa cilâ verildi ve taştan keskin aletler yapıldı. Artık ziraat ve hayvan terbiyesi başladı. Hububattan ekmek yapıldı. Bu devrin eserlerine her tarafta, bilhassa Fransanın cenubugarbisinde ve Bretanyada tesadüf olunur. Bu eserleri Gollülere atfederler.

Bu adamlar cidden san'atkâr idiler; mağaralarda onlara ait hayvan resimleri, kilden yahut fildişinden yapılmış küçük heykeller bulunmuştur. Bugün *Fransa* dediğimiz topraklarda ilk san'at eserleri bunlar olmuştur.

Bu devirdedir ki Fransada insanlar mağaralardan çıktılar; ahşap evlerden mürekkep köylere, bilhassa *Alp* ve *Jüra* dağlarındaki *göl beldeleri* ne yerleştiler. Ölülerini için taştan ve granitten büyük abideler yaptılar.

Bu abidelerin çoğu da Ligür devrine aittir.

LİGÜRLER VE İBERLER

Ligürler, Gollülerden evel (M. E. 2000) Gol topraklarında görülmüştür. Ligürler bugün dahi Cenova garbındaki Apenin dağlarında ve Korsika adasında yaşamakta bulunan Ligürlere benzerlerdi. Ligürler yürümek ve çalışmakta yorulmak bilmezlerdi; yerleşir yerleşmez gol memleketlerindeki bataklıkları kurutmaya, ormanları açmıya başlamışlardı. Ligür hakimiyeti, gol memleketi hudutları haricine de uzanıyordu. Birçok ırmak ve dağ isimleri, bunu ispat etmektedir.

M. E. VII. asrın sonuna doğru *İberler*, İspanyadan şimale yürüdüler, Pirene dağlarını geçtiler ve dağlarla *Garon* ırmağı arasında yerleştiler. İberler Hazar Denizi garbında Kafkaslardan kalkarak Suriye ve Afrika şimal sahili ile İspanyaya gelmişlerdir.

Bunlar Fransa garbıcenubisindeki *Akitenler* in ecdadı olmuşlardır.

İberlerin lisanları ve ırkları hâlâ *Bask* memleketlerinde devam etmektedir.

Ligür ve İber devri Golde Maden Devrine tesadüf eder. Evvelâ bronz aletler kullanıldı. Bunlar şark sanayiinin taklitleri idi. Sora M. E. 1000 tarihinde demir görüldü. Avrupada Demir Devri ligür istilâsını takip eden yeni bir istilâ ile gelmişti; kelt yahut *Gollüler istilâsı*.

GOLLÜLER İSTİLÂSİ Gollüler Ligürler gibi Ortaasyadan gelerek Avrupayı istilâ etmiş kavimlerdir. Gollüler istilâsı bir hamlede olmamıştır; yavaş yavaş birçok akınlarla vukubulmuştur.

Keltler (M. E. 1000 - 500) arasında Ligür aşiretlerini cenubuşarkıye sürerek Gol kıt'asının büyük kısmını işgal ettiler. M. E. 300 tarihlerine doğru son bir kelt istilâsı ile beraber memleketin şimaline Beljler geldi, Ren ve Sen ırmakları arasına yerleştiler; ondan sora bu mıntakaya *Belçika Golü* dendi.

Şunu söylemek lâzımdır ki, M. E. IV - V. asırlarda asıl Gol dediğimiz memleketler Avrupanın büyük kısmına şamil, geniş Kelt İmparatorluğunun bir parçasından başka bir şey değildi. Bu devirlerde Macaristandan İspanyaya (*Keltiber*), İngiltereden şimalî İtalyaya kadar (*Gol Sizalpin*) her yerde gördüğümüz Keltler Gollülerin Romayı zaptettiklerini biliriz. Şarktan garba geçerken Tuna boylarında kalmış ve oradan M. E. III. asırda cenuba Makedonyaya ve Yunan kıt'asına inmiş ve yine Tunadan ayrılarak Galatlar namı altında Anadoluya gelmiş bir kısım Keltler vardır.

Keltler yahut Gollüler tamamilen Germenlere benziyorlardı. Uzun boylu, açık tenli, mavi gözlü, sarı yahut kumral saçlı idiler.

**GOLLÜLERİN İÇTİ-
MAİ VE SİYASİ
HAYATLARI** Gollüler *siteler* halinde yaşıyorlardı. Siteleri müteaddit kabilelerden mürekkep idi. Site-nin başında müşterek atadan gelmiş reisler vardı. Kabile reisleri müşterek işleri görmek için toplanırlardı. Bu toplanma sitenin senatosu idi. Senatonun reisi bir sene için kabilerreisleri meyanından intihap olunurdu. Görülüyor ki, gol kavimleri aristokratlar tarafından idare olunurdu. İlk zamanlarda devlet şekli kırallık idi. Fakat yavaş

yavaş site reisleri kırılların yerine kaim oldu. M.E. II. asırda artık her site reisi kendi başına bir kiral idi.

Versengetoriks in babasını kırıllığın tesisine teşebbüs ettiği için idama mahkûm etmişlerdi.

Gollülerin parası, Foçalıların parasının taklidinden başka bir şey değildi. Cenubî Golde Foçalılar tesis ettikleri *Massili* (Marsilya) kolonisi vasıtasile büyük medenî tesir yapmışlardır.

GOLLÜLERİN DİNİ Gollüler başlıca iki türlü allahlara taparlardı: *yer* allahları ve *gök* allahları. Yer allahlarının başlıcası *Yer-ana* idi. Yer-ana hayat ve ölüm ilâhesi idi. Gollüler bu ilâheye bir *allah-baba* terfik ederlerdi. *Su allahları*nın da ehemmiyetli mevkileri vardı.

Gollüler *meşe* gibi bazı ağaçlara ve bilhassa bazı *su kaynaklarına* eyilik allahları, meyanında ülûhiyet atfederlerdi.

Bellibaşlı gök allahları gökgürültüsü Allahı *Taran* ve Güneş Allahı *Belen* ve harp Allahı *Esüs* idi.

Fakat Gollülerin asıl millî Allahı *Tötates* idi. Romanın fetminden sora *Tötates Merküre* ve diğer gol allahları da Roma Panteonundaki allahlara çevrildiler. Gollülerin din merkezleri Orleana yakın büyük bir ormanda bulunuyordu.

Gollülerin papazlarına *Druitler* derlerdi. Druitler kuvvetli bir sınıf (*kast*) teşkil ediyorlardı. Bu sınıfın bütün Golün büyük papazı makamında bir tek reisi vardı. Druitler aynı zamanda hem papaz, hem hâkim ve hem de âlim idiler. Âlimler resmî mürebbiler idiler; gençlere verdikleri ahlâk terbiyesi şu üç emirde hulâsa edilebilir: "Allahları tazim et, hiçbir fenalık yapma, mert ol!.."

2. ROMA GALYASI [1]

GERMENLER VE ROMA

M.E. I. asra doğru iki tehlike Golü tehdit ediyordu: Germanler ve Roma. *Kimriler* ve *Tötonlar* Reni geçtiler (M. E. 109-102). Bu tarihlerde Romalılar da cenubî Gole ayak basmışlardı.

Romalılar Alp ve Pirene dağları arasında sahil boyunca bir vilâyet teşkil ettiler "*Gol Transalpin*". Bu vilâyetin merkezi *Narbon* şehri idi.

[1] Galya = Gol

Bundan sora bütün Golün Sezar tarafından sekiz sene içinde nasıl fetholunduğunu birinci kitapta gördük. Gol memleketleri Sezar tarafından birtakım vilâyetlere ayrıldı. Vilâyetlerin başında Roma tarafından tayin olunmuş birer vali bulunuyordu. Romalılar Gollülerin hürriyet ve emniyetlerini temin ediyorlardı. Buna mukabil onlardan asker ve vergi alıyorlardı. Vilâyetler birtakım sitelere ayrılıyordu. Her site mahallin aristokratları içinden intihap olunmuş bir *senato* tarafından idare olunuyordu.

Romalılar Gollülere hemen hemen müsavi muamelesi yaparlardı. Her sene bütün gol sitelerinin murahasaları *Liyon* civarında bir meclis kurarlardı; orada dinî bayramlar ve oyunlar yapılır ve memleketin umumî menfaatleri hakkında görüşülürdü. Neticesinde Roma imparatoruna maruzatta bulunulurdu. Mekteplerde tedrisat lâtinçe idi. Gol şehirlerinde roma abideleri taklit olunurdu.

Romanın sukut devri, Golün de rahatını bozdu. Şarktan istilâya uğradı.

GOLDE HİRİSTİ- YANLIK

Roma İmparatorluğunun zayıfladığı bir zamanda Roma topraklarında hıristiyan kilisesi doğuyordu. Hıristiyanlık Gole Marsilyadan girdi (I. asırda). II. asırda artık Liyonda ve Viyanada kiliselerin teşekkül ettiği görülür. Romada olduğu gibi Golde de kilise teşkilâtı yapıldı. V. asırda artık, papazlar Fransayı kurmak için çalışmaya başladılar.

C. GERMENLER

ROMALILARA GÖRE GERMANYA

Romalılar, Hazar Denizinden Tuna ve Rene kadar bütün Avrupanın şimalini içine alan geniş ülkelere *Germanya* derlerdi. Bu büyük mıntaka ikiye ayrılabilir:

a) Hazar Denizinden Karpatlara kadar olan kısım, gayet geniş istepeler, ormanlar, bataklıklardan terekküp ediyordu.

b) Garpta bulunan diğer kısım, Karpat dağlarından Rene kadar uzanıyordu. Bu mıntaka, daha çok dağlıktı.

Germenler, Gollülerle bir asıldan ve onlar gibi Ortaasya-

dan gelmiş kavimlerdir[1]. Germanyanın Tuna ve Ren taraflarında hudutları tespit olunmuştu; fakat şarka doğru uzanan geniş ovaları, “*Kavimler Kapısı*,” yolu ile şarktan gelen türk göçlerine ve muhacemelerine karşı tamamilе açıktı; Kavimler Kapısı, Ural dağlarının son cenup etekleriyle, Hazar Denizi arasındır.

GERMENLERİN AHLÂKLARI

Germenler, şayanı hayret bir surette birbirine benziyorlardı. Uzun boylu ve mavi gözlü idiler. Saçları sarı veya kıvıltı idi. Tenleri beyaz, yanakları pembe idi. Sakallı ve uzun saçlı idiler. Ekserisi elbise olarak sırtlarına sadece bir hayvan postu atarlardı. Kolları ve bacakları çıplaktı. Erkeklerinin işi gücü avcılık ve muharebe idi. Misafirperver idiler; fakat çabuk kızarlardı ve şedit idiler. Çok içerdiler. Bir nevi bira ile sarhoş olurlardı. Muzafferiyetlerini zevk ve eğlence ile bitirirlerdi. Çocuklarına avcılık ve muhariplikten başka bir şey öğretmezlerdi. Gotlar *rün* denilen işaretlerden mürekkep bir alfabe kullanırlardı (rünik). Kadınlar, çok muhteremdi. Hatta kendilerine peygamberlik hassaları atfolunurdu. Rahibelerin büyük tesirleri vardı. Esirler, efendilerinin şahsına bağı köleler idi. İkametgâhları şekilsiz ve intizamsız köyler teşkil eden ayrı ayrı kulübelere ibaretti.

GERMENLERİN SİYASİ TEŞKİLATLARI VE DİNLERİ

Germenler iptidai bir demokrasi hayatı yaşarlardı. Köyce, aşiretçe veya milletçe toplanırlar ve reislerini intihap ederlerdi. Temellük hakkı yalnız ev, bahçe, ve sürüye ait idi. Umumiyetle arazi, cemaat malı sayılırdı. Arazi aileler beyninde muvakkaten taksim olunurdu.

Harp zamanında teşkilatları basit idi. Silâhlı insanların kurultayında husumet karar altına alındığı zaman, harp artık millî bir vazife olur ve herkes ona iştirak ederdi. Mükemmel süvari oldukları gibi, piyadeleri de daha çok mükemmeldi. Umumiyetle derin küteler halinde muharebe ederlerdi. Kadınlar ve çocuklar, öküzlerle çekilen ağır arabalar üzerinde muharebelerde erkeklere refakat ederlerdi. Bu arabalarla, ordugâhlarının etrafını çevirerek bir nevi siper teşkil ederlerdi.

[1] Bu gün germen camiasına dahil sayılan zümreler arasında asıl Avrupanın şimal kısımları sakinlerinden olup soradan Ortaasya muhacirlerine karışmış olanlar da vardır.

Baltalar ve kargılarla harbederlerdi. Muharebe şarkısı söyliyerek hücum ederlerdi. Korkaklık çok menfur idi. Korkaklar, ekseriya intihara mecbur edilirdilerdi. Dinleri, muharebe hırsını ateşliyecek mahiyette idi. Kahramanlara, mes'ut bir ebediyet mev'ut idi. Tabiatın kuvvetlerine taparlardı. Meşhur allahları şunlardı: *Odin* yahut (*Votan*) sema ve harp Allahı; *Tor* yahut (*Donar*) yıldırım Allahı; *Herta* yahut (*Erde*) yer ilâheşi.

İtikatlarına göre muharebede ölenlerin ruhu *valkirılar* (muharebe kızları) tarafından Allaha götürülürdü; Allah (Odin) bu ruhları *Valhalla* da (cennetinde) kabul eder. Valkirılar bu ruhlara öldürülen düşmanların kafataslarile bal şerbeti sunarlardı. Germenlerin din ayin ve merasimi için ibadethaneleri yoktu. Putları yoktu, yalnız mukaddes ağaçları vardı.

II

ALANLAR VE AVRUPAYI İSTİLÂLARI

Alanlar, Yayık ırmağının membalarında dağlık mıntakada yaşıyan Türklere verilmiş isimdir [1]. Alanlar Hunlardan evel Kafkas dağlarının şimalindeki ovalara kadar yayılmışlar, bir kırıallık teşkil etmişlerdi (*Harita. 2*). Birisi M. E I. asırda ve diğeri M. S. II. asır başlarında olmak üzere Derbent (*Demir-kapı*) boğazından geçerek iki defa Medyaya da girdiler.

Alanlara, Hintte Ganj ırmağı kaynaklarında dahi tesadüf olunur.

Alanlar Karadeniz şimalinden garba doğru da akınlar yapmışlardır. Hunlar, garba çekilmeye mecbur olduktan sora Yayık, İtil ve umumiyetle Asya Sarmatyasında tesadüf ettikleri bu Alanları mağlûp ettiler ve kırıallarını öldürdüler. Bunun üzerine Hunlara tâbi olmıyanlardan bir kısım Alanlar Kafkas dağlarına sığınarak oralarda kaldılar; bir kısmı da garba muhaceret ettiler. Tuna havzasında yerleştiler. III. asırda Makedonyada roma ordularını mağlûp ettiler. Daha soraları Tunadan Germanyaya gittiler, orasını istilâ ettiler (406).

Bundan sora Belçika üzerinden Pirene eteklerine kadar bütün Gol kıt'asına yayıldılar. Birçoğu bu kıt'ada kaldılar. Bir kısmı Pirene dağlarını aşarak İspanyaya girdiler (409). Az zamanda bütün İspanya Yarımadasına hâkim oldular (411).

Alanlar, Tunadan itibaren *Süeyler* ve *Vandallar*ı beraberlerinde yürütmüşler ve İspanyaya beraber girmişlerdir; yarımadanın cenup mıntakasına Vandallar, şimaligarbî kö-

[1] Alan, dağ veya tepe üzerindeki lüdüzkoedrm veanlar içinaçılmış düzlük manasına gelir.

şesine de Süevleri yerleştirmişler ve yarımada'nın mütebaki bütün aksamına kendileri sahip olmuşlardır.

Alanlar, Ural dağlarından Büyük Atlas Denizi ve Akdeniz sahillerine kadar gayet geniş ülkeleri iki, üç asır zarfında çiğnediler; Fransa ve İspanyada yerleştiler.

III

AVRUPADA TÜRK-HUN İMPARATORLUĞU

GARBÎ HUN DEVLETİ

Şimalî Hun (Hiyung-nu) Devletinin inkırazından sora garba çekilen Hunlar Hazar Denizi, Yayık ve İtil ırmakları arasındaki geniş sahada bir devlet kurdular (M.S. 100-376). Buna Garbî Hun Devleti denir (*Harita. 3*).

Hunlar, Alanları ve diğer Türk olan ve olmıyan birçok kavimleri idareleri altına alarak Avrupa hududunda kurdukları bu Türk Devletini kuvvetlendirdiler.

GARBA YÜRÜYÜŞ *Garp Hun Devleti* ni teşkil eden Hunlar reisleri *Balamırın* idaresinde milâdî IV. asrın nihayetlerine doğru (375) Don ırmağını geçerek bugün cenubî Rusya'yı teşkil eden sahaya girdiler. *Özü* (Dinyeper), *Turla* (Dinyester) ve *Pрут* ırmaklarını aşarak Tuna ırmağının orta kısımlarına kadar uzanan vâsi sahadaki bütün kavimleri itaat altına aldılar.

Bu istilâ ve fütihat hareketlerinde Hunlar yalnız değildiler; Hunlar kendilerine tâbi olan diğer türk kavimlerini ve hatta birçok Türk olmıyan kavimleri de beraber sürüklemişlerdi. Fakat hakimiyet Hunlarda idi.

Hunlar, bütün Şarkî Avrupa kavimleri ve bu meyanda Ostrogotlar (Şark Gotları) üzerinde hakimiyetlerini temin ettikten sora Yayık ırmağı ile Ural dağlarından Tunaya kadar uzanan vâsi arazide hâkim bir millet oldular.

AVRUPA KAVİMLERİNİN KARIŞMASI Mağlûp edilen kavimlerin kaçı diğer kavimlerin de muhaceretlerini intaç etti ve bu suretle bütün Avrupada bir umumî muhaceret cereyanı hasıl oldu. Bunun neticesinde Avrupa kavimleri birbirine karıştı (*Harita. 5*).

Hun orduları süvarilerden mürekkepti. Avrupada hayatları at sırtında geçen cesur Hunlardan mürekkep türk süvari ordularına karşı çıkabilecek hiçbir millet yoktu. Avrupa baştan başa korku ve dehşet içinde idi. Türklerin karşısında hasım olarak Garbî Roma İmparatorluğu ve Bizans vardı.

ATTILADAN EVEL İDARE

Hunlar Tuna havzasına yerleştikten sora reisleri *Muncuk* (Boncuk) un iki oğlu olmuştu: *Attilâ* ve *Bleda* (Buda). Attilâ 395 te doğmuştu. Muncuk ölünce çocukları küçük olduğu için yerine kardeşleri *Oktar*, *Rua* ve *Aybars* geçtiler.

Aybars Hun Devletinin şark kısmını idare ediyordu. Tuna havzasında Oktar ve Rua aynı zamanda hüküm sürüyorlardı.

Bleda zayıf tabiatlı idi. Attilâ ise cesur, akıllı, azimkâr ve milliyetpêverdi. Küçük olmasına rağmen devlet işlerine karışmak istemesi amcalarının hoşuna gitmiyordu. Amcalarının, küçük Attilânın müdahalelerinden kurtulmak için onu Roma sarayına gönderdikleri söylenir.

BİZANS VE ROMA İLE MÜNASEBET

Hunlar Tuna havzasına yerleştikten sora da akınlarına devam ederek Şarkî Roma Devletine ait mıntakalara girmekten geridurmuyorlardı. Şarkî Roma İmparatorluğu siyaset ve para ile Hunların taarruzuna mâni olmak ve mümkün olduğu kadar bu kuvvetten düşmanlarına karşı istifade etmek yolunu tercih etti.

Oktar bir ordu ile Ren havzasında Burguntlara karşı sefere gittiği zaman Bizanslılar Tuna havzasında kalan Rua ile anlaştılar. Bu anlaşma neticesinde yardım maksadile bir Hun ordusu İstanbula, diğer bir hun ordusu da Garbî Roma'ya gitti. Romaya giden hun ordusu İtalyaya taarruz eden İslav ve Germanleri mağlûp ederek (405) Romayı kurtardı. Şarkî Roma İmparatoru Teodos kendisine karşı isyan eden bir jeneralini tedip için de Hunlara müracaat etmek mecburiyetinde kaldı. Bununla beraber Bizans, kendi emniyeti için Tuna havzasında Hunlara tâbi bazı kavimleri istiklâllerini istirdada teşvik ediyordu. Bu yüzden Rua ile Bizansın arası bozulmuştu.

ATTILÂ VE BÜYÜK PLÂNI

Bu esnada Rua ölmüş ve yerine Muncukun oğulları Bleda ve Attilâ (*Res. 1,2*) geçmişti (437). Bleda ahmak ve yalnız eğlenceye düşkün olduğundan Attilâ (atacık) devleti idarede serbestti. Attilâ cesur

ve kahraman olduğu kadar Roma ve Bizans ahvaline de hakkile vâkıftı. Attilâ Türklerin başına geçtiği zaman yapacağı işleri tamamen kararlaştırmış bulunuyordu.

Attilânın plânı şu idi: **1)** Türk ordularının para mukabilinde düşmanların menfaatlerine hizmet etmelerine mâni olmak, **2)** Dağınık bütün türk kabilelerini birleştirerek kuvvetli, müttehit bir Türk Devleti kurmak, **3)** Bu kuvvetli Türk Devletine istinaden bütün İslav ve Germanleri, **4)** Bizans ve Garbî Romayı da idaresi altına alarak Avrupada büyük bir imparatorluk kurduktan sora, **5)** Çin, Hint ve İranı da istilâ etmek. Attilâ işte bu suretle *bir cihanşümül imparatorluk* meydana getirmek azminde idi. Roma ve Bizansın ve bütün Avrupanın fethi bu büyük gayenin bir safhası olacaktı.

MARGÜS MUAHEDESİ

441 senesinde Attilâ *Moesya* "Tuna ile Balkan dağları arasındaki arazi," ve Trakyayı istilâ etmek için hareket etmiş, *Singidon* u (bugünkü Belgrat şehri) zaptettikten sora *Drava* ırmağını geçerek *Panonya* nın eski payitahtı olan *Sirmiyum* u zaptetmişti. Bundan sora Attilâ orduları cenuba inerek Kostantin'in doğduğu yer olan *Nayissus* (Niş) şehrini de aldı.

Bizanslılarla Hunlar arasında *Marsiyanopol* (Varnanın garbında eski bir şehirdi) duvarları altında vukubulan muharebede Hunlar galip gelmiş, Attilâ orduları *Hellespont* (Çanakale Boğazı, ve İstanbul civarından Termopile kadar vâsi sahayı ciddî bir mukavemet görmeksizin zaptetmişlerdir. Bütün bu yerlerden Hunlar sayısız esir ve ganaim ile geridönmüşlerdir. Bu müthiş mağlûbiyet karşısında Bizanslılar sulh istemeğe mecbur olmuşlardı. Bizans sefaret heyeti şimdiki Belgrat cenubunda *Margüs* mevkiinde karargâh kurmuş olan Attilânın nezdine gittiler. Bizanslılar burada Attilâ ile bir muahede aktettiler. Bizans ile yapılan *Margüs muahedesi* Attilânın parlak bir muvaffakiyetidir. Bu muahedeye göre Bizans, Belgrat havalisinde bir kısım araziyi Hunlara terkedecek, Bizanslılar hizmetindeki bütün hun askerlerini geriverecek ve Hunların elindeki bizans esirlerinin beheri için 12 altın fidye ödeyecek idi. Bunlardan daha ağır bir şart olarak; Bizans, Hunların düşmanlarıyla ittifak edemiyecek ve her sene mühim miktarda vergi verecekti. Bu muahede ile Şarkî Roma, Hunların bir *tâbii derecesine* inmişti.

ATTİLÂNIN İCRA-ATI Hunların Avrupadaki muazzam istilâları Attilâ zamanında inkişaf etti. Attilâ; Şarkî Romayı tâbi menzilesine indirdikten sora Avrupadaki muhtelif milletleri itaat altına aldı. İmparatorluğun hudutları *Yayık* “Ural,” ırmağından Ren ırmağına ve Karadenizden, Tunadan İskandinavıya kadar uzuyordu.

ORLEAN SEFERİ Hunların Tuna sahillerinde görünmesi Avrupayı altüst etmişti. Hunlar tarafından tazyik edilen Alanlar, Vandallar, Süevler dört senedenberi Gol kıtasını istilâ ve tahrip etmekte idiler. Vizigotlar da (Garp Gotları) Hunlardan kaçarak Garbî Alplardan ötede Golün mahsuldar yerlerinde yerleşmişlerdi. Bundan evel de Roma İmparatoru Valantiniyen III. ün hemşiresi *Honorya* Attilâya bir nişan yüzüğü göndermişti. Attilâ senelerden sora Romaya elçiler göndererek Prensesin kocası olmak itibarile Roma İmparatorluğunun bir parçasını istiyordu. Attilâ ret cevabı aldı. Diğer cihetten Romalıların Afrika eyaletlerini istilâ ve tahrip etmiş olan Vandal Kırallı Genzerik te Attilâyı Galya ve İtalya istilâsına teşvik ediyordu.

Attilâ kurduğu garp istilâsı plânı için zaman ve vaziyeti müsait buldu. 700 bin kişilik bir ordu ile Ren ırmağını geçerek Gol kıtasına girdi. *Strazburg*, *Meç* ve daha bir çok şehirleri zaptederek 20 günde *Orlean* önüne geldi ve bu şehri de zaptetti. O zaman bugünkü Paris şehrinin yerinde olan *Lütesten* (Lutetia) Romaya kadar bütün Cenubî ve Garbî Avrupa dehşet içinde kaldı; o sıralarda Avrupada Attilâ ile karşılaşabilecek bir tek kumandan vardı. *Aetyüs* ismini taşıyan bu kumandan da aslen Attilâ gibi Hun Türklerindendi. Aetyüs Attilânın tam Orleanı zaptettiği sıralarda Vizigotların, Fıransızların, Gollülerin ve diğer bazı germen kavimlerinin birleşmiş ordularile Orleana gelmişti. Marn ırmağı üzerindeki *Şalon* şehri yakınında *Katalon* ovasında iki ordu kanlı bir muharebeye girişti. Bütün gün devam eden boğuşmada her iki taraf ta çok ağır zayıat verdi. Ertesi gün iki taraf birbirine taarruz etmedi; Attilâ ordusile çekildi. Aetyüs Hunları ciddî olarak takibe cesaret edemedi. Böylece Şalon muharebesi galip, maglûp belli olmaksızın nihayet buldu (451) ve bu suretle de Gol kıtasının (bugünkü Fransanın) istilâsı akim kaldı.

**ROMA ÜZERİNE
HAREKET**

Renin şarkına çekildikten sora Attilâ ordusu-
nu tanzim ederek Garbî Roma üzerine yü-
rüdü. Alpleri geçerek *Izonzo* mansabı ci-
varındaki *Akiley* i muhasara etti. Şehir fazla mukavemet
gösterdise de Hunların muhasarasına uzun müddet dayana-
madı. Bu şehirden ve *Venezya* kıt'asından kaçan halkın bir
kısmı cenuba, deniz kenarlarına kadar inmişler, buralardaki
adalara iltica ederek bugünkü Venedik şehrini tesis etmiş-
lerdir. Attilâ orduları bütün Po havzasını istilâ etmiş, Milân
şehri cenubuna kadar inmişti. Garbî Roma İmparatorluğu
dehşet ve korku içinde kalmıştı. Hristiyanlığın merkezi
olan Roma büyük bir tehlike içinde idi. Bunun üzerine
Papa Sen-Leon un riyasetinde Romanın istilâ edilmemesini
istirham için Attilâ nezdine sefaret heyeti gönderilmiş, Attilâ
da Romaya girmeksizin çekilmişti (452).

Attilâ yeni fütuhata hazırlanırken bugünkü Buda
şehrinin eski yerindeki payitahtında "*Etzelburgı*," öldü (453).

**ATTİLÂNIN VASIF-
LARI**

Attilâ orta boylu, geniş göğüslü, esmer, heybet-
li ve cesur bir Türktü. Ecnebilere karşı müte-
azzım olan Attilâ kendi milletine karşı pek mü-
tevazıydı, debdebe ve servete karşı da kayıtsızdı. Muhteşem sa-
rayları içinde kendisi pek sade ve mütevazı bir hayat geçirirdi.
Mağlûp milletler tarafından *Allahın Kamçısı* diye anılan Attilâ
Alamanların millî destanları olan *Nibelungen* de *Etzel* ve
İskandinav efsanelerinden manzum *Atla - Mal* ve *Atla - Kida*
da *Atlı* diye yadolunan kahramandır.

**ATTİLÂDAN SORA
HUN DEVLETİ**

Attilânın vefatından sora Hun Devleti dağıldı.
Macaristandan ibaret kalan küçük bir kıs-
mında Attilânın oğullarından *Dengiz* (Deniz) bir
müddet hüküm sürdü. En nihayet dahilî mücadeleler yüzün-
den Hunlar kısmen Macaristanı terkederek Cenubî Rusyaya,
Volga ve Ural havalisine çekildiler. Avrupada kalanları ise
muhtelif milletlere karıştı.

MEDENİYET

Hunların şiddetli hücumlarının acı hatırala-
rını unutamayan Avrupa müverrihleri, onları
asırlarca medeniyetsiz ve barbar olarak tasvir ve tavsif et-
mişlerdir. Halbuki Hunların kendilerine mahsus irfan, san'at
ve medeniyetleri vardı.

Hunlar ekseriyetle ahşap evlerde otururlardı. Attilânın

muazzam sarayı da ahşaptı. Bu sarayın müzeyyen sütunları Hun Devletine gelen elçi heyetlerinin dikkatini celbetmiş ve kaydedilmiştir. Ahşap binaların tercih edilmesi o civarda taşın az ve kerestenin bol olmasından ilerigeliyordu. Attilâ, sarayının yanında taşlarını başka yerden getirterek güzel bir hamam yaptırmıştı.

Hun kadınları örgü, işleme ve nakış işlerinde mahir idiler (*Res. 3*). Bizans elçilerinden müverrih *Priskos* Attilânın zevcesi Kırılça *Reka* nın huzuruna girdiği zaman onun etrafındaki kadınları elbiseleri süslemekte kullanılan nakışlar işlemekle meşgul görmüştü.

Hunlar, iskemlelere oturarak masa başında yemek yerler; ileri gelen aileler gümüş sofrta takımları kullanırlardı. Hunlar bal şerbeti, şarap ve kırmızı içerdiler.

Hunlarda edebiyat müterakki idi. Hun hükümdarları bilhassa Attilâ, her seferden dönüşte halk tarafından istikbal edilirken halkın önünde hun kızları, hun san'atkârlarının yazıp besteledikleri şiirleri terennüm ederlerdi. Harp ve zafer şarkıları pek çok ve pek güzeldi. Tiyatro edebiyatı da oldukça ileri idi. Orta oyunları tarzında temsil edilen san'at eserleri ve sahne san'atkârları vardı.

ASKERLİK SAN'ATI Hunlarda ordu teşkilâtı son derece muntazamdı. Hun süvarileri arkaya ok atmakla şöhret almışlardı (*Res. 4*). Harp ederken ansızın geridönerek kaçır gibi hareket ederler, düşman ordusu takibe başlar, fakat bu sahte ricat uzun sürmez, birdenbire tekrar geridönerek hücum ederlerdi. Bu anî hareketlerle düşmanı şaşkın bir hale getirerek bozarlardı.

Mükemmel muhasara aletleri vardı. Muhâsara kuleleri inşa ederler, duvarları aletlerle yıkarlardı. Şehirleri fennî usullerle muhasara ederlerdi.

IV

ASYADA AKHUNLAR DEVLETİ

DEVLET KURDUK- LARI MINTAKA

Bu Türkler, 424 tarihinde yurtlarını terk ederek evvelâ Siriderya havalisine daha sora Garbî Türkeli ve Şimalî Afganistan mıntaka-sına gelmiş ve buralarda yerleşmişlerdi (*Harita. 4*).

Milâdî V. asır ortalarına doğru Akhunlar, hudutlarını tevsi ederek Çin Türkelinden İrana kadar uzanan bir Türk Devleti kurmuşlardır [1].

Akhunlar bilâhare Hindistanın Pençap kıt'asını da istilâ etmişlerdir. *Akhun Devleti*, iki kısımdan tereküp ediyordu: *Şimalî* ve *Cenubî*.

Şimalî kısmının merkezi, Şimalî Afganistanda *Kunduz* civarında idi. Cenubî kısmının merkezi de *Pençap* kıt'asında idi.

Milâdî 525 tarihine doğru şimaldeki Akhunlar Hanı *Aksungar*, cenuptakilerin hükümdarı ise *Toraman* isimlerini taşıyorlardı.

Cenup hanlarının şimal kısımlarındaki hanlara tâbi oldukları tahmin olunur.

SİYASET VE NÜFUZ

Akhun hanları, komşuları İran hükümdarları ile siyasi münasebetlerde bulunuyorlar, ve İranın dahilî siyasetine tesir ediyorlardı. Akhunlar, Hindistanda da büyük kuvvet kazanmışlardı.

INKIRAZ

Akhunların devleti, uzun müddet payidar olmadı. Sebebi VII. asır ortalarında (652) Ortaasyada siyasi hakimiyetin Tukyü Türklerinin eline geçmesi ve garp hudutlarında da İran Sasanilerinin kuvvetlenmeleri olmuştur. Bu iki devlet (Tukyular - Sasaniler) ittifak

[1] Bunlara Çin membalarında *Hua*: Yunan eserlerinde *Akhun* ve *Eftalit*, arap tarihlerinde ise *Heyatile* ismi verilmiştir.

ederek Akhun Devletini imha ve Pençap kıtası hariç olmak üzere, memleketlerini aralarında taksim etmişlerdir.

**PENÇAPTA
AKHUNLAR**

Bu Akhunlar Toramana halef olan *Mihira Kula* zamanında Toramanın başlamış olduğu hint fütuhatına devam ederek parlak zaferler kazandılar.

Bu tarihte Hunlardan, bir kısmı Çinde, bir kısmı Avrupada hükümrân oldukları gibi Akhunlar da Hindistanda hükümet sürüyorlardı.

Mihira Kula hint tarihinde büyük mevki kazandı.

V

BEŞİNCİ ASIRDA AVRUPA

KAVİMLER MUHACERETİ

GARP GERMENLERİ: Dörüncü asrın sonuna doğru ve beşinci asırda Asyadan Avrupaya ve Avrupanıniçinde yeni kavimler muhacereti, istilâlar ve muharebeler oldu (*Harita. 5*). Bu hareketler neticesinde Roma İmparatorluğu yıkıldı ve enkazından birçok kırıallıklar çıktı. Bunların çoğu görünüşte Bizans İmparatorluğuna tâbi, hakikatte hemen hemen müstakil idiler.

Bu kırıallıklardan başlıcaları şunlardır: 1) Golyada *Franklar* ve *Burguntlular*, 2) Afrikada *Vandallar*; 3) Akitanyada ve İspanyada *Vizigot* (Garbî Got) lar; 4) İtalyada *Ostrogot* (Şarkî Got) lar; 5) Şimalde Belçikada *Franklar* Kırıallıkları.. Bunlardan başka, Hun İmparatorluğunun yerine kaim olan müstakil *Avar Türk İmparatorluğu* (*Harita. 6*).

Bu hadiselerin cereyanı şöyle oldu:

Roma İmparatorluğunun Küçükasyada Perslere karşı açtığı muharebeler milâdın III. asrındanberi devam ediyordu. Persler, Sasanilerin idaresi altında eski Serhas Devletini kurmağa uğraşıyorlardı. Uzun cidaller Roma İmparatorluğunun kuvvetini eyiden eyiye sarsmıştı.

Aynı zamanda Avrupada *Germenler* in nüfusları gittikçe artıyor ve arazi ihtiyaçları gittikçe büyüyordu. Bunlar artık Roma hududunun ötesindeki memleketlerine sığamamağa, arazi ve ganimet aramağa, ve bunun için hududu sıkıştırmağa başladılar. İnihilâle yüz tutan Roma İmparatorluğu toprağı, iklimi, ve yüksek bir medeniyetin mahsulleri ve

zevklerle bunların hırsını tahrik ediyordu. Roma İmparatoru *Mark Orel* bir aralık bunları durdurmağa muvaffak oldu.

Fakat *Garbî Germenler* durmadan garba doğru ilerlediler. Bunlardan *Alamanlar* Yukarı Ren civarını aldılar (300). Daha sora *Alsasa* ve Şarkî İsviçreye sokuldular. Aşağı Ren-den tazyik eden *Franklar* Şimalî Gole girdiler; Frankların başka bir kısmı *Moz* ve *Mozel* ırmakları arasındaki dağlık mıntakayı tuttu (400). Franklardan bir diğer kol daha cenup-ta Palatina ile Şarkî Loreni işgal etti. Ems ve Elbe arasında oturan *Saksonlar* Gol ve Britanya kıyılarına akınlar yaptılar.

ŞARK GERMENLERİ: *Garp Germenleri* meskenlerini böylece gar-ba doğru uzatırken, *Şark Germenleri* Elbenin şarkındaki yurtlarından büsbütün çıktılar ve Burguntlularla birlikte cenubu şarkıye hicret ettiler. Bunlar *Gotlar* dı ve Akdeniz memleketlerinin zahire ambarlarından biri olan Karadeniz şimal kıyılarına ve Cenubî Rusyanın geniş mümbit sahalarına yerleştiler. IV. asırda Avrupa Rusyasının en büyük kısmı Got Kırallı *Ermanarikin* hakimiyeti altında kaldı. Got İmparatorluğunun inkırazından sora Gotlar: *Ostrogotlar* (Şark Gotları) ve *Vizigotlar* (Garp Gotları) diye ikiye ayrıldılar.

Yine IV. asrın sonlarına doğru yeniden, İçasyadan ayrılan türk kavimlerinin zorlu hareketi dalgalarını Avrupaya attı.

Milâttan sora IV. asırda Çinliler tarafından geri püs-kürtülmüş olan Hunlar, Hazardan geçtiler ve Ermanarikin *Şarkî Got* Devletini baskına uğrattılar (375). Böylece germen kavimlerinin muhaceretinde yeni bir fasıl açıldı: Şark Germenleri büyük türk kahramanlarından Attilânın Hunları tarafından garba sürüldüler ve Roma İmparatorluğunun mirası için muharebeye giriştiler.

VİZİGOTLAR Hunların anî hücumu önünde Vizigotlar
(GARP GOTLARI) kaçtılar, Tunayı geçtiler ve Romalılara sığın-dılar. Roma kayseri bunları müttefik olarak Hunlara karşı kullanmak üzere Daçyaya yerleştirdi (378).

Roma memurları ittifak muahedesine riayet etmedikleri için Vizigotlar isyan ettiler. Kıralları *Alarik* kumandasında Makedonya ve Yunana yürüdüler.

Kayser *Teodosyos* Roma İmparatorluğunu Şarkî ve Garbî Roma İmparatorluğu diye ikiye ayırmıştı (395). Bu idari tak-sim Roma Devletinin vahdetini parçalamıştı. Bu sebeple Şark

Devleti, Yunana yürüyen Vizigotları, Garp Devleti aleyhine çevirerek tehlikeyi kendi başından atmağa çalışmakta tereddüt göstermedi. Genç Kral Alarik vizigot kabilelerini birleştirerek Garbî Roma İmparatorluğu üzerine yürüttü. Maksudı orada müstakil bir got hakimiyeti tesis etmektir. Roma hizmetindeki Germen kumandanlarından Vandallı *Stiliko*, İzonzoda ve *Varona* da Gotlara karşı koymak için askerî bir tedbir olarak, Ren ve Tuna hudutlarını ve Britanyayı boşaltıp geride kuvvetli bir cephe yapmak istedi. Onun bu hareketini Roma vatanına ihanet sayan rakipleri bir fesat kurdular ve Stiliko telef oldu. Bunun üzerine Alarik Roma İmparatorluğunun göbeğinde, Romadan ve Romalılıktan müstakil bir Germen Devleti kurmak gibi cür'etli bir tecrübeye girdi; İtalyayı istilâ ve Romainı zaptederek yağma ve harap etti (410). Alarik keskin görüşlü bir devlet adamı idi. Uzun yıllar süren harpler neticesinde çöle dönen ve istilâ ordusunu besliyemiyen İtalyanın zahire ambarını da ele geçirmek için, Afrikaya geçmek istiyordu. Hazırladığı donanma daha askerleri almadan fırtınaya tutularak harap oldu ve Alarik iâşesi temin edilemeyen ordusu ile İtalya şimalindeki merkezine dönerken ansızın öldü. Bu suretle Garbî Roma inkırazdan muvakkaten kurtuldu. Halefi *Atolf*, Vizigotları Gole götürdü ve Romalılarla uyuşma yolunu tuttu.

Atolfun halefi zamanında neticelenen ittifak muahedesi ile Roma Vizigotlara *Akitanya* vilâyetini verdi. *Tuluz* u merkez yaptılar. Bu, Roma imparatorluğu içinde teşekkül eden *ilk Germen Kırallığı* idi. Kral Birinci Teodorik (419-451) Romalılarla birlikte Attilâya karşı muharebe etti. Oğulları İspanyayı fethettiler ve hakimiyetlerini genişlettiler. VI. asırda Garbî Got Kırallığı büyük Avrupa Devleti olarak Luar, ve Rondan İspanyanın cenubuna kadar yayılmıştı. Vizigotlar Arapların istilâsına kadar İspanyada kaldılar.

**BRİTANYANIN AN-
GİL VE SAKSON-
LAR TARAFINDAN
FETHİ**

Roma ordularının Britanyadan ricatlerinden sora *Piktler* cenuba doğru *Britleri* sıkıştırdılar. *İskoçlar* Britanya adasının şimal parçasını, *İskoçyayı* işgal ettiler. Britler, Piktleri ve *İskoçları* kovmak için *Angulleri*, *Yutları*, *Saksonları* Britanyaya çağırdılar. Bunlar V. asır zarfında küçük müstakil kabile devletleri halinde, orada yerleştiler.

İrlandalılar bu son kavimler muhaceretinden müteessir olmıyarak, kabile birlikleri halinde, İrlandada kaldılar.

**BURGUNTULAR
VE FRANKLARIN
GOLE GİRİŞLERİ**

Galyada Roma valisi olan ırkan Hunlara mensup Aetyüs, Paris havzasında, Burguntlulara ve Hunlara karşı, Roma kudretini müdafaa ve muhafaza etmek gayretinde idi. V. asırda Burguntlular Oder ve Vistül ırmakları arasındaki sahadan Palatinaya inerek Franklarla Alamanlar arasına sokulmuşlardı.

Bu sıralarda Hun Kırallı Attilâ, Avrupayı baştan başa vahdetli bir idare altına almak ve ondan sora Büyük Okyanustan Atlas Denizine kadar muazzam bir Asya-Avrupa İmparatorluğu kurmak için ilk teşebbüsü yapıyordu.

Fakat Aetyüs *Şampanya* da Şalon civarında Romalılardan ve Garbî Gotlardan mürekkep bir ordu ile Attilânın Hunlardan ve Şark Gotlarından mürekkep ordusunu durmağa mecbur edince (451) Attilâ istikametini İtalyaya çevirmişti.

Alamanlar *Leh* ile *Langır yaylâsı* arasındaki, sahayı ve Paris havzasının cenup ağızlarını tuttular. Golün şimalinde yaşayan Franklar, bilhassa Sabinler, *Son* ırmağına kadar yayıldılar. Muhtelif aşiretler halinde idiler; herbirinin bir kırallı vardı. Bu aşiretlerden, Tuna ülkesinde oturanlar *Hilderik* adında birinin kumandasında idi. Hilderik bütün kırallığı müddetince Romaya sadık kaldı (461-481).

Diğer Franklar *Kat* denilen bir gruba mensuptular.

Hilderik, *Merove* namında birinin oğlu idi; onun için bu kıralların teşkil ettikleri sülâleye *Merovenj Sülâlesi* denir. Hilderikin yerine oğlu *Klodvik* geçti.

Klodvik Frankların kırallı oldu, öbür kabile kırallarını öldürttü ve şimalden Paris havzasına ilerledi (takriben 480). *Soason* civarında Romalıları ve yukarı Mozelde Alamanları mağlûp etti. Loara kadar Gol memleketi Franklaştı. Klodvik, Ogüst gibi Parise girdi. Alsasta, Badende, ve Vürtembergte Alamanlar Frankların hakimiyeti altına geçtiler. Franklar Mayn ırmağı boyunca Şimalî ve Cenubî Alamanyanın arasına girdiler ve memleketi ayırdılar. *Poatu* [1] geçitlerinde Vizi-

[1] Poatu, eski idare taksimatında Fransanın cenubunda bir eyaletti. Merkezi Poatiye idi.

gotları mağlûp ettiler ve frank hakimiyetini Garona kadar uzattılar.

MEROVENJ SÜLÂ- LESİNİN SUKUTU

Klodvikin halefleri sefahet ve tembelliğe da-
larak bütün idareyi saray nazırlarına bırak-
tılar. Bu kırıllara *Tembel Kırıllar* adı verildi.
Nazırlardan *Şarl Martel*, *Poatye* de arap istilâsını durdurdu
(732). Onun oğlu *Kısa Pepen*, Merovenjlerin yerine yeni
bir sülâle kurdu (*Karolenj*).

FRANKLARIN AHLÂKLARI

Franklar, Gol şimalinde yerleştikleri zaman,
hâlâ menşelerindeki ahlâklarını ve itikatla-
rını muhafaza ediyorlardı; kırılları kabilele-
rin en asil ailelerinden intihap olunurdu. Kırıllar intihap
olunduktan sora Ortaasyada türk âdetleri veçhile, kalkan
üstünde havaya kaldırılıp ordugâhta gezdirilirdi. Kırıl her
şeyden evel bir kumandandı: hazar zamanında onun salâ-
hiyeti kurultayla tahdit olunurdu. Franklar avcı idiler, dinleri
Germenlerinkinin aynı idi. Frankların millî ilâhlarının
başlıcaları *Votan* (yahut *Odin*), *Tor* (yahut *Donar*) idi; bunlar-
dan birincisi güneş diğeri gök görültüsüdür.

İSPANYADA VEAF- RİKADA VANDAL- LAR

Aslen Oder vadisinde meskûn bulunan Van-
dallar, IV. asırda Macaristana geçtiler ve
orada, Kostantin tarafından, müttefik ola-
rak yerleştirildiler. Beşinci asrın başlarında
Süevlerin, Gotların ve Alanların serpintileriyle birlikte Golü
yararak, İspanyaya geçtiler. Burası Roma İmparatorluğunun
en zengin sahalarından biri idi. Süevler İspanyanın şimali-
garbisinde, Gotlar ve Alanlar *Katalonya* da (Barselon havalisi)
yerleştiler; geriden sıkıştıran Vizigotlar Vandalları sahile
ve cenuba doğru *Anadolusya* ya (Vandalusya, *Endülüs*) sür-
düler.

Yalnız Vandalların değil, bütün muhacir kavimlerin o
devirdeki kırılları içinde zekâ ve siyasette en ince ve yükseği
sayılan *Genserik*, bir zaman Alariğin düşündüğü gibi, Afrika
üzerinde hakimiyet tesis ederek, Romaya hâkim olmağa te-
şebbüs etti. Hazırladığı bir filo ile Vandalları Afrikaya geçir-
di ve Kartaca civarına yerleştirdi. Vandallar buradan Akde-
nize hâkim oldular, adaları aldılar ve Romaya girerek san'at
hazinelerini yağma ettiler (455). Afrika iklimi Vandalları
çabuk gevşetti ve kırıllıkları çok sürmedi.

OSTROGOTLAR, Muhaceretten sora Dinyeperin şarkındaki **ODOAKIR -GAR-** ovaları işgal etmiş olan Ostrogotlar (Şark **BÎ ROMA İMPA-** Gotları), İçasyadan gelen Türklerden Hun- **RATORLUĞUNUN** ların istilâsına uğradılar (375). Bunların **YIKILMAŞI** şiddetli savletile Ostrogot Devleti yıkıldı; Ostrogotlar Hunların tabiiyeti altına girdiler. Hunlarla birlikte Tunanın şimalinde kalarak Attilânın büyük seferlerine, bilhassa Gol seferine iştirak ettiler; Şalon muharebesinde Hunların safında bulundular (451). Fakat Attilânın ölümünden sora yavaş yavaş araları açıldı. Hun nazır ve kumandanlarından *Edekon* 463 tarihine doğru Ostrogotlarla yaptığı bir muharebede telef olmuş ve ordusunun başına oğlu *Odoakır* geçmişti. Hun nazırının oğlu ordusu ile, Roma İmparatorunun hizmetine girerek Romada hassa askerinin reisi oldu. Orada ücretli askerleri arazi tevziatı yapmak vadile ayaklandırdı. *Orest* mağlûp oldu; İmparatorluk tahtına geçirmiş olduğu oğlu *Romülüs Ogüstül* tahttan indirilerek Kampanyaya sürüldü. Odoakır, bu hâdise ile, Garbî Roma İmparatorluğuna hatime çekti (476). Odoakır, kendi ordusu tarafından kiral ilân edildi. Şark İmparatoru ona kiral naibi mesnedine muadil olan *Patriçiyüs* unvanını vermek suretile kırallığını tanımamak istedi ise de, yine İtalyayı hakikî bir kiral gibi idare etti ve büyük meziyetler gösterdi.

Odoakır son Roma Kayserini (Romülüs Ogüstül) düşürünce İspanyayı, Golü ve Afrikayı Vizigotlara bıraktı, devlet hududunu Tunadan Alplara çekti, fakat Adriyatike hâkim kalmak için Dalmaçyayı muhafaza etti. Böylece, *Garbî Roma Cihan İmparatorluğu* İtalya Kırallığı halini aldı. Devlet merkezi Romadan *Ravenaya* nakledildi. Bir müddet sora, Şarkî Romanın müttefiki olarak İstiryada yerleşmiş bulunan Ostrogotlar Kıralları *Teodorik* kumandasında Odoakıra hücum ettiler. Odoakır ka'î bir mağlûbiyete uğramamakla beraber İtalyayı paylaşarak müşterek idare etmeği kabul etti. Fakat, Teodorik bir ziyafette onu öldürerek yalnız kaldı (493).

Millî Got Kırallı ve İtalyada Roma Valisi olan Teodorik kendini Roma kayserlerinin yerine geçmiş sayıyordu. Teodorik devrinde İtalya halkı ve Gotlar yanyana şulh içinde yaşamağa başladılar. Romalılar Roma hukukunu, Gotlar kendi kabile hukuklarını takip ediyorlardı. Kırallın iradeleri her ikisince muta idi. İdare memurlukları daha ziyade Romalı-

lara verilmişti. Ordu ise Gotlarda idi ve her iki idare kıralın elinde toplanıyordu.

Teodorik roma-bizans medeniyetinin hayranı idi. Bu sebeple kendi Gotlarını Romalılarla kaynaştırmak istiyordu. Sarayında roma edebiyatının mümessilleri toplanır, edebiyat ilim ve felsefe mubahaseleri tertip olunurdu.

İçerde olduğu gibi, dışarıya karşı da Teodorikin hedefi bir Roma-Germen millet camiası yapmak, bir Germen Müttehidesi esası üzerine yeni bir Garbî Roma İmparatorluğu kurmak idi. Teodorik 524 yılında istediği kaynaşmayı temine muvaffak olamaksızın öldü. Dahilî ve haricî entrikalarla otuz yıl kadar sarsıldıktan sora Romada Teodorikin kurduğu germen-got hakimiyeti nihayet buldu. Bu hakimiyetin hududu Teodorik zamanında Sicilyadan Tuna kaynaklarına, Rondan Dalmaçya Alplerine kadar uzanan sahalarda bulunuyordu.

VI

AVAR İMPARATORLUĞU

AVAR İMPARATOR- LUĞUNUN TEES- SÜSÜ

VI. asır başlarında Avrupada yeni bir kavim göründü. Bunlar Ortaasyadan gelen *Avar Türkleri* idi. Avarlar Garbî Göktürk camiasına dahil iken evvelâ garba yürüyerek Azakdenizi havzasında bir müddet kaldıktan sora *Bayan Han* idaresinde *Mesya* (Tuna ile Balkan dağları arası) ve *Daçya* dan geçerek bugünkü Macaristanda ve Panonyada yerleştiler (562) (*Harita 7*).

İSLAVLAR VE Bİ- ZANSLILAR İLE MÜNASEBET

Bohemya kıt'ası ile civarındaki İslavlar Avarlara tâbi olmuşlardı. Diğer cihetten Avarlar Bizans İmparatoru *Morisi* de vergi vermeğe icbar ettiler; 600 senesinde Bizanslılarla Avarlar arasında yapılan bir muahede ile Avarlar Tunayı geçmemeyi taahhüt ettiler. Bizans İmparatorluğu, bunu kâfi bir emniyet görmiyerek, *Herakliyüs* zamanında Karpatlardan Sırpı ve Hırvatları getirerek Avarlarla kendi arasındaki hudutlara yerleştirmişti (630). Bu kabileler bugünkü *Sırbistan* ve *Hırvatistan* ın esasını kurmuşlardır.

Avarlar Şarkî Roma İmparatorluğu ile birçok defa muharebe ederek Bizans vergi vermeğe mecbur etmişler ve mütemadi hücumlarla sarmışlardı. Bu muharebelerin birinde İstanbula kadar da gelmişlerdi.

AVAR DEVLETİNİN İNKIRAZI VE BU- GÜNKÜ BAKİYESİ

Avarların Avrupanın ortalarında kurdukları kuvvetli devlet IX. asra kadar devam etmiştir. VIII. asırda Frank Kırallı *Büyük Karl* (Şarlman) açtığı muharebede Avarları mağlûp ederek Avar Devletinin Avrupadaki hakimiyetine nihayet verdi.

Büyük Karl Avarlardan yağma ettiği kıymetli eşyayı Avrupa pazarlarında sattığı zaman kıymetli taşların ve madenlerin fiyatı düştü. Bu mağlûbiyetten sora Hükümdar olan *Tudun Han* ile beraber bir kısım Avarlar Hristiyan oldu. Avarların ismi ve hakimiyeti IX. asırda tarihe gömüldü.

Bundan sora Avarların bir kısmı Macaristanda kalarak Macarlarla karışmıştır. Bir kısmı da Transilvanyaya çekilerek *Sekel* (Çiğil) ismini almıştır. Bugün dahi oralarda aynı nam altında yaşamaktadırlar.

MEDENİYETLERİ Avarlar Hunlar gibi muharip bir millet olmakla beraber yüksek bir medeniyete maliktiler. Bir zamanlar Avrupada ve bilhassa Bizansta Avar tarzında elbise giymek ve saç uzatmak moda olmuştu.

Son zamanlarda Panonyada yapılan hafriyatta Avarların yüksek medeniyetlerini gösteren birçok tunç, gümüş ve altın ziynet eşyası bulunmuştur (*Res. 5-12*). Macaristan ve diğer Avrupa müzelerinde birçok avar eserleri mevcuttur.

Avarlar hudutlarının mühim yerlerinde Çin Seddi gibi kale duvarları ve hendekler yapmakla da meşhurdurlar.

VII

VI. ASIRDA ŞARKÎ ROMA İMPARATORLUĞU

BİZANS

GARBÎ ROMA Garbî Roma İmparatorluğu yıkıldıktan sora, Şarkî Roma İmparatorluğu devam etti. Bütün Ortazaman müddetince payidar oldu; VI. asırda nüfuzunu genişletti. İmparatorluğun payitahtı *Bizans* ta olduğu için bu İmparatorluğa *Bizans İmparatorluğu* derler. İmparatorluğun altıncı asırda meşhur hükümdarı *Jüstiniyen* oldu. Jüstiniyen bir defa daha, Garp İmparatorluğunu şarka bağladı. Fakat bu çok devam etmedi. VII. asırda İmparatorluk tekrar şarka munhasır kaldı. Jüstiniyenin halefleri müşkülât içinde şimalden ve şarktan gelen mütemadi türk akınları ve İranlılar ve Araplarla uğraşmaya mecbur kaldılar. Nihayet XV. asırda Türkler Bizans İmparatorluğunu, İstanbulu zaptederek, ortadan kaldırdılar [1].

[1] 395 ten 610 na kadar Şark İmparatorlarının isimleri

1 - *Teodos Sülâlesi:*

Arkadiyüs
Teodos
Marsiyen
Leon I.
Zenon
Anastas

2 - *Jüstiniyen Sülâlesi:*

Jüsten I.
Jüstiniyen I.
Jüsten II.
Tiber II.
Moris
Fokas (Gasıp)

Malûmdur ki Roma Şark İmparatorluğu, Avrupada Balkan Yarımadasının büyük kısmına; Asyada Anadolu, Suriye ve Mezopotamyanın bir kısmına; Afrikada Mısır ve Kirena-yike (Bingazi havalisi) malik idi. Payitaht olan İstanbul, mevkii itibarile, siyasî, askerî ve ticarî çok ehemmiyeti vardı. Bizans imparatorlarına "*Bazileus* = *Vasileüs*," derlerdi. Oturduk-ları saray Mukaddes saray ismini alırdı. İmparatoriçalara *Vasilisa* yahut *Avgusta* derlerdi.

Kostantaniye şehri surlarla çevrilmişti. Şehirde abideler, kiliseler, Senato binası, mektepler, Hipodrom (Atmeydanı) yapılmıştı. Kadıköy ve Üsküdar eski iyon beldeleri idi.

V. asır, Teodosun biribiri ardınca gelen haleflerinin sal-tanatlarile geçer. Arkadiyüs ve Teodos II. iktidarsız adam-lardı.

Birincisi idareyi karısına, ikincisi kızkardeşine bıraktı. Teodosun yakın haleflerinden sora askerler iktidarı ellerine aldılar. Büyük Leon bir milis ordusu kumandanı sıfatile hüküm sürdü. Onun haleflerinden Zenon ve Jüsten I. de evvelâ muhafız ordusu kumandanlığı yapmışlardı. Senato ve halk askerlerin idaresini tercih ediyorlardı. Çünkü bu asırlarda şarktan ve garptan gelen türk taarruzları İmpara-torluğu tehlikeli vaziyet içinde bırakmıştı. Bu akınların Atti-lâya kadar olanlarını gördük. Bundan soraki taarruzları da sırası geldikçe söyleyeceğiz.

Bizans, kendini korumak için, mütemadiyen etrafındaki surları ziyadeleştirdi ve kuvvetlendirdi. Haliç bir zincirle kapandı. Fakat bununla da emniyet hasıl olmuyordu. Bir taraftan da bizans misyonerleri muhacimleri hıristiyan yapı-rak kazanmaya çalışıyorlardı.

DİN İHTİLÂFLARI

IV. asırda Mısırdaki doğan *Ariyüs* namında bir İskenderiye Piskoposu İsanın ülûhi-yetini inkâr ediyordu. Bu adam *Ariyanizm* diye bir mezhep icat etti. *İznik*te ilk defa bir ruhanî meclis toplandı. Ariyanizmi aforoz etti. V. asırda İstanbul Pat-riği *Nestoriyüs* İsada, biri ilâhî, diğeri insanî olmak üzere iki şahsiyet iddia etti ve "Allahın Anası," unvanı verilen Meryemin İsanın, insanî vücudunun validesi olduğunu or-taya attı. *Efeste* toplanan ruhanî meclis Nestoriyüsü mah-kûm etti. Taraftarları İrana kaçtılar. O zaman meydana çı-kıp hâlâ mevcut olan *Nestorî* (veya Nesturi)ler bunlardandır.

Bundan sora Kostantaniyenin büyük papazlarından *Öti-kes*, İsa'da yalnız ilâhî bir vücut olduğu ve insanî vücudunun onda mündemiç bulunduğu nazariyesini ortaya koydu. Bu nazariye *Kadıköy* de (Kalkedon) toplanan 530 kişilik ruhanî bir meclis tarafından mahkûm edildi. Bu meclis İsa'da ilâhî ve insanî iki vücut olduğunu, bu iki vücudun biribirinden ayırt edilmesi caiz olmadığını kabul etti.

Biribiri ardınca yapılan aforozlar ve mahkûmiyetler muhtelif mezheplerin vücut bulmasına sebep oldu. Bundan da ağır siyasî neticeler çıktı: Mısırın ayrılması gibi.

JÜSTİNİYEN (527-565)

Jüstiniyen, amcasına halef oldu. Jüstiniyen Makedonyalı köylü bir ailedendir. Fakat liyakati ve çalışkanlığı sayesinde büyük İmparator oldu (*Res. 13*). Jüstiniyen gecelerini büyük plânları ve onların en derin safhaları üzerinde düşünmekle geçirirdi. Etrafındakiler ona "*Asla Uyumaz İmparator*," adını vermişlerdi.

Jüstiniyen, mutlak bir surette, hükümdarlık etti. Kanunlar, maliye, ordu, siyaset, her şey onun şahsına tâbi idi. Aynı zamanda ruhanî reisliği de takındı. Bütün yaptıklarını dinî bir sebebe istinat ettirir ve harplerini dinin neşri için açtığını ileri sürerdi. Devleti olduğu gibi, kiliseyi de o idare ederdi. Ruhanî memurları tayin ve azleder, ruhanî meclisleri toplar, idare eder ve bu meclislere kendi arzusunu kabul ettirirdi.

Jüstiniyen malî, adlî, dahilî ve askerî işler için yanında çok muktedit adamlar bulundururdu. *Belizer* ve *Narses* mühim kumandanlarından idi.

Jüstiniyen Roma kanunlarını toplattı, bir taraftan da istifadeli kanunlar yaptırdı. Jüstiniyenden sora büyük şahsiyet karısı *Teodora* idi. Bu kadın Hipodromda ayıları muhafaza eden birinin kızı idi. Fakat siyasî görüş ve anlayış kabiliyeti ile cür'etliliği sayesinde İmparatoriçalığa kadar çıktı.

HİPODROM

Payitaht halkının en çok hoşuna giden, Hipodromdaki koşulardı. Umumî hayat hemen orada geçerdi. Halk, koşu yapan arabacıların taşıdıkları renklere göre *Yeşiller* ve *Maviler* namile iki meşhur kısma ayrılmıştı.

Bu kısımlar siyasî, askerî, hatta dinî iki hakikî fırka idi. Reislerinin kendilerine mahsus teşkilâtları ve varidatları vardı.

Bu fırkaların ehemmiyeti 530 da aralarında çıkan bir ihtilâf münasebetile çok açık olarak görüldü: Jüstiniyen sirkte halk tarafından tahkir olundu, şehir kısmen yakıldı. Korkusundan kaçmıya kalkan İmparator, ancak karısı Teodora tarafından teşci edilerek alıkondu. Jeneral Belizer sadık kalan askerlerinin başına geçti; 30.000 kişi öldürerek isyanı bastırdı.

VI. ASIRDA BİZANS MEDENİYETİ Jüstiniyen devrinde bizans medeniyeti çok parladı. İmparator büyük inşaattan hoşlanıyordu. Plânlarını tatbik ettirecek muktedir san'atkârlar da bulabilmişti. Bundan başka sanayi ve ticaretin ilerlemesi sayesinde bol servet te edinmişti. Jüstiniyen 28 kilise yaptırdı (*Res. 14-16*). Bunların en güzeli *Ayasofya* idi. Selânikte, Ravenada ve daha birçok yerlerde kiliseler ve manastırlar yaptırmıştı.

Jüstiniyen edebiyatı da ilerletti. VII. asra gelinciye kadar lisan, lâtince idi. Ondan sora grekçe oldu. Yaptırdığı kütüphanelerden meşhuru *Ayasofya Kütüphanesi* idi. Burada 30.000 cilt kitap vardı. Ayasofya, iki mimar tarafından yapıldı. Bunlardan biri, Miletli idi. *Esasen bizans medeniyetinin menşei daha ziyade Anadoludadır.*

JÜSTİNİYENİN PLÂNI

Jüstiniyen, Roma Garp İmparatorluğu memleketlerini, tekrar elde etmeyi ve bu suretle garba ve şarka hâkim büyük Roma İmparatorluğunu yeniden teşkil eylemeyi düşünüyordu. Bunun için bir taraftan ordularını kullanıyor, diğer taraftan da siyasî vasıtalara müracaat ediyordu. Birçok paralar vermek suretile kendine taraftar peyda ediyor ve başka milletlerden asker tedarik eyliyordu. Bizans ordularına gelince bunlardan bizans vatandaşlarından teşekkül eden kısmı o kadar mühim değildi. Asıl iş gören bizans orduları, para mukabili Türklerden tedarik ettikleri ordulardı.

Bizans filosunu vücuda getiren kuvvet, Ege Denizi adalarının cesur denizcileri idi.

GARPTA TAARRUZ Jüstiniyenin Afrikada, İspanyada ve İtalyada muvaffakiyetleri çabuk olmuştur. Bu muvaffakiyetleri kazanmak için çok kuvvet kullanmak ta icap etmedi. Çünkü Afrikada Vandal Kırallığı zaten kendi kendine inhilâl etmişti.

İstanbuldan Afrikaya giden Jeneral Belizer dört ay içinde orasını zaptetti. İspanyada da Vizigot tacı muhtelif davacılar arasında paylaşılıyordu. Orası da kısmen zaptolundu. İtalyada bir saray faciası devam ediyor, katiller oluyordu. Oranın da zaptına teşebbüs olundu. Fakat İtalya Ostrogotlarının *Totilâ* namındaki enerjik kumandanı Belizer ve Narsesi yirmi sene uğraştırdı. Ondan sora Totilâ öldürüldü ve İtalya, merkezi Ravenada olmak üzere bir Bizans valisile idare olundu.

Bu muvaffakiyetler neticesinde Akdeniz tekrar bir Roma gölü olmuştu.

ŞARKTA MÜDAFAA Jüstiniyen, garptaki muvaffakiyetlerine mukabil şarkta pek feci mağlûbiyetlere uğradı. Türk-Avar İmparatorluğu, Bizans ülkelerini İstanbul surlarına kadar çığnedi. İstanbul Bulgar-Türkleri tarafından muhasara olundu. Ancak ihtiyar Belizerin müdafaası sayesinde kurtuldu.

Bizans, Asya cihetinde Perslerin Sasanoğulları sülâlesile daha mühlik bir şekilde muharebelere girdi. İlk harpte Jüstiniyen imzaladığı bir muahede ile Perslere haraçgüzar olmayı kabul etti.

Persler sekiz sene sora tekrar taarruza geçtiler; Suriye-yi çığnediler, Antakyayı aldılar. Kafkas eteklerinde *Kolkit* (şimdiki Gürcistan) denilen mintakayı kısmen zaptettiler; Karadeniz sahiline vardılar. Jüstiniyen bu memleketleri ancak birçok altın mukabilinde gerialabildi. Bununla beraber şark hududunda pers tehlikesi bütün şiddetile devam etti.

Tuna cephesinden gelen türk akınlarının da ardı arası kesilmiyordu. Jüstiniyen bunlara karşı yine Türklerden teşkil olunmuş ordular kullanmak ve müstahkem askerî mintakalar vücuda getirmek suretile İs'anbulu müdafaaya çalışıyordu.

JÜSTİNİYENDEN SORA İMPARATORLUĞUN GERİLEMESİ Jüstiniyen, yaptığı harpler ve nafia işleriyle İmparatorluğun hazinesini tüketmişti. Diğer taraftan aristokratlar ve siyasî fırkalar baş kaldırmak için Jüstiniyenin ölümünü bekliyorlardı. Bu sebeplerle Jüstiniyenden sora yarım asır mağlûbiyetlerle ve anarşi içinde geçti. İmparatorluğun hudutları mütemadiyen darlaştı. Garpta Lombartlar İtalyayı istilâ etti-

ler. Şimalde İslavlar ve Avarlar Tunayı geçtiler, tekrar İstanbulu tehdit ettiler. Şarkta Pers Kıralları Nuşirevan, Suriye ve Anadolu'yu zaptetti; Kadıköyüne kadar geldi (608).

İmparatorluğu kurtaran Herakliyüs oldu (610-641). Herakliyüs cesur bir asker idi. Persleri Mezopotamya'ya kadar çekilmiye mecbur etti. Fakat Herakliyüs az zamanda gevşekliğe düştü. Suriye ve Mısır, Arapların eline geçti.

Bulgarlar kat'i olarak Balkanlarda yerleştiler (681).

Bizansın bundan sonraki halini, hadiseler temas ettikçe tekrar göreceğiz.

Roma Şark İmparatorluğu on asır devam eden hayatınca muzaffer ve parlak devirler yaşamıştır. İstanbul hiçbir hususî medeniyeti olmamakla beraber en başta şark ve, ikinci derecede yine oradan mülhem olmuş bulunan Yunan ve Roma harslarını esaslı bir surette birleştirmeye hizmet etmiş ve hukukun, felsefenin, sanayiinin işlendiği yer olmuştur.

VIII

ASYADA TÜRK (TUKYU) İMPARATORLUĞU

**TUKYU DEVLETİ-
NİN KURULUŞU** Ortaasyadaki büyük Hun (Hiyong - nu) İmparatorluğunun inkırazından sora bir kısım Türkler, Altayların kolay geilmez vadilerine sığınmış, oralarda yerleşmişlerdi. Bunlar, türk an'anesinin *Ergenekon* dediği bu vadilerde, VI. asra kadar yaşadılar ve çoğaldılar. Bu müddet zarfında demir istihsal ve sanayiinde gösterdikleri terakki sayesinde medeniyete yükseldiler. V. asır iptidalarında Ortaasyada kuvvetli bir devlet kuran *Cucenler* (Juan-juan) diğer türk boyları gibi Ergenekon Türklerini de hakimiyetleri altına aldılar. VI. asır ortalarına doğru bunların başında bulunan *Tumen* (Bumin) adlı kahraman bir reis Cucenlere karşı isyan (552) ve kendilerini mağlûp etti. *Ötügen* dağı mıntakasındaki Ötügen merkez olmak üzere yeni bir devlet kurdu. inliler bu yeni hkmeti *Tukyu Devleti* adıyla anıyorlardı. Bu ad, türk kelimesinin inceleşmiş Őeklinden başka bir Şey değildir. Demek ki o zamana kadar tarih sahnesinde türlü türlü adlarla görünmüş olan Türkler, VI. asırda asıl kendi adlariyle meydana çıkmışlardır.

**DEVLETİN
BÜYÜMESİ** *Ilhan Bumin*, az zamanda Ortaasyadaki bütün türk boylarını, kurtbaőlı sanağı altına topladı. Kardeşi *İstemi* (Şe-ti-mi)yi de *Yapgu* unvanile garp mıntakasındaki *Onboy* Türkleri zerine Han tayin eyledi.

OĞlu ve ikinci halefi *Muhan* (553-572) Cucenleri bsb-

tün ortadan kaldırdı (555). Koradan Hazar Denizine kadar uzayan türkellerini hakimiyeti altına aldı. Bu suretle Tukyü Devleti büyük bir İmparatorluk oldu.

Muhan, Çindeki *Goey* (Vey) ve *Çeu* İmparatorluklarını sarsarak onları kendisine vergi vermeye mecbur etti. 563-567 seneleri arasında Sasanî Hükümdarı Nuşirevanla birleşti, Eftalit (Akhunlar) Devletine nihayet verdi. Ceyhun ırmağı hudut olmak üzere Eftalitler ülkesini aralarında taksim ettiler.

Muhan, daha sora Sasanilerle Bizanslılar arasında başlayan devamlı mücadelelerden istifade ederek garp Yabgusu İstemi idaresinde gönderdiği ordularla Sasanileri de mağlûp etti. Eftalitler ülkesinden İranlılara geçen toprakları da aldı. Bu suretle Çin Türkelinden başka, Afganistan ve Baktriyan mıntakaları yani Ceyhun ile Sint ırmakları arasındaki saha da Tukyuların idaresine geçmiş oldu. Bir aralık İtil boylarından Kırıma kadar imtidat eden saha da Tukyuların nüfuzları altına girdi.

VI. asrın son yarısında Asyanın en büyük siyasî ve askerî kuvvetini bu İmparatorluk teşkil ediyordu (Harita.9). İran Hükümdarı Nuşirevan (531-570) Garp Yabgusu İsteminin kızile evlenmeyi kendisi için en büyük bir şeref bilmişti.

ŞARK VE GARP TUKYULARI

Büyük Tukyü Devleti, ayrı ayrı reislerle tâbi muhtelif türk boylarının birleşmesinden vücuda gelmiş feodal bir İmparatorluktu.

Bu İmparatorluk, daha ilk zamanlardanberi şarkî (veya şimalî) ve garbî olmak üzere ikiye ayrılmıştı. Şark Tukyularının Hakanı, Garp Tukyuları üzerinde de hâkimdi. Fakat Garp ellerini asıl idare eden aynı hanedana mensup ve Yabgu unvanını taşıyan İstemi idi. Muhan Hanın haleflerinden *Şapolyo* zamanında (581-587) Çinlilerin entrikaları ve hanedana mensup prenslerin ihtirasları ile garp Tukyuları şarklılardan büsbütün ayrıldılar. Bu suretle büyük imparatorluk şarkî ve garbî namlarıyla ikiye bölündü (582). Şarkta Şapolyo, garpta da İsteminin oğlu *Tardu* (Tateu) hükûmet sürmeğe başladılar.

DEVLETİN İNKIRAZI

Şark Tukyü Devleti bu ayrılıştan yarım asır sora Çinlilerin hücumlarıyla münkariz oldu (630). Garp Tukyularının istiklâli de dahilî mücadeleler ve haricî hücumlarla 659 da nihayet buldu.

Şarkî ve Garbî Tukyü Devletlerinin yıkılmasında türk *tekin*lerini birbirlerine düşüren Çinlilerin entrikaları, Çinli prenseslerin türk saraylarındaki yıkıcı rolleri mühim bir amil olmuştur.

**ŞARK TUKYULARI
DEVLETİNİN İHYA-
SI, (TÜRK KUTLUK
DEVLETİ)**

Çin boyunduruğu altına düşen şark Tukyularına bu esaret çok ağır geldi: Çinlilerden rütbeler, unvanlar, hediyeler alan aristokratlar, bu vaziyetten memnundular; fakat Çinden gelen her şeyi mênfur gören, millî an'anelerine sadık olan halk, kurtulmak için fırsat bekliyordu. Nihayet *Kutluk Han* Çinlileri mağlûp ederek 681 de kendisini Türk Hanı olarak ilâna ve Şarkî Tukyü Devletini tekrar kurmağa muvaffak oldu (*Harita.10*); dağınık kabileleri etrafına topladı, mühim zaferler kazandı. 691 de vefatından sora yerine geçen kardeşi *Moço* (691-716) Çinlilerle, garp Türklerle, Karluklarla, Türkeş Türklerle muhtelif harplerinde büyük muvaffakiyetler kazandı. Onun vefatı üzerine Kutluğun oğlu *Gültekin* kıyam etti. Moçonun çocuklarını öldürdü; kardeşi "*Bilge Kağan*,"ı tahta çıkardı. 734 te ölen bu Hanın yerine oğlu iclâs edildi. Sekiz sene hükûmet başında bulundu. Dahilî ve haricî birçok karışıklıklar Devleti temelinden sarsıyordu. 745 te Uygurlar *Basmil ve Karluklarla birlikte* Şark Tukyü Devletine nihayet verdiler.

**TUKYULARIN UMU-
MÎ TARİHTEKİ
ROLÜ**

Tukyü Devletinin Asyanın umumî medeniyet tarihinde mühim bir mevkiî vardır. Şark Tukyuları *Orhon abidesi* diye maruf eski türk kitabelerini bırakmak suretile türk medeniyeti tarihine büyük bir hizmette bulunmuşlardır. Garp Tukyularına gelince, bunlar coğrafî mevkileri icabı olarak umumî tarihte daha büyük bir rol oynadılar. Yalnız Çinlilerle değil, Sasaniler ve Bizanslılarla da siyasî ve iktisadî münasebetlerde bulundular. İran ve Bizans saraylarına sefaret heyetleri gönderdiler; oralardan da kendilerine heyetler yollandı.

Tukyular, VI. asrın ikinci yarısında yalnız Çin İmparatorluğunu değil, İran ve Bizans İmparatorluklarını da titretecek bir kudreti haiz bulunuyorlardı. Bizans İmparatoru *Tiberiyüs* (578-582) ün tahta cülûsunu ihbar ve bir muahede aktetmek üzere garp Yabgusu Tardu nezdine gönderdiği *Valantinos* adlı elçi, Cenubî Rusya tarikile Tukyular

hududuna geldiği zaman kendisini karşılayan Uç Beyi *Turkantos* (Tarhan) ile olan mlkatı Tukyuların o zamanlar ne kadar kuvvetli olduklarını göstermektedir. Bizanslıların muahedeler ahkâmına riayet etmemelerinden canı sıkılan bu Uç Beyi Bizans elçisinin hulskrane sözlerine karşı: "Siz ve sizi gönderen, bizi aldatmak istiyorsunuz. Size karşı hissiyatımı gizlemiyeyeceğim; çünki *yalan söylemek Türklerin âdeti değildir*. Hkmdarınızdan intikam alacağız. O, bize daima sulhten, dostluktan bahsettiği halde, klelerimiz olan ve bize isyan eden *Avarhunıtlar*le bir ittifak yapmaktan çekinmedi. Fakat iyice bilmelisiniz ki, süvari alaylarımı üzerinize gönderir isem, yalnız kamıların sesi sizi tarumar etmek için kâfi gelecektir. EĞer mukavemet göstermek isterseniz, karıncalar gibi svarilerimin ayakları altında ezilecek, mahvolacaksınız. Harbi memleketinize gtrmemize mâni olmak için Kafkasyadan başka yol olmadığı hakkında beyhude yere beni kandırmak istiyorsunuz. Fakat ben, Dinyeper (z), İster yollarını bildiğim gibi, klelerimiz Avarhunıtların Roma İmparatorluğuna girmek için takip ettikleri yolu dahi pek l biliyorum. Kuvvetiniz hakkında da kâfi derecede malûmat edindim. Aksayışarktan Aksayığarba kadar bütün memleketler Türklere arzı inkıyat etmişlerdir. Türklerin mağlûp olmaz ordularına hiçbir millet karşı duramaz.,

Tukyuların Uç Beyinin bu tehdidi sözden ibaret değildi. Valantinos İstanbula döndüğü zaman, *Bohan* adlı bir türk serdarının kuvvetli bir ordu ile Cenubî Rusyaya girerek *Utigurlar* Başbuğu *Angay* ile birlikte Kırım istilâ ve *Bosforus* şehrini muhasara ettiğini öğrendi.

Bu derece kuvvetlenen Tukyular bir asır kadar, Altaydan Volgaya, *Tarbağatay*dan İndse kadar, şarkî Avrupa Bozkırları da dahil olmak üzere dağılmış kabileleri kuvvetli haki-miyetleri altında birleştirdiler. Oralarda nizam ve asayışı muhafaza ettiler. Bu sayede Çin, Hint, İran, Bizans arasında maddî ve manevî mübadeleler icrası kabil oldu. Sasanî medeniyeti mahsullerinin ta Japonyaya kadar gidebilmesi sırf bu sayededir. Bundan daha mühim olarak, ticaret mallarından başka, birtakım fikirler ve itikatlar da bu kervan yollarından kolayca geçip gidiyordu. Budist hacılarının Asyanın bir ucundan öbür ucuna gidebilmeleri, "*Mazdeizm*., in "*Maniheizm*., in ve hristiyanlığın İran ve Ortaasyadan geçip

Çine girmesi, bilhassa “*Budizm*,” in Hintten atlıyarak Çine kadar intikali ve Asyanın şark sahalarında kuvvetlenip inkişaf edebilmesi, hep bu sayede oldu. Sasanî Devletinin zayıflamasında ve islâmiyetin zuhûrunu müteakıp arap ordularının İranı süratle istilâlarında da Tukeyuların rolü vardır. Eğer Tukeyuların mütemadi hücumları ile o kadar sarsılmamış olsaydı, arap orduları Sasanî İmparatorluğunu kolaylıkla yıkamazlardı.

MEĞENİYET: TUKYULARIN DİNİ

Tukeyular devrindeki Türklerin dinî itikatları ve ayinleri daha eski devirlerdeki Türklerin dinlerinden farksız gibidir: Tukeyular, “*yukardaki mavi sema*,” ile “*aşağıdaki kara yer*,” e kurbanlar keserler, cetleri addettikleri *Kurd* un namına senede bir defa merâsim yaparlar, yılda bir Göge ibadet ederlerdi. Orhon kitabelerinde Tanrı, millî vicdanın teşekkülüne bir alâmet olarak, millî bir ilâh şeklinde, yani Türk Tanrısı olarak kaydedilmektedir. Kitabelerde *Umay* adlı bir ilâhenin de ismi geçmektedir. Tukeyularda defin ayini - ki buna türkçe *yuğ* derler - bilhassa dikkate şayandır: Bir kimse ölünce cesedi çadırın içinde yere yatırılır; bütün akrabası birer koyun veya at, yahut sığır kurban ederler. Bunlar çadırın haricinde yerlere serilir; sora hepsi atları üzerinde feryat ederek çadırın etrafını yedi defa dönerler; ve kapıya gelince yüzlerini bıçakla çizerek; kan gözyaşlarına karışır. Cesedi gömmek için uğurlu bir zaman intihabı âdettir: bir kimse ilkbaharda veya yazın ölmüşse, yapraklar dökülünceye kadar, sonbaharda veya kışın ölmüşse yapraklar yeşerinceye kadar beklenir, iptida ölünün atı yakılır ve külü - ölüye ait diğer eşya ile birlikte - cenaze ile gömülür. Asıl defin günü tekrar kurbanlar kesilir. Mezarın etrafı atlarla devrolunur; ve mezarın üstüne ölünün hayatta iken öldürdüğü düşman sayısınca taşlar veya heykeller dikilir, ki bunlara *Balbal* derler.

TUKYULARDA DEVLET TEŞKİATİ

Tukeyu Devletinin teşkilâtı, Hiyong - nuların teşkilâtına çok benzer: bu, merkeziyetçi bir devlet değil, bir nevi feodal devlettir. Devletin başında bir hakan bulunmakla beraber, muhtelif kabilelerden mürekkep ellerin ayrı reisleri ve onlardan başka da her kabilenin ayrı reisi vardır. Bütün bu mevkiler irsîdir; devlet adeta bir konfederasyon mahiyetindedir. *Hakan*,

devletin umumî reisi olmakla beraber, büyük, ve nüfuzlu kabile reisleri hareketlerinde adeta müstakildirler; civar devletler ve aşiretlerle sulh ve harp yapabilirler. Tukyularda "Tekin, Buyuruk, Yabgu, Tarhan, Tudun, Çur, Şat, Pat (Pit), gibi muhtelif unvanlar mevcuttur: Hükümdar ailesine mensup olanlara *Şat, Tekin*; devletin en büyük memurlarına *Buyuruk*; esasen halktan olduğu halde kendilerine asalet unvanı verilenlere *Tarhan* derlerdi. Garp Türklerinde yazı işleriyle mükellef bir de "*Tamgacı*," vardı. Her halde Tukyularda oldukça muntazam bir idare teşkilâtı olduğu muhakkaktır.

AHLÂK VE ÂDETLERİ

Tukyularda halkın bir kısmı göçebe idi: Avcılıkla, hayvan sürüleri beslemekle geçinirler, deriden çadırlarda otururlardı. Bir kısım halk ise daha ziyade ziraatle iştigal ederler, yazın yaylâlara çıkarlardı. Maamafih Tukyuların birçok şehirleri de vardı. Şehir halkı ticaret ve sanayi ile meşgul olurlardı. Kervancılık, madencilik gibi işlerle meşgul olanlar da vardı. Çinlilerin zıddına olarak elbiselerini sola iliklerler, saçlarını kesmezlerdi. Binicilikte ve silâh kullanmakta pek mahirdiler. Boy-nuzlardan yayları, keskin kılıçları, ısıklık gibi bir ses çıkaran okları vardı. Vücutlarını süslü zırhlarla örterlerdi. Başlıca içkileri kısarak sütünden yaptıkları *kımız*la darı şarabı idi. Araziyi sulamak için arklar açmakta mahirdiler. Tukyular çok cengâver olmakla beraber, çok ta insaniyetli idiler. Meselâ Asurilerin ve sair bazı cengâver milletlerin zafer kitabelerinde göze çarpan "Kan dökmek ve çok adam öldürmek zevki," türk kitabelerinde asla mevcut değildi.

SANAYİ VE TİCARET

Tukyular, ticaret ve sanayide pek ileri gitmişlerdi. Bizans, İran, Çin ve hatta Hint arasındaki ticaret, bunlar zamanında munhasıran Türklerin elinde bulunuyordu. Bilhassa Çin ipeklerinin karadan İran, Hint ve Bizansa nakli, Garp Türklerinin inhisarları altında idi. Türklerin şark ve garp medeniyetlerini yekdiğerile temas ettirmek hususundaki rolleri sayesinde ki, bugün Japonyanın eski *Hariuyi* mabedinde İran Sasanilerine ait bazı avani bulunmaktadır.

Tukyular, daha Ergenekonda iken madenlerden demir çıkarmakta, demirden muhtelif aletler ve silâhlar yapmakta büyük meharet gösteriyorlardı. İmparatorluğu kurduktan sora

Türkler arasında maden san'atleri daha ziyade inkişaf etti. Altından, gümüşten ve başka madenlerden her türlü alet ve eşya yaparak başka milletlere satmağa başladılar. 568-569 tarihinde Bizans İmparatoru Justin II. tarafından Garp Yabgusu İstemi Hana gönderilen *Zemark* adlı bir sefir, Türk-ellerinde gördüğü altından yapılmış eşyanın san'at ve zara-fet itibarile Roma İmparatorluğu dahilinde yapılan eşyadan aşağı olmadığını itiraf etmektedir. Bu Bizans sefiri, o zaman İstemi Hanın muhtelif otağlarında gördüğü altın eşyanın çokluğundan hayretle bahsediyor: İstemi Han, Bizans elçi-sini, İstanbul saraylarındaki ziynet ve ihtişamdan gerikal-mıyan rengârenk ipekli mensucat ve halılarla müzeyyen otağında altın bir taht üzerinde oturduğu halde kabul etmişti. *Zemark*, İsteminin otağında gördüğü müzeyyen altın vazoları, üzerlerine gayet güzel ve san'atkârane re-simler yapılmış ipek halıları, altın kaplı sütunları, altından mamul dört tavuskuşu üzerine oturtulmuş, muhteşem tahtı, altın avaniyi, kıymetli döşemeleri, altın ve gümüş işlemeli hayvan tasvirlerini hayretle temaşa etmişti. *Zemark* bir kısım Türklerin maden işlettiklerini, muhtelif madenlerden eşya ve silâh yapmakla meşgul olduklarını ayrıca zikret-mektedir [1].

ORHON KİTA-BELERİ Tukeyular devrinde türkçe, inkişaf etmiş bir edebî dil haline gelmişti. Tukeyular devrin-den kalan birtakım abideler üzerindeki türkçe kitabeler, bi-ze bu hakikati göstermektedir. Bu abidelerin en mühimleri-ne Moğolistanda tesadüf olunmuştur. Bunlar arasında tarihî ve edebî noktadan en mühim olanlar, şimalişarkî Moğolis-tandaki *Orhon kitabeleri* le, (*Res. 19*) *Tonyukuk kitabesi* dir. Şark Tukeyularına ait olan bu kitabeler, Avrupa âlimleri tarafından okunmuş, tetkik edilmiştir.

Orhon çayının eski mecrası ve *Koşoçaydam* gölü civarın-da biribirinden bir kilometre mesafede *Gültekin* (*Res. 20-23*) ve *Bilge Hakan abideleri* vardır. Bunlardan birincisi 731 de ölen kahraman Gültekin namına 732 de, ikincisi de 734 te ölen Bilge Hakan namına 735 te dikilmiştir ve üzerlerinde Orhon yazısı denilen eski türk alfabesile yazılmış türkçe kitabeler

[1] Tukeyulardan kalma birçok güzel işlenmiş lâhitler ve mezartaş-ları da bulunmuştur (*Res. 17, 18*).

mahkktur. Bu kitabelerden birtakımının hükümdar Bilge Hakan ağzından, birtakımının da yine hükümdar ailesinden *YuluĐ Tekin* tarafından yazıldığı anlaşılıyor. Kitabelerde řark Tukeyuları Devletinin Ćinliler tarafından münkariz edildikten soraki mahkmiyet devresi, o zamanki türk aristok-rasisinin halk kütlesine hıyaneti, sora devletin nasıl yeniden kurulduğu - Ćin tarihlerinin malmatına da mutabık olarak-hikye edilmektedir. Ćok canlı, ahenkli, hatta şairane bir slpla yazılmış olan bu kitabelerin edebî kıymeti de büyüktür.

Bu kitabeleri yazmak iĆin kullanılan alfabe, şimdiye kadar bilinen Türklere mahsus en eski yazılardan birdir. Daha ziyade tař veya tahta üzerine oymaya mahsus olan bu alfabe, sağdan sola ve yukardan aşağıya yazılır. Otuz sekiz harfi vardır. Türk dili iĆin bu alfabenin arap alfabesinden daha uygun olduğu muhakkaktır. M. IV. asırdan başlıyarak muhtelif türk şubeleri tarafından kullanıldığı tahmin olunan bu yazı VI. asırda *Yenisey* Kırğızları tarafından da kullanılmıştır. Yeniseyde bulunmuş birĆok kitabelerde bu alfabaya tesadf olunur. VIII. asrın ilk nısfında Tukeyular arasında umumiyetle kullanılan bu alfabe, Uygurlar arasında da mahdt bir dairede kullanılmış, ve sora bunun yerine uygur alfabesi kaim olmuştur.

IX

TÜRKEŞ DEVLETİ

TÜRKEŞLER VE UÇELE HANEDANI

Çinlilerin Tu - ki - şe dedikleri *Türkeş* kabilesi, Garp Tukyuları Müttehidesini teşkil eden on büyük kabileden biridir. Bunlar VII. asrın ortalarında iptida *Borotala* kenarlarında, daha sora da Isıg gölün şark taraflarında oturuyorlardı (*Harita 11*). Çinliler Garp Tukyuları Devletine nihayet verdikten sora, bu on kabile daima anarşi içinde yaşıyorlardı; Çin Devleti bunlar üzerinde daima hâkim olamıyordu. Nihayet, Türkeşlerin reisi olup "*Bağa Tarhan*," lâkabile maruf olan *Ucele* yavaş yavaş büyük bir nüfuz kazandı; Garp Tukyuları üzerinde filî bir hakimiyet icrasına başladı. İki merkezi vardı: Biri *Nu - şe - pi* denilen beş kabileye ait sahadaki Çu vadisinde *Tokmak* ta; diğeri *Tu - lu* denilen diğeri beş kabileye ait sahada yani İli şimalinde. Çin İmparatorluğu namına Garp Tukyularını idare eden *Hu - şe - lo* bu vaziyet karşısında Çin sarayına ilticaya mecbur oldu.

Türkeşler, Garp Tukyuları ülkesinde yeni bir Türk Devleti kurmaya çalışırken, Asyada büyük tebeddüller oluyordu. Bu tebeddüllerin sadmeleri yeni hükûmeti şarktan, garptan ve cenuptan sarsacak kadar kuvvetli idi.

Şarkta, Tukeyu Hakanlığını ihya eden Kutluk Hanın halefi *Kapağan* (Moço) Han, Garbî Tukyular ülkesini ve Türkeşleri de hakimiyeti altına almak istiyordu. Kapağan, 699 da garp ellerini istilâ etti, ve Türkeşlerin idaresini oğluna verdi. Bu suretle Türkeşler dahilî istiklâllerini muhafaza etmekle beraber Moço Hanın yüksek hâkimiyetini tanımış oldular.

Asyada yeni bir tarih devri açan Araplar, İrandaki Sasanî İmparatorluğunu yıkmış, Maverâünnehir ve Toharistandaki küçük türk beyliklerini tehdide başlamışlardı. Cenup cihe-tinden de Çinliler ve Tibetliler Garp Tukeyuları ülkesine hâkim olmak için rekabete girişmişlerdi. Tibetliler, 670 tarihinde *Kâşgar* taraflarına kadar ilerliyerek Çin İmparatorluğuna kuvvetli bir rakip olmuşlardı.

Türkeşler Hanı Uçele 706 da öldü. Yerine oğlu *Suoko* geçti. Fakat onunla kardeşi *Çenu* arasındaki rekabet neticesinde metbuları olan Moço, Türkeşleri mağlûp ve Uçelenin çocuklarını idam ederek bu ailenin hakimiyetine nihayet verdi (711).

SULU KAĞAN (718 - 737)

Bu hadiseden sora, garp tukeyu kabileleri arasında vaziyet yine karıştı. Bu aralık Türkeşlerin başına *Sulu* adlı bir kahraman geçti. on kabilenin dağılan kuvvetlerini topladı, 716 da Moçonun vefatı üzerine istiklâlini ilân etti ve Kağan unvanını aldı.

Sulu Kağan 717 den itibaren Araplar ve Tibetlilerle müş-tereken Çin aleyhine hareketlerde bulundu. Sulu, Arap isti-lâsına karşı kendisinden yardım istiyen Maverâünnehir ve Toharistan Türklerinin imdadına koşmayı da ihmal etmedi. Birkaç defa, Maverâünnehir ve Toharistana kadar giderek Araplarla çarpıştı. Onları birkaç defa mağlûp etti; bir defasında Horasana kadar girdi.

Sulu, Çin Devleti için epey korkulu bir düşmandı. Çinliler bu vaziyet karşısında her vasıttan istifade ederek onun dostluğunu kazanmaya çalıştılar. Fakat bu dostluğun samimî olmadığını bilen Sulu, zahirî bir dostluk perdesi altında, Çinlilere daima müşkülât çıkarmaktan geridurmuyordu. Nihayet Türkeşler arasında ihtilâflar başladı; Sulunun mensup olduğu Kara Türkeş kabileleriyle Sarı Türkeş denilen diğer kabileler arasında ziddiyetler çoğaldı. Sarı Türkeşlerin Reisi olan "*Gülçur*," unvanlı Bağa Tarhan 738 de (arap memba-larına göre 737) Suluyu öldürdü.

TÜRKEŞLERİN Sİ- YASI HAKİMİYET- LERİNİN SONU

Türkeşler bundan sora Sarı ve Kara Türkeş-ler diye iki muhasım zümre halinde yaşadı-lar. Birçok kanlı mücadelelerden sora, Çinli-lerin de yardımla Kara Türkeşler mağlûp edildiler; ve Garp Tukeyuları kabilelerinden birçoğu çin

hâkimiyetini kabule mecbur oldular (739). Rakiplerinden kurtulan “Bağa Tarhan,, kısa bir müddet Çin’in de muzahe-
retile epeyce bir nüfuz kazandı ; lâkin nihayet Çinlilerle arası
bozuldu ; bir çin ordusu onu mağlûp ve esir etti ve idam
olundu (744). Bu sırada Şark Tukeyuları Devleti de Karluk,
Uygur ve Basmillerin müşterek hücumu ile yıkılmış, Uygur-
lar şarkta, Orhonun sol sahilindeki *Kara Balgasun* da yerleş-
mişlerdi. Karluklar da kendilerini garp memleketlerinin
hâkimi olarak ilân etmişlerdi. Binaenaleyh garp tukeyu ka-
bileleri arasındaki anarşiden ve Kara-Sarı Türkeşler müca-
delesinden istifade ederek, tedricen Garp Tukeyularına ait yer-
leri zaptettiler ve 766 ya doğru Garp Tukeyuları Yabgularının
merkezi olan Tokmak ve *Talas* ta ellerine düştü.

X

KARLUK DEVLETİ

KARLUKLAR

Karluklar Tukeyu Müttehidesine mensup bir Türk zümresidir. VII. asırda Beşbalığın şimalgarbisinde ve Altayın garbında üç kabile halinde yaşarlardı (*Harita. 11*). Şark ve garptan Tukeyularla muhat oldukları için hareketlerini onların kuvvet veya zâfına göre tayin ederlerdi. 650 den sora, Tukeyular arasında hüküm süren anarşi esnasında Çinin birer eyaleti hükmüne geçtiler. VIII. asırda Isıg gölün garbindan geçerek cenuba doğru ilerlediler. *Uygur* ve *Basmiller*le birlikte Tukeyu Devletine niha yet verdiler (745). Bir aralık Utügen dağında sakin Karluklar, Uygurlara; Altay ve Beşbalıktakiler Çine tâbi oldular; ve Çinlilerle birlikte birtakım hareketlere iştirak ettiler. *Ziyat İbni Salih* ile Çin Jenarali *Kao-şiyen-çe* arasında *Taras* ırmağı civarında vukua gelerek Maveraünnehirden çin nüfuzunun tardını intaç eden büyük harp, sırf çin ordusundaki Karlukların isyanı sebebile islâmların kat'i galebesile neticelenmiştir. Karluklar 756-757 den sora yavaş yavaş kuvvetlendiler, ve o havaliye hâkim olmak için Uygurlarla mücadeleye başladılar; Türkeşler arasındaki mücadelelerden de istifade ederek, eski Garp Tukeyuları sahasında ve Tokmak, Talas (Taraz) şehirleri mintakasında bir devlet kurdular (766).

KARLUK DEVLETİ

İşte bu suretle VIII. asrın ikinci nisfında Türkeş Devletine halef olarak yeni bir devlet kurulmuş oldu. *Yedisu* vilâyetile Seyhun şarkındaki saharlar bunlara tâbi idi. İslâmların Maveraünnehirdeki istilâ ha-

reketlerine karşı, Karluk Devleti kudreti nispetinde çalıştı; Karluklar *Harun Reşit* zamanında bir aralık *Fergana* yı istilâ ettilerse de tekrar çekilmeğe mecbur oldular (792-793). 806 da Uygurlar ve Tibetlilerle beraber Abbasiler aleyhine kıyam ettiler. Fakat Horasan Valiliğinde bulunan *Memun* Türklerle iyi geçinmek siyasetini takip ettiğinden Karluklarla uyuştu. Bu zamandan itibaren islâm dini aralarına girmeye başladı. IX. asırda Samanilerle de harplerde bulundular. Coğrafi mevkileri icabı olarak islâmlarla sıkı bir temas halinde bulunan Karluklar X. asırda müslüman oldular ve ilerde görüleceği veçhile, sair bazı türk kabileleriyle birlikte, *Kara Hanlılar* Devletinin kuruluşunda mühim bir rol oynadılar.

XI

UYGUR DEVLETİ

UYGURLAR

Eski Hiyong-nu Devletine tâbi türk kabilelerinden olan *Uygurlar*, Tukyü İmparatorluğunun kuruluşundan sora ona tâbi oldular. Şimalî Moğolistanda yaşıyorlardı (*Harita.12*). Şark Tukyularının ilk inkırazından sora Çinin hâkimiyetini kabul ettiler. Daha soraları Tukyularla birçok harpler yaptıktan sora, 740 ta onların devletini yıkmağa ve birçok türk kabilelerini kendi hâkimiyetleri altına almağa muvaffak oldular. Payitahtları Orhon kenarında Karabalgasun (*Res. 24*) şehri idi.

KIRGIZLAR VE UYGURLARIN CENUBA MUHACERETLERİ

Bir asır kadar Moğolistana hâkim olan Uygurlar, Çinlilerle birçok münasebetlerde bulundular. Fakat 840 ta yine bir türk kabilesinin yani Kırgızların (*Res. 25*) hücumları karşısında mağlûp oldular ve Moğolistanı terkederek merkezî Gobiye, *Tuen-huang*, *Hami*, *Barkul*, *Turfan*, *Beşbalık*, *Karaşar*, *Kuç*, *Almalık* taraflarına çekildiler ve buralarda birtakım küçük devletler kurdular. Moğol istilâsına kadar bunlar kuvvet ve istiklâllerini az çok muhafaza etmişler ve islâmiyeti kabul etmedikleri için islâmiyeti kabul eden sair türk şubelerile birçok mücadelelerde bulunmuşlardır. Maa-fih Uygurlar hiçbir zaman VIII. asırdaki siyasî ve askerî nüfuzlarını elde edemediler ve Cengiz istilâsından sora ise büyük Moğol İmparatorluğuna karıştılar.

UYGURLAR ARASINDA BUDA VE MANİ DİNLERİ

Siyasî ve askerî noktadan Uygur Devletinin ehemmiyeti hiçbir suretle Tukyularla mukayese edilemez. Fakat medeniyet tarihi itibarile Uygurların rolü, diğer türk şubelerinden daha mühimdir. Bunlar arasında VIII. asır ortala-

rına kadar Buda dini hâkimdi; hükümdar ve ileri gelenler hep o dine girmişlerdi. *Bügüg Han* isimli bir Uygur Hanı 762 de *Loyang* şehrini kısa bir müddet için zaptettiği esnada, Mani dinine mensup dört rahiple tanıştı ve onları Karabalgasuna getirdi. Kendisi onların telkini ile bu dini kabul ettiği gibi, Uygurlar arasında da bunun neşir ve tamimine muzaheret etti.

İşte, Karabalgasundaki uygur abidesi bu vakayii anlatmaktadır. Daha sora kırgız istilâsı karşısında Şarkî Türkeline çekilen Uygurlar arasında da bu din epeyce yaşadı. Fakat, bir taraftan o sahalarda pek kuvvetli olan budizmin tesiri, diğer taraftan bu küçük siyasî heyetlerin her taraftan uğradıkları mütemadi istilâlar neticesinde hâkim kavimlerin kendi devlet dinlerini öne sürmek istemeleri, maniheizmi pek çok sarsmış ve moğol istilâsından sora ise bu dinin ismi bile anılmamıştır. M. 981 de buralardan geçen bir çin seyyahı, uygur payitahtında elli budist mabedine mukabil bir tane mani mabedi görebilmişti. Türklerin büyük kısmı islâm medeniyeti dairesine girdikten sora bile bu sahalarda budizm tesiri devam etti: XIII-XIV. asırda Beşbalık şehrinde yaşayan bir Uygur tarafından çince den türkçeye tercüme edilen uygur harflerile yazılı *Altın Yaruk* adlı bir sutra [1] tercümesi bunu gösterebilir.

ŞARKÎ TÜRKELİN- DE UYGUR MEDE- NİYETİ

Şarkî Türkeli -veya bugünkü tabirile Çin Türkeli-nde eskidenberi birtakım türk zümreleri yaşıyorlardı. Burada sun'î sulama teşkilâtı sayesinde meydana gelen vahalar da birtakım şehirler vücuda gelmiş, ve buradaki Türklerde şehir hayatı pek eskiden inkişaf etmişti. Uygurların muhacere-
retinden evel burada yaşayan Türklere, Araplar "*Dokuz Oğuz*," Çinliler de "*Şato Türkleri: Bozkır Türkleri*," derler. Araplar, daha sora buraya yerleşen Uygurlara da yanlış olarak Dokuz Oğuz namını vermişlerdir. Daha Dokuz Oğuzlar zamanında burada inkişaf etmiş olan medenî hayat, Uygurların hakimiyeti devrinde büslütün kuvvetlendi. Şu son yirmi beş sene zarfında muhtelif Avrupa heyetleri tarafından o havalide yapılan hafriyat neticesinde bu eski türk medeniyetinin ehemmiyet ve azametini gösteren birçok şeyler meydana çıkarılmıştır. Bunların payitahtı olan "*Hoço*," yahut "*İdikut*," şehri

[1] Sutra, budistlere mahsus dua kitabı.

harabelerindeki hafriyat çok mühim neticeler vermiştir: yirmi metre irtifaında muazzam surlar, birçok eski binalar, ekserisi budistlere ve maniheistlere, bir kısmı da hristiyanlara ait mabetler, budizm ve maniheizme ait efsanevî sahnelerle hükümdarları, rahipleri gösteren muazzam duvar resimleri (*Renkli Res. 1*), türkçe muhtelif alfabelerle yazılmış birçok yazma eserler, zarif ipekli kumaşlar, tahta oymaları, alçı tezyinatı, Uygurların ne yüksek bir medeniyet seviyesine erişmiş olduklarını göstermektedir (*Res. 26-30*). Kısmen eski yerlerinde duran ve kısmen de Avrupa müzelerine nakledilmiş olan bu eserler hakkında bir alaman âlimi şu mütaleada bulunmakadır: "İngiltere, Fransa ve Alamanyada böyle şeyler yokken, güzel ve büyük bir medeniyet sahibi olan cetlerle Türkler hakkile iftihar edebilirler.,,"

UYGUR ALFABESİ VE UYGUR EDEBİYATI

Şarkî Türkeli hafriyatında meydana çıkan birçok uygurca eserler, uygur lisan ve edebiyatının yüksek bir inkişafa mazhar olduğunu göstermektedir. Henüz pek az bir kısmı tetkik edilebilen bu eserler, gayet itina ile ve muhtelif renkte mürekkeplerle yazılmış, sahife kenarlarına kitabeler çizilmiş, sahife başlarına tezyinat ve minyatürler tersim olunmuştur. Bu kitaplar kâğıt veya ince deri üzerine yazılmıştır. Uygurlar, uygur alfabesi denilen 14 şekilden mürekkep bir alfabe kullanıyorlardı. *Soğut* alfabesinden alınmış olan bu türk yazısı, Orhon alfabesinden sora bütün Türkler arasında yayılmış ve islâmiyetin Türkler arasında yerleşmesinden sora bile asırlarca kullanılmıştır. Bugünkü moğol ve mançu alfabeleri, uygur yazısından alınmıştır.

Şimdiye kadar tetkik edilebilen uygur eserleri, mabetlerin kütüphanelerinde bulunan eserler olduğu için, daha ziyade dinî mahiyettedir. Bunların en çoğu budizme aittir. Büyük hint destanı *Mahabharata* dan yapılmış bazı tercümeler de vardır. Maniheizme ait eserler de çok mühimdir. Uygur hükümdarlarından birinin civar memleketler hakkında malûmat almak maksadile gönderdiği memurlar tarafından yazılmış türkçe bir seyahatnamenin aslı değil, akat tibet lisanına tercümesi meydana çıkmıştır. Tuen-huang mağarasında keşfolunan kütüphanede, uygurca kitaplar basmak için kullanılan müteharrik tahta harfler bulunduğundan, Çinlilerde olduğu gibi Uygurlar arasında da matbaacılık snâ'atinin malûm olduğu anlaşılmıştır.

XII

GARBÎ ASYA VE ŞARKÎ AVRUPA TÜRK DEVLETLERİ

Daha Hunlardan evel türk kabilelerinin garba doğru başlamış olan hareketleri, Hunlar devrinde olduğu gibi Hunlardan sora da devam etti. Cenubî Rusya bozkırlarında daha üçüncü asırda *Spalien* adlı bir türk kavmi mevcuttu. Milâdî V-VI. asırlarda Volga kenarlarında ve Hazar Denizi'nin şimalinde *Ugur*, *Ogur* umumî ismini taşıyan birtakım türk kavimlerinin mevcudiyetini görüyoruz. Bunların garbında Azak Denizi yakınlarında *Onogurlar*, Don ve Tuna arasında ise *Kutrigurlar* veya *Kuturgurlar* yaşıyorlardı. (*Harita. 13*) Bunlar evelce İrtiş ırmağı civarında otururlarken, Attilânın vefatını müteakıp garba doğru ilerliyerek buralara gelmişlerdi. Bunların, uygur kabilelerinden ayrılmış olmaları muhtemeldir. Maamafih bu *Yugur-Ugur-Ogur* ismi milâdî XII. asırda bile Harizm şimalinde Kıpçak ellerindeki bazı kabilelere verilmekte idi. Aşağıda göreceğimiz veçhile Macarlar iptida Onogur kabileleri arasında, Bulgarlar da Kutrigur kabileleri arasında, yaşıyorlardı. Daha milâttan evel Cenubî Rusya bozkırlarında yaşayan ve hatta İslavlara birtakım ehli hayvanları öğrettikleri için medeniyet itibarile onlardan yüksek oldukları anlaşılan türk kabilelerinin garba doğru hareketleri, İlkzamanda olduğu gibi Ortazamanda da kuvvetle devam etmiştir.

A. HAZAR DEVLETİ (602 - 1016)

HUDUT, MÜHİM ŞEHİRLERİ Hazarlar, Bulgarlar gibi hun istilâsı zamanında garba gelmişlerdi. Evvelâ Hunlara daha sora Garbî Tukyü İmparatorluğuna tâbi idiler. Hazar Denizine kendi adlarını vermiş olan bu Türkler VII. asır bidayetlerinde Cenubî Rusyada Volga ile Turla (Dinyester) arasındaki geniş sahada kuvvetli bir devlet kurdular. Sıklet merkezleri İtil boyları idi. Mühim şehirleri; *Balancar, Semender, İtil ve Sarkal* idi. 650 den biraz evel Don ırmağını geçerek Azak Denizi kenarlarını işgal ve oradaki Bulgarları kısmen *Kamaya*, kısmen de Tunaya doğru sürdüler. Fakat daha ileri gitmiyerek nüfuz sahalarını garba ve şimale doğru genişletmekle iktifa ettiler.

Hazar ülkesinin şimal mıntakalarında doğrudan doğruya Türk adıyla tanınmış birçok boylar bulunuyordu. Hazar ülkesinin şimalişarkisinde Bulgarlar yaşıyorlardı. Şarktan gelen *Peçenekler* de Hazarların şarkında Yayık ve İtil ırmakları arasında yerleştiler. Peçeneklerin de şarkında Oğuzlar bulunuyordu.

İRAN VE BİZANSLA MÜNASEBET Hazarlar, İranda hüküm süren Sasanilerle birçok muharebeler yaptılar. Nuşirevan, Hazarların akınlarından kurtulmak için Derbente demir kapılı bir set yaptırmıştı. Hazarlar, İranın eski düşmanı Bizansın teşvikile Derbent setlerini aşarak Azerbaycanı istilâ ettiler (627). İrana karşı Hazarlarla ittifak eden Şarkî Roma İmparatoru bu ittifakı akrabalık bağlarıyla kuvvetlendirdi [1]. Bu rabıta neticesinde Hazarlardan bir kısmı Hristiyan olmuştu.

İSLÂMLARLA MÜNASEBET VIII. asrın ilk nısfında cenuptan Kafkas-yaya giren islâm ordularıyla yaptıkları harpler neticesinde Hazarlar Kafkas dağlarının cenburgundaki araziyi bırakmaya ve merkezleri Balancarı İtil şehri-

[1] Bizans İmparatoru Kostantin Kopronim (741-775) Hazar Hakasının kızı İren ile evlenmişti. Bu izdivaçtan doğan ve babasına halef olan Leon IV. Hazar diye malûmdur.

ne nakle mecbur öldüler. Bu Arap - Hazar mücadelesi Harun Reşit zamanına kadar devam etti. Hazarlar bu Halife zamanında Kafkasya derbendini geçerek arap ülkesine girmiş ve Musula kadar istilâ etmiş, hilâfet merkezi olan Bağdadı bile tehdit eylemişlerdi.

RUSLARLA MÜNA- SEBET

Hazarlar IX. asırda şimdiki Rusyanın şimal taraflarındaki İslavlarla da çarpışmaya başladılar. Hakimiyetlerini bunlara da tanıttılar. Bir kısım İslavları daha IX. asırdan evvel bile vergiye bağlamışlardı. Bu zamanlarda Hazarlardan *Urus* adlı bir kabile, özü (Dinyeper) havzasındaki İslavları hakimiyetleri altında topluyarak bir İslav Devleti kurdular; ve bu Devlete kendi adlarını verdiler. Bu İslav Devleti, bir müddet sora Hazarları sarsmağa başladı. Hazarlar, İtile karşı vukubulan bir Rus taarruzunu (913) defettilerse de Kiyef Rus Prensi *Sviatoslaf* X. asrın ortasında Hazarları mağlûp etti (968-969).

Bu Prens, Bizansı tehdit eden Bulgar-Türklerine karşı Rumlara yardım için Garbî Tuna boylarına gitti. Bu aralık Hazarlar rus tazyikından muvakkaten kurtulmuşlardı.

MEDENİYETLERİ

Hazarlar, aristokratik ve askerî bir devlet kurmuşlardı. Devletin başında kutsî mahiyeti haiz bir *Hakan* bulunurdu. Hakan, halkla hiç temas etmez, devlet işleri *Hakanbey* unvanlı birisi tarafından idare olunurdu. Devlet teşkilâtında beylerin ve Tarhanların mevkie pek mühimdi. İrsen intikal eden büyük araziye sahip olan Beyler ve Tarhanlar kendi servetleriyle mütenasip bir süvari kuvvetile harbe gitmeğe mecburdular.

Hükümdarların maiyetinde ayrıca, Harizm müslümanlarından bir askerî kuvvet bulunurdu.

Hazarların dini sair Türklerin dinlerine benzerdi. Soraları muhtelif siyasî ve iktisadî münasebetler neticesinde aralarında musevilik, hristiyanlık ve islâmlık gibi dinler de yayıldı. Hristiyanlık ve islâmlık halk arasında yayılmıştı; Hakanla Beyler ve Tarhanlar ise museviliği kabul etmişlerdi.

Hakanın maiyetinde iki müslüman, iki hristiyan, iki musevi ve bir putperestten mürekkep yedi kişilik bir heyet vardı. Bu heyet devletin en yüksek idarî ve adlî meclisini teşkil ederdi.

Hazarlar birçok şehirler kurmuşlardı. Bu şehirler, bilhassa *İtil* çok işlek bir ticaret merkezi idi. Etrafı surlarla çevrilmişti. Cenubuşarkî Avrupa ile Asya arasında ticaret merkezi olan bu şehirlerde muhtelif dinlere mensup yerli halktan başka ticaret için gelmiş birçok yabancılar da bulunurdu. Heryerden gelen ticaret malları burada mübadele edilir ve satılırdı. Hazar Devleti, bu mallardan onda bir nispetinde bir vergi alırdı.

SONU

Fakat bu sıralarda (IX. asır) Yayık ve İtil arasındaki Peçeneklerin taarruzu ile Hazarların hükûmetleri Kırıma munhasır gibi kalmıştı. Peçenekler Hazarları Kırırıda da rahat bırakmadılar. Nihayet Rus ve Rumlar müştereken XI. asrın ortalarında *Kırım* ve *Taman* Yarımadalarındaki Hazar Devletine nihayet verdiler (1016).

Bugün, Kırırıda ve Rusyanın bazı yerlerinde yaşayan ve *Karayim* denilen Türk Musevileri Hazar Türklerinin ahfadıdır.

B. BULGAR DEVLETİ

MINTAKA, MERKEZ İSLAM ÂLEMİLE TEMAS

IV. asırdanberi İtil ve Kama havzasında yaşayan Bulgar Türkleri Hazar hakimiyetinden kurtulduktan sora — her halde VIII. sora — bir Bulgar Devleti teşkil ettiler (*Harita. 14*). Merkezleri *Bulgar* şehri idi (*Res. 31-37*). Hanlarına *Beydoğan* denirdi. VII. asırda bir kısım Bulgarlar, diğerlerinden ayrılarak Karadeniz ve Tuna kenarlarına inmişler ve Bizanslılarla münasebete girişmişlerdir. Bulgarlar, Harzem vasıtasile müslüman âlemile sıkı ticaret münasebetinde bulunduklarından X. asrın bidayetlerinde *Elmas Han* zamanında müslüman oldular. Daha evel Şamanî idiler. XI. asırda Hazar Devletinin zayıflamasından sora Bulgar Devleti kuvvetlendi, ve Ruslarla muvaffakiyetli mücadelelerde bulundu.

XIII. asırda (1236) *Cengiz*in torunu *Batu* ile gelen Türkler memleketlerini istilâ edinciye kadar Bulgarlar istiklâllerini muhafaza ettiler.

NE VAKTE KADAR DEVAM ETTİ

MEDENİYETLERİ

Bulgar Türkleri arasında ziraat, ticaret, demircilik, kuyumculuk, dericilik, tahta işçiliği gibi türlü san'atlar çok ilerlemişti. Bilhassa debagatte çok mahirdiler. Yaptıkları ayakkabı ve çizmeler İran ve Irakta

pek makbuldü. Bulgarlardan pek çok âlim yetişmiştir. Bulgarlar cenkçi olmaktan ziyade sulhperver idiler.

Bulgar Devleti yerine Cengiz Hanın torunu *Batu Han* tarafından *Altınordu* Devleti kuruldu. Bulgar Türklerine moğol istilâsından sora yanlış olarak *Tatar* denmistir. Eski bulgar şehri harap oldu. Onun 60-70 kilometre şimalinde *Kazan* şehri kuruldu. Kazan Hanlığı kurulduktan sora da ecnebler ve Ruslar bu havali Türklerini Tatar ismile yadetmekte devam eylediler.

**GARBÎ BULGAR
DEVLETİ
TUNA BULGARLARI**

İtil boylarında yaşıyan kardeşlerinden ayrılan bir kısım Bulgarlar daha V. asırda Tuna'ya kadar ilerlemişlerdi. İmparator *Zenon* 482 de Gotlara karşı onları yardıma çağırıyordu. Bulgarlar 499 da da Balkanlara karşı ilk taarruzda bulundular VI. asırda Balkanlardaki hareketlere iştirak ettiler, hatta 626 da İstanbul'a karşı vaki olan avar taarruzunda da Avarların safında bulundular. 635-641 seneleri arasında Avarların hakimiyetinden kurtulmağa muvaffak oldular. Lâkin 670 senesi iptidalarında şarktan Hazarların yeni bir tazyığı onları cenuba çekilmeğe mecbur etti. *Asparuh* (İsperih) isminde bir Hakana tâbi olan bu Bulgarlar iptida Tuna deltasında bir müddet kaldılar; sora 679 da Tunayı geçerek Tuna ile Balkan dağları sahası arasındaki eski *Mezya* kıt'asını süratle işgal ettiler ve orada yaşıyan İslavları da hakimiyetleri altına aldılar. Fakat asıl bulgar kütlesi bugünkü *Dobruca* sahasında idi.

Bir taraftan Bizansın, diğer taraftan Avarların hücumlarıyla ezilen Mezya İslavları, bulgar hakimiyetini memnuniyetle karşıladılar. Esasen şimdiye kadar zannolunduğu gibi az olmıyan Bulgar-Türkleri, islav kütleleri arasında yavaş yavaş lisanlarını unutmaya ve islavlaşmaya başladılar. VIII. asırda Bulgarlar henüz türklüklerini muhafaza ettikleri halde IX. ve bilhassa X. asırda İslav ve Bulgar tabirleri müteradif gibi kullanılmağa başlandı. Bunun başlıca sebebi, son türk zümreleriyle rabitalarının kesilmiş olması ve aralarında yaşadıkları islâm kütleleri gibi ortodoksluğu kabul etmiş olmalarıdır. 827 senesinden Macarların istilâsına kadar Şarkî Macaristanın bazı sahalarını da zaptetmiş olan Bulgar Türkleri hakimiyetleri altındaki İslavlar üzerinde birtakım medenî tesirler yapmışlar, hatta diğer islav şubelerinden çok fazla türk kanile karışmış olan bugünkü islavlaşmış Bulgarlara bu ismi

bırakmışlardır. Bulgarlar 866 da Bizans tesiri altında ortodoksluğu kabul ettiler.

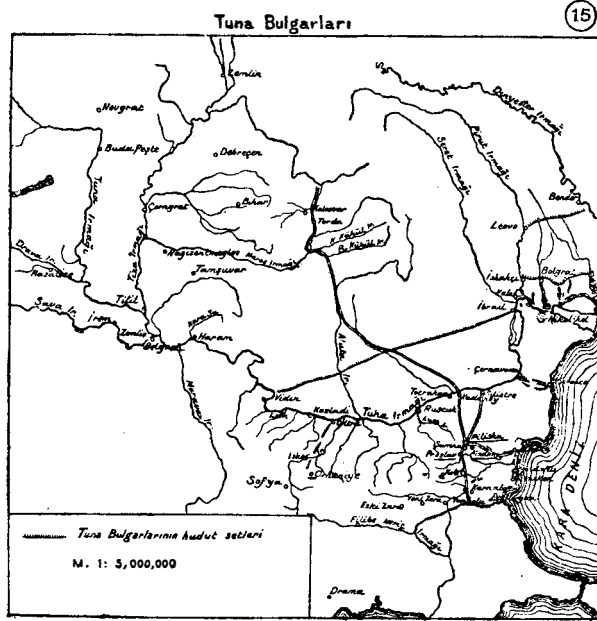
TUNA BULGARLARININ MEDENİYETLERİ Tuna Bulgarları, daha kardeşleri olan Volga Bulgarlarıyla beraber yaşadıkları zamanlarda yani V. asırdan çok evvel göçebelikten çıkarak ziraat ve ticaretle, hayvan yetiştirmekle

uğraşmağa başlamışlar, şehirler kurmuşlardır. Binaenaleyh Mezyayı zaptederek birçok islav kabilelerini hakimiyetleri altına aldıkları zaman, onlarla mukayese edilmeyecek kadar yüksek, müterakki bir medeniyet sahibi idiler. Macarlar bu eski türk bulgar medeniyetinin kuvvetli tesiri altında kalmış oldukları gibi, cenup islavları da ancak bu medeniyetin nüfuzu sayesinde inkişaf edebildiler.

Macaristanda, Besarabyada, Dobrucada bugünkü Bulgaristanda yapılan hafriyat neticesinde, (*Harita. 15*) bu eski türk bulgar medeniyeti hakkında sağlam fikirler edinmek kabil olmuştur. Bilhassa eski bulgar hanlarına merkez olan *Pliska* ve *Preslav* da ve ahiren *Madara* da yapılan hafriyat, çok mühim neticeler vermiştir. Buralarda taştan yapılmış muhteşem sarayların, (*Res. 38*) mabetlerin, kalelerin (*Res. 39*) harabelerine tesadüf olundu. Bunların en mühimleri *Han Omurtag* zamanına aittir. Ayrıca birtakım heykeller, taş üzerine oyulmuş veya kabartma san'at eserleri, altın veya gümüşten yapılmış kıymetli avani yüksek bir zevke delâlet eden seramik (*Res. 40*) (çanak çömlek) bakıyeleri bulunmuştur ki, bütün bunlar da eski türk san'at eserlerine mahsus seciyeler gayet barizdir. Ve Bizans tesirine hiç tesadüf olunamaz.

Muntazam devlet teşkilâtına malik olan bu Türk-Bulgarlar, yaşadıkları sahalarda, meselâ ırmaklar ve bataklıklar gibi tabii müdafaa hatlarına malik olmayan hudutlarını müdafaa için yüzlerce kilometre uzunluğunda hendekler, siperler, duvarlar, istihkâmlar vücuda getiriyorlardı. Hudutlar okadar iyi muhafaza ediliyordu ki, hanın haberi ve izni olmadan bulgar toprağına girmek ve çıkmak imkânsızdı. Besarabyada, Dobrucada, Macaristanda, bugünkü Bulgaristanda bu hudut müdafaa tertibatının bakıyelerine hâlâ tesadüf olunmaktadır. Ayrıca, memleket dahilinde askerî ve ticarî noktadan mühim olan mevkillerde de müstahkem ordugâh mahiyetinde şehirler vardı. Hükümdar, hükûmet memurları; askerler bu müstahkem mevkillerde yaşıyorlardı; bu mevki-

lere *avul* (Anadolu türkçesinde ağıl) ismi veriliyordu. Hudutlar çok iyi mahfuz olduğu için ahali köylerde ziraatle, çobanlıkla, sanayile, ticaretle meşgul oluyordu. Bu Türk - Bulgarların din ve âdetleri, sair Türklerinkinden farksız gibi idi. Büyük ölülerin hatırasını yaşatmak için onun heykelini ya-

pıyorlar, kahramanların mezarları civarına — öldürdüğü düşmanlar miktarında — balballar yani başsız heykeller dikeyorlardı. Sair Türkler gibi on iki hayvan isimli eski türk takvimini kullanıyorlardı. Bulgarların orhon harflerine benzeyen bir alfabeleri de vardı. Şimdiye kadar bu harflerle yazılmış birtakım küçük kitabeler bulunmuşsa da henüz bu alfabeyi lâıkiyle okumak mümkün olmamıştır.

ESKİ BULGAR KİTABESİ: MADARA KİTABESİ

Son zamanlarda yapılan tetkikat neticesinde Türk - Bulgar Hanları zamanına ait yunan alfabesile fakat türkçe kelime ve tabirleri muhtevî bazı mühim kitabeler de meydana çıkmıştır. Bunlar arasında Şumnu civarındaki *Madara kitabeleri*

(Res.41) bilhassa mühimdir. Yukardaki kitabede 804 te tahta geçen *Kurmuş Hanın* Bizanslıların inhizamı ve Bizans İmparatoru *Nikeforos* un katlile neticelenen 811 tarihindeki zaferi ile, yine aynı Hanın 813 te Bizans İmparatoru *Ermeni Le-onu* mağlûp ederek Çanakkaleye kadar ilerlemesinden ve Edirneyi zaptından bahseder. Bu kitabe Kurmuş Hanın kardeşi *Kişin* (kelime türkçe olup küçük demektir) Han tarafından yazılmıştır. Aşağıdaki ilk iki sütunda *Omurtag Han*, babası Kurmuştan bahsettiği gibi, üçüncü sütundaki yazıda da *Mele-mir Han*, Omurtag ailesinden bahsetmektedir. Bu suretle her hükümdar kendinden evvelki hanın yazdığını tamamlamaktadır. Bu kitabelerde türkçe *Eşmedeme* yani (içme yeme) tabirine tesadûf edilmektedir ki, eski Türklerde ölen hükümdarın matem merasiminde verilmesi mutata olan umumî ziyafet manasına gelir; bu tabire Bulgar-Türklerine ait sair kitabelerde de tesadûf edilmektedir. Kezalik yine bu kitabede Kurmuşun tahta çıktığı yıl on iki hayvan isimli eski türk takvimine göre ve türkçe *Tekü Sektem* kelimelerile ifade olunmuştur. Macaristanda "*Nagi sent Mikloş*," ta çıkan eski türk san'at eserlerinden (Res. 42-44) bazılarının da macar istilâsı üzerine oradan çekilen Bulgar-Türklerine ait olduğu anlaşılmıştır.

C. MACARLAR

MENŞELERİ VE GARBA HAREKETLERİ

Macarlar, *Fino - Uğriyen* ve *Türk - Uğur* kabilelerinin karışmasından doğmuş bir kavimdir. Türk - Bulgarların ecdadı olan bu Türk Uğurlar, *Fino - Uğriyen*lerden evel daha yüksek bir medeniyet derecesine gelmiş olduklarından, eski Macarlar kültür itibarile daha ziyade Türk sayılabilirler; en eski macar kelimeleri arasında avcılığa ve balıkçılığa ait tabirler *Fino - Uğriyen* aslına mensup olduğu halde hayvan yetiştirmeğe ve ziraate ait tabirlerin Türk aslından olması buna en büyük delildir. IX. asırdan itibaren müttehit bir kavim manzarasını alan göçebe Macarlar asırlarca süren göçebelik devri esnasında, Cenubî Rusya otlaklarına gelmişlerdi. Bütün göçebeler gibi onlar da muhtelif

reislere malik muhtelif kabileler halinde yaşıyorlar, yalnız akınlar için kabile reisleri aralarından birini umumî reis seçiyorlardı. Don ırmağı kıyılarında yaşadıkları sıralarda kendilerinden daha kuvvetli bir türk kavminin, Peçeneklerin hücumuna uğrayan Macarlar ikiye ayrıldılar: Küçük bir parça Şarka giderek Volga boyunca ilerledi. Diğer yedi kabile Türklerden *Kabar* isimli diğer üç kabileyi de beraber sürükliyerek bugünkü *Moldavya* ve *Basarabya* sahalarında yerleştiler.

MACARİSTANDA YERLEŞMELERİ

Burada kendilerini daha iyi müdafa edebilmek ve daha kârlı akınlarda bulunabilmek için umumî bir reis seçmeğe lüzum gördüler. Kabilelerin en kuvvetlisi olan Macarların reisi *Almos* (Almış) un oğlu *Arpadı* reis seçtiler; ve bütün kavme Macar ismi bundan yadigâr kaldı. Peçeneklerle Bulgarların birlikte icra ettikleri anî bir taarruz neticesinde, Macarlar, bulundukları toprakları terkederek Bugünkü *Macaristan* a geldiler. İptida *Tisa* ırmağı boyunca yerleşerek garba ve cenubugarbiye doğru bazı akınlarda bulundular. Birkaç sene sora en kuvvetli kabileler, Panonyanın yaşama ve müdafaaya daha kabiliyetli olan sahalarına çekildiler. Kabileler arasında ihtilâflara meydan vermemek için, her kabilenin arazisi vâsi ormanlıklar ve bataklıklarla birbirinden ayrılmıştı. Reislere mensup olan ve kabilenin esasını teşkil eden aileler, askerî noktai nazardan ehemmiyeti olan yollara, hâkim mevkilere, ırmakların birbirine karıştığı yerlerde yerleşmişlerdi; umumî reisin mensup olduğu en kuvvetli kabile de merkezde, Orta Tunanın iki kenarında mevki almıştı. Şarktan gelebilecek tehlikelere karşı Panonya ve Transilvanyada geniş sahalar boş bırakılmıştı. Yeni vatanlarında da eskisi gibi göçebe hayatı süren macar kabileleri, şarktan gelebilecek taarruzlardan korktukları için garba ve cenuba doğru mütemadi akınlarda bulundular. Bu sırada Merkezî ve Cenubî Avrupada Macar taarruzlarına karşı koyabilecek kuvvetli siyasî teşekküller artık mevcut olmadığı için, bu akınlar suhulet ve muvaffakiyetle yapılyordu. Fakat bu hal, Macarların siyasî vahdetini bozacak, kuvvetlerini yıpratacak bir vaziyet vücuda getirmişti. Nihayet iptida *Hanri dö Saks*, sora, oğlu *Oton I.* (Othon) 955 te Macarları müthiş bir inhizama uğrattılar. Garp yolunun kat'i surette kesildiğini gören ve içtimaî teşkilâtları

sarsılmış bulunan Macarlar için yeni vatanlarında bir devlet kurmaktan başka çare kalmamıştı. İmparator Otonun macar taarruzunu kırdıktan ve şark hududunun asayişini temin ettikten sora daha ileri gitmiyerek İslavlarla uğraşmaya başlaması, Macarlara kendilerini toplamak fırsatını verdi. Arpat kabilesinden *Geza* (972-997) kanlı mücadeleler neticesinde sair kabile reislerini ezmeğe ve hakimiyetini tesise muvaffak oldu; Katolikliği kabul etti; oğlu *Etyene*, Bavyera dükasının kızkardeşini aldı. Yerine geçen Etyen (997-1038) de babasının siyasetini takip ederek, bir taraftan putperestliği, diğer taraftan Macaristanın bazı sahalarında yayılmış olan Bizans ortodoksluğunu kan ve demirle ortadan kaldırdı. Macarları aynı siyasî teşkilâta ve aynı dine tâbi bir millet haline soktu; ve buna mükâfat olarak 1000 tarihinde Papadan kiralık tacını aldı. Macarlar bu suretle bir taraftan Katolik Avrupa camiasına giriyorlar, diğer taraftan İslavlar tarafından temsil edilmek tehlikesinden kurtuluyorlardı: Çünkü ortodoksluğu kabul ederek Bizans camiasına girmiş olsalardı, etraflarındaki kesif islav kütleleri arasında Bulgar - Türklerinin akıbetine uğrıyarak islavlaşacaklardı. Macarlar arasına o zamana kadar gelip karışan muhtelif türk kabilelerine mensup kütlelerden başka, moğol istilâsından kaçan oldukça kesif "*Kıpçak-Kuman*," Türkleri de Macarlarla karışmışlardır.

D. PEÇENEKLER

PEÇENEKLERİN GARBA HARE- KETLERİ

Tukyu Müttehidesine dahil *Oğuz* Uruklarından Peçenekler, IX. asır başında Yayık (Ural) boylarında yerleşmişlerdi.

Peçenekler, Hazar Devletinin inhitatında büyük bir amil oldukları gibi, Macarları da Garba doğru muhacerete mecbur ettiler. 915 te Ruslarla başlayan mücadeleleri X. asrın ikinci yarısından itibaren çok şiddetlendi. Oğuzlarla Hazarların müşterek tazyikı neticesinde 863-889 seneleri arasında Yayık boylarından kalkarak Cenubî Rusya bozkırlarına ve Don kenarlarına gelen Peçenekler, IX. asır sonlarında bu sahadaki en büyük askerî kuvveti teşkil ediyorlardı. O devirlerde *Tırak* namında bir reisleri vardı. Hâkim oldukları saha Don üzerindeki *Sarkal* şehrinde *Kiyef*

Prensliği arazisine, Azak Denizi kıyıları ile Kırım'daki Bizans kolonilerinden Karpat eteklerine ve Tunaya kadar imtidat ediyordu.

Peçenekler, cengâverlikleriyle Hazarları, Macarları, Bulgarları, Rusları, hatta Bizanslıları korkutarak onlardan vergi alıyorlardı.

BALKANLARA VE BİZANSA AKINLARI

Peçenekler X. asır sonlarında Bizanslıların *Uz*, Rusların *Torki* yani Türk dedikleri Oğuzların tazyikî neticesinde Tuna boylarında toplandılar. 1018-1019 da Bulgarlar tamamen bizans hakimiyeti altına geçtikten sora Peçenekler Balkanlara muhtelif akınlarda bulundular. 1030 senelerinde başlayan bu akınlar Bizansı çok defa müşkül vaziyete düşürdü.

Selçuk ailesine mensup reislerin idaresinde müslüman Oğuzların Anadoluyu istilâya başlamaları Peçeneklere Bizansa hücum için müsait bir vaziyet temin etti. 1087 de İmparator *Aleksi Komnen* ordusunu *Silistire* civarında büyük bir hezimete uğrattılar; fakat kendilerine yardım için çağırdıkları *Kuman* (Kıpçak) Türkleriyle aralarında çıkan münazaa zaferden lââyıkile istifadelerine mâni oldu.

AKİBETLERİ

Aleksi Komnen, 1091 de Peçenekleri ezmek için Kumanlarla birleşti, onları *Enez* civarında mağlûp etti. Bizanslıların, Peçeneklerden aldıkları esirleri vahşiyane katletmeleri, Kumanların Bizanslılardan ayrılarak memleketlerine dönmelerini intaç etti.

Katliamdan kurtulan Peçeneklerden bir kısmı Makedon-yaya nakledilerek orada yerleştirildi. Bir kısım peçenek askeri de Anadoluda Selçuklulara karşı kullanıldı.

Tuna boylarında kalan Peçeneklere gelince evvelâ bunların 1123, 1152, 1154 ve 1161-1171 seneleri arasında Tunayı geçerek Bizans topraklarına hücum ettikleri anlaşıyor, fakat bu asırdan sora artık Peçeneklerden bahseden hiçbir kayde tesadüf edilememektedir.

KABARLAR VE ÇER- KEZLER

Peçenekler Hazarları ve Hazar ülkesinin şimalindeki türk boylarını mağlûp ettikleri zaman, bu türk boyları ikiye ayrılmışlardı. Bir kısmı Kafkas dağlarına çekildiler. Derbent civarlarında ve bugün *Gürcüstan* dediğimiz yerlerde yerleştiler. Hazar boylarından *Kabarlar* da bunlar meyanında bulunuyordu. Bugün dahi *Kabardiya* kıtasında onlara tesadüf

olunmaktadır. Kabardiya kıtasının başka bir adı da *Sirkasya* (Çerkezistan)dır. Kabardiya kıtası halkına verilen *Çerkes* ismi *Kerkes* yahut *Kerkis* adını taşıyan bir boy (kırgız) ismidir. Kerkeslerin asıl yurtları Baykal gölü civarlarıdır. Bunlar diğer Türk boyları ile birlikte garba hicret etmiş ve Hazar Türklerinden Kabarlarla birleşerek Kabardiyada yerleşmişlerdir.

E. OĞUZLAR

OĞUZLARIN GARBA HAREKETİ

XI. asırda İtil boylarından Şarkî Avrupa'ya giren Oğuzlar, Peçenekleri daha garba Balkanlara sürmüşler ve kendileri de peşlerinden gitmişlerdir. Kıpçak (Kuman) ların tazyıkı önünde ilerliyen bu Oğuzlar, İtil, Yayık arasında Peçeneklerin eski yerlerini işgal etmişlerdi. Bir müddet sora aynı tazyık neticesinde tekrar garba doğru ilerlediler. 1064 te Tunayı geçerek Bizans topraklarına girdiler. Bizans membaları bunları 600,000 kişi tahmin eder. Bulgar ve Bizans kuvvetleri bunlara karşı hiçbir şey yapamadılar. Oğuzlar Makedonya ve hatta Yunana kadar ilerlediler; fakat soğukların erken başlaması, sari hastalıklar ve Peçeneklerin hücumları burarlarda Oğuzları perişan etti. Bakıyeleri Bizanslılar tarafından muhtelif yerlerde iskân edildiler ve Bizans hizmetine girdiler. Oğuzların garptan İstanbulu tazyık ettikleri bu sıralarda Oğuzlardan diğer bir kısım, *Selçuklar* kumandası altında Anadoludan İstanbula doğru ilerliyordu.

F. KUMANLAR

KUMANLARIN (KIPÇAKLAR) GARBA HAREKETİ

Peçenekleri ve Uzları takiben Cenubî Rusya Bozkırlarına gelen Kumanlar, Kıpçak elindeki Türklerden ayrılmış bir kısımdır. Kıpçaklar, Türklerin en kesif ve kuvvetli bir şubesi olup, bilhassa Selçuklar ve Harzemşahlar zamanında Ortaasyada ve İranda mühim roller oynamışlardır. Kumanlar XI. asır sonlarında Volga ile Yayık arasında yaşıyorlardı. Uzları takiben yavaş yavaş garba doğru ilerlediler; ve 1067 de Özü (Dinyeper) kıyılarında göründüler. Irmağın sağ sahilinde henüz Peçenekler oturuyorlardı; Rus vakayinamelerinde "*Palovtzi*," yani ova adamları adıyla zikredilen Kumanların bir kısmı Don ve *Doneç* kıyılarında diğer bir

kısmı da Özü (Dinyeper) kıyılarında yerleşmişlerdi. Azak Denizinin yukarısındaki Topraklar, bunlar için bir köprü hizmetini görüyordu.

**KUMANLARIN
ŞARKİ AVRUPA
MEMLEKETLERİNE
AKINLARI**

Kumanlar, XI-XII. asırlarda Rusyaya, Polonyaya, Moravyaya ve Balkanlara karşı birçok akınlar yaptılar; 1016 dan 1210 senesine kadar Ruslara karşı yaptıkları akınlar 56 dan fazladır. *Vladimir* bunlara karşı bazı muvaffakiyetli taarruzlarda bulundu ise de, bu Prens'in ölümünden sora Kumanlar hemen daima muzaffer oldular. XII. asır ortasında Karadenize giden bütün ticaret yollarının Kumanlar elinde bulunması; Rus şehirlerinin ve bilhassa "Kiyef," in ehemmiyetini büsbütün düşürmüştü.

AKİBETLERİ

Kumanlar, Peçeneklere yardım için iptida 1708 de Balkanlara indiler; fakat Bizansın dessas siyaseti bu iki kardeş kavmi birbirine düşürdü; 1091 de Peçeneklerin imhasında kat'i bir rol oynayarak, Bizans muhakkak bir felâketten kurtarmak basiretsizliğinde bulundular. Bundan sora XII-XIII. asırlarda Balkanlarda ve Trakyada Kumanların birçok siyasî ve askerî faaliyetleri görülüyor. Nihayet XIII. asırda moğol istilâsı karşısında Kumanlardan bir kısmı İstanbul Lâtin İmparatorluğunun hizmetine giriyorlar; diğer bir kısmı Romanyaya, Macaristana gidip yerleşiyorlar; bir kısmı da yerlerinde kalarak moğol hakimiyeti altında diğer türk unsurlarile kaynaşıyorlar.

Hıristiyanlık daha IX. asırdanberi Kumanlar arasında yayılmaya başlamıştı; bilhassa XIII. asırda hıristiyan memleketlerine hicret edip yerleşen Kumanlar hıristiyanlığı kabul ettiklerinden yerli hıristiyan halk arasında yavaş yavaş eriyip lisanlarını ve milliyetlerini kaybettiler. Macaristana hicret eden Kumanların hatırası bazı mevki isimlerinde hâlâ baki kaldığı gibi, Moldavya ve Eflâkta da birtakım izleri hâlâ mevcuttur. *Turnova* da ve *Vidin* de Kumanlardan yetişme bazı sülâleler bir zaman hüküm sürmüşlerdir. Transilvanyadan başlayarak Makedonyada, Bulgaristanda olanlardan kalmış birtakım mevki isimleri mevcuttur.

Sulh zamanında gayet sakin ve halim olan Kumanlar, çok cengâverdiler. Bütün Türkler gibi gayet eyi ata binerler, mahirane ok atarlardı, hayatları çok sade idi. Başları tıraşlı idi.

Dinleri ve dinî âdetleri eski Türklerden farksızdı: Mezarlarının üstüne Balballar dikerlerdi. Altın ve gümüş ziynet eşyası kullanırlardı. Hanlarının hayatı oldukça debdebeli idi. Kumanlar diğer türk kavimleri gibi zengin bir halk edebiyatına ve halk musikisine maliktirler.

*
* *

NETİCE Muhtelif türk gruplarının cenubî Rusya tarikile garba doğru hareketlerinin başlıca neticesi dağınık rus kabilelerinin birleşmesi, Macar ve Bulgar Devletlerinin teşekkülü olmuştur.

Macarlar kadar hatta onlardan daha kuvvetli birtakım türk zümrelerinin cenubuşarkî Avrupada devamlı ve sabit bir heyet vücuda getirmiyerek, asırlarca harplerden şora eriyip gitmeleri elem ve ibretle görülüp tetkik edilecek bir hâdisedir. Bunun en büyük sebebi, bu zümrelerin daima muhtelif reislere tâbi muhtelif kabileler halinde yaşamaları ve muayyen bir saha dahilinde kuvvetli bir teşekkül vücuda getirecekleri yerde, gelişi güzel büyük sahalara dağılmalarıdır. Bizanslılar, bu ahvalden istifade ederek derras siyasetleriyle bu zümreleri biribirlerine kırdırmışlardır.

Bizanslılar biribirlerine kırdırdıkları türk zümrelerinin enkazını ortodoks yaparak kendi hizmetlerine aldılar. Rumelinin hatta Anadolunun bazı sahalarına onları parça parça yerleştirdiler; onlardan süvari kıt'aları teşkil ettiler; Romen Diyojenin *Malazkirt* muharebesinde *Alp Aslan* a karşı kullandığı kuvvetler arasında Uz ve peçenek süvarileri de vardı. Hatta bunlardan bir kısmının Alp Aslan ordusuna iltihak ettikleri malûmdur. Bizans tarihlerinde daima zikredilen *Vardar* Türkleri, *Ohri* kenarındaki Türkler, sora, Rumelide hâlâ mevcut olan *Gagavus*, *Sorguç* gibi ana dilleri türkçe olan hristiyan Türkler, XVII. asırda Garbî Trakyada mevcut hristiyan türkler hep, o eski türk zümrelerinin bakıyeleridir. Selçuklar Anadoluda bunlardan bazılarını rasgeldikleri gibi, Osmanlılar da Rumeli fütuhatında hiç şüphesiz onlardan istifade etmişlerdir.

XIII

V. ASIRDAN SORA AVRUPAYA ŞARKTAN GELEN YENİ İSTİLÂLAR

ISLAVLAR, LOMBARTLAR VE ANGILO-SAKSONLAR v. s.

Frankların, Gotların, Vandalların ve şarktan gelen diğer kavimlerin Avrupada Garbî Roma İmparatorluk ülkesinde yerleşmelerile şark istilâsı sonuna ermiş olmadı. Bu saydığımız kavimlerin arkasından yeni istilâcılar daha iki asır (V. - VII. asra kadar) aynı tarzda Avrupanın garp ve cenup mıntakalarına gittiler.

Bu devirlerden sora da Avrupa içinde Türklerin fetihleri görülecektir.

LOMBARTLAR

Lombartlar, şimalî İtalyayı zaptettiler, oraya kendi isimlerini vererek yerleştiler (Lombardiya). Bunlardan bir kısmı da Toskanada yerleşti. Lombartlar kâfi derecede kalabalık olmadıklarından bütün İtalyayı zaptederek bir devlet kuramadılar. Millî birtakım dükalıklara ayrıldılar. İtalya uzun asırlar birliğini kaybetti; Papalık ve Bizans arasında cereyan eden mücadele sahası oldu.

ANGILO-SAKSON- LAR BRİTANYA ADASINDA

Britanya adası İskandinavdan ve *Germanya* dan çıkan Angilo-Saksonların hissesine düştü. Bu kavimler V. asır nihayetinde *Yutlantta* (Danimarka) oturan *Yutlar* la birleştiler. Şimal Denizini geçerek Britanya adasına çıktılar. Adada bulunan birçok Keltler ve *Bretonlar* (Britler) adanın garbında Gol mıntakası dağlarına iltica ettiler. Bir kısmı da Manş Denizini geçerek Fransada bugün Britanya denilen mıntakaya kaçtılar. İstilâcılar ilk zamanda İngilterede müşterek bir dev-

let teşkil edemediler. Saksonlar cenupta dört ,Angıllar şimalde üç küçük kırıallık halinde kaldılar. Bu yedi kırıallıktan, soraları üç kırıallık vücut buldu. Bu üç kırıallık iki asırdan fazla devam etti.

İSLAVLAR TUNA VADİLERİNDE

İslavlar, V. asrın nihayetine kadar Tuna-
dan Elbe ırmağına kadar Ortaavrupanın
geniş ovalarını işgal ettiler. Ondan sora İslavlar Bulgarlarla karışarak Tunayı geçtiler ; Balkan Yarımadasını istilâ ettiler. Diğer bir grup İslav da Tunanın orta geçitlerinden geçerek Dalmaçya sahillerine gitti ; *Yugoislavlar* bunlardan çıkmıştır. Tunanın şimalinde kalan diğer bazı islav kavimleri, *Çekler* Bohemyayı istilâ ettiler. Bunların şarkında aynı kabilelerden *Morav* lar ve *Rüten* ler yerleştiler. Bunların hepsi şimal İslavlarını teşkil ettiler. *Polonezler* çoktan *Vistül* ve *Vendes* ırmaklarından Elbeye kadar olan büyük sahayı işgal etmişlerdi.

VII. asır nihayetinde şimal ve cenup İslavları Alp dağları ve *Oder* ırmağına kadar garba uzanan geniş bir İmparatorluk teşkil ettiler. Başlarında *Frank Samo* a namında biri bulunuyordu. Fakat bu İmparatorluk az zamanda biribirinden siyasî menfaatler ve dinî münakaşalarla ayrılmış birçok küçük kabileler halinde dağıldı.

PAPALIK VE İSTİLÂCILAR

VI. ve VII. asırlarda vukubulduğunu söylediğimiz istilâlar yüzünden hristiyanlık gerilemiş bir hale geldi. Romadaki Papalar, vaziyeti islah için çok çalıştılar. Romadan gönderilen misyonerler İtalyada, İspanyada, İngilterede, Germanyada ve islav âleminde faaliyetlerde bulundular. Muhtelif halk tabakalarını ve onların reislerini kandırarak hristiyan yaptılar.

Büyük Gregoar denilen Papa, bu yoldaki gayretile şöhret bulmuştur. Hatip, politikacı idi.

VII. asırda Papalık henüz Bizansa tâbi idi. Fakat hakikatte Romada ve bütün İtalyada kuvvetli olan o idi.

Papalığın varidatı, Roma Kilisesinin İtalyada, Galyada, Dalmaçyada bilhassa Sicilya ve bütün Akdeniz adalarında edindiği birçok malikânelerden geliyordu. Papaların gayretli muavinleri olan birçok keşişler vardı. Bu keşişlerin yaşadıkları manastırlar evvelâ biribirinden ayrı idiler, soraları biribirine merbut teşkilâta malik oldular. Papa *Sen Benoa*

yaptığı teşkilâtla geniş bir Kilise İmparatorluğu kurdu ; Lombartlar ve Vizigotlar kilise namına kazanıldı. Nihayet İngiltereye giden misyonerler Angılo-Sakson kilisesini tesis ettiler. Ondan sora yavaş yavaş Germanyada ve Franklar içinde de Roma Kilisesi hâkim oldu. Bütün islav âlemi Kiyefe kadar ayni daireye girdiler. Polonyalılar ancak X. asırda Roma Kilisesine bağlanabildiler. Bütün bu kavimlerin başlarındaki kırallar veya prensler, misyonerler tarafından kandırılarak vaftiz edildikten sora onlara tâbi halk küme küme hıristiyan yapıldılar.

Roma Papalarının bütün Avrupa âlemini propaganda ile hıristiyan yapmak hususunda aldıkları tedbirler ve gösterdikleri mehareet ve faaliyetler hayrete şayandır. Bu suretle birçok kavimlerin hıristiyanlığı kabul etmeleri suretile türk âlemi milyonlarca ırkdaşını kaybetmiş oldu.

XIV

İSLÂM TARİHİ

A. İSLÂM DİNİ ARABİSTANDA KURULDU

MEMLEKET Arabistan; garpta *Kızıldeniz*, cenupta *Aden körfezi* ve *Hint Denizi*, şarkta *Umman Denizi* ve *Acem körfezi* ile kuşatılmış büyük bir yarımadadır. Şimalinde *Suriye* çölü bu yarımadaı Suriye ve Mezopotamyanın aşağı Fırat kısımlarile birleştirir.

Arabistanda üç dağ silsilesi vardır: Biri garpta Sinadan Adene kadar uzanan *Hicaz* ve *Yemen* dağlarıdır; Hicazda (2750), Yemende (3000) metre yüksekliğine kadar çıkar. Bu silsile ile Kızıldeniz arasındaki alçak kısma *Tehame* denir. Diğeri cenupta *Hadramut* kıt'asında *Mahra* dağlarıdır; bu silsile Ummana kadar uzar. Üçüncü silsile de Ummandan itibaren Fırata kadar yarımadanın şarkını kaplar.

Arabistanın bu silsileler ortasında kalan büyük bir kısmı tamamen kumlu çöldür; bu çöl başlıca şimalde *Nufut*, ortada *Yemame* ve cenupta *Dehna* çölleri adını alır (*Harita. 17*).

Arabistan kurak ve bilhassa şark kısmı yakıcı sıcaktır. Bol su ve ırmakları yoktur. Yazın şarktan esen sam yelleri insanları boğar, ve dalgalar halinde kum yığınları sürükler.

Arazinin cenup kısmının ve bilhassa Yemen mıntakasının mümbitliği şimal kısmından çok fazladır. Yemende her türlü mahsül yetişir; kahvesi meşhurdur.

Şimalde Hicaz kısmında ise ekinlere çok az raslanır. Gerek şimal ve gerek çöl halkı göçebe olup deve, at, koyun, keçi gibi hayvanlar besliyerek geçinir. Necidin yetiştirdiği at ve develer hızda ve dayanıklılıkta çok ileridir. Deniz kıyıları halkı, balık ve inci avcılığı yaparlar; hurma fidanları yetiştirirler ve ticaretle de uğraşırlar.

ARAPLAR, AHLÂK VE ÂDETLERİ

Araplar Samî ırktandırlar. Büyük kısmı *bedevî* denilen göçebelerden ibarettir. Arabistanın haşin iklim ve tabiatı bu göçebelerin hayat ve âdetlerindeki iptidailiği devam ve muhafaza ettirmiştir. Bedeviler çadırlarda yaşarlar. Süt, bulgur, bulunan yerlerde hurma, küldü pişmiş arpa ekmeği ile geçinirler. Kertenkele ve çekirge de yerler.

Bütün işleri kadınlar görür. Bedevî Arapların en büyük içtimâî teşekkülü kabiledir. Kabilenin irsî bir reisi bulunur. Bu reis her türlü davalara bakar. Kabileler arasında biribirlerini imhaya kadar varan kavgalar eksik değildir. Birkaç kabilenin harp maksadile birleşerek *Kait*, *Emîr*, *Seyit* namları verilen bir reisin idaresinde yaşadıkları da vakidir; fakat yine her kabile kendi istiklâlini muhafaza eyler. Araplarda kâhinler, şairler ve irsî şerifler vardır.

İSLÂMİYETTENE- VEL ARAP DEV- LETLERİ

Arabistanın büyük bir kısmı eski zamanlarda (M. E. 2600-2800) *Sumer* e tâbi idi. Sumer hükümdarlarından *Gudea* Arabistanın her tarafa, deniz tarıkile münasebette bulunurdu. Bu tarikle sumer medeniyeti Yemende ve Arabistanın şark ve şimalinde intişar etmiştir. Sumer Devletinin sukutundan sora da Sumer medeniyeti bir taraftan Mezopotamyadan Yemene göçen kabileler, diğer taraftan Sumere halef olan Babil vasıtasile tesirini devam ettirmiştir.

Eski zamanlarda Arabistanda teşekkül eden devletler şunlardır:

a) Arabistan cenubunda:

1 — *Yemende Mina Devleti*: Bu devlet, milâttan evel onuncu asırda Yemende kurulmuş, az zamanda bütün Kızıldenizin şark sahillerine hâkim olmuştur. Merkezleri evelce *Main*, sora da *Karna* şehri idi; Yemenden *Gazze* ye kadar olan kervan yolu ile Palestin ve daha şimaldeki memleketlerle münasebette bulunuyordu. Bu yol üzerinde ve *Akabe* nin cenubunda *Medyen* şehri vardı. Burada Minaların Musran şubesi bulunuyordu. Musa gençliğinde uzun müddet *Medyen* de bulunmuş ve buradaki telâkkilerden mülahem olarak kendi dininin esaslarını koymuştur. *Maka* (*Mekke*) ve *Yesrip* (*Medine*) gibi ehemmiyetli kervan durakları da gene bu yol üzerinde bulunuyorlardı.

2 — *Seba Devleti*: Milâttan evel sekizinci asırda *Seba*-

da teessüs eden bu devlet Mina Devletini yıkmıştır. İsimleri geçen bu iki devletin idaresi muhtelif kabilelerin birleşmesinden teşekkül etmiş müttehida şeklinde idi; siyasî ve içtimaî teşekkülleri Sumerlilerin aynı idi. Bu devletler Hint ve Afrikadan getirdikleri malları zikredilen kervan yolu ile Akdeniz havzasına sevkederlerdi.

Bu devirde İranlılar bütün Önasyaya, Palestin ve Mısıra hâkim olmuşlar ve Sebalılar da İranlılarla temasa girmişlerdir.

3 — *Himyeriler Devleti*: *Himyeriler* milâttan evel 115 senesinde Sebalıları mağlûp ederek *Reydan* ve *Ma'rep* te Himyeri Devletini kurdular. Roma, cihan siyasetine hâkim olduktan sora evelce Arabistandan geçen Hint ticaret yolu Romalıların eline geçti; bundan sora ticaret deniz yolu ile yapılmaya başlandı.

Minalılar ve Sebalılar zamanında Yemende yapılan büyük setler ve kanallar sayesinde ziraat pek çok inkişaf etmişti. Ticaret ve ziraatin terakkisi sayesinde halk zengin, memleket mamur idi.

Himyeriler devrinde Yemen ziraatini temin eden Ma'repseddini büyük bir sel yıktı. Ticaret yolunun değişmesi ve Ma'rep seddinin yıkılması yüzünden Yemenliler fakir düştü, birçok halk cenuptan şimale hicrete başladı. Bunlardan *Gassaniler* Suriyeye, *Hazreçler* ve *Uslar* Medineye, Uslardan bir kısmı da Mekkeye gidip yerleştiler. Kendilerine Araplarca *Huzaa* denildi.

Yemenliler milâdî VI. asır sonuna kadar birkaç defa Romalıların Hristiyan yapıp Yemene saldırdıkları *habeshlilerle* uğraşmaya mecbur oldular; bu istilâlar karşısında Himyeriler İranlılardan yardım istediler. İranlılar gemilerle bir miktar asker gönderdiler. Habeshliler kovuldu; bundan sora Yemen İrana ilhak olundu; bir vilâyet halinde idare edildi. Müslümanlıktan evel Yemende İran Valisi *Bazan* idi. Bazan bilâhare Yemenlilerle beraber müslüman oldu.

b) Arabistanın şimalinde:

1 — *Amalika Devleti*: Bu devlet (M. E. 2000) tarihlerine doğru Şimalî Hicazda kurulmuştur. Sahası *Sina Yarımadasına* kadar uzayordu.

2 — *Nabatlılar Devleti*: Bu devlet, Palestinin cenubunda ve Sina Yarımadasında milâdın ikinci asrı iptidasına kadar devam etmiştir, merkezi *Petra* şehri idi; *Nabatlar* dan bazı kitabeler ve eserler kalmıştır.

3 — *Suriye ve Irakta Arap Beylikleri*: Bunların başlı

caları Iraktaki *Hirelilerle* Suriyedeki *Gassaniler* dir. Hireliler Sasaniilere, Gassaniler şarkî Romalılara tâbi idiler. Hireliler VI. asrın sonlarında İranlılar tarafından ortadan kaldırılmıştır.

c) Orta Arabistan ve Hicaz.

Orta Arabistanda ve Hicazda yaşıyan ahalinin hemen hepsi göçebe idi ve kabile teşkilâtı fevkinde bir müesseseleri yoktu. Ancak diğer kavimlerle temaslar neticesinde Mekke, Medine ve Taif şehirlerinin ahalisi az çok medenileşmişlerdi. Medine vahası ziraate müsait idi (*Harita. 18*). Hurma ağaçları da vardı. Bu vahada çiftçilerle meskûn birkaç köy, mahalle ve Yesrip (Medine) şehri vardı. Medine şehrinin ahalisi on beş bin tahmin edilirdi. Diğer kavimler tarafından tazyik edilen birkaç yahudi kabilesi de Palestinden gelerek burada yerleşmişti. Yemenden hicret eden *Hazreç* ve *Us* [1] kabileleri Medine vahasında ziraatle geçinirlerdi. Arap kabileleri Yahudilere düşman oldukları gibi kendi aralarında da adavet ve muharebeler eksik olmazdı. Yahudiler Araplardan ayrı yaşarlardı. Araplaşmış olmak iddialarına rağmen Yahudiler ayrı bir lehçe ile konuşurlardı. Arapların dağınıklığı iktisadî işlerde de tesirini gösterirdi. Yahudiler okumak yazmak bilirlerdi. Şarap, zahire ve hurma ticareti ve kuyumculuk Yahudilere munhasırdı.

Yahudiler, Araplara faizle para verirler ve her cihetten arapları istismar ederlerdi. Düşmanlığa rağmen yahudi dininin bir rüknü olan vahdaniyet akidesi Medine vahasında inîşar ediyordu. Bazı Araplar yahudiliği bile kabul etmişlerdi.

Mekke şehri (*Res. 45*), ayrı bir ehemmiyeti haizdi (*Harita. 19*) Mekke'de başlıca *Kureyş* kabilesi yaşardı. Kureyşliler tüccar idiler. Onlar toplu olarak Suriye ve Yemene kervanlar sevk etmek suretile Suriye ve Yemen arasındaki ticareti ellerine almışlardı. Mekke'de aristokrat bir şehir cümhuriyeti tarzında bir hükûmet teşekkül etmişti. Siyaset ve idare işlerinin başında Kureyşlilerin bir ailesi olan *Emevîler* bulunuyordu.

Aristokratlardan mürekkep bir ekalliyet tarafından idare edilen Mekkenin kendine Mahsus bir müşavere meclisi ve meclis binası (*Darünnedve*) vardı. Elçilik, kumandanlık, Kâbe muhafızlığı, bayraktarlık gibi vazifeler büyük aileler arasında taksim edilmişti.

[1] Eski devirlerde Mezopotamyadan Yemene inen halktan olan Usların ismi bilâhare Araplarca "Evs,, şekline konmuştur.

**İSLÂMİYETTEN
EVEL ARABİSTA-
NIN DİNİ VAZİYETİ**

İslâmiyetten evel Arabistanda intişar eden din, türlü türlü putlara tapmaktan ibaret idi ki buna islâm dini "*müşriklik*," tabir eder. Bu putların en meşhurları *Lat*, *Menat* ve *Hübel* idi. *Ata dini* de münteşir bulunuyordu. Vaktile Sumerler vasıtasile girmiş olan natürizm yani göke, yıldızlara, yere tapmak dini de mevcudiyetini muhafaza ediyordu. Sumerlerin *İL* ve *BEL* mabutları Yemenlilerce de mabut tanılırdı. Yemenlilerin sabah yıldızı olan *Astar*ları, Sumerlerin *İştar* mabududur. Araplar, bilhassa göçebelere, din hususunda pek kayıtsız ve alaycı idiler. Pervasızca putlarına söverler, hiddetlenince onları taşlarlardı.

Gerçi, Araplar bir *Allahütaâlâ*dan bahis ve Allah ismile yemin ederler, ilâhelerine Allahın kızları namını verirlerdi; fakat birçok cinlere, putlara, ağaçlara ve taşlara ibadet eden Araplarda Allahütaâlânın manası, o bir sürü ilâhların sıfatı idi; bu tabirle açık surette bütün mabutların fevkinde bir Allah kastolunmıyordu.

Dine karşı bu derece kayıtsız olan Araplar içinde, *İbrahim* dini hakkında müphem bazı fikirleri, nesilden nesile nakleden kimseler vardı; bunlar *Hanif* unvanını taşırlardı. Haniflerin İbrahim dininden nakledebildikleri Allah lâfzı, ve sünnet olmak; gusletmek, tırnak kesmek gibi bazı âdetlerle, *tavaf* gibi bazı ayinler idi.

Bizans himayesindeki Suriyede, Sina ve Mısırdaki Habeşistan vasıtasile Yemende hristiyanlık az çok intişar etmişti.

Arap Yarımadasının birçok yerlerindeki yahudi kolonileri vasıtasile Musa dini de Araplarca bilinmişti. Bir aralık yahudilik Yemende hâkim bir din olmuştu. Irak vasıtasile Araplar Zerdüşî dinini de öğrenmişlerdi.

KÂBE VE SAİR MABETLER VE KÂHİNLER

Arabistanın muhtelif yerlerinde insan heykellerinden ve nebat resim ve suretlerinden ibaret ağaçtan ve taştan putların muhafazasına mahsus yerler vardı. Muhammedin neş'et etmiş olduğu Mekke'deki *Kâbe* denilen mabet bu yerlerin en büyüklerinden idi. Her mabet kâhinler tarafından idare olunurdu. Kâhinler nezirleri, sadakaları kabul ve ayinler icra ederlerdi: Gûya kayıptan haber verirler, rüyaları tabir ederlerdi.

Kâbe, mikâp yani tavla zarı şeklinde demektir. Filhakika; kâbe zar şeklinde, insan boyunda dört duvardan ibaretti; duvarlar harçsız, adi taştan yapılmıştı. Binanın çatısı da yoktu; dört köşesinde dört taş vardı; bunların en meşhuru *Haceri-esvet* denilen bir Karataşı. Kâbe çok eskidir. Ne vakit ve kimler tarafından yapıldığı bilinmiyor. Arap an'anesi kâbenin inşasını İbrahim Peygambere atfetmektedir.

Bu mukaddes karataş an'anesi aynen Friklerde de vardı. Friklerin mukaddes sayarak ihtiram ve ibadet ettikleri Karataş bugünkü Afyon Karahisar şimalinde kadîm *Pessinüs* şehrinde bulunuyordu. Bunun kutsiyeti an'anesi bu şehrin Romalılar tarafından zaptına kadar devam etmişti. Demek ki Kâbenin bir köşesindeki Karataşın kutsiyet almasından, ziyaret ve tavaf edilmesinden çok evel Friklerde karataşın mabet ve ziyaretgâh esası olması âdeti teessüs eylemiş bulunuyordu. Kâbe bidayette mahallî bir mabet iken Mekke ahalisi burasını bir millî mabet derecesine yükseltmişlerdi. Mekkeliler Arapları kendi mabetlerine celbedebilmek için Arap Yarımadasının muhtelif yerlerinde mabut tanılan 360 putu Kâbede yerleştirmişlerdi. Kâbenin kutsiyetini yahudi an'anelerine de raptetmişlerdi. Bu uydurmalara göre İbrahim, karısı *Hacer* ile oğlu *İsmaili* buraya getirmişti; *Zemzem* de onlar için fışkırmıştı; İbrahim, oğlu İsmail ile birlikte Kâbeyi bina etmişlerdi. *Cebraîl* kendilerine o zaman beyaz ve mücellâ olan Haceriesvedi getirmişti; bu taş soradan günahkârların ellerini sürmelerinden dolayı kararmıştı. Bunların hepsi, bittabi, soradan uydurulmuş masallardır.

Kureyşliler Kâbenin teşkilâtına da ehemmiyet vermişlerdi; ayrı ayrı dinî vazifeler ihdas etmişlerdi; Kâbe kapıcılığı ve hacılara su temin etmek ve fakir hacılara meccanen yemek tevzi eylemek gibi Arapları celbedecek işleri görmeğe mahsus birtakım memuriyetler ihdas edilmişti. Bu itina neticesinde Kâbe bütün Arabistanın dinî ve millî bir merkezi oldu. Bundan başka Mekke'de bir panayır tesis edildi. Ticaret Kureyşliler elinde olduğundan bu panayırdan çok istifade ederlerdi. Panayırdaki şiir ve hitabet müsabakaları açmak suretile de Mekke ve havâlisinin ehemmiyeti büyütülmüştü. Ticaretlerinin inkişafı ve Kâbeyi ziyaret etmek üzere hacıların gelmesi için emniyet ve asayişin temini lâzım olduğundan Mekkenin etrafında

muharebelerin men'i maksadile birtakım kaideler konmuştu. Bunların herbirine dinî şekiller verilmişti. Kâbenin İbrahim tarafından bina edilmiş olduğu söylenerek, dört ay, etrafında muharebe etmek menolunmuştu. Bu tedbirlerin herbiri Mekke ve Kâbenin ehemmiyet ve şerefini arttırmıştı. Arabistanda az çok hristiyanlar da bulunduğundan diğer putlar arasına elinde çocuğu İsa olduğu halde Meryemin de resmi konulmuştu. İşte bu şerait içinde Kâbe Kureyşliler için iktisadî ve ticarî menfaatler teminine yarıyan bir vasıta oldu.

LİSAN VE EDEBİYAT

Arap lisanı, Samî lisanlar grupundandır. Arap lisanı birtakım lehçelere ayrılmıştır. Bu lehçeler arasında epey farklar vardır. Arabistan, Suriye, Elcezire ve Mısır lehçeleri de birbirinden farklıdır. Hali hazırda arap lehçeleriyle konuşanların adedi çoktur. Lâkin arap lisanile konuşan insanlar, ırk noktai nazarından bir vahdet teşkil etmezler.

Arapların yazı lisanı bir türlü, konuşma lisanları başka tür-lüdür. Arap lisanı, Sami lisanların en zenginidir. Bu da müslüman şairlerin ve hatiplerin bilhassa müslüman Türklerin arap lisanını işlemelerinden ileri gelmiştir. Arap lûgatini yapan bir Türktür. Şairlerin arap hayatı içtimaiyesinde büyük bir mevkileri vardı. Bu şairler Arapların Şamanı ve kâhini idiler. Muvaffakiyet kazanan şairlerin şiirleri ağızdan ağıza nakledilir ve heryerde ezberlenirdi.

Şairler şiirlerini panayırlarda inşat ettikleri zaman en yüksek şairler hakemlik ederler, birinciliği kazanan şiirler Kâbe duvarına asılıp bütün Arabistanda takdir edilirdi. *Mualleka* denilen bu şiirler yedi, yahut dokuzdur.

Muallekalardan başka *Hamase* namını taşıyan kahramanlık şarkıları da vardı. Arap edebiyatının Kurandan evelki eserleri bunlardan ibaret idi.

B. İSLÂMİYETİN ZUHÛRU ESNASINDA KOMŞU DEVLETLERİN VAZİYETİ

İRAN

İslâmiyetin zuhûru esnasında İranda Sasaniler hâkim idi. İranlıların şark ve şimaldeki komşuları Türkler ve garptaki komşuları Şarkî Roma-

lılardı. Önasyada birbirine rakip olan İran ve Bizans Devletleri arasında temadi eden mücadeleler III. asrın ortalarında hâd bir şekle girmişti. Sasanilerin en şevketli zamanları *Nuşirevan* devridir: Nuşirevan Bizansı mağlûp etti ve yıllık 30 bin altın vergiye bağladı; Yemeni İrana ilhak etti. Nuşirevanın vefatından sora İranda sukût devri başladı, *Husrev Perviz* Mısırı ve Suriyeyi zaptetmiş ise de sonunda Kayser Herakliyüse mağlûp oldu; İrana ricat etti. Pervizden sora başlıyan taht kavgaları İranda siyasî bir buhran vücuda getirdi. Bu siyasî buhrana Husrev Pervizin müsrifliği, tebaasının emval ve emlâkini musadere etmesi gibi haller de inzımam etti. İranda içtimaî nizam bozuldu. İslâmiyetin zuhûru esnasında iran ahalisi avam ve zategân adlariyle iki sınıfa ayrılmıştı. Avam sınıfı aristokratlar tarafından istismar edilmekte idi. Şahlığın resmî dini olan Zerdüş mezhebinin ruhanileri hükümdarlardan ziyade nüfuz sahibi idiler. Hükûmet bunların elinde idi. Vilâyetlerin bazıları, bilhassa merkezden uzak bulunanları adeta müstakil idiler. Araplar İranda tahaddüs eden bu vaziyetten haberdar bulunuyorlardı. Muhammedin zuhûrundan evel Husrev Perviz, Fırat ırmağı havalisinde hüküm süren Hire Hükûmetini kendi nüfuzu altında bulundurduğu zaman bile serhatlerde yaşıyan arap kabileleri, aşağı Fıratdaki iran askerini mağlûp etmişti.

BİZANS VI. asırda Bizans şarkta İranla, Kafkasyada Hazar Türklerle, Balkanlarda ise Bulgar Türklerle komşu idi. Bizans sıhriyet ve birçok hediyeler neticesinde Hazar Türklerle ittifak aktetmemiş olsa idi, daha o zamanlar da İranlılarla Hazar ve Bulgar Türkleri ortasında ezilecek, münkariz olacaktı. Hıristiyanlığı kabulden sora Bizansta, eski zengin edebiyat yerine dinî edebiyat kaim olmuş, neticede maddî manevî sukut başlamıştı. Taht kavgaları da bu sukutu tesri etti. Bu buhranlardan istifade eden Bizansın Afrika Umumî Valisi Herakliyüs kuvvetli bir donanma ile İstanbula geldi. Ve tahta geçti. Herakliyüsün cülûsundan evel Nuşirevan da Kadıköy havalisine kadar ilerlemişti.

Herakliyüs *Muhammed*in Mekken Medineye hicret yılı olan 622 de kuvvetli bir ordu ile İranlıları *Ninova* civarında dehşetli bir mağlûbiyete uğrattı. Herakliyüs İranlıları yenip

istirdat ettiği Kudüse girdiği zaman “Muhammet,, ten islâm dinine davet mektubu aldı. Fakat bu mektuba hiçbir ehemmiyet atfetmedi. Halbuki Herakliyüsa meçhul olan bu Hicaz Peygamberi tarafından harekete getirilen göçebe Araplar bu tarihten on yıl sora, *Ecnadın* muharebesinde Herakliyüsü ve ordusunu mağlûp ve perişan edecekler, Herakliyüs ta ağlaya ağlaya Suriyeyi terkedecekti.

MISIR

Tarihtenevelki devirlerde Asyadan Mısıra türk kavimlerinin gelmiş olduğu malûmdur. Tarihî devirlerde İkesuslar, İranlılar, İskender ve varisleri ve Romalılar Mısırı istilâ etmişlerdi. Romalılar milâttan 30 yıl evel Mısırı müstemleke edinmişlerdi. Roma valisinin merkezi iskenderiye şehri idi. Romalıların istilâsından sora Mısırda eskisi gibi büyük binalar, mabetler vücuda getirilmedi. Mısır ilim, sınaat ve iktisadî cihetlerden sukut etti. Mısırda gittikçe içtimaî nizam bozulduğundan 172 yılından itibaren bütün Mısır ahalişi Roma idaresine karşı isyanlara başladı. Evelden Yahudilerle Romalılar arasında İskenderiye havalisinde başlıyan kargaşalıklar artık bütün Mısıra sirayet etmişti. Roma zulmü tasavvufî cereyanlara yol açtığından Romalıların şiddetli tazyiklarına rağmen hristiyanlıkta Mısırda süratle intişar ediyordu. Romalılar buna mâni olmak için hristiyanları kılıçtan geçirmişler, aslanlar ağzına atmışlar, canavarlara parçalatmışlar ise de hristiyanlık intişarında devam etmişti. *Kostantin* devrinden itibaren Roma hristiyanlığın hamisi kesildikten sora, Mısırda birçok manastırlar yapılmış, rahipler çoğalmış, kiliselere, manastırlara birçok arazi tahsis edilmiş, o nispette devletin varidatı azaldığından vergiler arttırılmıştı. Bunun neticesinde Mısırlılar fakirleşmişlerdi. Mısırda mezhep ihtilâfları ve kavgaları çoktu. Kavmî ve mezhebî bir camia altında toplanmamış ve ağır vergilerden usanmış olan Mısırlılar islâm fatihlerini halâskârlar gibi karşılayacaklardı.

MUHAMMET VE HAYATI

Muhammet, 570 tarihinde dünyaya gelmiştir. Bu devirde, İranda Husrev Nuşirevan ve Bizans İmparatorluğunda Jüstin II. (565-578) hâkin bulunuyordu. Muhammedin babası *Abdullah* Muhammet doğmadan evel ölmüştür. Muhammet 6 yaşına geldiği zaman annesi *Amine* de öldü. Muhammet bu suretle baba-

sından ve anasından yetim kaldı. Anasının ölümünden sora bu yetim çocuğu *Ebutalip* himayesine aldı.

Muhammet büyüdükten sora Kureyşlilerin medarı hayatı olan kervan ticaretine başlamıştır. *Hatice* isminde dul ve zengin bir kadının Suriyeye göndereceği bir kervanın idaresini almakla işe başlamıştı. Muhammedin idaresinden memnun kalan Hatice nihayet Muhammetle evlenmiştir (594).

Muhammedin çocukluğuna ve gençliğine ait malûmata soradan katılmış çok uydurma şeyler vardır; onun vatandaşlarını dine davete başladıktan soraki hayatı daha çok malûmdur.

MUHAMMEDİN DAVETİ

Muhammet Mekke'de müşriklik muhitinde ve tesirinde büyümüş olmasına rağmen dinî meseleler ve dinî düşünceler pek derin bir surette, zihnini işgal ediyordu. Muhammet 40 yaşına geldiği zaman vatandaşlarını, kendinin bulduğu ve doğru olduğuna inandığı yeni bir dine davete başladı. Muhammedin davet ettiği bu dine o zamanın haniflerine imtisalen "*İbrahim dini*," yahut inkıyat manasını ifade eden "*islâm*," denilmiştir.

Muhammet, Mekkelileri on iki yıl mütemadiyen bu dine davet etmiş ise de, bu müddet içinde ancak 150 kadar adama islâmiyeti kabul ettirebilmiştir. Mekke ahalisi tarafından tahkir ve istihza olunduktan başka Kureyşlilerin reisleri tarafından da tazyik edildi. Kureyşlilerin islâm dinini kabul etmemelerindeki iktisadî ve malî sebepler mühimdi. Kureyşlilerin hayatı Kâbe ve Mekke etrafındaki panayırda kaim idi. Eski din terkedildiği takdirde, Mekkelilerin iktisadî menfaatleri haleldar olacaktı.

Muhammedin davetine ilk defa icabet edenler ailesi efradından bazıları ve yakın dostlarıdır. Karısı Hatice, eşraftan ve tüccardan *Ebubekir*, Ebutalibin oğlu *Ali*, ilk iman edenler meyanında idiler. Muhammedin müdafaa ettiği içtimaî umdelerden biri içtimaî ve hukukî müsavat olduğundan iman edenler arasında kölelerin, azatlıların ve fakirlerin çokça bulunması tabî idi. Ebutalip bu dinî kabul etmediği halde hayatının son günlerine kadar Muhammedi himaye etmiş ve onu birçok felâketlerden kurtarmıştır. Davetinin beşinci yılında *Ömer* in islâmiyeti kabul eylemesi islâm tarihi nok-

taî nazarından mühim bir vak'a teşkil eder. Ebubekir kuvvetli bir muhakeme sahibi idi. Ömer de pek faal ve cür'etlidi.

Muhammet Mekkelilerin hakaret ve istihzalarını sabırla karşılamış ve bütün muvaffakiyetsizliklere göğüs germiştir. Haticenin ve Ebutalibin vefatı ile iki büyük hamisini kaybetmiştir. Bunların vefatından sora Muhammet Mekkeyi terkederek yabancı ellere hicret etmek mecburiyetini hissetmiştir. Muhammet Mekkeye gelen arap kabilelerini ve bu meyanda Medinelileri de islâmiyete davet etmişti. Medinelilerin bir kısmı islâmiyeti kabul etti. Medineliler iktisadî cihetten Yahudi tesirinde idiler. Yahudiler ve Hanifler vasıtasile vahdaniyet dininin esaslarını biliyorlardı. Muhammet te bunları vahdaniyete davet ediyordu. Medine Arapları azlık idiler. Bundan başka aralarında bir bağıklık ta yoktu. Kendilerini bir araya toplayacak bir reise muhtaç olduklarını takdir ediyorlardı. Medinelilerle Mekkeliler arasında derin bir düşmanlık ta vardı. Medinelileri, Muhammedin davetine icabet etmiye sevkeden başlıca sebepler işte bunlardır. Şüphesiz en müessir sebep Muhammedin şahsiyetidir. Medineliler Muhammedi ve müslümanları himaye edeceklerine söz verdiler. Muhammet te Mekkedden kalkıp Medineye kaçtı (622); buna *hicret* denildi ve bu hicret islâm tarihine soradan başlangıç oldu.

KURAN VE VAHİY Muhammedin koyduğu esasların toplu olduğu kitaba *Kuran* denir. Bu esasları ihtiva eden cümlelere *Ayet*, Ayetlerden mürekkep parçalara da *Sure* derler. İslâm an'anesinde bu ayetlerin Muhammede *Cebraîl* adında bir melek vasıtasile Allah tarafından *vahiy*, yani ilham edildiği kabul olunur:

Tarihî noktai nazardan da mütalea edildiği zaman görülüyor ki: Muhammet birdenbire Allahın Resulüyüm diyerek ortaya çıkmamıştır. O, Arapların ahlâk ve âdetlerinin pek fena ve pek iptidaî ve ıslaha muhtaç olduğunu anlamış, bunları ıslah için tenha yerlere çekilerek senelerce düşünmüş ve yıllarca tefekkürden sora kendisinde vahiy ve ilham fikri doğmuştur. Vahiy, ilham fikri Muhammetten evel de Araplarca meçhul değildi. Bütün iptidaî kavimler gibi, Araplar da, şairlerin, akıl erdiremedikleri kuvvetlerden ilham

aldıklarına inanırlardı. Bu kuvvetler Araplar için cinlerdi. Cinler, gûya, kâhinlere kayıptan haber vermek kudretini ilham ederlerdi. Bu nevi itikatlar Arabistanda her zaman o kadar canlı ve derin olmuştur ki Muhammet dahi cinlerin vücuduna samimî olarak inanmıştır. O, hakikaten cinlerin şairlere şiir ilham ettiğine kani idi. Araplar şairleri, bir kâhin gibi telâkki ederlerdi. Muhammedin Musa, İsa, dinlerine dair öğrendikleri de kendisinde bu itikadı kuvvetlendirmiştir. Bu Peygamberler de melekler vasıtasile ilham aldıklarını söylemişlerdi. O dinlerde de cin ve melek telâkkisi vardı. Dinler nazarında cinler, kötü ruhlar olduğundan peygamberler onlardan mülhem olamazlardı. Muhammet te diğer peygamberler gibi kendisine ilham eden kuvvetin insanları iğfal eden bir kuvvet olmayıp, onları hayır ve saadete irşat eden ilâhî bir kuvvet olduğuna samimî olarak inandı.

Muhammet başlangıçta her halde şedit bir heyecana maruz oldu. Birtakım dinî endişeler ve vicdanî mülâhazalarla samimî surette üzüldü. Muhammet namuskâr ve menfaat fikrinden ari olarak ortaya atıldı. Onun gayesi, muhitinin ahlâkını, dinini ve içtimaî hayatını ıslah etmektir.

İLK VAHİY Muhammedin Peygamberliğinin başlangıcına dair birçok rivayetler vardır. Bunlar pek çok efsanelerle karışmıştır. Hakikatte Peygamberin ilk söylediği Kuran ayetlerinin ne olduğu katî surette malûm değildir. Muhammet uzun bir devirdeki tefekkürlerin mahsulü olan ayetleri lüzum ve ihtiyaçlara göre takrir ediyordu. Bununla beraber kendisini tahrik eden kuvvetin tabiat fevkinde bir mevcudiyet olduğuna samimî surette kani idi. Muhammedi harekete getiren ilk amil bu samimî heyecanlar olmuştur. Muhammet bidayette irticalen dinî hitabette bulunan bir *vaiz* oldu. Vaizlikten *Nebi* liğe, Nebilikten nihayet *Allahın Resulü* haline geçti. Aralarında yaşadığı insanların manevî menfaati için ve büyük bir hakikat namına mücadeleye atıldı. sonunda cihanşümul bir dinin müessisi oldu. Muhammedin neşrettiği din, insanların kalbinde derin bir ihtizaz uyandırdı. O ölüp gittikten on dört asır sora bile islâmiyet, hâlâ kalplerde ihtizaz husule getir-

mektedir. Bununla beraber içtimaî hayat, Muhammedin ilk telkinlerini batı bir tekâmül ile tadil ve tevsî etmektedir.

Kuranın içindekiler başlıca üç bahiste mütalea olunabilir.

Birincisi ve en mühimmi Allahın bir olduğuna ve ondan başka Allah olmadığına ve Muhammedin onun Resulü bulunduğuna inanmak;

İkincisi, hukukî hükümler;

Üçüncüsü, tarihe ait malûmattır.

Hukukî hükümler zaman ve mekân içinde içtimaî heyetlerin uğradıkları değişikliklere göre değişegeldiğinden on dörtasır evelki zaman ve mekânın ihtiyacına göre lüzumlu ve kâfi görülmüş olan esaslar yerine bugün birçok müte-nevvi kanunlar ve usuller konulmak zarureti görülmüştür. Bunlar dahi ebedî olmayıp zamanla değişmeğe mahkûmdurlar.

Tarihe ait malûmata gelince: yeni fenler sayesinde meydana çıkarılan hakikatler en yakın tarih bilgilerini bile temellerinden sarsmaktadır.

İmana ait olan birinci esas, sadeliği itibarile hakikaten pek mühimdir. Bu esasın, her muhatabın kabiliyetine göre izahında güçlük çekilmez.

Muhammet sağ iken Kuranın ayetleri bazı adamlar tarafından derilere, kemiklere, çömlek parçalarına, hurma dallarına yazılmış ise de bir arada toplanmamış, ayrı ayrı parçalar halinde kalmış idi. Birinci defa Ebubekirin hilâfeti esnasında ve son defa olarak Halife *Osman* devrinde toplanmıştır. Kuranın bizim elimize vâsıl olanı Halife Osman (644 - 656) tarafından cemedilmiş nüshasıdır. Kuranın tertibinde yalnız surelerin uzunluğu ve kısalığı gözde tutularak uzun sureler baş tarafa, kısaları en nihayetine konulmuştur. Başlangıç olduğundan yalnız Fatiha Suresi bundan istisna edilmiştir. Kuran sureleri Mekke ve Medinede söylenmiş olmak itibarile başlıca ikiye ayrılır. Birinci devreye ait ayetler az çok hissî ve edebîdir. Medinede söylenen ayetler ise muhteviyat itibarile daha ciddî olmakla beraber edebiyat noktai nazarından Mekke devri ayetlerinden dundur.

Muhammet davet ettiği dinin, kendinden evel, Musa, İsa ve sair peygamberler tarafından davet edilen İbrahim ve Tevhit dini olduğunu söylemiştir.

**MUHAMMET ME-
DİNEDE**

Medine denilen yerin adı *Yesrip* tir. Muhammet oraya hicret ettikten sora onun oturduğu yer olmak itibarile Medine dendi. Muhammet, islâm teşkilâtına Medinede başladı, orada islâm cemaatinin siyasi ve askerî reisi oldu; Mekke müşriklerine karşı harp ilân etti.

Muhammet Medinede müslümanların ibadet etmeleri için bir *camî* (islâm cemaatinin toplanacağı yer) yaptı. Bu ilk cami damsız kerpiçten yapılmış dört duvardan ibaret idi. Caminin bir duvarına bitişik olmak üzere Muhammet ile karıları için kerpiçten yatacak odalar yapıldı. Soraları avlunun bir köşesinin üstü de hurma dallarile örtüldü. Caminin kiblesi *Kudüs* idi. Soraları Mekkeye döndürüldü.

Mekkedden gelen muhacirlere, *Muhacirin*, Medinelilere *Ensar* (yardımcı) denmiştir. Medinelilerden müslüman olanlar çok çabuk çoğaldı. Yalnız Us kabilesi kolaylıkla islâmiyeti kabul etmedi.

Muhammedin Yahudilerden gördüğü muhalefet daha şedit olmuştur.

Muhammet Arapları tatmin ve Yahudileri bertaraf etmek suretile adım adım muvaffak oldu. Fakat, islâmiyet ancak Arap Yarımadasının hudutlarını aştıktan ve Arap olmıyan kavimler, bilhassa Türkler tarafından kabul edildikten soradır ki, büyük bir din haline geldi.

Arap olmıyan kavimler islâmiyeti hırsla benimsediler, halbuki asıl Araplardan olan sınıflar islâmiyeti, tahakküm etmek için bir siyaset vasıtası olarak kullandılar. Nihayet nüfuz ve iktidar Arap olmıyan müslüman kavimlerin ellerine geçti. Araplar adeta çöllerine döndüler.

Muhammedi ve onun nasıl bir din müessisi ve dinî bir devlet reisi olduğunu anlıyabilmek için onun bilhassa askerî faaliyetlerini tetkik etmek lâzımdır. Aksi takdirde Muhammedi, her şeyi bir melekten alan ve aynen muhitine tebliğ eden ümmî, cahil, hissiz hareketsiz bir put derekesine indirmek hatasından kurtulmak mümkün olmaz. Halbuki Muhammet denilen şahsiyet bizatihi mütehassis, mütefekkir, müteşebbis ve muasırlarının en yükseği olduğunu yaptığı işlerle ispat etmiş bir varlıktı.

C. MUHAMMEDİN BELLİBAŞLI SEFERLERİ

BEDİR MUHARE- BESİ (624)

Bedir muharebesi islâm tarihinde çok mü-
him vak'a sayılır. Muhammet Medinede yer-
leştikten ve az çok teşkilât yaptıktan sora
Mekke ile Suriye arasında gelip giden tüccar kervanlarına
tecavüzlere başlamıştı. Suriyeye ticaret için gitmiş bir kervan
hepsi Kureyş kabilesine mensup 70 kadar süvari ile Mek-
keye dönüyordu. Bunların başında *Ebusüfyan* vardı. Sahil
yolu ile yürüyorlardı. Muhammet bunu haber aldı. Kervanın
yanında ne kadar servet olduğunu ve kuvvetlerinin azlığını
da öğrenmişti.

Muhammet müslümanları topladı. Onlara vaziyeti anlattı
ve bu kervanı vurmak üzere Medineden hareket olundu.
Ebusüfyan Muhammedin kendi üzerine yürümekte olduğunu
haber alınca Mekkeye Kureyşlilere adam saldırarak onları
mallarını kurtarmağa davet etti. Bunun üzerine Mekke
ahalisi silâha sarılarak bir sefer heyeti teşkil ettiler. Muham-
met bundan vaktile haberdar olamadı. Ebusüfyan *Bedir* de pu-
suya uğramaktan korktuğu için Bedir mevkiinden uzaklaştı.
Muhammet geldi. Bedir yakınında durdu (*Harita. 20*). Yalnız
ufak bir müfrezeyle Bedir kuyusuna yolladı. Bu sırada Kureyş-
liler tarafından bazı kimseler su almak için kuyuya geldiler.
Muhammedin adamları bunlardan bir köleyi esir ederek
Muhammede gönderdiler. Bu esirin Ebusüfyan kafilesine
mensup olduğu zannediliyordu. Halbuki köle Mekkedden
gelen sefer heyetine mensuptu. Köle Ebusüfyana dair bir şey
bilmiyordu. Fakat kervanı himaye etmek için gelen Kureyş-
liler hakkında verdiği malûmattan sefer heyetinin 900 den
fazla olduğu anlaşıldı. Bunun üzerine Muhammet derhal
hareket ederek Kureyşlilerden evel kuyuyu tuttu ve başka
su kuyularını doldurttu. Ondan sora Kureyşliler göründüler.
Yapılan müsademedde Muhammet muvaffak oldu. Muham-
medin kuvveti 300 kişi kadar ve 70 deve idi.

Burada Muhammede muvaffakiyet temin eden, askerine
eyi tertibat aldırması ve muharebeyi bizzat eyi idare etmesi
oldu. Muhammet askerlerine daima birlikte sınıksız durma-
larını, düşman hücumlarına ok atarak mukabele etmeyi
emretti. Kılıçlar ancak son dakidaka kullanılacaktı. Müslü-

manlar Muhammedin verdiği talimatı dikkatle takip ettiler. Kureyşliler yalınkılıç hücum ettikleri zaman bir ok yağmuru ile karşılandılar. İslâmlar intizamı muhafaza ettiler. Son safhada Muhammedin askerlerinden kılıcı kırılan biri, Muhammedin yanına koşarak kırılmış silâhını gösterdi. Muhammet ona bir sopa vererek "bununla vuruş,, dedi.

Kureyşlilerin bozgunluğu çok seri ve hezimetleri tam oldu. Müsademe esnasında Muhammedin gösterdiği harikulâde cesaret müslümanları dehşet ve hayret içinde bıraktı; hiç kimse onun kadar cesur olmadı, ve düşmana onun kadar yaklaşmadı. Zaferden sora Muhammet yanında Ebubekir olduğu halde bütün muharebe meydanını dolaştı.

Birçok servet ve esir müslümanların eline düştü. Ebusüfyan ancak kafilesinin bir kısmile Mekkeye kaçabildi. Muhammet tarafından, okuyup yazma bilen esirlerin herbiri on Medineliye okuyup yazma gösterme vazifesile mükellef tutuldular.

Medineye döndüğü zaman müslümanlar arasında ganimetlerin taksimi yüzünden ihtilâf çıktı. Muhammet bu ihtilâfi teskin için Ganaim denilen ayetleri tebliğ etti.

Bu seferden sora Muhammet dinî, siyâsî ve askerî mühim teşebbüslerde bulunmuş ve herbirinde muvaffak olarak mevkiini sağlamlaştırmıştır. Yahudiler aleyhinde şedit tatbikata bu zamanda başlamıştır.

UHUT MUHAREBESİ Bedir hezimetini Kureyşlileri Muhammet ve müslümanlardan esaslı intikam arzusuna sevketti. Bütün müttefikleri olan kabilelere müracaat ettiler, hazırlık için çok para tedarik eylediler. Ebusüfyanın kaçırıp Mekkeye getirdiği servet te başlıca memba oldu. Nihayet Muhammet aleyhine yürümek üzere 3000 kişi topladılar.

Muhammet bir suretle işten haberdar oldu. Kureyşliler, büyük süratle yürümediklerinden müdafaa tertibatı için vakit bulundu.

Kureyşliler Mekkeden şimaligarbî yolu ile yürüdüler. Bedir vahasını solda bıraktıktan sora Medinenin garbına döndüler. Oradan itibaren garptan Medinenin etrafını dolaşarak Medinenin şimalinde bulunan *Uhut* dağının eteklerine kadar ilerlediler (*Harita. 21*). Bu suretle Medineye cenuptan değil, şimalden yaklaşmış oldular. Bunun sebebi, bütün suları

toplıyan büyük ve en zengin vadi orada idi. Kureyşliler bu vadide yerleşerek Medinelilerin kıymettar tarlalarını tahrip etmek suretile onları açık sahrada muharebeyi kabul etmeye mecbur eylemek istiyorlardı.

Mekke süvarileri ancak bu surette bütün kabiliyetlerini gösterebilirlerdi. Her halde Kureyşliler; Medinelilerin müstahkem evlerine kapanarak müdafaada kalmalarını kendileri için tehlikeli buluyorlardı.

Medineye cenuptan gelmelerinde bu düşündükleri faydalar temin olunamazdı.

Kureyşliler, bu bahsettiğimiz ovaya 10 gün yürüyüşten sora geldiler, orada karargâhlarını kurduktan sora bütün hayvanlarını mezru ve henüz yeşil bulunan tarlalara saldırlar. Burada bekledikleri iki üç gün zarfında tahribat mühim oldu. Kureyşliler bu suretle rahat rahat tahribat yaparken, Medinede düşmanın yaklaşmış olması korku ve büyük heyecan uyandırdı. Muhammet kullandığı casuslar vasıtasile düşmanın hareketlerinden haberdar olmuştu. Fakat Kureyşlilerin yürümeleri devam ettiği müddetçe sükûnetini muhafaza ederek kemali ihtiyatla Medinede kalmıştı. Bütün Medineliler, müslüman olanlar ve olmıyanlar ve Yahudiler dahil olduğu halde şehrin evlerinde kalarak düşmanın hücumunu orada beklemek müraccah olduğunda müttefik idiler. Medinede o zaman her ev kümesi adeta küçük bir kale teşkil ediyordu. Sokakların dışarıya doğru olan ağızları da taş duvarlarla kapanmıştı. Bu suretle bütün şehir birbirine bağlı müstahkem evlerden mürekkep bir kale haline konulmuştu.

Muhammet, Medinenin ileri gelenlerini topladı. Onlarla konuştu, ve Medine içinde müdafaada kalmayı teklif etti. Bu teklif kabul olundu. Fakat bazı müfritler bilhassa Bedir muharebesinde bulunmıyan acemiler ne olursa olsun Medineden çıkarak Kureyşliler ile çarpışmak istiyorlardı. Tarlaları tahrip olunanlar da, bunlarla birleşerek yaygarayı ayyuka çıkardılar. Bunlar, camide toplandılar. Kılıçlarını havaya kaldırarak büyük nümayişe başladılar. Muhammet bu nümayişler karşısında Kureyşlilere hücum etmeye mecbur oldu.

Muhammet, tamamilе silâhlanmış ve harekete hazır bir halde ortada görüldü. Bu manzara karşısında yaygaracılar,

pişman olarak her şeyi Muhammede bırakmak teklifinde bulundular. Fakat şimdi de Muhammet fikrini değiştirmede. Hareket emrini verdi. Kendisi ata bindi. Yayını omuzuna astı, mızrağını aldı ve yürüdü. 1000 kişi kadar olan Muhammedin küçük ordusu onu takip etti. Medineden uzaklaştıktan sora Muhammet, Medine ile Uhut arasında bir yerde durdu; askerini teftiş etti. Askerden bir kısmı ayrılmış, yanında 700 kişi kalmıştı. Bunlarla ilerlemeye devam etti. Gruptan biraz evel düşmanın bulunduğu ovayı kısmen saran volkanik kayalardan mürekkep bir mahalde durup ordugâhını kurdu. 50 kişi ile gece için emniyet tertibatı aldı. Kureyşlilerin keşif için gönderdikleri süvariler Muhammedin bulunduğu kayalıklarda beygirlerinin hareket edememelerinden pek yaklaşıpamadılar. Ertesi sabah Muhammet, Kureyşlilerle muharebeye hazırlandı; kuvvetile beraber süratle ilerleyerek Uhut dağında münasip gördüğü noktaya kadar gitti. Kuvvetinin azlığını, yalçın Uhut dağına dayanarak telâfi etmeği düşünüyordu. Muhammet, cephesi Medineye olmak üzere arkasını Uhut dağına verdi. Sol yanını temin için, oraya, yerlerinden kıpırdamamaları emrile, okçu bir müfreze yerleştirdi. Sağ yanında böyle bir ihtiyata lüzum yoktu. Çünkü, bu yanı Uhut dağının ileriye çıkmış bir noktasına dayanıyordu. Muhammet, aldığı tertibatla düşman süvarilerini ehemmiyetsiz bir hale getiriyordu.

Kureyşliler, vadide, açıkta tertibat aldılar, arkaları Medineye çevrilmişti. Bu suretle Kureyşliler Medine şehri ile Muhammedin askerleri arasında kalmış bulunuyorlardı.

Muhammet, düşmanın ilerlemesini beklemek ve ona karşı yürümek emrini verdi. Bu emir birçoklarının hoşuna gitmedi, itiraz olundu. Muhammet, bu itirazlara ehemmiyet vermedi, plânını takip etti. Nihayet Kureyşiler taarruza geçtiler, bunların sağ cenah kuvvetlerini idare eden *Halit bin Velit* idi (bunun büyük bir kumandan olduğu anlaşılacaktır). Sol cenahlarına *Ebucehilin* oğlu kumanda ediyordu. Muhammet, bu sırada askerinin safları arasında dolaşarak onları intizama sokuyor ve kısa emirlerle mutlak ve kat'î bir itaat, tam bir birlik istiyordu.

Kureyşliler, fasılasız ilerlediler, artık iki asker biribirine pek ziyade yaklaşmış bulunuyordu.

Kureyşlilerden biri bir miktar süvari ile daha ileri çıka-

rak müsademedен evel Medinelilere muharebeden vazgeçerek Muhammedi terketmelerini teşvik yolunda bağırdı; Müslümanlar buna kulak asmadı. Bilâkis Kureyşlilerin safları üzerine atıldılar ve merkezlerini parçaladılar. Kureyşliler cesurané muharebe etmekle beraber muharebe, Muhammede müsait surette cereyan ediyordu. Kureyşliler gerilemeğe ve kaçmağa başlamışlardı. Kadınlar, kaçanları güçlkle durdurabiliyorlardı.

Bu sırada Halit bin Velit, kumanda ettiği süvarilerle müslümanların sol yanını çevirmek üzere hücum etti. Muhammedin o yana yerleştirdiği okçular bu hücumu neticesiz bıraktı. Müslümanların galebesi tam bir hale gelmek üzere iken sol yandaki okçular artık galebenin temin edildiğine zahip olarak yağmaya iştirak etmek üzere yerlerini bıraktılar ve diğer müslümanların arkası sıra koştular.

Bu fırsatı kaçırmıyan Halit bin Velit şiddetli bir hücumla Müslümanların sol yanını çevirerek arkalarından hücum etti ve bir an içinde harp talihini değıştirdi. Arkadan hücumu uğrıyan Müslümanlar, gayet büyük bir kargaşalığa düştüler. O kadar karıştılar ki, düşman zannile birbirleriyle döğüşüyorlardı. Bu bozgunluk esnasında öyle bir an oldu ki, Muhammet büyük bir tehlikeye maruz kaldı. Kendine birçok ok atılıyordu. Müslümanlar dağılmış, bir kısmı kaçmış bulunuyordu. Muhammedin etrafında 20-30 kişi kadar kalmıştı. Muhammet bunlarla beraber bizzat düşmana ok atarak muharebe etmek suretile yavaş yavaş dağa doğru çekildi. Muhammet müşkül anlar geçiriyordu. Kendisine isabet eden bir taş dişlerinden birini kırdı. Diğer bir taş zırhlı başlığının yüz kısmını parçaladı.

Muhammedin göğsüne kuvvetli bir kılıç darbesi de indirildi. Bu darbe o kadar şiddetli idi ki Muhammet bir hendeğe yuvarlandı. Tekrar ayağa kalktı; fakat kendinde rahatsızlık hissetti. Ebubekirle Ebuubeydeye dayanmaya mecbur oldu.

Muharebenin en vahim bir anında kimin olduğu bilinmiyen bir ses "Muhammet öldü!," diye haykırdı. Bu haberin intışarı üzerine artık bütün müslümanlar her türlü galebe ümidini unutarak Uhut kayalıklarına doğru kaçmaya başladılar. Bu kayalıklar içinde Kureyşlilerin süvarileri kendilerini takip edemiyordu. Muhammedin ölmediği anlaşıldı.

Fakat, telâş ve korku içinde kendilerini kaybeden müslümanlar canlarını kurtarmaktan başka bir şey düşünmüyorlardı. Muhammet bizzat firarilere “buraya geliniz! bana geliniz,” diye bağırdı. Fakat, kendisini dinlemiyorlar, hiç durmadan dağa doğru kaçıyorlardı.

Muhammet te yanındakilerin yardımile Uhut dağı üzerindeki bir boğaza çekildi. Orada kayalara sığınarak müdafaa tertibatı alındı. Kaçan müslümanların birçoğu burada birleşmişlerdi. Fakat bazıları hiç durmaksızın Medineye kadar kaçmışlardı. Bazı Kureyşlileri müsait taraflardan dağa çıkmağa başladılar. Fakat, Muhammedin emrile oraya koşanlar bunları çekilmeğe mecbur etti.

Gece yaklaştığı sırada Kureyşliler karargâhlarında bir meclis kurdular.

Medineye hücum etmek münasip olup olmadığını müzakere ettiler, cesaret edemediler. Muhammede karşı kazanılan galebe ile iktifa ederek ertesi günün sabahı eşyalarını topladılar ve Mekke yolunu tuttular.

Muhammet, Medineye ertesi günü gruptan biraz evel döndü. Muharebeden dönenleri karşılamak için Medine haricine çıkanlar Muhammedi perişan bir halde at üzerinde gördüler. Yüzü şişmiş, alt dudağı morarmış, sarkmış ve kanamış idi. Evinin kapısının önünde yardım ile attan indi. İki kişinin omuzuna dayanarak odasına girdi. Medinede bütün müslümanların kuvvei maneviyeleri kırılmış idi. Münafıklar ve Yahudiler ise Muhammedi muaheze ve onunla alay ediyorlardı. Mütecavizane hareket edenler de vardı. Yorgun ve rahatsız olmasına rağmen Muhammet, o gece için icap eden tertip ve tedbirleri aldırды. Bilhassa Us ve Hazreç reisleri bizzat geceyi Muhammedin kapısı önünde geçirdiler.

KUREYŞLİLERİN MUHAMMET TARAFINDAN TAKİBİ Her şeye rağmen bir gecelik istirahat Muhammede yeni ve mühim bir karar almaya kâfi geldi: Galip Kureyşlileri takip...

Bu kararın gayesi, müslümanlara cesaret vermek ve Kureyşlilerin ricatinden mahirane istifade ederek son tefevvukun müslümanlarda kaldığını göstermek idi. Muhammet, sabah olur olmaz bütün Uhut muhariplerini topladı. Mekkeye doğru yürümekte olduklarını öğrendiği Kureyşlilerin takibine çıkılmasını emretti. İlk harekete

geçen Muhammedin kendisi oldu. Yüzündeki yaralar görülüyordu, dizi sarılmıştı, omuzu kımıldamıyordu. Bunlara rağmen atına bindi ve yola çıktı. Onun bu hareketi gayet iyi bir tesir yaptı. Hiç vakit kaybetmeden harekete geçildi. Muhammedin ileri gönderdiği süvariler Kureyşlilerle temasa geldiler. Muhammet bir müddet yürüyüşten sora durdu. Orada dört gün kaldı. Geceleri birçok ateşler yaktırdı. Her tarafa Kureyşlileri takip ettiğini bildirdi. Ebusüfyan Kureyşlileri Muhammede karşı dönüp muharebe etmeğe teşvik etti. Kureyşliler bunu kabul etmedikten başka Mekkeye daha çabuk avdet için yürümekte isticâl gösterdiler. Muhammet aldığı bir iki esirle Medineye döndü.

UHUT MUHAREBE-SİNDEN SORA

Bu takibin neticesi, müslümanların vaziyet ve şereflerini oldukça düzeltti. Fakat Uhut mağlûbiyeti Muhammedi karışık dahilî müşküllerle uğraşmak mecburiyetinde bıraktı. Maamafih bütün bu müşkülâta Muhammet yine birtakım tedbirlerle galebe çalmasını bildi. Bilhassa bizzat başına geçtiği veya diğer müslüman reisler emrinde yaptığı birtakım seferlerle vaziyeti idame etti.

MEDİNE MUHASARASI, HENDEK

Muhammet Uhut muharebesinden sora birtakım Yahudileri Medineden taretmişti. Bunlardan *Haybere* iltica edenler Muhammede karşı intikam için bir vesile bulmaya çalışıyorlardı. Bunlar Medineye karşı büyük bir sefer açmak ve yeni doğan islâmiyeti ezmek için Kureyşlilerle Muhammet aleyhinde tecavüzî bir muahede yaptılar. 10,000 kadar asker toplandı. Medine üzerine hareket olundu. Takip ettikleri yol Uhut seferinde takip olunan yolun aynı idi. Yani Medinenin garbindan ve şimalinden dolaşarak geniş bir vadiye geldiler. Fakat bu defa müsait mevsim geçmişti. Medineliler mahsûllerini toplamışlardı.

Muhammet, aleyhine hazırlanan bu seferi vaktinde haber almıştı. İleri gelen reislerle istişare etti. Medinede müdafaada kalmaya karar verdiler. Fakat bu kadar çok kuvvete karşı müdafaaya kolay değildi. Vakıâ evler bildiğimiz gibi müstahkem olduğundan yolları da duvarlarla kapayarak bir grup yapmak mümkün idi. Fakat şehrin sahraya doğru olan kısmında evler biribirinden uzaktı. Orasını kapatmak güçtü. *Selmanı*

Farisî namında İranlı bir zat şehrin açık tarafını bir hendek ile çevirmeyi teklif etti. Muhammet teklifi kabul etti. Bu tedbir, Arapların bilmediği bir yenilik idi. Hendek kazıldı, müdafaa tertibatı alındı. Herkes çalışıyordu. Muhammet te herkesle beraber toprak dolu küfeleri taşıyarak çalıştı. Bazan yorulanların elinden kazmasını alarak bizzat kazıyordu. Altı gün devam eden hendek kazma esnasında Muhammet gece gündüz ameliyat yerinden ayrılmadı.

Kureyşliler, Medinenin şimalinde ve şehirden oldukça uzak bir mesafede ordugâhlarını kurmuşlardı. Süvari ve piyade muhariplerini arada sırada seyyar müfrezeler halinde hendeğin karşısına gönderiyorlar ve bazı tahripler yaptırıyorlardı. Bu müfrezeler nereye yaklaşılsa orada müdafaya hazır bir kuvvet karşısında bulundular. Kureyşlileri bu tanımadıkları hendek şaşırttı. Oraya hücumdan çekiniyorlardı. İki tarafın birbirine attığı oklar ve taşlar mühlik olmuyordu. Kureyşlilerin başında olan Ebusüfyan hücumun müşkülâtını görünce bir Yahudi vasıtasile Muhammedin müttefiki olan bir yahudi kabilesini Muhammetten ayırmaya muvaffak oldu. Muhammet buna rağmen kendi taraftarlarının şevk ve gayretini idameye ve müslümanlar üzerinde bütün hüküm ve nüfuzunu muhafazaya kadir oldu. Kendisinden ayrılanları da korkutucu vaziyetle rahat durmaya mecbur etti.

Muhammedin en çok ehemmiyet verdiği, düşmanların gece karanlığından istifade ederek hendeğin açık bir noktasından içeriye girmeleri ihtimali idi. Bunun için siperlerde münavebe ile gözcüler bulunduruyordu. Kendisi de bizzat gecenin büyük kısmını siper arkasında geçirerek diğerlerine nümune oluyordu.

Kureyşlilerde bir başkumandan yoktu. Mekkelilerin kumandasını her gün münavebe ile Kureyş reislerinden biri üzerine alıyordu. Bu münavebe Kureyş reisleri arasında büyük rekabetler ve şahsî münafaretler olduğunu gösteriyordu.

15, 20 gün kadar devam eden bu muhasara esnasında Kureyşlilerin en büyük taarruzları askerî bir nümayiş mahiyetini geçmemiştir. Hiçbir tehlikeye atılmamışlardır. Nihayet bir gece gayet şiddetli bir fırtına esnasında dağılmışlar ve memleketlerine dönmüşlerdir. Müslümanların tam birliğine mukabil Mekkelilerin birlikten uzak, teşkilâtsiz kuvvetleri hiçbir tesir husule getirmemiştir. Bunlar ricat ederken

o kadar istical göstermişlerdir ki kumandanlarından Ebusüfyan devesinin bir dizî bağı olduğunu farketmeden ona binmişti. Burada da ricatî himaye edenlerden biri bir kısım süvari ile Halit bin Velit olmuştur.

Kureyşlilerin bu ricatîle müslümanların kazandığı vaziyet Muhammedin davasını galip kılmıştır.

**MEDİNE MUHASA-
RASINDA HIYANET
EDEN YAHUDİLERİ
TENKİL**

Mekke ordusunun çekildiği gün Muhammet elinden silâhı bırakmadan muharebe esnasında sözünü tutmayıp hiyanet eden Yahudiler üzerine yürüdü. Müslümanlara akşam üzeri Yahudilerin müstahkem ikametgâhları önünde toplanmalarını emretti.

Yahudiler müstahkem ikametgâhları önüne gelen müslümanlara türlü türlü fena sözler söylüyorlardı. Hücum eden müslümanların ilk saflarında Usların reisi bulunuyordu.

Muhammet, yakından hücum olunacak yerleri tetkik etti. İki taraf biribirine ok atmaya başladılar. Muhammet at üstünde muharebeyi takip ediyordu. Muharebe geceleyin geç vakte kadar sürdü. Müslümanlar karargâhlarına çekildiler. Ertesi sabah erkenden müslümanlar duvarların altına sokularak şiddetle ok ve taş atmaya başladılar. Akşama kadar bu hal devam etti. Yahudiler yirmi beş gün kadar müdafaada bulunduktan sora nihayet Muhammet tarafından kayıtsız, şartsız teslim mecbur edildiler ve haklarında diğer hainlere ibret teşkil edecek surette şedit ceza tatbik olundu.

YILLIK HAÇ

Muhammet, bu muvaffakiyet senesindedir ki her müslüman için Mekke'de haccın bir mecburiyet olduğunu ilân eylemiştir. Bundan pek güzel anlaşılyordu ki, Muhammet artık Mekkeyi zaptetmeye, Kureyşileri hükmü altına almaya karar vermişti. Bu bir zaman meselesi idi. Muhammet artık bir kuvvet olmuştu. Ondakorkmıyan kimse kalmamıştı. O, bütün Arap Yarımadasının hayatında pek ciddi mevzu olmuştu. Hendek hâdisesinden sora her taraftan kendisile birleşmiye koşanlar çoğaldı. Geniş mikyasta siyasî muharebeler ve münasebetler başladı. Muhammet her şeyden ziyade daima askerî hareket ve faaliyete ehemmiyet vererek islâm kudret ve nüfuzunu yaymaya ve kökleştirmeye çalıştı.

**HUDEYBİYE MU-
SALÂHASI**

Muhammet, hicretin VI. senesi Kâbeyi ziyarete, yani haç etmiye karar verdi. Kureyşlilerin düşmanlığına ehemmiyet vermiyordu. Haç aylarında herkesin riayet ettiği mukaddes mütareke sayesinde, muharebesiz, Kâbeyi ziyaret edebileceğini ümit ediyordu.

Muhammet 1500 kişilik bir kafil ile Mekkeye hareket etti. Bundan haberdar olan Mekkeliler büyük heyecana kapıldılar. Muhammedin şehre hücum edeceğine hükmettiler; şehri muhafaza için tertibat aldılar. Bütün Mekkeliler şehir haricinde ordugâha çıktılar. Halit bin Velit bir süvari kuvvetile Mekke yolunu kapadı. Kureyşlilerin bu düşmanca vaziyetleri, Muhammedi cür'etli bir hareketle Mekkeye daha ziyade yaklaştırmaya sevketti. Güneş batır batmaz, gece yürüyüşü ile, Mekkedden bir gün uzakta Hudeybiye kuyusuna kadar ilerledi, orada kondu. Muhammet, bu hareketle kureyş süvarilerinin bulunduğu yeri çevirmiş ve Mekkeye yaklaşmıştı. Muhammet, daha ziyade yaklaşarak, muharebeye girişmiyerek, maksadını siyasî vasıtalarla temin etmeyi tercih etti.

Mekke süvarileri geri çekilerek, yeni bir müdafaa hattı tutmaya mecbur oldu.

Bu vaziyette iki taraf arasında, müteaddit elçilerle, günlerce devam eden bir müzakere başladı.

Kureyşliler, kâmilten silâhlanmış ve bütün müttefik kabileleri çağırılmışlardı; Muhammet, şehre girmeye kalkışırsa silâhla mukabeleye karar vermişlerdi.

Muhammet, maksadının gayet sulhperverane olduğunu, Kâbeyi ziyaret esnasında iki tarafın emniyeti için hususî bir mütareke yapmaya hazır bulunduğunu bildirdi.

Mekkeliler, müslümanların arkasını çevirmek için bir süvari müfrezesi göndermişlerdi. Bunu sezen Muhammet, derhal bir pusu kurdu ve düşman süvari müfrezesini tamamen esir etti. Fakat, maksadının, ne kadar sulhperverane olduğunu göstermek için, esirleri bıraktı. Tekrar müzakere çaresini aradı.

Nihayet Kureyşliler bir itilâf yapmak munasip olacağına kani oldular. *Süheyl* namında birini, Muhammetle kat'i bir muahede yapmaya memur ettiler. Uzun ve münakaşalı müzakerelerden sora bir sulh muahedesi yazıldı.

Müzakere açıkta, herkesin önünde oluyordu. Muhammet yere bağdaş kurarak oturmuştu. Mekke Sefiri Süheyl Muhammedin karşısına diz çökerek oturdu; yüksek sesle konuşuyordu.

Muhammet damadı Aliyi çağırdı, muahedeyi yazmasını ve “*besmele*,” ile başlamasını söyledi; Süheyl de bunu kabul etmedi, değiştirtti. Süheyl “Allahın Resulü Muhammet,, ibaresine de itiraz etti ve “kendi adını yazdır!,, dedi. Muhammet, bunda da ısrar etmedi. Yazılan muahede şöyle oldu:

“Bu, Abdullahın oğlu Muhammet ile Amrin oğlu Süheyl arasında aktolunan sulh muahedenamesidir: On sene müddetle birbirlerine karşı silâh kullanmamaya karar verdiler...,,

“Kureyşlilerden bazıları, velilerinin izni olmaksızın Muhammet tarafına geçecek olursa, Muhammet onları gerive-recektir; fakat müslümanlar, Muhammedin tarafını bırakırlarsa, Kureyşliler tarafından geriverilmeyeceklerdir.

Herkes, Muhammet ile bir ittifak muahedesi aktetmekte serbesttir. Kezalik, Kureyşliler de her istedikleriyle bir ittifak muahedesi yapabilirler.

Muhammet bu sene, Mekkeye girmemeyi kabul eder. Fakat, gelecek sene, Kureyşliler şehri terkedecekler ve Muhammede şehirde üç gün kalmıya müsaade edeceklerdir.

Muhammedin yanında yalnız bir kılıç bulunacak başka silâh olmayacaktır.,,

Bu muahedenamedeki ağır şartlardan müslümanlar, hiç memnun olmadılar; en yakın *sahabe* ler Muhammede itiraz ettiler ve ondan istizahta bulundular. Hakları vardı. Çünkü bu muahedenin inceliğini anlıyabilmek için, insanlar ve hadiseler hakkında yalnız uzun bir hayat tecrübesile kazanılabilecek nüfuzu nazar sahibi olmak lâzımdı. Hakikatte, islâmiyetin, o zamana kadar hiçbir zaferi; Hudeybiye Muahedesi kadar mühim olmamıştır.

Bu muahedeneden sora, Kureyşlilerle yakından ve samimi temas mümkün oldu; islâm telkinatı daha kolay ve daha tesirli yapılabildi. Mekke reislerinden Halit bin Velit ve *Amr İbnülas* gibi büyük kumandanlar, Muhammedin tarafına geçtiler. Yirmi iki ay içinde, yani muahede Mekkeliler tarafından bozuluncaya kadar, islâmiyete dahil olanların miktarı, Hudeybiyeden evel müslüman olanların miktarından fazla oldu.

Hudeybiyede Muhammedin yanında 1500 kişi vardı; bundan iki sene sora, Muhammet, Mekkenin fethine 10,000 kişi ile yürüdü.

HAYBER SEFERİ

Hayber, "Med'ine-Suriye," yolu üzerinde, Medineden takriben 150 kilometre uzakta bir havalinin ismidir. Bu havalide yedi hisar, birçok ekilmiş tarlalar ve pek çok hurmalıklar vardı. Mahsullerinin mebzuliyetile meşhur idi. Munhasıran Yahudilerle meskûn bulunuyordu. Bunların nüfusları 5,000 den fazla tahmin olunur. Bu Yahudiler birbirleriyle itilâf halinde yaşamadıkları gibi bazan da birbirleriyle kanlı kavgalar yaparlardı. Hiçbir siyasî teşkilâtı yoktu. Her aile yahut kabile kendi hesabına hareket ederdi.

Muhammet, Hayber ve ahalisi hakkında kâfi malûmat edinmişti. Yalnız 1600 kişi kadar küçük bir kuvvetle Haybere hareket etti. O kadar anî surette karar vermiş ve seri yürümüştü ki Yahudilerin haber almalarına vakit kalmadan müslümanlar Hayber hisarlarının önünde göründüler.

Yahudiler, vaziyetin farkında olmaksızın hergünkü gibi tarlalarına gitmek üzere hisarlarından çıktıkları zaman, birdenbire müslüman askerlerle karşılaştılar. Derhal içeri kaçtılar, ortalığı telâşa verdiler.

Muhammet, münasip bir yerde karargâhını kurduktan sora, muntazam bir usul dairesinde işe başladı. Yahudilerin müstahkem evlerine birer birer hücum etti. Bu hücumları gündüzleri yapıyor, geceleri karargâhına dönüyordu. Civardaki tarlaları tahrip ettiriyor, içilecek suları kestiriyor, Yahudilere, hayatı gayrimümkün bir hale getiriyordu. Oraya vâsıl olduktan sora başlayan muharebeler bir buçuk ay kadar sürmüştü. Yahudiler, Muhammedin azim ve şiddeti karşısında birleşememişler ve tamamen atalet içinde kalmışlardır. İşte bu suretle Muhammet, Hayber hisarlarını birer birer zaptetti. Ahalinin bir kısmı, kendiliğinden teslim oldu, mukavemete yeltenenler muharebe ile esir edildiler. Neticede bütün Hayber hisarları, kadınları, çocukları ve servetleri ile bütün Yahudiler müslümanların eline geçti.

Yahudiler, Hayberde sadece çiftçi gibi oturmak ve buna mukabil sureti daime mahsullerinin yarısını vermek teklifinde bulundular.

Muhammet, Hayber arazisini *beytülmal* namına zaptetti. Yahudilerin, müstecir ve işçi sıfatını haiz olmak üzere Hayberde oturmalarına müsaade ve başlarına adamlarından bir vali tayin etti.

Bilâhare Arabistan havalisinde fethedilen yerlerde tatbik olunan malî ve siyasî idarenin bazı esaslı mefhumları bu Hayber fethinde konulan ahkâmdan çıkmıştır.

Muhammet, Hayberden Medineye avdetinden sora daha birtakım seferler icrasile meşgul olduktan başka bir sene evel Hudeybiye muahedesi mucibince kararlaştırılmış olan şerait dairesinde 2000 kişi ile, Mekkeye gidip haccetti ve döndü.

Mekkenin zaptı, iki kabile arasında ehem-
MEKKENİN ZAPTI miyetsiz bir kavga yüzünden vukua gelmiştir. Bu kabilelerin biri (Huzzalar) Muhammedin diğeri (*Beni Bekir*) Kureyşlilerin müttefikleri idi. Muhammet kendi müttefikine, Kureyşlilerin müttefikinin tecavüzünü ve Kureyşlilerin onlara muavenet etmelerini, Hudeybiye muahedesinin ihlâli mahiyetinde telâkki etti. Mekkeliler Muhammedin kudret ve satveti karşısında kendilerini artık âciz görüyorlardı; kendilerinin haksız olmadıklarını ve vaziyetin nasıl cereyan ettiğini izah için Ebusüfyanı Muhammet nezdine memur ettiler. Muhammedin müttefikleri olan kabilelerin reisleri ise daha evel gelerek ondan imdat istemişlerdi. Muhammet, bunlara hiçbir teminat vermek istemedi; ne karar vereceğini belli etmemek için birdenbire evine çekildi.

Ebusüfyan gelince, o, Medineye geldi, Muhammetle görüştü, fakat hiçbir şey kararlaştırmaya muvaffak olamadı. Ebusüfyan Muhammedin karısı olan kendi kızını, Ebubekiri, Ömeri, Osmanı ve Ali ile Muhammedin kızı *Fatma* yı gördü, hiçbir semere temin edemedi; Muhammedin ne düşündüğü malûm olmadan evel, kimse bir harekette bulunmaya ve bir şey söylemeye cesaret gösteremedi.

Ebusüfyan muvaffakiyetsizlikten müteessir bir halde Mekkeye döndü; Kureyşliler ise Muhammet ile Ebusüfyan arasında gizli bir itilâftan şüphelenmişlerdi.

Ebusüfyan Mekkeye döner dönmez, Muhammet, Mekke üzerine sefer hazırlığına başladı, fakat maksadını gizli tuttu. Bu sırada pek az kişi vâkıf idi.

Ömer, Medinedeki hazırlıktan Mekkeye hiçbir haber gidememesi için Mekkeye giden bütün yolları nezaret altında tutmaya meınur oldu; şüpheli hiç kimsenin geçmesine müsaade etmemek emrini aldı. Bir sefere hazırlık emri verilmişti. Fakat, hiç kimse ne tarafa gidileceğini bilmiyordu. Muhammet hakikî maksadını gizliye bilmek için küçük bir müfrezeyi Suriye istikametine gönderdi. Bütün bu ihtiyatlara rağmen çok geçmeden Mekke'de, Muhammedin Mekkeye taarruz etmek fikrinde olduğu kanaati yayılmaya başladı. Muhammedin maksadı, Kureyşlilere müdafaayı düşünmiye vakit bırakmıyacak kadar bir süratle, büyük bir kuvveti apansız Mekkenin önünde bulundurmaktı. Müslüman olmuş bütün kabileleri Medineye davet etti. Nihayet Muhammet 10,000 kişilik bir ordu başında olduğu halde yola çıktı. Ramazan ayı idi. Sıcaktı. Muztarip oldu. Bizzat orucunu bozdu, ve hiçbir kimsenin oruç tutmamasını emretti. Artık Muhammedin Mekke üzerine ilerlemekte olduğu anlaşıldı. Yolda kendisine her taraftan ve hatta Mekke'den bile birtakım adamlar iltihak için geliyorlardı. Muhammet, ilerden yürüttüğü öncü kuvvetini ziyadeleştirerek onu Halit bin Velidin kumandasına verdi. Muhammet, Mekkeye yaklaştığı zaman birçok membalardan ve bilhassa Mekkelilerin gönderdiği sefirlerden Kureyşilerin zâf ve tereddüdünü anlamış olduğundan derhal muharebe tertibatı aldırdı ve Mekke üzerine yürümek emrini verdi. Aynı zamanda Kureyşlilerin Sefiri Ebusüfyan ile Mekkelilere teslim şartlarını bildirdi. Mekkelilerin bir kısmı teslim oldular. Bazıları evlerine kapandı, kimisi Ebusüfyanın evine iltica etti, bazıları Kâbenin etrafına toplandılar. Âciz bir ekalliyet te, mukavemet hazırlamaya kalktı. Bunların başında Hüdeybiye Muahedesini imzalayan Süheyl ile Ebu Cehlin oğlu *İkrime* ve *Safvan* bulunuyordu. Fakat artık hiçbir şey Muhammedin keyfine münkat bir halde kalmış olan Mekkenin mukadderatını değiştiremezdi.

Muhammet, ertesi sabah arzu ettiği kansız muzafferiyeti temin etmek üzere icap eden emirlerini verdikten sora bütün ordusile ilerlemeğe başladı. Ordu dört kola ayrılmıştı. Herbiri bir noktadan Mekkeye girecekti. Bu kolların birine bizzat Muhammet kumanda ediyordu. Hiçbir mukavemete tesadüf olunmadı, yollar boştu. Yalnız bazı müfritler bir noktada mukavemet için toplanmışlardı. Bunlara tesadüf eden

Halit bin Velit, bir kısmını öldürdükten sora hepsi perişan oldular. Nihayet silâhlarını atarak evlerine kapandılar.

Muhammet, Mekkeye bir hâkimi mutlak halinde girmiş ve orada deri çadırını kurdurmuş bulunuyordu.

Bundan sora Muhammet, baştan ayağa kadar silâhlanmış olduğu halde bir deveye bindi ve Kâbeye doğru ilerledi. Her taraf Muhammedin askerleriyle dolu idi. Muhammet, Kâbenin yanına gelince devesinden inmeden elindeki uzun sopasile işaret ederek Kâbedeki bütün putları biribiri ardınca kırdırdı. Ondan sora Kâbenin anahtarlarını aldı, cebine koydu. Müteakiben de umum halka uzun bir hitabede bulundu. Bu beyanat ile Mekkelileri affettiğini de bildirdi. Hitabesi bittikten sora bir kaya üzerine oturan Muhammede bütün Mekkeliler gelip hürmet ve itaatlerini arzettiller. Muhammet, Mekke de kaldığı günler zarfında şehirde ve havalisinde bazı icraat ve yeni esaslar koymakla meşgul oldu.

HUNEYN MUHAREBESİ

Muhammet, fetih senesinde Mekke de pek az kaldı. Bu esnada, Mekke şarkındaki kabileler *Huneyn* vadisinde toplanarak Muhammede karşı vaziyet aldılar. Muhammet 12000 kişilik bir ordu ile bunların üzerine yürüdü ; bu orduda Mekke müşrikleri de vardı.

Dört gün yürüyüşten sora, Muhammet ordusu ile sabahleyin dar Huneyn vadisine daldı; henüz ortalık tamam aydınlanmamıştı. Öncü kuvvetler, pusu kurmuş düşman süvarilerinin şiddetli bir hücumuna uğradı; perişan oldu; karma-karışık geriden gelen ordunun büyük kısmı üzerine düştü; bütün orduda büyük karışıklık oldu ve kaçış başladı. Kaçanları takip eden düşman Muhammet üzerinde kolay ve tam muvaffakiyet kazanmak üzere idi. Vaziyetin fenalığını gören Muhammet, derhal hayvanını telâş içinde kaçan bu insan nehrinin haricinde bir noktaya sürdü ve orada durdu; yanında amcası *Abbas* vardı; Abbasın sesi çok gürdü; Muhammet, Abbası bağırarak kaçanları yanına çağırdı; bir aralık Muhammet te bağırma başladı. Evvelâ 100 kişi kadar toplandı. Bu bir avuç kahramanın durup mukavemet etmesi sayesinde bütün kaçanlar geridöndüler ve Muhammedin etrafında toplandılar. Neticede düşman mağlûp olarak perişan bir surette kaçtı, şiddetle takip olundu, zafer tam ve kat'i olmuştu.

TAİF SEFERİ VE MUHASARASI

Muhammet, Huneyn muharebesini müteakıp ordusu ile *Taif* şehri üzerine yürüdü. Muhammet hicret etmeden evel yaya olarak bu şehre gitmiş, Taiflileri kendi inandığı hakikat yoluna sevketmeği düşünmüştü. Orada bazı yakınları da vardı. Fakat Taifliler Muhammedi eyi kabul etmemişlerdi. Şu sözlerle kendisini Taiften çekilip gitmeğe mecbur etmişlerdi: “Sen iddia ettiğin gibi Allahın bir Resulü isen bizim böyle bir zatla görüşmek haddimiz değildir. Sen iddia ettiğin adam değilsen, yalancısın, seninle görüşmeğe tenezzül etmeyiz.” Fakat Taiflilerin Muhammede muamelesi bu kadarla kalmamıştı. Bütün çoluk ve çocukla beraber nekadarköle varsa üzerine göndermiş, kendisini onlara tahkir ettirmişlerdi. Muhammet bu masumların ve bedbahtların taş hücumuna maruz kalarak zedelenmiş, yaralanmış ve bin müşkülâtla Mekkeye dönebilmişti. Muhammet Huneyn muvaffakiyetinden sora Taife yürümek için şüphesiz bu acı hatıranın da tesirinde bulunuyordu.

Taif şehri bir kale ile çevrilmişti. Taif ahalisi muhasara makinalarına, muhasara kulelerine, mancınıklara malik olduktan başka, bir sene muhasaraya dayanacak kadar erzak ta toplamışlardı. Muhammet yaklaştı, surların yakınında ordu-gâhını kurdu. Kaleyi muhasara etti, şiddetli muharebeler oldu; Muhammet te mancınık kullandı; fakat surun metaneti, Taiflilerin ısrarla mukavemetleri, muvaffakiyetin az zamanda mümkün olamayacağını gösteriyordu. 15-20 gün sora muhasarayı kaldırarak oradan çekilmeyi tercih etti.

Bundan sora Muhammet, İran Devleti hududunda yaşayan kabilelerle ve Yemenle sıkı münasebetlere girişti ve o mıntakalarda yaşayanlardan çoğu islâmiyete dahil oldu.

Mekke zaptolunduktan ve Kâbedeki putlar parçalandıktan sora da yıllık haccın müşrikler tarafından da eski müşriklik âdetleri dairesinde yapılmasına müsaade olundu. Onun için müslümanlarla müşrikler aynı zamanda haç ve aynı şenliklere iştirak ederlerdi. Bundan anlıyoruz ki, o zaman haç, dinî maksatla yapılan bir içtimadan ziyade her yıl kurulan büyük bir panayırdı.

TEBÜK SEFERİ IX. hicret senesinde Suriye hudutları üzerinde *Tebük* seferi yapıldı. Artık ihtiyarlamış olan Muhammedin iştirak ettiği son sefer budur. Bu

seferin sebebi şöyle izah olunuyor: Bizans İmparatoru Herakliyüs İranlıları mağlûp ettikten sora bir müddet *Humus* ta kaldı. Bu hal, tacirlerin ve serserilerin merakını tahrik ediyordu. Suriye ile Medine arasında ticaret yapan birtakım tacirler Humusta bulunan İmparator Herakliyüsün Arabistana karşı büyük bir sefer kuvveti hazırlamakta olduğuna, bir yıllık erzak toplandığına, İmparatorluğa tâbi bütün arap kabilelerinin toplanmakta olduğuna dair Medineye mubalâğalı haberler götürdüler. Gûya bütün bu kuvvetler arap çölü hududunda toplanıyorlardı. Bu haberleri duyanlar Herakliyüsün Muhammedi ezmek fikrinde olduğuna hükmediyorlardı.

Muhammet bu sözlere inandı. Herakliyüsün gelmesini beklemektense onun hazırlığını bitirmesine zaman bırakmadan harekete geçip üzerine taarruz etmeyi tercih etti.

Muhammede bu kararı verdiren başka bir sebep te vardı. O sebep şu idi: Muhammet, Mekkenin fethinden evel Suriye hudutlarına 3000 kişilik bir ordu göndermişti. Bu kuvvet *Muta* havalisinde vukubulan bir muharebede Bizansın himayesinde olan Gassanî kuvvetleri tarafından mağlûp ve perişan edilmişti.

İşte Muhammet, bu Muta felâketinin bu vesile ile intikamını almağı da düşündü. Muhammet, sefere karar verince yalnız düşman kuvveti mülâhazasile değil, mesafenin çokluğundan dolayı da büyük hazırlık görmek lüzumunu hissetti. Bu sebeple seferin gayesi ne olduğunu açıkça söyliyerek bütün müslümanları yalnız bedenene değil, malen de sefere davet etti. Bu davet, müslümanların bir kısmı tarafından büyük hoşnutsuzlukla karşılandı, Tebük seferinin şöhreti bu yüzdendir. Çünkü askerlik noktasından seferin bir tesiri ve bir ehemmiyeti olmamıştır. Muhammet, tasavvuratını tatbik için çok müşküllerle karşılaştı. Birçok kim-seler bu sefere iştirak etmediler. Ali de bu meyandadır. Maamafih Muhammet, kararında ısrar etti; tedarikât bitti. 30000 den fazla bir ordu toplandı, bunun bini süvari idi. Suriye hududu istikametinde harekete geçildi. Yollarda sıcaktan, susuzluktan ve yorgunluktan usananlar, dedikoduya başladılar. Orduda birçok münafık ta vardı. Bunların muhalefeti şedit bir dereceyi buldu. Bunlar bu sefer aleyhinde durmaksızın tenkitler yapıyorlardı. Nihayet, Medineden 400 kilometre kadar uzak Tebük mevkiine varıldı, ora-

da Herakliyüsün asker topladığı rivayetinin yanlış olduğu anlaşıldı. Muhammet Tebükte 10 gün kaldı, daha ileri gitmedi, ordusu ile Medineye döndü.

Muhammedin fikrinde Suriye hudutlarına kadar gitmek tasavvuru vardı. Fakat ortada düşman ordusunun bulunmadığı anlaşıncı, Ömer daha ileri gitmenin lüzumsuzluğunu izah etti ve dönmek teklifinde bulundu.

Muhammet, ordusundan yalnız küçük bir sefer heyeti ayırarak Şimalî Arabistan melikleriyle anlaşmaya memur etti.

Herakliyüse gelince Muhammede karşı harbe girişmek onun hatırına hiç gelmemişti.

Muhammet Medineye döndükten sora bazı muhalif mü-nafıklara karşı şedit tedbirler almak mecburiyetinde kaldı.

Tebük seferinden sora Muhammet, Yemenlilerden gelen birtakım sefaret heyetlerini kabul etti.

O zamana kadar islâmlığa yaklaşmıyan yakın, uzak birtakım kabileler de islâmiyeti kabul ettiler.

HALİT BİN VELİ- DİN YEMENE SEFERİ

X. hicret senesinde Muhammet 400 kişi ile Halit bin Velidi Yemende bazı kabileler nezdine gönderdi. Ona verdiği talimat: evvelâ islâmiyete davet etmesi, kabul etmedikleri takdirde silâh kullanması yolunda idi. Halit aldığı talimatı muvaffakiyetle tatbik etti.

Muhammet, aynı sene içinde diğer birtakım zevatı da Cenubî Arabistanda islâmiyeti yaymak üzere Yemene gönderdi. Onlara verdiği talimatta başlıca şu noktaları zikretti: "Ahaliye karşı hasmane değil, dostane hissiyat besleyiniz; eyi yenilikler yapınız."

Muhammet, Aliyi de bir sefer heyetile Yemene gönderdi. Muhammet, Aliye verdiği talimatta, Yemende vaziyet tehlikeli bir şekil alırsa, Halit bin Velit ile birleşmesini ve bütün müslüman askerlerinin kumandasını Halidin almasını emretti.

ARABİSTANDA İSLÂMİYET ALEYHİNDE İLK KIYAMLAR - MÜSEYLEME

Muhammet, ölmeden evel X. hicret senesi içinde Arabistanda ilk ayrılık hareketleri başlamıştır. Böyle bir harekete ilk kalkışan *Müseyleme* namında biri olmuştur. Müseyleme Yemenli bir kabilenin reisi idi. Bu adam, Muhammet gibi kendisinin de peygamber olduğunu ilân etmiş ve kabilesini arkası sıra sürüklemiştir.

Müseyleme, taraftarlarının şarap içmelerine müsaade gösterdi. Müseylemeye imtisal eden başka adamlar da olmuştur. Müseyleme, başlangıçta muvaffak olur gibi oldu. Muhammede gönderdiği bir mektupta Araplar üzerinde hüküm ve nüfuzun paylaşılmasını teklif etti. Hakikatte Müseyleme de kıymetsiz sayılmıyacak ahlâkî ve dinî bir mezhep ortaya koymuştu, fakat bu mezhep islâmiyet seviyesinden pek aşağı idi. Nihayet Müseyleme ve onun gibiler birer suretle bertaraf edilmişlerdir.

VEDA HACCI VE MUHAMMEDİN ÖLÜMÜ

Muhammet, hicretin IX. senesinde muhiti tetkik ve hacca gelen kalabalığın mizaç ve ahvali hakkında müşahedatta bulunmak üzere Ebubekiri Mekkeye göndermişti.

O günden sora artık hiçbir müşrikin Kâbeyi ziyaret edemeyeceği ilân edilmişti. Bu suretle Kâbe munhasıran bir müslüman ziyaretgâhı olmuştu.

Hicretin X. senesi içinde Muhammet, Mekke'de büyük haçta bizzat bulunmak istedi. Bu haber, şayi olunca o sene hacca iştirak edenlerin miktarı her zamankinden fazla olmuştur. Birçokları Muhammet ile birlikte gitmek üzere Medineye geldiler. Bütün hazırlıklar ikmal olunduktan sora Medineden hareket edildi (22 Şubat 632).

Muhammet, deve üstünde en uzak yerlerden gelmiş birçok kalabalık arasında tantanalı ve muzaffer bir surette Mekkeye girdi.

Muhammet, Mekke'de üç nutuk verdi, bu nutuklarda birçok nasihatlerde bulundu ve bu seneden sora haç münasebetile "sizi bir daha görüp görmeyeceğimi bilemem," dedi. Filhakika bu haç Muhammedin son veda haccı oldu. Muhammet, Medineye avdetinden üç ay sora 63 yaşında öldü.

MUHAMMEDİN ÖLÜMÜ (8 Haziran 632)

Muhammet, Muta felâketini bir türlü unutamıyordu. Onun hatırası kendisini daima müteessir ediyordu. Bizanslılara anî bir taarruz yapmak için bir sefer heyeti teşkilini

emretti. Muhammet, bu sefer heyetinin hazırlandığı sırada hastalandı. Hastalık şiddetlendi. Karılarından *Ayşe* nin odasında yattı. Bu yüzden sefer heyetinin hazırlıkları gerikaldı. Bu heyet hazırlandıktan sora da Muhammedin ölümü üzerine hareketi tehir edildi.

Muhammet, hastalığı şiddet kespettikten sora namazda islâm cemaatine imamlık etmesi için, Ebubekire emir vermişti.

Muhammet, son nefesinde yanında bulunanlardan yazı yazmak üzere levazım istemişti; fakat talep ettiği şeyler kendisine verilmedi.

Muhammedin öldüğü haberi şehirde büyük bir hayret uyandırdı; bazıları buna inanmak istemiyorlardı. Ömer de büyük hayret ve heyecan içinde bu habere inanmak istemiyordu. Ölüm haberini işiten Ebubekir, Ayşenin odasına koştu. Muhammedin bir harmaniye ile örtülmüş olduğu halde yerde yattığını gördü; odada kimse yoktu; Ayşe Muhammedin yaşamadığını farkeder etmez öteki kadınlara haber vermeğe koşmuştu. Ebubekir naşa yaklaşarak harmaniyenin bir köşesini kaldırdı, Muhammedin yüzünü öptükten sora tekrar harmaniye ile örterek ağır ağır odadan çıktı. Ömer, teessür ve heyecan içinde halka nutuk veriyordu. Ebubekir “yavaş! Ömer! beni dinle!,” diyerek Ömerden sükûnet bulmasını rica etti. Ömer susmak ve dinlemek istemiyordu, Ebubekir hiç kendini bozmadı. O da söz söylemek istediğine dair işaret etti. Halk hürmetkâr bir halde ona döndüler, artık Ömere ehemmiyet vermediler. Bunun üzerine Ömer, nutuktan vazgeçti, sözü Ebubekire bıraktı. Ebubekir ummun sükût ve dikkati içinde nutka başladı ve dedi ki: “Ey insanlar, kim Muhammede tapıyorsa bilsin ki, Muhammet ölmüştür. Kim Allaha tapıyorsa bilsin ki, Allah daimdir.” Ondan sora dinliyenler üzerinde matlup tesiri yapan güzel sözler söyledi.

EBUBEKİRİN İNTİ- Muhammet, son nefesini verince Medineli
HABI müslümanlar (Ensar) bir evin avlusunda
(8-9 Haziran 632) toplandılar. Bu sırada Ali, *Talha* ve *Zübeyir* Ayşenin odasına gittiler. Mekkeli muhacir müslümanlar (Muhacirin) yukarda söylediğimiz gibi halka nutuk vermekte olan Ebubekirin yanına geldiler. Bu sırada bir adam Ebubekir ile Ömerin yanına yaklaşarak Medineli-lerin *Saad ibni Ubade* etrafında toplandıklarını ve onunla birleştiklerini haber verdi ve dedi ki, eğer iktidar makamını istiyorsanız iş daha ciddiyet kespetmeden evel onların yanına gidiniz.

Muhammet, henüz defnolunmamış bir halde evinde duruyordu. Ömer ile Ebubekir *Ebu Ubeyde* yi de alarak Medinelilerin içtima ettikleri avluya doğru koştular. Bir münazaa çıkar korkusuyle, yolda kendilerini vazgeçirmeye çalışanlar oldu. Fakat onlar avluya gittiler ve orada toplanmış olanların ortasına cesurane girdiler, cemaatin ortasında bir harmani-yeye sarılmış gayet muhtarip gibi görünen bir adam nazarı dikkatlerini celbetti. Bu güç anda hasta bulunan bu adam Medinelilerin namzedi Hazreçlilerden Saad ibni Ubade idi.

Ebubekir ile Ömer geldikleri zaman Medineli bir hatip söz söylüyordu. Saad hasta olduğundan ve sesi çıkmadığından hafif söylüyor ve bu Medineli hatip onun söylediklerini gür sesile tekrar ediyordu. Bu hatip çok şeyler arasında Mekke muhacirlerinin aleyhinde bulunuyor ve onları ittiham ediyordu. Daima ateşli olan Ömer hatibe cevap vermek ve ittihamatı şiddetle reddetmek istedi. Ebubekir Ömeri menetti. İhtiyatkâr ve mülâhazalı olan Ebubekir sakın ve itilâf arayan bir tarzda söze başladı. Medinelileri bol bol methetti. Galeyan-da olan ruhları teskin etti. Sarih ve eyi fikirleri olan bir adam, yalnız bağırان, düşünmekten âciz, akıldan ziyade hissiyata tâbi bulunan kalabalığa ekseriya hâkim olur. Ebubekir baş intihabında yalnız Medinelileri veya muhacirini düşünmek kâfi olmadığı, bütün Arapların yalnız Kureyşilerden birinin hüküm ve nüfuzunu kabul ve teslim edebilecekleri fikri üzerinde metîn bir surette ısrar etti. Hazır olanları, o sırada yanında bulunan Ömer veya *Ebuubeyde bin Cerrah* tan birisine sadakat yemini etmeğe davet ederek nutkuna nihayet verdi.

Medinelilerden bir adam, biri Kureyşlilerden diğeri Medinelilerden olmak üzere iki reis intihap olunması teklifinde bulundu. Bunun üzerine şiddetli bir münakaşa başladı, hepsi birden bağrışıyorlardı. Ömer, gürültünün büyük bir kavgaya dönmesinden korktu, ileri atıldı; Ebubekirin elini tuttu; kendisine teklif olunan şereften vazgeçti ve Ebubekire ilk olarak sadakat ve itaat yemini etti. Onu Peygamberin halefi ilân etti. Hazır olanlardan birçoğu Ömer gibi yaptı; birçok Medineliler de başlarında Usların reisi *Üseyyit* olduğu halde onlarla birleşti. Bunun üzerine Ebubekir *halife* intihap edilmiştir diye ilân edildi.

İnsanlar gayet şedit bir heyecan halinde bulundukları

sırada evelden tahmini kabil olmıyan nagehanî bir harekete ekseriya derhal iştirak ederler. Ömerin hareketi tam böyle bir anda vukubulmuştu.

Görülüyor ki, Ebubekirin intihabı, pek fırtınalı bir surette cereyan etmiştir; bu intihap, bütün müslümanların reylerine müracaat suretile vukua gelmemiş, bilâkis hususî bir evin avlusunda tesadüfen toplanmış küçük bir ekalliyetin gürültülü ve acele bir teşebbüsü neticesinde olmuştur. Bu intihabın muntazam ve meşru sayılamıyacağı hakkında ve hiçbir vekâlet sıfatını haiz olmıyan bir avuç adamın böyle bir şey yapmaya hakları olmıyacağı tarzında iddialar serd olunmuştur.

İntihapta hazır bulunmamış Mekkeli muhacirlerden bir kısmı ve bunlar arasında birinci derecede Ali, Zübeyir ve saire gibi nüfuz ve iktidar sahibi olanlar şiddetli bir teessür duydular.

Ebubekirin muvaffakiyeti, bilhassa Uslarla Hazreçlerin arasındaki eski husumetten ileri gelmiştir. Medineliler, Hazreçlilerin reisini namzet gösterdiklerinden, Uslar, buna karşı Kureyşlileri tercih ettiler; Ebubekir ve Ömer, içtima mahalline giderken, Usların reisi onlara kendilerine güvenebileceklerini söylemiş ve onlarla birlikte hareket etmiştir. Binaenaleyh Ebubekirin intihabı, ne Kureyşlilere, ne Medinelilere mensup olmıyan Us müslümanlarının eseridir.

Ayşenin evinde Muhammedin naşı yanında kapanıp kalmış olan Ali ile Talha ve Zübeyrin hareketleri dikkate şayandı. Bunlar siyasî dirayet ve metin seciye gösteremediler. Zıyan büyüklüğü altında ezildiler: Halbuki Ömer ve Ebubekir evlerine çekilip kapanmadılar, bilâkis fırtınaya cesurane göğüs verdiler, ve ona galebe çaldılar.

Nekadar ibrete şayan bir vaziyettir ki, daha Muhammedin öldüğü anda bütün eski nifaklar, ihtiraslar, hırsıcahlar, zincirden boşandılar; o derecede ki hakkında korku ve hürmet beslenen Peygamberin henüz ılık cesedi, son nefesini verdiği basit odada unutulmuş ve ihmal edilmişti.

Ali ve yakın akrabaları, Muhammedi terki hayat ettiği kerpiç odada kimseye haber vermeksizin açtıkları bir mezar acale gömdüler. Peygamberin karıları bile bundan haberdar edilmedi; onlar yalnız bitişik odada kazma sesleri işiterek az çok ne yapılmakta olduğunu anlamışlardı. Bu hareket

o zamana kadar kabul olunan itiyadın hilâfında bir şeydi. Bunu Muhammet lehinde bir hürmet eseri olarak kabul etmeğe imkân yoktur. Çünkü hürmet gösterilmesi büyük Peygamberi mutat veçhile şehrin mezarlığına büyük merasimle gömmek suretile olmak lâzımdı.

Ebubekir ve Ömer de cenaze merasiminde bulunamamışlardı. Anlaşıyor ki, o anda siyasî meşguliyetler o kadar mühim ve mücbir idi ki, kimse Arabistanın kudretli hâkim ve sahibinin cenazesile uğraşmaya ne vakit bulmuş ve ne de arzu duymuştur.

EBUBEKİRİN HİLÂ- FETE İNİ İHABININ ERTESİ GÜNÜ

Ebubekirin hilâfete intihabının ertesi günü müslümanlar mesçitte büyük bir içtima aktettiler; Ebubekir mimbere çıktı; orada söze başlamadan evel oturdu. Ömer aşağıda cemaat arasında ayağa kalkarak cemaate bir nutuk verdi. Onları Ebubekire biate davet etti. Herkes biat etti; ondan sora Ebubekir mimberde ayağa kalkarak, o da cemaate kısa bir nutuk verdi; halkın kendisine muzaharetini istedi; mücahede etmekten vazgeçmiş olan bütün kavimlerin umumî istihkara maruz kalmış olduklarını hatırlattı. İşte bu suretle Ebubekir, işe başlamış oldu.

HALİFELİĞİN HA- KİKİ MAHİYETİ

Muhammedin tesis ettiği cemaatin birçok içtimâî, dinî ve siyasî ihtiyaçları vardı. Muhammet, hayatta olduğu müddetçe ashaptan hiçbirisi Muhammedin ölümünü göz önüne alarak uzak istikbali ve onun tedbirlerini düşünmedi; bu husus, yalnız Allaha ve onun Resulüne terettüp eder bir iş telâkki olundu. Halbuki Medineye karşı siyasî bir inkıyat halinde yaşıyan kabilelerce iş böyle değildi. Çünkü bunlar dinî hislerden ziyade Muhammedin siyasî ve askerî satvetinden korktukları için ona tâbi olmuşlardı ve bu tebaiyeti esaret sayıyorlar ve bundan kurtulacakları günü bekliyorlardı. Bu sebeple Muhammedin birdenbire ve müslümanlara hiçbir şey nasihat etmeksizin ortadan kaybolması Medinede ashabin büyük şaşkınlığını mucip oldu. Bütün ruhlar derin bir surette sarsıldı; derhal niza zuhûr etti. Medinede başlıca üç fırkanın mevcudiyetini meydana çıkardı. Peygamber zamanında biribirleriyle eyi geçinmiş olan bu fırkalar, şimdi yalnız kendi maddî ve manevî menfaatlerini muhafaza etmekten başka bir şey düşünmüyorlardı.

Bu fırkalardan birincisi Muhacirin Fırkası. İkincisi Ensar Fırkası. Üçüncüsü de Arabistanın her tarafından gelip Muhammedin etrafında toplanmış olanların fırkası idi.

Bu fırkaların en iyi teşkilâtlısı Ensar Fırkası idi; en süratli hareket kabiliyeti bu fırkada idi. Diğer iki fırkada böyle kuvvetli teşkilât yoktu.

Bunların yegâne istinat ettikleri kuvvet Muhammedin şahsı idi; bu sebeple kendilerini bir arada tutan zat ortadan kalkınca teşkilâtsiz, başsız, fikirsiz kaldılar; birbirlerinden şüphe ederek, birbirlerini kıskanarak evlerine kapandılar.

Muhammedin ölümünden Ebubekirin ölümüne kadar geçen kısa bir müddet zarfında bunlardan hiçbiri mevcudiyetini ihsas edemedi; bunlar tamamen alıklaşmışlardı.

Muhammedin ölümüyle derhal başgösteren buhranın mühim ve güç dakikasında kendilerini kaybetmiyen yalnız iki zat olmuştur: Ömer ve Ebubekir.

Büyük tarihî ameliyelerin meziyetlerini fertlere atfetmekten nekadâr içtinap olunursa olunsun, neticesi itibarile o zaman müslüman cemaatini, acele bir felâketten kurtaran, bu iki zatin siyasî faziletleri olmuştur.

Muhammedin eserini muhafaza etmiş olan bunlardır. Ömer ile Ebubekirin iffetleri, maksatlarındaki mutlak namuskârlık, yalnız umumun menfaatinden mülhem olarak hareketleri, ayrılık ihtiraslarına ve hasis menfaatlere galebe çalmıştır.

Ebubekir, mahza ahlâkî meziyetleri ve liyakati hasebile Medinedeki müslümanlar tarafından müslüman cemaatinin reisi ve peygamberin halefi olarak kabul edilmişti. Bu intihapla Medine müslümanları Ebubekire verdikleri nüfuz ve salâhiyetle, farkına varmaksızın, tarihte Roma İmparatorluğu ve Papalık müessesesi gibi büyük bir siyasî ve dinî müessese vücuda getirmiş oldular.

Hakikatte, müntehipler bir kabilenin efradından birine sair efrada nispetle daha yüksek bir nüfuz ve salâhiyet vermiş oldukları zehabında idiler; yani Ebubekiri basit bir kabile reisi telâkki etmişlerdi. Halbuki, Ebubekir Arabistanın mühim bir havalisinin hükümdarı makamına oturmuştu. O aynı zamanda bir *başkumandan*, hükümleri itiraz kabul etmez bir *hâkim* ve yeni bir dinin *en yüksek ruhanî reisi* olmuştu. Müntehipler bunun asla farkında değillerdi. Ebu-

bekir, vazifelerinin mahiyeti, nüfuz ve salâhiyetlerinin hududu hiçbir suretle tayin edilmeden müslümanların reisi ilân olundu. *Hilâfetin* haklarını ve vazifelerini daha eyi tanzim eden vak'alar soradan olmuştur. Maamafih halifeliğin hakları ve vaziyeti, ihdas olunduğu günden altı asır sora Hulâgû tarafından halife çuvala sokulup süvarilerin nalları altında ezildiği güne kadar ve ondan sora da hiçbir zaman aynı halde kalmamıştır.

Ebubekir, idare umurunu deruhde ederken, yalnız bir vazifeye ehemmiyet verdi; o da her şeyde Muhammedin misalini takip etmek, onun koyduğu kanunları tatbik eylemek ve nihayet onun askerî ve siyasî düşüncelerini mevkii file koymaktı.

Ebubekir, bu hususları sadıkane ve şiddetle takip etti. İlk zamanlarda bu tarzı hareket müessir ve müfit olsa da, soraları islâmiyet sisteminin tekâmülüne karşı bir mania teşkil edebilirdi. Çünkü, Muhammet hayatında hergünün icabatına göre muvafık çare ve tedbirler tatbik ederek islâm cemaatini muvaffakiyetle idare ederdi. Eğer o Arabistan haricindeki kavimlerle temasa girseydi ihtimalki birçok yenilikler ve değişiklikler yapacaktı. Çünkü o, son derecede terakkiperver bir ruha malikti; sistemini daima muhitin icaplarına göre ıslah ve tatbik etmeye amade idi.

Muhammet, gerek dinî meselelerde, gerek içtimaî hususlarda bir ıslah yapmak lâzımgeldiği zaman, kendini hiçbir şeyle bağlı görmemiştir. Daima tekâmüle doğru yürümüşdür. Ölüm, bu tekâmülü birdenbire kesti. Muhammetten sora islâm âleminde görülen durgunluk ve tedenni sebebi Muhammette değil, onun haleflerinin Muhammedin mesleğinin ruhunu değil, metnini almalarında aramalıdır. Bu büyük hakikat ancak Türkiye Cümhuriyeti devrinde hakkile idrak edilmiş ve icabatı yapılmıştır.

D. HULEFAİRAŞİDİN DEVRİ

Halife unvanı ile müslümanların ilk Emîri Ebubekir oldu. Ondandır sora sıra ile Ömer, Osman ve Ali hilâfet makamına geçtiler. Bunların emîrlikleri bir nevi intihapla oldu. Bunlardan hiçbirisi, devleti irsen elinde tutan sülâleler teşkil etmemişlerdir. Bu dört zat, *Hulefairaşidin* unvanı ile maruftur.

**EBUBEKİR
(632—634)**

Muhammet ölür ölmez bütün Arabistanda Araplar isyan ettiler. Yahudilik ve hristiyanlık baş kaldırdı. Münafıklar kendilerini meydana vurdular. Mekke'de ahalinin çoğu islâmiyeti ret ve inkâr etmek istedi. Hiç kimse Ebubekire vergi vermek istemedi.

Ebubekir, bütün bu isyanları ve kıyıamları bastırdı. Arabistanı tekrar islâm hakimiyetine aldı. Halit bin Velit bu mücadelelerde asileri dehşetli bir surette ezerek temayüz etti. Kendine, *Allahın Kulu* (Seyfullah) unvanı verildi.

Ebubekir, Arap Yarımadasında hakimiyetini tesis ettikten sora Bizans ve İran Devletlerine karşı seferler açtı.

Muhammedin son günlerinde hazırlanan Suriye sefer kuvvetini *Üsâme* nin kumandasında Suriye hudutlarına sevketti. Bu kuvvet 3000 kişi ile 1000 beygirden ibaretti. Üsâme, Suriye hudutlarında bazı muvaffakiyetli muharebeler yaptı. Birçok ganimetle Medineye döndü.

Ebubekir, bir sene sora iki ordu teşkil etti. Bunlardan birini Halit bin Velit kumandasında Iraka, İran Devleti aleyhine; diğerini Ebuubeyde bin Cerrah kumandasında Suriyeye gönderdi. İranda Sasaniler hüküm sürüyordu. Suriyeye hâkim olan Bizans İmparatoru Herakliyüs idi. Halit, *Basra* civarında vukua gelen bir muharebede (633) Sasanileri mağlûp ettikten sora müslümanlar Irakta yerleştiler.

Halit, Irakta muvaffak olduktan sora Ebuubeyde bin Cerrah ordusuna yardım etmek üzere Suriyeye döndü.

Herakliyüs kuvvetleri *Şeria* ırmağına dökülen *Yermük* çayı civarında vukubulan muharebede (634) büyük inhizama uğratıldı.

Bu muvaffakiyetten sora Gassaniler kâmilten müslüman oldular.

Ebubekir, bu sıralarda öldü. Hilâfeti, iki seneden biraz fazla sürdü.

**KURANIN İLK
TOPLANMASI**

Kuran ayetlerini bir cilt halinde toplayarak Kuran denilen kitabı ilk vücuda getiren Ebubekirdir. Kullanılan yazının esası Sumner Çivi yazısından alınmış hususî bir alfabe idi. Bu alfabe soraları muhtelif yerlerde yapılan şekillere göre muhtelif isimler almıştır.

ÖMER (634-644) Ömer, Ebubekirin Suriye ve Mezopotamya-da başladığı istilâları devam ettirdi. Suriye Ordusu Kumandanı Ebuubeyde *Şam, Humus, Balebek, Halep* ve *Antakya* yı zaptettikten sora Kudüs'ü muhasara etti. Kudüs Patriki "*Sofranyüs*," bizzat Ömerin kendisile müzakere etmek şartile şehrin teslim olunacağını bildirdi. Ömer, Medineden Kudüs pişgâhına geldi. Kan dökmeden şehre girdi (638), Hıristiyanları dinlerinde serbest bıraktı. Kiliselerine tecavüz etmedi. Süleyman mabedinin yerinde kendi adını verdiği camiyi yaptırdı (*Camii Ömer: Renkli Res. 2*). Ondan sora tekrar Medineye döndü.

İRAN SEFERİ İranın Sasanî Hükümdarı *Yezdicert* Arapları Mezopotamya'dan çıkarmak üzere oraya bir ordu gönderdi. Arap Ordusu kumandanı *Saad İbni Ebivakkas* İran ordusu ile *Kadisiye* (Bugünkü *Kûfenin* garbinde) civarında karşılaştı. Verilen muharebede İranlılar mağlûp oldu (635).

Araplar, Irakı kâmilten istilâ ederek İran iççerilerine girmeğe başladılar. *Yezdicert* son mukavemetini *Nihavent* şehrinde göstermek istedi. Verilen muharebede (642) İranlıların inhizamı büyük oldu.

Yezdicert Türkler nezdine kaçtı. Ve *Mervde* onlara iltica etti. Bu suretle İranda Sasanî Devletine nihayet verilmiş ve Araplar *Türkeline* kadar şarkta ilerlemiş oldular.

Araplar, şimalde Kafkaslara doğru da ilerlediler. Fakat bu istikamette Türklerden Hazarların mukavemeti karşısında durmıya mecbur oldular.

MISIRIN ZAPTI Ömer, Amr İbnülaşı 4000 kişî ile *Mısırın* zaptına memur etti. Mısır, Roma Şark İmparatorluğunun bir eyaleti idi. Hiç mukavemet görülmeden Mısır girildi. Bizans askerlerle yerli ahalî tarafından işgal olunan Menfis şehrini kuşattılar. Yerli ahaliyi dinlerinde serbest bırakmak ve yalnız vergi almak vaitleri ile kazanarak şehri aldılar. Amir, *Fustat* adlı yeni bir şehir kurdu ve hükûmet merkezi yaptı. Ondan sora sahilde *İskenderiye* yi zaptettiler. Bu suretle bütün Mısır fethedilmiş oldu (641).

Bundan sora Amr İbnülas, *Bingaziye* kadar Afrika Şimalindeki Berberler ülkesini istilâ etti. Fakat, *Berberler* e hâkim olmak, İranın Sasanîlerini Suriye ve Mısırın Rumlarını mağ-

lûp etmek kadar kolay olmadı. Çünkü, Berberler cesur ve muhariptiler. Arapları çok uğraştırdılar.

Arap kumandanları Suriye, Irak, Mısır ve İran kıtalarında büyük zaferlerle Arap ismini ve hükmünü yerleştirirken Halife Ömer Medinede sade bir hayat yaşıyordu. Esir bir İran kumandanı Medineye getirildiği zaman Ömeri mesçidin merdivenlerinde uyurken görmüştü.

Ömerin hilâfeti on sene sürdü. Vergisinin azaltılmasını isteyen İranlı bir hristiyan köle tarafından hançerle vuruldu. Aldığı yaradan öldü.

OSMAN (644-656) Ömer, son nefeslerinde hilâfet meselesinin hallini intihap ettiği altı kişilik bir heyete bıraktı. Bu heyet, *Emevî* ailesinden Muhammedin damadı Osmanı halife intihap etti. Emeviler, nüfusça en kuvvetli bir kabile idi. Fakat Mekkenin fethinden sora müslüman oldukları için Ebubekir bunların müslümanlığını zayıf görürdü. Onları mühim memuriyetlerden uzak bulundururdu. Emevilerden olan Osmanın Halife olması, Emevilerin iktidar mevkisine gelmesi demekti. Filhakika 80 yaşında bir ihtiyar olan halim, selim Osman bütün valilikleri ve ordu kumandanlıklarını, rütbe ve mansıpları meziyet aramaksızın hep mensuplarına verdi. Bu hal Emevilerle Kureyslilerin diğer bir kolu olan *Haşimîler* arasında islâmiyetten evel mevcut olan derin adavetin uyanmasına sebep oldu.

Osman devrinde islâm hududu Afrika cihetinde *Trabulusgarba* kadar dayandı (647). Kafkaslar cihetinde hudut, *Aras* ırmağında idi. Şarkta da *Horasan* Türklerinin öncü kuvvetleriyle karşılaşmış ve *Ceyhun* boylarına dayanılmıştı (*Harîta. 22*). Artık, arap-türk mücadelesi başlamış oluyordu. İrana gelince O, on, on beş yıl içinde tamamen islâmlaştı.

DAHİLÎ İSYANLAR Emevilerle Haşimîler arasında yeniden baş gösteren eski düşmanlıktan yukarda bahsetmiştik. Bu düşmanlık dahilî bir isyanın için için kaynamasına sebep oldu. Her tarafta halk, Emevi valiler ve kumandanların zulmünden Halife Osmana şikâyetlere başladılar. Osman bu şikâyetler üzerine hiçbir tedbir almıyordu. Nihayet yapılan haksızlıklardan şikâyet etmek üzere Mısır, Kûfe ve Basra taraflarından ve daha birçok yerlerden halk namına toplanan

birtakım heyetler Medineye geldiler. Medine şehrinde büyük bir galeyan oldu. Osmanın evi sarıldı, nihayet evin içine girdiler. Osmanın üzerine atılarak, onu hançerle öldürdüler.

Ebubekirin ilk defa olarak Kuran ayetlerini topladığını biliyoruz. Kuranın bize vâsıl olan şekilde tertip ve tanzimini Osman yaptı.

ALİ (656 - 661) Alinin zamanı dahilî ihtilâflarla geçti. O sırada Emevilerden Suriye Valisi bulunan *Muaviye*, Alinin hilâfetini tanımadı. Bilâkis onu Osmanı katletmekle itham etti. Bundan başka, Muhammedin ilk arkadaşlarından Zübeyir Kûfelilerden ve Talha Basralılardan mürekkep birer siyasî fırka teşkil etmişlerdi. Bunlar da hilâfet davasında idiler. Peygamberin zevcelerinden Ayşe, Muhammedin sağlığında Alinin, kendi iffeti alâyhinde şüphe ettiğini öğrenmiş olduğundan onun müthiş düşmanı idi. Ayşe onu bir türlü affetmiyordu. Bu karışıklıktan istitade ederek Alinin aleyhinde çalışıyordu. Ayşe, taraftarlarını toplıyarak Talha ile birleşmek üzere Basraya gitti. Basrada, Ayşenin etrafında muhalefet kuvvetleri gittikçe büyüyordu; bunlar, Zübeyir kuvvetleri de dahil olduğu halde Kûfe civarında toplandılar. Ali, büyük bir kuvvet topladı ve düşmanları üzerine yürüdü. Aralarında vukua gelen muharebede Zübeyir ve Talha öldürüldü. Ayşe esir edildi ve bunların taraftarları mağlûp ve tamamen perişan oldu. Ayşe, deve üstünde bizzat muharebeye iştirak etmişti. Muharebenin en kanlı safhası onun devesi etrafında cereyan etti. Bu sebeple bu muharebeye *Cemel* yani Deve vak'ası adı verildi.

Ali, devlet merkezini Medinden Kûfeye getirmiştir.

SİFFİN MUHAREBESİ

Alinin Kûfe civarındaki muvaffakiyetine rağmen Şam Valisi Muaviye, birçok paralar sarfederek bütün Emevileri etrafında topladı ve Ali aleyhinde şiddetli propagandaya başlıyarak hilâfet iddiasına kalkıştı. Mısır fatihi Amr İbnülası da elde etti. Nihayet iki tarafın orduları Fıratın sağ sahilinde *Raka* yakınlarında *Sıffin* ovasında karşılaştı (657). Şiddetli bir muharebe başladı ve günlerce devam etti. Ali muzaffer olmak üzere idi. Amr İbnülas, firara kalkışmış olan Muaviyeyi tuttu ve Alinin kuvvetlerine karşı bir hileye müracaat etti. Bu hile, askerlere

mızraklarının ucuna Kuran nüshaları asarak ihtilâfın halli için Kuranın hakem olmasını teklif etmek oldu.

Ali, mızrakların ucunda Kurânı görünce muharebeyi durdurdu. İki taraf ihtilâfı halletmek için birer hakem tayin ettiler. Muaviyenin hakemi Amr İbnülas oldu. Ali de gayet sâf ve ihtiyar bir adam olan *Ebumusel Eş'ari* nin kendi hakemi olmasına muvafakat etti. İki hakem arasında uzun müzakere oldu. Amr İbnülas Ebumusel Eş'ariyi şu karara ikna etti.

Hem Aliyi hem Muaviyeyi haletmek, islâmı yeniden bir halife intihap etmekte serbest bırakmak.

Bu kararlarını ordular muvacehesinde alenen söyleyeceklerdi; ve evvelâ Ebumusel Eş'ari, ondan sora Amr İbnülas söyleyecekti.

Ebumusel Eş'ari alenen Aliyi halettiğini söyledi. Fakat Amr İbnülas, bilâkis Muaviyeyi Halife intihap ettim, dedi.

Amr İbnülas, Alinin vekilini aldatmış, hilekârlık etmişti. Bu hile büyük bir velveleyi mucip oldu. Alinin taraftarları bu kararı kabul etmedi. Nihayet Muaviye Şamda halifeliğini yaparken, Ali de Kûfedeki Halife sıfatını taşıyordu.

HARİCİLER VE ALİ-NİN ÖLDÜRÜLMESİ Sıffin muharebesinde hakeme müracaat teklifi karşısında Alinin taraftarlarından çoğuna razı olmamıştı. Galibiyetin kendilerinde olduğunu, hakeme müracaatin lüzumsuz bulunduğunu ileri sürmüşlerdi. Hakem oyununun neticesinden müteessir olan bu zümre, Aliye gücendi. Bunlar, ne Muaviyenin ve ne de Alinin hilâfetlerini tanımadılar. Bunlara tarihte Aliden hariç kalmış olmaları itibarile "*Hariciler*," denir. Aliye sadık kalanlara da "*Şiiler*," denirdi. Bu suretle ilk din ve mezhep ihtilâfları başlamış oldu.

Ali, Haricileri yatıştırmak istedi. Muvaffak olamadı. Nihayet onlarla muharebe etmeğe mecbur oldu; ve onları mağlûp etti. Bundan sora Hariciler aynı zamanda ve aynı günde Aliyi, Muaviyeyi ve Amr İbnülası öldürmeğe karar verdiler. İçlerinden üç kişiyi memur ettiler. Şama giden haricî, Muaviyeyi ancak yaralayabildi. Amr İbnülas hasta olduğundan evinden çıkmamış ve kurtulmuştur. Ali, Kûfedeki camide namaz kılarken vahim surette yaralandı ve öldü (661).

**ARAPLARIN İRAN,
ŞARKİ ROMA, TÜRK
MEDENİYETLERİ
İLE TEMASLARININ
İLK DEVRELERİ**

Araplar, Hülefairaşidin devrinde türk, iran ve bizans medeniyetleri ile temas ettikleri halde bu medeniyetlerden pek az istifade etmişlerdir. Bunun sebebi şu idi: O devirde Araplar (İslâmiyet kendinden evel teessüs eden herşeyi iptal etmiştir. Kurandan başka şey okumak caiz değildir,) akidesinde idiler. İşte bu itikat saikası ile İrani, Suriyeyi, Mısırı ve soradan Türkellerini istilâ ettikleri zaman dinî asar ve abidelerile birlikte türk, fars ve yunan lisanları ile yazılan eserleri yakmak ve tahrip etmekte bir beis görmemişlerdir.

**SIYASÎ VE İÇTİMAÎ
TEŞKİLÂT**

Muhammet zamanında pek sade olan devlet teşkilâtı dört halife devrinde ihtiyaç nispetinde genişletilmiş, yeni yeni müesseseler vücuda getirmeğe zaruret duyulmuştur. Muhammedin vefatından 29 yıl sora, hilâfet Emevilere geçtiği esnalarda devlet teşkilâtı şu tarzda idi: **1** — Devlet reisi olan *halife*, Arapların ruhanî ve cismanî reisi idi. Halifelik alâmetleri Muhammedin hırkası, mühür, hutpe idi. **2** — Vilâyetleri idare eden *valiler* vardı. Bunlar aynı zamanda imamlık vazifesini de görürlerdi. **3** — Davalara bakan *kadılar*: Ömer zamanına kadar halkın davalarını halife görürdü. Fakat memleket büyüyünce buna imkân kalmadı. İlk kadıyı Ömer tayin etti **4** — Devlet *hazinesi*: Osman zamanına kadar araplarda para nadirdi. Hazine yoktu. Paranın ehemmiyetini anlayan ve para toplıyan Emeviler olmuştur. **5** — *Ordu ve donanma*: istilâ ordularının mühim kısmı arap ırkından gayrı ırktan müslüman olan kavimlerdi. Orduda kılıç, kargı, yay, ok ve muhasaralarda mancınık, koçbaşı ve müteharrik kuleler kullanılırdı. Araplar müslümanlıktan evel denizden ürkerlerdi; ilk deniz seferi Ömer zamanında yapıldı. Osman zamanında da *Kıbrıs* adası haraca bağlandı.

Bu devirde halifeler ve onlar tarafından tayin edilen kadılar, Kurana göre hükmederlerdi. Kuranı anlamakta, bir güçlüğü uğradıkları zaman, Peygamberin sözlerini ve işlerini örnek tutarlardı. Dört halife devrinde kabile sistemine dayanan içtimaî hayat yerine, arap ittihadı şekli teessüs etmeğe başladı. Muhtelif siyasî ve mezhebî hadiselerde hizmet derecelerine göre birtakım imtiyazlı sınıflar türedi. Ömer

devrinde *defterhane* tesis edildiği zaman bu sınıflara göre müslümanlara maaşlar bağlandı. Bu devirde muharebelerde esir edilenlerden ayrı bir köle sınıfı meydana çıktı.

E. EMEVÎ SALTANATI

Sıffin muharebesinden sora Şama çekilen Muaviye, filen halifelîğe başlamıştı. Fakat, Irak ahalisi, onu tanımayarak Aliye tâbi kalmışlardı. Ali öldürüldükten sora da, Iraklılar Alinin oğullarından *Hasan* a biat ettiler. Hasan, Muaviye ile başa çıkamıyacağını anladığından, onunla bazı şartlarla anlaşarak, halifelikten vazgeçmeyi tercih etti. O şartlar, şunlardı:

Kûfe hazinesindeki paralarla İrandan alınan verginin kendisine bırakılması; Muaviyenin kendisine bir veliaht tayin etmemesi ve ondan sora halife intihabının umumun reyine konulması.

Muaviye bu şartları kabul eder göründü. Bunun üzerine Hasan hukukan halifelikten vazgeçerek Medineye çekildi. Fakat, Muaviye Hasanın peşini bırakmadı. Onu kendi karısı vasıtasile zehirleterek ortadan kaldırdı. Bununla da iktifa etmiyerek ahaliyi Ali sülâlesinden ve umumiyetle Haşimilerden nefret ettirmek için her türlü hile ve tedbire müracaat etti. Taraftarlarını çoğalttı; Emevileri kuvvetlendirdi: oğlu *Yezid*i veliaht yaptı. Bu suretle, Muaviye, mensup olduğu Emevilere nispetle kendi sülâlesine verasetle intikal eder bir saltanat kurdu. Emevî saltanatı bir asır kadar sürdü (660 - 750).

MUAVİYE ZAMANI (660 - 680) Muaviye daha Suriyede vali iken iki defa Kıbrısa donanma göndermişti. Halifelîği zamanında da, *Rodos* ve *Girit* adaları sahil-lerini vurdurdu. Muaviye donanması, *Ege* Denizinden *İstanbul* üzerine yürüdü. Araplar *Bizans* kalesini denizden ve karadan kuşattılar. Fakat muvaffak olunamadı. Haliçte adına nispetle cami yapılmış olan *Eyyup* (*Ebueyyubülensari* - *Halit*) bu muhasara esnasında şehit olmuştur.

Muaviye 20 sene kadar hükûmet sürdükten sora öldü. Yerine oğlu *Yezit* Şamda halifelîğini ilân etti.

YEZİT ZAMANI
HÜSEYİN
(680 - 683)

Yezidin halifeliği, Iraklılar ve Hicazlılar tarafından tasdik olunmak istenmedi. Kûfeliler Medinede bulunan Alininin diğer oğlu *Hüseyin* i, kendisine biat etmek üzere, Kûfeye davet ettiler. Hüseyin ailesi efradı ve taraftarları ile Iraka hareket etti. Bundan haberdar olan Yezit, Kûfe valisini değiştirerek yerine emniyet ettiği yakınlarından *Ubeydullah* tayin etti ve onunla beraber Iraka mühim bir kuvvet gönderdi, Ubeydullah kuvvetleri Fırat sahillerinde *Kerbela* civarında Hüseyine tesadüf etti ve onu derhal kuşattılar. Hüseyin hilâfet hukukundan vazgeçtiğini bildirerek serbestçe Medineye dönmesine müsaade ricasında bulundu. Fakat Yezidin askerleri, Hüseyinin şartsız ve kayıtsız teslim olmasını istediler. Hüseyin bunu kabul etmedi; maiyetile beraber bütün bir gün mukavemet gösterdi; akşam üzeri yorgun bir halde su içmek için Fırat kenarına ilerlediği sırada üzerine hücum edilerek öldürüldü (10 Muharrem). Kerbela vak'ası islâm âleminde hâlâ devam etmekte olan büyük bir tefrikaya sebep oldu. 10 muharrem günü Alinin taraftarları için matem günü ittihaz edildi.

Hüseyin öldürüldükten sora Yezidin ve Emevi saltanatının mühim düşmanı Abdullah ibni Zübeyir oldu. Hicaz ahalisi umumiyetle bu adama biat etti. Yezit bu isyanı bastırmak için Hicaza asker gönderdi; Mekkeyi muhasara altına aldı; fakat muvaffak olamadı.

Yezit, bir taraftan da *Ukbe ibni Nafii* Afrikada fütuhata memur etmişti. Bu adam, Büyük Atlas Denizi sahillerine kadar ilerledi; fakat sora Berberler bu yerlerin çoğunu geri aldılar.

Yezit, ne Berberlere ve ne de Hicaza karşı muvaffak olmadı. üç senelik saltanattan sora öldü.

Yezidin yerine oğlu Muaviye II. halife oldu. Bu zat üç ay sora kendiliğinden halifeliği terketti, yerine, Osmanın Kâtibi *Mervan* geçti.

MERVAN ZAMANI
(683-685)

Bu sırada Abdullah ibni Zübeyir Hicaza tamamen hâkim bulunuyordu. Yemen, Irak ve Mısır da onun hilâfetini tanımıştı. İhtiyar Mervan iktidar mevkiine geldiği zaman Muaviye taraftarlarını da kazanmak için Yezidin küçük oğlunu veliaht ilân

etmiş, Yezidin bu oğlunun anası ile de evlenmişti. Mervan Mısırda ve Suriye hudutlarında Abdullah ibni Zübeyrin tarafını tutan kuvvetlerle muvaffakiyetli muharebeler yaptı; fakat kat'i netice alacağı sırada Yezitten olan oğlunun veliahtlıktan ıskat edilmiş olmasından müteessir olan karısı tarafından yatağında boğuldu. Yerine oğlu *Abdûlmelik* geçti.

ABDÜLMELİK ZAMANI (685-705) Abdûlmelik halife olduğu zaman yalnız Mısır ve Suriye halkı tarafından tanınmıştı; Hicaz Abdullah ibni Zübeyrin, Irakta Hüseyinin kan davasını güden *Muhtarî Sakafî* nin idaresi altında bulunuyordu. Biribirine rakip olan bu iki adam Emevileri yıkmak için çalışıyorlardı. Bunlardan Abdullah, Muhtar aleyhine bir ordu göndermiş ve Kûfede Muhtarî muhasara etmişti. Muhtar, muhasarayı yarıp dışarı çıkmak istediği sırada telef oldu. Bu sayede Abdûlmelikin karşısında yalnız Abdullah ibni Zübeyir kalmış bulunuyordu. Abdûlmelik buna karşı bir ordu teşkil etti; bu orduya *Zalim Haccaç* diye meşhur olan bir adamı kumandan yaptı. Haccaç, Hicaza gitti; Mekkeyi muhasara etti; muhasara aylarca sürdü; Mekke ahalisi aç kaldı. Abdullah askerlerinden çoğu Haccaç tarafına kaçtı. Nihayet Haccaç Mekkeye hücum etti ve girdi. Bu esnada Kâbeye iltica eden Abdullah ibni Zübeyir kılıçla yaralandı; başı kesildi ve Abdûlmelike gönderildi.

Bu muvaffakiyetten sora, artık Abdûlmelik Emevî İmparatorluğuna tamamiye sahip oldu. Mekke ve Medinenin siyasi hiçbir ehemmiyeti kalmadı. Bundan sora İslâm tarihinin siyasi ve medenî hayatı Arap Yarımadasının haricinde cereyan etti. Haccacın Horasan ve *Seistana* gönderdiği kumandanlar Türkellerinde birçok fütuhatta bulundular; garpta *Kilikya* mıntakasına sokulan Bizanslılar tenkil edildi. Afrikada Berberiler kiralıçası *Elkâhine* mağlûp edilerek *Kayruvan* istirdat, Kartaca tahrip edildi. Hudut Fasa kadar dayandı; Sicilya ve Sardinya adalarına akınlar yapıldı.

Abdûlmelik, mühim bir sima oldu. Onun zamanına kadar zaptolunan memleketlerde resmî lisan yerli halkın lisanı idi. Bu sebepten idare de, yerli halk elinde idi. Abdûlmelik, arapçayı bütün İslâm İmparatorluğunda zorla resmî dil yaptı. Gitgide muhtelif memleketlerin yerli ahalisinden bir kısmı ana

dillerini unutarak araplaştılar; bir kısmı da dillerine birçok arapça kelimeler karıştırdılar.

Abdûlmelik zamanına kadar Arapların kullandıkları altın ve gümüş paralar Bizans ve İran paraları idi; bir tarafı arapça, bir tarafı rumca para da bastırmışlardı. Üzerinde sırf arapça yazılı parayı ilk defa Abdûlmelik bastırdı.

Abdûlmelik, siyasî hayatında gayet maddî düşünürdü: din ve ahlâk hükümlerile kendini mukayyet tutmazdı.

Abdûlmelik Haccacın muavenetinden çok istifade etti. Şarkta başlayan Türk akınlarını Haccacın zalimane ve katilâne tedbirleriyle durdurmaya çalıştı. Fakat muvaffak olamadı. Nihayet 20 senelik hilâfetten sora öldü.

ABDÜLMELİĞİN HALEFLERİ

Abdûlmelikten sora Emevi Saltanatının - sukutuna kadar geçen 45 yıl içinde (705-750) Emevi Sülâlesinden 9 halife geldi. Gerek bunlar, gerek bunlardan evel gelen Emevi halifelerinden hemen hiçbirisi islâmlığa karşı hürmet bilmezlerdi. Bunlar islâmlığı tahtlarını muhafaza edebilmek için ellerinde bir vasıta olarak kullanmışlardır. İçlerinde cemaate namaz kıldırmak üzere Muhammedin hırkasını cariyelere giydirerek camiye gönderenler ve Kuranla alay edenler eksik değildi. Böyle olmakla beraber Abdûlmeliğin ilk halefleri zamanı, kazanılan zaferlerle tarihte parlak bir devir olmuştur.

Abdûlmelikten sora yerine geçen oğlu Velit I. (705-715) zekâsız, irfansız bir adamdı. Fakat babası kendisine, rakipsiz bir taht kuvvetli bir ordu, zengin bir hazine, kıymetli ve cebbar, devlet adamları bırakmış, ölürken, başta Haccac olmak üzere, bu adamları vazifelerinden ayırmamasını ehemmiyetle vasiyet etmişti.

Velit babasının bu vasiyetini tuttu. Haccac ve emsali *ümera* aleyhinde vukubulan şikâyet ve tezvirlerle kulak asmadı. Büyük İmparatorluğu bu demir pençelerle tutabildi. Zamanında, Emevilerden hiçbirine nasip olmıyan büyük zaferler kazanıldı.

Horasan Valisi *Kuteybe bin Müslim* Türklerle giriştiği kanlı mücadelelere daha büyük bir şiddetle devam etti. Bir taraftan Seyhun boylarına, diğer taraflardan Sint kıyılarına, Afganistan içerlerine, Kâşgar hudutlarına kadar akınlar yaptı.

Fakat bütün bu kanlı maceralara rağmen Türkellerini kat'i surette arap hakimiyeti altına alamadı.

Cezair ve *Fas* kıt'alarında Emevi hakimiyeti kat'i surette yerleşti. Buradan *İberik* Yarımadasına geçen ordular, İspanyayı fethettiler.

Bizans idaresinde bulunan, *Anadolu* ya gönderilen bir ordu, *Ankara* civarına kadar yürüdü; buradan *Amasya*, *Trabzon* ve *Üsküdar*a kadar giden akıncı kolları, geçtikleri yerleri talan ederek döndüler; Anadoluda yerleşilemedi.

Velitten sora halife olan kardeşi *Süleyman* (715-717) devrinde Bizans üzerine karadan ve denizden kuvvetler sevkolundu ve Bizans muhasara edildi. Bu defa da muvaffak olunamadı. Bundan sora halife olan *Ömer*in (717-720) pek az süren hilâfetini takip eden *Yezit II.* nin (720-724) halifeliği zamanında, Hazar Devleti orduları Kafkasların cenubuna geçerek Azerbaycanı istilâ ettiler (723). Bu halife zamanında Emeviler aleyhine her tarafta gizli faaliyet başladı. Haşimiler, biri Ali taraftarları, diğeri Muhammedin amcası *Abbas* sülâlesi taraftarları olmak üzere iki koldan çalışmaya ve propagandalarını genişletmeye ve Iraka, İrana, Horasana adamlar göndererek bir ihtilâl hazırlamaya başladılar. Her tarafta anarşi emareleri görülüyordu.

Hişam (724-743) böyle bir zamanda halife oldu. Şark hudutlarında Türklerin şiddetli darbeleri Arapları mağlûbiyetten mağlûbiyete uğratiyordu. Bu hudutlardaki türk - arap mücadelesi Hişamın bütün halifeliği zamanında devam etti. Kafkaslardan Azerbaycana inen Hazar orduları da Musula kadar geldiler. Arap kuvvetlerini tarumar ettiler.

Hişam, Hazar Türkleri çekildikten sora Anadoluya bir ordu gönderdi. Bu orduya iştirak eden Antakyalı meşhur *Battalgazi* muharebelerin birinde öldü, *Seyitgazi* kasabasında gömüldü.

Hişam bu Anadolu seferini dahildeki propagandacıları durdurmak için yapıyordu. Netice aksi oldu. Hariciler şimali Afrikaya kadar yayılarak orada büyük ihtilâl çıkardılar. Bu ihtilâl Endülüse de sirayet etti. Çok kanlar döküldü. Irakta da birçok isyanlar oldu. Hişamdan sora halife olan *Velit II.* (743-744) zamanında, yeni ihtilâller, isyanlar her tarafı kan ve ateş içinde bıraktı. Velit I. in oğlu *Yezit III.*

Velit II. yi öldürttü ve onun yerine halife oldu. Fakat kendisi de altı ay sora öldü. Bunun yerine geçen, kardeşi İbrahimi ordu kumandanlığında bulunan Mervan II. tanımadı, mağlûp etti. Şam tahtına kendi oturdu (744-750).

Şiiler, Hariciler, Emevi saltanatını yıkmıya uğraşırken, Emeviler de bu suretle birbirleriyle, boğazlaşıyorlardı. Son Emevi hükümdarı olan Mervan II. ihtilâlleri bastırmak için altı sene çalıştı. Herkesi yıldırma maksadile birçok vahşetlerde bulundu. Fakat Emevi saltanatını yıkmak için hazırlanan büyük ihtilâle mâni olamadı.

EMEVİLER DEVRİN-DE ŞİMALÎ AFRİKA KADA MÜŞKÜLLERİN YENİLMESİ İSPANYANIN FETHİ Halife Osman, zamanında Mısırın idaresine memur bulunan Abdullah ibni Saad Şimalî Afrikayı zaptetmek üzere mühim bir islâm kuvvete garba hareket etmişti (647). *Ber-ka* da bulunan Ukbe bin Nafi de bir kısım müslümanlarla bu kuvvete iltihak etti. O tarihte Şarkî Roma İmparatorluğu idaresinde bulunan Şimalî Afrikada Trabulusgarptan *Septe* boğazında *Tanca* şehrine kadar olan mıntakanın filen hâkimi *Çerçiz* namında bir berber idi. Bunun emrinde çoğu süvari olmak üzere 100,000 den fazla asker vardı.

Abdullah ibni Saadın kumandasındaki islâm ordusu Trabulus civarında *Çerçiz* kuvvetleriyle karşılaştı; 40 gün kadar devam eden birçok müsademelerle müslüman ordusu zayıf düştü ve durmıya mecbur oldu. Ancak geriden gelen mühim imdat kuvvetleri sayesinde kat'i muharebeyi kazandılar; *Çerçizi* harpte öldürdüler. Merkezi hükûmeti olan *Su-beytile* ile *Afrikiye* yi zaptettiler [1]. Bundan sora Afrikiyenin idaresi Ukbe bin Nafia verildi ve Abdullah bin Saad Mısırı idare etmek üzere oraya döndü.

Emevi saltanatı devrinde, Muaviye ve Yezit zamanlarında, Afrikiye valiliği gene Ukbe bin Nafia verildi. Ukbe bin nafi bu devirde *Tunusa* kadar istilâsını yürüttü ve orada Afrikiyenin hükûmet merkezi olmak üzere *Kayruvan* şehrini bina ettirdi (670). Ondan sora, Atlas dağları cenubundan garba yürüdü. *Sus* ırmağı boyunca kadîm *Sus* Hükûmeti memleketine girildi; ondan sora *Kanarya* adaları karşısında büyük

[1] Araplar, Bingazi ve Trabulusgarp mıntakasına Afrikiye, Tunus, Cezayir ve Fas kıt'alarına da *Mağribiaksa* diyorlardı.

Atlas Denizi sahillerine varıldı; o asra göre bu sahiller karaların sonu addolunuyordu. Bunun için Ukbe bin Nafi altında bulunan atı veya bir rivayete göre deveyi denize sürdü ve şöyle dedi: "Varap görüyorsun ki bu büyük derya yürümiye mâni olmasaydı büyük ismini daha ileriye götürürdüm."

Ukbe bin Nafi bu muvaffakiyetli hareketile Şarkî Romalıların elinde bulunan bütün Mağribiaksayı (Moritanya ülkesini) istilâ etmiş oldu.

Ukbe bin Nafiin bu muvaffakiyetleri, kendi tarafına celbeylediği Afrikiye ve Mağrip havalisindeki gayet cesur ve cenkçi *Berber-Hazar* kabilelerinin ve bilhassa bunlardan *Tavariklerin* yardımile olmuştu. Umumî olarak Berber denilen bu kabileler kendi ırklarını pek büyük tutarlardı. Kendi kendilerine âdemoğullarının en şereflişi gözü ile bakarlardı. Dilleri o zamanın mükemmel dili idi. Kendilerine mahsus rakamları, alfabeleri ve mütekâmil bir edebiyatları vardı. Berberler peygamberin adı Muhammedi tıpkı Türkler gibi "Mehmet," diye telâffuz ederlerdi. Natürist olan bu kahraman kavimler, islâmiyeti kolaylıkla kabul ve hazmedemediklerinden çok geçmedi, isyan ettiler. Ukbe bin Nafii ric'ate ve müstahkem olan Kayruvan şehrine sığınmağa mecbur eylediler. Orada mukavemete çalışan Ukbe bin Nafii ve askerlerinin çoğunu öldürdüler, sağ kalanlarını da esir ederek Kayruvan şehrini zaptettiler. Ve Berkaya kadar olan havaliye yeniden hâkim oldular. Bu mücadele esnasında Berberlerin başında *Kâmram-oğlu Kuseyle* adlı bir reis bulunuyordu.

Emevi halifelerinden Abdülmelik zamanında *Musa bin Nasir* Mısıra vali tayin olundu; ve bütün Afrikiyeyi Mağribin nihayetlerine kadar zaptetmek vazifesini aldı.

Musa bin Nasir, Berberleri tekrar yavaş yavaş elde ederek ve aralarına müslümanlığı sokarak yine onların yardımile ve onlardan topladığı askerlerle Ukbe bin Nafiin gitmiş olduğu sahile kadar bütün Şimalî Afrikayı yeniden elde etti ve bizzat Tañca şehrine kadar gitti. Orada iken *İspanya* yı fethetme karar vererek hazırlığa başladı.

İSPANYANIN FETHİ İspanya kıt'ası, Avrupanın garbı cenubisinde büyük bir yarımadadır. Avrupadan, *Pirene* dağlarile ve Afrikadan *Septe* boğazile ayrılır; şar-

kı Akdenizle, garbı ve garbışimalisi Büyük Atlas Denizile çevrilir.

Otokton ahalisi hakkında henüz ilmî malûmat kat'î değildir. Fakat, bu kıt'a muhtelif zamanlarda Hazar Denizi sahillerinden gelen ve yarımada'ya kendi isimlerini veren İberlerin; İtalyayı, Fransayı işgal etmiş olan ve bugün dahi Korsika adasında ve Jeneve garbındaki Alp dağlarında tipleri görülmekte olan Ortaasyadan gelmiş Ligürlerin; Fransaya ismini vermiş olan Ortaasya kavimlerinden Keltlerin ve Ural dağlarından gelen Alan-Türklerle onların refakatinde bulunan Süev ve Vandalların biribiri ardınca istilâlarına uğramıştır. Aynı menşeden gelmiş olan bu kavimler biribiri üzerine yığılmış ve Otokton ahali de dahil olduğu halde biribirleriyle karışmışlardır.

Alan-Türkleri kendi ırkından olan Süevleri, yarımada'nın şimaligarbisindeki dağlık mıntakaya yerleştirdiler. Vandallar Septe boğazı havalisinde yerleşmişlerdi. Yarımada'nın hepsinde ise hâkim unsur, Alan-Türkleri olmuştu.

Finikeliler de İspanyanın Akdeniz ve Atlas Denizi cenup sahillerine gelmişler ve birtakım şehirler bina ederek oralarda yerleşmişlerdi. (M. E. 1000 tarihinden mukaddem). Bu şehirlerden (*Guvadilkwir*) ırmağı üzerinde *İşbiliye (Seville)* ve *Kurtube (Cordae)* şehirleri bilhassa zikrolunabilir [1].

İyonyalılarından Foçalılar da İspanya sahillerinde birtakım şehirler yapmışlardır. Kartacalıların İspanyayı zaptettikleri ve oradan İtalya'ya geçtikleri malûmdur. Ondan sora İspanyaya Romalılar hâkim oldu.

Ortaasyadan yeni gelen istilâ cereyanlarıyla Avrupada vukua geldiğini bildiğimiz muhaceretler yüzünden Garbî Roma İmparatorluğu yıkılırken, İspanya dahi yeni gelen insan kütelleri tarafından istilâyâ uğradı. Bu istilâyı yapan Got (Kot) kabilesi idi.

Gotlar, İspanyada yerleşerek, bir devlet kurdular. Bu devlet, İspanyanın müslümanlar tarafından zaptına kadar üç buçuk asır (472-710) yaşamıştır. Devletin son Kırallı *Tuleytute (Toledo)* de oturan *Rodrikti*.

[1] İber Yarımadasına İspanya adını verenlerin Fenikeliler olduğunu söyleyenler vardır.)

İSPANYANIN FETHİ Gotlar, zamanla cengâverlik hassalarını kaybettiler. Tenperver oldular. Ahlâkları bozuldu. Hükümdarlık makamına geçenler halka zulme başladılar; fena idareden ve zulümden usanan halk, yer yer isyan hazırlığına başladı; Rodrik, dahi bir inkılâp neticesinde iktidar makamına gelmişti; fakat o da az zamanda selefi gibi harekete başladığından İsbiliye şehrinin büyük papazı ve sair müşteki ve muhalifler birleşerek İspanyanın cenup cihetlerinde aleni bir isyan hazırlığına giriştiler. İşte Musa bin Nasir İspanyayı fethetme karar verdiği zaman Gotların hali böyle idi. Bu tarih (711), Emevi halifelerinden Velidin zamanı idi.

Abdûlmelikin oğlu Velit, gayet korkak, değişik mizaçlı bir adamdı. Ömründe Şamdaki sarayından çıkmamış olduğu halde müslüman olduktan sora İslâm ordularının başına geçen kumandanlar onun adını garbın ve şarkın sonlarına kadar götürdüler. İslâm İmparatorluğu bu kumandanlar sayesinde şevket ve azamet kazandı.

İşaret ettiğimiz kumandanlardan biri de İspanyada Gotları mağlûp eden *Ziyadin oğlu Tarık* tır.

Yukarda söylediğimiz gibi Musa bin Nasir, Tancada İspanyayı fethetme karar verdi. Kırıl Rodrikin Septe şehri muhafızı "*Kont Jülyanus*," kendi kiralından gördüğü lâıyatsız muamelelerden gücenerek, Gotların içinde bulundukları vaziyeti, Musa bin Nasire bildirmekle beraber Septe şehrini de teslim edeceğini vadetti ve teslim etti [1]. Bu, Musa bin Nasirin kararını tatbikte başlıca bir teşvik oldu.

TÜRK İSPANYADA Musa Berberilerden *Tarık* adlı bir kahramanı İspanyada istikşafa memur etti. Tarık ırkdaşlarından bir müfreze alarak kayıklarla karşı yakaya geçti, vaziyeti tahkik ve ordunun çıkacağı sahayı keşfetti. Septe ve Tanca limanlarında gemiler hazırlandı. Aynı zamanda Berber - Hazar kabilelerinin en cesur ve cengâver olanlarından bir ordu teşkil edildi; bu ordunun Başkumandanı Berber - Hazarların *Tavarik* kabilesinden [2] Müslüman olmuş olan Ziyat namında bir adamın oğlu Tarık diye şö-

[1] Septe şehri Musa bin Nasirin hâkim olduğu Tancanın şarkı şimali ucunda ve Afrika toprağındadır.

[2] Bugün dahi bu eski türk kabilesi Tarıkın arapça cemi olan Tavarik adını taşımaktadır.

ret alan kahraman bir Türktü. 12.000 kişi kadar olan bu Berber-Hazar ordusu içinde arap ırkından ancak ve yalnız 300 kişi vardı.

Tarık, ordusunu gemilerle Septe boğazından karşı sahile geçirdi (711). Boğazın şark methaline bakan bir koyun şarkını kapıyan bir dil üzerine çıkardı (*Harita. 23*). Bu dil üzerinde bulunan bir dağı işgal etti [1].

O havalinin got valisi topladığı faik bir kuvvetle Tarık ordusunu karadan kuşattı. Yalnız sahil serbest kalmıştı. Bu vaziyet karşısında Tarık, şu kararı verdi: Çekilmek ümidini kaldırarak behemehal muzaffer olmak, yahut ordusu ile son neferine kadar beraber ölmek. Bu kararını şöyle tatbik etti; derhal sahilde bulunan bütün gemileri yaktırdı ve ordusuna hitaben dedi ki: “Sabır ve sebat ederseniz muzaffer oluruz. *Endülüs*ü fethederiz; aksi takdirde düşman hepimizi denize döker,,. Bundan sora ordusu ile düşmana saldırdı. Mağlûp ve perişan olan düşmanın ölümden kurtulanlarını takip ederek ilerledi. Şarktan garba doğru yayılarak *Kadis* civarına kadar olan yerleri zaptetti.

Got Kırallı Rodrik mümkün olan bütün vasıtalarını kullanarak 90,000 kişilik bir ordu topladı. Ve bu ordu ile Tarık üzerine yürüdü. Tarık ta etrafa yayılmış olan kuvvetlerini topladı. İki ordu *Kadis* cenubunda karşılaştı ve muharebe başladı.

KADİS MUHAREBESİ

Muharebe sekiz gün devam etti. Tarık ordusunda zâf ve firar emareleri görüldü. Bu manzara karşısında Tarık, atına atladı ve üzengileri üzerinde doğrularak yüksek sesle kaçanlara şu hitapta bulundu: “Ey Mağripli gaziler! Ey müslüman kahramanlar! Nereye gidiyorsunuz, gafilce hangi mahalle kaçmak istiyorsunuz? Düşününüz ki önünüz düşman, arkanız deryadır; sizin için çıkar yol fitrî şecaatinize dayanarak ve güvenerek kavga meydanında durmak ve dayanmaktır. Ey süvariler! Bana bakın ve benim gibi yapın,, dedi ve atını dörtnala kaldırarak düşman ordusu içine saldırdı, süvarileri kendisini takip ettiler. Tarık, düşman ordusunun sancağının dikili ol-

[1] Bu dağa Cebelitarık dendi. Septe boğazına da buna nispetle Cebelitarık boğazı denmiştir.

duğu yere hücum ediyordu; orada başında tacı olduğu halde fil dişinden yapılmış bir araba içinde Kırıl Rodriki sezdi. Ve derhal üzerine atılarak onu kılıcı ile kalbinden vurdu ve öldürdü. Kendini takip eden askerleri de düşman askerlerini parça parça doğradılar. Kırılın ölmesi, ve ordusunun tam hezimet, Got Devletinin dünya yüzünden kalkmasına bais oldu. Tarihte, *Kadis muharebesi* diye namalmış olan meydan muharebesi bu suretle bitti.

Bu zaferden haberdar olan Musa bin Nasir topladığı 10,000 süvari ve 8,000 piyade ile İspanyaya geçmeye karar verdi ve Başkumandan Tarık da kendisi gelinceye kadar emrini aldığı yerden ileri yürümemesini bildirdi.

Fakat Tarık, mağlûp düşman ordusunun serbest firarına müsaade ederek onların tekrar birleşmelerine meydan vermenin tehlikeli olacağını takdir ettiğinden şiddetle takibe koyulmayı elzem gördü. Ordusunu üç kola ayırdı. Bir kola bizzat kumanda etti. Diğerlerini emniyet ettiği kumandanların emrine verdi. Her kol mühim bir hedef üzerine yürüdü. Kendisinin bulunduğu kol ortada idi.

Kurtuba ve o hizaya kadar birçok şehirler zaptolunduktan sora üç kol birleşti. Önlere sıra Rodrik ordusunun kılıçtan kurtulanlarını şimale doğru kovalıyarak Got Kırallığının payitahtı olan *Taje* ırmağı üzerindeki Tuleytule karşısına varıldı. Tarık, müstahkem olan bu şehri muhasara etti. Mahsurlar mukavemetsiz şehri teslim ettiler (712). Tarık, İspanyaya ayak bastığından bir sene sora, üç buçuk asırlık bir devletin o zamana göre en eyi teçhizatlı ve kendi ordusundan on misli kuvvetli ordularını mahıv ve perişan ederek payitahtına girmiş ve Got Devletinin taç ve tahtını ortadan kaldırmış bulunuyordu.

Tarık, Tuleytulede hükümdar sarayına girdiği zaman, yanyana dizilmiş 25 got kırılının murassa taçlarının sahibi oldu.

Musa bin Nasir, yukarda söylediğimiz gibi, topladığı berber ordusu ile Guvadilkıvir (Vadülkebir) ırmağının denize döküldüğü yer civarlarında İspanya sahiline çıktı. Tarık ordusunun yürüdüğü istikamet in daha garbindan yürüyerek İşbiliyeye vardı. Orada esaslı surette yerleştikten sora, garbı şimali istikametinde yürüyerek *Luzitanya* (Portekiz) kıtasını

istilâ etti. Bir aralık *Guadiyana* ırmağına doğru geridönerek bu ırmak kenarında bulunan *Merida* kalesine geldi. Bu şehir yüksek kuleli, gayet sağlam bir surla çevrilmiş müstahkem bir kale idi. Ölen Kırıl Rodrikin karısı ve birçok got büyükleri bu kaleye sığınmıştı; orasını müdafaa ediyorlardı. Musa bin Nasirin teslim teklifi reddolunduğundan kale muhasara altına alındı. Muhasara uzun sürdü. Musa bin Nasir, bu kale karşısında bir türlü muvaffak olamıyordu. Afrikadan yeniden süvari ve okçu olmak üzere oğlu *Abdülâziz* kumandasında bir berber ordusu getirtti. Bunun üzerine kaledekiler bazı müsaadeli şartlarla teslim oldular.

Musa bin Nasir, rehin olarak kırılın karısını ve birkaç zadeğânı beraber alıp Tuleytule şehrine hareket etti. Bu esnada Tarık, şimalde *Kastil* arazisini kâmilten zaptetmiş bulunuyordu. Musa bin Nasirin gelmekte olduğunu işitince, onu çok uzaktan karşılamak üzere gitti. Buluştuklarında, kendisinin evelce göndermiş olduğu emri ne için tatbik edemediğini, kemali tevazu ve ihtiram ile arzetti. Fakat Musa bin Nasir, Tarıkın, bunca muharebeler ve fetihlerle kazanmış olduğu nam ve şöhretin, kendi şöhretini gölgede bıraktığını düşünerek, haset hissine kapılmış olduğundan, Tarıka fena muamele etti. Tuleytuleye geldikleri zaman Tarıkın zaptettiği bir şehirden almış olduğu "*Maidei Süleymanî*," denilen meşhur ve gayet kıymetli tablayı halifeye göndermek üzere Tarıktan istedi. Bu tabla gayet büyük zümrütten yapılmış 36 ayaklı idi; gûya Süleyman zamanından kalmış ve soraları Kudüsten İspanyaya nasılsa intikal etmişti. Tarık tablayı verdi, fakat bir ayağını icabında tablayı alanın kendisi olduğunu ispat için gizledi. Musa bin Nasir bundan sora Tarıkı, başkumandanlıktan azletti. Bu hâdise Şama aksetti. Halife tarafından gelen bir tekdirname üzerine, Musa bin Nasir, Tarıka alenen tarziye verdi ve barıştılar.

Musa bin Nasirin, Tarıka, bu yolda muamele etmesi, onun şan ve şerefini çekememiş olduğundan başka daha mühim bir sebep vardı. O da, ırk davası idi. Filhakika Musa bin Nasir Arap, Tarık *Türk* idi.

Birlikte çalışma. — Tuleytule merkez olmak üzere muhtelif istikametlerde fetihlere devam olundu. Musa bin Nasirin

oğlu Abdülâziz, şark ve şarkıcenubî cihetlerine memur oldu. Tarık şimalişarkî istikametinde yürüdü. Taje ırmağı kaynaklarına kadar, birçok geçilmesi güç dağları muvaffakiyetle aşarak İber ırmağı vadilerine vardı. O kıt'anın en büyük şehri olan Saragostayı muhasaraya başladı.

Musa bin Nasir dahi Saragosta önünde Tarıkla birleşmeyi kararlaştırdıktan sora, garbışimalî havalisinden dolaşarak istilâda bulunacaktı.

Musa bin Nasir ordusu ile Tarık orduları birleştikten sora Saragosta zaptolundu. Bundan sora tekrar iki kola ayrıldılar. Musa bin Nasir şimale yürüdü. Pirene dağlarını aşarak Fransanın Akdeniz sahiline yakın *Narbon* (Arbona) şehrine kadar ilerledikten sora tekrar Pirene dağlarından geriye döndü, Tarık ise henüz zaptolunmamış yerleri ve şehirleri zaptetmekle uğraştı

Bu hareketler neticesinde koskoca İspanya kıt'ası nüfusu-na karşı, bir avuç berber kuvvetlerinin az zamanda temin ettikleri büyük muvaffakiyetler, cidden zikrolunmağa değer.

Tarıkın, islâmiyete yaptığı bu büyük hizmetlerine mukabil Musa bin Nasirin ona karşı takdir ve muhabbet hasıl etmesi lâzımgelirken, bilâkis ona daha ziyade kin ve kıskançlık peyda ediyordu.

Bu çirkin hisleri besleyen yeni sebepler de vardı.

Musa bin Nasir, hergün ziyadeleşen ihtiyarlık hırsile, muharebelerde alınan ganimetleri tamamilen kendi şahsına hasrederdi.

Tarık ise bilâkis bu ganimetleri usulen halifeye gönderdiği beşte birinden maadasını kâmilten askerlere dağıtırdı. Bu sebeple bütün ordu, Tarıkın meclûbu idi. Musa bin Nasirin adeta idare ve ordu üzerinde hiçbir nüfuzu kalmamıştı.

İşte bu hal, Musa bin Nasiri çıldırtıyordu. Bu vaziyet Şamda duyuldu. Halife Velit, muhakeme etmek üzere her ikisini Şama getirtti. Fakat bu sırada Halife Velit öldü; yerine Süleyman geçti (715). Daha evel gelen Tarık, sorguya çekildi. Haklı olduğu teslim edildi. Musa bin Nasir çok sora geldi. Sebebi, Tuleytule, Kurtuba ve İşbiliyede toplamış olduğu malları beraber getiriyordu. Bu da sorguya çekildi. Musa bin Nasir yukarda bahsi geçen Maideyi kendi ele geçirmiş beyanile halifeye göndermişti. Bu mesele ortaya konuldu. Tarık Maidenin saklamış olduğu bir ayağını meydana çıkardı ve Maideyi ken-

disinin ele geçirmiş olduğunu ispat etti. Musa bin Nasirin yalancılığı meydana çıktı. Bunun üzerine tahkir olundu. Bundan meysus olan Musa bin Nasir Hicaza gitti ve orada öldü.

Tarık ve Musa bin Nasir, İspanyadan ayrıldıktan sora, orada kalan Musa bin Nasirin oğlu Abdülâziz *Mağrip* ve *Endülüse* emîr unvanile vali tayin olundu.

Abdülâziz, idare merkezini, Tuleytuleden İşbiliyeye nakletti; orada Kırıl Rodrikin dul karısile evlendi; bu evlenme fena tesir yaptı.

Abdülâzizin karısına uyarak hıristiyanlarla anlaştığını ve onlara dayanarak yeniden Got Devletini ihya ve bizzat onun müstakil hükümdarı olmak niyetinde bulunduğu söylenmiye başlandı. Bunun üzerine gizli bir cemiyet teşekkül etti. Bu cemiyet, Abdülâzizi sarayında öldürdü. Bunun ölümü üzerine Halife tarafından vali gelmediğinden, Abdülâzizin amcası *Eyup bin Habip* halifenin tasdikine kadar, reisler ve şeyhler tarafından hükûmetin idaresine intihap olundu. Bu adam da idare merkezini İşbilyeden Kurtubeye nakletti. Bundan sora meşhur Abdürrahman bin *Abdullahül Gafikiye* kadar tayin olunan valiler zamanında Fransa istilâsına başlandı. Pirene dağları aşıldı. *Garonna* ırmağına kadar *Tolosa* (Tulus) *Karassona*, Narbon şehirleri zaptolundu. Oradan şarkı şimalî istikametinde yürünerek Ron ırmağı havzasına girildi. *Liyon* (Lugdumm) şehri alındıktan sora daha şimale *Son* (Sagunna) vadisine çıkıldı. Bundan sora Son ırmağıle Luvar ırmağı arasında Sen ırmağının kolu üzerinde *Otun* şehri zaptolundu ve bu mıntakada daha ilerlere kadar gidildi. Bu son istilâyı yapan Vali "*Anbese*," zaptettiği memleketlerin tanzimi maksadile Otundan geridönerken bir muharebede yaralandı ve öldü.

Bundan sora birtakım valiler daha tayin olundu.

**ABDÜRRAHMAN-
NÜL GAFİKİ
(729)**

729 tarihinde Abdürrahmanül Gafiki vali oldu. Bu zat evvelâ memleketleri bizzat dolayarak idareyi tanzim etti. Orduyu takviye etti. Bu işlerle üç sene uğraştı. Ondan sora Pirene dağlarını geçerek Fransanın istilâsına girişti. Fransanın garbindan şimale ilerledi. *Bordo* yu zaptetti. Mukavemet görmeden *Gurun* (Garon) *Dordonya*, *Şarant* ırmakların:

geçti. Luvar ırmağı havzasına vardı. *Poatye* şehrini aldı. Ondan sora Luvar ırmağının ası! kolu üzerinde *Tur* şehrine vardı ve şehri zaptetti. Şehre giren askerler Abdürrahmanın bütün tedbir ve gayretlerine rağmen yağmaya daldılar. Nizam ve intizam kalmadı; bu hal hezimet sebebi oldu. Çünkü tam bu esnada frank reislerinden *Şarl Martel* faik bir ordu ile göründü. Abdürrahman ordusuna intizam vermek üzere *Pu-vatye* şimaline çekildi; orada *Şarl Martel* ordusu ile muharebeyi kabul etti (732). Fakat kendisi şehit olduğundan ordusu, gece muharebe meydanını terkederek *Narbon* umumî istikametinde çekildi. Kumandansız kalmış olan bu ordu, *Narbona* kadar *Şarl Martel* tarafından takip olundu. Fakat *Narbonu* islâmların elinden almaya muvaffak olamadı. Bu muharebe ve bozgunluk tarihinde *Poatye muharebesi* diye meşhurdur.

Abdürrahman *Poatye* muharebesinde muvaffak olsa idi müslüman orduları Fransayı tıpkı İspanya gibi kâmilten zaptetmiş olacaktı. Ondan sora da *Almanyayı* zaptederek *İstanbul* üzerine yürüyeceklerdi. Aynı tarihlerde *Bizans* taz-yik eden şark müslümanlarla karşılaşacaklardı. Bu suretle bütün Avrupa, müslümanların hüküm ve nüfuzu altına girmiş olacaktı. Burada şayanı ibret bir vak'ayı hatırlatalım:

Büyük Türk Başbuğu *Attilâ*, bu tarihten 280 sene evel (451) ordusu ile Abdürrahmanın Luvar ırmağı üzerinde vâsil olduğu *Tur* şehrine 100 kilometre şarkta yine Luvar ırmağı üzerinde *Orlean* a gelmiş ve zaptetmişti. [1] Tıpkı Abdürrahmanın askerleri gibi *Attilânın* askerleri de *Orlean* şehri içinde yağmaya ve bol buldukları şarap fıçılarını boşaltmaya dalmışlar; tam bu sırada *Aetiyüs*, müttefik ordularının başında olarak şehir civarında görünmüştü. *Attilâ* ordusunu toplıyabilmek ve ona intizam verebilmek için *Şalon* civarında *Katalon* ovasına çekilmeye mecbur olmuş ve orada verdiği meydan muharebesinde muvaffak olamamıştı. Eğer böyle olmasaydı bütün Avrupa, Türklerin nüfuz ve hakimiyeti altına girebilirdi. 280 senelik fasıla ile *Attilâ* idaresindeki Hun - Türklerinin *Orleanda*, müslüman Berber-Hazar Türklerinin de *Turdaki* basit ihmalleri yüzünden büyük tarihî neticelerden

[1] Bu mesafe Eskişehirden Ankaraya doğru Sakaryaya olan mesafe kadardır. Sakarya meydan muharebesinde Türklerin Grekleri mağlûp ettiği muharebe cephesinden küçüktür.

mahrum kalınmıştır. Bunun bir aynına da yağma sebebiyle değil fakat tedbirde müsamaha yüzünden Viyana kapılarında Osmanlı - Türklerinden *Kara Mustafa Paşa* ordusunun inhi-zamında tesadüf edeceğiz.

İSPANYADA FENA İDARE

Poatye bozgunluğundan sora Pirene şima-
lindeki memleketler birer birer elden çıktı.
İspanya ahalişi de, Şamdan gönderilen vali-
lerin idaresinden, inemnün olmuyorlardı. Yer yer karışıklık-
lar çıkıyordu. Afrikiyede de sükûn ve intizam tam değildi.
Muhtelif mıntakaların idaresine memur emirler kendilerine
göre keyfî birtakım idareler teşkiline sapıyorlardı. Asıl teh-
likeli vaziyet, İspanyanın, bilhassa dağlık olan şimaligarbî
mıntakasinda, *Asturiye* ve *Gallaçya* memleketlerinde baş gös-
terdi. Malûmdur ki bu mıntakada Alan - Türkleri ile
beraber gelen Süevler yerleşmişti. Müslümanlar gayet
sarp olan ve Süevler tarafından cesurane müdafaa edilen
mınatkada pek uğraşmak istemediler: adeta orasını İspanya
haritasından hariç tuttular. Gotlar da bu kıtadaki Süevleri ita-
at altına almamış ve serbest bırakmışlardı. İslâmların İspanyayı
istilâsı zamanında, birçok yerli ahali de kaçıp bu mıntakaya
iltica etmişlerdi. Süevler kendileriyle birleşen bu halkla bera-
ber müslümanlara taarruz için fırsat gözetiyorlardı. Puvatye
bozgunluğu bu fırsatı hazırladı; bundan sora Süevler dağla-
rından çıkarak etrafa yayılmağa başladılar. Bunların başların-
da ötedenberi *Belay* adında bir de reisleri vardı; daha soraları
reislerine kiral unvanını verdiler. 745 te Belayın damadı
Alfons Kırıl oldu. Bir taraftan da müslüman emirler, cenupta
Kurtube havalisinde, şimalde Saragosta ve havalisinde istiklâl-
lerini ilân ettiler. Bu vaziyetler karşısında ileri gelen memleket
reisleri bir meclis topladılar ve meşhur Ukbe bin Nafiin
hafitlerinden *Yusuf bin Abdürrahman* namında bir zati İspan-
ya hâkimi intihap ettiler (747). Bu tarihe kadar İspanya
valileri Şam halifeleri tarafındrn tayin olunuyordu; Gerçi hal-
kın intihap ettiği bu hâkimi, halife tasdik etmiş ise de, artık
İspanya idaresi müstakil olmuş, halifeye tâbi olmak manasız
bir sözden ibaret kalmıştı. Zaten bu sıralarda, Şamda, Emevi
saltanatı yıkılmış yerine Abbasî Hilâfeti kaim olmuş bulun-
yordu. İspanyada Abbasiler tarafını tutanlar kuvvet toplıya-
rak Yusufun üzerine yürüdüler. Yusuf bunları mağlûp ede-
rek vaziyete hâkim oıdu. Bundan sora Abbasilerin katlia-

mından kurtulup kaçan Emevilerden *Abdürrahman*, İspanyaya gelecek ve orada Endülüs İslâm Devletini teşkil edecektir. Bu devletten ayrıca bahsedilecektir.

TÜRK-ARAP MÜCADELESİ

Halife Ömer zamanında (634 - 644) islâm orduları Nihavent muharebesinde (642), muvaffak olarak bütün İrana hâkim olmuşlardı. İranın son Sasanî hükümdarı Yezdicert, Merv şehrine kaçarak Türklere iltica etmişti. Araplar Yezdicerti takiben şarkta Garbî Türk Devleti hudutlarına kadar ilerlemişler ve Türklerle temasa gelmişlerdi. Bu tarihlerde Garbî Türk Devleti, Çin entrikaları ile son inkıraz günlerini yaşıyordu. Filhakika, 659 da bu Türk Devleti mahvolmuş ve türk memleketleri birtakım hanlar ve beyler elinde parçalanmış ve baştan başa anarşi içinde kalmıştı. Türk beyleri birbirleriyle boğazlaşıyorlardı; garptan gelen arap istilâsına karşı birlik vücuda getirecek halden uzak bulunuyorlardı. Halbuki Araplar bütün İrana sahip olmuşlar, İranlıları 10: 15 sene zarfında müslüman yaparak kuvvetlenmişlerdi. İşte türk arap mücadelesi, bu hal ve şart içinde başlamıştır.

Araplar Halife Osman zamanında (644-656) ahalisinin büyük bir kısmı Türk olan Horasan mıntakasında kat'i surette yerleştiler ve şarka doğru ilerlemeye başladılar; *Herat* ve *Belh* şehirlerini zaptettiler, Ceyhun ırmağına dayandılar.

Muaviye zamanında Horasan, şarka yapılacak seferler için emniyetli bir hareket merkezi haline konuldu. Bu kıt'aya Basra ve Kûfeden 50,000 kadar arap muhaciri gönderilerek yerleştirildi. Türklerin üzerine atılmak için artık fırsat gözetleniyordu; bu fırsat gecikmedi; hakikaten *türk beyleri* ve hanları arasında birbirile vuruşmalar başladı. Bundan istifade eden Araplar derhal *Toharistan* ve *Maveraünnehir* gibi Türkellerine tecavüze başladılar. Bu suretle başlayan mücadele Emevilerin inkırazına kadar devam etti. Bununla beraber Arapların türk memleketlerine olan tecavüzleri Abdülmelik devrine (685-705) - yani 30 sene - kadar adi çapulcu akınlarından ibaret kalmıştır.

ARAP TAARRUZU- NA UĞRAYANTÜRK MEDENİYETİ

Maveraünnehir ve Toharistanda bu devirde büyük bir medeniyet yaşıyordu. Çin ve Hint ile İran ve şarkî Roma arasındaki ticaret tamamen bu memleketlerdeki Türkler elinde bulunuyordu. *İnci* ırmağının altın saçan kıyı-

ları sayısız mamur köyler ve şehirlerle süslü idi. *Buhara Hanlığı* dahilinde 40 büyük şehirle, binden ziyade mamur köy vardı. Bu havalinin umranı, refahı dillerde destan olmuştu. *Taşkent Hanlığın* da da elliden fazla şehir bulunuyordu. Her tarafta büyük ve zengin çiftlikler vardı. Ekilmemiş, işlenmemiş bir karış toprak yoktu. *Semerkant, Buhara Baykent, Herat ve Belh* gibi büyük şehirlerde. Çin, Hint, İran ve Şarkî Roma ile ticarî muameleler yapan büyük ve zengin tacirler çoktu. Bu tacirlerle büyük çiftlik sahipleri memleketin imarı hususunda rekabet ediyorlardı. Buhara mıntakasının (*Sogdian*) kâğıt fabrikaları, ipekli kumaşlar imal eden tezgâhları, altın gümüş avani ve ziynet eşyası yapan müesseseleri, kıymetli taşlar, mücevherler işleyen imalâthaneleri muttasıl çalışıyorlardı. Tekinlerin, beylerin büyük tacirlerin yüksek birer san'at eseri olan kâşaneleri, kıymettar eşyalarla dolu idi. Arap istilâsından birkaç sene evel bir türk beyinin çin imparatoruna gönderdiği hediyeler arasındaki halılarla mücevherli bileziklerdeki san'at ve incelik, çin sarayını hayretler içinde bırakmıştı.

Çinli bir müverrih, VII. asırda Buhara kıt'asının umranından bahsederken Kuşaniye şehrindeki bir köşkü, en bedi eserlerden biri olarak tasvir ediyordu: bir san'at harikası olan bu iki katlı muhteşem köşkteki büyük salonun duvarlarından birinde eski türk hakanlarının, diğerlerinde de Çinde ve Hintte hüküm süren türk imparatorlarının tasvirleri bulunuyordu. Kuşaniye beyi her sabah bu salonu ziyaretle tasvirler önünde iğiliyordu.

Çinli diğer bir müverrih te *İstihan*daki *Tusi* mabedinde bulunan altın heykellerden, altın ve gümüş ziynet eşyalarından pırlanta, zümrüt ve yakut gibi mücevherlerden üzerlerinde eski Hanların tuğraları bulunan altın avaniden havret ve takdirle bahsetmektedir.

Ticaretle Çine, Hinde, İrana, Bizansa gidip gelen *Suğdaklar* (Maveraünnehir Türkleri) açıkgoz, cesur, gürbüz, çevik insanlardı. Askerlikteki meharetleri gibi ticaretteki kabiliyetleri de yüksekti. Kendilerine mahsus yazıları olan Suğdakların en küçük köylerinde bile bir mektep bulunuyordu. Maveraünnehir ve Toharistandaki fikrî hareket ve irfan, o asırda Asyanın her tarafından daha yüksekti.

Buralardan Hinde, Çine İç Türkellerine giden âlimler, türk irfanını oralarda neşrediyorlardı.

719 tarihinde *Saganyan* Tekini *Tiçe*, Çine gönderdiği *Tamuça* isminde bir âlimi İmparatora şöyle tavsiye etmişti: “Tamuça, nüfuzu nazar sahibi büyük bir âlimdir. Kendisine sorulacak hiçbir mesele yoktur ki hal ve izah edemesin. Tamuça ile bizzat görüşerek dinler hakkındaki mütaleasını dinlemenizi rica ederim. Bu temas neticesinde bu zatin irfan ve malûmatının ne kadar geniş olduğu tezahür edecektir.”

730 tarihinde *Nanto* isminde diğer bir âlim; sefaretle Toharistandan Çine gitmiş, beraberinde çin âlim ve tabiplerinin hiç bilmedikleri birçok eczayı tıbbiye ve ispençiyariye götürmüştü. İşte Arabistan çöllerinden taşan bedevî seylâbeleri İran ovalarını geçtikten sora bu mamureleri silip süpürmeye gidiyordu.

Araplar, Türkellerindeki servet ve umranı görünce buralara sahip olmak için bütün hırslarile çalıştılar. Büyük ganimetler elde etmek ümidi onları tahrik eden kuvvetli bir amil oldu.

ABDÜLMELİK ZAMANINDA BAŞLIYAN MÜCADELE Abdülmelik zamanında (685-705) ilk seferler akim kaldı. Küçük beyler gerçi Araplara karşı birleşmediler. Fakat memleketlerini ayrı ayrı kahramanca müdafaa ettiler. Hatta bir aralık Ceyhunu geçmiş bulunan Arapları tekrar Ceyhun garbına attılar.

Abdülmelikin cülûsundan dört sene eveldir ki Asya Türk İmparatorluğu yerinde Türk Kutluk Devleti kuruluyordu (681). Kutluk Devletinin ikinci Hakanı *Kapagan* (691-719) Türk Devletini tensik ederek Türkeşleri, Karlukları hakimiyeti altına aldığı sıralarda kardaşı *Kutluk Han* ın oğlu *Gül Tekin* i Suğdakları tanzim etmek üzere Maverâünnehire gönderdi.

Abdülmelik te Horasan valiliğini Irak valisi bulunan meşhur Haccacın uhdesinde bulunduruyordu. Türk-arap mücadelesi bütün şiddetile başlamış bulunuyordu. Haccac, en meşhur kumandanlarını Türkler üzerine saldırdı. Fakat Türklerin cesaret ve kahramanlığı önünde bu kumandanların şahsî liyakatleri pek çabuk sönüyordu. Arap kumandanları ancak türk beyleri arasındaki rekabetten istifade etmek suretile bazı hareketlerde bulunabiliyorlardı.

Nihayet Haccaç, meşhur *Kuteybe* yi Türkellerinin fethine memur etti (705).

Kanlı bir kumandan olan *Kuteybe*, maveraünnehir ve Toharistanın küçük beyleri arasındaki rekabetten ve Kutluk Devleti Hanlarının uzak olmalarından istifade ederek büyük askerî harekâta başladı. Aşağı Toharistanda bazı şehirleri aldı. Buharada o zaman Asyanın en büyük ve en zengin ticaret merkezi olan *Baykent* şehri üzerine yürüdü (707). İki ay uğraştıktan sora kale duvarlarını delerek şehir halkını musalâhaya mecbur etti. Araplar sulhan Baykende girdiler. Fakat şehrin zenginliğini görünce şaşırdılar. Talan edebilmek için bir karışıklık çıkardılar. Bu güzel ve mamur şehri birkaç gün yağma ettikten sora yaktılar, yıktılar. Şehirde eli silâh tutabilecek nekadarkı Türk varsa vahşiyane boğazladılar. Kadınları ve çocukları da esir ederek Horasana gönderdiler.

Katliamlar yapmak suretile tecavüze başlıyan *Kuteybe*, hayatının son günlerine kadar bu vahşette devam etti. Baykentten sora *Talkan* mamuresi de tahrip edildi. Burada da tüyler ürperten korkunç bir katliam yapıldı; Araplar, teslim olan Türkleri kılıçla doğramaktan yorulunca zavallıları sıra sıra ağaçlara astılar. Talkana giren yolun altı kilometre uzunluğundaki kısmı iki taraflı ağaçlara asılan insan cesetleriyle korkunç bir koruluk şeklini aldı.

Kuteybe, on iki sene (705-717) zengin ve mamur Türkellerinin yağma ve tahribile uğraştı. İştirilmedik facialar yaptı. Birçok mamur ve zengin şehirleri yaktı, yıktı. Asırlardanberi zengin ve nurlu bir medeniyet yuvası olan bu güzel mamureler yerinde yanık harabelerden başka bir şey bırakmadı. Fakat bütün bu vahşetlere rağmen Türkleri kat'i surette arap boyunduruğuna sokamadı. O kadar ki Semerkant Türkleri *Kuteybeye* cizye vermeyi kabul eden hanları *Tarhun* u halettiler. Yerine *Gurak Han* ı geçirdiler (709). Ve mücadeleye devam ettiler. *Kuteybe* Semerkanda, altı sene uğraştıktan sora ancak 711 de girebildi.

Harzem kıt'asında da aynı facialar oldu: *Kuteybe* zengin ve mamur Harzem şehirlerini yağma ettikten sora kardeşi *Abdürrahman* ın esir ettiği 4000 türk gencini boğazlattı.

Emevilere yaranmak için geçtiği mamurelerde yanmış harabeler ve parçalanmış türk cesetlerinden başka bir şey

bırakmıyan Kuteybenin oynadığı bu dıram, kesik başının halife Süleymanın ayakları altına atıldığı zamana kadar devam etti (717). Bu vahşiyane tecavüzlere rağmen Kuteybe, Maverâünnehir ve Toharistanın kat'i surette Araplara geçmesini ve islâm dininin buralarda yayılmasını temin edemedi.

Kuteybe katledildikten sora Maverâünnehir ve Toharistandaki beyler birleşerek Arapları yurtlarından sürüp çıkardılar. Yalnız Buhara, Semerkant gibi Arapların ve müslüman olmuş Türklerle müslüman İranlıların yerleştikleri şehirlerde Araplarla müşterek bir idare kaldı.

Emevilerin Horasan Valisi *Eşres*, hiç olmazsa Buhara ve Semerkant mıntakasında tutunabilmek için islâm dinini kabul edecek olan Türklerden cizye alınmıyacağını ilâna mecbur oldu. Bu ilân, aynı zamanda müslüman olacak Türklerle Araplarla müsavi hukuk verileceğini de ihtiva ediyordu. Tahammül edilmeyecek kadar ağır olan cizyeden kurtulmak için Buhara ve Semerkant Türklerinden birçoğu islâm dinini kabul ettiklerini söylediler. Fakat halkın mühim bir kısmının müslümanlık iddiasile cizye vermemesi varidatı birdenbire durdurdu. Buhara kıt'asını Emevilerin malikânesi addeden Şam sarayı telaşa düştü. Müslüman olan Türklerden de cizye alınmakta devam edilmesi emrini verdi. Fakat bu emir, yeni isyanlara sebep oldu.

Bu tarihlerde, Seyhun ırmağı boylarında Türkeş Devleti teşekkül etmiş bulunuyordu. Maverâünnehirde müslüman olan ve olmıyan Türkler birleşerek Türkeşler Hanı *Sulu Han* dan yardım istediler. Sulu Han yardıma koşarak Arapları Maverâünnehirden sürüp çıkardı; Ceyhun boylarına kadar olan sahada arap kuvveti bırakmadı. Sulu Han, birkaç sene sora da Toharistanı temizledi. Sulu Han öldükten sora Türkeş Devletinin Kara Türkeşler ve Sarı Türkeşler diye ikiye bölündüğü malûmdur. Karalar ve sarılar mücadelesi her ikisini de zayıf düşürdü. Bundan istifade eden Araplar kovuldukları yerlere tekrar girebildiler. Bu defa da Türkler, müdafaadan ve Arapları hayli sıkıştırmaktar geridurmadılar. Gerçi Maverâünnehir ve Toharistanın küçük beylikleri müstevililere karşı aralarında devamlı bir ittifak yapamadılar. Fakat İranlılar, Suriyeliler ve Mısırlılar gibi vatanlarını da kolayca teslim etmediler. Her beylik kendisini senelerce müdafa etti. Sukut eden şehirler bile

fırsat buldukça Emevilerin zalim idaresine karşı silâha sarıldılar. Çapulcuları kovdular. Bir asır kadar süren türk, arap mücadelesine ve Arapların Tibetlilerle ittifak eylemiş olmasına rağmen Emevilerin sukutunda Maverâünnehir ve Toharistandaki küçük beyliklerden hemen hepsi varlığını muhafaza ediyordu.

**ARAPLARIN TÜRKLER ALEYHİNDE
TATBİK ETTİĞİ
SİYASET**

Arapların Türkler hakkında tatbik ettikleri siyaset zulüm ve tenkille hulâsa edilebilir. Arapçılık siyasetini takip eden Emeviler devrinde Araplar Türklere, islâm dinini kabul edenlerine dahi hakaret gözüle bakmak istemişlerdi; halbuki Türkler kendilerini Araplardan çok yüksek görürlerdi. Araplar, Türklerin canını, malını kendileri için helâl sayarlardı. Arap halifeleri ve onların mümessilleri Türkler için hiçbir hak tanımak istemiyorlardı. Cizye ve haraç toplarken ve bütün muamelelerde her türlü eza ve cefa reva görülürdü.

Arap kumandanları, Türkellerini kan seylâbelerine boğan tecavüzlerinde çöl Araplarının yağmagerlik hislerini tatminden başka bir gaye takip etmiyorlardı. Arap halifeleri Şam saraylarının israf ve eğlencelerini temin için kumandanlarını yağmacılığa teşvik ederlerdi. Bir asra yakın devam eden bu tahripçi arap istilâsının yegâne ve meş'um neticesi şu oldu: Türkellerindeki yüksek medeniyet bütün eserleriyle beraber mahvoldu. Bunca mamur ve zengin şehirler birer birer harabe haline geldi.

Arapların istilâ maksatlarını islâmlığın neşri gibi dinî bir mefkûreye atfetmek kat'iyyen doğru değildir. Bilhassa Emevi halifelerine, inanmadıkları ve çok kere tahkir ettikleri Muhammet dininin neşri gibi bir maksat atfetmek, hakikatten çok uzaklaşmaktır. Onlar yalnız zengin ve mamur ülkeleri talan etmek, gittikçe genişliyen bütçelerine yeni yeni varidat membarları bulmak gibi hasis emeller arkasında koşmuşlardır.

Asırlardanberi hâkim yaşıyan Türkler, tabiatile bu çapulcuların hükmü altına giremezlerdi. İslâm dinini kabul ederek efendilikten mevaliliğe (köleliğe) inemezlerdi. Bunun içindir ki Emeviler bir asra yakın bir müddet uğraştıkları halde Türkler arasında islâm dinini yayamamış ve küçük

türk beyliklerini bile hakimiyetleri altına alamamışlardır.

Türkler ancak kendilerini mevali yapmak istiyen Arapların efendisi olma karar verdikten soradır ki kütle halinde islâm dinine girmişlerdir.

Şiilerin, Haricilerin ve Abbas sülâlesine mensup olanların Emeviler aleyhinde çalıştıklarını biliyoruz. Bunlar aynı maksat için Emevileri ortadan kaldırmak üzere çalışan, dinî ve siyasî fırkalar haline geldi. Bu fırkaların Emevilere düşmanlığı, en nihayet

Haşimî ve Emevî sülâlelerinin eski husumetlerine irca olunabilir. Acemler de Kerbelâ vak'asını esas tutarak Ali taraftarı oldular. Bu taraftarlık Acemler için bir perde mahiyetinde idi. Hakikatte onlar sevmedikleri Araplara ve islâmlığa düşmanlık duygusile hareket ediyorlardı.

Türlere gelince, onlar Arapların bunca zulümlerini görmüş olduklarından ve bilhassa çok bağlı oldukları istiklâllerine Arapların tecavüz ettiklerinden onlara açıktan düşman olmuşlardı. Emevilerin takip ettikleri siyaset Arap olmıyan kavimlerin kendi aleyhlerindeki düşmanlıklarını şiddetlendirmiştir.

Emevilerin dahilî siyaseti istisnasız bütün Arapların başka milletlere faik olduğu iddiasına istinat ediyordu. Bu iddia Araplardan kat kat yüksek olan başka milletlere çok ağır geliyordu. Araplar Arap olmıyanların arkasında namaz kılmazlardı. Onlarla bir arada dolaşmazlardı. Arap olmıyanlara mevali (köle) nazarile bakarlardı. Arap olmıyan analardan doğan prensler tahttan mahrum edilirdi. Zaptolunan memleket ahalisinin bütün servetleri ellerinden alınırdı. Asırlar zarfında tesis etmiş oldukları medeniyet esasları, kitabeler, abideiler, şehirler, mamur köyler imha edilirdi.

İşte Emevilerin bu siyaseti neticesi olarak Türkler ve Acemler, Emeviler aleyhinde çalışan fırkalara yardım etmeye başladılar. Bu suretle Araplardan başka milletler kendi nam ve hesaplarına millî teşekküller vücuda getirdiler. Bu millî fırkalara islâm tarihinde, *Şuubiye*, derler.

Şuubiye mensupları Arapların hiçbir suretle diğer kavimlerden yüksek olmadıklarını iddia ederler ve onların bilâkis kusur ve noksanlarını sayarlardı. Bu hususta eserler bile yazmışlardı.

Şuubiyecilerden bilhassa Türk olanlarının, Arapların manasız ve haksız gurur ve iddialarına karşı asabileşmekte çok hakları vardı.

Araplara, medeniyet sahasında ve askerlikte üstat olan Türklerdi. Araplar Semerkanda girdikten soradır ki Türklerden kâğıtçılık san'atini öğrenmişlerdi.

Araplar, askerlik san'at ve meziyetlerini de arap ordularına intisap eden Türklerden öğrenmişlerdir.

EMEVLİ SALTANA- TININ YIKILMASI

Emevi saltanatının son devirlerinde, Şamda ve başka müslüman memleketlerinde, müslüman Türkler çoğalmıştı. Birçok Türkler arap sarayında, islâm ordularında ve devlet işlerinde zekâ ve kabiliyetleri sayesinde yüksek mevkilere çıkmışlardı. Bunlar millî hislerini galeyana getiren arap gururunu kırmak, emevi saltanatını ortadan kaldırmak teşebbüsüne girmişlerdi. Bu Türkler, siyasî maksatta, Emeviler aleyhinde teşkilât yapan Abbasiler ve Şiilerle birleştiler. Her tarafa, teşkilât yapmak ve halkı ayaklandırmak için gönderilen adamlardan, şarka Türkellerine gidenler daha talili oldu.

Horasanda *Ebumüslim* namında bir türk genci, ihtilâl teşkilâtının başına geçti. Artık senelerdenberi Arapların kendi başlarına karar veremedikleri ve yapamadıkları iş olacak, büyük netice behemehal elde edilecekti.

Horasanlı Ebumüslim, *Merv* civarında, *Sefideç* köyünde açıktan açığa isyan etti. Etrafına topladığı Türklerle, Emevilerin en çok güvendikleri kumandanlarından Horasan Valisi *Nasir bin Seyyari* mağlûp etti. İranlıların da iltihak ettiği kuvvetli bir türk ordusu ile Horasanı ve İranı kâmilen hakimiyeti altına aldı. Bir taraftan da ileri gönderdiği ihtilâlciler vasıtası, Kûfede bir evde gizlenerek yaşamakta olan Abbasoğullarından "*Ebulabbas Abdullah*,"ı gizlendiği yerden çıkartarak, halife ilân ettirdi. Son Emevi-halifesi Mervan II. bir ordu ile, ihtilâl ordusunu karşılamak üzere Musul üzerine yürüyordu. İki ordu Musulun şarkında *Büyük Zap* suyu kenarında karşılaştı. Verilen büyük meydan muharebesinde Mervan II. mağlûp ve ordusu tarumar edildi (750).

Bu ağır hezimetten sora Mervan II. bir daha kendini toplayamadı. Yıldırım süratle yürüyen Ebumüslimin ihtilâlcî kuvvetleri önünde hiçbir yerde tutunamıyarak, Mısır hudu-

duna kadar kaçtı. Fakat ihtilâlciler burada da kendisini buldular; gizlendiği bir mabette (*Busır* mabedi) yakalıyarak öldürdüler. İşte bu suretle Emevi hanedanı batırıldı (750).

Bundan sora islâm halifeliği Muhammedin amcası Abbasın sülâlesine verildi.

İhtilâlciler Emevilere mensup olanlar hakkında katliam tatbik ettiler. Onlardan hiçbir kimse bırakmıyarak, köklerini kazımak istiyorlardı. Fakat içlerinden, Halife Hişamın torunu Abdürrahman canını kurtarmıya muvavaffak oldu.

İspanyada, Endülüs İslâm Devleti, bunun hükümdarlığı ile başlayacaktır.

F. ABBASİLER

İLK HALİFELER Abbasilerin ilk halifesi *Ebülabbas Seffah*

(750 - 754) bütün Emevi hanedanını öldürmekle işe başladı. O kendi kendine Seffah (kan dökücü) lâkabını verdi. Seffah devlet merkezini Şamdan kaldırdı; Kûfenin hemen şimalindeki *Haşimiye* ye nakletti. Seffahın yerine geçen kardeşi *Mansur* (754 - 775) *Bağdat* şehrini kurdu ve merkezini oraya nakletti (762); Bağdat Abbasî Devletinin sonuna kadar payitaht kaldı. Mansurun ilk işi Abbas sülâlesine hilâfeti kazandırmış olan Ebumüslimi öldürmek oldu.

Mansurun en doğru yaptığı bir iş varsa o da Seffahın da hizmetinde bulunmuş olan Belh Türklerinden, *Halit ibni Bermeke*, (Barmak) devlet idaresinde yüksek bir mevki vermek oldu. Bu sayede İslâm İmparatorluğunun idaresi tanzim ve maliye işleri ıslah edildi; vukua gelen alevî isyanları şiddetle bastırıldı.

Emevi sülâlesinden Abdürrahmanın, İspanyada müstakil Endülüs Emevi saltanatını vücuda getirmesi Mansur zamanında oldu.

Mansur öldükten sora yerine sıra ile *Mehdi* ve *Hadi* geçti.

Mehdi zamanında (775 - 785), dahilde Alevî isyanları bastırıldığı gibi, Bizans ta muhasara edildi. Mehdiye halef olan oğlu Hadiyi (785-786) bir sene içinde zehirliyerek öldürdüler, yerine *Harun Reşit* geçti.

HARUN REŞİT
789 - 809

Harun Reşit 22 yaşında halife oldu. Halit ibni Bermekin oğlu *Yahya* Harun Reşidin muallimi, mürebbisi idi ve şehzadelğinde

hamisi oldu.

Harun Reşit, Yahyayı kendine vezir yaptı; bütün devlet nüfuz ve kudretini ona verdi, Yahya ve oğulları *Cafer* ile *Fadıl*, Harun Reşidin ilk devrinde İslâm İmparatorluğunun hakikî sahipleri oldular.

Bu *Barmak ailesi* sayesinde Harun Reşit zamanı Abbâsî saltanatının ikbal devri oldu. Dahilde Alevî isyanları bastırıldı. Bizanslılarla Toroslarda yapılan muharebeler neticesinde onlardan alınması mutât olan vergiler temin olundu. Ahali huzur ve rahat içinde idi. Yalnız arap halifelerini ilk andan itibaren üzen iki halk vardı. Onlardan biri Şimalî Afrikada Berber - Hazarlar, diğeri de Şarkta Türkler idi. Bu iki kardeş kavimler mütemadi bir surette arap halifelerine isyan ediyorlardı.

Harun Reşit Berberlere karşı *İbrahim ibni Aglep* namında birini gönderdi. İbni Aglep Berberlerin isyanını bastırdı. Fakat yine Berberlere dayanarak merkezi Kayruvanda olmak üzere müstakil bir *Aglebi Devleti* teşkil etti.

Harun Reşit, devrinde Horasan Valisi *İsa* para toplamak hırsile kalka pek çok eza ettiğinden umumî bir isyan çıktı. Harunoğlu *Memun* u Horasana gönderdi, kendisi de bizzat büyük bir ordunun başında olarak şarka yürüdü. Fakat yolda öldü. Anası Türk olan Memun Türklerle anlaştı. Sükûnu temin etti.

Harun Reşit ilmi himayesi ile maruftur. Şöhreti bütün Avrupaya yayılmıştı. Frank İmparatoru *Şarlman* hristiyan hacılarının Kudusü ziyaret etmeleri için kolaylık gösterilmesini rica etmek üzere Harun Reşide bir heyet yolladı. Nezaketle kabul olunan bu heyet vasıtasile Harun Reşidin Şarlmana gönderdiği hediyeler arasında bulunan bir çalar saat meşhurdur.

Lûtuflar, merhamet ve adaletile şöhret bulmuş olan bu halifenin en büyük zulümleri yapmaktan çekindiği zannolunmasın. Harun Reşit birçok Alevileri kendi gözü önünde kollarını, bacaklarını kırdırarak boğdurmuştur. Bilhassa kendisini hilâfet makamına getirmiş olan ve ondan sora da 17 senelik mühim hizmetlerle onu bütün dünyaya tanıtmış bu-

lunan Bermek (Barmak) ailesini bir vehim yüzünden cellâtlar elinde mahvetmiş olmasını tarih affetmiyecektir.

HARUN REŞİDİN OĞULLARI: EMİN, MEMUN, MUTASİM Harun Reşitten sora oğulları *Emin*, (809-813) *Memun* (813-833) ve *Mutasım* (833-842) sıra ile halife oldular. Bunlardan Memun âlim ve filozofları severdi. Kendisi de felsefe ile uğraşırdı. Memun, islâm dinini menkulâtan ziyade akla istinat ettirerek serbest düşüncüyü terviç eden bir mezhebi *Mutezile* devletin resmî mezhebi olarak ilân etti. Bu mesleki Memunun biraderi Mutasım ve hafidi *Vasık* ta takip etti. Bu serbest düşünceli halifeler bu fikri kabul etmiyen hocaları kırbaça dövdürürler ve hapse sokarlardı. Memun ve Mutasımın dahili isyanları bastırmakta ve Bizanslılara karşı muvaffakiyetle harbetmekte dayandıkları ve güvendikleri yegâne millet Türklerdi.

Memun, kardeşi Emîni Horasanda topladığı türk askerlerinden mürekkep bir ordu ile bertaraf ederek yerine geçmişti. Bu halifelerin serbest fikirlerine karşı gelenler de türk askerlerinin mukabelesine uğrarlardı. Memun gibi Mutasımında anası Türktü. Mutasımın hassa ordusu türk askerlerinden ibaret olduğu gibi en mühim siyasî ve idarî makamlar da Türklerin elinde bulunuyordu. Mutasım, Türkleri çok severdi. Türklerle mahsus olmak üzere Bağdat yakınında *Samra* şehrini tesis etti. Şehri mahallelere taksim etti. Türkleri kabile kabile bu mahallelere yerleştirdi. Kendisi de hayatının sonuna kadar burada türk askerlerinin ortasında kaldı.

ABBSAİ DEVLETİ-NİN SUKUTU Vasıktan (842-847)sora Abbasî Devleti sukuta yüz tutmuştur. Sukut devrinde 28 halife gelmiştir. Vasıktan sora gelen *Mütevekkil*, (847-861)mutezile ve serbest düşünce aleyhinde harekete başladı. Bu hareket Abbasî Devletinin sukutunu çabuklaştırdı. Mütevekkil, maiyetindeki türk askeri tarafından ıskat edildikten sora öldürüldü. Yerine oğlu *Muntasır* (861-862) getirildi. Bundan sora Türkler tarafından 10 yıl zarfında beş halife indirilmiş ve onların yerine başkaları çıkarılmıştır. Bu devirde türk kumandan ve askerleri Bağdat halifelerini kendilerinin tâbileri derecesine indirmişlerdir. Halifeler, serbest düşünceye karşı muhafazakâr mezhep ve cereyanlara istinat etmek suretile kuvvet edinmeğe çalışmışlardır. Bu menfi gayret, fikir faaliyetlerini durdurmak neticesine varmıştır. Fikir faaliyetinin durgun-

luğu, hayatın bütün safhalarında tesirini göstermiş; bu da Abbâsî Devletinin hayat kabiliyetini inhitata uğratmıştır.

**ABBASÎ HALİFELE-
RİNİN ORTADAN
KALDIRILMASI**

Abbâsî halifeliğinin akıbetini izah için, bu halifeliğin muhtelif devirlerinde vukua gelmiş mühim hâdiseleri hatırlatmak muvafık olur.

Halife Mansur zamanında İspanya, Abbasilerin hükmünden çıkmış, orada müstakil Endülüs Devleti teşekkül etmişti. Harun Reşit zamanında da Şimalî Afrikada müstakil Aglebi Devleti kurulmuştu.

Memun devrinde, Horasan ebedî olarak arap halifelerinin hakimiyetinden kurtuldu. Orada vali bulunan Horasanlı *Hüseynoğlu Tahîr* vatanında istiklâl ilân etti (821). Bu suretle müsüman Türklerinde ve İranda soraları meydana çıkan hükûmetlerin birincisi kurulmuş oldu. Bundan yarım asır kadar sora bakırcılıktan yetişen *Yakup bin Leys* adında bir İranlı Seistan (Secistan) da isyan etti, *Saffariye* Devletini kurdu (868-908).

Abbâsî İmparatorluğu artık süratle inhilâle doğru sürükleniyordu. Valiler merkezin emirlerine ehemmiyet vermiyorlar ve varidat namına merkeze bir şey göndermiyorlardı. Hazineye ordunun maaşını ve tayınlarını verecek para kalmamıştı. Türklerden ve Berberlerden mürekkep olan ordular isyana başladılar. Halifeleri istedikleri gibi indiriyorlar, hapsediyorlar. İstediklerini halife yapıyorlardı.

Hariciler, isyan ederek Musul havalisinde Irakın az çok varidat temin eden mıntakalarını da işgal ettiler. Bu hal sıkıntıyı arttırdı. Aynı devirdedir ki Mısırdaki vali bulunan *Tolonoğlu Ahmet* istiklâl ilân etti. Türk *Tolonoğulları devleti* ni kurdu (868-905).

Basra mıntakasındaki Zenciler İsyanı denilen büyük bir haydutluk başgösterdi. Haricilerden bir İranlı o mıntıkada çok miktarda toplanmış olan *Zengibarlı* esir zencileri kandırarak başlarına geçmiş ve iki sene zarfında Basrayı zaptetmişti. Bu asi zencilerle 13 sene uğraşıldı.

Halifeliğin türk ordularına kumanda eden *Musa* nın halife yaptığı *Mutemîl* devrinde (870-892) *Samanoğulları*, Maveraünnehirde kuvvetli bir Türk Devleti kurdular (874-999). Abbâsî İmparatorluğu artık tamamen parçalanmıştı. Halife

Muktedir (908-932) ilk defa *emirülümera* lığı icat etti. Bu tarihten sora Abbasi Devletinin askerî, mülkî ve idarî bütün kuvvet ve salâhiyeti ve Abbasoğullarının bütün hükümranlık hakları filen emirülümeralara geçti. Bu sırada Afrikada *Fatimiler Devleti* kuruldu(910). Fatimilerle Tolon Devleti arasında *Akşit* unvanlı Mehmet namında bir Türk Mısırdaki müstakil bir devlet teşkil etmişti (935-969). Fatimiler (910-1171) neslen Alinin karısı Fatmadan geldiğini iddia ederlerdi.

Ali evlâdından olmak üzere Fatimî Devletinin başına geçenler de halife unvanını takındılar. Bu suretle biri Bağdatta, biri Endülüste, üçüncüsü de Kahirede olmak üzere üç halifelik oldu. Bundan sora bir aralık muhtelif kumandanlar arasında emirülümeralık kavgaları başladı. İranda, şiî Büveyh ailesi (934-1055) bundan istifade etti. Bağdadı zaptederek İraka hâkim oldu (945). Abbasi Devleti üzerinde türk emirülümeralarının hakimiyetini kırdı ve orada zalimane idaresile halkı inletti. Abbasi halifeleri *Büveyhoğulları* elinde esir gibi yaşıyorlardı.

Selçuk Türkleri Bağdadı zaptedinceye kadar bu hal devam etti. Ondan sora Abbasi İmparatorluğu üzerindeki hakimiyet tekrar Türklere geçti. Bir asır kadar bir müddet (1055-1152) abbasi halifeleri selçuk sultanlarının hakimiyeti altında yaşadılar. Fakat bu halifelere cismanî hiçbir nüfuz ve kuvvet verilmedi. Bunların vazifeleri türk sultanlarının isimlerini hutpelerde okutmaktan ibaretti.

Bir aralık Bağdat Selçukoğullarının hakimiyetinden çıktı (1152). Maamafih, bu devirde halifelerin (*Muktefi* ve *Müstencit*) bütün erkân ve ümerası Türktü. Bunların içinde *Kümüş Tekin* ve *Kaymaz* gibi güzide şahsiyetler vardı.

Cengizoğulları İrana hâkim olduktan sora Bağdattaki çürük halifelik müessesesinin ortadan kaldırılması bir gün meselesi olmuştu. Son Abbasi Halifesi *Müstasım* zamanında (1242-1258) Abbasoğullarına kıyamet koptu.

İrana hâkim olan Cengizoğullarından *Hulâgû* Bağdadı zapta karar verdi. Son halife, Hulâgûnun Hemedandan gönderdiği mektuba müteazzımanane cevap vermişti. Hulâgû Bağdada yürüdü. Halifenin gönderdiği kuvvetleri perişan ettikten sora Bağdat şarkında ordugâhını kurdu. Halifeye kayıtsız ve şartsız teslim teklifinde bulundu. Bu teklif Müstasım tarafından Hulâgûyu kızdıracak bir lisanla reddolundu.

50 gün devam eden sıkı bir muhasaradan sora halife teslimden başka çare olmadığını anladı. Müstasım Hulâgûya emirülümeralık unvanını tevcih ederek yine makamında kalabileceği hulyasında idi. Bu hulya ile Hulâgûnun karargâhına gitti (1258). Şan ve mevkiinin yüksekliğini ve kut-siliğini göstermek düşüncesiyle peygambere ait olduğu iddia edilen hırkayı giymiş asayı da eline almıştı. Başına büyük ipekli sarık sarmıştı. Oğulları ve Abbas Hanedanı erkânı, Bağdat eşraf ve, âyanı büyük memurlar, fakihler, âlimler beraberinde bulunuyorlardı.

Mutantan bir alayla Bağdattan çıkan bu halife heyeti Hulâgûya emirülümeralık hil'ati giydirmek merasiminde bulunmak üzere gidiyordu. Fakat moğol karargâhına geldikleri zaman bütün hulyalar birden yıkıldı. Halife bir çadıra tıkıldı. Diğerleri de açıkta moğol askerlerinin kordonu altına alındılar. Halife senelerdenberi toplanan hazinelerin, malların yerini göstermeğe icbar edildi. Bir müfreze muhafazasında Bağdada gönderildi. Saraydaki gizli hazinelerin yerlerini gösterdikten sora tekrar karargâha getirildi. Sarığı boyuna dolandı, bir çuvala sokuldu, çuvalın ağzı bağlandı. Bu vaziyette bir süvari kıtasının güzergâhına atıldı. Atların ayakları altında son nefesini verdi. Arkasındaki hırka ile elindeki asa da yakıldı. Heyetle beraber gelenler de takım takım öldürüldü. Bağdat 40 gün yağma edildi. Ahaliden eli silâh tutanlar öldürüldü, çocuklarla kadınlar da esir edildi. Bu suretle 508 senedenberi devam eden Abbasî Hanedanı münkariz oldu, tarihe gömüldü.

ABBASİLER DEV- RİNDE TÜRKLER VE TÜRKLERİN MÜS- LÜMAN OLMALARI Emevilerin son zamanlarda Seyhun ırmağı boylarile Kâşgar havalisi Çinlilerle Araplar arasında rekabet sahası olmuştu. Her iki taraf bu mıntakalara hâkim olmak istiyordu. Buraların hakikî sahibi olan Türkler ise her iki istilâcı kavmi de vatanlarından kovmak için kanlı ve devamlı bir mücadeleye atılmışlardı. Bu mücadele devam ederken Çin İmparatorluğunun Kâşgar Mıntakası Umumî Kumandanı *Kao-Sien-Tche* istilâ sahasını şimaligarbiye doğru tevsie kalkıştı. Seyhun havalisine kadar, ilerledi. *Şaş* (Taşkent) beyini tevkif ederek idam edilmek üzere Çine kadar gönderdi.

Kaosiençe, Garbî Türkeli ile Seyhun boylarını vahşiyane mezalimle al kanlara boyarken Horasanla Toharistan ve Ceyhun boyu Türkleri de *Ebamüslimin dailerile* (propagandacı) birlikte Araplara karşı büyük bir ihtilâl hazırlıyorlardı. Çinde haksız yere idam edilen Şaş Beyinin oğlu, Ebamüslimin dailerine karıştı. O da Çinlilere karşı bir isyan hazırlamağa başladı. Türkler başlıca rolü oynadıkları Ebamüslim ihtilâlinde muvaffak olunca bu ihtilâlin yarattığı Abbasi Devletini benimsediler, Ebamüslimle birleştiler. Bu defa da Çinlileri vatanlarından atmak hazırlığına başladılar.

Ebamüslim tarafından tayin edilen *Ziyat ibni Salihin* kumandası altında toplandılar. Seyhun boylarına yerleşmeğe çalışan çin ordusu üzerine atıldılar. İki ordu *Talas* şehri civarında karşılaştı.

Talas suyu kenarında Türklerin müstakbel mukaddera-tını tayin edecek olan büyük meydan muharebesi başladı. Çin ordusunda bulunan *Karluk* Türkleri ırkdaşlarına karşı silâh kullanmak istemiyerek harp sahasından çekildiler. Beş gün devam eden meydan muharebesi çin ordusunun kat'i hezimetini neticelendi(751). Bu şerefli zafer, yarım asırdan-beri Garbî Türkellerine tahakküm eden Çin İmparatorluğunu kat'i surette bu sahadan kovmuş oldu. *Karabalgassun* merkez olmak üzere 744 te bir hükûmet kuran Uygurlar, Talas hezimetinden sora Çinde zuhûr eden ihtilâllerden istifade ederek hudutlarını garba doğru genişlettiler. İslâm mintakasındaki ırkdaşlarile temasa geldiler. Seyhunun şimalindeki Oğuzlarla bunların şarkına doğru ilerlemiş olan Karluklar da bu cihetten temasta bulunuyorlardı.

Türkler, Ebamüslim ihtilâlile Araplara, Talas suyu meydan muharebesile de Çinlilere galebe etmişlerdi. Tarihin ceryanı kendilerine iki yol açmıştı. Bunlardan biri asırlardanberi olduğu gibi, şimalden Çine inerek orada bir imparatorluk kurmak, diğeri de garba dönerek İslâm İmparatorluğuna hâkim olmaktı. Türkler ikinci yolu tercih ettiler. Ebamüslim ihtilâli esasen onları müslüman İran üzerinden Iraka doğru götürmüştü. İhtilâl harekâtına iştirak edenler, yüksek kabiliyetleri sayesinde yeni imparatorluğa hâkim olacaklarını anlamışlardı.

Horasanlı ve Toharistanlı Türkler, Abbas oğulları namına kurdukları devletin malî, idarî ve mülkî işlerini ellerine aldı-

lar. İhtilâl ordusunun başında bulunanlar ise daha evel askerî kuvvete hâkim bulunuyorlardı. İlk Abbâsî halifelerinin en nüfuzlu müşavirleri Türklerdi. Toharistanlı Barmakoğulları, Şamdaki Emevi arap saltanatına karşı Bağdatta medenî bir devlet kurdular. Ulûm ve fûnunun inkişafı esbabını hazırladılar. Nihayet *Harun Reşit* zamanında imparatorluğun müstakil hâkimi oldular. Askerî kumandanlar ise, daha ilk zamanlarda yüksek kabiliyetlerini göstermiş *Avasım* eyaleti [I] nin emaretine çıkmışlardı.

İslâm camiasına giren Türklerin Abbâsî İmparatorluğunun en yüksek mevkilerini işgal etmeleri, Ceyhun ırmağı ötesinde tabiatile bu camiaya karşı bir alâka uyandırdı. Emeviler zamanında olduğu gibi müslüman olan Türkler artık mevali telâkki edilmiyor, bilâkis islâm camiasının azası oluyorlardı. Bu vaziyet karşısında, Fergana, Soğdiyan, *Üşrusana* ve Toharistandaki beyler Abbâsî halifelerini metbu tanımakta artık bir zillet görmüyorlardı. Çünkü bu İmparatorlukta hâkim olanlar hakikati halde Araplar değil Türklerdi.

Bu sahaların müslüman Türklerle temasta bulunan *Yedisu* vilâyetile Seyhunun şark ve şimalindeki Karluklar, Seyhunun aşağı taraflarını işgal eden Oğuzlar, garba doğru başlıyan bu cereyana bigâne kalmadılar. Bilhassa anası Türk olan Memunun Horasan valiliği esnasında Türklere karşı takip ettiği şuurlu siyaset, bu cereyanı kuvvetlendirdi.

Abbâsî halifeleri de devlet ve ordu işlerini Türklere tevdi etmeği siyasî menfaatlerine daha uygun buluyorlardı. Ebamüslime taraftar olan Türklerle İranlılar tarafından iktidar mevkiine getirilen Abbasilerin geniş imparatorluğu idare için Araplara istinat ve itimat edememeleri tabî idi. İranlılar ise Abbasilerden ziyade Alevilere mütemayil bulunuyorlardı.

Emevilerle Haşimiler, Alevilerle Abbasiler arasındaki münazaalara arap batınları arasındaki mücadeleden başka bir mahiyet atfetmiyen Türkler, Alevilik, Abbasilik arkasından koşmuyorlardı. Onların tek bir hedefleri vardı: İslâm İmparatorluğuna hâkim olmak. Esasen fitrî kabiliyet ve istidatları, bu hedefi kendilerine hazırlatıyordu. İlk Abbâsî halifelerinin Horasanlılardan teşkil ettikleri ordudaki Türkler,

[I] Malatya ile Tarsus arasında Bizans İmparatorluğu ile semhucut olan tahkim edilmiş sahada teşkil edilen eyalete (Avasım) adı veriliyordu.

gerek askerlik, gerek idare ve inzıbat itibarile diğer kavimlerden yüksek olduklarını ispat etmişlerdi. Yüksek seciyeleri, dürüst ve merdane hareketleri her hususta kendilerine istinat ve itimat edilebileceğini gösteriyordu. Bunun içindir ki daha Halife Mansur ve Mehdi zamanlarında temayüz eden Türkler Harun Reşit ve Memun devirlerinden itibaren en mühim mevkileri işgal ettiler. Bu halifeler, idarî, malî ve mülkî işleri daha ehliyetli gördükleri Türklere vermeği tercih ediyorlardı.

Bir türk ananın terbiyesile yetişen, çocukluğunu dayıları arasında geçiren *Mutasım*, riyaseti kendisine teveccüh eden büyük İmparatorluğu idare edebilecek anasırı ancak millî seciye ve kabiliyetlerini yakından tanıdığı Türklerde bulabileceğine kani idi. Halifelik makamına geçer geçmez Türklerden bir hassa ordusu teşkil etti. Türlü türlü vaitler ve iltifatlarla Fergana mıntakasından birçok türk gençlerini Bağdada topladı. Bunlardan *Tekin* (beyzade) leri divanda mühim mevkilere geçirdi. *Tarhan* ları (rütbelileri) da hassa ordusu zabıtlığına tayin etti. Diğerleri türk gençleriyle de hassa ordusunu teşkil etti. Tekinlere, tarhanlara zengin malikâneler, geniş topraklar verdi. Hassa ordusunu teşkil eden neferlere de dolgun maaşlar tahsis etti.

Hassa ordusu efrat ve zabitanı diğer unsurlara mensup olanlara nispetle daha mümtaz, kıyafet itibarile de daha gösterişli idiler. Büyük bir kısmı Fergana ve Uşrusana Türklerinden olan hassa ordusu efradının Bağdadın bin bir türlü levsiyatile bulaşmamaları için, *Mutasım* Samra şehrini kurdu; türk askerleriyle birlikte buraya çekildi (835).

Türkler, yeni kurulan Samra şehrinde; memleketlerinde olduğu gibi boy boy, soy soy yerleştiler. Fergana Prenslерinden *Yeltekin* gibi beyzadelere de zengin çiftlikler verildi. Halife ordularında kumanda eden türk ümera arasında *Afşin* gibi bazıları eski dinlerine merbutiyetlerini muhafaza ediyorlardı.

Abbassiler zamanında yaşayan *Mesudi*, *Mutasım* devrinde teşekkül eden türk ordusundan bahsederken şu satırları yazıyor: "Bu ordu genç, dinç, güzel ve levent efrattan teşekkül etmişti, ordu efradı ipekli elbiseleri, sırmalı kumaşları, sırmalı kılıç askılarıyla herkesin takdir ve hürmetini celbediyordu. Bu Türkler sayesinde ki Abbasi Devletinin nüfuzu teessüs etti, islâm şevketi yükseldi,„

Türkler daha Mutasım devrinde, islâm âlemini tehdit eden iki müttelik düşmanı tenkil ettiler. Bunlardan biri, Azerbaycan ile *Erran* (Karabağ) arasındaki sahada zuhûr ve İranlılara istinat eden *Hurremiye* Fırkası, diğeri de Şarkî Roma İmparatorluğu idi.

Papak (Babek) adlı bir İranlının Azerbaycan havalisindeki *Cavidaniye* taifesi içinde tesis ettiği bu fırka, Sasaniler devrinde İranda zuhûr eden *Mezdek* mezhebinden mülhem bir nevi komünizmin Hindin eski tenasuh ve hulûl akidesiyle karıştırılmasından husule gelen garip bir mezhebe inanıyorlardı. Hurremiyeler eski İranlılar gibi analarile, kızkardeşlerle ve kızlarla evlenebiliyorlardı. Bunların başına geçen Papak, Aras ile Gur ırmakları arasındaki Karabağ mın-takasında *Bez* denilen sarp bir kalede tahassun ederek yirmi sene kadar bir müddet ortalığı hercümerç etmiş, halifeler tarafından gönderilen orduları dağıtmıştı. Bu müddet zarfında öldürdüğü müslümanların adedi iki yüz elli bini tecavüz ediyordu. İranlılardan büyük bir kısım Papakla birleşti. Hemedana kadar olan sahayı zaptettiler. Papak Hemedanda topladığı kuvvetle Irakı tehdit etmeye başladı. Diğer taraftan da Bizans İmparatorluğu ile, müştereken Abbasiler üzerine yürümek maksadile bir ittifak aktetti.

Mutasım, Abbasî tahtına oturduğu zaman Papak tehlikesi Bağdat sarayını titretiyordu. Uşrusanalı Afşin ile Ferganalı *Büyük buğa*, Türklerden mürekkep güzide bir kuvvetle Papak üzerine gittiler. O zamana kadar yenilmez sayılan Hurremileri tarumar ettiler. Pakakın hükûmet merkezi olan müstahkem Bez kalesini aldılar. Papak, civardaki Ermeniler içine kaçtı. Afşin, Papakı saklandığı ermeni patrikinin evinde yakaladı. Kardeşi ve ordusunun kumandanı *Abdullah* ta beraberdi. Papak Samrada, Abdullah ta Bağdatta asıldılar. Afşin, Papakın hapishanesinde işkencelerle ölümlerini bekleyen on bin kadar adamı salıverdi. Senelerdenberi topladığı hesapsız hazineleri zaptetti. Bunlardan bir kısmını memleketi olan Uşrusanaya gönderdi.

Şarkî Roma İmparatorluğu, Suriye ve Palastini zaptetmek ümidile Papakla ittifak etmişti. Bu esnada Toros ve Antitoros silsilesi Abbasî Devletile Şarkî Roma İmparatorluğu arasındaki hududu ayırıyordu. Harun Reşit Malatyadan Tarsusa kadar imtidat ve bir sıra istihkâmları ihtiva eden mın-

takada Avasım namile bir serhat eyaleti teşkil etmişti. Papak mücadelesi esnasında imparator *Teofilos* (829 - 842) yüz bini mütecaviz bir kuvvetle tecavüze başladı. *Kapadokya* yı istilâ etti. İslâm şehirlerini talan ve tahrip eyledi. Sora Suriyeye teveccühle Mutasımın doğduğu *Zibatra* (Zapetra) şehrini zaptetti. Ele geçen müslümanların - kadın ve çocuk ayırmaksızın - gözlerini oydu, vücutlarını kızgın demirlerle dağladı. Hepsini vahşiyane işkenceler altında öldürdü.

Mutasım, bu müthiş seylâbeye karşı Türklerin kahramanlığına müracaat etti. *İşnas*, *İtah* ve Afşin gibi büyük kumandanlar idaresinde Türklerden müteşekkil bir ordu gönderdi. Bu ordu Anadoluya çekilen Teofilosu Ankara önünde müthiş bir hezimete uğrattı. *Ankara* yı zaptetti. Teofilos Haymana ovasının garbında ve Sakarya ırmağı üzerinde Şarkî Romanın en müstahkem ve mamur bir beldesi olan *Amoryuma* (Amuriye) çekildi. Celbettiği yeni kuvvetlerle burada tahassun etti. Türkler, Amoriumu muhasara altına aldılar. Hendekleri doldurmak, duvarları delmek suretile kaleyi zaptettiler. Bu felâketten sora Teofilos ta kederinden öldü. Bu hareket, Türklerin Anadoluyu istilâsı idi.

Abbasi ordusunun en meşhûr kumandanları Afşin, Karabuğa, Ferganlı Ömer, Semerkantlı Haris, İtah, Mehmet Aşnas Vasıf ve Zirek isminde Türklerdi. Azerbaycanın varidatı Afşine tahsis olunmuştu. Vasıf (863) te Anadolunun bazı kısımlarını istilâ etmişti. 872 de Asatekin Musulda emir idi. Tarsus ve Adana bidayeti teşekküllerinden itibaren Tolonoğullarının idaresi altında idi. IX. asırda Amacur, Şam emiri idi. *Emîr Tekin* 880 de Irakı idare ediyordu. Bundan anlaşıldığına göre müslüman Türkler Abbasi Devletinin teessüsü ile Anadoluyu istilâ etmeğe ve bu devirden itibaren Romalılar elinden alınan serhatlerdeki ülkelerde yerleşmeye başlamışlardır. Türklerin Anadoluyu istilâları Selçukluların teessüsüne kadar fasılasız denilebilecek bir şekilde devam etmiştir. Oğuzlar XI. asrın başlarında reisleri *Kızıl Buğa* ve *Göktaş* idaresinde Azerbaycanı, Diyaribekir havalisini ve Musulu istilâ etmişler ve serhatlerde yerleşmişlerdi.

Türkler, yalnız harp sahasındaki şanlı zaferleriyle değil medenî, ilmî sahadaki yüksek kabiliyetleri, malî ve idarî hususlardaki parlak muvaffakiyetleriyle de Abbasi İmparatorluğuna hâkim olmuşlardı. Mutasım asrında Bağdatta yaşayan

meşhur bir mütefekkir arap edibi Samrada yakından tetkik ettiği Türkler hakkındaki intibainı şu cümlelerle hulâsa ediyor: "Türkler her işte basiretkâr, zekâ ve ferasetleri galip, inandıklarını müdafaa hususunda son derece fedakâr insanlardır. Tab'an halim ve sabırlıdırlar. Sözlerine sadık, vaitlerine vefakârdırlar. Yalan söylemekten şiddetle içtinap ederler. Fakat harp meydanlarında, hiddet ve gazap zamanlarında bir ateşparei celâdet kesilirler.,,

O asrın diğer bir arap şairi de türk askerini şu suretle tasvir ediyor: "Türk süvarileri çalâk bir süratle düşman askerini çevirerek tarumar ve saç gibi perişan eder. Türk, muharebelerde başka hayvanlara baş vermeyen mağrur atını yanından ayırmaz. Atına bizzat kendisi bakar, silâhını kendisi yapar, hayvanını kendisi nallar, binicilikteki meharetile dünyayı hayretlere düşürür. Her Türk sanayide başkasına muhtaç olmayacak kadar meharetlidir. Türk askeri kaçanı, uçanı tutmak için sağa sola koşar. Dağların tepesine çıkar. Vadilerin diplerini altüst eder. Türk süvarisi kendisini aslan, atını ceylan, düşmanını da av telâkki eder. Türk yılmaz, korkutur. Kendisine hücum edilmedikçe başkasına hücum etmez. Azmettiği şeyi elde etmedikçe rahat yüzü görmez. Son derece yorgun olmadıkça uykuya dalmaz. Uykusu ağır değildir. Daima kuşkulu bir halde uyur.,,

Bu asır şairlerinden *Ebu İshak* Bizanslılara karşı Abbâsî İmparatorluğunu koruyan Türkleri tebci için yazdığı bir kaside de duygularını "naraları yıldırımın gürültüsünü bastıran kahraman Türkler, öyle bir kavimdir ki görüştükleri zaman melekler gibi güzel, güleştikleri vakit te ejderler kadar biaman olurlar,, sözlerle ifade etmektedir.

Mutasım, hassa ordusu üzerine titriyordu. Efradın millî seciye ve salâbetleri bozulmamak için esaslı nizamlar koydu. Bu nizamlara göre hassa ordusuna mensup neferler ancak türk kızlarla evlenebileceklerdi. Bir türk neferi evlendiği türk kızını hiçbir suretle boşayamayacaktı. Türk askerlerle evlenecek türk kızlarına hazineden muayyen maaşlar verilecekti. Bu maaşlar evlendikten sora da kesilmiyecekti.

Abbâsî İmparatorluğunda, Mutasım zamanında pek çok artan türk nüfuzu, oğlu ve ha' fi Vasık devrinde bir kat daha inkişaf etti. Abbâsî Halifeliliğinde vicdan ve fikir hürriyetinin en parlak devri olan bu zamanlarda Türkler, fikrî hare-

ketleri büyük bir alâka ile himaye ediyorlardı. Seyhun boylarından İraka doğru bir türk akını başlamıştı. Türkler Mütevekkil'in katlinden sora İmparatorluğun mukadderatına tamamilе hâkim oldular. Halifeleri istedikleri gibi azil ve tayin ediyorlardı. İranlı Büveyhlilerin Bağdadı istilâsına kadar emirülümeralık Türklerin elinde bulunuyordu. Büveyhoğullarının istilâsından sora da bir aralık *Sevüktekin* isminde bir Türk Emirülümeralığı Büveyhi *Bahtiyar*ın elinden aldı.

Türkler Bağdatta hâkimi mutlak oldukları devirlerde, vilâyetlerin başındaki valilerin ekseriyetini de yine Türkler teşkil ediyordu. Bunlardan bazıları bilâhare müstakillen harekete başladılar. Mısırdaki Tolonoğulları, Maverâünnehirde Samanoğulları bu suretle birer devlet kurdular. Hilâfet merkezi olan Bağdatta bütün hükûmet kuvvetlerinin Türklerin elinde bulunması Mısırdaki ve Maverâünnehirde birer türk-islâm devletlerinin zuhûru türk dünyası ile islâm âlemini birbirine yaklaştırdı. Araplar bir asırdan ziyade uğraştıkları halde islâm dinine sokamadıkları Türkler, kendi arzularile, hâkim oldukları İmparatorluğun dinini kabul ettiler. Müslüman Samanoğulları ile müslüman *Karahanlılar* ırkdaşlarını mensup oldukları din camiasına soktular. X. asırda müslümanlık, Seyhun ve Kâşgar maverasına kadar yayılmış, Karluklar, Oğuzlar arasında intişar etmeye başlamıştı. Bu hususta en mühim rolü Maverâünnehirli müslüman türk tacirler oynamışlardı. 1048 tarihinde Taşkent ve *Farap* mıntakalarının ötelerinde sakin olan 200,000 aile hep birden müslüman oldular.

Şarkî Türkelerinde de Karahanlıların, Afgan ve şimalî Hint te Sevüktekinioğullarının birer hükûmet kurmaları muhtelif türk zümrelerinin mütemadiyen islâm memleketlerine akınlarını ve islâmlaşmalarını intaç etti. Selçuklular bütün Abbasi İmparatorluğuna varis olduktan sora Türkler islâm dinini artık benimsemişlerdi.

Emeviler zamanında Kafkas maverasındaki Hazar Türkleriyle vukubulan mücadele, Abbasiler devrinde şiddetini kaybetmekle beraber yine devam etti. Hazarlar Halife Harun Reşit zamanında Musula kadar indiler. Hilâfet merkezi olan Bağdadı tehdit ettiler. Araplar, islâm dinini Hazarlılara da cebren kabul ettiremediler. Hazar hanları bütün dinlere karşı müsamahalı hareket ediyorlardı. Kendileri Musa dinini kabul

ettikten sora da bu siyaseti terketmediler. Hazar hanları Bizanslılarla aktettikleri ittifak neticesinde hristiyanlığın Hazarlar arasında yayılmasına karşı lâkayit kaldıkları gibi, Harzemde zuhûr eden bir ihtilâli müteakıp memleketlerine sığınan müslüman Harzemlilerin islâm dinini yaymalarına da göz yumdular. Bu siyaset neticesi olarak hanlığın son zamanlarına doğru Hazarlar arasında yahudilik, hristiyanlık ve müslümanlık eski şamanilikle beraber çarpışmaksızın yaşayabiliyorlardı. Abbasiler devrinde Hazarlar arasında çok taammüm edemiyen islâm dini, onların şimalinde İtil ırmağı boylarında oturan Bulgar Türkleri arasında çok yayıldı. Harzemle İtil boyları arasındaki geniş ticaret faaliyeti bu hususta mühim amil oldu. Harzemli müslüman tacirler Bulgarlar arasında dinlerini kuvvetle neşrettiler. Bulgar Hanı *Elmassilki*, Abbâsî Halifesi Muktedir ile muhabere ederek 921 tarihinde bütün tebaasile beraber müslüman oldu. Bu suretle X. asırda türk dünyasının büyük bir kısmı islâm camiasına girmiş bulunuyordu. Gerçi, Karahanlılar devrinde Kâşgarın öte taraflarındaki Uygurlar henüz Budayı takdis ediyorlardı. Daha sora Harzemşahların ordusundaki Türkler arasında eski samanlığa merbut olanlar vardı. Fakat umumiyet itibarile X. asırdan itibaren türk dünyasının geniş bir sahası islâmlaşmış bulunuyordu. Bu asırdan sora da Türklerin islâmlaşması devam etti. Timur zamanına kadar *Elmalık* havalisinde yaşayabilen *nesturilik* te yerini islâmlığa bıraktıktan sora bütün Türkellerinde hâkim din artık müslümanlık olmuştu.

Abbâsî İmparatorluğu inkısama başladıktan sora Türkler Mısırdaki *Tolonoğulları* (868-905), *Akşitoğulları* (935-969), Maveraünnehirde *Samanoğulları* (874-999) Türkelerinde *Karahanlılar* (932-1212), Afgan ve şimali Hintte *Gazneliler* (962-1183), *Gorlular* (1148-1215) adlarıyla birer devlet kurmuşlardı. Bilâhare *Selçuklular* Mısır ve Hindistan hariç olmak üzere bütün Abbâsî İmparatorluğunu hakimiyetleri altında birleştirdiler. Fazla olarak Anadoluyu da fethederek Büyük İmparatorluğa ilhak ettiler. Büyük Selçuk İmparatorluğu parçalandıktan sora bütün bu İmparatorluğu ihtiva eden ülkelerde yine birtakım türk hükûmetleri teşekkül etti. Bu hükûmetler İranda, Irakta, Suriyede, Anadoluda selçuk şubeleri, Atabeyler namlarını aldılar. Bu saha haricin-

de kalan Maverâünnehir ve Türkistanla Horasanda *Harzemşahlar* (1077-1231), Hindistanda ise *Delhi türk sultanları* (1206-1555) isimleriyle yaşıdılar.

**ABBASÎ DEVRİNDE
İSLÂM MEDENİYETİ
VE BU MEDENİYET-
TE TÜRKLERİN TE-
SİRİ**

İslâmiyet devrinde ulûm ve maarifle iştigal edenlerin en çoğu arap olmıyan kavimlere mensup idi. İslâm medeniyeti kendi teessüsünü diğer milletlere, bilhassa Türklere ve İranlılara medyundur. İslâmiyetin zuhûru esnasında yüksek bir seviye ve eski bir medeniyet sahibi olan Türklerin islâmiyeti kabul ettikten sora islâmiyetin teessüs ve inkişafında pek mühim bir amil olmaları tabii idi. Bilâistisna islâm medeniyetinin her şubesinde Türklerin büyük hizmetleri oldu. Müslümanlarca Kuran'dan sora en mevsuk bir *hadis* mecmuası olan "*Sahih Buhari*," *Mehmet İsmail* isminde Buharalı bir türk âlimi tarafından telif edildi. O devrin hukuku olan *fıkıh* a dair eserlerin birçoğu türk âlimleri tarafından vücuda getirildi. Bugün bile islâm dünyasının her tarafında elden ele dolaşan "*Hidaye*," *Merginanlı* bir türk âliminin eseridir. Usul kitaplarının en mühimleri yine Türkler tarafından yazılmıştır. Türkler bilhassa felsefî ve müspet ilimler sahasında vukuf ve ihata göstermişlerdir. Türklerin meşgul olmadığı ilim sahası yoktur. Eski yunan usulünde ilk coğrafya kitabı yazan "*Belhli Ebu Zeyit*," tir. Hint ulûm ve felsefesini islâm dünyasına ve Avrupaya tanıtan *Eburreyhanibirunî* Harzemli bir Türktür. İslâm dünyasının Aristosu *İbni Sina* Buhara yakınında *Afşine* kariyesinde doğmuş bir Türktür. İslâm dünyasının en büyük filozofu *Farabî* türkmen elinde *Farap* ta (Faryap) doğmuştur. Memun tarafından ilk defa olarak tesis edilen rasatanenin en yüksek mütehassısı Mervli Halit *İbni Abdülmelik* tir. Bağdattaki "*Darülhikme*," nin azaları arasında en mühim sima ve en meşhur riyaziyatçı "*Harzemli Musanın oğlu Mehmet* te bir Türktür. Bu âlim hint-yunan usullerini cami olan Zayıçenin mucididir. Araplara kendi dillerinin en mükemmel lûgat kitabını hediye eden *Cevherî* Türktür.

Farabînin *Essiyasetülmedeniyeh* nam eseri iktisadî siyasete dairdir. İslâm medeniyetinde bu mevzua dair ilk yazılan kitap bu eser olduğundan iktisadî siyaset ilmini islâmlar

arasında tesis etmek şerefi de Türklere aittir. Abbasiler devrinde teşekkül eden müslüman türk devletlerinin merkezleri aynı zamanda birer ilim ve medeniyet merkezi olmuşlardır. Samanlılar devrinde *Buhara*, asrın en büyük ilim merkezi sayılan Bağdadı gölgede bırakmıştır. O zamanın en mühim eserleri Buharada yazılmıştır. İbni Sina gibi beynelmilel ilim âlemince tanılan âlimler ve filozoflar orada yetişmiştir. Samanilerden *Nuh*un tesis ve İbni Sinanın da istifade etmiş olduğu kütüphane islâm dünyasının en mühim bir kütüphanesi idi. Kütüphanede tabii ilimlere dair ayrı bir kısım vardı. Samaniler Devletinin enkazı üzerinde Gazneviler Devleti teessüs edince *Gazne*, Asyanın en mühim ilim merkezlerinden biri oldu. *Mahmut Gaznevî* zamanında Gaznede o devrin en yüksek akademisi sayılabilecek bir ilim muhiti vücuda geldi. Gaznede zamanın en meşhur türk âlimleri ve mütehassısları toplandı. Eburreyhanibirununin eserleri ve Firdevsinin bütün cihanda tanınmış *Şehnamesi* Gazne sarayında yazıldı. Gazne kütüphanesi en zengin kütüphanelerden biri idi. Gaznelilere, Gurlular halef olduktan sora ilim ve medeniyet merkezi değişti. Bütün diğer safhalarda olduğu gibi medreseler, kütüphaneler, hastaneler, köprüler, hânlar, hamamlar, camiler gibi umumî müesseselerce de zengin olan bu devirde irfan merkezi *Herat* oldu. Meşhur *Fahrüddini* Razî Bamyandan Herata geldiği zaman Gur hükümdarı *Giyasüddin* ona mahsus bir medrese bina ettirdi. Her taraftan gelen talebe ve âlimler burada Razinin etrafında toplandılar. Heratta pek mühim bir ilim muhiti yaratıldı.

Dokuz Oğuz Türklerinden inen ve Mısırdaki hâkim olan Tolonoğullarının ve Fergana Türklerinden inen ve Fergana Hükümdarlarının unvanını alan Akşit Türklerinin de Abbasî devri medeniyetine tesirleri pek büyük olmuştur.

İslâm dünyasının idaresini Abbasî halifelerinin elinden alan ve islâmlığı inhilâlden kurtaran Selçukluların islâm medeniyetine hizmetleri çok büyüktür. Ortazamanların en mühim darülfünunları bunlar devrinde açılmıştı. Bağdat, *Neysabur*, Herat, Isfahan ve daha birçok şehirlerde *Nizamîye* medreseleri namile tesis ettikleri darülfünunlarda o devrin en büyük salâhiyet sahibi türk üstatları toplanmıştır. İslâm ilim kütüphanesinin en mühim eserlerinden büyük bir kıs-

mı buralarda yazılmıştır. Tanınmış Selçuk Veziri *Nizamülmülk* ilim ve fikir hareketleri için hazineden yılda yüz binlerce altın sarfederdi. Konya Selçukları da bu ilim ve medeniyet yolunda seleflerinden gerikalmamışlardı. Bunların devrinde Anadolu baştanbaşa camiler, saraylar, kütüphaneler, medreseler, hastaneler, köprüler, hanlar, bedestenler, çeşmeler ve sair müesseselerle doldu, zenginleşti ve süslendi.

Endülüs tarihi dahi ince bir tetkikten geçirildiği takdirde orada da bütün Avrupayı irşat eden yüksek medeniyet kurucularının ve ilim saçı büyük âlimlerinin Şarktan giden türk âlimleri ve türk ırkından, müslüman olmuş, tıpkı bugünkü müslüman Türkler gibi arap isimleri takınmış Berber-Hazarlar olduğu kolaylıkla anlaşılır.

Tarih vesikalarile edinilen bilgilere istinaden kat'î olarak denilebilir ki islâmdan evel bir arap medeniyeti olmamıştır. İslâm devrinde de medeniyet yaratan araplar değil, onlardan başka ırktan olanlar ve bilhassa Türklerdir.

EMEVİ VE ABBASÎ DEVİRLERİNİN İDARE TARZI Emevi ve Abbasî devirlerinin her ikisinde idare mutlakîyet şeklindedir. Başta halife namile mes'uliyetsiz, arzuları kanun yerine geçen bir hükümdar vardı. Valiler, ordu kumandanları, kadılar ve devletin sair büyük memurları halife tarafından tayin olunurdu. Hükümdarlık ve halifelik irsen intikal eder, hükümdar sağlığında halife olacak veliahtını tayin eylerdi. Emevilerin idare tarzı istibdat ve mutlakîyet şeklinin ve mes'uliyetsizliğin en ileri nümunelerinden biridir, Bunların zamanında hatta vezirlik makamı bile yoktu. Hükümdar ancak müşkülâta uğradığı zamanlarda yakın adamları ile istişarelerde bulunurdu. Vezaret diğer tabirle sadrazamlık Abbasiler devrinin icadıdır. Vezarete bir de "*Muhasebat Divanı*," ve "*Muhabere Divanı*," namile iki müessese ilâve edilmişti. Biri maliye işleriyle diğeri de halifenin muhabere işleril uğraşırdı. Ordu ayrı bir daire tarafından idare olunurdu. Hazine devletin varidatı toplanır ve devlet masrafları buradan tesviye olunurdu. Muhabereleleri temin vazifesi posta ve istihbarat dairesi tarafından ifa edilirdi. Halifelik dahi bu dairenin vazifesi cümlesindendi. Nizam ve asayiş ve umumî emniyet ayrı bir polis teşkilâtı ile temin olunurdu. Davalar kadılar tarafından halledilirdi.

Ayrıca bir bahriye teşkilâtı da vardı. İlk dört halife devrinin siyaseti islâm birliği, Emevilerin siyaseti arapçılık, Abbasilerin siyaseti Arap olmıyan milletlerle itilâf esaslarına istinat ederdi.

İÇTİMAİ HAYAT

İdare ve siyaset merkezi Emevilerle Medine-den Şama intikal edince Araplar medeniyet muhitleriyle daha yakından teması girmiş oldular. Daha soraları fütuhât devrinde artan bu temas arap içtimaî hayatında değişiklikler husule getirdi. Yine aynı tesirle yeni yeni sınıflar teşekkül etti. Başlıca müslümanlar ve müslüman olmıyanlar diye ikiye ayrılan halk gitgide Araplar ve Arap olmıyanlar, köleler, azatlılar, devlet memurları gibi birtakım zümrelere bölündü. Bununla beraber Emeviler Devleti bedevî hükûmeti olduğundan henüz temerküz etmiş bir içtimaî hayat şekli teessüs etmemişti. Emeviler bedevilik halinde olduklarından diğer milletlerden ancak en çok muhtaç oldukları şeyleri iktibas ederlerdi. Bu sebeple arap içtimaî hayatında esaslı bir tebeddül husule gelmemişti. Aile ve cemiyet eski teşekkülünü muhafaza ediyordu.

Abbasiler devrinde ise havas ve avam sınıfı olmak üzere teşekkül etmiş iki sınıf vardı. Havas sınıfı: 1) halife, 2) akraba ve taallûkatı, 3) hükûmet ricali, 4) eşraf ve âyan olmak üzere dörde ayrılırdı. Havas sınıfı mensuplarının evlerinde servet ve kudretlerine göre az veya çok sayıda köleler, cariyeler, hadımağaları bulunurdu.

Türkler tarafından ilim ve irfan vadisinde ve muhtelif san'at sahasında yüksek inkişâflar vücuda getirildikçe ilim ve san'at zümreleri çoğaldı. Bu sayede ihtisas ve iş erbabının kendi sahalarında çalışmaları neticesinde islâm medeniyeti, islâm san'atkârlığı inkişaf etti.

Hulâsa, islâm medeniyeti bütün islâm kavimlerin müşterek malı olan bir medeniyettir. Bu medeniyetin teessüsünde her milletten ziyade Türklerin hizmetleri olmuştur. Arap olmıyan milletler islâmlaştıktan sora her sahada bir kaynaşma husule geldi. İslâmlaşmış olan her kavim, medeniyet sahasına kendi gayret ve kabiliyetini aşıladı. İlim ve fennin her sahasında birçok eserler vücuda getirildi. Arap lisanının taammümü neticesinde, muhtelif milletler arasında bir kültür iştiraki oldu.

Ticaret, seyahat, orduların ve milletlerin hareketleri, akidelerin, âdetlerin intişarı, islâm milletlerinin yekdiğerine olan tesirini çoğalttı. Semerkant, Buhara, Herat, Gazne, Isfahan, Rey, Bağdat, Şam, Kahire, Kurtuba ve saire birer ilim ve medeniyet merkezi oldu (*Res. 46-50*). İslâm âlimleri birbirile müsabaka ve rekabet edercesine ilim ve fennin her sahasında çalıştılar; islâm medeniyeti işte bu suretle vücut buldu.

Ziraat, sanayi, ticaret, edebiyat, fen ve felsefe inkişaf ve terakki etti. Ziraate dair eserler telif olundu. Sebze, çiçek, yetiştirmek, güzel bağlar ve bahçeler yapmak için ilmî bir surette çalışıldı. Ağaçların cinsini ve tohumları ıslah etmek için büyük gayretler sarfolundu. İcap eden her yerde fennî kanallar açıldı, su bentleri vücuda getirildi. Sanayi de zamanına nispetle çok terakki etmişti. Harp silâhları, vazolar, ibrikler (*Res.51*), tepsiler, siniler, kandiller (*Res. 52*), şamdanlar (*Res. 53*) lâmbalar, ve bütün eşya ve aletler yapmaya mahsus imalâthaneler pek ziyade çoğalmıştı. Servetin artması nispetinde altın, gümüş eşya imalâtında ileri gidilmişti. Her yerde kumaş dokumahaneleri, şeker fabrikaları ve saire tesis olunmuştu. Reçel, şarap, konserve ve saire de yaparlardı. Heryerde kâğıt fabrikaları tesis edilmişti. Ticaret te terakki etmişti. Her şehrin bir ticaret mahallesi, pazar yeri vardı.

Riyaziye ilimleri ve heyet ilmi inkişaf etti. İslâm seyyahları türk hükümdarlarının himayelerile coğrafyada büyük bir terakki vücuda getirdiler. Terbiye ilmi âlimleri Aristonun eserlerine birçok yeni bilgiler ilâve ettiler. Hastalıkların daha müspet tetkik ve müşahedeye müstenit olarak mü-taleasını ve eczacılığı ileri götürdüler, birçok yeni ilâçlar buldular. Cerrahlığı da terakki ve inkişaf ettirdiler. Felsefede bütün cihanca tanınmış büyük filozoflar yetişti. Bu devirlerde mimarî de çok inkişaf etti. Türk mimarları bilhassa muhteşem mabetler ve saraylar binasında, yüksek san'at kudreti göstermiştir.

G. İSPANYADA ENDÜLÜS İSLÂM DEVLETİ (756—1031)

Abbasilerin birinci halifesi olan Seffahın Emevi ailesini katliam ettirdiği sırada Emevi halifelerinden Hişamın torunlarından *Abdürrahman*, adını ve kıyafetini değiştirerek arap

kabileleri içine kaçı ve kendini kurtardı. 20 yaşında bulunan Abdürrahman Araplar içinde kendini emniyette göremedi. Birçok güçlüklerle Afrikaya kaçtı. Orada Berberlere iltica etti. Berber *Zenate* kabilesi arasında *Caferülmansur* adı ile beş altı sene kaldı. Fakat Seffah kendisini oralarda da araştırmıya başladığından Abdürrahman İspanyaya kaçmağa karar verdi. O tarihlerde İspanyada rüesa arasında iktidar mevkii kavgası memleketi karışık ve halkı rahatsız bir hale getirmişti. Bazı doğru düşünceli kimseler şöhetli bir zati başlarına geçirerek dahili anarşiye nihayet vermek için bir gizli cemiyet kurmuşlardı. Abdürrahman bu cemiyetle irtibat ve münasebet tesis etti, ve kendini İspanyaya davet ettirdi. Abdürrahman, nezdinde bulunduğu Berber *Zenate* kabilesinden aldığı birkaç yüz berber süvarisi ile beraber İspanya sahiline çıktı. İşbiliye şehri ahalisi dahi 20,000 askerle Abdürrahmanı istikbal etti. Abdürrahman, bundan sora kendisini tanımayan ve kuvvetlerle kendi üzerine yürüyen islâm reislerle birçok muharebeler yapmıya mecbur oldu. Her tarafta galebe ve muvaffakiyet kendi tarafında kaldı. Muhalif rüesadan bazıları hristiyan kırallara iltica ettiler.

Abdürrahman, Bağdat halifelerinin Kayruvandaki valileri vasıtasile kendi aleyhine İspanyaya çıkardıkları kuvvetleri de mağlûp etti. Afrikadan gelecek tecavüzlere karşı İspanya sahillerini muhafaza etmek üzere Septe boğazı kıyılarındaki limanlarda yaptırdığı gemilerden bir donanma tesis etti.

Dahili karışıklıktan istifade eden şimaldeki hristiyan kırallar da tecavüze ve çapulculuğa başlamışlardı. O zaman Fransa Kırallı bulunan *Kısa Pepen* de müdafaasız bırakılmış olan Norbona ve havalisini işgal etmişti. Abdürrahman evvelâ şimal hristiyan kırallarının tecavüzlerini bertaraf etti. Kırallık Pepen ile de bir musalâha yaptı. Fakat bu kırıaldan sora meşhur *Şarlman* nezdine kaçan bir arap emirinin teşvikile İspanya üzerine yürüdü (777). Pirene dağlarını geçti, Sarakosta şehrine kadar geldi. Bu şehirde bulunan müslüman askerler eyi bir sevk ve idare altında Sarakosta valisi tarafından Şarlman, ordusuna taarruz ettirildi. Şarlman mağlûp ve Pirene dağlarından ricate mecbur edildi. Şarlman ordusunun büyük kısmı bu dağlarda bire kadar mahvedildi.

Abdürrahman dahilde ve hariçte muvaffak olduktan ve emniyet kazandıktan sora İspanyada üç asra yakın bir müd-

det süren müstakil yeni bir devlet teşkil etmiş oldu. Kendi adına hutpe okuttu ve Kurtubada adına para bastırdı. Fakat halife ve emirülmüminin unvanını almadı. Yalnız *emîr* veya *melik* unvanile kanaat etti. Halife olarak emirülmüminin unvanını takınan bundan çok sora gelen Üçüncü Abdürrahmandır. Abdürrahmanın kurduğu devlete *Endülüs Emevileri Devleti* veya Kurtuba Emevileri Devleti de denir.

**ABDÜRRAHMANIN
MEMLEKETİ TES-
KİN, İMAR VE
İDARESİ**

Abdürrahman Kurtubayı payitaht yaptı. Bütün memleketi Kurtubadan başka altı eyalete ayırdı (*Harita.24,25*). Her eyaleti de dörder sancığa böldü. Eyaletleri ve sancakları emniyetli ve kıymetli adamlarla idare ettirdi. Müslüman ve hristiyan tebaanın vergilerini tespit ve tanzim, rahatlarını temin etti. Memleket sahillerinin birçok noktalarında yeni limanlar, dahilde birçok yollar ve kanallar yaptırdı. Heryerde çeşmeler, hamamlar inşa ettirdi. Zaten çoktan İspanya müslümanlarının elinde bulunan Sardinya ve Sicilya adalarının tasarruf ve idaresini kuvvetlendirdi. Bu adalar vasıtasile İspanya Bizans arasında deniz ticaretini genişletti. Abdürrahman, müslüman ve hristiyan halk arasında, ırk ve din mücadelelerini bertaraf ederek bütün halkı her noktai nazardan çalışmaya sevketti. Ziraate çok ehemmiyet verdi. Bu sayede memleketin çöl ve çıplak olan yerleri bile tarlalar, bağlar, bostanlar ve bahçelerle süslendi.

Abdürrahman, idare, siyaset ve askerlikte olduğu kadar ilim ve fen yolunda da mümtaz olmuştur. Heryerde mektepler, hastaneler, camiler yaptırdı. Bundan başka İspanyanın büyük şehirlerinde büyük kütüphaneler vücuda getirdi. Kurtubadaki sarayında âlimlerden, hakimlerden, şairleden mürekkep bir bilgi meclisi kurdu. Abdürrahman, bu tarzda ömrünün sonuna kadar, memleketi imar ve halkı talim ve terbiye ile meşgul oldu. Mekteplerin çoğu meccanî idi. Abdürrahman 32 sene (756-788) saltanattan sora 60 yaşında iken öldü. Yerine, kendi hayatında iken hükümdarlığı tevcih ettiği küçük oğlu *Hişam* geçti.

**HİŞAM
(788-796)**

Abdürrahmanın Hişamdan büyük daha iki oğlu vardı: Süleyman ve *Abdullah*. Bunlar Şamda dünyaya gelmişlerdi.

Hişam, Abdürrahmanın, Zenata kabilesi yanında iken evlendiği *Hore* adında bir berber kızından olmuştu.

Hişamın saltanata getirilmesi büyük kardeşlerinin isyanına sebep oldu.

Süleyman *Merida* da, Abdullah, Tuleytulede vali bulunuyorlardı.

Hişam, isyan eden kardeşlerinin her ikisini mağlûp ve teslime mecbur etti. Hişam bunları affetti. Yalnız daha tehlikeli gördüğü Süleymanı İspanyadan çıkardı, Tancada oturttu.

Şarlmanın ricatinden sora şimal mıntakasında sükûn takarrür etmişti. Fakat Hişamın kardeşleriyle olan mücadelelerini fırsat sayan Franklar şimalden tecavüze başladılar. Şimal mıntakasındaki hristiyanlar Franklarla birleştiler. Hişam bunlara karşı iki ordu tertip etti. Bu ordulardan birini *Asturiye* mıntakasına, diğer orduyu da Pirene dağları şimaline gönderdi. Pirene dağlarını aşan ordu Fransa cenubunda muvaffakiyetli birçok hareketlerden sora büyük ganimetle geridöndü (1). Asturiyede tedibat yapan ordu ise geriye dönerken bir pusuya uğradı ve bozuldu.

Hişam arapçayı çok tamim etti. Açtığı pek çok mekteplerde hristiyanlar dahi arapça tahsil ediyorlardı. Lâtin lisanı ortadan kalkmış gibi idi. Tevrat ve İncil kitapları arapçaya tercüme edilmişti.

Hişam devrinde Medine imamı *Malik bin Enes*in ortaya koyduğu bir mezhep Endülüse de intikal ve orada intişara başladı. Hicaz çöllerindeki hayat şartlarına göre 'kurulmuş olan bu mezhep Endülüs mamurelerinde yaşayanların hayat şartlarına hiç te uygun değildi. Bu uygunsuzluk Hişamın halefleri zamanında hükûmetle hocaların arasını açmağa sebep oldu.

HAKEM I.
(796 - 822)

Hişam öldükten sora yerine oğlu Birinci *Hakem* geçti. Hake'm amcaları Süleyman ve Abdullahın isyanlarıyla karşılandı. Babası

zamanında da isyan çıkaran bu iki kardeşten Abdullah Tuleytuleye vali yapılmıştı. Orada istiklâlini ilân etti. Tancada bulunan Süleyman da Mağrip'te topladığı Berberlerle *Valansiya* havalisine çıktı; orada emîrliğini ilân etti. Tuleytule valisi olan Abdullah Franklarla da anlaşmıştı. Franklar Pi-

(1) Ganimet parasının beşte biri Abdürrahmanın inşasına başlattığı caminin ikmaline kâfi geldi. Müslümanlar Endülüstün çıkarıldıktan sora kilise yapılan bu cami hâlâ bakidir.

rene dağlarını geçerek Navar ve Katalonya mıntakalarını istilâ ettiler. Hakem evvelâ Franklar üzerine yürüdü, onları mağlûp ederek şimale attı. Ondan sora Valansiya - Tuleytule hattının cenubundaki Mursiye ovasında birleşmiş olan amcaları üzerine yürüdü. *Mursiye* meydan muharebesinde amcalarını mağlûp etti. Süleyman muharebede maktul düştü, Abdullah ta Tancaya kaçtı. Hakem, Abdullahı affetti. Fakat onun iki oğlunu rehine olarak yanına aldı.

Hişam devrinde Endülüse dolan Malikî hocaları memlekette koyu bir taassup havası yaratmışlardı. Her vesile ile hükûmet işlerine karışıyor, her hareketi şeriate muhalif görüyor, camilerde Hakemin dine karşı lâûbaliliğinden bahsederek halkı ihtilâle teşvik ediyorlardı. Endülüs mamurelerinde bir çöl hayatı yaşatmak istiyen bu güruhun, memleketi frank istilâsından, müslümanları katliamlardan kurtaran Hakeme isnat ettikleri lâûbalilik, arasıra avlanması, bazan da musiki dinlemesi idi. Bütün bunlar, cahil halkı tahrik etmek için ileri sürülen maskaralıklardı. Hakikî sebep, Hakemin bunlara yüz vermemesi, devlet işlerine müdahale ettirmemesi, memleketin inkişafına engel olan fıkıhlarına bir kıymet atfetmemesi idi.

Hakem kazandığı son zaferlerden sora, memlekette huzur ve sükûnu temin için Asturiye ve frank kırallarile sulh müzakeresine başladı. Memleket için faydalı bir musalâha aktetti. Fakat mutaassıp hocalar nazarında bu da kendisi için affedilmez bir kabahat oldu. Bunlar müslümanların hıristiyanlarla musalâha etmesini küfür addediyorlardı. Mutaassıp hocalar, Hakemi öldürmek için bir suikast tertip ettiler. Cuma günü namaz kılarken camide öldüreceklerdi. Fakat Hakem keyfiyetten haberdar oldu. O gece suikastı tertip edenlerden 300 kişiyi tevkif ederek kafalarını kestirdi. Saçlarından caddelerdeki ağaçlara astırdı. Bu müthiş darbe hocaları sindirdi.

Bu defa gizliden gizliye başka sahada tahrikâta koyuldular. Yeniden vaz edilen oktruva rûsumunu vesile edinerek halkı ihtilâle sevkettiler. Kurtubanın Kible mahallesi halkı oktruva resmini vermediler. Tahvil memurlarını dövüp kovdular. Hakem hâdisede elebaşı olan yedi kişinin tevkif ve idam edilmelerini emretti. Bu adamlar tutuldular. Fakat halk hücum ederek kendilerini zabıta memurlarının elinden aldı.

lar. Affedilmelerini istirham için cemmigafir halinde sarayın önünde toplandılar. Bu toplanış, hocaların tahrikile bir hücum mahiyetini aldı. Kıyam bütün şehre sirayet etti. Hakem sarayı ihata edenleri kâmilten ateş altına aldı. Kaçanlardan ele geçenleri de ırmak kenarına diktirdiği kazıklara oturtmak suretile öldürttü. İsyanın başladığı Kible mahallesini yağma ettirdi Halkını Endülüsten sürüp çıkarttı [1]. Mahalleyi de hak ile yeksan eyledi.

ABDÜRRAHMAN II.
(822 - 857)

Hakemin halefi ve oğlu Abdürrrahman II. Endülüste ulûm ve fûnunun inkişafına çalıştı. Bermekoğullarının mesaisile Bağdat'ta parlıyan medeniyet ışığından istifade için, hiçbir fırsatı kaçırmadı. Bol paralar sarfederek Bağdattan birçok âlimler getirtti. Edebiyata, musikiye, güzel san'atlere ehemmiyet verdi. Meşhur musikişinaslardan *Ali bin Zeryabı* Iraktan Kurtubaya getirtti. Kurtubayı Memunun Bağdadına rakip olacak bir hale koydu. Kurtubada şarkı andıran debdebeli bir saray hayatı başladı. Bizans İmparatoru *Mihail III.* (842 - 865) tarafından Abbasilere karşı tedafüi ve tecavüzü bir ittifak teklifine memur edilen heyeti, hüsnü suretle kabul etti. Kendisi de meşhur *Yahya bin Hakem*i sefaretle İstanbula gönderdi. Kıymetli bir devlet recülü olan Yahya, Abdürrahman devrini parlatan simalardan biri idi.

Abdürrahman II. cülûsunu müteakıp dedesi Hişamın kardeşi Abdullah doksanlık bir ihtiyar olduğu halde para ile Afrikadan toplattığı askerlere güvenerek tekrar isyan etti, hükümdarlık davasına kalkışmıştı. Abdürrahman bu ihtiyarı sıkıştırdı. Bir şeye muvaffak olamayacağını anlıyan Abdullah teslim olmağa mecbur oldu.

Bir aralık Franklar da Pireneyi aşarak *Barsilonayı* zaptettiler. Fakat tutunamadılar. Maamafih, Franklar, Endülüste kuvvetli bir propaganda şebekesi vücuda getirmişlerdi. Endülüsün şimal mıntakası halkının ekseriyeti hıristiyandı. Abdürrahmanın âdil idaresi sayesinde müreffeh bir hayat sürmeye

[1] Endülüsten çıkarılan halktan 8000 kadarı Fas Hükümdarı *İdris Sağire* iltica ettiler. on beş, yirmi bin kadarı da *Ömer bin Şuayip* isminde birini kendilerine başbuğ yaparak Mısır'a kadar gittiler. Bir fırsat düşürerek İskenderiyeyi zaptettiler. Abbasî Halifesi Memun bunlara birçok para ve mühimmat vererek Giride gönderdi. Ömer bin Şuayip Giridi zabıt ve maiyetile beraber orada yerleşti.

başlıyan bu hıristiyanlar arasında, papazların tahriki, Frankların telkini ile islâm idaresine karşı kuvvetli bir cereyan başlamıştı. Bu mıntakaların cahil müslümanları da Frankların sureti haktan görünen tezvirlerine kapılıyor, hükûmetleri aleyhine feveran ediyorlardı. Bu telkinler altında Merida şehri halkı vergilerin çokluğundan bahis ile isyan ettiler. Hakem zamanında burada tahsildar iken hırsızlığından dolayı azledilmiş olan *Mehmet İbnülkebir* adlı bir serseri de başlarına geçti. Asiler valiyi ve memurları kestiler. Depolara hücum ederek silâhları aldılar. Tuleytulenin hıristiyan ve yahudi sekenesi de ihtilâle iştirak etti. Abdürrahmanın itidalle hareket etmesi hıristiyanların cür'etini artırıyor, müslümanların dinlerine, peygamberlerine alenen sövüp sayıyorlardı. Bu hal Tuleytulede islâmlarla hıristiyanların çarpışmasını intaç etti.

Abdürrahman, bu vak'ada methaldar olan hıristiyanları muhakeme ve tecziye etmek için, hıristiyanlardan mürekkep bir heyet teşkil etti. Bu heyetin teşkili hıristiyanları büsbütün şımarttı. Nihayet Abdürrahman, şiddet istimaline mecbur kaldı. İsyanları bastırdı. Bu isyan henüz bastırılmıştı ki Normanlar Portekiz sahillerine çıkarak tahribata başladılar. Abdürrahman birçok mücadeleden sora Normanları buralardan tarda muvaffak oldu. Abdürrahmanın mühim muvaffakiyetlerinden biri de muntazam bir posta teşkilâtı yapmasıdır. Bu teşkilât Fransada Abdürrahmandan 500 sene sora kuru labilmiştir.

ABDÜRRAHMAN II. NİN HALEFLERİ Abdürrahman II. nin vefatından Abdürrahman III. ün cülûsuna kadar üç melik zamanında geçen 55 sene, Endülüsün iğtişâşlarla dolu buhranlı bir devridir. Bu iğtişâşlar başlıca iki sebepten neş'et ediyordu. Endülüs fethedildiği zaman yerli hıristiyanlar tamamilen memlekette bırakılmışlardı. Bunlar arkalarında bulunan geniş hıristiyan âlemile daimî temasta bulunuyorlardı. Pirene etekleri, Asturiye mıntakası Papanın ve Frankların gönderdiği propagandacıları şevkle karşılayan hıristiyanlarla meskûndü. Din kahramanı şövaliyeler, kâfirlere (müslümanlara) karşı açılacak mukaddes cihada iştirak etmek üzere sürü sürü buralara taşınıyorlardı.

İkinci sebep te işlerin başında bulunan Arapların kabileci, tefrikacı ve isyankâr ruhundan doğuyordu. Tek bayrak

altında toplanarak millî birlik yapmak kabiliyetinden mahrum olan Arapların başına geçen ve şahsî ihtiras ve menfaatleri uğrunda her şeyi feda etmekten çekinmiyen ümeranın her fırsatta isyan bayrağını açmaları, memleketi anarşi içinde bırakıyor, hükûmet nüfuzunu temelinden sarsıyordu.

Abdürrahman II. ye halef olan Mehmet I. (857 — 886) iktidar mevkiine geçtiği zaman hristiyanlar propagandacıların telkini neticesi olarak müthiş bir ihtilâl unsuru olmuşlardı. Hristiyan dönmelerinden Sarakosta Valisi *Musa* ile Tuleytule Valiliğinde bulunan oğlunun azli, hristiyanların umumî isyanına vesile hazırladı. Musa, ehemmiyetli bir kaleyi İspanyollara terkettiğinden hem kendisi, hem de oğlu azledilmişti. Musanın oğlu yerli hristiyanların başına geçerek isyan etti. Asturiye kiralı ile birleşti. Müttefikler müslümanlara ait köylere, şehirlere hücum ettiler. Kıtal ve yağma birkaç sene devam etti.

Bu haile bertaraf edildikten sora şimalden Frankların hücumu başladı. 60 kadar gemi ile *Malaga* havalisine gelen Normanlar da bu mıntakadan ilerlediler. Asturiyeliler de bu hareketlere iştirak ettiler.

Mehmet, Franklarla, Normanları tarda muvaffak oldu. Fakat, Asturiye kiralına karşı gönderdiği ordu, perişan oldu. Birçok mühim şehirler Asturiye kiralının eline geçti. Mehmet, kaybedilen yerleri kurtarmak için bir iki sene uğraştı. *Amribni Hafs* adlı bir sergerdenin çıkardığı isyan daha acıklı bir devir açtı.

Felâketler artık tevali ediyordu. Büyük bir fırtına Akdenizde dolaşan donanmayı mahvetti. Korkunç bir kıtlık, her yeri kasıp kavurdu. Bunu takip eden veba, binlerce insanı alıp götürdü. Arkadan çıkan zelzele de mamur şehirleri harabeye çevirdi.

Azimli bir adam olan Mehmet, bütün bu felâketlere göğüs gerdi. Memleket ıstırabını azaltmak için gecegün üz çalıştı. Esaslı kanunlar koyarak inzıbatı temin etti; Navar prensile birleşerek tekrar Endülüse giren Amribni Hafsı mağlûp etti. Amirle Navar prensi harp meydanında maktul düştüler.

Mehmede halef olan oğlu *Münzer* (886 -888) memleketi harap bir halde bulmuştu. Maktul düşen Amribni Hafsın yerine geçen oğlu *Galip*, gayrimemnunların iltihakile daha

ziyade kuvvetlenmiş, Sarakosta ve Tuleytule gibi mühim şehirleri zaptetmişti. Galip, üzerine gönderilen orduyu mahvetti. Münzer, bizzatasilere karşı çıkmak mecburiyetinde kaldı. Fakat, muharebe meydanında öldürüldü.

Münzer veliaht tayin etmemişti. Devlet erkânı kardaşı Abdullahı iktidar mevkiine çıkardılar (888-912), asi Galip Kastil ve Aragon havalisini almıştı. Memleket anarşi içinde bulunuyordu. Abdullah, Galibe karşı gitmek üzere hazırlanırken *Kasım* ve *Özbek* adlı kardeşleri de hükümdarlık iddiasına kalkıştılar. Valilerden bazıları ve kendi oğlu Memet te bunlarla birleştiler. Memleket bir kat daha karıştı. Kurtubada bile ihtilâl emareleri başgösterdi. Vaziyet Emevi saltanatının inhilâli gibi görünüyordu. Fakat Abdullah şaşırmadı. Serbestçe dahilî mücadelelerle uğraşabilmek için, mücavir hristiyan devletlerle anlaşmak teşebbüsüne girişti. Galibin başına toplanan serserilerin Asturiye hudutlarında yağmagerliğe başlamaları Kırıl Alfons III. ü (866-910) de sulha yaklaştırdı. Kırıl Alfonsla Galip aleyhine tedafüî ve tecavüzî bir muahede yaptı. Fakat memlekette de kıyamet koptu. Mutaassıp hocalar, Galiple birleşerek müşriklerden intikam almak farz iken Abdullahın bilâkis hristiyan bir hükümdarla ittifak yapması şer'i şerif ahkâmına mugayir olduğunu iddiaya başladılar; cahil halkı Abdullah aleyhine tahrike koyuldular. Hocaları bu hususta vecde getiren amil, din gayretinden ziyade Galibin gizlice gönderdiği paralardı. Bu paraların füsunkâr tesirile *fakih* ler İşbilye camilerinde dinden çıktığına hükmettikleri Abdullahın ismini hutpelerden bile çıkardılar. Umumî bir galeyan uyandırmaya sâyeden bu heriflere kat'î bir darbe indirmek zamanı gelmişti. Abdullah onları tevkif ve Afrikaya nefyetti. Sora da Galibi, bir meydan muharebesinde inhizama uğrattı. Saltanat zamanını ihtilâller, iğtişaşlar içinde geçiren Abdullaha torunu Abdürrahman III. halef oldu.

ABDÜRRAHMAN
III. DEVRİ
(912 - 961)

Abdürrahman III. devri, Endülüs Emevilerinin en parlak zamanıdır. Dedesi Abdullah, kendisine dahilen anarşi içinde, haricen tehlikelere maruz bir devlet bırakmıştı. Fakat, 22 yaşındaki bu genç, iyi bir tahsil görmüştü. Yüksek seciyelerle muttasıftı. Çok geçmeden başlarında istiklâl rüzgârı esen valileri itaat altına aldı. Amcası Abdürrahmanül-

muzaffer idaresinde sevkettiği ordu, Galibi *Şukar* meydan muharebesinde tarumar etti. Galibin elindeki şehirlerden birçoğu istirdat edildi. Galip, Pirene dağlarının sarp mıntakalarına çekildi. Endülüs aralarında taksim etmek esasına göre bir sulh teklifi yaptı. Abdürrahman, bu teklifi reddetti. Mücadele devam ediyordu. Fakat bu maceralardan sora Galip çok yaşamadı, öldü. Oğlu *Cafer* Tuleytulede tahassun etmişti, o da burada tazyik edildi. Şehri bırakarak kaçmaya mecbur kaldı. Asturiyeye iltica etti. Leon Kırallı Ordonno II. (913-923) ile bir muahede aktetti.

Son karışıklık senelerinde Asturiye kırılları memleketlerini çok genişletmişlerdi; payitahtlarını *Leiona* kaldırtmış, Leon Kırallığını teşkil etmiş, Portekiz içerlerine seferler yapmışlardı. *Oviedo* yu terkederek *Leonda* yerleşen *Ordonno* II. büyük zaferler peşinde koşan bir adamdı.

Caferin kendisini metbu tanıyacağını ihtiva eden bu muahedenin imzasından sora Endülüse tecavüze başladı. Bütün şimali İspanyayı istilâ etti. Fakat Abdürrahman III. ün amcası *Abdürrahmanülmuzaffer* müttefikleri dağıttı. Leon kiralını memleketine dönmiye mecbur etti.

Abdürrahman III., üzücü bir gayretle dahildeki isyancıları sındırmıştı. Son hareket ile haricî tecavüzler de durdurulmuş oldu. Memlekette nisbî bir sükûn ve inkişaf devresi açıldı.

Abdürrahman, son tecrübelerden sora tehlike zamanlarında mürai Araplara istinat edilemeyeceğini anlamıştı. Venedik ve Ceneviz korsanlarının getirdikleri çocuklardan bir hassa ordusu vücuda getirdi. Ekserisi kendisini bilecek bir yaşta gelen bu çocuklar, islâm dinine sokuluyor, müslüman terbiyesile yetiştiriliyorlardı. İçlerinden kabiliyet ve zekâları müsait olanlara devletin bütün mansıpları açık bulunuyordu. Bunlar, orduda ve idarî işlerde mevki kazandıktan sora, Endülüs fatihlerinin oğulları olmakla iftihar eden zadeğânla araları açıldı; zadeğân köle ve esir dedikleri bunların kumandası altına girmek istemediler. Hatta muharebelerin birinde bunlara kızarak harp sahasından çekilip gittiler.

Bu hal, ötedenberi Endülüste muhtelif arap kabilelerinin hem kendi aralarında ve hem de Berber-Hazarlarla olan rekabet ve münafereye yeni unsurlar soktu. Yabancı esir çocukların Endülüsün içtimaî heyeti içinde, yüksek

mevki kazanmaları aynı zamanda hükümdarların keyfî idarelerine daha ziyade bir inkişaf verecekti. Kendilerini Emevilerle aynı seviyede gören fatihlerin yani Berber - Hazarların oğulları, hükümdarların keyfî idarelerine karşı daimî surette mücadele ediyorlardı. Yeni zuhûr eden zümre ise; esirlikten yetişme olmak itibarile, yükselmek için riya ve tabasbus yoluna giriyor; bu suretle hükümdarları insanlık fevkine çıkarıyorlardı. Aynı hal dört asır sora Şarkta Osmanlı İmparatorluğunda da görülecektir.

X. asır iptidalarında Afrikada zuhûr eden büyük hâdiseler nihayet Abdürrahman III. ü müdahaleye mecbur etti. Fatimî dailerinden *Ebu Abdullah, Mağripte Kettame* Berberlerine istinaden Aglebileri kaldırmış, İsmaililerden Ubeydullahı halife ilân etmişti (910). Bu suretle tsşekkül eden Fatimiler, Fastaki İdrisileri de tazyika başladılar. Hükümdarları *Yahya bin İdris* IV. (904 — 922) acıklı bir vaziyete düştü. Bu yüzden Fasta zuhûr eden ihtilâller, İdrisileri iktidar mevkiinden uzaklaştırdı. Emevilere Endülüs tacını kazandıran Zenata kabilesi İdrisileri iltizam ediyorlardı. Abdürrahman III. ten istimdat ettiler. Abdürrahmanın kuvvetli bir donanma himayesinde gönderdiği kuvvetler İdrisileri tekrar iktidar mevkiine getirdi. Fakat bu tebeddül, Fatimilerin müdahalesini intaç etti. Abdürrahmanın kuvvetleri Fatimilerle de muharebeye mecbur kaldı. Fatimî - Emevi mücadelesi uzayacaktı. Dahilî tanzimatla meşgul olmak istiyen Abdurrahman, Afrikada yeni maceralar peşinde koşmayı münasip görmedi. Kuvvetlerini geriçetti. Bunun neticesi olarak Fatimiler Şimali Afrikada kuvvetle yerleştiler. Yalnız Tanca Emevilerin elinde kaldı.

Abdürrahman, dahilî asayiş temin ettikten sora memleketin imarına çalıştı. Kurtubaya üç saat mesafede, *Medinetüzzehra* namile yeni bir şehir kurdu. Burada muazzam bir saray yaptırdı. Enkazı hayret ve takdirle temaşa edilen bu saray, 4300 somaki mermer sütun üzerine kurulmuş ve 25 senede bitmiştir. Duvarları, mermer ve çinilerle kaplı idi. Tavanları altın nakışlarla süslenmişti. Üst katta, Abdürrahmanın vükelâsını kabul ettiği salon, bir san'at abidesi idi. Ortada büyük bir havuz vardı. Havuzun ortasında da başında büyük bir beyaz inci bulunan altın bir kuş bulunuyordu. Havuza akan sular, bu kuşun ağzından fıskıye halinde dökü-

lüyordu. Sarayın etrafı şirin bahçelerle muhattı. Bu bahçeler arasında mermer sütunlar üzerine yapılmış, musanna bir köşk bulunuyordu. Köşkün salonunda istiridye şeklinde cıva ile dolu bir havuz vardı. Saray civarında hassa ordusuna mahsus kışlalarla vükelâ konakları bulunuyordu. Abdürrahman, burada büyük bir cami ile zengin bir kütüphane de yaptırmıştı.

Memleketin her tarafında Medinetüzzehrayı takliden binalar yapılmaya başladı. Memleketin servet membaı ziraatle san'at olduğunu takdir eden Abdürrahman, Endülüste sürülmedik bir karış yer kalmamasına çok itina ediyordu. Kanallar açtı, ticaret donanmaları vücuda getirdi. Akdeniz ticaretini eline aldı. Endülüs sahillerinden kalkan ticaret gemileri İskenderiye'ye, İtalya sahillerine, hatta İstanbula kadar Endülüs mamulâtından eşyalar taşıyorlardı.

Abdürrahmanın medeniyet ve umran faaliyeti engelsiz kalmıyordu. Kardeşinin idamından müteessir olan *Santarem* Valisi *İshak bin Ümmiye*, *Leon Kırallı Ramiro II.* ye (927-950) müracaatle Endülüs üzerine yürüdüğü takdirde idaresinde bulunan vilâyeti kendisine teslim edeceğini bildirdi. Ramiro, Endülüse girdi. İshak bin Ümmiye'nin kuvvetleriyle birleşti. Bütün şimal mıntakası yağma ve tahrip edildi, islâmlar görülmemiş bir vahşetle doğrandı. *Madrit (Mecrit)* te Ramironun eline geçti (932). Abdürrahman umumî seferberlik ilânına mecbur oldu. Çetin ve uzun muharebelerden sora istilâ edilen memleketleri kurtardı. Senelerdenberi Endülüsü, bir mareke haline sokan (Amribni Hafs) sülâlesini de ortadan kaldırdı.

Abdürrahman, oğlu Hakemi veliaht tayin etmişti. Fakat diğer oğlu Abdullah, bu tayini kabul etmiyerek babasına karşı isyan etti. Yakalanarak idam olundu. Yarım asır, hükümdarlık eden Abdürrahman III. halefine mamur, asayışi muntazam bir memleket bırakarak ebediyete çekildi. Abdürrahmana kadar Endülüs Emevileri Melik ve Emîr unvanile iktifa etmişlerdi. Abdürrahman Emirülmüminin ve Halife unvanlarını aldı.

HAKEM II. DEVRI (961-976)

Hakem II. ihtiyar babasının son devirlerinde idareyi filen eline almış, yüksek me-
ziyetlerle kendisini herkese sevdirmişti. Çocukluğundanberi ilmî tetebbülere düşkün olan Hakem, yük-

sek vasıflarile mümtaz bir şahsiyetti. Herhangi bir harbe meydan vermemek, zamanını tarihe bir irfan devresi olarak geçirtmek istiyordu. Fakat hadisat, kendi arzusu gibi cereyan etmedi. Memleketin şimal mıntakasını istilâ eden Leon Kırallı *Sanşe I.* (955 - 967) kendisini harbe icbar eyledi. Hakem ilmî ve medenî faaliyetleri durdurmamak için prensliğinde tesis ettiği büyük kütüphanenin idaresini kardeşi *Abdülâzîze*, ilmî hevetlerin faaliyetlerine nezaret vazifesini de diğer kardeşi *Münzer*e havale etti. Kendisi de harp işleriyle uğraşarak Leon kırallını musalâha aktine mecbur etti. Bu musalâhayı diğer küçük kontluklarla olan muahedeler takip etti. Hakem, Endülüs ticaretine zarar veren Fas havalisini elde etmeyi faydalı gördü. Sevkettiği ordu Fası işgal altına aldı. Fas ve Cezayirde Emevi melikini hükümdar tanıdılar.

Hakemin, hayatını kitaplara ve ilme hasretmesi, Endülüste ilmî bir faaliyet devresi açtı. Vezirler, yüksek memurlar bütün gayretleriyle ilmin himaye ve neşrine çalıştılar. Hakem, islâm dünyasının her tarafında yazılan kıymetli kitapları, birçok paralar sarfile; Kurtubaya topladı. Kurtuba medreseleri *İbnirrüşt* gibi yüksek âlimler yetiştirecek derecede inkişaf etti. Avrupanın muhtelif yerlerinden birçok gençler, fen ve felsefe tahsili için Endülüs medreselerine geliyorlardı. Bunlar arasında bilâhare papalığa kadar yükselen şahsiyetler bulunuyordu. Hakem zamanında Kurtubada küçük çocuklara mahsus 33 mektep bulunuyordu. Başta Tuleytule olmak üzere Endülüsün diğer şehirleri ilmî faaliyette Kurtuba ile rekabet ediyorlardı. Tuleytuledeki ilim heyeti Kurtubaya tefevvuk ediyordu.

Hakem, Endülüste umumî tahriri nüfus yaptırdı. Ziraat istatistikleri tanzim ettirdi. Zeriya'nın nüfusu mevcudeye nispetle beş misli olması için tertipler aldı. Fazla mahsul memleket haricine gönderiliyordu. İstanbul pazarlarında bile bol bol Endülüs mahsulâtı satılıyordu. İhracattan alınan para 12 milyon altına baliğ oluyordu.

Hakem devrinde Endülüs kadınları arasında da ilmî bir faaliyet başladı. Lisan, edebiyat ve riyaziyatta tanınmış simalar yetişti. Kurtubalı *Ayşe* ile *Lebine* ve *Hatice* isimindeki hanımlar, ilm faaliyetin başında bulunuyorlardı.

HAKEM II. DEN SORA ENDÜLÜS EMEVLİLERİ

Hakem devri, Endülüs Emevilerinin en parlak zamanı idi. Hakemden sora seri bir inhitat başladı. Oğlu *Hişam II.* (976-1009) iktidar mevkiine geldiği zaman henüz bir çocuktur. Devlet işlerini vesayeten anası *Sabiha* tedvire başladı. Dirayetli bir hanım olan *Sabiha* *Hacip Ebu Caferülman-suru* vezaret mevkiine getirdi. Bu kıymetli şahsiyet, Hakem devrinde başlayan ilmî, medenî faaliyeti idameye muvaffak oldu. Hıristiyan hükûmetlerin müşterek hücumlarına karşı olan mücadeleyi parlak bir surette idare etti. Mansur, şimalden inen akınlara Araplarla mukavemet edemiyeceğini anlıyarak Afrikalı Berber-Hazarlardan muntazam bir ordu vücud getirmişti. Bu ordu sayesinde Pirene dağlarını geçerek hayli zaferler kazandı. Fakat kendisinin ve Sabihanın vefatından sora umuru idare çığırından çıktı. Sefih *Hişam* müşkülât içinde şaşırdı kaldı. Her tarafta isyanlar, ihtilâller başgösterdi. *Hişam* ıskat edildi. Emevi prensleri de birbirleriyle mücadeleye başladılar. İnhitat süratle ilerliyordu. *Hişama* halef olan *Mehmet* te tutunamadı. O da ıskat edildi. *Hişam*, *Mehmet*, *Süleyman* ikişer defa tahta çıktılar. Berberlerin isyanı, mevcut müşkülâtı büsbütün arttırdı; Emevi prensleri, ihtirasları uğrunda halkı birbirlerine boğazlatıyorlardı. Bunlar birbirlerini ezmek için hıristiyan prenslerle birleşiyor, memleketi harabeye çeviriyorlardı. Kurtuba bile birkaç defa yağmaya uğradı. Medreseler, mektepler yıkıldı. Kütüphaneler tarumar edildi. *Ezzehra* sarayının bir kısmı yandı. Meyus kalan Endülüs halkı Septe boğazına hâkim olan "*Ali bin Hammut*,"u davete mecbur kaldılar.

Ali bin Hammut, isyan ve ihtilâlleri az çok teskin etti. Kendisini Endülüs hükümdarı ilân eyledi. Fakat bir müddet sora onu da hamamda boğdular (1018).

Emevilerden *Abdürrahmanülmurtaza* iktidar mevkiine geldi. Bunu da *Ali bin Hammudun* kardeşi *Kasım* düşürdü. (1018). Gaddar bir adam olan *Kasım*, ortalığı kasıp kavurdu. Birçok hanümanları söndürdü. Nihayet Kurtubalılar, Emevilerden *Abdürrahman V.* i iktidar mevkiine getirdiler (1023). Eyî bir adam olan *Abdürrahman V.* asayişî tanzim için çok didindi. Fakat inzıbatı bozulan ordu, asayişsizliğin membaı idi. Emevilerden *Mehmet Müstekfi* orduyu tahrik ederek *Abdürrahmanı* katlettirdi (1024), yerine geçti. Fakat

müşkülât karşısında bu mevkide duramadı. Payitahtı bırakarak Tuleytuleye kaçmaya mecbur oldu. *Beni Hammuttan Yahya* ikinci defa olarak Kurtuba tahtına çıktı (1025). Fakat her vilâyet artık başlıbaşına hareket ediyordu. Hiçbiri Kurtubayı dinlemiyordu. Yahya bunlarla mücadele ederken maktul düştü (1027). Valilerin itaatini temin etmek üzere Emevilerden birinin iktidar mevkiine getirilmesi düşünüldü. Münzeviyane yaşamakta olan *Hişam bin Mehmet* zorla Kurtubada hükümdar ilân olundu (1027). Fakat devam eden anarşi yüzünden şimaldeki hristiyan hükûmetler birçok yerleri zaptetmiş, müslümanları dar bir sahaya sıkıştırmışlardı. Valiler kimseyi dinlemiyor, biribirleriyle harbediyorlardı. Hişam, bir beyanname ile feci vaziyeti umuma anlattı. Fakat, hiçbir tesiri olmadı. Mukadder akıbet yaklaşıyordu. Meyus olan Hişam, bir gün halkı tophiyarak arzusu hilâfına geldiği bu mevkiden istifa etti. Ailesini alarak inzivaya çekildi (1031). Altı sene sora da eceli mev'udile öldü. Vefat ile Endülüste iki asırdan fazla hüküm süren Emevi Hanedanı da münkariz oldu.

ENDÜLÜSTE TAVAFİ MÜLÜK

Endülüste Hişam II. devrinde başlayan inhitat, müslümanları nihayet dar bir sahaya sıkıştırmıştı. Kurtubanın nüfuzu sarsıldıkça bu sahadaki valiler müstakillen harekete başlamışlardı. Hişam III. memleketi idaresi altında toplamaya muvaffak olamayacağını görerek Kurtuba tahtından çekilince Endülüste *Tavafî Mülûk* devri başladı (*Harita. 26*).

Bunlardan *Beni Hammut* (1016-1057) Malakada, *Beni Abbât*, (1023-1091) İşbiliyede, *Beniziri* (1012-1090) Gırnatada, *Beni Eftas* (1027-1094) Batlabusta, *Beni Sumadih* (1041-1091) Meriyede, *Beni Cevher* (1031-1058) Kurtubada, *Beni Zünnun* (1009 - 1085) Tuleytulede, *Beni Âmir* (1021 - 1085) Belen-siyede, *Beni Tücip* ve *Beni Hut* (1019 - 1141) Sarakostada hüküm sürdüler. Bunlardan başka *Danya* (1017 - 1087), *Tartuše* (1039 - 1058), *Miyorka* (1076 - 1097), *Elbunt* (1025 - 1092), *Mersiye* (1145 - 1147) mintakalarında da birer hükûmet teşekkül etti.

Fakat Leon, Asturiye ve Navar kıralları dar bir sahaya sıkışan müslümanları buralarda da boğmak istiyorlardı. Leon Kırallı Alfonsun tecavüzlerine karşı âciz kalan Abbadiler, Afrika'da kuvvetli bir hükûmet kurmuş olan Murabıtları imdada

çağırdılar. XI. asır ortasında Fas ile Cezayirin bir kısmında teşekkül eden *Murabıtın* Devletinin başında bu esnada *Yusuf bin Taşfin* bulunuyordu. Yusuf (1061 - 1107) bu davet üzerine 1086 tarihinde kuvvetli bir ordu ile Endülüse geçti. Bu devirde *Galıs*, Leon ve Kastil Kıralları olan Alfons VI. (1065-1109) Şimalî İspanyayı istilâ etmiş ve Tuleytuleyi zaptederek hükûmet merkezi yapmıştı (1085). Yusuf bin Taşfin *Zelaka* meydan muharebesinde Kıralları Alfonsu büyük bir hezimete uğrattı (Teşrinievel 1086). Şimalî İspanyayı kurtardı. Tekrar Afrikaya döndü. Fakat bir müddet sonra hristiyanlar İşbilyeyi tazyika başladılar. İşbilye hükümdarının istirhamı üzerine Yusuf bin Taşfin (1090) tarihinde tekrar Endülüse geçti. Hristiyanları tenkil etti. Aynı zamanda Endülüste Tavaifi Mülûkten birçoğunu da kaldırdı, Endülüsu bir vilâyet halinde hükûmetine ilhak etti.

Ebu Abdullah Mehmet adlı biri tarafından temeli atılan *Muvahhidin* Devleti (1130-1269), Şimalî Afrikada Murabıtların yerine kaim olunca, Endülüs te bunların hakimiyeti altına girdi (1145). Muvahhitler Endülüste hristiyanlara karşı büyük bir mücadele açtılar. Fakat 1235 te hristiyanlara karşı Lasnavas muharebesini kaybettiler. Muvahhidin Devleti zamanında Mersiyede *beni Hut* (1228-1269), Gırnatada da *Beni Ahmer* denilen *Beni Nasır* Hükûmetleri teşekkül etti. Fakat Muvahhidin Devletinin inkırazından sora (1269), Endülüste islâm hükûmeti olarak yalnız 1232 tarihindenberi Gırnata ve havalisinde hüküm süren Beni Ahmer (Beni Nasır) Devleti kalmıştı.

Bunlar, iki buçuk asır kadar Gırnatada parlak bir medeniyet yaşattılar. Gırnatada hâlâ mevcut olan *Elhamra sarayı* (Res.54-57) gibi yüksek san'at eserleri vücuda getirdiler. Beni Ahmer yaşadığı müddetçe, gittikçe daralan hristiyan çemberinden kurtulmak için çarpıştılar. Nihayet Kastil ve Aragon Kıralları Katolik *Ferdinant* ile zevcesi *İzabel*, hakimiyetleri Gırnata şehrine inhisar eden müslümanları burada şiddetli bir muhasara altına aldılar. Beni Ahmerin son hükümdarı olan Ebu *Abdullah Mehmet* (Abdullahüssağır) şehri teslim ettikten sora verilen müsaade üzerine bir müddet kendine tahsis olunan yerde kaldı ve sora Fas emirine iltica etti.

İslâmlar elinde kalan bu son şehir de hristiyan hakimiyeti altına düştü. Koyu bir katolik taassubile hareket eden

Ferdinant- İzabel, müslümanların imhası için her şeyi yaptılar. İspanyollaşan enkazı bile 1609 tarihinde sürüp çıkardılar. 800 sene kadar İspanyada hâkim yaşayan bir medeniyetten Elhamra sarayı ile kiliseye çevrilen Kurtuba camii'nin harabelerinden başka bir iz bırakılmadı.

*
**

HATIRDA TUTULACAK MÜLÂSA İspanya Emeviler devrinde fetholundu (711). Araplar İspanyaya Endülüs derlerdi. Endülüse ilk geçen ve fethi başlıyan Berber kumandanlarından Tarıktır. Tarıkın ordusu da Berberlerden ibaretti.

Endülüs 138 sene kadar Emevi halifeleri tarafından gönderilen valiler vasıtasile idare edilmiştir.

Abbasilerin birinci Halifesi Seffah tarafından yapılan katliamlar esnasında, Emevi ailesinden canını kurtarabilenler arasında Onuncu Emevi Halifesi Hişamın torunu Abdürrahman dahi bulunuyordu. Abdürrahman birkaç seneler Mağrip'ta Berberler yanında kaldıktan sora İspanyadaki karışıklıktan istifade ederek oraya geçti ve hükümdar tanındı (756). Abbasilerin gönderdikleri orduyu mağlûp ve tardetti; bu suretle Endülüs Emevi Devleti teşekkül etti.

Abdürrahmanın halefleri zamanında memleketin şimalindeki dağlık mıntakalarda itaat altına alınmıyan hristiyanların daima tecavüzlerine maruz kaldı. Kendi tebaası arasında da birçok ihtilâflar ve isyanlar oldu; bütün bunlara rağmen Endülüs Emevileri iki buçuk asır yaşadı; payitahtları Kurtuba şehri idi.

Endülüs Emeviye Devletinin en ziyade kudret sahibi olan hükümdarı Abdürrahman III. tür. Bu zat memlekete tam istiklâlle hâkim oldu. Leon ve Kastilya ve Navar kırallarının hücumlarına ve Afrikadan gelen istilâyâ karşı memleketi müdafaa etti. Akdenizde hakimiyetini kuvvetli bir donanma ile temin eyledi. Adalet ve feraset ile iş gördü. İlim ve san'ate çok itibar ederdi.

Abdürrahman III. öldükten sora hiç kimse onun izini takip edemedi. Endülüs memleketleri birtakım serserilerin elinde oyuncak oldu; en nihayet Tavaifi Mülûk denilen birtakım küçük küçük devletler peyda oldu. Bunların içinde en kuvvetlisi İşbiliye melikleri Abbat ailesidir. Bütün

Tavaifi Mülûk gibi İşbiliye melikleri de hristiyanların şiddetli taarruzlarına dayanamadılar. Mağripten Murabıtları çağırdılar. Murabıtlardan sora Muvahhidin Devleti Endülüsü istilâ etti.

Nihayet Gırnatada Beni Nasır (Beni Ahmer) Devleti teşekkül etti, bu devlet iki buçuk asırdan ziyade payidar oldu. Bu devletin de Ferdinand ve İzabel tarafından mahvedilmesi üzerine İspanyada sekiz asırdanberi mevcut olan islâm hüküm ve idaresi ortadan kaldırılmış oldu. İspanyadaki islâmların da büyük bir kısmı imha ve bir kısmı da tardolundu.

XV

İLK MÜSLÜMAN TÜRK DEVLETLERİ

A. ASYADA SAMANOĞULLARI (874 999)

SAMANOĞULLARI DEVLETİNİN KU- RULUŞU

Abbasi Halifesi Memun kendi hizmetinde bulunan Horasanlı "*Samanoğlu Eset*,"in dört oğluna mükâfat olmak üzere Semerkant, Fergana, Taşkent, Herat Valiliklerini verdirmişti.

Muahharan Horasan idaresi *Tahiriler* ailesine geçtikten sora da, Samanoğulları ailesine mensup olan bu valiler mevkilerini muhafaza ettiler. Bunlardan Fergana valisi olan *Ahmet*, kardeşi *Nuh* un vefatından sora *Maveraünnehri* de *Tahiriler* namına idare etti. (*Harita.27*) Ahmedin vefatında büyük oğlu *Nasır* yerine geçti (874) ve kardeşi *Ismail* i-Buhara Valiliğine tayin etti. Bu sırada *Tahirilerin* kuvveti kalmamıştı; binaenaleyh *Nasır* doğrudan doğruya Abbasilerden *Menşur* almıştı. Bu iki kardeş arasında vukua gelen harpler neticesinde İsmail galip geldise de, ailenin reisi olan *Nasır* Semerkantta hükümdar olarak bıraktı; fakat onun 892 de vefatından sora devletin başına geçti. Saffari-leri mağlûp ederek Horasanı ve İranın birçok vilâyetlerini zapta muvaffak olduysa da, ölümünü müteakıp (907) halefleri bunları yarım asır bile muhafazaya muktedir olamadılar; ve hakimiyetleri *Maveraünnehir* ve *Horasana* munhasır kaldı.

SAMANOĞULLARI DEVLETİNİN İNHİ- TAT VE İNKIRAZI

Daha *Nasır II.* (913-943), zamanından başlayarak Samanoğulları Devleti çabuk bir inhitata uğradı. Bunun muhtelif sebepleri vardı; hükümdarların kuvvetli bir şahsiyete

malik olmamaları, saltanat kavgası, vezirlerle türk kuman-

danları arasındaki rekabetler, vilâyetlerde birbirine rakip ve yarı müstakil birtakım valilerin türemesi, mezhep mücadeleleri, muhtelif isyanlar, gayrimüslim Türklerle ve Âli Büveyh ile harpler... idare makinesi intizamını kaybediyor, malî müşkülât ahaliyi ağır vergiler altında eziyordu. En büyük kısmı Türklerden mürekkep olan ordunun türk kumandanı, devletin en nüfuzlu adamıydı; bilhassa "Nuh",tan sora bütün kuvvet bu kumandanların elinde toplanmıştı. *Sipehsalar* unvanını alan bu kumandanın rızası olmadan vezirlerin azil ve nasbı bile kabil değildi. Nihayet Şarkî Türkelinde teessüs eden *Karahanlılar Devleti* nin Maverâünnehre hücumlara başlaması Samanoğullarını fena halde sarstı. Bu sırada Gazneliler saltanatının kuvvetlenmesi ve Mahmudun Horasanı zaptetmesi, Samanoğullarını büsbütün zayıf düşürdü; Karahanlılar Maverâünnehri ve payitaht olan Buharayı zaptederek Samanoğulları Devletine nihayet verdiler (999).

**SAMAN OĞULLARI -
RINDA İDARE TEŞ-
KİLÂTİ**

Samanoğulları Devleti, gayet muntazam idare teşkilâtına malikti. Devletin başında hükümdar bulunur, ve bir vezir vasıtasile bütün işleri idare ederdi. Vezir, idare makinesinin en büyük âmiri ve hükümdarın vekili idi. Payitahtta muhtelif işlere mahsus on daire vardı. Maliye, adliye, posta işleri gayet muntazamdı. Vilâyetlerdeki valilerin yanında da merkezdeki gibi muhtelif daireler bulunurdu. Resmî posta teşkilâtı, vilâyetlerdeki her şeyi hükümdara muntazaman bildirirdi. Horasan Valiliği devletin en büyük memuriyeti addolunurdu.

**SAMANOĞULLARI
DEVRİNDE MAHAL-
LÎ HANEDANLAR,
ŞEHİR TEŞKİLÂTİ,
İKTİSADÎ HAYAT**

Samanoğullarının idare teşkilâtı her yerde aynı şekilde tatbik edilemiyordu. Çünkü bazı vilâyetler eski hanedanlar elinde olup doğrudan doğruya onlar tarafından idare ediliyordu. Bunlar Samanoğulları hükümdarına merbut olmakla beraber, mahallî varidatı kâmilten alırlar ve hükümdara her sene hediyeler göndermekle iktifa ederlerdi. Maverâünnehir ve Horasanda daha islâmiyetten evelki zamanlardan kalma muntazam belediye teşkilâtı mevcuttu. Her şehirde bir *şehir reisi* bulunur ve şehrin umumî hayatını tanzim ve idare ederdi. Samanoğullarının ilk zamanlarında sükûn ve asayiş temin edildiği cihetle

ticaret, ziraat, sanayi çok inkişaf etmişti. Bilhassa Maverâünnehirde sanayi faaliyeti çok büyüktü: sabun, halı, hasır, bakır fenerler, muhtelif kumaşlar, havlu, eğer takımları, türlü türlü silâhlar, şişe ve cam mamulâtı, kâğıt gibi şeyler başlıca ihracat eşyasını teşkil ediyordu. *Zeretşan* ovasındaki şehirlerde yapılan ipekli ve yünlü kumaşlar, Fergana şehirlerinin demir ve bakır işleri bütün islâm dünyasında maruftu. Semerkantlılar, paçavradan kâğıt yapmak usulünü de tatbik etmişlerdi ki, bu kâğıtlar Avrupaya kadar yayılmıştı. Maverâünnehrin, bozkırlarda yaşayan henüz islâm olmamış Türklerle yaptığı ticaret te çok mühimdi; birtakım türk kabileleri arasında islâmiyetin yayılmasında bu ticarî münasebetlerin de büyük yardımı olmuştur.

GAZNELİLER DEVLETİ (962-1183)

ALP TEKİN VE GAZNENİN ZAPTI

Samanoğulları ordusunda yetişerek zekâ ve iktidarile en yüksek memuriyetlere nail olan *Alp Tekin*, Samanoğulları hükümdarı *Abdülmelik* tarafından Horasan valiliğine tayin edildi (955). *Nuhoğlu Mansur* un cülûsu üzerine mutlaka bir haksızlığa uğrayacağını anlayan Alp Tekin, maiyetindeki 4000 kadar Türk ile beraber Gazne şehrini yerli hükümdarının elinden zaptederek orada yerleşti ve ölünceye kadar orada oturdu (962). Yerine geçen oğlu "*Ebu İshak İbrahim*," in dört sene sora vefatı üzerine türk kumandanlarından *Bilge Tekin* devletin başına geçti; ve onun bir harp esnasında şahadetini müteakıp (972) diğer bir türk kumandanı işbaşına geldise de, hiçbir şey yapamadı, ve "*Sevük Tekin*," ismindeki nüfuzlu bir türk kumandanına tahtını teslim mecbur oldu (977).

SEVÜK TEKİN VE GAZNELİLER DEV- LETİNİN BÜYÜMESİ

Eyi bir hükûmet adamı ve mahir bir kumandan olan Sevük Tekin az zamanda *Toharistan* [1], *Zabülistan* [2], *Zemindaver* [3], Gor havalisini ve bugünkü Bülücistanın bazı yerlerini zaptetti. Sora Hint şimaligarbisindeki en

[1] *Belh* in şarkında, *Bedeşan* ın garbında, *Amuderya* nın cenubunda, *Hindukuş* un şimalindeki kıt'a verilecek isim.

[2] *Belh* ve *Toharistan* ın cenubundaki kıt'a verilecek isim. Merkezi Gazne idi.

[3] Gor ile Seistan arasındaki sahaya verilecek isim.

kuvvetli yerli hükümdar olan *Çipal* ile harbederek 979 da onu da mağlûp eyledi ki, bu, Gaznelilerin Hint istilâsına bir başlangıçtır. Sevûk Tekin filen Samanoğullarından daha kuvvetli bir devletin başında bulunuyordu (*Harita*. 27). fakat zahiren onları metbu tanıyordu. Karahanlıların ilk hücumlarında Samanoğullarına yardım ettiği gibi Horasandaki bir isyanı da bastı rarak oranın valiliğini elde etti ve *Nasıreddin* unvanını aldı. Oğlu *Mahmud* a da *Nişabur* şehrini verdirdi. Artık Samanoğulları Devleti filen onun nüfuzu altında bulunuyordu.

MAHMUT: ZAFERLERİ, GAZNELİLER DEVLETİNİN YÜKSELMESİ

Sevûk Tekinin vefatı üzerine (997) küçük oğlu *Ismail* yerine geçtise de, kardeşi *Mahmud* a karşı mevkiini muhafaza edemedi. Yine o yıl içinde tahta geçen *Mahmut*, Gaznelilerin en kudretli hükümdarıdır. Samanoğulları Devleti münkariz olduktan sora Horasanda kuvvetle yerleşti; Maveraünnehri Karahanlıların elinden tamamen alamamakla beraber, *Irakı Acemi*, Harzemi zaptetti; Hindistana on yedi defa sefer ederek büyük zaferler kazandı; Pençap, *Multan* ve Sindin bir kısmı doğrudan doğruya idaresine geçti; birtakım yerli hint devletleri onu metbu olarak tanıdılar. Gazneliler Devleti, *Mahmud* un zamanında büyük bir imparatorluk şeklini almıştı. Dinî siyasetinde sünnilîği esas olarak kabul eden *Mahmud* un Abbâsî halifelerile münasebeti de gayet dostane idi.

MAHMUTTAN SORA İMPARATORLUĞUN İNHİTAT VE İNKILAZI

Mahmud un 1030 da vefatından sora kardeşi *Mehmedi* mağlûp ederek tahta geçen *Mesut*, cesur bir asker, fakat fena bir idare adamıydı. Yanlış hareketlerle civar devletleri ve kendi devletinin büyük adamlarını kendi aleyhine çevirdi. Daha *Mahmut* zamanında bazı isyan hareketleri yapmış olan selçuk reislerine karşı yanlış bir siyaset takip etti. Günden güne kuvvetlenen selçuk reisleri gazne ordularile muhtelif harpler yaptılar. Horasanın bazı şehirlerini zaptettiler. Bunun üzerine, Selçuklular gâilesini kat'i surette bitirmek maksadile Sultan *Mesut* büyük bir ordu ile Selçuklulara karşı yürüdü; *Tuğrul* ve *Çakır* Beyler kumandasındaki selçuk kuvveti ümitsiz bir harbi kabule mecbur kaldı. Fakat Gazne ümerasından bazıları-

nın kendilerine iltihakı ve Sultan Mesudun birtakım askeri hataları neticesinde, Tuğrul Bey parlak bir zafer kazandı; ve bütün Horasanı zaptederek Selçuk Devletinin esasını kurdu (1040). İran, Harzem, Maverâünnehirde Gaznelilere tâbi sahalara kâmilten Selçukluların eline düştü.

Hakimiyetleri yalnız Afganistan ve Hinde munhasır kalan Gazneliler, buralarda epeyce bir zaman daha devletlerini devam ettirdiler. Lâkin artık eski ehemmiyetleri kalmamıştı. Selçuklular İmparatorluğunun inkişafından sora, bir zaman Sultan *Sancar*ı metbu olarak tanıldılar. 1161 de Gaznenin Gorkular tarafından zaptından sora payitahtlarını *Lahora* naklederek Hint saltanatına iktifaya mecbur oldularsa da, burada da uzun müddet kalamadılar: Gorkular hükümdarı *Muizüddin* 1183 te son Gazne sultanını esir ederek Pencaptaki hakimiyetlerine nihayet verdi. Daha ziyade askerî bir teşkilâta istinat eden bu türk saltanatı, dahilen veraset kavgalarıyla, hariçte iptida Selçuklular, sora Gorkular gibi kuvvetli rakiplerle uğraştığı için, uzun bir hayata malik olamamıştır. Gazneliler saltanatının umumî tarihindeki en büyük rolü, Şimalî Hint fütuhatına yol açarak islâmiyete Pencapta kuvvetli bir istinat noktası vücuda getirmesi ve Türklerin daha sonraki Hint fütuhatına sağlam bir esas hazırlamış olmasıdır.

GAZNELİLER DEV- RİNDE MEDENİYET

Gazneliler devrinde ilim ve san'at hayatı büyük bir inkişafa mazhar oldu: Fikrî terbiyeleri itibarile çok yüksek olan bu türk sultanları, devirlerinin meşhur âlimlerini, şairlerini saraylarına topluyorlar, onları himaye ediyorlardı. Saray ve ordu lisanı türkçe idi; bu devirde türkçe birtakım edebî eserler yazıldığı muhakkak ise de, bunlar zamanımıza kadar gelememiş, asırlar esnasında kaybolup gitmiştir. Devletin resmî lisanı ve ilim lisanı arapça idi; Gazne sultanları namına yazılan birçok arapça eserler hâlâ mevcuttur. Acem edebiyatı ilk kuvvetli inkişafını Gazne sarayına borçludur: *Firdevsinin Şehnamesi* başta olmak üzere, Gazne sarayında yetişmiş — çoğu neslen Türk — birçok şairler eserleriyle acem edebiyatını ihya ettiler. Mahmut zamanında Gazne şehri islâm âleminin en büyük ve muhteşem medeniyet merkezlerinden biri idi.

Gazne sultanlarının ve bilhassa Mahmut ve Mesudun birçok saraylar, camiler, türbeler yaptırdıkları, muhteşem parklar tesis ettikleri malûmdur. Bu san'at eserlerinden birçoğu asırlar esnasında mahvolmuştur. Lâkin son zamanlardaki hafriyatla meydana çıkarılan birtakım eserler, Gazneliler devrindeki türk san'atının mahiyetini ve ehemmiyetini göstermektedir.

Eski türk san'atine mahsus unsurlar Gaznede iran ve hint san'at unsurlarıyla karışarak bu devre has yeni bir san'at şekli meydana getirmiştir. Mahmudun iranî zihniyetine malik bir iran hükümdarı olup islâm istilâsına ve türk tahakkümüne karşı iraniliği yaşatmağa çalıştığı hakkında birtakım Avrupa tarihçileri tarafından ileri sürülen fikirler hakikatten tamamen uzak ve tarafgirane mütalealardır; Gazneliler devri, iran medeniyetinin değil, türk medeniyeti tarihinin parlak bir devrini teşkil eder.

KARAHANLILAR DEVLETİ

(932-1212)

KARAHANLILAR DEVLETİNİN KU- RULUŞU

Ortaasyada Tiyanşanın (Tanrı dağı) şimal ve cenubundaki sahalarda hükümrân olan bu Türk Devletinin (*Harita.28*) nasıl kurulduğu ve ne zaman islâmiyeti kabul ettiği eyice malûm değildir. Bu devleti kuranın ve iptida müslümanlığı kabul edenin *Abdülkerim Satuk Bugrahan* olduğu zannolunuyor (vefatı 955). Bu devleti kuran Türklerin Karluk ve *Yağma* Türkleri olduğu kuvvetle tahmin olunabilir. Satuk Bugrahanın halefleri, hakimiyetlerini şarkta budist Uygurların memleketlerine kadar tevsi ettikleri gibi, Seyhun yukarsındaki türk kabilelerini de nüfuzları altına aldılar. Bunlardan *Bugrahan Harun* Samanoğullarını mağlûp ve Buharayı zaptettise de, uraları tekrar bırakarak Kâşgara dönmeğe mecbur oldu. Fakat yerine geçen *Ilıkhân Nasır* bütün Maverâünnehri zaptederek Samanoğulları Devletine nihayet verdi (999). Karahanlılar Horasanı almak için Gazneli Mahmutla harplere giriştilerse de sora mağlûp ve sulha mecbur oldular.

**DEVLETİN ŞARKİ
VE GARBİ OLMAK
ÜZERE İKİYE AY-
RILMASI**

Karahanlılar Devletinin azamet devresi çok sürmedi. Eski türk idare an'anelerini muhafaza eden bu devlette; devletin başında ailenin reisi bulunuyordu; fakat hanedana mensup diğer hanlar da muhtelif yerlerde adeta bir hükümdar gibi saltanat sürüyorlar, kendi isimleriyle para bastırıyorlardı; işte bu vaziyet, hanedan azası arasında birtakım ihtilâflara, ihtiraslara, mücadelelere meydan verdi. *Yusuf Kadirhan* (1014-1024) bir aralık merkeziyeti kuvvetlendirdi de, ölümler memleketi çocuklarına taksim etmesi, eski karışıklığı iade etti. Nihayet 1047 de Tiyanşanın (Tanrı dağı) şarkında ve garbında iki ayrı devlet meydana geldi. Şarktakilerin merkezi iptida Balgasun, sora Kâşgar idi; *Karahanlıların* en kuvvetli şubesi olan bu devlet, (1130) a Karahıtaylar tarafından inkıraza uğratıldı. Maverâünnehirdeki Garp Karahanlılarına gelince, merkezleri "Semerkant,, ta olan bu devlet, istiklâlini lââyikile muhafaza edemiyerek iptida Selçukluların sora Karahıtayların ve en sora da Harzemşahların nüfuzu altına düştü ve son hükümdarlarının Harzemşahlar tarafından Semerkantta idamı üzerine münkariz oldu (1212).

**KARAHANLILARDA
İDARE VE ORDU
TEŞKİLÂTI**

Karahanlıların bilhassa şark şubesinde eski türk idare an'aneleri hâkimdi. İslâm âlemi- nin henüz islâmiyeti kabul etmemiş türk zümrelerine karşı muhafızı vaziyetinde bulunduklarından, gayet muntazam bir ordu teşkilâtına maliktiler. Akıncı tertibatı, gece düşman karakollarını yakalamağa mahsus süvari kıt'aları, orduyu baskından muhafazaya mahsus tertibat, süratle haber vermek için dağların tepesinde minare şeklinde ateş kuleleri vardı; ordunun miktarı ve erzak tevziatı hususî defterlerde tespit edilmişti. Hanın bayrağı al renkte ipek kumaştan yapılır ve dokuz tane olurdu. Başında yine aynı kumaştan bir şemsiye tutulurdu. Bunlar da mükemmel resmî posta tertibatı ve bir askerî müzik da mevcuttu. İdare teşkilâtı da eski türk devletlerinde olduğu gibi çok muntazamdı. Garbi Karahanlıların idare teşkilâtında islâm tesiri daha fazla idi.

**DEVLETİN ŞARKÎ
VE GARBİ OLMAK
ÜZERE İKİYE AY-
RILMASI**

Karahanlılar Devletinin azamet devresi çok sürmedi. Eski türk idare an'anelerini muhafaza eden bu devlette; devletin başında ailenin reisi bulunuyordu; fakat hanedana mensup diğer hanlar da muhtelif yerlerde adeta bir hükümdar gibi saltanat sürüyorlar, kendi isimleriyle para bastırıyorlardı; işte bu vaziyet, hanedan azası arasında birtakım ihtilâflara, ihtiraslara, mücadelelere meydan verdi. *Yusuf Kadirhan* (1014-1024) bir aralık merkeziyeti kuvvetlendirdi de, ölürken memleketi çocuklarına taksim etmesi, eski karışıklığı iade etti. Nihayet 1047 de Tiyanşanın (Tanrı dağı) şarkında ve garbında iki ayrı devlet meydana geldi. Şarktakilerin merkezi iptida Balgasun, sora Kâşgar idi; *Karahanlıların* en kuvvetli şubesi olan bu devlet, (1130) a Karahıtaylar tarafından inkıraza uğratıldı. Maverâünnehirdeki Garp Karahanlılarına gelince, merkezleri "Semerkant," ta olan bu devlet, istiklâlini lâyükile muhafaza edemiyerek iptida Selçukluların sora Karahıtayların ve en sora da Harzemşahların nüfuzu altına düştü ve son hükümdarlarının Harzemşahlar tarafından Semerkantta idamı üzerine münkariz oldu (1212).

**KARAHANLILARDA
İDARE VE ORDU
TEŞKİLÂTI**

Karahanlıların bilhassa şark şubesinde eski türk idare an'aneleri hâkimdi. İslâm âleminin henüz islâmiyeti kabul etmemiş türk zümrelerine karşı muhafızı vaziyetinde bulunduklarından, gayet muntazam bir ordu teşkilâtına maliktiler. Akıncı tertibatı, gece düşman karakollarını yakalamağa mahsus süvari kıt'aları, orduyu baskından muhafazaya mahsus tertibat, süratle haber vermek için dağların tepesinde minare şeklinde ateş kuleleri vardı; ordunun miktarı ve erzak tevziatı hususî defterlerde tespit edilmişti. Hanın bayrağı al renkte ipek kumaştan yapılır ve dokuz tane olurdu. Başında yine aynı kumaştan bir şemsiye tutulurdu. Bunlarda mükemmel resmî posta tertibatı ve bir askerî muzıka da mevcuttu. İdare teşkilâtı da eski türk devletlerinde olduğu gibi çok muntazamdı. Garbî Karahanlıların idare teşkilâtında islâm tesiri daha fazla idi.

**KARAHANLILAR
DEVRİNDE ME-
DENİYET**

Karahanlılar Davrinde yalnız Maverâünnehirde değil, Kâşgar ve Balasagun taraflarında da büyük bir medenî inkişaf göze çarpar. Buralarda Karahanlılar tarafından vücuda getirilen medreselerden, islâm ilimlerinden mütebahhir birçok büyük âlimler yetişmiştir. Buhara ve Semerkant ise o devrin en maruf medenî merkezlerinden sayılıyordu. Bütün bu sahalarda Karahanlılar tarafından yaptırılmış türbeler, camiler, saraylar, yollar, köprüler, kârvansaraylardan bir kısmının harabeleri hâlâ mevcuttur. Semerkanttaki Karahanlı hükümdarları acem edebiyatının inkişafına da büyük hizmetlerde bulunmuşlardır.

**KARAHANLILAR
DEVRİNDE TÜRK
LİSAN VE EDE-
BİYATI**

Eski türk an'anelerinin daha kuvvetle hâkim olduğu Şark Karahanlılarında türkçe devlet lisanı olarak kullanılıyordu. Resmî işlerde ve halk arasında arap alfabesinden ziyade eski uygur alfabesi hâkimdi. İslâm ilimleri ve acem edebiyatı yüksek sınıflar arasında yayılmıştı. Fakat türkçe daima ehemmiyetini muhafaza ediyordu. Bu asırlarda, bu sahalarda birçok türkçe eserler yazıldığı muhakkaktır; fakat bu eserlerden yalnız bir tanesi zamanımıza kadar gelebilmiştir ki o da "Kutadgu Bilig," yani "saadet veren bilgi," adlı manzum büyükeserdir. *Yusuf Has Hacip* tarafından (1069-1070)te yazılarak "Tapgaç Bugra Karahan *Ebu Ali Hasan*,"a takdim edilen bu eser, 6500 beyitten fazla büyük bir manzumudur. Temiz bir türkçe ile yazılmış olan bu eserde muhtelif meseleler hakkında çok kıymetli felsefî ve içtimaî mülâhazalara tesadüf edilir. Bu devirde Kâşgardaki müslüman türk cemiyetinin medeniyet itibarıyla çok yükselmiş olduğunu bu eser de göstermektedir.

**B. MISIRDA
TULUNLULAR DEVLETİ
(868-905)**

**TULUNLULAR
DEVLETİ**

Türkler, Abbasî Devletinde faaliyet ve zekâları sayesinde devletin en yüksek mevkilerine çıktıktan sonra, merkezden uzak ve idaresi müşkül bazı vilâyetlerin idaresinde de muvaffakiyet gösterdiler. Bu valiler arasında bazıları da filî bir istiklâl kazanarak müstakil devletler kurdular. İşte Mısır ve Suriyede

yarım asra yakın hüküm süren *Tulunlular Devleti*, Ortazaman islâm tarihinde büyük bir ehemmiyeti olan bir Türk Devletidir.

Bu devleti kuran *Ahmet, Tulun* adlı bir Oğuz Türkünün oğludur. Abbasî idaresinde mühim bir mevki sahibi olan Ahmet 868 de Mısırın idaresini eline alarak on sene içinde Mısır ve Suriyede müstakil bir devlet kurmağa muvaffak oldu. 884 te yerine geçen oğlu *Humaraveyh* zamanında Tulunlular Devleti büsbütün inkişaf etti. 896 da Şamda katli üzerine kumandanlar onun çocuklarını tahta geçirdiler; fakat bir taraftan dahilî karışıklıklar, kumandanların ihtirasları ve rekabetleri malî işlerin bozulması, diğer taraftan devletin başında kuvvetli bir şahsiyet bulunmaması, devleti zayıf düşürdü. Abbasiler bundan istifade ederek *Tarsusta* hazırladıkları bir donanma ile Mısıra hücum ettiler ve Tulunlular Devletini kolaylıkla ortadan kaldırdılar (905).

TULUNLULARIN MEDENİ FAALİYETLERİ

Tulunlular Devleti, Ahmet tarafından teşkil edilen ve en büyük kısmı Türklerden mürekkep olan bir orduya istinat ediyordu. Yüz bin kişiden fazla olan bu orduda gayet sıkı bir inzibat vardı.

Ortaasyadan mütemadi getirtilen türk kuvvetleriyle ordu daima takviye ediliyordu. Suriyeye de hâkim olan Ahmet ayrıca bir de kuvvetli donanma teşkil etmiş, *Akkâ* da bahrî bir merkez vücuda getirmişti. Tulunlular Mısırdaki ve Suriyede muntazam bir idare teşkilâtı yapmışlar, maliye işlerini tanzim ederek halkı ağır vergilerden kurtarmışlar, ziraati, ticareti, sanayii himaye etmişlerdi. Devlet, islâm olmıyan unsurları islâmlardan ayırmıyor, bütün tebaasına karşı aynı adaletle hareket ediyordu ki, bu, doğrudan doğruya eski Türk devletçilik an'anesinin tesiri idi. Varidat, Abbasî idaresi esnasındaki varidatla mukayese edilemeyecek kadar çoğalmıştı. Humaraveyh zamanında Tulunlular sarayının ihtişamı bütün dünyada meşhurdu; Tulunlular zamanında bilhassa Mısırdaki birçok muazzam binalar yapılmış, merkezleri olan *Fustat* şehri yeni mahalleler ilâvesile fevkalâde büyütülmüştü. Tulunlular devrinin mimarî eserlerinde türk zevki ve türk san'ati unsurları çok barizdir. Çok münevver ve geniş fikirli olan bu türk sülâlesi zamanında, edebiyat,

musiki, ilim san'at sahalarında da büyük bir inkişaf vücuda gelmiştir. Tulunlular devri, Mısır için, Mısırlılar tarafından daima hasretle anılmış bir altın devridir.

AHŞİTLER DEVLETİ (935 — 969)

AHŞİTLER DEVLETİ Tulunlular Devleti ortadan kalktıktan sora, Mısır ve Suriye tekrar Abbasî valileri tarafından idare edilmeğe başlandı. Fakat Fergana türk prensleri neslinden olan Şam Valisi *Ebu Bekir Mehmet*, Mısır Valiliğine tayin edildikten iki sene sora istiklâlini ilân etti (935) ve iki sene sora da Abbasî halifesi tarafından kendisine — eski Fergana türk hükümdarlarının unvanı olan — *Ahşit* lâkabı tevcih olundu (937). Bu suretle Tulunlular Devletinin yerine tekrar yeni bir Türk Devleti kurulmuş oluyordu. Mehmedin babası *Tugaç* esasen Tulunlular Devletinin en ileri gelen kumandanlarından olup, bu devletin son zamanlarında Şamda adeta yarı müstakil surette hâkim bulunuyordu. Abbasilerin hücumunda onlarla birleşmişse de, vaziyeti şüpheli görüldüğü için Bağdada getirilerek hapsedilmişti. Oğlu Mehmet, gerek Şam Valiliğinde gerek Mısırdaki istiklâlini ilân ettiği esnada, babasının eski nüfuzundan istifade etmişti. 949 da Suriyeyi de Mısıra ilhak eden Mehmet, mahir bir devlet adamı, eyi bir kumandandı. Onun (946) da vefatından sora sırasile iki oğlu tahta geçtiler; fakat bütün nüfuzu kölelerinden "*Kâfur*„un elinde toplanmış, hatta Mehmedin oğullarından sora üç sene kadar başlı başına hükûmet sürmüştür. Bu aralık şimalî Afrikada kuvvetlenen Şii Fatimî halifeleri, Mısırî Abbasî halifelerinin manevî nüfuzundan kurtarmak ve şiiiliği orada da devlet dini yapmak istiyorlardı; Kâfur bu mücadelede Abbasî halifesine yani sünnilige sadık kaldı. 966 da vefatından sora dahilî işler büsbütün karıştı, ve Fatimiler Mısırî kolaylıkla zaptettiler (969).

XVI

KAROLENJ İMPARATORLUĞU

VIII. asır sonlarında, Merovenj sülâlesinin yerine *Karolenj* sülâlesi kaim oldu.

Pepen I. Şarl Martel, Kısa Pepen gibi reisler bu sülâle değişikliğini hazırlamışlar ve onların halefleri *Büyük Karl* (Şarlman), Karolenj sülâlesinin en mühimmi olmuştur. Şarlmanın ölümünden sora, Avrupada, *Derebeylik* (Feodalite) devri başlar.

A. İLK KAROLENJLER

Tembel Kırallar zamanında, Gol memleketleri derin bir inhitata düşmüştü. Kırallığın dahilde hiçbir nüfuzu kalmamıştı. Asılzadelerin biribirine karşı rekabetleri memleketin harabisini tamamlıyordu. Germanya hududu üzerinde Almanlar ve sair kabileler faaliyette bulunuyorlardı.

Merovenjlerin son zamanında Frank Kırallığı şimalişarkide Ren ve *Möz* ırmakları havzasında *Ostrazya*; cenupta *Akitanya*; bu ikisi ortasında, *Nöstriya* ve *Burgunt* gibi hükûmetlere ayrılmış bulunuyordu (*Harita. 29*). Bunların kırıalları, kendilerine birer saray nazırı intihap ederlerdi; hükûmeti. hatta kıralların kendilerini idare eden, bu nazırlardı.

VII. asırda, Ostrazyada asil bir aile saray nazırlığını ifa ediyordu. VIII. asırda Karolenj sülâlesini teşkil eden bu aile olmuştur. Bu aileyi kuran *Pepen I.* (İhtiyar Pepen) ile Meç piskoposu *Sen Arnul* dur. Birincinin kızı *Begge*, piskoposun oğlu ile evlendi, bu evlenmeden *Pepen II.* doğdu; bu da

sırası gelince saray nazırlığına geçti. Yaptığı bir muharebe neticesinde, bütün Merovenj Kırallığına hâkim oldu. Ondan sora Germanyaya hudutlarında *Alamanlara*, *Bavarlara* bir sürü seferler yaptı; onları bir taraftan da hıristiyan yapmaya çalıştı; bunda nihayet muvaffak ta oldu. Lâkin Pepen II. nin ölümünden sora bir karışıklık devri geçti. İntizamı iade eden Pepen II. nin oğlu *Şarl* (Karl) oldu; *Martel* lâkabını alan ve hükümdar sülâlesine kendi adına nispetle Karolenj dedirten, budur.

Şarl, Ostrazya, Nöstriya ve Burgunt kırallıklarını itaati altına aldı.

Germanyaya hududunda Reni geçti, Saksonyaya girdi. Fakat, İspanyaya hâkim olan islâmların, Pireneyi geçerek *Akitanya* yı zaptettikten sora şimale ilerlemekte olmaları, Şarlı o tarafa dönmiye mecbur etti.

Poatye muharebesinde, islâmların kumandanı *Abdürrahman* şehit düştü; kumandansız kalan islâm ordusu Pireneye çekildi.

Bu suretle Poatye muharebesinde Martel lâkabını alan, Şarl, hıristiyan Avrupayı islâm hakimiyetinden kurtarmış oldu.

Şarl, bu muvaffakiyetten sora, Akitanyayı da itaat altına aldı.

Şarl öldüğü zaman (741), Germanyada *Vezer* ırmağından cenupta Akdeniz ve garpta Büyük Atlas Denizine kadar uzanan bir İmparatorluğun hâkimi olduğu halde henüz taç sahibi bir kiral sıfatını haiz değildi.

KISA PEPEN-ŞARL- MAN - PAPALARIN CİSMANİ HÜKÜ- METLERİ

Şarl Martel ölmeden evel, itaatinde bulunan devletleri, oğulları Kısa Pepen ile Şarlman arasında taksim etti; bunlar henüz Merovenj Kırallığı namına hareket ediyorlardı; fakat ortada Merovenj sülâlesinden bir kiral yoktu.

İki kardeş Merovenjlerden *Hilderik III.* ü kiral yapmaya karar verdiler; bundaki maksat Akitanya, Bavyera ve Alamyanya dükalarını daha kolay itaat altına almaktır.

Karolenjler kilise ile de sıkı bir surette anlaşmışlardı. Kendileri katolik prensleri olarak, bütün mağlûp ettikleri kavimleri Roma Kilisesine bağlamaya çalışacaklardı. Buna mukabil papalar da Fransız kilisesini ıslaha çalıştılar.

VIII. asırda, papalar, bir taraftan, Şarkî Roma imparatorlarının, diğer taraftan, Lombartların tehdidi altında bulunuyorlardı.

Papalar, istiklâllerini koruyabilmek için, cismanî bir hükûmet kurmayı düşündüler. Papa *Etiyen II.* bizzat Pepenin yanına gelip *Lombartların* tecavüzünden şikâyet etti ve ricada bulundu. Kısa Pepen, bir ordu ile Lombardiyaya girdi; *Susa* civarında Lombartları mağlûp etti. Pepen bu sefe rini bir daha tekrar etti; zaptolunan şehir ve kaleler resmen Papaya verildi. İşte 1870 tarihine kadar devam eden papaların cismanî hükûmetleri bu suretle kuruldu.

**KISA PEPE-
N. FRANKLARIN
KIRALI**

İki kardeşten Şarlman daha evel bir manastıra çekilmişti (747). Yalnız kalmış bulunışın Pepen kiral olmaya karar verdi.

Papa Zahari nin de muvafakatini aldıktan sora, *Soason* da topladığı bir mecliste kendini kiral ilân ettirdi.

Merovenjlerden *Hilderik III.* ü bir manastıra kapattı. Bundan sora Pepen Germanyada Saksonyayı ve Pirene dağlarına kadar Akitanyayı zaptetti. Muhtelif ırk tiplerinden birçok kabilelerle karışık olmakla beraber Germanyadaki Franklardan *Alamanlar*, Goldeki Franklardan *Fransızlar* çıkacaktır.

Pepen ölmeden evel kirallığını oğulları *Karloman* ile *Şarlman* arasında taksim etti; bu iki kardeş geçinemediler, üç sene sora *Karloman* öldü, *Şarlman* tek başına kiral kaldı.

**B. BÜYÜK KARL = ŞARLMAN VE HARPLERİ
(768-814)**

Babası öldüğü zaman, Şarlman 26 yaşında idi; tahsili azdı; okuyabiliyordu, fakat yazması kıttı; lâtinçe konuşur ve biraz da grekçe anlardı. Hayatının sonuna kadar, okuyarak malûmatını ikmale çalışmaktan geridurmadı; dindar görünürdü, fakat hususî hayatında uygunsuz hareketler gizlenecek gibi değildi.

Şarlman yüksek boylu ve sağlam yapılı idi; sesi çok ince ve batıcıydı.

Şarlman 46 sene (768-814) devam eden saltanatında 53 kadar muharebe verdi. Bu muharebeler başlıca dört harp sahnesinde vukubuldu: *İtalya* da, *İspanya* da, *Germany* da, *Şark hudutları* nda.

İTALYA SEFERİ Şarlman, Alp dağlarını geçti; Lombardiya kiralını mağlûp etti; Romaya gitti; büyük merasim yapıldı.

Karl kat'i olarak Papalık Devletini tesis etti; Lombardiyayı kendi memleketine ilhak etti ve İtalya kiralı unvanını da aldı; orasını bir oğlu vasıtasile idare etti.

İSPANYA SEFERİ Şarlman, İspanyada halife aleyhine isyan eden müslüman emîrlerin daveti üzerine Pirene dağlarını geçti; bazı şehirler zaptetti; fakat Sarakosta önünde mağlûp olarak ricate mecbur oldu; çekilirken, ordunun geri kısmı islâmlar tarafından kâmilan mahvedilerek zaptolunan şehirler gerialındı ve Fransanın cenubu istilâ olundu.

Şarlmanın oğullarından Akitanya Valisi olan *Lui*, birçok uğraştıktan sora, Ebr (lâtince ismi İberus) ırmağına kadar olan yerleri gerialabildi.

CERMANYADA SAKSONYA SEFERLERİ Şarlmanın yaptığı seferlerden en uzununu Saksonya seferidir. Saksonya arazisi dağlık ve bataklık ve geniş olduğu gibi ahali de henüz eski Germanlerin cesaret ve muhariplik hassalarını muhafaza ediyordu.

Saksonyalılar eski *natürist* dinlerine de sadık idiler; top-
rakları ve dinleri için büyük enerji ile muharebe ediyorlardı. Şarlman Saksonya dahilinde birçok seferlerle başlıca müstahkem mevkileri zabıt ve memleketi askerlerine yağma ettirirken orduya refakat eden katolik papazları da Saksonları hristiyan yapmağa çalışıyorlardı.

Saksonya harbi Şarlman için hakikî bir *Haçlı Harbi* oldu. Çünkü Saksonlar hristiyan yapılmadıkça onları mağlûp etmenin ve hakimiyet altına almanın imkânsız olduğu anlaşılmıştı. Alınan erkek, kadın, çocuk esirler vaftiz ediliyorlardı. Fakat, bunun bir türlü tesiri görülüyordu. Çünkü Saksonların *Vitikint* yahut *Vidukin* adında gayet müthiş bir reisleri vardı. Bütün Saksonlar onun sözü ile hareket ediyorlardı. Vitikint bir frank ordusunu katliam etti. Buna mukabil Şarlman da bir günde 4500 Sakson öldürdü. Nihayet Vitikint, çok faik düşman kuvvetleri karşısında Saksonyadan Danimarkaya çekildi ve daha üç sene Şarlmanla uğraştı. Şarlman Vitikintle uyuşarak yanına celbetti; ona hristiyanlığı kabul ettirdi. Maamafih bundan sora Saksonyayı zaptetmek için daha senelerce uğraştı.

ŞARK HUDUTLARINDA SEFERLER

Şarlman Saksonyayı kazandıktan sora, Bav-yerayı da zaptetti. Bundan sora Danimarkadan itibaren Dalmaçyaya kadar olan saha üzerinde oturan, şimalden cenuba doğru, şu kavimlerle karşılaştı: *Danlar* (Danimarkalılar), *İslavlar* ve *Avar-Türkleri*.

Hunlarla akraba olan *Avarlar*, Hunlardan sora sıklet merkezleri bugünkü Macaristanda olmak üzere bir kiralılık halinde yaşıyorlardı. Avarlar *ring* denilen gayet geniş müstahkem ordugâhlar tesis etmişlerdi. Ringler, biribiri içinde daire şeklinde yapılmış duvarlar ve onun ortasında kumandan ikametgâhından ibaretti. Duvarlar arasında da çadırlardan, kulübelerden mürekkep asker ordugâhları bulunurdu.

Şarlman, *çok cesur ve kahraman olan Avarları* mağlûp etmek için ittifakı altına alabildiği kavimlerle beraber sekiz sene fasılasız çarpışmaya mecbur oldu. Nihayet ringleri birer birer hücumla zaptederek vaziyete hâkim olabildi.

Şarlman Avarlardan altın, gümüş ve mücevherat olmak üzere topladığı birçok serveti müttetikleri ile Papa ve muhtelif kiliseler arasında taksim etti.

Şarlman Avarlardan sora onların şimalinde bulunan *islav* kabilelerine taarruz etti. Onların da memleketini yağma etti ve kendilerini haraca bağladı.

Şarlman son seferini en şimalde bulunan *Danlar* (Danimarkalılar) üzerine yaptı (810); bu tarihte şimal sahillerini müdafaa için bir donanma yaptıрмаğa başladı.

BÜYÜK KARL (ŞARLMAN) IN ÖLÜMÜ

Şarlman *Büyük İmparator* unvanını kazandı. Bunun İmparatorluğuna *Garbî Roma İmparatorluğu* nun ihyası nazarile bakıldı; fakat hakikatte onun ne genişliğine, ne vahdetine, ne kuvvetine ve ne de nüfuzuna malik değildi. Devamı da onun kadar olmadı. Bu İmparatorluk onun ölümünden 30 sene sora eridi. Bununla beraber Şarlmanın namı pek büyük oldu, şöhreti uzaklara kadar yayıldı. Bağdat Halifesi, ona, birçok hediyeler getiren bir sefaret heyeti gönderdi. Hediyeler içinde o devir için çok merak uyandıran bir *çalar saat* vardı.

Şarlmanın bütün hayatınca muayyen bir payitahtı olmadı. Hayatının sonunda sıcak suları ve geniş ormanları olan *Eks - lâ - şapel* şehrinde oturdu. Orada 72 yaşında öldü (814); 46 yıl saltanat sürdü.

C. DEREBEYLİK USULÜNÜN BAŞLANGICI

Merovenjlerin son kırılları zamanında, dahili harplerle daimî yağmalara uğrayan memleketlerde zayıflar kuvvetlilerin kendilerine mesnet olmasını istediler; fakirler zenginlerde himaye aradılar. Kuvvetliler ve zenginler de kendilerine müracaat edenlerden sadakat istediler. İşte bunun neticesi olarak *derebeyler* ve *derebeylik* meydana çıktı. Şarlman bu derebeylikleri tanzim ve tensik etti. Fakat derebeylerin oturdukları araziyi kendilerinin öz malı ve varislere intikal edebilir mülk olarak tanımadı. *Dük* ve *kont* namlarını taşıyan derebeyleri Şarlmanın memurları idiler. Fakat Şarlmandan sora dükler ve kontlar kırılların zâflarından istifade ederek oturdukları arazi parçaları üzerinde müstakil oldular. Kontluklar ve dükalıklar birer malikâneye döndü. Kırıl, bu suretle teşekkül eden derebeylerin metbuu, bir nevi büyük tımar sahibi oldu. Fakat bu derebeyleri de kendi hesaplarına, kendilerinden himaye talep edenlerin, metbuu olabilirlerdi. Bazı büyük dükalıkların yanında küçük küçük *baronluk*lar ve birçok *senyörlükler* bulundu. Merkezî kuvvetin zayıflaması bütün malikâne yani tımar sahiplerinin müstakil olmalarına ve istiklâlin irsî olmasına meydan verdi.

D. KAROLENJ İMPARATORLUĞUNUN ERİMESİ

İMPARATORLUĞUN KIRALLIKLARA AYRILMASI İmparatorluğun parçalanmasının başlıca sebepleri şunlardır:

- 1 — Şarlman hafitlerinin bayalığı.
- 2 — İmparatorluğun ihtiva ettiği birçok kavimlerin menfaatlerinin zıddiyeti.

3 — Macarlar, Normanlar ve sair kavimlerin İmparatorluğu istilâları.

Şarlmanın oğlu *Dindar Lui* (814-840) hiçbir nüfuza malik olmadı. İmparatorluğu üç oğlu arasında taksim etti: *Loter*, *Pepen* ve *Lui*. Fakat Dindarın diğer bir karısından bir çocuğu daha oldu: *Kel Şarl*. Dindar Lui bu yeni çocuğa da, bir yer ayırıp vermek istedi. Büyük oğulları babalarını hapsedtiler. Bu adam, oğullarile kavgada öldü (840). Babasının yerine Loter geçti. Fakat o da diğer kardeşleri tarafından (Lui ve Kel Şarl) mağlûp edildi. Pepen daha evel ölmüştü.

**VERDÖN
MUAHEDESİ
(843)**

Nihayet üç kardeş aralarında *Verdön* muahedesini yaptılar (843). Bu muahede ile Şarlman İmparatorluğu kat'i olarak taksim edilmiş oldu (*Harita.30*). *Kel Şarl* Garbî Gol kıt'

asile İspanyanın şimalini aldı. Bu, bugünkü *Fransa*nın esası oldu. Lui İmparatorluğun şimalişarkî vilâyetlerini aldı. Burası da *Alamanya*nın esası oldu. Bu ikisinin arasındaki vilâyetler de Lotere düştü. Bu kısım, Şimal Denizinden, İtalyada Papalık Devletine kadar şerit gibi uzanan bir mıntaka idi. Buna da *Loter Kırallığı* dendi. Bu Kırallık arazisinin vaziyeti diğer iki kardeşin aldıkları yerlere göre çok münasebetsizdi. Tabii hudutları yoktu. *Bu mıntaka zamanımıza kadar Fransa ile Alamanya arasında, münakaşa ve münazaa mevzuu oldu.* Başlıca *Alsas* ve *Loreni* ihtiva ediyordu. Bu Kırallığın İtalya dahilinde bulunan kısmından soruları *İtalya* meydana çıktı.

Bu tarihteki (843) taksime rağmen her kısma düşen ahalinin ayrı ayrı birer millet haline gelebilmeleri için, bundan sora daha çok asırlar geçmiştir.

IX. asrın sonuna doğru, Şarlman ailesinden, Fransada *Basit Şarl*dan (Şarl III.) ve Germanyada *Şişman Şarl*dan başka kimse kalmadı.

Şişman Şarl zamanında, Şarlman Devletlerinin hepsi Germanyaya etrafında birleşmişti; fakat bu adam nüfuz ve cesaretten mahrum olduğu için, o devirde, Parisi muhasara eden Normanlara karşı muharebe etmiye karar veremedi; bu korkakça hareketinden dolayı tebaası kendisini tahttan indirdi (887); Şişman Şarl ertesi yıl öldü.

Bu Tarihte İmparatorluk a) Fransa, b) Germanya, c) Burgunt, d) İtalya, e) Navar gibi birtakım kırallıklara ayrıldı.

XVII

NORMANLAR

Şarlmanın ölümünden sora, Fransa, cenupta müslümanların, şarkta Macarların istilâsına uğramıştı; fakat en mühim istilâ *Normanlar* tarafından vukubuldu.

Normanlar (şimal adamları), *Iskandinavya* dan ve *Danimarka* dan geliyorlardı. Bunlar daha eyi iklim ve zengin toprak arıyorlardı. IX. asrın başlangıcında, Fransa ve İngiltere sahillerine girdiler.

Normanlar, gemici idiler; kürek ve yelkenle hareket eden uzun kayıklara binerlerdi; reislerine *Viking* yahut Deniz Kıralları derlerdi.

Normanlar, sahillerde yerleştikten sora, ırmaklar yolu ile içlere de ilerlediler.

Normanlar, sahillerden ve ırmak boylarından karalarda bulunan heryere ve her şeye, bilhassa servetleri dolayısıyla kiliselere ve manastırlara taarruz ediyorlardı.

Ostrazyayı, Nöstriyayı ve sair mıntakaları vurarak yağmaladılar; Parisi on üç ay muhasara ettiler (885). Nihayet karolenj kırılları Normanlarla anlaşmaya mecbur oldular; onlara Nöstriyanın şimal kısmını bıraktılar. Bu kıt'aya ondan sora *Normandiya* dendi.

Normanların reisi olan *Rollon* un mahir ve ciddî idaresile bu mıntaka yani Normandiya, az zamanda Fransanın en müruri yeri oldu.

Rollon, emlakini arkadaşları arasında taksim etti; kiliseleri ihya, şehirleri tamir eyledi; o kadar kuvvetli bir adalet tesis etti ki, birçok köylüler gelip Normandiyada yerleştiler.

Bundan sora Normanların mühim seferleri oldu. Bunların en mühimmi, Norman reislerinden *Fatih* unvanını alan *Giyyom* un İngiltereyi zaptıdır (1066). Giyyom, İngiltere kralı oldu; kendisile beraber oraya giden Normanlar, orada bulunan Angıllar ve Saksonlar ve diğer bazı küçük kavim zümrelerle ihtilât ederek, bugünkü *ingiliz milleti* ni vücuda getirdiler (*Harita. 32*).

Normanların bir kısmı şarka, *Sarmat ovalarına* yürüyerek orada *Rusya* yı vücuda getirdiler; bir kısmı da, İtalyanın cenubunu zaptettiler; Napoli ve Sicilyadan terekküp eden *İki Sicilya Krallığı* nı kurdular (1130).

XVIII

KAPE SÜLALESİ

Fransada, Karolenj Hanedanının kuvveti zayıflarken ve hakimiyet mıntakaları darlaşırken, *Paris mıntakasinda* zengin ve mühim bir aile yükseliyordu. Bu, kahraman bir muharip olan *Rober ailesi* idi. Rober, Normanlarla muharebe ederken öldü. Normanlara karşı Parisi müdafaa eden, onun oğlu *Öt* tür.

Roberin hafitlerinden *Hüg Kape*, son Karolenj Kırалını hapse koydu, kendisini Fransa Kırалı intihap ettirdi (987).

Bu suretle 1848 tarihine kadar Fransa kırallarını yetiştiren Kape Hanedanını kurdu.

Kape sülâlesine mensup ilk reisler, alelâde derebeylerinden başka bir şey değildiler.

XIX

ALAMAN DÜKALIKLARI VE MUKADDES ROMA-GERMEN İMPARATORLUĞUNUN KURULUŞU

Germanyada, Şarlman ailesine mensup kırıllar ortadan kalktıktan sora, derebeylikler ve kilise malikâneleri hemen muhtar birer devlet halini aldılar. Kilise malikânelerinin başlıcaları, Ren ırmağı kenarlarında idi. Büyük derebeylikler başlıca şu dükalıkları teşkil ettiler:

- 1) *Suap* yahut Alamanya Dükalığı.
- 2) *Bavyera* »
- 3) *Frankonya* »
- 4) *Saksonya* »

Bu dükalıkların herbirinin başında “*dük*,” yahut “*herzog*,” dedikleri bir millî reis vardı. Her dükalığın kendine mahsus kanunları ve bir mevcudiyeti vardı. Siyasî teşkilâtları, aynı tarihte Fransada olduğu gibi birçok derebeyliklerden ibaretti.

Bu dört dükalıktan herbiri sıra ile bütün Germanyaya şamil, hükümdarlar yetiştirmiştir. Bunlardan bilhassa Saksonya Hanedanından *Hanri I.* (919-936), ki “*Müessis*,” lâkabını almıştır, memleketi ve orduyu tensik etti ve o devirde şarktan taarruz eden Macarlarla muvaffakiyetle uğraştı.

Hanri I. in oğlu *Büyük Oton I.* (936-973), Ortazamanın en mühim kırıllarından biri oldu. Bu Germen, muhtelif alaman dükalıkları ile akrabalıklar tesis ederek, onların birleşmesini hazırladı. Macarları durdurdu. İtalyaya indi. Lombar-

diya tacını alarak *Franklar ve Lombartlar Kralı* unvanını takındı; ondan sora Romaya gidip *İmparatorluk* tacını giydi (962).

Oton, bu suretle Şarلمان İmparatorluğunu ihyaya başladı. İdaresi altına giren memleketlerin hepsi birden *Mukaddes Roma-Germen İmparatorluğu* namını aldı (*Harita. 31*).

Otonun bu muvaffakiyetleri, icraatı hıristiyan âlemi üzerindeki nüfuzunun artması kilisenin nüfuz ve hakimiyeti zararına olduğundan, zarurî bir netice halinde papalarla imparatorlar mücadelesini hazırlamış oldu.

Otonun 962 de Romada taç giymesi ile başlayan bu İmparatorluk 1806 da Napolyon I. tarafından yıkıldığı zamana kadar sürdü:

XX

PAPALARLA İMPARATORLAR MÜCADELESİ

XI. asırdanberi, papalar cismanî kuvvet ve nüfuzu, dinî nüfuzları altına almağa temayül ettiler; bu iddia Alamanya imparatorunun mukabil iddiasını uyandırdı; bundan, iki asra yakın süren (1076-1250) papalarla imparatorlar mücadelesi doğdu.

Bu mücadele iki devreye ayrılır;

a) *Tevcih mücadelesi*, yani, piskoposların, imparatorların müdahalesi olmaksızın serbest intihaplarını temin için Papa tarafından açılan mücadele: bu mücadele 1122 de bitti; bilhassa Papa *Gregoar VII.* ile İmparator *Hanri IV.* arasında çok şiddetli oldu.

b) İkinci devir Lombardiya şehirleri ve İki Sicilya Kırallığı üzerinde hakimiyet hakkı sebebiyle Alamanyanın Suap Hanedanına mensup imparatorlarla papalar ve onlarla beraber olan İtalyanlar arasında yukua gelmiştir.

BİRİNCİ DEVİR MÜCADELE

Alamanyada, Saksonya Hanedanı yerine Frankonya Hanedanı geçmişti (1024-1125). An'aneye göre, Alamanya kırılları, intihap olunduktan sora, Romada, Sen Piyer kilisesinde, Roma imparatorlarına mahsus tacı Papanın elile, giymek üzere İtalyaya giderlerdi. Bundan memnun olmıyan Frankonya imparatorları, bu dinî müdahaleyi bertaraf etmek istediler ve bilâkis kendi istediklerini Papalık makamına getirdiler; bu suretle Alaman imparatorları, hıristiyanların da hakikî reisleri oldular. Kili-

seyi bu tâbiyetten kurtaran *Hildebrant* namında bir rahip oldu.

Hildebrant, Toskana köylülerinden bir doğramacının oğlu idi; *Gregoar VII.* unvanı ile Papalık makamına geçmeden evel yirmi sene Papalık müşavirliğinde bulunmuştu. Bu adam Papalık nüfuzunun, imparatorluk nüfuzundan üstün olduğunu iddia etti. O tarihte piskoposları, dinî cihetten Papa, cismanî cihetten imparator tayin ederdi. *Gregoar*, bu hakkın yalnız Papaya ait olduğunu ileri sürdü. *Gregoar* kendini de imparatorun tesiri olmaksızın halk tarafından intihap ettirmişti.

Gregoar, kiliseyi ıslaha ve imparatorların tesirini bertaraf etmeğe muvaffak oldu. Fakat İmparator *Hanri IV.* ile şedit mücadelelere mecbur oldu; nihayet imparator, tacını kurtarmak için *Gregoar*ın ayağına gitti, her türlü muhakkirane muamelelere katlandı, yalvararak *Gregoar*ın affine mazhar oldu; fakat yedi sene sora papadan intikam almak için Romaya geldi ve oradan Papa *Gregoar*ı kovdu.

Hanri IV. te oğulları tarafından tahttan indirildi, menfa-larda öldü. Oğulları, Papalıkla anlaştılar.

Bu suretle birinci devir mücadele bitti.

İKİNCİ DEVİR MÜCADELE

İkinci devir mücadele başlıca iki safha arzeder:

Birinci safhada. *Frederik Barbaros*, Papa *Aleksandr III.* ile muharebe ve neticede Lombardiya şehirlerinin istiklâlini kabul eder, *Konstans sulhü* yapılır.

İkinci safhada: İmparator *Frederik II.* zamanında Papa *Aleksandr IV.* ün galebesile biter. İki Sicilya Kırallığı bir fransız prensine verilir.

Alamanya İmparatoru *Frederik Barbaros* altı defa İtalyaya indi, Romaya girdi, kendine imparator tacı giydirdi; ancak italyan şehirleri imparatorun boyunduruğu altına girmek istemedikleri için, Papa taraftarları ile imparator taraftarları uzun mücadelelere giriştiler. *Papa Aleksandr III.* Fransaya iltica etti, fakat giderken İtalyan şehirlerini isyana davet etti. *Barbaros*, Alamanyadan yeni kuvvetler getirdi, asilere hücum etti, mağlûp oldu ve İtalyadan çekildi(1176); Konstansta bir sulh imza edildi; buna nazaran Lombardiya şehirleri her noktai nazardan istiklâl haklarını temin ettiler; fakat

Papa taraftarlarile imparator taraftarları arasında mücadele devam etti.

Bu tarihlerde Papalık makamına geçen *Inosan III.* Orta-zamanın en kuvvetli ve faal papalarından oldu. Avrupa işlerine müdahale etti, bütün kiral ve imparatorlara kuvvetini tanıttı. Papa İnosan işe başladığı zaman Alamanya İmparatorluğunu, siyasi ihtilâflarla parçalanmış buldu. İmparator Hanri IV. ün dört yaşında bir çocuğu kalmıştı. Bu çocuk Papanın vesayeti altında, Sicilyaya kiral olmuştu. Alaman prensleri genç *Frederiki* istemiyorlardı. Prenslerin bir kısmı *Oton* u, intihap ettiler. Diğerleri *Suap Hanedanı* ndan Hanri IV. ün biraderi *Filipe* rey verdiler. Bu yüzden Alamanyada hanedan kavgası başladı, her iki taraf Papanın yardımına müracaat etti. İnosan III. Otonta rafını tuttu. Filipi aforoz etti.

Filip katlolundu, Oton Romaya gidip imparator oldu; fakat imparator olur olmaz İtalyayı istilâ etti, kiliseye merbut hükûmetleri zabıt ve Romayı tehdit etti ve Cenubî İtalyanın fethine başladı.

Otona karşı Papa, her tarafta müttefik aradı, İtalyanları ve Fransa Kırallı *Filip Ogüst* ü onun üzerine tahrik etti; bil-hassa zaten Sicilyada kiral olmuş bulunan Hanri IV. ün oğlu *Frederik II.* ye Alamanya tacını verdirdi. Oton, her muharebede Filip Ogüst tarafından mağlûp edildi, ondan sora da öldü.

Frederik II. Alamanyanın ve Cenubî İtalyanın başında kaldı. Frederik II. İtalyada Sicilya müslümanlarından topladığı askerlerle kuvvetli bir ordu yaptı ve bütün vaziyete hâkim oldu.

Enerjik bir Papa olan *Gregoar IX.* Papalık makamına geçince, Frederikin vaziyeti değişti. Papa, imparatoru, bir taraftan haçlı seferlere iştirake, diğer taraftan da Lombardiya şehirlerinin istiklâllerinin iadesine davet etti. Frederik, sefere gitti, fakat hastalığını behane ederek döndü. Papa kendisini aforoz etti. Frederik tekrar Palestine gitmiye mecbur oldu. Frederik, haçlı seferden avdetinde Lombardiyanın kendi mirası olduğunu ilân ve Lombardiya şehirlerine taarruz ile Romayı tehdit etti.

Papa İnosan III. bu esnada öldü. Onun yerine geçen *İnosan IV.* Liyona kaçarak kurtuldu, orada bir Rahipler Meclisi topladı, Frederik II. yi aforoz etti. Frederik A1pları geç-

rek Liyona yürümiye kalkıştı; fakat Lombartlar tarafından büyük bir mağlûbiyete duçar edildi. Bundan sora Papa *Aleksandr IV.* zamanında açılan muharebe neticesinde muzafferiyet kat'î olarak, Papalıkta kaldı. Papa Alamanyada Frederik ailesinin nüfuzunu mahvetti, Alamanyayı İtalyada yerleşmekten menetti. İki Sicilya Kırallığını Fransa Kırallı *Sen Lui* nin kardeşi *Anju Prensi Şarl* a verdi.

Papalarla imparatorlar mücadelesi. Alamanyayı ve İtalyayı, asırlarca müddet devlet halinde teşekkül etmekten alıkoydu.

Frederik II. nin ölümünden sora Alamanya, büyük bir anarşiye düştü (1250-1273). Birçok şövaliyeler haydut oldular. Alamanya 400 hükûmete ayrıldı; orada, asayiş ve adaletten eser kalmadı; hak, kuvvetli olanın idi. Yumruk hakkından başka, hak tanınmıyordu.

XXI

XI-XII. ASIRLARDA HIRİSTİ- YAN DEREBEYLİKLERİ

(FEODALİTE)

DEREBEYLERİ - YA- ŞAYIŞ VE ÂDETLERİ - ŞÖVALİYELER

Normanlar, Macarlar ve islâmların istilâlarında, kırıallar ahaliyi muhafaza edemediler. Büyük arazi sahipleri kendi kendilerini muhafaza ve müdafaaya mecbur oldular; iptidaî birtakım kaleler (Kastil) inşa ettiler; küçük arazi sahipleri büyük arazi sahiplerinin himayesine sığındılar; *derebeyi* ve *derebeyliği* tabirleri bundan çıkmıştır.

Kontlar ve dükalar kendi malikânelerinde müstakil ve irsî küçük hükümdarlar haline geldikten sora, askerî kuvvetlere kumanda ettiler; adalet tatbikı işini de kendi üzerlerine aldılar; vergiler koydular ve para bastırdılar. Unvanlarını malikânelerile birlikte hafitlerine intikal ettirdiler.

Kontlardan ve dükalardan daha küçük olmak üzere, kendi arazilerinde birtakım haklara sahip *senyör*ler de vardı; Fransa küçük büyük (3000 kadar) *tımar* denilebilecek birtakım *senyörlük* lere ayrılmıştı. Büyük senyörler Fransa kırıalını reis olarak tanıyorlardı.

Tımar sahibi olanlar kırıalın nezdine gider, sadakat yemini ederlerdi.

Derebeyine tâbi olanlar da, ona karşı aynı suretle muamele ederlerdi.

Derebeylerin, malikâneye hâkim bir tepe üzerinde müstahkem *şato*ları vardı.

Derebeylerin, umumiyetle senyörlerin, başlıca iştigalleri harp, silâh oyunu ve av idi. Asılzadeler biribirile de vuruşurlardı. Muharebe olmadığı zamanlar şövaliyeler, at üstünde silâhla karşı karşıya oyunlar tertip ederlerdi.

Bu oyunlar çok kanlı idi, biribirlerini yaralarlar ve öldürürlerdi.

Senyörler şatoları yanından, arazileri içinden geçen tüccarları, seyyahları soymaktan da geridurmazlardı.

Ortazamanda müstahkem şehirleri zaptetmek güçtü. Muharipler kılıç, kalkan gibi silâhlar kullanırlar ve baştan aşağı zırhlara bürünürlerdi.

At üstünde vuruşan muhariplere *şövaliye* derlerdi. Bunların iki atları vardı; birile seyahat ederler, diğerine bine rek vuruşurlardı. Şövaliyelerin silâhlarını taşıyan, atlarına bakan bir uşakları (seyis) bulunurdu.

Şövaliye olmak için birtakım merasimden geçmek mecburî idi. Evvelâ seyislik yapılır ve ancak birkaç sene sora şövaliye mesleğine girilebilirdi. Bunların büyük bir kısmı yazmak, okumak bilmezlerdi.

ORTAZAMANDA HALK SINIFLARI

Ortazamanda halk, şu sınıflara ayrılmıştı :
a) İşgal ettiği toprağın sahibi ve çok zengin olan *asılzadeler*;

b) Bir kısım toprak sahibi olmakla beraber çok nüfuzlu olan *rahipler*;

c) Şehirlerde çalışan *burjuvalar*;

d) Kırılarda çalışan *köylüler*; bunlar toprağa sahip değildiler.

Köylüler küçük, kulübemsi yerlerde otururlardı; hayatları çok sefilâne idi; yemeleri, giymeleri, yatmaları acınacak halde idi. Başlıca iştigalleri toprağı işletmekti, fakat, ziraat vasıtaları çok fena ve hayvanları pek azdı. Açlığa mahkûm gibi idiler, bu yüzden çok zayıyata uğrarlardı.

e) Bu sınıflardan başka senyörlere hizmet etmeye mecbur olan insanlar vardı: *Serfler*. Bunlar ziraat ettikleri toprağın bir kısmı addolunurdu. Toprak satıldığı zaman onlar da beraber satılırlardı. Bunların eski esirlerden farkı, ailece satılmaları idi; yani eski esaret devrinde olduğu gibi baba, ana, çocuklar ayrı ayrı satılmazlardı.

f) Bir de *vilen*ler yani derebeylerinin malikâneleri halkı vardı. Malikânelere *villâ*, bunların içinde çalışanlara *vilen* derlerdi. Bunlar, senyörlerine ve rahiplerine mahsullerinden vergi verirlerdi. Bu halk fazla olarak şatonun duvarlarını, malikânenin yollarını, hulâsa senyörlerinin her türlü işlerini parasız, angarya olarak yapmıya mecbur idiler.

XXII

BUYUK SELÇUK İMPARATORLUĞU

A. TARİH

CIHAN TARİHİNDE Karahanlıların, ve Gaznelilerin rolleri yalnız **SELÇUK İMPARATORLUĞUNUN** hâkim oldukları sahalara munhasır kalmıştı. **EHEMMİYETİ** Halbuki çok kesif oğuz kütlelerinin cenus bugarbiye muhaceretleri neticesi olarak tees-süs eden *Selçuk Devleti*, kısa bir zaman zarfında Şarkî Türkelinden Marmara ve Akdeniz kıyılarına, Kafkas dağlarından büyük Hint Denizine kadar muazzam bir Müslüman Türk İmparatorluğu şeklinde inkişaf etti (*Harita.33*). Mezhep ihtilâflarile sarsılmış, Bizanslıların hücumlarına karşı duramıyacak kadar zayıflamış olan islâm dünyası, selçuk sultanlarının hakimiyeti altında taze hayat buldu. Anadolunun müslüman Türkler tarafından kat'i olarak fethi, asırlarca süren Haçlılar hücumlarının akim kalması, daha müslümanlığın zuhûrile başlıyan eski "İslâm-Hıristiyan," mücadelesinin, uzun bir zaman için, hıristiyanlığın mağlûbiyetile neticelenmesi demektir. İşte bu suretle, büyük Selçuk İmparatorluğunun kuruluşu, Ortazaman cihan tarihinin umumî cereyanı üzerinde şiddetle müessir olmuş büyük bir tarihî hâdisedir.

OĞUZ TÜRKLERİ Selçuk Devletinin siyasî ve medenî tarihini daha iyi anlayabilmek için evvelâ Oğuz Türkleri hakkında biraz malûmata ihtiyaç vardır. Oğuzlar, Büyük Tukyü İmparatorluğunu kuran türk şubesidir. Birtakım oğuz aşiretleri daha Sasaniler devrinde Horasan hudutlarında bulundukları gibi, emevî orduları da Toharistanda ve Secistan (Seistan, Sakastan) sahalarında Oğuzlara tesadüf etmişlerdi. IX - X. asırlarda, Hazar Denizi kenarındaki *Cürcean* kıtasından Seyhun havalisindeki *Fârâp*

mıntakasına kadar Oğuz memleketi addolunuyordu. Garp Tukeyularının inkırazından ve *Çu* ve *Taraz* (Talas) havalisinin Karluklar tarafından zaptından sora, oradaki oğuz aşiretleri şimaligarbiye doğru çekilmişler, ve o sırada Aral civarında ve Seyhun etrafında oturan Peçenekleri yerlerinde kaçırarak oralara yerleşmişlerdi. Seyhun kenarındaki *Yenikent* şehri başlıca merkezleri idi. Oğuzların buralarda bazı kasabaları daha vardı. Oğuzlar, X. asırda Kıpçakların tazyikı ile kuvvetli zümreler halinde Maveräünnehir ve Horasana geçmeğe başladılar. Ve islâmiyet te bu asırdan itibaren aralarında kuvvetle yerleşmeğe başladı. İptida küçük reislerin maiyetinde Samaniler, Karahanlılar, Gaznelilerle bazı münasebetlerde bulundular. Sora aralarından çıkan selçuk ailesine mensup kudretli hükümdarların idaresi altında *Büyük Selçuk İmparatorluğu* nu kurdular.

SELÇUK AİLESİ Selçuk ailesine bu ismi veren Selçuk (veya Selçik) Oğuzların *Üç Ok* koluna mensup *Kınık* boyundan *Dakak* isminde bir beyin oğludur. *Subaşı* yani kumandan unvanını almış olan Selçuk, bütün maiyeti, ağırlıkları, sürülerile beraber Seyhun kenarında *Cent* şehri civarına gelip yerleşti ve müslüman oldu. Maveräünnehirde hâkim olan Samanoğulları Devleti o sırada çok kudretsiz olduğu cihetle serhatlerdeki müslüman şehirleri, Bozkırlardan gelip akınlarda bulunan putperest türk kabilelerine vergi veriyorlardı. Selçuk *Cent* şehrine vergi almak için gelen bu kabilelerin tahsildarlarını kovdu ve putperest kabileleri mağlûp ederek bunların akınlarını durdurdu. Bu suretle o taraflarda büyük bir şöhret kazandığından sair birtakım oğuz kabileleri de ona iltihak etti.

SAMANOĞULLARI, KARAHANLILAR, GAZNELİLER VE SELÇUKLULARIN BUNLARA KARŞI VAZİYETİ Bu sırada Maveräünnehrin siyasî vaziyeti çok karışıktı: Karahanlılarla Samanoğulları arasındaki mütemadi harpler Selçuklular için bir faaliyet sahası açtı. Karahanlılara karşı Samanoğullarına birçok yardımlarda bulunmakla beraber, her şeyden evel kendi menfaatlerini düşünüyorlardı.

Bu esnada Selçuk Centte öldü; Maveräünnehir harplerinde şöhret kazanmış olan çocukları Buhara civarında bugün *Nurata* denilen mevkide bulunuyorlardı (985). Bunlar arasında İsrail (Türk ismi Aslan) ailenin reisi olup *Yabgu* lâka-

bını taşıyordu; Karahanlılara karşı Samanoğulları ailesinden *Muntasır* la birlikte mühim muvaffakiyetler kazanmakla beraber, Maverâünnahrın onların eline geçmesine mâni olmadılar. Karahanlılar ailesinden olmakla beraber isyan ederek Buharayı zapteden *Ali Tekin* de Aslanın maiyetindeki Oğuzların yardımından çok istifade etti. Ali Tekine ve Oğuzlara karşı Karahanlılarla birlikte hareket eden Gazneli Mahmut, Aslanı hile ile yanına getirterek Hindistanda bir kaleye hapsetti; ve ona tâbi Oğuzları Horasana naklettirdi. Maamafih bu Oğuzlar Gaznelilere itaat etmiyerek muhtelif reislerin idaresi altında Iraka ve Azerbaycana geldiler.

SELÇUK DEVLETİ- NİN KURULUŞU

Selçuk ailesine tâbi Oğuzların en kesif kütlesi *Tuğrul* ve *Çakır* Beylerle yine Selçuk ailesine mensup bazı beylerin idaresi altında Maverâünnehirde kalmıştı; bunlar yazın Nurata (Buhara civarında) da oturuyorlar, kışın Harzem Valisi *Altıntaş* ın oğlu *Harun* un müsaadesile Harzem otlaklarında yaşıyorlardı. Ali Tekin öldükten sora Selçuklularla onun çocukları arasında mühim ihtilâflar çıktı (1034). Bu sırada Harunun çocukları Gazneliler Hükümdarı *Mesud* a karşı isyan ettilerse de mağlûp oldular. Bu isyana iştirak etmiş olan selçuk reisleri, mağlûbiyetten sora, Mesudun Horasan Valisine müracaat ederek, kabilelerine yurt olmak üzere Horasanda (*Nesa* ve *Ferave* vilâyetlerinde) yer istedilerse de, ricaları is'af edilmedi. İsyana mecbur kalan selçuk reislerle Gazneliler orduları arasında muhtelif harpler oldu; Selçuklular hemen daima muvaffakiyet kazanıyorlardı. Nihayet Mesut büyük bir ordu ile bunlara karşı yürüdü; lâkin *Dandanakan* (Mêrv ile *Serahas* arasındadır) harbinde Oğuzların tecrübeli ve fedakâr süvari kuvveti, Mesudun adetçe daha çok fakat tecanüsten, fedakârlıktan, manevra kabiliyetinden mahrum ordusunu büyük bir mağlûbiyete uğrattı (1040). Bütün Horasanı zapteden Tuğrul en büyük ve kuvvetli düşmanından kat'i surette kurtulmuş, Selçuk Saltanatı kurulmuştu.

TUĞRULUN İRAN, HARZEM, AZERBAY- CAN VE IRAK FÜ- TUHATI

Gaznelilere karşı manevî bir merbutiyet besliyen ve son selçukî akınlarının hatırası-
nı unutmıyan Horasanlılar, epey zaman Selçuk Saltanatına ısınamadılar. Fakat Tuğrulun büyük bir süratle Cürcan, Taberistan, Kôhistan, Hemedan, Isfahan, Azerbaycan, Huzistan sahalarını

zaptederek merkezi *Rey* şehri olmak üzere büyük bir devlet kurması, her tarafı derin bir korku içinde bıraktı. Mahallî küçük sülâlelere ilişmiyerek “kendi metbuiyetini kabul etmek ve senevî muayyen bir miktar vergi vermek,” suretile onları yerlerinde bırakan Tuğrul, bu sayede kolayca maksadına ermişti. Lâkin bu türk saltanatını büyük bir islâm imparatorluğu haline getirmek için, Abbasî Hilâfetine de hâkim olmak lâzımdı. Tuğrul bu maksatla Bağdada geldi. Şîî mezhebindeki Büveyh ailesinin son emîrini yakalıyarak bunların Bağdattaki hakimiyetine nihayet verdiği gibi, onun adamlarından *Besasiri* lâkaplı *Aslan*’ın çıkardığı bazı karışıklıkları da bastırdı; Musul havalisini zaptederek Bağdada döndü, mutantan merasimle Abbasî Halifesi *Kaim Biemrillah* ile mülâkat etti (1057). Fakat bu sırada kardeşi *İbrahim İnal*’ın isyanı üzerine Tuğrulun hemen İrana dönmesi Besasiriye fırsat verdi, Besasiri, Bağdadzabıt ve Halifeyi hapis ile Mısır’daki Şîî Fatimî Halifesi namına hutpe okutmağa başladı. Tuğrul kardeşinin isyanını bastırdıktan sora tekrar Bağdada girdi; Besasiri katlolundu; Halife tekrar makamına geçirildi. Abbasî Hilâfeti, daha doğrusu Fatimilerin nüfuzu altındaki memleketler müstesna olarak şark islâm dünyası bu suretle tamamilen türk nüfuzu altına girmiş oluyordu (1059). Tuğrul öldüğü zaman (1063), Selçuk Devleti artık kuvvetli bir imparatorluk halini almıştı.

ALP ASLAN

Tuğrulun yerine üvey oğlu *Çakıroğlu Süleyman* geçtise de, Çakırın diğer oğlu *Alp Aslan* bunu kabul etmedi, ve iptida *Kazvin*’de namına hutpe okutarak memleketi kolayca hükmü altına aldı. O zamana kadar birçok askerî muvaffakiyetler kazanmış olan Alp Aslan, derhal fütuhata başladı; Şirvan, Gürcistan sahalarını ve Bizansa tâbi Ermenistanı süratle zaptettiği gibi, Diyarbekir ve Halep Emîrlerine de kendini metbu olarak tanıttırdı. Fakat Alp Aslanın en büyük zaferi, Bizans İmparatoru *Romen Diyojen* e karşı kazandığı *Malazgirt Meydan Muharebesi* dir (26 Ağustos 1071). Oğuzların daha Tuğrul zamanındanberi başlayan Anadolu taarruzu, bu zaferle kat’î neticeyi kazanmış oluyordu (Anadolu Türk Devletleri bahsine müracaat).

Nizamülmüllc gibi büyük bir devlet adamını kendisine vezir tayin eden Alp Aslan, onun himmetile, muntazam bir

idare makinesi de vücuda getirmişti. Ceyhun civarında bir kaleyi zaptettiği esnada, kale muhafızının suikastine kurban oldu (1072).

MELİKŞAH VE SELÇUK İMPARATORLUĞUNUN YÜKSELME DEVRİ

Alp Aslanın yerine oğlu *Melikşah* geçti. Nizamülmülkün mahirane siyaseti sayesinde amcası *Kavurt* un isyanı muvaffakiyetle bastırıldı. İmparatorluğun muhtelif sahalarında hanedana mensup prensler ve bazı mahallî sülâleler idare başında bulunuyorlardı; fakat, merkezî idarenin nüfuz ve kuvveti çok büyük olduğundan, fütuhât devam ediyordu; Melikşah devrinde Marmara kıyılarına kadar Anadolu'nun dörtte üçü zaptedildiği gibi, Suriyede de mühim muvaffakiyetler kazanıldı. 1076 da Kudüs Fatimilerden alındı; 1085 te Antakya, 1087 de Urfa Bizanslılardan zaptolundu, Halep ve Şam selçuk idaresine geçti. Melikşah devri Selçuk İmparatorluğunun yükselme devresidir: Tanrı (Tiyaşan) dağlarından Marmara ve Akdenize, Kafkas dağlarından Yemen ve Basra müntehasına, Mısır hudutlarına kadar hutpede onun ismi zikrolunuyordu. Fakat Vezir Nizamülmülkün bir batınî fedaisi tarafından katlinden biraz sora Melikşahın da Bağdatta henüz 38 yaşında olduğu halde ölüvermesi üzerine (1092) bu muazzam türk saltanatı veraset gürültüleri yüzünden birçok dahilî harpler içinde parçalandı.

SANCAR DEVRİ

Melikşahın yerine geçen oğlu *Berkyaruk*, kardeşinin ve amcasının saltanat kavgaları gibi dahilî işlerle uğraşırken, Haçlılar istilâsı başlamış, Kudüs, Antakya, Urfa da hristiyan beylikleri kurulmuştu. Tahtını muhafazaya çalışan Berkyaruk, Haçlılara karşı hiçbir mühim harekette bulunmadı. Yerine geçen kardeşi *Mehmet* (1104), bir taraftan dahilî işleri tanzim ve merkezî idarenin nüfuzunu iadeye çalıştığı gibi, diğer taraftan da Haçlılara karşı bazı hareketlerde bulunmak istedi. İmparatorluk dahilinde büyük bir fesat ocağı olan Batınilere karşı şiddetli takibata başladı. Maamafih 1118 de vefatı üzerine, bütün bu işler yarım kaldı. Horasanda hâkim olan *Melikşah oğlu Sultan Sancar* kendisini büyük sultan olarak ilân etti; ve kendisinin metbuiyetini tanımak şartile İsfahan tahtını Mehmedin oğlu *Mahmud* a bıraktı.

Sultan Sancar, selçuk ailesinin son büyük sultanıdır. Bir müddet için Asya müslümanlarını Melikşah zamanında olduğu gibi yine selçuk ailesinin hakimiyeti altına aldı. Ailenin diğer azasına kendisini imparator olarak tanıttı. Gölülara, Gaznelilere Şark ve Garp Karahanlılarına karşı büyük zaferler kazanarak metbuiyetini kabul ettirdi. Fakat sora *Karahatalara* karşı Semerkant civarında Katvan çölünde mağlûp olarak Maverâünnehirdeki hakimiyetini kaybettiği gibi (1141), kendisine senede yirmi dört bin koyun vermekle mükellef olan Horasandaki göçebe Oğuzların isyanını da bastıramıyarak ellerine esir düştü (1153). Horasanın Nişabur, Merv gibi büyük medenî merkezleri ve bütün civar vilâyetler müthiş tahribata uğradı. Maverâünnehrin Karahatalar eline geçmesi üzerine Horasana gelmiş olan bu Oğuzların Sancara isyanları, sırf selçuk memurlarının zulüm ve gadirleri yüzündendi. Oğuzlar Sancara karşı büyük hürmet göstermekle beraber onu üç seneden fazla esarete bıraktılar. Nihayet kaçmağa muvaffak oldu ise de çok yaşamadı ve 1157 de öldü.

SELÇUK İMPARATORLUĞUNUN PARÇALANMASI

Sancarın vefatı büyük Selçuk İmparatorluğunun kat'i surette parçalanmasını mucip oldu. Harzemşahlar artık tamamiye müstakil olarak Horasanı elde ettiler. Irak Selçuk Sultanlığı, kumandanlar elinde dahilî mücadelelerden kurtulamadı; ve nihayet son Hükümdar *Aslanoğlu Tuğrul* un *Harzemşah Tekeş* le bir harpte maktul düşmesi üzerine münkariz oldu (1194). Çakırın oğlu Kavurt tarafından kurulan *Kerman Selçuk Sultanlığı* (1041), Oğuzlar tarafından ortadan kaldırıldı (1186).

Alp Aslanın oğlu *Tutuş* tarafından kurulan *Suriye Selçuk Sultanlığı* ise daha 1117 de nihayet bulmuştu. Bu şubelerin en devamlısı ve mühimmi olan *Anadolu Selçuk İmparatorluğundan* ayrıca bahsedeceğiz. Selçuk ailesine mensup hükümdarların yerine, o hükümdarların hizmetlerinde bulunan *Atabey* lâkaplı büyük türk ümerasının kurdukları devletler kaim oldu: Elcezire ve Suriyede *Artukoğulları*, *Musul*, *Halep Atabeyleri*, Farsta *Salgurlar* denilen *Fars Atabeyleri*, Azerbaycanda *Atabey İldeniz* ve çocukları, müstakil küçük devletler kurdular. Ekseriya birbirleriyle mücadelede bulunan bu küçük devletlerden bazıları, Haçlılar harplerinde

büyük hizmetler görmüşlerdir. Bilhassa Musul ve Halep Atabeyi *İmadeddin Zengi* ile oğlu *Nureddin Artuk* ailesinden *İlgazi*, Haçlılara karşı büyük zaferler kazandılar. Mısır ve Suriyede *Eyyubî Türk İmparatorluğu* nu kurmuş olan Haçlılar seferlerinin meşhur kahramanı *Salâhaddin*, Nureddinin sarayında yetişmiş bir kumandandı. Eyyubî Devletinin devamı demek olan Memlûk İmparatorluğu da Haçlılar seferinde pek mühim bir rol oynamıştır ki, bunlardan aşağıda ayrıca bahsolunacaktır. Her halde, Büyük Selçuk İmparatorluğu parçalandıktan sora da, bütün Ortazamanda islâm dünyasının başında daima Türkler bulunmuştur.

B. MEDENİYET

DEVLET VE HÜKÜMDAR

Selçuklularda memleket birçok kısımlara ayrılarak aileye mensup prenslerin idaresine veriliyordu. Ailenin büyüğü, devletin umumî reisi sayılmakla beraber, nüfuzu, kuvvetine bağlı idi. Tuğrul, Alp Aslan gibi ilk selçuk hükümdarları devleti kurarken yapınağa mecbur oldukları seferler dolayısıyla, basit bir hayat sürüyorlardı. Fakat *Melikşah* tan itibaren Selçuk Devleti büyüyünce hükümdarlar da birer imparator gibi yaşamağa başladılar.

DİVAN TEŞKİLÂTI

Sair müslüman türk devletlerinde olduğu gibi, Selçuk Devletinde de muntazam bir merkezî idare mevcuttu. İdare teşkilâtının başında hükümdarın vekili makamında bir vezir bulunurdu. Muhtelif işler için muhtelif divanlar mevcuttu; her divanın başında bir nazır bulunurdu; fakat vezir devletin umumî idaresine nezaret ederdi. İlk selçuk vezirleri uzun müddet büyük bir salâhiyetle idare başında bulunmuşlar, sarayı devlet işlerine usulsüz surette müdahale ettirmiyerek hükümdara karşı divanın salâhiyetini müdafaa etmişlerdir. Tuğrulun veziri *Amidül-mülk*, bilhassa Alp Aslan ve Melikşahın veziri *Nizamül-mülk* idare adamı sıfatile haklı şöhret kazanmışlardır. Selçuk idaresi çok muntazam bir idare idi; bunun başlıca kusuru, idare teşkilâtında eski türk an'anesine lüzumu kadar mühim bir mevki verilmemesidir; fakat buna rağmen, bu teşkilâтта eski türk devlet an'anesinin tesiri çoktur. Büyük eyaletlerde yarı müstakil surette hüküm süren selçuk şehzadelerinin

yanında da, merkezde olduğu gibi fakat daha küçük mikyasta divan teşkilâtı bulunurdu.

ASKERİ TEŞKİLÂT Sair türk devletlerinde olduğu gibi Selçuklarda da ordunun büyük bir ehemmiyeti vardı. Denilebilir ki devlet, esas itibariyle, adeta askerî bir mahiyette idi. İptida selçuk beylerinin maiyetlerindeki aşiretlerle soradan onlara iltihak eden muhtelif zümreler ve fertlerden teşekkül eden askerî kuvvet, imparatorluğu kurmağa kâfi gelmişti. Selçuk İmparatorluğu kurulduktan sora, doğrudan doğruya hükümdarın şahsına bağlı bir hassa kuvveti teşkil edildi.

Selçuk İmparatorluğu, eski türk an'anesini takip ederek İmparatorluk arazisinde askerî tımarlar vücuda getirdi. Onlardan evel Samanoğulları ve Gazneliler devrinde orduyu teşkil eden efrada yalnız maaş verilir, toprak verilmezdi. Selçuk Devleti, kendisine ait olan toprak vergisini çiftçilerden doğrudan doğruya alacak yerde, araziye muayyen parçalara böldü; ve her askere muayyen bir sahanın vergisini tahsis etti. Bu askerî tımar sahipleri, kendi tımarlarının mamur olmasına son derece gayret edeceklerdi; çünkü çiftçilerin varidatı arttıkça, vergi miktarı da o nispete artacaktı. Selçuk İmparatorluğu bu suretle devlet hazinesinden hiçbir para sarfetmeden tımar sahiplerinden mürekkep büyük bir süvari kuvvetine malik bulunuyordu. Diğer taraftan bu tedbir sayesinde arazinin mamur olduğunu, toprak kıymetinin Selçuklulardan evelki devre nispetle çok arttığını görüyoruz. Bu teşkilâta daha sora Anadolu Selçuk Devletinde ve Osmanlılarda da aynen tesadüf edeceğiz.

MELİKŞAH DEV- Selçuk ordusu, İmparatorluğun en şevketli
RİNDE ORDU devrinde 400.000 kişiye balığ olmuştur. İmparatorluğun hudutları düşünülecek olursa, bu adedi mubalâğalı görmek kabil değildir. Selçuk sultanının doğrudan doğruya emri altındaki ordudan başka, muhtelif eyaletlerdeki şehzadelerin, yahut mahallî hanedanlara mensup sülâlelerin de ayrı ayrı orduları vardı. Selçuk imparatoru lüzum gördüğü zaman kendisine tâbi olan bütün bu yarı müstakil hükümdarların ordularını da kendi kumandası altına alırdı. Fakat, merkezî idarenin, nüfuzunu muhafaza edebilmesi için, doğrudan doğruya hükümdarın emri

altında büyük bir kuvvetin hazır bulunması lâzımdı. Merkezde ve eyaletlerdeki devlet adamları da mevkilerinin ehemmiyetine göre maiyetlerinde askerî bir kuvvet bulundurmağa mecburdular. Ordu teşkilâtı, askerî merasim çok muntazam ve tantanalı idi. Eski türk an'anesine göre selçuk ordularında mutlaka askerî muzika ve ordu şairleri bulunurdu. Büyük sultanın sarayında günde beş defa, sair selçuk sultanlarının saraylarında üç defa nöbet çalınırdı. Selçuk ordularında deve katarlarile nakledilen askerî hastaneler de mevcuttu.

DİNİ SİYASET

Selçuk Devleti ilk kurulduğu zaman islâm dünyasının her tarafında mezhep kavgaları şiddetlenmişti. Mısır ve Suriyedeki Şii - Fatimî halifelerinin nüfuzu artmış, Bağdattaki Sünnî - Abbasî halifesinin maddî hiçbir kuvveti kalmamıştı.

Muhtelif sünnî mezhepleri arasında bile birçok ihtilâflar vardı. Selçuk hükümdarları Abbasî halifelerini kendi maddî hakimiyetleri altına almak ve sünniliği müdafaa etmek suretile şiiiliği zayıflatılar; ve islâm dünyasının başına geçtiler. Onların dinî siyaseti, imparatorluğun umumî siyasetinin bir aleti idi. Selçuk Devleti, eski türk an'anesine riayet ederek, hükmü altındaki hristiyanlara karşı gayet adaletli davranmış, onları ayinlerinde tamamen serbest bırakmıştır. Ermeni, süryani, gürcü müverrihleri, "kendilerini mutaassıp, zalim, kibirli Bizanslıların elinden kurtararak dinî ayinlerini serbestçe icra etmelerine vesile olan,, selçuk padişahlarını çok methederler.

İLİM HAYATI: MEDRESELER VE KÜTÜPHANELER

Selçuklardan evvelki türk sülâlelerin hakimiyeti zamanında Horasan ve Maverâünnehirde inkişaf etmiş olan fikir ve san'at hayatı, selçuk devrinde — İmparatorluğun maddî azametile uygun bir derecede — yükseldi. İlk Selçuk hükümdarları, ilim ve san'ati himayeden geri durmuyorlardı. Bilhassa Alp Aslan zamanında büyük İmparatorluğun idare teşkilâtını tensik ve tanzim eden Nizamülmülk, maarifin terakkisi için her tarafta birtakım medreseler açtı; müderrrislerden başka talebeye de ayrıca erzak ve maaş verilmesi için zengin vakıflar yaptı. İslâm dünyasının meşhur âlimlerini o medreselere topladı. Bu maksatla senede 600.000 dinar

sarfediliyordu ki, o zamana göre çok büyük bir para idi. Bütün selçuk hükümdarları, büyük rical, Atabeyler, bu an'aneyi devam ettirdiler; her tarafta medreseler, imaretler, mektepler, yollar, köprüler, kervansaraylar, hastaneler yaptırıldılar; bunların masraflarına karşılık olmak üzere vakıflar tahsis ettiler.

Horasan ve Maverâünnehirde Selçuk İmparatorluğu zamanında birtakım zengin kütüphaneler de vücuda getirildi. Horasanda Merv kütüphanelerinden bahseden bir müellif on tane büyük umumî kütüphane olduğunu ve içindeki kitapların gerek sayısı, gerek ehemmiyeti itibarile islâm dünyasının hiçbir tarafında bu kadar zengin kütüphaneler bulunmadığını söylüyor. Halbuki bu umumî kütüphanelerden başka, medreselere, hastanelere, camilere merbut olarak ayrıca küçük kütüphaneler vardı. Saraylarda, bazı büyük ricalin ve âlimlerin evlerinde de çok zengin hususî kütüphaneler mevcuttu. İşte bu izahat, selçuk devrinin yalnız maddeten değil, ilim ve san'at itibarile de ne parlak bir inkişaf devri olduğunu gösterebilir.

SELÇUK SARAY- LARINDA ACEM EDEBİYATININ İNKİŞAFI

Acem edebiyatının Gazneliler sarayındaki inkişafı, selçuk saraylarında daha kuvvetle devam etti. Başta hükümdarlar ve şehzadeler olduğu halde, bütün selçuk ümerası, şairlere, âlimlere karşı büyük teveccüh gösteriyorlar, onları himaye ediyorlardı. Bilhassa Melikşah'tan sora, selçukî şehzadelerinin islâm ilimlerini ve acem edebiyatını pek iyi öğrendiklerini ve içlerinden bazılarının acemce şiirler yazdıklarını biliyoruz. Selçuk ailesine mensup prensler namına yazılmış, tarihe, coğrafyaya, siyasete, felsefeye, fıkıh ve kelâma, edebiyata ait eserler pek çoktur. Bu devirde acemce şiirleriyle şöhret kazanan şairler arasında birçoğu esasen Türk oldukları halde, sırf o devrin modasına uyarak farisî şiirler yazmışlardır.

SELÇUK DEVRİNDE TÜRKÇE

Selçuk hanedanile onların yerine geçen muhtelif türk sülâlelerinin saraylarında ve ordularında konuşma dili türkçe idi. Fakat ilim ve san'at lisanı olarak arapça ve acemce hâkim olduğu için devlet işlerinde de türkçeye fazla bir ehemmiyet verilmiyordu. Ortazamanda Avrupa milletleri nasıl mi'lî dillerini

ihmal ederek lâtincede ehemmiyet vermişlerse, islâm medeniyeti içine giren Türkler de aynı ihmali göstermişlerdir. Fakat buna rağmen, Selçuk İmparatorluğu devrinde türkçenin bütün islâm dünyasında büyük bir ehemmiyet kazandığını görüyoruz. *Mahmut Kâşgarî* adlı Kâşgarlı bir Türkün 1074 te Bağdatta yazdığı *Divanı Lûgatü'türk* adlı eseri islâmlar arasında türk dilini yaymak maksadile yazılmıştır. Türk saraylarında ve medreselerinde arap ve acem lisan ve edebiyatlarının moda olduğu bu devirlerde asıl türk halkı kendi ana dillerini ve türkçe yazılmış eserleri büyük bir kıskançlıkla muhafaza ediyorlardı; bu devirlerden bize kalabilen türkçe eserler arasında *Hoca Ahmet Yesevî* nin ve muakkiplerinin şiirlerini, Mahmudun oğlu Ahmedin *Hibetül-hakayik* adlı kitabını, şair *Alî* nin *Yusuf ve Züleyha* hikâyesini, *Divanı Lûgatü'türk*teki zengin halk edebiyatı mahsullerini zikredebiliriz.

GÜZEL SAN'ATLER

Büyük Selçuk İmparatorluğu devrinden kalan san'at eserleri ve bilhassa bu san'atin yüksek şubesi olan mimarî mahsulleri oldukça mahduttur. Fakat bu mahdut eserler vasıtasile de türk ruhunun bu sahadaki tecellisini görmek mümkün olabiliyor. Türkler, yerli san'at unsurlarından istifade etmekle beraber, bilhassa millî zevklerini san'at eserlerinde çok canlı, çok hususî bir surette göstermişlerdir. XI. asır başında *Radkân* da yapılmış olan *bir kule* şeklinde *türbe* vardır ki üstünde Kûfî yazı ile yazılmış kitabelerden de Türklere ait olduğu anlaşılmaktadır. Türk aşiretleri arasında halıcılık ve dokumacılık san'atlerinin eskidenberi büyük bir inkişafa mazhar olduğu pek tabiidir; fakat dokumacılık san'atine mahsus motiflerin böyle yüksek bir mimarî abidesi vücuda getirebilmesi için Türklerin zengin hayali, yaratıcı ruhu lâzımdır. *Tus* şehrinde harebeleri mevcut *İmam Gazalî Türbesi* de, selçuk san'atinin hususiyetlerini gösteren bir abidedir. Bunların, kendi kuvvetine güvenen, fütuhatçı bir milletin ruhundan çıktığı, bu eserlerde açıktan açığa görünür. Selçuk san'ati, selçuk saltanatlarıyla onları takip eden muhtelif türk devletleri sayesinde, Ortaasyadan Horasan, İran, Mezopotamya, Cenubî Kafkasya, Anadolu, Suriye Mısır sahalarına yayılmış, ve türk san'atinin çok parlak bir devrini teşkil etmiştir.

XXIII

HAÇLILAR SEFERLERİ

XI. asırda Selçuklular Anadolu ve Suriyeye hâkim olmuş bulunuyorlardı. Bu devirde Avrupa hristiyan âleminin, Türklerin elinden, Kudüsü almak için yaptıkları harplere *Haçlı Seferleri* denir (*Harita. 34*).

Bu seferler ve harplere bu ismin verilmesi, şarka yürüyen hristiyanların elbiselerine haç diktirmelerindendir. 1094 ten 1270 tarihine kadar başlıca sekiz Haçlılar Harbi olmuştur.

HAÇLI HARPLERİ- NİN SEBEPLERİ 1 — *Dinî itikat*: Garp hristiyanları dinlerince mukaddesatı ihtiva eden *Kudüs* ü ve *Palestin* i gidip kurtarmak istiyorlardı.

2 — *O devirde Avrupanın sefaleti*: Köylüler kendilerini çok fena besliyen topraklardan memnun değildiler. Şarkın servet ve refahını büyük mubalâğalarla işittiklerinden orada daha mes'ut olacakları ümidile kendi yerlerini memnuniyetle terke ediyorlardı.

3 — *Türklerden korku*: Avrupayı Selçukluların müthiş kuvvetlerine karşı muhafaza eden yegâne siper, hergün daha kuvvetsiz hale gelen Bizans İmparatorluğu idi; Kostantaniye imparatoru kendini tehdit eden *Türklerle karşı, Garbî Avrupanın yardımını* rica ediyordu.

4 — *Asilzadelerin çapul ve macera hevesleri*: Avrupada dinî kanunlar yüzünden, çapulculukları tahdit edilen asilzadelerin ve şövalyelerin çapul ve sergüzeşt arzuları.

I İNCİ HAÇLI SEFERİ Birinci Haçlı Seferi, gidenlerin sayısı ve alınan neticeler itibarile diğerlerinin hepsinden mühim oldu. Bu sefer 1095 te Papa *Ürben II.* tarafından *Kılvermon* da ve papaz *Piyer Lermil* tarafından

köylerde dolaşmak suretile teşvik olundu. Birçok çeteler kadınları, çocukları ve ihtiyarları ile başlarında Piyer Lermit olduğu halde yola koyuldular. Yolda, yapmadıkları yağmacılık ve rezalet kalmadı. Bunlardan bir kısmı İstanbula vararak (1096) Anadolu'ya geçtiler. Orada Türkler tarafından kâmilten öldürüldüler. Aynı sene içinde 600,000 kişilik bir Haçlı ordu hareket etti. Bu ordu üç kola ayrılmıştı. Bu kollar İstanbul'da buluştular. Kollardan en kuvvetlisi, *Godfrua dö Buyyon* kumandasında olarak Verdönden hareket etti. Tuna boyunca yürüyerek Belgrat üzerinden İstanbula geldi, orada birleştikten sora boğazdan Anadolu'ya geçtiler; İzniki zaptettiler; Eskişehirde Selçuk Sultanı *Kılıç Aslan I.* tarafından karşılandılar, muharebede ve yollarda çok zayıyata duçar oldular, fakat yürüyüşlerine devam edebildiler.

Antakya'dan hareket ettikleri zaman kuvvetleri, 50,000 kişiye düşmüştü. İki sene yürüyüşten sora Kudüse girdiler (1099). Kudüs o zaman Mısırda hükûmet süren Fatimiler elinde idi. Kudüste 70,000 islâm katliam ettiler.

Haçlılar, Kudüsü zaptettikten sora, Suriye ve Palestinde bir *Kudüs Kırallığı* kurdular. Antakya ve Şam Trabulusu gibi bazı beylikler bu kırallığa bağlandı. Dinî ve askerî bir takım teşkilât yaptılar, Kudüste tutunmaya çalıştılar.

Kudüs Kırallığı derakap her taraftan islâmların hücumuna uğradı. Türklerden Musul Atabeyi, Halebi ve Şamı istirdat ve Kudüs Kırallını esir etti. Bunun üzerine Avrupada yeniden teşekkül eden büyük bir Haçlı ordu, şarka yürüdü. Konya civarına kadar gelebildi, fakat orada, Ereğli önünde kâmilten Türkler tarafından mahvedildi.

II İNCİ HAÇLI SEFERİ

Musul Atabeyi Urfayı zaptetti (1144). Bunun üzerine şarktaki hristiyanlar büyük heyecanlara düştüler. Avrupa hristiyanlarından imdat istediler. *Sen-Bernar* namında mutaassıp bir rahip, Fransada ve Alamanyada, dolaşarak halkı sefere teşvik etti. Fransa Kırallı *Lui VII.* ile Alamanya İmparatoru *Konrat III.* İkinci Haçlı Seferi ordularının başına geçtiler. Kudüs yolunu tuttular. Konrat III. Fransızları beklemeden Anadolu'ya geçti, Konya civarında Türkler tarafından tamamen imha edildi.

Konrat kılıçtan kurtulan, pek az kişi ile İznike kaçabildi. Fransız Kırallı *Lui VII.* İznike gelerek Konrat ile bir-

leşti. Ondan sora da hep beraber Kudüs istikametine yürüdüler.

Türkler, ardı arası kesilmiyen baskınlarla bu orduyu da perişan ettiler. Kudüse, birkaç şövaliye kıt'asile, iki kırıaldan başka kimse gidemedi. Bunlar Kudüsteki hristiyanlarla birleşerek Şamı zaptetmek istediler. Muvaffak olamadılar. Lui ve Konrat perişan bir surette memleketlerine döndüler (1149).

III ÜNCÜ HAÇLI SEFERİ

Salâhaddin Eyyubî, Kudüsü zaptetti (1187). Hristiyanların elinde Antakya, Şam Trablusu ve Surdan başka bir yer kalmadı. Avrupada yeni bir Haçlı seferi kararlaştırıldı. Bu sefere başlayan Alamanya İmparatoru *Frederik Barbaros* 100,000 kişilik bir ordu ile Anadoluya geçti.

Kılıç Aslan II. baskınlarla alaman ordusunu imha etti. *Frederik Barbaros* müverrihlerden bazılarına göre "*Sidnüs* = Tarsus,, çayında ve bir kısım müverrihlere göre de, Silifkede *Ermerek* çayında yıkanırken boğuldu. Türklerin elinden kurtulabilen Alamanlar Akkâya kadar gittiler ve orasını muhasara ettiler.

Fransa Kırallı *Filip Ogüst* ve İngiltere Kırallı *Aslanyürekli Rişar*, daha kısa ve daha emin olduğu için deniz yolunu tercih ettiler. Fransa Kırallı, *Cenovadan*, İngiltere Kırallı Marsilyadan gemilere bindiler. Sicilyada *Mesina* da birleşteler, oradan Akkâya gittiler. Orasını zaptettiler. Fransa Kırallı hastalığını behane ederek Fransaya döndü. Rişar kaldı, her türlü vahşet ve hunharlığı tatbik etti; fakat Kudüsü Türklerden alamadı.

Rişar, muvaffakiyetli bir neticeden ümidini keserek, Avrupa döndü (1192). Alamanyayı, sahte isimle geçerken tanındı, tevkif olundu, bir müddet sora serbest bırakıldı.

IV ÜNCÜ HAÇLI SEFERİ

Kudüs, daima Türklerin elinde bulunuyordu. *Papa İnosan*, Dördüncü Haçlı Seferini teşvik ve Kudüsü kurtarmak üzere bütün hristiyanları bir ordu teşkiline davet etti. Bu davete fransız, alaman, ingiliz şövaliyeleri iştirak etti. Fakat kırallar iştirak etmedi. Umum kumandanlık, *Bonifas* namında bir İtalyana verildi.

Papa İnosan, Haçlı ordulara mezar olan, Anadoludan geç-

meksizin deniz yolu ile Mısır'a hücum ettirmeyi düşünüyordu. Bu yol aynı zamanda daha kısa idi. Venedikliler Haçlı ordusu büyük bir para mukabilinde Mısır'a nakletmeyi deruhde ettiler. Fakat Haçlılar, bu paranın tamamını veremediklerinden ona mukabil Dalmaçya sahilinde zaptettikleri Zarayı Venediklilere verdiler.

Bundan sora Papanın plânına ve aforozuna ehemmiyet vermiyerek Bonifas, İstanbul üzerine yürüdü. Çünkü bu sırada İstanbul'da bir isyan olmuş, İmparator *Aleksi III.* biraderi *Izakı* tahttan indirerek gözlerini oydurmuş ve iktidar mevkiini gaspetmişti. Izakın oğlu genç *Aleksi*, *Zaraya* giderek oradaki Haçlı ordudan ve Venediklilerden imdat istemişti. Bu müracaati kabul eden Bonifas Haçlı ordusu İstanbul'a sevketti. İstanbul zaptolundu, yağma edildi ve kısmen yakıldı. Birçok san'at eserleri hayvanca mahvedildi. Bizans İmparatorluğunun yerine, bir *Lâtin İmparatorluğu* tesis olundu. Fakat bu İmparatorluk çok sürmedi (1204-1261).

Bir taraftan Bulgarların ve diğer taraftan İznike kaçan Bizanslıların hücumları ile yıkıldı. Bizans İmparatoru *Aleksi Paleolog* İstanbul'a tekrar girdi ve İmparatorluğunu ihya etti.

Bu Haçlı Seferinden en çok istifade eden, Venedikliler oldu. En güzel adaları ve limanları elde ettiler.

SON HAÇLI SEFERLERİ Beşinci ve altıncı Haçlı Seferler hiçbir ehemmiyeti haiz değildirler. Mısır aleyhine Macar kralı ve Kudüs kırılları tarafından sevkolunan Beşinci Seferden hiçbir netice alınmamıştır, Altıncı Sefer Alamanya İmparatoru *Frederik II.* tarafından sevkolundu. Bu adam Türklerle, Papanın aforozuna rağmen, muharebe etmedi, müzakereye girişti ve birçok menfi şartlar kabul etti. Neticede Türkler Kudüse sahip oldu.

Yedinci ve Sekizinci Haçlı Seferleri, Fransa Kralı *Sen Lui* tarafından idare edildi. Mısırdaki *Dimyatı* zaptettiler, fakat ondan sora *Mansure*de yaptığı bir muharebede ordusunun bir kısmı ile beraber *esir* edildi. Dimyatı iade etmek sayesinde serbestisini kazandı. Dört sene Palestinde kaldıktan sora Fransaya döndü.

Sonuncu olan Sekizinci Haçlı Seferi yine *Sen Lui* tarafından, Akdenizi taraç eden müslüman korsanları bertaraf

etmek için Tunus üzerine sevkolundu. Kendisi orada vebadan öldü, bu suretle bu sefer de neticesiz bitti (1270).

HAÇLI SEFERLERİN NETİCELERİ

1 — *Dinî neticeler*: Haçlılar, maksatlarına nail olmadıklarından inandıkları Allahın ve İsanın kendilerine yardım edecek manevî kuvvetten mahrum oldukları kanaatle imanları zayıfladı; papaların nüfuzu azaldı.

2 — *Siyasî neticeler*: Şarkta ve İstanbulda kurulan devletler çok devam edemediklerinden siyasî neticeler hiç gibidir. Yalnız Haçlı Harpleri Türklerin, Avrupaya girmelerini tehir etmiş oldu; çünkü Haçlı Seferler Türkleri bir buçuk asırdan fazla işgal etti. Ondan sora da, şarktan gelen Cengiz ordularile uğraşmak lâzımgeldi.

3 — *İçtimai neticeler*. Avrupada derebeylik zayıfladı; çünkü birçok asılzadeler geridönmediler, onların arazileri kadınlara ve çocuklara kalmıştı. Kırallar nüfuz ve arazilerini ziyadeleştirmek için bu vaziyetten istifade ettiler.

Halk kırallardan daha kıralcı çıktı. Sınıflar arasındaki müsavatsızlık kısmen kalkarak birbirlerine yaklaştılar. Avrupa birçok serserilerden kurtulmuş oldu.

4 — *İktisadî neticeler*: Şark ile garp arasında ticarî münasebetler teessüs etti.

Pirinç, şeker kamışı, pamuk, dut ağaçları Avrupanın cenubunda ve şeftali, incir, kayısı gibi birçok meyva ağaçları Fransada ancak Haçlı Seferlerinden sora, yetiştirilmeğe başlandı. Marsilya, Cenova, Venedik gibi Akdenizin büyük limanları çok müreffeh oldular. Bu limanların gemileri Şarktan Avrupaya türlü baharat, meşrubat, kokular, zengin mensucat taşıdılar.

Avrupada o zamana kadar bilinmiyen yeldeğirmenleri Haçlıların, şarkta bunları görmelerinden sora yapıldı. Arbalet (oluklu ok), tambur, trampete şarkta görüldükten sora Avrupada tanındı. Asılzade hanımlar kokular ve pomatlar kullanmaya başladılar. Senyörlerin o zamana kadar çıplak olan şatolarındaki oda duvarları, işlenmiş bakır levhalar ve şark kumaşlarile süslendi. O zamana kadar bilmedikleri silâhlıkları, şarkta, Türklerden görüp öğrendiler. Avrupalılar, büyük icatlardan olan pusulayı, kâğıdı ve top barutunu da şarkta Türklerden öğrendiler.

HAÇLI SEFERLERİ

Haçlı seferi	Tarih	Teşvik edenler	İdare edenler	Vakalar	Netice
1 inci	(1096-1099)	Piyer Lermi Papa Ürben II.	Godfrua dö Buyyon	İznikin zaptı Eskişehir muharebesi Urfanın zaptı Antakyanın zaptı Kudüsün zaptı	Kudüs Kırallığının kurulması
2 „	(1147-1149)	Sen Bernar	Lui VII. Fransa Kırallı Konrat III. Alaman İmparatoru	Şamın neticesiz muhasarası	Hiç
3 „	(1189-1192)	Sur Piskoposu Giygom	Filip Ogüst Aslanyürekli Rişar Frederik Barbaros	Akkânın zaptı	Mühim netice yok
4 „	(1200-1204)	Papa Inosan, Nöyi Rahibi Fulk	İtalyan Bonifas	Zaranın ve İstanbulun zaptı	İstanbulda Lâtin İmparatorluğunun kuruluşu
5 „	(1217-1222)		Kudüs Kırallı Jan dö Biriye Macar Kırallı Andre II.	Dimyatın muvakkat zaptı	Hiç
6 „	(1228-1229)		Alamanya İmparatoru Frederik II.	Türklerle müzakere	Hiç
7 „	(1248-1254)		Sen Lui	Dimyatın zaptı Mansure muharebesi Sen Luinin esareti	Hiç
8 „	(1270)		Sen Lui	Sen Luinin Tunusta ölümü	Hiç

XXIV

KARAHATA DEVLETİ

(1130—1218)

KARAHATA DEV- LETİNİN KURULUŞU

Daha VIII. asırdanberi ehemmiyet kazananarak Tukyularla da birtakım mücadelelerde bulunmuş olan *Kitay* yahut *Hata* Türkleri iptida Mançuri cenubunda yaşıyorlardı. X. asır başından itibaren Hatalar kuvvetlenerek Şimalî Çini zabıt ve bir devlet kurdular (916). Çinlilerin Liao sülâlesi dedikleri bu sülâle Cenubî Çindeki *Sung* millî sülâlesine karşı mevkiini muvafakıyetle muhafaza etti; ve nihayet *Tunguz* cinsinden *Curcen*ler (İslâm tarihlerindeki *Çurçitler*) tarafından hakimiyetlerine nihayet verildi (1125).

Daha Şimalî Çindeki hakimiyetlerini muhafaza ederken Karahanlılara karşı bazı hücumlarda bulunan Hataların bu hareketleri mühim neticeler vermemişti. Fakat Curcenlerin hakimiyeti altına girdikten sora Hataların bir kısmı garba doğru hicret etti. Bugünkü Çin Türkeline gelen bir kısım Hatalar Karahanlılardan Kâşgar Hükümdarı *Aslan Han* tarafından büyük bir mağlûbiyete uğratıldılar (1128-1133 seneleri arasında). Lâkin daha şimalde başka bir muhaceret yolunu takip eden diğer bir kısım Hatalar vardı: Kırgızlar memleketini Yeniseyi üzerinden geçtikten sora cenubugarbiye gelen bu zümre *İmil* şehrini kurarak orada yerleşti. *Balasagunu*, Karahanlılar ailesine mensup olan hükümdarının daveti üzerine ve hiçbir mukavemet görmeksizin aldılar (1130). İşte islâm tarihlerinin *Karahıtay Devleti* adını verdikleri Karahatalar Devleti Asyanın garp taraflarında bu suretle kurulmuş oldu.

KARAHATALAR DEVLETİNİN YÜK- SELİŞİ VE İNHİTATI

Merkezlerini Balasaguna naklederek bu suretle Şarkî Karahanlılar Devletini zâfa düşüren Karahatalar az zamanda *Kâşgarı* ve *Hotan*ı da zaptederek bu devleti ortadan kaldırdılar. Maverâünnehre ve Harzeme karşı da hücumlara başladılar. Selçuk İmparatoru Sancara tâbi olan Semerkanttaki garp Karahanlıları Sultanı Mahmut, 1137 de Hocentte Karahatalara karşı mağlûp olduğu gibi dört sene sora Sancar da Semerkant şimalinde *Katvan*da büyük bir mağlûbiyete uğradı (1141). Artık Karahata Devleti Kırgızlar memleketinden Belh şehrine, Harzemden Uygurlar sahasına, Beşbalğa kada. imtidat eden büyük bir imparatorluk şeklinde inkişaf etmişti; (*Harita*. 28) Semerkant Sultanları, hatta Harzem Şah *Atsız*, Karahataların metbuiyetini tanımağa ve onlara vergi vermiye mecbur olmuşlardı. İlk defa *Gurhan* yani Hanlar Hanı unvanını taşıyan Karahata Hükümdarı 1142 de öldü. Yerine geçen oğlu henüz küçük olduğu için devleti annesi idare ediyordu. 1150 den 1163 e kadar bu çocuk Gurhan lâkabile hükûmet sürdü; 1178 e kadar birinci Gurhanın kızı, 1211 e kadar da torunu hükümrân oldular. *Çi-lu-ku* (veya *Tirgu*) ismindeki bu son hükümdar zamanında Karahata Devleti şarktan ve garptan muhtelif hücumlarla sarsılmıya başladı.

Karahataların metbuiyetini kabul ederek muayyen bir vergi mukabilinde yerlerinde bırakılmış olan mahallî islâm sülâlelerinden bazıları isyan ettiler; Maverâünnehirde ve bilhassa Semerkantta, Buharada bazı isyanlar oldu. Bunlardan istifade eden Harzem Şah *Mehmet*, 1207 de Maverâünnehre hücum etti ise de zaptettiği yerleri muhafaza edemedi; fakat 1210 da Talas civarında Karahataları mağlûp ederek Maverâünnehri zaptetti.

KÜÇLÜK VE KARA- HATA DEVLETİNİN İNKIRAZI

Karahata Devletinin inkirazını mucip olan en son darbe garptan yani Harzemşahlardan değil, şarktan geldi. Moğol fatihi Cengiz karşı mağlûp olarak Karahatalar memleketine gelip yerleşen *Naymanlar*ın reisi *Küçlük*, son Gurhanın kızını almıştı. Harzemşahların hücumu karşısında kayınpederinin zayıf düşmesinden istifade ederek onu hali ve kendisini Gurhan ilân eyleti (1211). Yalnız Maverâünnehir Harzemşahların eline düşmüştü. Vaktile Gurhanlara tâbi olan

budist Uygurların *İdikut* u daha 1209 da Moğolları metbu olarak tanıdığı gibi, müslüman *Karluklar* ın hükümdarı Aslan Han da 1211 de moğol hakimiyetini kabul ettiğinden Küçlüğün şarktaki nüfuz dairesi de küçülmüştü. Kâşgar havalisinde büyük bir ekseriyet teşkil eden müslüman Türklerle karşı çok şiddetli davrandığı cihetle onların nefretini kazanan ve eski düşmanı olan Moğollara karşı da açıktan açığa husumet gösteren Küçlük 1218 de Moğollar tarafından mağlûp ve katledildi. Karahata Devletinin son devresi de bu suretle kapanmış oldu.

**KARAHATA DEV-
LETİNİN DAHİLİ
TEŞKİLÂTİ**

Çinde uzun müddet kalmış olan Karahatalar resmî lisan olarak çinceyi kabul eylemişlerdi. Onların devlet teşkilâtına ait birçok kelimeler, memuriyet unvanları çince den alınmıştı. Yalnız hükümdarlara verilen Gurhan unvanı türkçe idi. Bunların orduları doğrudan doğruya hükümdarın emri altında bulunuyordu; kumandanların emri altında 100 kişiden fazla kuvvet bulundurulmuyordu. Zaptedilen memleketlerde muayyen bir vergi vermek şartile mahallî sülâleler yerlerinde bırakılıyordu. Çinde olduğu gibi Karahata Devletinde de vergi ev başına idi. Her ev, senede bir dinar vermekle mükellefti. Bu ev başına vergi usulü Ortaasyada son zamanlara kadar devam etmiştir. Karahatalar müslüman olmadıkları cihetle hâkim oldukları sahalarda bütün dinler serbest surette inkişaf etti: bunların devrinde Kâşgarda bir hristiyan piskoposu mevcuttu; ve Çu ırmağı civarında da hristiyanlar yaşıyordu. Maamafih müslüman Türkler Şarkî Türkeline en büyük ekseriyeti teşkil ettikleri gibi, medenî seviyeleri itibarile de sair dinlere mensup olanlardan daha yüksekteler. Bunun neticesi olarak islâm medeniyetinin ve dininin XIII. asırda Karahatalar ülkesinde de sair dinlere ve medeniyetlere galebe ettiğini görüyoruz. Bazı Avrupa tarihçileri Moğollar üzerinde Karahataların büyük bir medenî tesir icra ettiklerini iddia etmişlerse de doğru değildir; Moğollar üzerinde en büyük medenî tesir yapanlar budist Uygurlarla sair müslüman Türklerdir.

XXV

HARZEMŞAHLAR DEVLETİ

(1077-1231)

HARZEM VE HAR- ZEMŞAHLAR SÜLÂ- LELERİ

Ceyhunun aşağı mecrasında mümbit bir del-
tadan ibaret olan Harzem-son zamanlarda-
ki ismile *Hiye* - kıt'ası, Ortaasyanın si-
yasî ve medenî tarihinde eskidenberi hu-
susî bir ehemmiyeti haizdir. Daha IV. asırdanberi burada
hâkim olan sülâleye mensup hükümdarlara Harzemşah adı
verilirdi. İslâm istilâsından sora da buradaki Harzemşahlar
sülâlesi mevkiini muhafaza etti; yalnız önce Emevileri ve
sora Abbasileri ve Samanileri metbu olarak tanıyorlardı; mer-
kezleri Ceyhunun sağ sahilinde *Kât* şehri idi. İslâm istilâ-
sından sora Harzeme ayrıca müslüman valiler de tayin olun-
maya başlamıştı; VIII. asırdan sora bu valiliğin de daima
aynî sülâle elinde olduğu görülüyor. *Ürgenç* te oturan bu
valilerden *Me'mun* 996 da eski Harzemşahlar sülâlesine
nihayet verdi ve kendisi Harzemşah unvanını aldı. Oğulları
bir müddet Gazneli Mahmudu metbu olarak tanıdılar; niha-
yet Mahmut Harzemi zaptederek büyük kumandanlarından
Altıntaş ı Harzemşah yaptı. Altıntaşın ölümünden sora
anarşi içinde kalan Harzem, nihayet, Selçuklular tarafından
zaptedildi (1043).

SON HARZEMŞAH SÜLÂLESİ

Son Harzemşah sülâlesinin müessisi *Anuş-
tekin* Selçuk İmparatoru Melikşahın büyük
emirlerindendi; Melikşah Harzem valiliğini
ona vermişti (1077). Oğlu *Kutbeddin Mehmet* te büyük memu-
riyetlerde bulunduktan sora Harzemşah unvanı ile Harzem

valiliğine tayin olundu (1098). Bunun oğlu Atsız, Sultan Sancara karşı isyan ederek Harzemşahların istiklâlini kazanmak istedi; lâkin birçok harplerden sora 1148 de tekrar Sancari metbu olarak tanımağa mecbur oldu. Karahataların Sancara galebesi üzerine onlara vergi vermeyi kabul etti. Atsız 1156 da vefat etti; fakat Harzemşahlar Devleti artık sağlam surette kurulmuştu. Bu asrın ikinci nısfında bir taraftan Karahataların zayıflaması, diğer taraftan Selçuk İmparatorluğunun parçalanması, Harzemşahlar Devletinin kuvvetini artırdı ve hudutlarının mütemadi surette genişlemesini mucip oldu (*Harita.35*). Sultan *Alâeddin Tekeş* Horasanı, Rey ve Isfahan taraflarını zaptetti (1193-1194). Oğlu Kutbeddin Mehmet, Golluları mağlûp ederek Horasan ve Afganistan üzerinde hakimiyetini tesis ettiği gibi, bütün İranı zabıt ve Karahataları mağlûp ederek Maverâünnehri de ilhak eyledi. Seyhundan Dicleye kadar uzanan bu büyük Türk İmparatorluğu, eski Selçuk İmparatorluğunun azametli günlerini hatırlatıyordu (*Res. 58*); Sultan Kutbeddin (Söraki unvanile Alâeddin) Mehmet bir taraftan şarka doğru fütuhât icrasını, diğer taraftan da Abbâsî Halifeliğine nihayet vermeyi düşünüyordu.

HARZEMŞAHLAR DEVLETİNİN DAHİLİ VAZİYETİ, MOĞOLLARLA HARP Bu sırada Harzemşahlar Devleti, Asyanın en kuvvetli bir İmparatorluğu gibi görünmekte idi. Fakat dışardan böyle parlak ve azametli görünen bu bina, hakikatte çok çürüktü. Hükümdar ile, memleketteki türk kabileleri üzerinde büyük nüfuzu olan annesi arasındaki soğukluk, orduda hiç intizam bırakmamış, kumandanlar ve kabileler arasında derin münaferetler başgöstermişti; İmparatorluğun muhtelif unsurları arasında husumetler vardı; mezhep mücadeleleri memleketi manen parçalamıştı; Harzemşahların hakimiyetini zorla tanımış olan birçok mahallî hükümdarlar, istiklâllerini kurtarmak için fırsat bekliyorlardı.

Harzemşahlar Devletinin haricî azamet ve kuvvetine bakan ve esasen şarkta harplerle meşgul olan *Cengiz Han*, kendisile komşu olan bu İmparatorluğa hücum etmek fikrinde değildi. Fakat Kutbeddin, Karahataların mirasına konarak hudutlarına kadar ilerliyen Moğol Devletine karşı düşmanca fikirler besliyordu. *Otrar*da bir ticaret kervanının haksız ve lüzumsuz yere idamı, Cengizi garp islâm memle-

ketlerine hücumla mecbur etti (1219); ve bu hâdise yalnız Harzemşahlar Devletinin yıkılmasale kalmıyarak Asya tarihinde yeni bir devir açtı.

Cengizin Şarkî Türkeli müslüman prenslerini himaye etmesi, maiyetinde birçok müslümanların bulunması, müslüman tacirlerinin menfaatini muhafaza etmesi, Harzemşahın ona karşı yapacağı harbi, mukaddes bir cihat şeklinde göstermesine mâni idi. Ordunun ve halkın müşterek duygulardan mahrum olması, harbin gayet fena bir şekilde idare edilmesi, hükümdar da dahil olmak üzere herkesin Moğollara karşı galebe ümidini beslememesi, İmparatorluğun süratle yıkılmasını mucip oldu. Casusları sayesinde düşmanlarının ahvalini pek iyi öğrenen Cengiz, ordularının yarısı şarkta meşgul olduğu halde, mahir kumandanlar tarafından muntazam bir plâna göre idare edilen mahirane hareketlerle az zamanda maksadına erdi. Harzemşah orduları kemiyetçe moğol ordularına çok faik oldukları halde çok fena idare edildiklerinden kolaylıkla mağlûp edilmişlerdi. Kutbeddin, İmparatorluğunun sukutuna şahit olduktan sora, Hazar Denizinde bir adacıkta sefalet içinde öldü (1220).

**CELÂLEDDİN; HAR-
ZEMŞAH DEVLETİ-
NİN İNKIRAZI**

Kutbuddin Mehmedin büyük oğlu *Celâleddin* babasının vefatından sora Moğolların takibatı karşısında Gazneye ve oradan da Hindistana çekilmiye mecbur oldu. Orada epey bir zaman kaldıktan sora tekrar İrana dönerek (1224) Kerman, Fars, Irakı Acem sahalarına hâkim oldu. Moğolların İrandan çekilmiş olmasından istifade ederek Azerbaycan Atabeyleriyle, Gürcülerle birçok harpler yaptı. Bu sırada Moğolların tekrar İrana hücumu üzerine onlarla harbe girişti; fakat kardeşi ile aralarının bozulması, kat'î bir galebe kazanmasına mâni oldu. Büyük zayıata uğrıyan Moğollar geri çekildiler. Serbest kalan Celâleddin, Eyyubilerin elinden *Ahlat* ı aldı (1229). Fakat Eyyubilerle Anadolu Selçuklarının müttehit orduları karşısında Erzincanda büyük bir mağlûbiyete uğradı (1230). Bu sırada moğol ordularının tekrar garba hareketi, bunları sulhe mecbur etti. Fakat bu mütemadi harpler Celâleddinin kuvvetini mahvetmişti; Moğollara karşı hiçbir kuvvet çıkaramıyarak birkaç sadık adamile kaçıp saklanmak istedi; ve bu sırada parasını almak isteyen bir kürt tarafından katledildi (1231). Harzemşah sülâlesinin bu

son hükümdarı eyi bir kumandan, kahraman bir askerdi; fakat çok fena bir idare adamı olduğundan askerî zaferlerinden istifade edemedi.

HARZEMŞAHLARDA İDARE TEŞKİLÂTI Harzemşahlar Devleti, Selçuk İmparatorluğu'nun enkazı üzerinde kurulmuş olduğundan, devlet teşkilâtında, pek az istisna ile, hemen tamamen Selçuk an'anelerine riayet ediliyordu. Devletin reisi olan hükümdar, memleketi oğulları arasında taksim etmekle beraber, içlerinden birini veliaht intihap ediyordu; maamafih saltanat inhilâl ettiği vakit prenslerden hangisi daha kuvvetli ise ve merkezdeki emîrler yani ordu hangisini tercih ediyorsa, devlet başına o geçiyordu. İdare makinesinin başında bir vezir veya müteaddit vezirler bulunuyordu; muhtelif kısımlara ayrılan idare şubelerinin başında birer âmir bulunmakla beraber, divanın umumî nezareti vezire veya vezirlere aitti. Emirnameleri sultanın imzalaması usul-dendi. Vilâyetlerde ve şehzadelerin maiyetinde de merkezdeki gibi fakat daha küçük mikyasta divan teşkilâtı vardı; oralarda hutpede sultandan başka şehzadenin ismi de zikrediliyordu. Şehzadelerin devlet merkezinde birer mümessilleri olduğu gibi merkezî idarenin de vilâyetlerde mümessilleri vardı. Bu mümessillerin nüfuzu umumiyetle çok büyüktü. Maliye işleri ile idare işleri birbirinden ayrılmıştı. Şehirlerde adliye işleri kadılarına aitti; ve kadılıklar ekseriya babadan oğula kalıyordu. Şehirlerin ayrıca bir nevi belediye teşkilâtı da vardı ki bunun başında da şehir reisleri bulunuyordu. Nüfuzlu ve zengin ailelere munhasır olan şehir reisliğinin mahallî ehemmiyeti büyüktü. Bazı mühim meselelerde merkezden vilâyetlere müfettişler gönderildiği oluyordu. Harzemşahların metbuluğunu tanımış olan mahallî sülâleler her sene muayyen bir vergi veriyorlardı.

HARZEMDE İLMÎ VE EDEBÎ HAYAT; TÜRK LİSAN VE EDEBİYATI Harzemşahlar devrinde Harzemde büyük bir ilmî ve edebî faaliyet vardı. Coğrafi mevkii itibarile eskidenberi iktisadî ehemmiyet kazanmış olan zengin harzem şehirlerinde muntazam medreseler, mükemmel kütüphaneler vardı. Harzemşahlar bütün türk hükümdarları gibi âlimleri daima himaye ediyorlar, saraylarında ilim meclisleri kuruyorlardı. Bunların himayesi altında Harzemde

birçoğu neslen Türk olan büyük acem şairleri yetişmiş, acem edebiyatı Gazneliler ve Selçuklular devrindeki inkişafını takip etmiştir.

Harzemşahlar Devletinde ordu ve saray lisanı olan türkçe, edebiyat lisanı olarak ta epey mühim bir mevki kazanmıştı. Medreselerde türkçe, ders lisanı olarak kullanılıyordu; islâm ilminin en tanınmış simalarından meşhur *Zemahşeri* nin *Mukaddimetüledep* adlı eserinde o zamanki harzem türkçesine ait nümunelere tesadüf olunuyor. Son Harzemşah Celâleddin namına bir türk âlimi tarafından yazılan bir lûgat kitabı da pek mühimdir. Türk lisanile Harzemde daha bir takım eserler yazıldığı tabîi ise de, moğol istilâsının müthiş tahribatı o eserleri ortadan kaldırmıştır. Harzemşahlar devrinin, türk medeniyeti tarihinde çok parlak bir devir teşkil ettiği muhakkaktır.

XXVI

TÜRK - MOĞOL İMPARATORLUĞU

TEMUÇİN VE TÜRK- MOĞOL DEVLETİ- NİN KURULUŞU

Moğol isminin tarih sahnesine çıkışı, XIII. asır başlarında Cengiz İmparatorluğunun kuruluşundan soradır. XII. asrın son nısfında Moğolistanın en kuvvetli kabileleri *Tatarlar* yani Moğollarla, *Kerait* ve *Nayman*lardı.

Temuçin 1155 te doğdu. Beylerden olmakla beraber babasından kendisine hiçbir şey kalmamıştı. Binaenaleyh sırf kendi şahsiyetinin kuvvetile bir mevki sahibi olmaya başladı. O aralık Çinde hâkim olan Kin sülâlesi, Moğolistandaki muhtelif kabileleri biribirine kırdırmak siyasetini takip ediyordu. Temuçin iptida Çinliler ve Keraitlerle birlikte *Buyır Nor* Tatarlarını mağlûp ederek Moğolistandaki kabileler arasında nüfuzunu çoğalttı (1194). Bunu takip eden on sene, Moğolistan için dahilî bir harp devresi idi; Temuçin bu devrede Kerait Hükümdarı *Tuğrul* Hanın müttefiki ve hadimi oldu. Temuçin, rakibi *Camuka* nın ordusunu mağlûp ederek kuvvetlendi (1201). Fakat Kerait hükümdarına iltica eden Camuka, onunla Temuçinin arasını bozmaya muvaffak oldu. Çok müşkül bir mevkie düşen Temuçin nihayet Kerait hükümdarını da mağlûp ederek öldürdükten sora, Moğolistan şarkındaki bütün kabileleri hükmü altına almış oldu (1203). Bundan üç sene sora kuvvetli Nayman kabilesini de perişan ederek Garbî Moğolistanda hâkim olan Temuçin; topladığı ilk *Kurultay* da *Cengiz* (Çingiz) unvanını aldı. Devletin esası artık kurulmuştu (1206).

CENGİZİN FÜTÜ- HATI

Cengiz çok büyük bir devlet adamı idi (*Res.59*). Az zamanda sağlam bir idare kurmaya ve inzibatı çok kuvvetli bir ordu vücuda getirmeye muvaffak oldu; Uygurlardan, müslüman Türklere ve Çinlilerden her türlü harp levazımı ve muallimler getirtti. Eyice hazırlandıktan sora Çinin garp hudutlarındaki *Tangut* - Çinlilerin tabirile *Hi - ya* yahut *Si - hi - ya* - Devletile harbe girişerek galip geldi (1207). Sora o sırada dahilî işleri çok karışmış olan Şimalî Çindeki *Kin İmparatorluğu* ile şiddetli bir mücadeleye girişti (1211), ve uzun harplerden sora payitaht olan Pekini de zaptetti (1216). Şarktaki bu zaferlerden sora, sıra garba gelmişti: Bugünkü Çin Türkelindeki Uygur Hükümdarı 1209 da; *Yedisu* şimalindeki müslüman Karluk Hükümdarı Aslan Han da 1211 de Cengizi metbu olarak tanımışlardı. Karahatların son Hükümdarı Küçlük, Cengiz orduları karşısında mağlûp olarak katledildi (1218). Harzemşah Kutbeddin (Alâeddin) Mehmedin yanlış siyaseti, Cengizi garp istilâsına sevketti; Cengiz orduları yalnız Harzemşahlar İmparatorluğunu yıkmakla iktifa etmediler; istilâlarını daha çok uzak sahalara kadar ilerlettiler.

TÜRK - MOĞOL İM- PARATORLUĞU- NUN BÜYÜMESİ VE PARÇALANMASI

Moğolistanda oturarak şark ve garptaki istilâ hareketlerini idare eden Cengiz öldüğü sırada (1227) türk - moğol orduları her tarafta fütuhata devam ediyorlar, İmparatorluk hududunu genişletiyorlardı (*Harita. 36*).

Cengiz hayatta iken çocuklarına muayyen sahalara ayırmıştı: Şarkî ve Garbî Türkelile Şarkî İran, İli ırmağı üzerinde *Elmalık*ta oturan *Çagataya* verilmişti; bugünkü *Ukrayna* dan Aral gölüne kadar uzanan büyük *Kıpçak* sahası babasından evel ölmüş olan Cucinin çocuklarına aitti; *Tarbagatay* ve İmil sahaları *Oktay* a (*Ögödey*) aitti; diğer kardeşlerin en küçüğü olan *Tuluy*, an'ane mucibince *Karakurum* da (*Res.60*) Cengize niyabet ediyordu. 1229 da toplanan Kurultayın *Kaan* intihap ettiği Oktay zamanında Çinde Kin İmparatorluğu ortadan kaldırıldı: Celâeddin Harzemşah gâilesi izale edildi; Gürcüstan ve Kafkasya zaptolundu. *Batu* kumandasındaki kuvvetler Ural dağlarıyla Kırım arasındaki dağınık türk şubelerini hakimiyetleri altına aldılar; Ruslar mağlûp edildi ve Moskova ile Kiyef yakıldı. Polonyayı ve Macaristanı istilâ eden türk - moğol orduları Viyana kapılarına kadar geldilerse de, Oktayın

vefatı haberi üzerine geri döndüler. Biribirini müteakıp Büyüyük Kaan intihap edilen *Küyük* (1246 - 1248) ve *Mengü* (1251-1257) Hanlardan sora bu imparatorluk eski merkeziyetini büsbütün kaybederek, bazan biribirlerine son derece rakip dört büyüyük imparatorluğa ayrıldı: *Kubilây* la (*Res. 61*) başlıyan *Çin İmparatorluğu* (Yuen), *Çagatay* çocuklarının idaresindeki *Türkeli İmparatorluğu*, Cuci çocukları idaresinde *Kıpçak İmparatorluğu*, Hulâgû ailesine ait *İran İmparatorluğu*.

KUBİLÂY VE ÇİN- DE TÜRK - MOĞOL İMPARATORLUĞU

Mengü öldüğü zaman, en küçük kardeşi *Arık Boğa* yı kendisine halef intihap etmişti. O esnada Çindeki en kuvvetli Türk - Moğol ordusunun başında bulunan Kubilây, Moğolistan ve Peçili hududu üzerinde *Şangtu* da bir kurultay tophıyarak kendisini Büyüyük Kaan intihap ettirdi.

Pekin (Hanbalıgı) payitaht yaptı. Kubilây bu harap ve eski şehri pek çok saraylar, devlet daireleri, yollar, parklar ve kanallarla büyüyük, o zaman için emsalsiz güzelliğe muhteşem bir şehir haline getirdi. Karakurumdaki Arık Boğa an'aneye uygun olmıyan bu intihabı kabul etmedi. Çünkü Şangtu kurultayı bütün ulusların mümessillerinden değil, yalnız Kubilây ordusundaki erkân ile Çinlilerden mürekkepti. Cengiz ailesine mensup diğer hanlar da Arık Boğa ile birleştiler. Fakat Kubilây, mahirane siyasetile kendi aleyhine birleşen hanları biribirinden ayırdıktan sora Arık Boğayı mağlûp ve esir etti. Yirmi sene uğraşarak (1260-1280) Cenubî Çini zabıt ve Sung sülâlesinin hakimiyetine nihayet verdi; bütün Çinin yegâne meşru İmparatoru oldu. Kubilây sülâlesi *Yuen sülâlesi* adını alarak Çin tarihinde parlak bir devir açtı.

Japonya müstesna olarak bütün Uzakşarka hâkim olan Kubilây, Büyüyük Kaan sıfatile, sair Cengizoğulları imparatorluklarını da kendinin tâbii sayıyordu. Bilhassa Hulâgû ve oğulları uzun müddet Çindekilerin bu nazari metbuluğunu kabul etmişlerdir. Kubilây Hanbalıgı payitaht yapmakla yalnız Çini değil Moğolistanı da idare etmek istediğini açıkça göstermişti. Onun çocukları da diğer Cengizoğulları Devletleri üzerindeki hakimiyetlerini tanıtmak için epeyce uğraşmışlardı. Fakat soraları, Kubilây sülâlesinin yavaş yavaş Çinlileşmesi ve kuvvetten düşmesi, diğer Devletlerin birer Türk-İslâm İmparatorluğu şeklini almaları, XIV. asrın son nısfında bu eski rabitaları büsbütün ortadan kaldırmıştır.

TÜRKİSTAN İMPARATORLUĞU: ÇAĞATAY SÜLÂLESİ

Ekseriya Çagatay İmparatorluğu ismile zikredilen bu Türkistan (Türkeli) İmparatorluğunun kuruluşu Çagatayın vefatından epeyce soradır. Çünkü Cengiz tarafından Çagataya verilmiş olan saha, hiçbir zaman müstakil olarak Çagatay tarafından idare edilmedi: İli vadisine kadar bütün bu sahada eskidenberi mevcut sülâleler yerlerinde bırakılmıştı; Çagataya ait olan Maverâünnehir, Hocentte oturan *Mahmut Yalavaç* ve sora oğlu *Mesut Bey* tarafından Büyük Kaan namına idare ediliyordu.

Çagatay Ulusunun ilk Hanı *Kara Hulâgû* dur. Büyük Kaan *Küyük*, ona veliaht olarak Çagatayın oğlu *Yisu-Mengü* yi tayin etmişti. Lâkin Türk-Moğol İmparatorluğunun dahili vahdetini bozmakla neticelenen uzun cidallerden sora, Çagatayın torunu *Algu* bütün Ortaasyayı, hatta Harzem ve Afganistan sahalarını ele geçirmeğe ve Çagatay ailesine müstakil bir Ortaasya Devleti teminine muvaffak oldu. Vefatından sora (1265-1266) hakimiyet Oktay sülâlesinden *Kaydu* ya ve vefatile oğlu *Çapara* geçtise de 1306-1307 de yine Çagatay Prenşlerinden *Duva* hakimiyeti eline aldı ve Çagatay İmparatorluğunun asıl müessisi oldu.

O sırada prensler arasındaki daimî harpler, Büyük Türk-Moğol İmparatorluğunun ilk devrindeki iktisadî inkişafı, ticarî münasebetleri bozmuştu; denize hiçbir mahreci olmıyan Çagatay Devleti bundan çok müteessir oluyordu. *Duva* buna çare olmak üzere Cengizogulları arasında umumî bir sulh yapmak istedise de muvaffak olamadı. Oğlu, *İsenboğa* zamanında Büyük Kaanın ordusu Ortaasyayı istilâ ve tahrip etti. 1326 da tahta geçen *Tarmaşirin* İslâmiyeti kabul ederek Alâeddin lâkabını aldı. Cengiz Yasasını bozduğu için kendisine isyan eden şark taraflarındaki kabileler sebeble oraları kendi haline bıraktı. Onun islâmcılık siyaseti, Maverâünnehir ile diğer islâm memleketleri arasındaki ticarî münasebetleri tekrar kuvvetlendirdi. Fakat ölümünden sora, İmparatorluk merkezinin tekrar İli vadisine nakledildiğini ve hristiyanlara karşı tekrar müsaadelerde bulunduğu görüyoruz; ancak bu aksülâmel çok devam etmedi. *Kazan Han* zamanında Buhara ülkesinde *Nesef* (*Karşı*) tekrar hükûmet merkezi oldu ; ve islâm tesiri arttı. 1346-1347 den itibaren hanlarla türk kumandanları arasında başlayan müte-

made mücadeleler neticesinde, hakimiyet kâmilan kumandanlar eline geçti. Fakat bunlar an'aneye riayet maksadile Cengiz ailesine mensup bir prensi tahta geçiriyorlardı. Maverâünnehirdeki bu anarşi Timurun zuhûruna kadar devam etti.

KIPÇAK İMPARATORLUĞU, ALTINORDU

İtil Bulgarları ve Kıpçak Türklerini hakimiyeti altına alarak Kıpçak sahasında *Altınordu Devleti* ni kuran, Cengizin torunu ve Cucinin oğlu *Batu Han* dır. Cengiz öldüğü zaman İrtiş garbındaki bozkırlar an garba doğru bütün Kıpçak sahası, Harzem ve İranın Hazar Denizi cenubundaki vilâyetleri de dahil olmak üzere kâmilan Cuci çocuklarına kalmıştı. Bunlardan Batu diğerlerine tefevvuk ve hakimiyetini tesis etti. Payitaht olmak üzere Saray (*Renkli Res. 3, Res. 62*) şehrini kuran Batudan sora oğlu *Sartak* (1255-1256), biraz sora da Cuci oğullarından *Berke Han* tahta geçti (1257). İslâmiyeti kabul etmiş olan bu hükümdar ile Çagatay prensleri ve bilhassa İran Türk - Moğol İmparatorluğunun müessisi Hulâgû arasında uzun ve şiddetli harpler oldu: İlk harpte Terek ötesine kadar muvaffakiyetle ilerliyen Hulâgû (1262) orada fena bir mağlûbiyete uğrarak geri çekildi; ikinci harp Berkenin vefatı ve ordusunun avdeti sebeble neticesiz kaldı (1266). Bu harplerin sebebi vaktile Cuci çocuklarına ait olan *Eran* (Cenubî Kafkasya) ve Azerbaycan gibi ticaret noktasından mühim vilâyetlerin Hulâgû eline geçmesinden dolayıdır; Altınordu hükümdarları Berkeden sora da buraları zaptetmek için epeyce çalışmışlardır. İlhanlıların düşmanı olan Mısır - Türk hükümdarları, *Sultan Beybars* zamanından başlayarak, Altınordu ile pek dost geçiniyorlardı.

Berkenin yerine geçen *Mengü Timur* un son zamanlarında Altınordu Devleti Büyük Hanla alâkasını keserek tamâmile müstakil oldu; onun halefleri kendi isimlerine para bastırdılar. Altınorduda müslümanlığın tamamen yerleşmesi ancak *Özbek Han* zamanında (1312-1340) kabil oldu (*Res. 63*). Bu devletin son büyük hükümdarı *Cani Bey Han* dır; onun 1357de vefatından sora, taht kavgaları ve muhtelif prensler arasındaki rekabetler, bu devleti zayıflattı. *Toktamış* (1376-1391) Altınordu Devletinin vahdetini yeniden tesise muvaffak oldu (1380); Rusları mağlûp ederek 1382 de Moskovayı zaptetti. Fakat Timur ile mücadelesinde müteaddit mağlûbiyetlere uğradı ve nihayet Litvanya prensine iltica ederek 1406 da orada öldü.

**İRAN TÜRK-MOĞOL
İMPARATORLUĞU:
İLHANLILAR**

Mengü Han, kardeşi Hulâgûyu 1253 te kuvvetli bir ordu ile İrana göndermişti. Büyüyük Kaan Mengü İranda müstahkem mev-kilerde yerleşmiş olan *İsmailileri* mahvetmek ve Abbasi Halifeliğine nihayet vermek, ondan sora da fütuhât sahasını kabil olduğu kadar genişletmek istiyordu. Hulâgû İsmaililerin bütün mühim merkezlerini mahvettiği gibi Bağdadı da alarak son Abbasi halifesini öldürttü (1258). Sora Azerbaycana dönerek orada yerleşti. Bütün İran, Mezopotamya, Cenubi Kafkasya, Anadolu bunun hakimiyeti altında idi. Karşısında müstakil İslâm Devleti olarak Mısır-Suriye Türk İmparatorluğu kalmıştı. Hulâgû ordusu 1259 da Suriyeyi istilâ ederek Halep ve Şamı zaptetti. Lâkin Beybars kumandasındaki türk - mısır ordusu *Aynicalût* harbini kazanarak İlhanlılar ordusunu Suriyeden çıkardı; Şamı ve Halebi geri aldı (1260). Bundan sora da İlhanlılar muhtelif zamanlarda Mısır-Türk Devletine karşı hücumlarda bulundularsa da hiçbir esaslı muvaffakiyet kazanamadılar. Hulâgû ve halefleri Altınordu Devletile ve Türkeli hanlarla de bazı mücadelelerde bulunmuşlar, Mısır-Türklerini ezmek için Avrupa hristiyan devletlerle birleşmeğe çalışmışlardı. Müslümanlığı kabul eden *Ahmet Han* zamanında (1282-1284) kısa bir müddet için İslâm dini İlhan Devleti içinde yayılıyor gibi göründü; fakat devam edemedi. Nihayet *Gazan Han* (1295-1304) Müslümanların muzaheretile tahta çıkınca, müslümanlığı kabul ederek *Mahmut* ismini aldı ve İslâmiyet süratle İlhanlılar arasında yayıldı (*Res. 64*).

İlhanlılar Devletinin azameti uzun zaman sürmedi. *Ebu Sait Bahadır Han* (1316 - 1335) zamanında büyük rical ve kumandanlar arasında kuvvetlenen ihtiras ve husumetler onun vefatından sora büsbütün meydana çıktı. Memleket başlıca iki kuvvetli ailenin eline geçmiş gibidi; *Emîr Çobanoğulları* Azerbaycanda, *Celâyirler* ailesinin müessisi *Şeyh Hasan* Bağdatta bütün nüfuzu ellerine almışlardı; bunların himayesi altında meydana çıkan muhtelif hükümdarların hiçbir ehemmiyeti yoktu. XIV. asrın ilk nısfı sonlarında İlhanlılar İmparatorluğunun bu suretle parçalanması, onların hakimiyeti altında yaşıyan birtakım mahallî sülâlelerin de istiklâllerini kazanmalarını mucip oldu.

**TÜRK-MOĞOL
DEVİRİNİN CİHAN
TARİHİNDEKİ
EHEMMİYETİ**

Türk-Moğol devri, cihan medeniyet tarihi için çok mühim bir devirdir: Çinden Akdenize kadar bütün Asyanın Türk-Moğol hakimiyeti altına geçmesi, garp memleketleriyle Çin ve Hint arasındaki eski kara ticaret yollarını tekrar açtı. Büyük kervan yollarındaki faal hayat, büyük ticaret merkezlerinin inkişafına sebep olarak medenî seviyeyi, mamuriyeti, serveti yükseltti. Avrupa seyyahları ve tacirleri Rusya ve Altınordu tarikile Çine kadar *Saray - Saraycık - Harzem - Otrar - Almalık* yolunu takiben gidebildiler. Akdeniz ve Karadeniz limanlarıyla Tebriz arasında büyük bir ticarî faaliyet başladı. Şark ve garp memleketlerinin ticarî mübadelesinde büyük bir antrepo hizmetini gören Tebriz, dünyanın en büyük, en mamur, en zengin bir şehri haline geldi: Tebrizin yalnız mahallî varidatı, o devir Fransa Kırallığının varidatından fazla idi. Şarkî Avrupa ile Garbî Asya ve Uzakşark arasındaki işlek kervan yolları üzerinde bulunan Harzemde şehir hayatı kuvvetle inkişaf etti; ilk Moğol istilâsında tahrip edilmiş olan *Urgenç* şehri tekrar kuruldu; Altınordu sahasında da yeni şehirler tesis edildi. Bunun neticesi olarak bütün bu sahalarda muazzam binalar yapılmış, şehirler büyümüş, ticaret ve sanayi, Türk-Moğol devrinden evelki zamanlara nispetle çok yükselmiştir. Türk-Moğol devrinin, Avrupa medeniyetinin tekâmülü üzerinde de mühim tesirleri oldu: bilhassa matbaacılık bu sayede öğrenildi.

**TÜRK-MOĞOL
DEVİRİNDE DİN-
LER VE İSLÂMİ-
YETİN GALEBESİ**

Cengizin Yasasına çok riayet eden halefleri tebaalarının vicdanî hürriyetlerine hiç karışmazlardı. Maiyetlerinde; islâm, hristiyan budist, şamanî bütün dinlere ve mezheplere mensup insanlar bulundururlardı. Papalar bir zamanlar misyonerler göndererek bunları hristiyan etmiye çalıştılar: bu sayede Haçlılar seferleriyle elde edemedikleri bir neticeyi, kolaylıkla istihsal edebilecekler, İslâm dünyasını ezeceklerdi. Fakat, Cengizli prens ve prensesler arasında bazılarının hristiyan olmalarına rağmen, bu teşebbüs, sonunda semeresiz kaldı. Dini devlet elinde bir vasıta gibi telâkki eden imparatorlar papaların ve rahip sınıfının elinde bir oyuncak olmayı tasavvurlarına sığdıramıyorlardı.

Çin müstesna olarak, diğer sahalarda islâmlık sair tesirlere galip geldi. Altınordu hanları, Çagatay prensleri, ve nihayet İlhanlılar müslümanlığı kabul ettiler. Bunun neticesi olarak o zamana kadar henüz müslüman olmamış birtakım türk zümreleri de islâmlık dairesine girdiler.

**TÜRK - MOĞOL
DEVİRİNDE İLMÎ VE
EDEBÎ HAYAT**

Cengiz istilâsı iptida ilim ve san'at hayatına ağır bir darbe indirmişti. Fakat bu istilâ ve harp devri geçtikten sora, hükümdarlar yalnız maddî medeniyetin değil manevî medeniyetin terakkisi için de çalıştılar. Mengünün ve Hulâgûnun tabii ve riyazî ilimlere ehemmiyet verdikleri, hatta Hulâgûnun astronomi ve kimya ile uğraştığı malûmdur. Hulâgû âlimleri saraylarında topluyordu. *Meraga* da rasatane yapılması ve birtakım âlimlerin orada çalışmak üzere memur edilmeleri, bu alâkayı göstermiye kâfidir. Bizanstan kosmoğrafya tahsili için Tebrize talebe geliyordu. Cengiz ve oğulları imparatorluklarında İslâmiyet yerleştikten sora, hükümdarlar büyük medreseler kurarak din ilimlerinin terakkisini de teşvik ettiler. İran Moğollarının sarayında, dünyada ilk defa olarak büyük, bir cihan tarihi yazıldı: *Reşidüddin* in riyaseti altında muhtelif din ve milletlere mensup âlimlerin yardımile yazılan *Camiü'ttevarih* adlı bu eser, cihan tarihi hakkında o zamana kadar şark ve garpta misli olmayan yeni ve geniş bir görüş tarzının mahsulü idi. Hulâsa, Türk-Moğol hakimiyeti devrinde Uzakşark ile Yakınşarkın yani budist ve islâm medeniyetlerinin birbirile kuvvetle temas ettiğini, çince eserlerin tercüme edildiğini görüyoruz. Fakat, muhtelif sebepler, İslâm âleminin Uzakşark medeniyetile temasına tekrar mâni oldu; XIV. asrın ilk nisfında muhtelif Cengiz prensleri arasındaki mücadeleler, iktisadî faaliyetleri öldürdüğü gibi fikrî hayatın inkişafına da mâni oldu.

**TÜRK - MOĞOL
DEVİRİNDE LİSAN
VE EDEBİYAT**

Bu devirdeki yeni türk muhaceretleri, Garbî Asyada, türk lisanının coğrafî sahasını genişletti. Küçük moğol zümreleri türkleşerek ana dilleri türkçe oldu. Farisî lisanı üzerinde de türkçenin tesiri arttı. Türk lisanını öğretmek için muhtelif gramerler, lûgatler yazıldı; XIII-XIV. asırlarda Ortaasyada, Harzemde, Altınorduda, Azerbaycanda türk edebiyatı kuvvetli

bir inkişaf göstermiş, muhtelif edebî eserler yazılmıştır. Bu devirde Altınorduda ve Harzem sahasında yazılan edebî eserlerden birçokları son zamanlarda meydana çıkarılmış, ve buralarda büyük bir edebî faaliyet mevcut olduğu lââyıkile anlaşılmıştır.

Bunlar arasında *Kutup* isminde kıymetli bir şairin Altınordu Hükümdarı *Tini Bey Han* ın birçok bilgilere vâkıf bir ilim ve irfan hamisi olan zevcesi namına yazdığı manzum *Husrev ve Şirin* hikâyesi (1341-1342), *Harzemî* nin *Muhabbetname* si (1353) bilhassa zikre lââyıktır. Cengiz çocukları saraylarında türkçenin bu ehemmiyetli mevkii, bazı tarihlerin yanlış olarak Moğollar Devri dediği bu devrin hakikatte bir Türk Devri olduğunu gösteren diğer kuvvetli bir delildir.

XXVII

MISIR—SURIYE TÜRK DEVLETLERİ

MISIR VE SURİYEDE TÜRKLER

Daha Abbasiler zamanında Suriye ve Mısır-
daki askerî kuvvetler arasında Türkler mü-
him bir ekseriyet teşkil ediyorlardı. Yukarda
anlatıldığı veçhile iptida Tulunlular sora Ahşitler (yahut İhşitler)
Devletlerinin kurulması, bu sahalarda türk unsurunun ehem-
mietetini artırdı. Fatimiler Devleti Mısır ve Suriyeye hâkim ol-
duktan sora da, Türklerin bu ehemmiyeti devam etti. Fatimile-
rin ordularında yalnız Türklerden mürekkep mühim askerî
kıt'alar mevcuttu. Her halde, daha Selçuk İmparatorluğunun
kuruluşundan evel, Mısır ve Suriyedeki Türkler, Fatimî or-
dularında ve devlet teşkilâtında, bir nevi askerî aristokrasi
teşkil etmek üzere, oldukça ehemmiyet kazanmışlardı. Selçuk
İmparatorluğunun kuruluşundan sora garba gelen kuvvetli
Oğuz kütleleri sayesinde Suriyede Türkler büsbütün çoğal-
dılar; Mısırdaki Fatimiler Devleti yıkılarak *Salâhaddin Eyyubî*
tarafından Mısır ve Suriyeye hâkim büyük bir Türk Devleti
kuruldu; gerek bu Devlet zamanında, gerek onun yerine kaim
olan Memlûkler İmparatorluğu zamanında, Mısır ve Suriyede
maddeten ve manen daima türk nüfuzu hâkim olmuşur.

A. EYYUBİLER DEVLETİ (1174—1250)

SALÂ HADDİN VE EYYUBİLER DEVLE- TİNİN KURULUŞU

Eyyubiler Devletini kuran Salâhaddin, iptida
Selçukların sora Musul Atabeyi *Zengî* nin
hizmetinde bulunan bir aileye mensuptur.
Babası Eyyup ve amcası Şirkuh, Atabey
Zengînin oğlu meşhur *Nureddin Mahmud* un ilerigelen emîrle-

rindendi. Nureddin, bu iki kardeşin de yardımıyla Şamı zaptettikten sora (1154), bu şehrin valiliğini Eyyuba, Humus (Hıms) eyaletini de Şirkuha vermişti. Sinadan Fırata kadar islâm memleketlerini idaresi altında toplıyan, Haçlılara ve Suriyede kurulan Lâtin Devletlerine karşı büyük muvaffakiyetler kazanan Nureddin, Mısır işlerine müdahale ve nüfuzunu orada da tesis için bir fırsat bekliyordu. O sırada, Mısır'daki Fatimiler Devleti son derece zayıf bir halde bulunuyordu. Dışardan, Kudüsteki hıristiyan kırılların hücumları, içerden türlü emeller peşinde koşan emirler arasındaki mücadeleler, bu büyük devletin artık son günlerini yaşadığını gösteriyordu. Nihayet, iktidar mevkiinden düşmüş olan Fatimî Veziri Şaverin talebi üzerine, Nureddin, Mısıra Şirkuhun kumandası altında bir ordu gönderdi; Şaver bu sayede rakiplerini mağlûp ederek tekrar vezir olduktan sora, Kudüs Kırallının yardımıyla, Şirkuhu Mısırı bırakmağa mecbur etti (1164). Salâhaddin'in de iştirak etmiş olduğu bu sefer, Nureddine Mısırın ne kadar kolaylıkla elde edilebileceğini anlatmıştı. 1167 de Şirkuh kumandasındaki bir ordu tekrar Mısıra taarruz etti. Salâhaddin bu sefere de iştirak etmişti. Bir taraftan Mısırlılarla diğer taraftan Kudüs Kırallı *Amorî* nin kuvvetleriyle uzun müddet çarpıştıktan sora, nihayet vaziyete hâkim oldular; Şirkuh, Fatimî halifesi tarafından vezir tayin edildi (1169); iki ay sora ölünce, Salâhaddin vezir oldu; yani Mısırın hakikî hâkimiyetini eline aldı. Rakiplerini mağlûp ederek mevkiini sağladıktan sora, ölüm halinde bulunan son Fatimî halifesini halederek hutpeyi Bağdat Abbâsî Halifesi namına okuttu (1171). Bu suretle, Fatimî devrinde Mısırın resmî mezhebi olan Şiilik yerine Sünnilik kaim oluyor, Salâhaddin Sünnî müslüman âleminde büyük bir manevî mevki kazanıyordu. Salâhaddin'in maddî ve manevî bu kadar nüfuz kazanması Nureddin'in canını sıktı; fakat Salâhaddin'in ve bilhassa babası Eyyubun ince siyasetleri ve Salâhaddin'in Nureddini daima metbu olarak tanıması, vaziyeti muhafaza ediyordu. Nureddin, Salâhaddine hücum etmek için hazırlandığı bir sırada birdenbire öldü (1174). Artık Salâhaddin için korkacak bir rakip kalmamış, Eyyubiler Devleti kurulmuştu.

EYYUBİLER DEVLETİNİN YÜKSELİŞİ

Nureddin'in yerine geçen oğlu İsmail henüz on bir yaşında bir çocuktuk. Salâhaddin iptida onu metbu olarak tanıdı. Fakat bunun hiçbir filî kıymeti yoktu. Suriyede birbirleriyle mücadeleye giri-

şen islâm emirlerinin daveti üzerine Salâhaddin Şama girdi (1174). Salâhaddin, İsmâile vasi olmak ve böylece Nureddinin saltanatını da filen elde etmek istiyordu. Lâkin İsmâilin emirleri ve Zengî ailesi bunu kabul etmediler. Salâhaddin istiklâlini ilân ederek onlarla mücadeleye girişmeğe mecbur oldu. Rakiplerini kat'î surette mağlûp ederek Suriyeyi zaptetti. Abbâsî halifesi bir menşur ile onun Mısır, Yemen, Hicaz, Mağrip, Palestin ve Suriyedeki saltanatını tasdik etti (1175). Maamafih Halebi Nureddinin oğlu İsmâile bırakarak ancak onun ölümünden sora ilhak etti (1183); ve 1185 te Musulu da zaptederek Fırata kadar Elcezireye hâkim oldu.

O zamana kadar Suriye ve Palestindeki franklarla birtakım harpler yapmış olan Salâhaddin, onlara kat'î bir darbe indirmek için fırsat bekliyordu. Nilden Fırata kadar islâm memleketlerini büyük bir imparatorluk halinde birleştirdikten sora, artık maksadını icraya hiçbir mâni kalmamıştı. 1187 de *Taberiye* gölünün garbındaki *Huttin* Muharebesini kazanarak Kudüs kiralığının bütün kuvvetlerini mahvettiği gibi, üç ay sora da Kudüsü aldı. Bu suretle Haçlı harplerinden garp hristiyanlarının elde ettikleri neticeler mahvolmuş, hristiyanların elinde yalnız Sur kalesi kalmıştı. Salâhaddin bu büyük zaferi Üçüncü Haçlılar harbine sebep olmuşsa da, bu da vaziyette o kadar büyük ve esaslı bir değişiklik yapamamıştır. Salâhaddin bu harplerden biraz sora öldü (1193).

EYYUBİLER DEV- LETİNİN PARÇA- LANMASI

Salâhaddin daha ölmeden evel Devletini kardeşi ve çocukları arasında taksim etmişti. Ölümünden sora bunlar arasında mücadeleler başladı. Mezopotamyaya hâkim olan kardeşi *Melikülâdil Seyfeddin* yavaş yavaş İmparatorluğun vahdetini yeniden kurarak hakimiyetini diğer aile efradına tasdik ettirdi; fakat o da Salâhaddin hareketini taklit ederek İmparatorluğu tekrar aile arasında taksim etti; ve 1218 de ölümünden sora mücadeleler daha kuvvetle başladı. Mısırdaki en kuvvetli şubeden başka, Şamda, Hamada, Halepte, Humus (Hıms) ta, Balebekte, Mezopotamyada, Yemende muhtelif Eyyubî sülâleleri vardı. Mısır Eyyubileri arasına diğer Eyyubî sülâlelerine hakimiyetlerini tanıtıyorlardı: *Melikülkâmil* (1218-1238) ve *Meliküssalîh* (1240-1249) Haçlıların muhtelif hücumlarına karşı muvaffakiyetle mukabele ettiler. Fakat bu son

zamanlarda bütün nüfuz türk kumandanlarının eline geçmişti. Bu türk kumandanlar Meliküssalihin oğlunu öldürdüler; Meliküssalihin dul zevcesi *Şecerüddür* hükümdar ilân edildi (1250.) 1254 senesine kadar hutpede Eyyubî ailesinden *Melikülşeref Musanın* ismi zikredildi. Fakat bütün nüfuz 1250 denberi sultan unvanını almış olan türk kumandanı *Aybey* in elinde idi. Aybey nihayet Eyyubilerin Mısırdaki bu şekli hakimiyetlerine de nihayet verdi ve onunla Türk Memlûkler devri başladı.

Diğer Eyyubî şubelerine gelince, Şam, Halep, Mezopotamya Eyyubileri 1260 ta İlhanlılar istilâsında münkariz olmuşlardır. Maamafih Türk Memlûk hükümdarları, aşağıda göreceğimiz veçhile, Mısır-Suriye Türk İmparatorluğunu yeniden kurmağa muvaffak oldular.

EYYUBİLER DEVLETİNİN TARİHİ ROLÜ

Eyyubiler Devleti, ilk bakışta, baştan başa aile mücadeleleriyle geçen bir tarihî vakıa gibi görünür. Fakat Ortazaman cihan tarihinde bu İmparatorluğun büyük bir rolü olmuştur: Nureddinin başında bulunduğu Türk Devleti, Haçlıları Suriye ve Palestinde müşkül bir vaziyete sokmuştu. Mısırdaki Şiî Fatimiler Devletini ortadan kaldırarak Nilden Fırata kadar islâm dünyasını türk hakimiyeti altında tekrar birleştiren Salâhaddin, Haçlılara karşı zaferleriyle hristiyan dünyasını telâşa düşürdü. Eyyubiler İmparatorluğu olmasa, Haçlılara karşı Mısır ve Suriyenin müdafaası kabil olamazdı. Eyyubî ailesi arasındaki mücadeleler, Suriye ve Palestindeki hristiyan beyliklerinin büsbütün ortadan kalkmasına mâni oldu; fakat hiçbir zaman bu hristiyan kuvvetleri islâm dünyasına karşı esaslı bir muvaffakiyet kazanamadılar. Eyyubiler Devletini kurmak için lâzım olan maddî ve manevî unsurlar nasıl Nureddin Devletinden intikal etmişse, Mısır-Suriye Memlûk İmparatorluğu da Eyyubiler saltanatına varis olmak sayesinde vücuda gelmiştir.

EYYUBİLER DEVLETİNDE TEŞKİLÂT; MEDENÎ FAALİYETLER

Nureddinin Devleti büyük Selçuk İmparatorluğunun bir şubesinden başka bir şey olmadığı için, idare ve ordu teşkilâtında doğrudan doğruya Selçuk an'anelerine sadık kalınmıştı. Bu Türk İmparatorluğunun bir devamı olan Eyyubiler Devleti de, devlet teşkilâtında aynı

esaları takip etti. Türk devlet an'aneleri Eyyubilerle Mısır'a girdi; ve Mısırda Fatimiler devri teşkilâtından büsbütün farklı yeni teşkilât vücuda getirildi. Askerî kuvvetleri en ziyade Oğuz Türklerinden mürekkep olan, ordularında ve saraylarında türkçe konuşulan Eyyubiler İmparatorluğunu, Salâhaddin'in muasırı müverrihler ve şairler bile sadece bir *Türk Devleti* olarak telâkki etmişlerdir. Eğer Eyyubî ailesi arasındaki mütemadi harplerde, mütemadi Haçlılar seferlerinde o kadar mebzul türk kanı dökülmemiş olsaydı, Eyyubiler İmparatorluğu Mısırda ve Suriyede çok kesif bir türk külesine, yani çok sağlam bir millî esasa istinat etmiş olurdu. Selçuk İmparatorluğunda mevcut hükûmet teşkilâtı ve askerî tımarlar sistemi, Eyyubiler devrinde Mısırda da tatbik olundu. Bundan başka türk memlûklerinden askerî kıt'alar teşkili usulü de tatbik edilmişti. Bu sayede Eyyubiler daima muntazam ve kuvvetli bir orduya malik oldular.

Eyyubî Devletile, Mısır ve Suriyede medeniyet noktasından yeni bir devir açıldı ki, bu devre doğrudan doğruya *Türk Devresi* demek lâzımdır. Bu devirde vücuda getirilen bütün mimarî eserlerinde, san'at mahsullerinde türk ruhu gayet barizdir. Eyyubî hükümdarları memleketin terakkisi için birçok medenî faaliyetlerde bulundular; kanallar açarak, setler yaparak Mısırda ziraatin terakkisine sebep oldular. Garp devletleriyle ticaret muahedeleri yaparak ticarî faaliyetleri teşvik ettiler. Sanayiî inkişafına yardımda bulundular. Her tarafta medreseler, mektepler, kütüphaneler, hanlar, kaleler yaptırdılar. Haçlılar Harbi esnasında, Avrupalılar, Eyyubiler devrindeki bu türk medeniyetinden birtakım iktibaslarda bulunmuşlardır. Eyyubiler devri, medeniyet tarihini noktasından, Selçuk devrinin parlık bir devamından başka bir şey değildir.

B. MEMLÜKLER DEVLETİ (1250 — 1517)

MEMLÜKLER Eyyubî hükümdarları çoğu Oğuz ve Kıpçak olan gençlerden askerî kıt'alar, ve bilhassa muhafız alayları teşkil ederlerdi; Bunlar arasında şecaat

ve zekâlarile yükselenler, yavaş yavaş devletin en büyük askerî ve idarî mevkilerine geçerler, büyük nüfuz ve servet kazanırlardı. Mısırdaki son Eyyubî hükümdarları zamanında bu türk askerlerinin ve onların başında bulunan kumandanların nüfuzu pek çoğaldı; hakikî hakimiyet onların eline geçti. Bunlar arasından yetişen ve daha Meliküssalih zamanında büyük bir mevki kazanmış olan *Aybey* isimindeki Türk emîrinin Eyyubiler hakimiyetine nihayet vererek Sultan unvanını alması ve Memlûkler İmparatorluğunu kurması, işte bu sayede olmuştur [1]. Eyyubilerden sora Mısır ve Suriyenin siyâsî vahdetini yeniden kuran bu Memlûk Sultanları, Memlûk emîrleri tarafından intihap olunurlardı; sultanlığın babadan oğula kalması pek nadirdi. Kuvvetine ve zekâsına güvenen her kumandan sultan olabileceği için, bu hal, emîrler arasında rekabetlere, mücadelelere meydan açıyor, memleketin dahilî sükûnunu sık sık bozuyordu. Fakat buna mukabil, birtakım yüksek şahsiyetlerin hükûmet başına geçmesine meydan bırakıyordu. Ortazamanda Mısır ve Suriyenin medeniyet ve siyaset itibarile en yüksek devri, Türk Memlûk Sultanlarının hakimiyetine tesadûf eder. Bu devletin en büyük hükümdarları Sultan *Beybars* (1260-1277), *Kalavun* (1279-1290), ve *Nasıreddin Mehmet* (1293-1294, 1299-1309, 1310-1341 senelerinde üç defa tahta geçti) tir.

**MEMLÜKLER DEV-
LETİNİN LÂTİNLE-
RE VE İLHANLILAR
KARŞI ZAFER-
LERİ**

Akdenizir şark kıyılarında kurulmuş olan Memlûkler İmparatorluğu, hristiyan dünyasının hücumlarına karşı durmak ve şark Lâtinlerle uğraşmak mecburiyetinde idi. Fakat bu sırada İlhanlılar tarafından gönderilen büyük istilâ orduları, Suriye ve Palestini istilâdan sora, Mısıra yürümek üzere hazırlanıyorlardı. *Beybars*ın kuvvetli kumandası altındaki muntazam türk ordusu Aynıcalût harbinde İlhanlılar ordusunu mûthiş bir hezi-

[1] Eyyubî Devletinin dâima merkeziyetçi bir devamı olan ve Eyyubilerin türk ordusunun türk kumandanları tarafından kurulan bu İmparatorluğa şark ve garp tarihçileri tarafından umumiyetle *Memlûkler Devleti* adı verildiğinden biz de bu ismi kullanıyoruz. Maamafih buradaki Memlûk kelimesi, bildiğimiz köie manasında kullanılmış bir kelime değildir; Memlûk tabirile, hakikatte, Mısır ve Suriyenin nâkimi olan askerî *aristokrasi* kastedilmektedir.

mete uğrattı; mütemadi zaferlerle Suriyeyi geriledi (1260). Bu büyük zaferin verdiği kuvvetle tahta geçen Beybars, Şark Lâtinleri meselesini de temizlemek istedi; Hayfa, Yafa, Antakye şehirlerini zaptetti (1265 — 1268). İlhan *Abaka* nın Suriyeye gönderdiği elli bin kişilik bir ordu, otuz bin kişilik lâtin ordusile birlikte Suriyeye tekrar hücum etti; fakat *Sultan Kalavun* Humus (Hıms) civarında bu orduyu mahvetti (1281). Kalavun dört sene sora Trabulusşamı zaptettiği gibi, halefi *Meliküleşref* te Lâtinlerin Suriyede son sığındıkları kale olan Akkâyı elegeçirmek suretile Suriyede Haçlılar seferlerinin son bakıyelerini de ortadan kaldırdı. Maamafih İlhanlılar Suriyenin istilâsı fikrinden bir türlü vazgeçmiyorlardı; *Gazan* zamanında gönderilen bir istilâ ordusu iptida bazı muvaffakiyetler kazandı ise de, Memlûklerin *Mercüssofer*deki galebeleri Suriyeyi tekrar İlhanlılar istilâsından kurtardı (1303). Memlûkler bundan sora. Haçlılar himayesinde kurulmuş olan Küçük Ermenistan Kırallığına karşı da hücumlara başliyerek XIV. asrın son nısfında onu da ortadan kaldırdılar. Kıbrıs Kırallığını da müteaddit hücumlarla hırpaladılar.

Kuvvetli idare teşkilâtına ve çok muntazam **MEMLÛKLER DEV-** bir orduya malik olan Memlûkler İmparator-
LETİNİN YÜKSEL- luğu, İlhanlıların hücumlarını muvaffakiyetle
MESİ; İNKIRAZI bertaraf ettikten ve Şark Lâtinleriyle Ermenile-
rin siyasî mevcudiyetlerine nihayet verdikten
sora, Şarkî Akdenizde büsbütün ehemmiyet kazandı. Sur, Akkâ, Yumurtalık gibi başlıca limanlar ellerine geçtiği için, İskenderiye eski ticarî ehemmiyetini yeniden kazandı; Mısır, tekrar Hintten ve Hint Denizi vasıtasile Uzakşarktan gelen kıymetli ticaret mallarının yegâne pazarı oldu. İmparatorluğun coğrafi mevkiinin bahsettiği bu iktisadî imtiyazdan Memlûkler çok istifade ettiler. Memleketlerine giren ve çıkan mallardan malın cinsine göre bazan yüzde elliye kadar yükselen bir gümrük resmi aldıkları halde yine müşterisiz kalmıyorlardı. Akkânın sukutundan sora, Papa, Memlûklerle iktisadî münasebetlerde bulunacakları aforozla tehdit ettiği halde, iktisadî zaruretler ve ihtiyaçlar karşısında bunun hiç hükmü olmamıştı.

Memlûkler İmparatorluğunun hudutları, en ziyade genişlediği zamanlarda şöyle idi: Garpta Berkaya kadar Bingazi çölü,

cenupta *Musarva* a kadar Nubikı'tası; Suriye hudutları, şarkta Fırata, şimalde Toroslara, cenupta Arabistan çöllerine kadar uzanıyordu. Mekke ve Medine Memlûk Sultanının hakimiyeti altında idi (*Harita*. 36 a).

Memlûk sultanları XIV. asır sonunda Timur istilâsına karşı da müdafaa mecburiyetinde kaldılar. Fakat bu, gelip geçen bir sel gibidi. XV. asırda diğer civar devletlerle meselâ *Karakoyunlular* ve *Akkoyunlular* la bazı mücadelelerde bulundularsa da bu da mühim birşey değildi. XV. asrın bilhassa ikinci nısfında Memlûkler Devletini işgal eden en mühim mesele, günden güne kuvvetlenen Osmanlı İmparatorluğunun kendi hudutlarına doğru genişlemesi idi. Her iki taraf, mücadeleye girişmekten çekiniyorlardı; fakat bu mücadele zarurî idi. Osmanlı Hükümdarı Bayazıt II. devrindeki Mısır - Osmanlı harpleri, Memlûklerin muvaffakiyetile neticelendi. Lâkin Yavuzun hücumlarına karşı Memlûkler mukavemet edemediler; *Mercidâbık* Meydan Muharebesini kazanan (24 Ağustos 1516) Yavuz, Suriyeyi zaptettikten sora Mısıra yürüyerek (22 Nisan 1517) de Kahireye girdi ve Memlûkler Devletine nihayet verdi.

Memlûkler Devletinin bu kadar çabuk ve kolaylıkla ortadan kalkması, muhtelif sebeplerden ileri geliyordu: mütemadi harpler, dahilî mücadeleler, emîrler arasındaki rekabetler ve ihtiraslar, bu büyük Devletin manevî vahdetini bozmuştu; Suriyedeki müstahkem mevkillerin, kumandanları tarafından Osmanlılara hemen hiç mukavemet göstermeksizin teslimi bunu gösterir. Memlûklerin maliyesi de son derece bozuktu: mütemadi harplerin idaresi için sarfedilen büyük paralardan başka, sarayın ve emîrlerin israf ve sefaheti de hazineyi boşaltmıştı. Vergi sistemi çok bozulmuştu: büyük arazi sahiplerinden vergi alınamıyor, fakir halk ağır vergiler altında eziliyordu. Eskiden Devletin hemen en büyük varidat membaı olan Hint ticareti, deniz yolunun keşfinden sora ehemmiyetini kaybetmeğe başlamıştı. Dışardan parlak ve azametli görünen bu çürük bina, işte bu sebeplerden dolayı, Osmanlılar tarafından o kadar kolaylıkla yıkılabildi.

DEVLET TEŞKİLÂTI Memlûk İmparatorluğu muntazam teşkilâta malik bir devlettir. devlet işleri, Sultanın riya-seti altında en büyük Memlûk emîrlerinden mürekkep bir meclis tarafından idare olunurdu. Merkezî idarenin muhtelif

şubelerinin başında bulunan bu emîrlere mutlaka Memlûklerden olurdu; diğer unsurlara mensup olanlar için bu vazifelere geçmeğe imkân yoktu. Binaenaleyh bu suretle bir nevi *Memlûkler aristokrasisi* teşekkül etmişti. Şam, Halep, Trablusşam, Hama, Safad valileri ve Şam ile Halep kale kumandanları, vazifelerinin ehemmiyetine mebni, doğrudan doğruya Sultan tarafından intihap olunurdu. Vilâyet merkezlerindeki idare şubeleri, Kahiredeki merkezî teşkilâtın daha küçük mikyasta bir taklidi idi; ve valiler adeta küçük bir sultan hüküm ve nüfuzuna maliktiler. Zengin mukataalara malik olan bu askerî ricalden başka, sivil memurlar ve ulema sınıfı da büyük bir ehemmiyeti haizdi.

Devletin askerî kuvveti bilhassa Memlûklere istinat ediyordu. Türkmen ve bilhassa Kıpçak gençlerini hükûmet namına satınalmağa memur hususî bir teşkilât mevcuttu. Bu gençler iptida Kahire kalesindeki hususî bir mektepte terbiye gördükten sora muhtelif kıt'alara dağıtılarak mükemmel bir asker olarak yetiştirilir, sora, ya emîrlerin maiyetine yahut hükümdar maiyetindeki kıt'alara tayin olunurlardı. Ordu, hükümdarın ve emîrlerin hassa askerlerinden başka *halke askeri* namı verilen ücretli veya tımarlara sahip diğer bir sınıftan teşekkül ederdi. Bedeviler ve Suriyedeki Türkmen kabileleri de reislerinin kumandası altında orduya iştirak ederlerdi. Resmî posta teşkilâtı fevkalâde muntazamdı; hatta Suriye ile Mısır arasında güvercin postaları bile vardı. Hulâsa, Memlûkler Devleti, Ortazamanın en muntazam ve sağlam teşkilâta malik bir Türk Devleti idi. Osmanlı Devletinin birtakım müesseseleri, Memlûkler teşkilâtını taklit suretile kurulmuştur.

MEDENÎ İNKİŞAF; Memlûkler devrinde Mısır ve Suriye medeniyet itibarile çok yükseldi; ziraatin ilerlemesi için Mısırda arklar açıldı, setler yapıldı; sanayiî inkişafı için de çok çalışıldı.

MEMLÛK DEVRİNİN Ticaret ve bilhassa Hint transiti Mısırda büyük bir servet temin ediyordu. İmparatorluğun bu kadar mebzul varidat membalarına malik olması neticesinde, sair türk imparatorluklarında olduğu gibi, Memlûklerde de çok büyük bir inşaa ve imar faaliyeti göze çarpar. Mısır ve Suriyede bugün hâlâ mevcut olan muazzam abidelerin en çoğu bu devre aittir: Kahire, Halep, Şam kaleleri, türk askerî mimarlığının birer

şaheseridir. Ayrıca birçok türbeler, çeşmeler, medreseler, hamamlar, camiler, hep bu devrin yadigârıdır. Memlûk sultanları ve emîrleri tarafından Mısır ve Suriyede yaptırılan abideler (*Res. 65*) arasında Sultan Kalavun Camisi (*Res. 66*) (1283), oğlu Mehmedin yaptırdığı cami, Sultan Hasan Camisi (*Res. 67*) (1362), Sultan Barkukun türbesi (1410), sora Sultan Kayıtbayın türbe ve camisi (*Res. 48, 68*) (1474-1475) Mısır-Suriye türk san'atinin muhteşem şaheserleridir. Memlûkler devrinde Mısır ve Suriyede tunç, bakır ve cam işleri, oymacılık, dokumacılık fevkalâde terakki etmişti.

**MEMLÛKLER DEV-
RİNDE TÜRK LİSAN
VE EDEBİYATI**

Memlûkler devrinde Mısır ve Suriyede eserlerini arapça yazan birçok türk âlîm ve müverrihleri yetişmişti. Fakat ordu ve saray lisanı türkçe olduğu için, bu devirde türk dili Mısır ve Suriyede büyük ehemmiyet kazanmıştı. Memlûk sultanları ve emîrler arasında arapça bilenler çok azdı. Binaenaleyh bunlar namına Türkmen veya Kıpçak lehçeleriyle birtakım eserler yazıldığı gibi, Anadolu'da veya Altınorduda yazılmış türkçe eserler de bunların kütüphaneleri için büyük bir itina ile istinsah ettiriliyordu. Mısır ve Suriyedeki Türklerin Anadolu ve Altınordu ile yalnız siyasi ve ticari değil, edebî ve fikrî münasebetlerde de bulunduklarını gösteren bu gibi deliller pek çoktur. XIV-XV. asırlarda Mısır ve Suriyede yazılan birçok türkçe eserler arasında Mercidâbık muharebesinde ölen Sultan *Kansun*un türkçe şiirlerini de saymak lâzımdır. Memlûk Sultanlarının türkçeyi resmî lisan olarak ta kullandıklarını yine *Kansun*un Sultan Selime gönderdiği bir mektuptan öğreniyoruz. Mısır ve Suriyede Memlûkler devri, türk kültürünün sair şubeleri gibi, türk lisan ve edebiyatı için de bir inkişaf devresi olmuştur.

XXVIII

ORTAZAMANDA ANADOLU TÜRK DEVLETLERİ

ABBASİLER DEV- RİNDE ANADOLU- DA TÜRKLER

Abbasiler, Bizansla birçok mücadelelerde bulunduğundan sora, bugünkü Adana, Tarsus havasını ka'î surette zaptetmişlerdi. Abbasilerin Anadolu harplerini yapan ordularında Türkler mühim bir kuvvet teşkil ettikleri gibi, *Avasım* namı verilen bu hudut eyaletinde de mühim miktarda Türkler vardı[1]. İslâm memleketlerinin Bizansa karşı müstahkem hududunu teşkil eden bu eyaletin en mühim askerî merkezi Tarsustu; İslâm memleketlerinin her tarafından Bizanslılarla harbetmek maksadile buraya gönüllüler gelir, hatta içlerinden bir kısmı buralarda yerleşirdi. İşte bu suretle Kilikya havasına gelip yerleşmiş olan Türkler arasından *Ebu Süleymanüt-türki* gibi birtakım maruf emîrler de yetişmiş, hatta bazıları kendi isimleriyle paralar bile bastırmışlardır. Bu saha *Nicephorus Phocas* (Nikeforus Fokas) kumandasındaki bizans ordusu tarafından zabıt ve islâm ahali imha olunduktan sora bile (961-965), Kilikyanın sarp ve dağlık noktalarında türk kütlelerine tesadüf olunuyordu. Selçuk orduları Anadoluyu zaptettikleri zaman, bu müslüman Türklerden başka, Bizanslıların muhtelif maksatlarla Rumeliden Anadoluya naklederek muhtelif yerlerde yerleşmiş oldukları Oguz, Peçenek, Kıpçaklara mensup gayrimüslim Türklere de tesadüf etmişlerdi.

[1] Harun Reşit devrinde Abbasi Devletile Bizans Devleti arasındaki hududu Malatyadan geçmek üzere Tarsustan Erzincana çizilen bir hat teşkil ediyordu.

**SELÇUK DEVLETİN-
DEN EVEL ŞARKİ
ANADOLUDA
OĞUZLAR**

Gazneli Mahmudun Horasana geçirmiş olduğu bir kısım oğuz aşiretleri, gerek onun zamanında gerek oğlu Mes'ut zamanında, gördükleri zulümlere dayanamıyarak garba doğru ilerlediler (1029); ve İrani geçerek Azerbaycana yürüdüler. Oradaki yerli emirlerle birçok harplerde bulundular; nihayet bunlardan mühim bir kütle Bizans hudutlarına yerleşerek, Ermeniler, Gürcüler ve Bizanslılarla mücadelelere başladılar: 1037 de bu Oğuzlar Van Gölü kenarında büyük bir Bizans kuvvetini mağlûp ederek 24 bin süvari öldürdüler. Biraz sora Horasanda Selçuk Devletinin kuruluşu, bu Oğuzları büsbütün ümide düşürdü; 1041-1042 de Ermenilere karşı muvaffakiyetli taarruzlarda bulundular. Diyarbekir ve Musuldaki islâm emirleriyle de harplerde bulunan bu Oğuzlar, ağır zayıata uğramışlar ve yorulmuşlardı. Lâkin bu sırada, Selçuk İmparatorluğunun süratli inkişafı sayesinde, asıl büyük Oğuz kuvvetleri, Selçuk reislerinin maiyetinde garba doğru ilerlemekte idiler.

A. SELÇUKLARIN ANADOLUYU İSTİLÂSİ

**MALAZGİRT HAR-
BİNE KADAR SEL-
ÇUK - BİZANS MÜ-
CADELELERİ**

Horasan ve İranda yerleşen Selçuk Devleti, Maverâünnehirden mütemadi surette gelen oğuz kabilelerini garp hudutlarına göndermek ve onları yeni zaptedilecek memleketlere yerleştirmek siyasetini takip ediyordu. Tuğrul Bey, Selçuk ailesinden *Kutulmuş* ve *İbrahim İnâl* kumandasında büyük oğuz kuvvetlerini *Azerbaycan ve Elçezire* ile, *Şirvan, Gürcüstan, Cenubî Kafkasya* fütuhâtı için garba göndermişti. Daha evel bu taraflara gelmiş olan Oğuzlar da bu yeni kuvvetlere iltihak ettiler. 1047 - 1049 senelerinde Ermenistan Türkler tarafından çiğnendi; Türkler bizans ordularını mağlûp ederek Erzuruma kadar ilerlediler. Tuğrulun o aralık bazı dahilî işlerle ve isyanlarla meşgul olması, Bizansa karşı olan bu hücumları bir müddet gevşetti. Maamafih 1052 de *Kars* ın tahrip edildiğini, 1053 - 1054 te Van Gölü civarının ve Ermeniler ile Gürcülerin tekrar türk hücumlarına maruz kaldığını görüyoruz. Bu hücumlardan telâşa düşen Bizans, Rumelideki ordularını da Anadoluya geçire-

rek Türklere mukavemete çalıştı. Fakat türk akınlarını menetmek imkânsızdı: 1056-1057 de Ermenistan yeni bir akına maruz kaldığı gibi, Malatya da tahrip edildi. Dahilî karışıklıkları tamamen temizliyen Tuğrul Bey, artık Bizansa karşı daha serbest hareket edebilirdi; 1059 da Sivas hücumu uğradığı gibi, Garbî Anadolu'ya doğru da türk akınları başladı.

Alp Aslan ın cülûsundan sora, Bizansla mücadele daha ziyade hararetlendi: Türk kuvvetleri 1064 te Aras şimalinde *Ani* şehrini tahrip ettikleri gibi, 1065 - 1067 de Urfadan Antakyaya kadar olan sahalara da hücumu başladılar; 1067 de *Kayseri*, 1068 de *Niksar* ve *Amorium*, 1069 da *Konya*, 1070 te *Honas* Türklerin şiddetli hücumuna uğradı. Bu akınlar, daimî surette tekerrür etmekle beraber, henüz kat'î bir istilâ, bir yerleşme mahiyetinde değildi. Fakat Bizans İmparatorluğu büyük bir telâşa düşmüştü. 1067 de imparator olan meşhur kumandan Romanus Diyogenis, bütün gayretlerine rağmen, Anadolu'ya olan bu türk akınlarını durdurarmaktan âciz kalmıştı.

MALAZGİRT ZAFERİ VE NETİCELERİ

Anadoluyu tehdit eden bu türk tehlikesinden kurtulmak için İmparator Bizansın bütün kuvvetlerini topladı; iki yüz bin kişiye yakın büyük ordusile Selçuk İmparatorluğuna kat'î bir darbe indirmek istiyordu. Frikyâ, Kapadokya kolaylıkla türk kuvvetlerinden kurtarıldı; ordusunu toplamaya vakit bulamıyan Alp Aslan, sulh teklifinde bulundu ise de mağrur İmparator bunu kabul etmedi. Alp Aslan maiyetinde bulunan 20-30 bin kişilik küçük ordu ile harbi kabule mecbur oldu. 26 Ağustos 1071 de *Malazgirt* te vukua gelen büyük harp, Alp Aslanın kat'î galebesile neticeiendi; İmparator esir düştü. Alp Aslan İmparatora karşı çok alicenaplık gösterdi; onu serbest bıraktığı gibi, rakiplerine galebe ederek tekrar İmparatorluk tahtına geçebilmesi için yanına askerî bir kuvvet te verdi. Fakat Bizanslılar arasında müthiş bir tefrika başlamış, dahilî harp bütün şiddetile baş göstermişti. Bizansın son bir gayretle çıkardığı büyük ordu mahvolmuş, bütün Anadolu Türkler karşısında adeta müdafaasız kalmıştı. Bu zaferden birkaç ay sora türk süvarileri Üsküdarâ kadar geldiler. Alp Aslan Kızılıрмаğa kadar olan memleketleri maiyetindeki Türkmen emîrlere taksim etti; onlar da Anadolu'nun o zamanki vaziyetinden istifade ederek birtakım beylikler kurdular ki, bunların en mühimleri Saltuklar, Mengüçler, Danişmentlilerdir.

B. İLK SELÇUK FEODALİTESİ

SALTUKLAR
(1071-1201)

Alp Aslan, emîrlerinden *Ebülkasım* Erzurum taraflarının zaptına memur etmişti. Vazifesini muvaffakiyetle yapan Ebülkasım, Erzurum merkez olmak üzere küçük bir devlet kurdu. Selçuk İmparatorluğunun yüksek hakimiyetini tanıyan bu Devlet, Ebülkasımın Torunu Saltuka nispetle *Saltuklar* veya *Saltukoğulları* ismini almıştır. Gürcülerle birçok muvaffakiyetli harpler yapan Saltukoğulları, Anadolu selçuk hükümdarlarile sıkı münasebetlerde bulundular; onların yüksek hakimiyetini tanıdılar. Nihayet Anadolu Selçuk Sultanı Rükneddin Süleymanşah 1201 de Erzurumu zaptederek bu Devlete nihayet verdi.

MENGÜÇLER
(1071-1252)

Alp Aslanın maiyetindeki türkmen emîrlerinden *Mengüç Gazi*, Malazgirt zaferinden sonra, merkezi Erzincan olmak üzere Mengüçler Devletini kurdu. Kemah, Şarkî Karahisar, Divriği şehirlerini zaptederek nüfuzunu genişletti. Soraları bu devlet iki şubeye ayrıldı: Erzincan ve Kemah Şubesi, Divriği Şubesi. Anadolu selçuk hükümdarlarile daimî münasebetlerde bulunan Mengüç ailesinin hakimiyeti, Anadolu Selçuk Hükümdarı Birinci Alâeddin Keykubat tarafından ortadan kaldırıldı (1228). Bunların Divriği Şubesi bir müddet daha yaşayabildise de 1252 den sora buraları da Anadolu Selçukları tarafından zaptedildi. Divriği de Mengüç ailesi tarafından yaptırılmış olan birtakım mimarî şaheserleri, bunların medenî seviyelerinin yüksekliğine şahadet etmektedir (*Res. 22*).

DANIŞMENTLİLER
(1071-1177)

Danişmentliler Devletini kuran, Alp Aslan maiyetindeki türkmen beylerinden *Melik Danişment Ahmet Gazi* dir. Büyük bir kahraman olan Danişment Gazi Bizanslılara karşı birçok muvaffakiyetler kazanarak, merkezi Sivas olmak üzere kuvvetli bir devlet kurdu. Amasya, Çankırı, Çorum, Niksar şehirlerini ve havalisini kâmilten zaptetti. Elbistan ve Malatya havalisi de ona tâbi bulunuyordu. 1084 te ölen bu büyük hükümdarın yerine oğlu *Melik Gazi Gümüş Tekin* geçti. Bizanslılara karşı birçok muvaffakiyetler kazanan Gümüş Tekin zamanında Danişmentliler Devleti büyük bir nüfuz ve kuvvet sahibi oldu. Gümüş Tekin Selçuk Hükümdarı Birinci

Kılıç Aslanla birlikte Godfrua dö Buyyon kumandasında Anadolu'dan geçen Haçlılara karşı da zaferler kazandı (1097); ve 1100 de Antakya Prensi Boemondu Malatyada mağlûp ve esir etti. Sora Bizanslılara harp açarak Kastamonuyu aldı. 1126 de Gümüş Tekinin yerine geçen oğlu *Mehmet* te Bizanslılarla birçok harpler yaptı; bunların Kilikyaya yerleştirdikleri Ermenilerden birçok yerleri aldı. Kayseri şehri de ona tâbi-di. Vefatında 1142 - 1143 Danişmentliler Devleti parçalandı: Kardeşi *Yağı Basan* Amasya ve Ankara şehirleriyle havalisine hâkimdi; Kayseriye ve Sivas Mehmedin oğlu *Zünnun* un elinde idi. Malatya da bu aileden *Aynüddeve* nin elinde bulunuyordu. Zünnun Selçuk Sultanı Kılıç Aslan II.ye istinat ettiğinden, Yağı Basan da Bizans İmparatoru Manuelle birleşerek 1158 de Kılıç Aslana karşı harp açtı. Bu suretle selçuk nüfuzunu kırarak Anadolu'da büyük bir kuvvet sahibi oldu. Yağı Basan bir aralık Selçuklarla Bizanslılar âleyhine birleşti de, bu ittifak uzun süremedi. 1166 - 1167 de vefatından sora, Danişmentliler Devleti tekrar zâfa uğradı; Zünnun bir aralık kaynatası Nureddin Zenginin himayesinde mevkiini muhafaza edebildi; fakat onun ölümünden sora Selçuk Devleti birer birer bütün Danişmentliler şubelerinin hakimiyetine nihayet verdi (1174-1177).

Danişmentliler Devleti ilk zamanlarda Bizanslılara ve Haçlılara karşı mühim muvaffakiyetler kazanarak Anadolu'da türklüğün hâkim olmasına büyük hizmetler etmişti. Fakat soradan aile kavgaları ve bilhassa Anadolu Selçuklarına karşı Bizansla birlikte hareket etmeleri, Selçukların *Anadoluda türk vahdetini* kurabilmelerini epey bir zaman geciktirmiştir. Danişmentliler, hâkim oldukları yerlerde birçok medenî tesisat vücuda getirmişler, camiler, medreseler, köprüler yaptırmışlardır. Onlardan kalan birhayli mimarî eserleri, Anadolu türk san'atının birer şaheseri olarak hâlâ yaşamaktadır.

C. ANADOLU SELÇUK İMPARATORLUĞU (1077 — 1308)

ANADOLU SELÇUK İMPARATORLUĞU- NUN KURULUŞU

Selçuk torunlarından *Kutulmuş*, Tuğrul Bey zamanında Anadolu fütuhatına iştirak ettikten sora, Selçuk tahtına geçmek için Alp Aslan'a karşı açtığı harpte ölmüştü. Oğlu *Süleyman*, babasına tâbi olup Birecik ile Urfa arasında yaşayan

türkmen kabilelerinin başına geçti. Melikşah tahta geçince, Süleymanı Bizanslılarla harbe memur etti ve Anadoludaki bütün türkmen kuvvetlerinin kumandasını ona verdi. Bu sırada Anadoluda Bizans kumandanları arasında dahilî harpler şiddetlenmişti; ahali büyük arazi sahiplerinin elinde adeta köle vaziyetine düşmüş, bundan kurtulmak için bir çare arıyordu. Süleyman, idaresi altına geçen memleketlerde, hafif bir vergi vermek şartile herkesin hürriyetini temin ettiği için, Bizans idaresindeki memleketler halkı da onun hakimiyeti altına girmek arzusunu besliyorlardı. Bizansın resmî dini olan Ortodoks kilisesi tarafından şiddetli takibata uğratılan sair mezheplere mensup ahali de, din ve mezhep serbestisini tamamen temin eden türk idaresini tercih ediyorlardı.

İşte bu vaziyet, Anadoluda türk fütuhatını kolaylaştırdı. *İsaac Komnenus* (İsak Komnenus) kumandasındaki bizans ordusu Kayseri civarında mağlûp ve kumandanı esir edildi (1073). Bu sırada Romanus Diyogenis maiyetindeki ücretli Norman askerlerinin kumandanı *Rusl dö Bayyöl* Kapadokya, Friky, Bitinya sahalarında bir lâtîn devleti kurmak istedi: Fakat Bizans İmparatoru Mihal VII. 1074 te Süleymanla birleşerek bu isyanı bastırdı; ve Süleymanın zaptettiği yerleri ona bıraktı. Türk kuvvetleri asilerin reisi *Dukası* İzmit civarında mağlûp ve esir ettiler. 1079 da İmparatorluk tahtını ele geçirmek isteyen *Nicephorus Melissenis* (Nikeforus Melisenis) Süleymanla ittifak ederek türk kuvvetlerinin zaptedeceği yerleri ona bırakmağa razı oldu. İşte bu fırsatlardan istifade eden Süleyman, yalnız Orta Anadoluyu değil Garbî Anadolunun mühim bir kısmını da ele geçirdi; Alaşehir, İzmir, Ayasluk, Edincik ve İznık gibi mühim merkezler artık Türklerin elinde idi (1081). İstanbulu almak maksadını besliyen Süleyman, İznık şehrini merkez yapmıştı. *Aleksis Komnenus*, Bizans tahtına geçtikten sora (1081), Bizansın dağılık kuvvetlerini toplamağa ve anarşiyi kaldırmağa muvaffak oldu. Süleyman bunun üzerine şarka dönerek Antakyayı zaptetti (1085). Fakat bu hâdise, onunla Halebe hâkim olan *Ukayl oğlu* nun arasını açtı; Antakya civarındaki bir harpte düşmanını mağlûp eden Süleyman Halep üzerine yürüdü; Fakat Suriye Selçuk Hükümdarı Tutuşla yaptığı bir harpte mağlûp oldu ve öldü. (1086).

ANADOLU SELÇUK İMPARATORLUGU-NUN KUVVETLENMESİ; HAÇLILARA VE BİZANSLILARA KARŞI ZAFERLER Süleymanın ölümünden sora Büyük Selçuk İmparatoru Melikşah Antakyaya kadar gelecek Anadolu ve Suriye işlerini tekrar tanzim etti ve Süleymanın henüz küçük olan oğlu *Kılıç Aslan I.*i beraber alarak İraka görtürdü. Süleymanın Antakyaya giderken İznıkta bıraktığı *Ebülkasım*, sora onun yerine geçen *Ebülgazi*, Bizansa karşı türk fütühatını muvaffakiyetle muhafaza ediyorlar, hatta yeni muvaffakiyetler kazanıyorlardı. Maamafih merkezî idare kuvvetli olmadığından Anadolu'nun muhtelif yerlerinde az çok müstakil birtakım türk emîrleri türemişti. Danişmentliler bunların en kuvvetlisi idi.

Melikşahın 1092 de vefatından sora yerine geçen Berk-yaruk, *Kılıç Aslan I.*i Anadolu'ya yolladı. *Kılıç Aslan* İzmir ve civarında kuvvetli bir beylik kurarak muntazam bir donanma teşkil eden Türk Emîri *Çaha Bey*in kızını aldı; ve onun da yardımile yine İznık merkez olmak üzere babasının devletini tekrar kuvvetlendirdi. *Kılıç Aslan* zamanında Haçlıların seferleri başladı: Anadolu'dan geçen büyük hıristiyan kütlelerine ve o fırsattan istifade ederek kaybettiği memleketleri gerialmağa çalışan Bizanslılara karşı, *Kılıç Aslan* mütemadi harplere mecbur oldu. Payitahtı olan İznık Bizanslıların eline düştü; Selçuk toprakları müteaddit istilâlar gördü; fakat bu kahraman hükümdar, bilhassa Danişmentlilerle beraber, Haçlı sürülerini Anadolu'da büyük mağlûbiyetlere, müthiş zayiata uğrattı (*Haçlılar Harbi* bahsine müracaat).

Haçlılar tehlikesi geçtikten sora Selçuklularla Danişmentliler arasındaki eski rekabet yeniden uyandı; *Kılıç Aslan* Danişmentlileri mağlûp ederek Anadolu'da tekrar büyük bir nüfuz kazandı. Berk-yaruk öldükten sora yerine geçen Sultan Mehmedi metbu tanımadı; ve Şarkî Anadolu'nun bazı mühim merkezlerini ona tâbi beylerin elinden alarak 1107 de Musulda hutpeyi yalnız kendi namına okuttu. Nihayet İran ve Suriye Selçuk ordularına karşı mağlûp olarak Habur çayında boğuldu (1107). Danişmentliler, Bizanslılar bundan istifade ederek Selçuk memleketlerinden bir kısmını zaptettiler.

Lâkin oğlu *Mes'ut* (1116—1156) bunlarla birçok harplerden sora Selçuk Devletinin nüfuzunu tekrar iadeye muvaffak oldu; saltanatının son zamanlarında Anadolu tekrar Haçlı ordularının hücumuna uğradı; Sultan *Mes'ut* Haçlıların başında bulunan

Alaman İmparatoru *Konrad*ın ordusunu Tarsus geçitlerinde mağlûp ettiği gibi, Fransa Kırallı *Lui VII.* kumandasındaki orduyu da İçel dağlarında perişan etti.

Kılıç Aslan II. zamanında (1156 — 1192) Selçuk Devleti Daiişmentlilerle birçok harplerden sora nihayet Anadolu Türklerini kendi hakimiyeti altında topladı. Fakat Bizans İmparatoru *Manüel Komnenus* bundan hiç hoşlanmıyarak Kılıç Aslan üzerine yürüdü; Çardak civarında *Murioketalon*-daki harp Bizanslıların müthiş bir hezimetile neticelendi (1176); Niksar üzerine yürüyen diğer bir *Bizans Ordusu* da perişan edildi. Artık bundan sora Anadolu Selçuk İmparatorluğu için Bizans tehlikesi kalmamıştı. Lâkin şimdi de dahilî mücadeleler başlıyordu: ihtiyarlığında memleketini on bir oğlu arasında taksim eden Kılıç Aslan II., daha ölmeden, bu hatasının neticelerini gördü. Birçok kanlı mücadelelerden sora Sultan *Rükneddin Süleyman* kardeşlerini mağlûp ederek Anadolunun vahdetini tekrar iadeye muvaffak oldu (1196—1204).

ANADOLU SELÇUK İMPARATORLUĞU- NUN YÜKSELİŞ DEVRESİ

Kardeşi Rükneddinin henüz küçük yaşındaki oğlunu ıskat ederek Konya tahtına geçen *Gıyaseddin Keyhusrev I.* kudretli bir hükümdardı. Cenubî Anadolunun çok mühim bir limanı olan Antalyayı zaptederek (1206) Venediklilerle ticarî münasebetlere girişti. Halep hükümdarile birlikte Kilikya Ermenilerine hücum ve *Pertus* kalesini zaptetti (1208). Lâkin *Teodor Laskaris* le *Honasta* icra ettiği harpte maktul düştü (1210). Yerine geçen *İzzeddin Keykâvus I.* kardeşi Keykubatla amcası Erzurum Meliki *Tuğrulşah* a karşı saltanatını muhafaza için Bizanslılarla sulh etti. Ermeniler de bu fırsattan istifade ederek hücumu kalkıştılar. Fakat İzzeddin bütün bu gaileleri muvaffakiyetle atlattı; kardeşini esir ve hapsetti. Trabzon Rum İmparatorluğundan Karadenizde mühim bir ticaret merkezi olan Sinopu aldığı gibi, İmparatorluğu senelik bir vergi vermeye de mecbur etti (1214). O aralık hristiyan şövaliyelerinin de yardımile Türk kale muhafızlarını öldüren Antalya ahalişi tedip edilecek şehir tekrar zaptolundu. Kilikyaya hücum eden İzzeddin, Ermenileride müthiş bir mağlûbiyete uğrattı; Kilikya geçitlerindeki birtakım mühim kaleleri Türklere bırakmak ve senelik bir vergi vermek şartile Ermenilerin sulh talebini.

kabul etti (1216). İzzeddin, İmparatorluğunun şark ve cenubu-şarkî hudutlarını da genişletmek istedise de, yaptığı harplerde muvaffak olamadı ve 1219 da öldü.

Yerine geçen kardeşi *Alâeddin Keykubat I.* zamanında Anadolu Selçuk İmparatorluğu en haşmetli devrine vâsıl oldu: eyi bir idare adamı, tedbirli bir kumandan, mahir diplomat olan Alâeddin, İmparatorluğu büyültmek ve yükseltmek için hiçbir fırsatı kaçırmadı: Ermenilerle Antakya prensliği arasındaki ihtilâftan istifade ederek Akdeniz kıyılarında Ermenilerin elindeki mühim müstahkem mevkileri aldı; bunlardan bilhassa *Kandelor* u tahkim ederek ve yeni binalarla süsleyerek ismini *Alâiye* ye çevirdi; ve kendisine kışlık merkez yaptı. Ermeniler onu metbu olarak tanımağa ve senelik vergiden başka türk ordusuna yardımcı asker de vermeğe mecbur oldular (1220 — 1221).

Yeni Diyarbekir ve *Hısnıkeyfa* Beyinin Eyyubilerle birleşerek hutpeden kendi ismini kaldırmak istemesi üzerine *Kâhta* ve *Çemişgezeği* zaptetti (1222). Yardıma gelen Eyyubî ordusunu mağlûp ettise de, Eyyubilerle hoş geçinmek siyasetini takip edeceği için esirlere karşı büyük bir nezaket gösterdi. Ve biraz sora Eyyubî ailesinden bir kızla evlendi. 1225 te Erzurum ve Erzincan emîrlerinin vefatı üzerine, buraları da Selçuk İmparatorluğuna ilhak için birtakım harplere girişti; Eyyubilerle müttefik olarak, Celâleddin Harzemşaha karşı Erzincanda büyük bir zafer kazandı (10 Ağustos 1230). Ve bunun neticesinde Erzurumu da zaptetti.

Bu sırada Cengiz orduları tekrar şark hudutlarında görünmüş, Celâleddinin ölümünden sora başsız kalan muhtelif kumandanlar maiyetinde Harzemli Türklerden mürekkep küteller de her tarafa dağılmıştı. Alâeddin bu fırsatı da kaçırmak istemedi: Eyyubiler tarafından zaptedilmiş olmakla beraber o aralık müdafaasız kalan *Ahlât* ı ve civarını zaptetti; ve Harzemlileri kendi hizmetine alarak buraların müdafaasına da onları memur etti. Ahlâtın zaptı üzerine Eyyubî ailesine mensup muhtelif hükümdarlar Alâeddine karşı birleştiler; fakat aralarındaki rekabetle bu ittifakın uzun zaman sürmesine ve müspet bir netice elde edilmesine mâni oldu; Alâeddin bundan istifade ederek *Harput* u da zaptetti (1234). Bundan sora Eyyubilere ait birtakım şehirleri daha almak teşebbüsünde bulundu ise de, devamlı bir netice elde edemedi ve 1237 de yeni bir harbe

hazırlandığı sırada birdenbire öldü. Alâeddin, Eyyubî ailesine mensup zevcesinden olan küçük oğlunu veliaht yapmıştı. Bundan mütesir olan büyük oğlu Gıyaseddin Keyhusrevin babasını zehirlediği rivayet olunmaktadır. Alâeddinin vasiyeti hilâfına olarak yerine *Gıyaseddin Keyhusrev II.* geçti.

Keyhusrev, Keykâvus ve bilhassa Alâeddin Keykubat devirleri, Anadolu Selçuk Devletinin kemal devresidir. Antakya ve Sinobun fethi, Anadolu'yu cihan ticaretine açmış, hudutların emniyeti ve yolların asayışı Anadolu'ya asırlardan beri görmediği bir refah temin etmişti. İstanbullu Lâtinlerin zaptı üzerine merkezi İznik olmak üzere teşekkül eden İznik ve Trabzon rum devletleri, Kilikya Ermenileri, Selçuklara her yıl vergi veriyorlar, yardımcı asker gönderiyorlardı. İmparatorluğun cenubuşarkî hudutlarındaki şehirlerde hüküm süren Eyyubî ve Artuk ailesine mensup hükümdarlar, Selçuk imparatorlarını metbu olarak tanıyorlar, hutpede ve sikeleri üzerinde onların ismini zikrediyorlardı. Keykubat I. Cengiz ordularının hücumu ihtimaline karşı Anadolu'nun büyük merkezlerini tahkim etmekle beraber, mahirane bir politika takip ederek, bu orduların Selçuk topraklarına taarruzuna meydan vermemişti. Yalnız siyasi ve iktisadi noktalardan değil, medeniyet tarihi noktasından da bu devir Anadolu Türklerinin en parlak devirlerindenidir.

ANADOLU SELÇUK İMPARATORLUĞU- NUN ZAYIFLAMASI; DAHİLİ İSYANLAR

Gıyaseddin Keyhusrev II. Selçuk ordusundaki beylerin bir kısmı ve hristiyan kıt'alarının yardımile tahta geçtikten sora, babasının tecrübeli kumandanlarına ve büyük ricaline karşı emniyetsizlik göstermeğe başladı. *Sadeddin Köpek* isminde hilekâr bir emirin de teşvikile kardeşlerini ve üvey anasını öldürttü. Alâeddin Keykubadın muvaffakiyetlerine büyük yardımlarda bulunmuş olan Harzemli emîrler, Keyhusrevin ve Sadeddin Köpeğin kendilerine fenalık edeceklerini anlamışlardı. Binaenaleyh maiyetlerindeki Harzemli-lerle birlikte Selçuk topraklarından çıktılar ve civarda Eyyubilere tâbi sahaları yağmaya başladılar. Sora Eyyubilerin hizmetine girerek 1244 senesine kadar Elcezirede, Suriye ve Palestinde birçok hareketlere iştirak ettiler. Keyhusrev, cenubuşarkideki küçük islâm devletlerine, hatta Halep hükümdarlarına kendisini metbu olarak tanıttı. Fakat, imparatorluğun bu azametli manzarasına rağmen, inhitat başlamıştı:

1241 de *Baba İshak* isminde bir türkmen şeyhi, kendisini peygamber tanıyan kuvvetli türkmen aşiretlerine kıyam emrini verdi: *Şumayşat* (Şamşat), Malatya havalisinde başlayan bu göçebe isyanı birdenbire korkunç bir hal aldı; büyük şehirler ahalisi ve onlarla beraber selçuk orduları mütemadi mağlûbiyetlere uğrayorlardı. Keyhusrev büyük bir telâş içinde Konyayı bırakarak *Kubadabat* kalesine kapandı; Selçuk ordusu Baba İshakı yakalayıp idam etmekle beraber, Türkmenlere karşı tekrar mağlûp oldu. Nihayet Erzurumda hudut muhafazasında bulunan ve büyük bir kısmı hristiyanlardan mürekkep olan selçuk ordusu, bu isyanı kanlı surette bastırdı.

ANADOLU SELÇUK İMPARATORLUĞU - NUN CENGİZ ÇOCUKLARININ NÜFUZU ALTINA GİRMESİ

Bu sırada Selçuk İmparatorluğu şarkta yeni ve büyük bir tehlike karşısında kaldı: *Bayçu* kumandasında bir moğol ordusu, selçuk kuvvetlerini mağlûp ederek Erzurumu aldı (1241). Keyhusrev, selçuk ordusunu kendisine tâbi devletlerin gönderdiği yardımcı kuvvetlerle de takviye ederek ilerledi; fakat bu karışık, intizamsız ordu Sivasın 60 kilometre kadar şarkındaki *Kösedağ* harbinde Bayçu ordusuna karşı fena bir hezimete uğradı (26 Haziran 1243). Sivas müdafaasız teslim oldu; fakat Kayseri hücumla zaptedildiği için tahrip edildi ve halk kılıçtan geçirildi.

Keyhusrev bu mağlûbiyetler karşısında mukavemetin imkânsızlığını anladı; ve her yıl vergi vermek şartile Bayçu ile sulha mecbur oldu. Bu hadiseler esnasında Ermenilerin hıyanetini görmüş olan Keyhusrev bir ordu göndererek Kilikyayı çiğnedi; Ermenilerin eline geçen yerleri gerialdığı gibi onları tekrar vergi vermeye mecbur etti (1245). Fakat biraz sora öldü.

Yerine geçen oğlu *Keykâvus II.* zamanında bütün nüfuz Vezir *Sahip Şemseddin* in elinde idi; bu sırada Keyhusrevin diğer oğlu *Rükneddin Kılıç Aslan*, Cengizogullarından *Küyük* ü Büyük Han intihap edecek kurultaya iştirak etti (1246). *Küyük*, Kılıç Aslanı Selçuk tahtına tayin ettiği gibi, *Sahip Şemseddin* in idamını da emretti; ve evelce Keyhusrevle Bayçu arasında kararlaştırılmış olan sulh şartlarını da şu şekle koydu: Büyük Hana her sene 1,200,000 altın, 500 parça altın sırma ile işlenmiş ipek kumaş, 500 at, 500 deve, 5000 koyun ve bundan başka hemen bu kıymette münasip hediyeler verilecekti. *Kösedağ*ı mağlûbiyeti, Anadolu Selçuk İmpa-

ratorluğunu, hükümdarları bile Büyük Han tarafından intihap edilen ehemmiyetsiz bir devlet şekline sokmuştu!

Kılıç Aslan IV. Anadolu'ya gelince sultan olarak tanındı ve Sahip Şemseddini idam etti (1249). Fakat bu sırada Büyük Hakanın ölümü haberi geldiğinden, Selçuk emirleri, kardeşler arasındaki mücadeleye nihayet vermek için, İzzeddin Keykâvus, Rükneddin Kılıç Aslan ve Alâeddinin müştereken saltanat sürmelerini kararlaştırdılar; ve Celâleddin Karatay idareyi eline aldı. Fakat bir müddet sora, memuren Büyük Han nezdine giden Alâeddin Erzincanda öldü. Hükûmet Rükneddin ile İzzeddinin elinde kaldı. Bu müşterek idareden doğan karışık vaziyet, 1254 e kadar devam etti. Nihayet İzzeddin Keykâvus, Rükneddini hapsederek yalnız başına saltanat sürmeğe başladı. Fakat Bayçu ordusu ile yaptığı harpte mağlûp olunca, İznık İmparatorluğuna kaçtı (1256). Bunun üzerine Rükneddin hapisten çıkarılarak tahta geçirildi. Fakat Bayçu kuvvetleri, Halâgû ordusuna iltihak için geridönünce İzzeddin tekrar geldi. Nihayet birçok müzakerelerden sora Hulâgûnun da tensibi ile Anadolu ikiye ayrıldı: Kızılıрмаğın şarkındaki memleketler Rükneddine, garbindekiler İzzeddine ait olacaktı. İki kardeş, ordularile birlikte Hulâgûnun Suriye seferine iştirak ettikten sonra, Anadolu'ya döndüler. Lâkin Rükneddinin Veziri Muinüddin Süleyman Pervane, İzzeddinin Memlûk Sultanlarile gizli münasebetlerde bulunduğunu Hulâgûya bildirdi ve tedibine emir aldı. Bunun üzerine İzzeddin Antalya tarikile İstanbula kaçmağa mecbur oldu (1261). Selçuk tahtı artık Rükneddine kalmıştı; fakat hakikatte bütün nüfuz, Hulâgûnun naibi makamında bulunan Pervanenin elinde toplanmış, Anadolu, İlhanlıların bir vilâyeti hükmüne girmişti. Rükneddinin kendisine karşı eyi hisler beslemediğini öğrenen Pervane, Mısır Sultanı Beybars ile münasebeti olduğunu behane ederek onu öldürttü (1264). Yerine henüz altı yaşındaki oğlu *Gıyaseddin Keyhusrev III.* tahta çıkarıldı.

İLHANLILARIN HAKİMİYETİNE KARŞI ANADOLUDA İŞYANLAR; SELÇUK İMPARATORLUĞUNUN İNKIRAZI Muinüddin Pervanenin tahakkümü ve İlhanlılar kumandanlarının birtakım hareketleri Anadolu Türkleri arasında hoşnutsuzluğu artırıyor. Selçuk Emirlerinden bazıları, İlhanlılarla Mısır Sultanları arasındaki düşmanlıktan ve müslüman Anadolu Türklerinin putperest İlhanlılara karşı besledikleri dinî nefretten

istifade etmek istediler. Bu beylerden *Hatiroğlu Şerefeddin Mes'ut* ve kardeşleri Memlûk Sultanı Beybarsın muza-hereti ve Karamanoğullarının yardımile, İlhanlılar hakimiyetine karşı bir kıyam hareketine teşebbüs ettilerse de mağlûp oldular. Fakat Karamanlıların tamamilen itaat altına alınması kabil olamadı. Beybars Anadoludaki bu cereyanlardan istifade etmek maksadile İlhanlılara harp açtı; ve Elbistanda İlhanlılar ordusunu müthiş bir mağlûbiyete uğrattıktan sora, Kayseriye geldi. *Muînüddin Pervane*, Sultan Keyhusrevi de alarak Tokata çekildi. Beybars Selçuk Devletini putperest tahakkümünden kurtarmak için geldiğini söyliyerek Sultanı ve Pervaneyi Kayseriye davet ettise de, icabet etmediler. Bunun üzerine Beybars Kayseride büyük merasimle Selçuk tahtına cülûs etti (1277). Fakat ordusu çok yıpranmış ve Anadoluda umduğu yardımı görmemişti. Binaenaleyh Kayseride on günlük bir ikametden sora süratle geridöndü.

Elbistan harbinde selçuk beylerinin hiç mukavemet göstermeden firar etmeleri ve kendi ordusunun büyük zayiata uğraması *İlhan Abaka* yı çok hiddetlendirdi. Suriyeye hücumu cesaret edememekle beraber, Anadoluda iki yüz binden fazla adam kestirdi; ve Sultan Gıyaseddinle Pervaneyi beraber alarak Tebrize döndü; orada, Beybarsla gizli münasebetlerde bulunduğunu ileri sürerek Muînüddin Pervaneyi de idam ettirdi (1277). Anadoluda büyük bir nüfuza malik olan Pervanenin idamı, mevcut karışıklıkları bir kat daha artırdı. Selçuk Hükümdarı ve Pervane Tebrize gittikleri esnada, Karamanoğlu *Mehmet Bey* Anadoluyu ayaklandırmak için yeni bir fırsat buldu: İzzeddin Keykâvus II. nin çocuklarından olduğunu iddia eden ve selçuk tarihlerinde tezyif için *Cimri* diye zikredilen birini sultan olarak tanıdı; Konya üzerine yürüyerek zaptetti ve Cimriyi Selçuk tahtına oturttu (1277). Süratle Anadoluya dönen *Gıyaseddin Keyhusrev*, İlhanlıların yardımile Konyayı gerialdıktan ve Karamanlıları tedip ettikten sora, Develi Karahisar civarındaki harpte Cimriyi katil ve ordusunu perişan etti. Fakat Anadolu Türkmenlerinin bu mütemadi kıyımları, sırf İlhanlıların *Kongurtay* kumandasındaki askerî kuvvetleri sayesinde bastırılmış olduğundan, Selçuk sultanlarının artık hiçbir nüfuzu kalmamış, Anadolunun muhtelif yerlerindeki türkmen kabileleri beyleri arasında istiklâl hareketleri belirmeğe başlamıştı.

Gıyaseddin Keyhusrev (1283) te İlhanın emrile idam olunduktan sora, yerine *Gıyaseddin Mes'ut II.* tayin edildi. Anadolu müthiş bir anarşi içinde yuvarlanıyor, kıyamlar, tenkiller birbirini takip ediyordu. İlhan *Gayhatu* Anadolu işlerini tanzim için kuvvetli bir ordu ile gelerek Kastamonu taraflarındaki kıyam hareketlerini kanlı surette bastırdı (1292). Bazan İlhanlılar tarafından gönderilen kumandanlar da kendi metbularına karşı isyandan çekinmiyorlardı. *İlhan Gazan*, İlhanlıların umumî Anadolu valisi olan *Baltu* nun isyan hareketini epey zorlukla bastırdığı gibi, Gıyaseddin Mes'udu da ona taraftarlığından dolayı azle-derek, *Alâeddin Keykubat III.* ü Selçuk tahtına oturttu (1298). Bu sırada İlhanlıların Anadoludaki orduları kumandanı *Sülemiş*, Mısırlıların ve Karamanlıların yardımile isyan ettise de muvaffak olamadı. Keykubat, Gazanın emrile Isfahana götürülerek idam edildi (1301); bir müddet sora *Gıyaseddin Mes'ut II.* hapisten çıkarılarak Kayseride Selçuk tahtına oturtuldu (1303) ise de, Selçuk Hükümdarlığının maddî ve manevî hiçbir nüfuz ve ehemmiyeti kalmamıştı. Mes'ut II. nin 1308 de Kayseride vefatile Selçuk Sultanlığı ismen de nihayet buldu.

Anadolu epey zamandanberi İlhanlıların askerî kumandanları tarafından idare edilmekte olduğundan, Selçuk Sultanlığının inkırazı hiç hissedilmedi. Bilhassa 1303 tenberi İlhanlılar Anadoluyu doğrudan doğruya kendilerine tâbi bir vilâyet gibi bir valii umumî ile idare ediyorlardı. Maama-fih İlhanlıların nüfuzu daha ziyade Orta ve Şarkî Anadolu-da kuvvetlidi. Garp ve garbicenubî hudutlarında, Karaman havalisinde mahallî türkmen beylikleri kurulmuştu. Anadolu valilerinden yalnız *Emîr Çobanoğlu Demirtaş Bey* uçlara kadar hakimiyetini tevsi edebilmişti. Emîr Çoban ailesinin imhası ve Demirtaşın Mısıra firara mecbur olması üzerine (1327), Anadolu-da İlhanlıların nüfuzu çok zayıfladı ve yalnız Orta Anadoluya munhasır gibi kaldı. *İlhan Ebusaidin* vefatından sora ise (1335) Anadoludaki türkmen beylikleri artık kendi başlarına kaldılar; ve Osmanoğulları tarafından Anadolu türklüğünün siyasî birliği yeniden kurulunciya kadar, bu küçük beylikler arasında mücadeleler eksik olmadı.

D. ANADOLU BEYLİKLERİ (İKİNCİ SELÇUK FEODALİTESİ)

ANADOLU BEYLİK- LERİ

Selçuk Devletinin son zamanlarında uç ümerasından olan Karaman, Germiyan, Eşref, Hamitoğulları yarı müstakil bir halde bulunuyorlar ve hatta bunlardan ilk üçü metbularile mücadeleler bile yapıyorlardı. Bunlardan sora Menteşe ve Candaroğulları ile, on dördüncü asrın ilk nısfında Sivas ve havalisine yerleşen *Ertena Alâeddin* in Beyliği de ilk zamanlarında İlhanlılara merbut olarak tarih sahnesinde görülmektedir.

KARAMAN BEYLİĞİ

Oğuz boylarından olan Karamanlılar Selçuklular tarafından Uç Beyi olarak Ermenak havalisine yerleştirilmişlerdi. Bunlar *Kerimüddin Karaman* zamanında Ermenilerin zararına olarak arazilerini tevsi eylemişler ve hatta metbuları Selçuk ordularını bile mağlûp eylemişlerdi.

Karamanoğulları bundan sora bütün siyasi hadiselerden istifade etmişler ve Karamanoğlu Mehmet Bey meşhur *Cimri* isyanında Konyayı zabıt ile *Cimri* nin Selçuk hükümdarı evlâdından olduğunu iddia eylemiş ve hükümdarlığa geçirmiştir (1277).

Selçukluların inkırazından sora doğrudan doğruya İlhanlılarla karşılaşan Karaman beyleri bunlarla yaptıkları mücadelelerde kâh galip ve kâh mağlûp olmuşlar, ve nihayet azimlerinin mükâfatını görerek hükûmetlerini esaslı surette kurmuşlardır (1327).

Karamanoğulları komşuları olan Eşref ve Hamitoğulları arazisinden de istifade ile epeyce büyümüşlerse de karşılıklarına çıkan Osmanlılara karşı duramamışlardır. Karamanoğulları Osmanlıların tehlikeli zamanlarında fırsatı kaçırmamışlar, ve hükûmetlerini bir müddet için muhafaza eylemişler ve hatta bir aralık Bursa havalisine kadar akın yapmak suretile Germiyan ve Osmanlı arazisini çiğnemişlerdi.

Nihayet Karamanoğlu İbrahim Beyin vefatından sora oğulları arasındaki saltanat mücadeleleri ve Osmanlı ve Akkoyunlu hükûmetlerinin müdahaleleri neticesinde hükûmetleri tamamen sönmüş ve nihayet 1487 de münkariz olmuştur.

GERMİYAN BEYLİĞİ Anadolu Beyliklerinin kudretlilerinden olan Germiyan Türkleri ve Germiyan emîrleri evelce Malatya taraflarında bulunurlarken, soradan Ankara ve Kütahya taraflarına yerleştirilmişlerdi. Bunlardan iptidâ hükümdar olarak gördüğümüz zat *Alişiroğlu Yakup* Beydir. Yakup Bey ümerasından olan Aydın, Saruhan, ve Karasi Beyler kumandasile Garbî Anadoluya sevkettiği ordular Ege Denizi sahillerine kadar gelmişler ve bilâhare Aydın, Saruhan, Karasi Hükûmetlerini kurmuşlardı.

Bizanslılarla epey zaman uğraşan Yakup Beye oğlu Mehmet Bey halef olmuş ve bu zat ta bazı muvaffakiyetler kazanmıştır. Mehmet Beyden sora Karaman ve Osmanlı Beylikleri arasında sıkışan bu hükûmet Osmanlılara kız vermek suretile inkırazını geri bırakmış ve daha sora Osmanlıların himayesine girmişti.

Ankara harbinden sora istiklâlini tekrar kazanan Germiyan Beyliği yine Osmanlıların himayesi sayesinde mevcudiyetini muhafaza etmiştir. Bu devletin son hükümdarı İkinci Yakup Bey Hükûmetini hemşiresinin torunu Osmanlı Hükümdarı İkinci Sultan Murada vasiyet etmiş ve vefatında arazisi Osmanlı mülküne ilâve edilmiştir (1428). Germiyan Hükûmeti on dördüncü asrın ilk nısfında Anadolu Beyliklerinin en kuvvetlisidi.

EŞREFOĞULLARI BEYLİĞİ

Selçuk varislerinden Eşrefoğulları Hükûmeti Beyşehir ve havalisinde teşekkül etmiştir. İlk zamanlarında inkişafa kabiliyet gösteren bu devlet 1324 tarihinde İlhanlıların Anadolu Valisi Çobanoğlu Demirtaşın darbesile yıkılmıştır.

HAMİTOĞULLARI BEYLİĞİ

Yine bu zümreden olarak Isparta, İğridir ve Antalya havalisinde meydana çıkan Hamitoğulları Hükûmeti iptidaları Demirtaşın darbesile sarsılmışsa da, ondan sora kendini toplamış, İğridir ve Antalya merkez olmak üzere ikiye ayrılmıştır.

Bunlardan birincisinin arazisi 1390 da ve ikincisi 1426da Osmanlılara intikal eylemiştir. Tarihlerin yanlış olarak Tekeoğulları dedikleri Beylik, Hamitoğullarının Antalya şubesidir.

MENTEŞEOĞULLARI

İlk emîrlerinden *Menteşe Bey* in ismine iza-fetle Menteşeoğulları dediğimiz Beylik te Selçuk varislerindenidir. Bunlar soraları, Ege Denizi sahillerine kadar dayanmışlar ve hatta 1300

senesinde Rumlardan Rodosu bile almışlardı; sora burayı Sen Jan şövaliyeleri zaptetmişlerdi. Menteşe Beyliği dahilinde de Rumlardan Aydını fetih ile şimale doğru kol atmışlardı. Bunların merkezi *Milâs*, *Beçin* kasabaları idi.

Menteşe Beyliği 1375 ten az evel İbrahim Beyin vefatı ile oğulları arasında parçalanmıştır. Bunlardan birinin merkezi *Balat* diğerinin merkezi *Milâs* yanındaki *Beçin* idi. Bunlardan Balat Emîrliği 1410 dan sora Osmanlıların himayesine girmiş ve *Beçin* Emîrliği ise Hükümdarı Emîr Ahmet Gazinin vefatına yani 1391 senesine kadar mevcudiyetini muhafaza edebilmiştir. Osmanlı Padişahı Bayazıt I. bu Beyliğin istiklâline de nihayet vermişse de, Timur istilâsında yeniden kurulmuş, fakat uzun zaman yaşayamıyarak tekrar Osmanlıların eline düşmüştür.

CANDAR-OĞULLARI

Şimalî Anadolu'da ehemmiyetli bir hükûmet kuran Candaroğullarına gelince, bunlar Selçukluların son zamanlarında İlhanlıların Anadolu'da kudretlerini eyice gösterdikleri sırada onların muzaheretile Kastamonu ve havalisinde beylik kurmuşlar ve zamanını bulunca istiklâllerini ilân eylemişlerdi. Candaroğullarından Süleyman Paşa I. Sinop, Zafranbolu, Çankırı ve havalisini istilâ ve halefleri Samsun, Bafra taraflarını ilhak eylemişlerse de, Kötürüm Bayazıt Bey ismindeki Candarlı Hükümdarının oğulları arasındaki münâferet dolayısıyla bu devlet Sinop ve Kastamonu ve daha sora da Çankırı şubelerine ayrılmıştır. Bunlardan Kastamonu ve Çankırı şubeleri Osmanlı himayesinde idiler.

Candaroğlu İsfendiyar Bey bir aralık Osmanlıların eline geçen Kastamonu ve Çankırıyı, Timurun Ankara harbinden sora Osmanlılardan istirdada muvaffak olmuş ise de, bilâhare Çankırıyı terke mecbur kalmıştır. Candaroğlu İsmail Bey zamanında Candaroğulları Hükûmeti Osmanlılara geçmiştir (1459).

AYDINOĞULLARI

Bu Hükûmeti tesis eden *Aydinoğlu Mehmet Bey*, Germiyan ümerasından idi. 1307 ve 1308 senelerinde *Birgi*, Ayasluk ve müteakiben Tire taraflarını elde eden Mehmet Bey Germiyanlıların hakimiyetini tanımak suretile bir Beylik kurmuş ve İzmir taraflarını da Cenevizlilerden almak suretile beyliğini tevsi eylemiştir (1326).

Ailenin ittifakile Mehmet Beye halef olan ikinci oğlu *Umur Bey*, babası zamanından başlayarak, kuvvetli donanması sayesinde Ege ve Yunan denizlerine hâkim olmuş, civardaki adalara, Rumeli sahillerine, Agriboz adası ile Moraya ve hatta Eflâk taraflarına kadar deniz akınları yapmış, ve bundan başka Bizans İmparatorluğu işlerine de müdahale ederek dostu Kantakuzenin imparatorluğu elde etmesine yardım etmişti.

Umur Beyin akınlarından ürken Papa, Venedik, Kıbrıs, Rodos donanmaları müttefikan İzmirli zabıt ile Umur Beyin donanmasını yakmışlardır. Bu felâket üzerine içerdeki Eski İzmirli çekilen Umur Bey Sahil İzmirli istirdat için frenklerle muharebe ederken şehit düşmüştür (1347).

Umur Beyden sora Aydınogulları hükûmetinin riyasetini Mehmet Beyin büyük oğlu Hızır Bey işgal ettise de, frenklere karşı ağır bir muahede imzalamaya mecbur olan bu zatın vefatında, ehemmiyetini kaybeden Aydınoglu Hükûmeti küçük kardeşi İsa Beye intikal eylemişti.

İsa Bey zamanında Osmanlı istilâsı Aydınellerine kadar dayanmış ve İsa Bey mecburen Osmanlıların Tire Beyliğini kabul etmişti. Ankara muharebeden sora İsa Beyin halefleri meydana çıktılarsa da, Osmanlı istilâsının önüne duramadıklarından hükûmetleri nihayet buldu (1403).

SARUHANOGULLARI Saruhan Hükûmetinin müessisi olan *Saruhan Bey* de Germiyan Beylerindendi. 1305 te Germiyan'dan garba doğru sevk edilen Saruhan Bey, Bizanslılardan mühim kasabalar almış ve 1313 te Manisayı da zapt ederek kendisine merkez yapmıştı. Saruhan Bey Manisa, Menemen, Foça taraflarını da elde ettikten sora mühim bir donanma ile deniz seferlerine girişmiş ve bazı seferleri Aydınogullarile beraber yapmışlar ve yine Aydınogullarile birlikte Bizanslılara yardım etmişlerdi.

1345 te vefat eden Saruhan Beye oğlu İlyas Bey ve ona da İshak Bey halef olmuşlar ve fakat zamanlarında ehemmiyetli bir hareket olmamıştır. 1388 de ölen İshak Beyin yerine büyük oğlu Hızırşah Bey geçti ise de 1390 da Osmanlı hükümdarı Yıldırım Bayazıt bu Hükûmete nihayet vermiştir. Ankara muharebesinden sora memleketini tekrar elde eden Hızırşah Bey, Çelebi Mehmet tarafından öldürülmüş ve memleketi Osmanlılara geçmiştir (1410).

KARASI BEYLİĞİ Hükûmetine ismini veren *Karasi Bey* de Germiyan ordusu kumandanlarından olup kendisi Danişmentliler Devletini kuran Melik Danişment Gazi torunlarındandı. Karasi Bey, Anadolu fütuhâtını ikmal için garbîşimaliye doğru yürümüş Balıkesir, İdincik, Turova, Edremit ve Candarlı, Bergama taraflarını elde etmişti. Çanak-kale sahillerile Candarlı limanında bir donanma vücuda getirerek kendisine merkez olarak şimdiki Balıkesir kasabasını tesis eden Karasi Beyin vefatından sora Demirhan ismindeki oğlu Balıkesirde ve Yahşi Bey ismindeki oğlu da Bergama ve Gölmararası taraflarında Beylik etmişlerdi. Bunlardan Yahşi Beyin deniz seferleri Umur Beyin seferleri gibi gerek Bizanslıları ve gerek Frenkleri pek ziyade yıldırmıştı. Osmanlılarla hudutları birleşen Karasi Beyliğinin Balıkesir, Bergama kısımları 1341 de ve Turova taraflarındaki küçük parçası da 1345 ten sora Osmanlıların eline geçmiştir.

DİĞER BEYLİKLER Bu saydığımız Anadolu Beyliklerinden başka, Sinopta *Pervaneoğulları* ve Afyon Karahisarında *Sahipoğulları* ve Denizlide *Inançoğulları* Beylikleri varsa da, ehemmiyetleri üçüncü derecedei di.

İlhanlıların Anadolu Valisi olan Demirtaşın 1328 de Mısır firarından sora Sivas ve havalisine İlhanî ümerasından *Ertena* Bey sahip olmuş ve bu zat İlhanlıların son zamanlarında ve Ebu Saidin vefatından soraki mücadelelerde gayet mahirane bir siyasetle ve bazan Mısırlıların himayesine girmek suretile mevcudiyetini muhafaza edebilmiştir.

Ertenanın 1352 de vefatı ile yerine geçen oğulları zamanında Hükûmetleri ümera elinde kalmış ve nihayet Sivas ve havalisi sultanlığı *Kadı Bürhaneddin Ahmed* in eline geçmiştir ki, onun devletine de Yıldırım Bayazıt tarafından nihayet verilmiş (1398) ve memleketi Osmanlıların eline düşmüştür.

E. MEDENİYET

DEVLET VE HÜKÜMDAR

Orta zaman Anadolu Türk Devletleri, gerek kuruluşları gerek mahiyetleri itibarile birbirine çok benzer. Bunların en mühimleri olan Anadolu Selçuk Devleti ve Danişmentliler, büyük Selçuk İmparatorluğunun birer şubesi demektir; XIV. asırda içle-

rinden bazıları büyük ehemmiyet kazanan Anadolu Beyliklerine gelince, bunlar da Anadolu Selçuk İmparatorluğunun şubelerinden başka bir şey sayılamaz. Bu itibar ile, Anadolu Türk Devletlerinin siyasî teşkilâtını ve bunlar zamanındaki medenî faaliyetleri umumî surette tetkik etmek daha doğrudur. Anadolu Türk Devletleri, merkezîyetçi olmaktan ziyade feodal bir mahiyette idiler. Devletin başında *sultan* unvanını taşıyan bir hükümdar bulunmakla beraber, hükümdar ailesine mensup ve *melik* unvanını haiz muhtelif prensler idare ettikleri vilâyetlerde yarı müstakil bir halde yaşıyorlar, kendi şahıslarına bağlı bir ordu besliyorlardı. Ailenin reisi demek olan asıl büyük hükümdar kuvvetli oldukça, devletin vahdeti muhafaza edilebiliyor, meliklerin tayin ve azli onun emrile oluyordu. Saltanat veraseti usulünün muayyen olmaması da, her hükümdarın ölümünden sora büyük karışıklıklara sebep oluyor, haricî düşmanlar bundan istifade ediyorlardı. Fakat bütün bunlara rağmen, bir taraftan iktisadî zaruretler, diğer taraftan Anadolu Türklüğünün manevî birliği, Selçuklar devrinde Anadolu Türklerinin siyasetçe de birleşmelerini intaç etmişti. Bu siyasî birlik, İlhanlıların tahakkümü neticesinde bozulmuş ve XIV. asırda Anadolu muhtelif türk beylikleri arasında parçalanmışsa da, bu hal çok sürmemiş, ve yukarda saydığımız amiller tesirile, Osmanlı İmparatorluğu tarafından tekrar tesis edilmiştir.

İDARE TEŞKİLÂTI Anadolu Selçuk Devletinin idare teşkilâtı, tamamen büyük Selçuk İmparatorluğundan alınmıştır. Merkezde divan teşkilâtı, devletin idarî, malî, askerî bütün işlerini idare eden muhtelif şubelerden terekkep eder. Divana vezir rıyasat eder; hükümdarın vekili mutlakı ve bütün işlerin nâzımı odur. Divana dahil olan diğer büyük memurlar, *naip*, *pervane*, *çaşnigir*, *beylerbeyi*, *emiri meclis*, *emiri ahur*, *emiri şikâr*, *müstevfî*, *emiri dat*, *münşîi has*, *emiri ârız*, *tuğracı* gibi devletin büyük ricalidir. Bu unvanlardan bir kısmı saray hizmetlerinden alınmıştır ki, diğer Ortazaman türk devletlerinde de böyledir. *Naip*, *pervane*, *çaşnigir*, *beylerbeyi*, daha ziyade askerî memurlardır; müstevfî maliye işlerine bakar. *Emiri ârız* ordunun idarî işlerine bakar; devletin resmî muhaberelerini *münşîi has* idare eder; hükümdarın tuğralı emî amelerini tanzim etmek *tuğracı* ya aittir. *Naip* ve *çaşnigir* ekseriya ordu kumandanlığı vazî-

fesini görürler. Bu unvanlar yalnız muayyen bir memuriyet ismi ifade etmiyerek, taltif için bir rütbe gibi de verilir. Adliye işleri *kadı*lara aittir; merkezde ve şehirlerdeki kadılardan başka ordularda da *ordu kadısı* bulunur. Vilâyetlerin idaresi mülkî ve askerî salâhiyeti haiz olan *subaşı*lara aittir; ayrıca her şehrin muhafazasına memur *şahne* veya *dızdar* unvanlı memurlar da bulunur. Bahriye işleri için biri Akdenizde Antalyada, diğeri Karadenizde Sinopta iki büyük emir bulunur ki bunlara *emirüssevahil* derler; bunların maiyetindeki ilerigelen bahriye memurlarına *reis* unvanı verilir.

Vilâyetlerdeki selçuk şehzadelerinin maiyetinde tıpkı merkezde olduğu gibi fakat ondan daha küçük miyasta divan ve saray teşkilâtı mevcuttur. Selçuk Devletinin kuvvetli zamanlarında çok muntazam işleyen bu idare makinesi, XIII. asrın son yarısında İlhanlıların tahakkümü altında bozuldu; İlhanlıların yeniden yapmak istedikleri teşkilât, Selçuk teşkilâtının yerini tutamadı; ve yalnız Orta Anadolu da muntazam bir şekilde işleyebildi. XIV. asırda Anadolu beyliklerinin idare teşkilâtı, Selçuk teşkilâtının küçük bir miyasta taklidinden ibaret olup, buna biraz İlhanlıların ve Memlûkler Devletinin idarî an'anelerinden bazı şeyler de karışmıştır.

ORDU TEŞKİLÂTI Anadolu Selçuk Devleti askerî teşkilâta da ima büyük bir ehemmiyet vermiştir. Selçuk ordusu başlıca şu kısımlardan terekkep ederdi:

a) Doğrudan doğruya sultanın şahsına merbut olan ve daima merkezde bulunan kuvvet. Bu hassa kuvveti 3-5 bin süvari ile bir miktar piyadeden mürekkepti.

b) Kayseri başta olmak üzere Sivas, Şarkî Karahisar, Harput, Niksar, Malatya, Erzincan, Niğde, Lâdik, Honas gibi mühim askerî merkezlerde daimî surette bulunan muhafaza kuvveti. Bu merkezlerle tâbi olan civar mıntakalardaki tımar erbabı, ve sair bütün askerî kuvvetler o mıntakanın *subaşı* unvanını taşıyan kumandanına tâbi bulunurdu.

c) Büyük tımarlara malik devlet ricalinin maiyetlerinde kendi şahıslarına merbut bulunan ve teçhiz ve iâşesi onlara ait olan efrattan ve ücretli askerlerden mürekkep kuvvet. Bu ricalin bir kısmı merkezde bir kısmı da kendi tımarlarında yaşarlar, ve harp halinde, merkezden aldıkları emir üzerine ordunun toplanma yerine gelirlerdi.

d) Uçlarda yani hudutlarda uç beylerinin yani hudut muhafızlarının maiyetinde bulunan kuvvet. Ekseriyetle uçlara yerleştirilmiş türkmen kabilelerine mensup efrattan teşekkül eden bu kuvvetler, fırsat buldukça düşman memleketlerine akın yapmaktan hali kalmazlardı.

e) Harp zamanında ihtiyaç görüldüğü vakit ekseriyetle türk kabilelerinden ve kısmen imparatorluk dahilinde ve haricindeki muhtelif dinlere mensup ahaliden ücretle tutulan efrat.

f) Selçuk sultanını metbu olarak tanıyan veya herhangi bir muahede mucibince harp vukuunda muayyen bir imdat kuvveti göndermeği taahhüt etmiş bulunan müslüman ve hıristiyan komşu devletlerin gönderdikleri yardımcı kuvvetler. XIII. asırda İznik ve Trabzon imparatorlari, ermeni ve gürcü kırılları, Suriye ve Elceziredaki bazı islâm hükümdarları selçuk ordusuna muavin kuvvetler gönderiyorlardı.

İşte bu suretle teşekkül eden selçuk ordusu, kemiyetçe de büyük bir ordu idi. Köseadağ harbinde selçuk ordusu, 80 bin süvariden fazla idi. Ordunun büyük kısmını süvari kuvveti teşkil etmekle beraber, ayrıca piyade kıt'aları ve lâğımçı, mancınıkçı kıt'aları da vardı; muhasara harplerinde bunlardan istifade edilirdi. Selçuk ordusu yalnız şark islâm devletlerinde ve Bizansta kullanılan harp aletlerine değil, garpta kullanılan harp aletlerine de malikti.

Evelce Büyük Selçuk İmparatorluğunda ve daha sora Osmanlı İmparatorluğunda gördüğümüz askerî tımarlar ve muayyen kıymette tımarlara malik olanların o kıymetle mütenasip olarak asker tedarik etmeleri usulü, Anadolu Selçuk Devletinde ve bütün Anadolu beyliklerinde mevcut idi.

MALİYE, DEVLETİN VARİDAT MEMBALARI, VERGİLER Selçuk İmparatorluğunun büyük ordusunu beslemek, harpleri idare etmek, tantanalı bir hayat geçiren sultanların ve büyük emirlerin masraflarını tedarik eylemek, Anadoludaki inşa ve imar faaliyetinin icap ettirdiği büyük paraları temin etmek için kuvvetli bir maliyeye ihtiyaç vardı. Selçuk Devleti, Köseadağ mağlûbiyetine kadar, daima zengin, muntazam bir devlet hazinesine malikti. Bilhassa XIII. asrın ilk yarısında, memleket iktisaden çok yükselmiş olduğu için, varidat fevkalâde artmıştı. Varidat membaları muhtelifi:

a) Ziraî mahsulâtın alınan öşür, gayrimüslimlerden alınan cizye ve haraç, hayvan sürülerinden alınan rüsum.

b) Hudutlarda giren ve çıkan eşyadan alınan gümrük resmi. Antalya ve Sinopun fethinden sora Anadolunun Akdeniz ve Karadeniz memleketleriyle sıkı ticarî münasebetlere girişmesi bu varidatı çok ziyade artırmıştı.

c) Pazar yerlerinde alımsatımdan alınan resim.

d) Madenlerin, memleahaların işletilmesinden elde edilen varidat.

e) Civar devletlerden (İznık ve Trabzon rum imparatorlarından, ermeni kırıralarından) alınan yıllık maktu vergiler.

f) Harplerde alınan ganimetlerin beşte birinden hasıl olan varidat; musaderelerden, cezayinaktilerden elde edilen paralar; sultanlara verilen cülûs hediyeleri; sultan bir şehire gittiği zaman şehir halkının vermeğe mecbur olduğu vergi; Ve daha bu gibi, mahallî veya umumî ihtiyaçlara göre tarhedilen fevkalâde vergiler.

Kösedağ mağlûbiyetinden ve bilhassa İlhanlıların tahakkümünden sora, Anadolu varidatının mühim bir kısmı Tebriz sarayına, İlhanlıların Anadoludaki işgal kuvvetlerine sarfolunduğu cihetle, maliye işleri fenalaştı; mütemadi isyanlar, ihtilâller, dahilî harpler, iktisadî vaziyet gibi malî vaziyeti de günden güne daha müşkül bir hale getirdi; son selçuk sultanları zamanında malî işler doğrudan doğruya İlhanlıların memurları tarafından idare ediliyordu. XIV. asırda Anadolu beyliklerinin varidat membaları (e maddesi istisna edilecek olursa) Selçuklar devrinden hemen hemen farksız gibidi. Maamafih bazı kuvvetli beylikler, meselâ Germiyan-ogulları, daha sora Osmanogulları, Bizanslılardan yıllık maktu vergi alıyorlardı.

İÇTİMAİ HAYAT: ŞEHİRLER, KÖY- LER, GÖÇEBELER

Bizanslıların Emeviler ve Abbasilerle, daha sora Selçuklularla mütemadi harpleri, Anadoluyu harap etmişti. Anadoluda Selçuk Devleti kurulduğu zaman, şehirler harap, ahaliden mahrum, tarlalar bakımsız ve metruk bir halde idi. Şarktan mütemadi gelen türk kütleleri. Anadoludaki nüfus kesafetini yeniden çoğalttı; birçoğu eski türk kabile isimlerini taşıyan yeni.yeni köyler kuruldu; şehirler yeniden canlanmağa başladı. Anadoludan geçen Haçlı ordularının ve haricî dahilî mütemadi harplerin tahribatı bile bu büyük inkişafı

durduramadı. XII. asrın son nısfında kuvvetlenen bu inkişaf, XIII. asırda büyük Alâeddin Keykubat I. zamanında Anadolu'yu o devrin en zengin ve mes'ut memleketi haline getirdi: Konya, Kayseri, Sivas, Niğde, Erzincan gibi büyük merkezlerde şehir hayatı yükseldi; Cengiz ordularından kaçan birçok kabileler anadoluya geldikleri gibi, Maveraünnehir, Harzem, Horasan, İran şehirlerinde yaşamaktan korkan birçok şehir halkı da menkul servetleriyle Anadolu şehirlerine gelip yerleştiler.

Kuvvetli surlarla çevrilmiş olan büyük Anadolu şehirlerindeki halk, muhtelif içtimaî sınıflara ayrılıyordu: din âlimleri, devlet memurları ve askerler, tacirler ve san'atkârlar. Sanayi ve ticaretle uğraşanlar, her şehirde ayrı ayrı loncalar halinde teşkilâta maliktiler; her loncaya mensup olanlar arasında sıkı bir meslek tesanüdü ve maddî ve manevî bir murakabe vardı. Şehrin çarşısında yani ticaret merkezinde her meslek erbabının yerleri ayrılmıştı; kendi kendilerini sıkı bir murakabeye tâbi tutan bu meslek teşekkülleri üzerinde devletin fazla bir murakabesine ihtiyaç kalmadığından yavaş yavaş birtakım hukukî imtiyazlar da kazanmışlardı. Büyük şehirlerde küçük ticaret ve sanayile geçinen bu sınıftan başka, büyük sermayeye sahip ve muhtelif memleketler arasında ticaret kervanları işleten tacirler de vardı. Karışık zamanlarda şehirlerdeki bu kuvvetli teşekküller anarşiye oldukça mâni olabiliyorlardı.

Köyler ziraatle ve hayvan sürüleri yetiştirmekle geçiniyorlardı. Şehirlere yakın olan köyler, daha müsait bir vaziyette idiler. Köylerde öküzle çift sürülüyordu. Köylüler mahsullerini civardaki şehirlere getirerek pazarlarda satıyorlardı. Basit ve mahdut ihtiyaçlarını kendi evlerinde kendi vasıtalarile temin eden köylüler, alelâde zamanlarda, rahat yaşıyorlardı. Mültezime veya tımar sahibine verdikleri öşürden (yani onda bir vergisinden) başka bir vergi ile mükellef değillerdi. Ancak, harpler, dahilî iğtişaşlar, istilâlar, bazı kıtlık seneleri, köylüler için çok felâketli oluyordu.

Selçuk sultanları, Anadoluya gelen türk kabilelerini küçük parçalara bölerek ayrı ayrı yerlerde yerleştirmek suretile onları hem toprağa bağlamış oluyorlar, hem de bu suretle eski kabile asabiyetini yavaş yavaş ortadan kaldırıyorlardı.

Hayvan sürüleri yetiştirmekle ve halıcılıkla geçinen bu

göçebeler, mevsime göre yaylâlarda ve kışlaklarda yaşıyorlardı.

**DİNİ HAYAT: DİN
VE MEZHEPLER,
TARİKATLER**

Selçuklarla beraber Anadoluya gelen türk kütleleri hemen umumiyetle müslüman idiler; binaenaleyh müslümanlık Anadoluda hâkim din oldu ; büyük Selçuk İmparatorluğunun takip ettiği sünnilik siyaseti ve Abbasî halifelerile dostane münasebetler, Anadolu sultanları tarafından da takip edildi. Diğer dinlere mensup ekalliyetler, ayinlerini serbest surette yapabildikleri için selçuk idaresinden çok memnun idiler. Büyük şehirlerde kurulan medreseler, sünnilik propagandası için din âlimleri yetiştirmekle uğraşıyordu. XIII. asırda Anadolu şehirlerinde tarikat propagandası da kuvvetlendi: Kadirî, İshakî, Kalenderî, Hayderî, Rufaî gibi türlü tarikatlere mahsus tekkeler açılmağa başladı; hatta mevlevilik te iptida Anadoluda kuruldu.

Şehirlerde dinî hayatın sünnilik şeklinde inkişaf etmesine mukabil, köylerde ve bilhassa türkmen kabileleri arasında dinî hayat büsbütün başka bir şekil almıştı: kendilerini samimî müslüman addetmekle beraber en ziyade eski Şamanî an'anelerine tâbi olan bu türkmenler, müslümanlığı, şehirlerdekinden başka bir şekilde anlıyorlardı. Eski türk hayatında mühim mevkiî olan kadının umumî hayat haricine çıkarılmak istenmesi, eskidenberi kabile an'anesinde mevcut olan ve *şölen* adı verilen sazlı ve şaraplı umumî ziyafetlerin şariat tarafından menedilmesi, oruç, namaz, haç gibi türkmen an'anesine uymayan sıkı birtakım hükümler, türkmenlerin hayatına uymuyordu. İşte bu sırada birtakım türk sofuları, türkmenler arasında onların anlayabileceği şekilde basit bir tasavvuf propagandası yaptılar; daha doğrusu Şamanî an'anelerine uygun bir islâmlık şekli yarattılar. Sünnilikten ziyade müfrit şii akidelerine yakın olan bu şekil, Anadolu türk kabileleri arasında türlü türlü isimler altında asırlarca yaşadı: XIII. asırdan son zamanlara kadar Babailer, Bektaşiler, Kızılbaşlar, Tahtacılar, Çepniler gibi isimler taşıyan muhtelif dinî zümrelerin esasî budur.

Anadoludaki müslüman Türkler arasında böyle türlü mezheplerin ve tarikatlerin yayılmış olması, Anadolunun manevî vahdetini bozmak suretile asırlarca büyük fenalıklara sebep

olmuş, ve yalnız Selçuk Devleti değil daha sora Osmanlı Devleti de bu yüzden büyük gailelere uğramıştır.

İKTİSADİ HAYAT: Alâeddin Keykubat I. zamanında Anadolu, iktisaden çok yükselmiş ve dünyanın en zengin bir memleketi olarak tanınmıştı. Akdenizde Antalya, Alâiye (*Res. 70-72*) ve Karadenizde Sinop gibi mühim ticaret merkezlerine malik olan Selçuk Devleti, İtalyan tacir ve gemicileri vasıtasile Akdeniz ve Karadeniz memleketleriyle ticarî münasebetlere girişmişti. Anadolu'da sulh ve asayişin temin eden Selçuk idaresi sayesinde ziraî istihsal çoğalmış, mahallî senayi inkişaf etmiş, madenler ve memlehelar muntazam surette işletilmeğe başlanmıştı. Keykubat I. haricî ticarete büyük ehemmiyet verdiği için, dahilî yolların emniyetini temine çok çalıştı; kervanların muhafazası için kale kadar metîn büyük kervansaraylar yaptırdı (*Res. 73-77*); tacirlere birçok imtiyazlar verdi; hatta malları yollarda zayi olacak tacirlerin zararlarını tazmin etmeyi taahhüt etti. Anadolu'dan şap, tuz, hububat, kereste, tiftik, v. s. gibi mebzul ham maddelerden başka kumaş ve halı da ihraç olunuyordu. Türkmen aşiretlerindeki halıcılık an'anesi Anadolu halılarına haricî ticarete büyük bir ehemmiyet vermişti. Anadolu kumaşları Mısırda pek makbuldü.

Kösedag mağlûbiyetinden sora Anadolu'da sükûn ve asayişin bozulması, istihsal faaliyetini kısmen azalttı. Fakat, İlhanlıların hakimiyeti altına geçen Anadolu, Akdeniz memleketleriyle İlhanlılar arasındaki büyük iktisadî münasebetler sebebiyle, mühim bir transit sahası oldu. Konya ve Sivas iktisadî ehemmiyetlerini hiç kaybetmediler; bilhassa Sivas, bir aralık Küçük Ermenistan denilen mıntakanın en mühim limanı olan Yumurtalık limanile şarkın en mühim ticaret merkezi olan Tebriz arasındaki kervan yolunda en mühim merhale olduğundan, büsbütün ehemmiyet kazandı. Böylece mühim bir ticaret merkezi haline gelen Sıvasta şark memleketleriyle büyük muameleler yapan tacirler, ticarethaneler, depolar (hanlar) vardı. İlhanlılar, bilhassa Cenevizlilerle dostça münasebetlerde bulunduklarından Sıvasa bazı Cenevizli tacirler de gelmiş, hatta XIII. asır sonunda bir de Ceneviz konsolosu gönderilmişti. Anadolu tacirleri Mısır ve Suriye ile, Kırım limanlarıyla de büyük işler yapıyorlardı. Emîr Çobanoğlu Demirta-

şın Anadolu Valiliği esnasında Anadolu'da sükûn ve asayiş temin edildiğinden, ziraat hayatının da tekrar inkişafa başladığı anlaşıyor.

XIV. asırda Anadolu'nun garp tarafındaki beylikler, Ege kıyılarındaki ticaret şehirlerini ele geçirdikten sonra Avrupalılarla iktisadî münasebetlerde bulundular. İzmir ve Ayasluk gibi mühim ticaret merkezlerine malik olan Aydınoğulları, kuvvetli donanmalar ile Ege Denizine hâkim oldular; Menteşeoğulları Palatya = Balat, Saruhanogulları Foça gibi ticaret merkezlerine hâkim oldukları için kuvvetli birer donanma yaparak ticaretlerini himaye ettiler. Adalarla ve İtalyan ticaret şehirleriyle bu beylikler iktisadî münasebetler kurarak ticaret faikiyetini artırdılar, ve zenginleştiler.

Candaroğulları da Sinopu ve Samsunu zaptettikten sonra Karadeniz ticaretinden istifade etmek suretile kuvvetlendiler. Antalya ve Alâiyenin Mısır ve Suriye ile ticareti XIV. asırda kuvvetle devam etti. Bu iskelelerde alınan gümrük resmi, muhtelif devletlerle yapılan mukavelelere göre değişiyordu; Saruhan, Aydın, Menteşeoğulları, ticarî münasebetlerde bulundukları İtalyan şehirlerinde dahi tedavül eden sikkeler bastırdılar.

FİKİR VE SAN'AT HAYATI XII. asrın son yarısından başlayarak Anadolu'da fikir ve san'at hayatı kuvvetli bir inkişaf gösterdi; her tarafta medreseler açıldı; Bu devirdeki selçuk sultanları ilmi ve edebî yüksek tahsil görmüş insanlardı; bundan dolayı Anadolu'daki fikir ve san'at hareketlerini himaye ve teşvik ettiler; XIII. asırda Anadolu'nun siyasî ve iktisadî inkişafı, büyük şehirlerde ilim ve san'at hayatını büsbütün kuvvetlendirdi. Cengiz ordularından kaçan birçok türk âlimleri, şairleri, mutasavvıfları Anadolu'ya gelerek yerleştiler; birçok mühim eserler yazıldı; İslâm tasavvufunun ve acem edebiyatının en maruf simalarından Muhiddini Arabi, Konyalı Sadreddin, Kermanlı Evhadi, Ferganlı Sadeddin, ve bilhassa Mevlâna Celâleddini Rumi, bu devirde Anadolu'da büyük şöhret kazanmışlardı. *Mesnevi* si ve sair eserleriyle bütün islâm dünyasında haklı bir şöhret kazanan Mevlâna Celâleddin, halis bir Türk olmakla beraber, eserlerini o zamanın modasına göre farisî yazıyordu; onun türkçe şiirleri pek azdır. Devlet işlerinde bile arapça ve acemcenin resmî dil olarak kullanıldığı selçuk dev-

rinde, Anadolu Selçuklarına ait tarihî eserler de acemce yazılıyordu. XIII. asırda Anadolu Türklerinin vücuda getirdikleri fikir ve san'at mahsullerinin arap ve acem dillerile yazılmış olduğuna bakarak bu devrin fikrî faaliyeti hakkında yanlış hükümler vermemelidir, Bu devirde Anadolu'da yetişen türk âlim ve filozofları serbest ve geniş düşüncelerile temeyyüz etmişlerdir. Anadolu'nun büyük merkezlerindeki bu fikir ve san'at cereyanları, XIV. asırda da kuvvetle devam etmiş, ve Anadolu'nun yerli beylikleri tarafından daima himaye görmüştür.

TÜRK LİSAN VE EDEBİYATI

İlk selçuk istilâsından itibaren Anadolu Türkleri arasında zengin bir halk edebiyatının mevcut olduğu tabiidir. Anadolu fütuhâtı ve Danişment Gazinin kahramanlıkları, Türkler arasında *Battal Gazi* ve Danişment Gazi hikâyelerinin yayılmasına sebep oldu. *Ozan* denilen oğuz halk şairleri ellerinde kobuzlarla bu kahramanlık destanlarını halk içtimalarında, ordularda terennüm ediyorlardı. Türk halkı arasında tasavvuf cereyanı kuvvetlendikten sora, birtakım derviş şairler, sair halk şiirleri tarzında ilâhiler, dinî ve sofiyane şiirler yazmağa başladılar. İslâm an'anelerinin tesiri altında Hamza, Ali, Ebumüslim gibi kahramanlara ve Peygamberin hayatına ve menkıbelerine dair manzum ve mensur destanlar, hikâyeler de yazılmağa başlandı. Bu türlü eserler her yerde zevkle okunuyordu. Harzem ve Maverâünnehir Türkleri arasında millî kahraman olarak hatırası asırlarca yaşayan Ebumüslimin menkıbeleri, öyle görünüyor ki Anadolu'ya gelen Oğuzlar arasında da ehemmiyetini kaybetmemişti. Fakat bu halk hikâyeleri arasında en çok sevilenler Türk - Bizans mücadelelerini canlandıran Battal Gazi ve Danişment Gazi destanlarıdır. Bunlar Selçuk Saraylarında da zevkle okunmakta idi.

XIV. asırda, saraylarında acem kültürüne fazla mevki veren Selçuk Devleti yerine Anadolu'nun muhtelif yerlerinde müstakil beyliklerin kurulması, türk diline büyük bir ehemmiyet verdirdi. Yine Türklerin arap ve acem dillerinde yazmış oldukları eserlerden yüzlercesi türkçeye tercüme olundu. Anadolu'da birçok kıymetli türk şairleri yetişti. Münevver sınıflar arasında da acem edebiyatı yerine türk edebiyatı moda olmağa başladı. XIII - XIV. asırlarda yetişen bu şairler arasında, son Selçuk Hükümdarının kasidedcisi *Hoca Dehhanî*, Kırşehirli *Şeyh Gülşehri*, *Âşık Paşa*, *Hoca Mes'ut*, *Şeyh-*

oğlu Nesimi, Ahmedi büyük şöhret kazanmışlardır. Yunus Emre de halk şiirlerinden farksız ilâhilerile Anadolu halkının hatırasında asırlarca yaşamıştır. Bunlar ve daha bu gibi san'at-kârlar, muharrirler sayesinde türkçe XIV. asır sonunda Anadolu'da yabancı dillerin hakimliğine nihayet vermiştir.

GÜZEL SAN'ATLER Anadolu Türk Devletleri, hâkim oldukları büyük merkezlerde camiler, medreseler, türbeler, hanlar, hamamlar, kaleler yaptırarak memleketi muazzam san'at abideleriyle süslediler. Konya, Kayseri, Sivas, Divriği, Niğde, Erzurum gibi büyük merkezlerde ve sair küçük Anadolu şehirlerinde muhtelif Anadolu Türk Devletlerine mensup hükümdarlar ve rical tarafından yaptırılan bu abideler, asırların tahribatına rağmen hâlâ haşmetle göze çarpar (*Res. 78-86*). Anadolu türk san'atının XII. asırda başlayan bu inkişafı XIII. asırda Anadolu'nun siyasî ve medenî terakkisile mütenasip olarak en yüksek san'at eserlerini meydana getirdi. Bu inkişaf İlhanlıların hakimiyeti zamanında devam ettiği gibi, XIV. asırda Anadolu beyliklerinden bazıları da muazzam abideler vücuda getirdiler; ve selçuk devri türk san'atini devam ettirdiler: Selçuk Saltanatının varisleri arasında en kuvvetlisi olan Karamanoğulları, sora Aydınoğulları, Menteşeoğulları muazzam mimarî abideleri bırakmışlardır. Bütün bu Anadolu türk abideleri, Ortaasyada, Horasanda, İranda, Mezopotamyada mevcut türk mimarî eserlerindeki umumî vasıfları gösterir; tezyinî motifler arasında hendesi ve nebatî şekillerden başka canlı şekiller (hayvan ve insan şekilleri) de mevcuttur (*Res. 87,88,94*). Anadolu Selçukları zamanında, islâm taassubunun menetmiş olmasına rağmen, böyle canlı şekillere, hatta kabartma ve oyma olarak insan resimlerine ve ayrıca bazı heykellere tesadüf olunması, Anadolu Türklerinin taassup hislerinden ve dar düşüncelerden nekadar uzak olduğunu gösterir. Bu devirlere ait birçok mezartaşları, lâhitler, tahta oymaları, (*Res. 89-91*) demir ve bakır işleri, çiniler, halılar, kumaşlar, işlemeler (*Res. 92,93,95*), Anadolu Türklerinde bedîi hissin, san'at duygusunun nekadar yüksek olduğunu anlatmaktadır. Anadolu Türkleri, hayatın en basit ihtiyaçlarını temin edecek basit eşyayı bile yüksek bir san'at eseri haline getirecek kadar yüksek bir medeniyete sahiptiler. Her halde, Ortazaman Anadolu san'ati, türk san'ati tarihinin çok parlak devirlerinden birini teşkil etmektedir.

XXIX

ORTAZAMANDA HİNT ALEMİ

SAKA-HİNT VE KUŞ- Milâttan evel I. asırda Sakaların Afganis-
HANLAR İMPARA- tan, *Pencap, Raçputana* ve *Gurcara* yı ihtiva
TORLUKLARININ etmek üzere kurdukları imparatorluk bir
PARÇALANMASI asır devam etmişti. Kuşhanlar idaresinde
Yueçilerin Hindistanı istilâ ve *Gandara* ve
Pençabı zaptetmeleri (M. S. 50) Saka İmparatorluğunu par-
çaladı. Kuşhanlar, Fergana, Soğut, Baktriyan, Afganistan ve
Pencap kıt'asını ihtiva etmek üzere büyük bir Türk İmpara-
torluğu kurdular.

Saka (İskit) İmparatorluğunun parçalanmasından sora,
Sakaların Hindistandaki hakimiyeti nihayet bulmuş değildi.
Suraştra ve *Maharaştra* mintakalarındaki Sakalar, İmparator-
luklarının zevalinden sora da, iki kırallık halinde hakimiyet-
lerini daha uzun müddet devam ettirdiler.

Suraştra ve *Malva* Sakalarının kırallarına (*Res. 96*) büyük
Satrap manasına *Kşatrapa* denirdi. Merkezleri *Ucayini* idi. Bu
Türk sülâleden *Rudraman* kayalar üzerine kitabeler yazdırmış-
tır. Daha cenupta Maharaştra kıt'asında yine Sakalardan *Kşa-*
harata sülâlesi hâkimdi. Bu Saka Kırallıklarının her ikisi de
Kuşhanlar dan *Kanişka* ya tâbidi.

Yueçiler, milâdî V. asra kadar, Baktriyan, Afganistan,
Gandara ve Pencapın bazı kısımlarında hâkimdiler. V.
asrın başında Kuşhanlar İmparatorluğu cenuptan ve şimalden
vukubulan taarruzlarla sarsıldı ve parçalandı. Cenupta Hin-
distanda *Morya* İmparatorluğunu ihya ederek gittikçe kuv-
vetleşen Hintli *Gupta* imparatorlarından *Çandragupta* II.
(380-415) Kuşhanlara tâbi yukarda ismi geçen Saka Krallık-
larını (*Kşatrapa* ve *Kşaharata*) zabıt ve ilhak etti. Baktriyanda

hükûmet süren Kuşhanlardan *Kidara* (425) dahi Akhunların taarruzile ülkesini kaybederek Gandaraya çekildi. Hunlar, burasını da alınca Kuşhanlar, dağlık *Gilgit* havalisine sığındılar.

Akhunların VI. asır ortalarında mağlûbiyetinden ve Hindistandan çekilmelerinden sora iltica ettikleri yerlerden çıkan Kuşhanlar, Gandara mıntakasının bir kısmını tekrar elde ettiler Ve IX. asra kadar burada hâkim oldular.

GUPTA İMPARATORLUĞU

Morya İmparatorluğundan sora *Magadha* kıtası milâttan sora ilk üç asır zarfında eheimiyetli bir rol oynamadı. Fakat, 318-535 tarihlerinde bu mıntakada hüküm süren Gupta sülâlesi, Morya İmparatorluğunu ihya etti.

Bu yeni Hint İmparatorluğu, ilk hükümdar zamanında bütün Ganj vadisine hâkim olmuş ve IV. asır nihayetlerine doğru da ikinci Hükümdar, Dekkan kavimlerini vergiye bağlamıştır. Bununla beraber Gupta Devleti, İndus havzasına hâkim olamamıştır.

Gupta İmparatorluğu aşağıda görüleceği üzere Akhunların istilâsile yıkılmıştır.

Morya İmparatorluğunu ihya eden Guptalar zamanı, Hint medeniyetinin en parlak devridir. Edebiyat, mimarî, resim, ilim ve san'atte pek kıymetli eserler meydana geldi. Brahmanlığın, en meşhur dua kitabı (*Brahmasûtra*) ve dram ve komedi sahasında ölmez eserler bu devirde yazılmıştır. Arap rakamları denilen bugün kullandığımız rakamlar da bu devirde Hindistanda icat olundu. Ve Türkler vasıtasile *Harzemli Musa* nın lâtinceye tercüme edilen bir eseri ile garba yayıldı. Bilhassa şehirlerde hindu cemaati çok inceldi. Fakat ahlâk ta düştü; Gupta devrinin sonlarında hint hayatı Romanın İmparatorluk ve Venediğin XVIII. asırdaki sefahet ve ahlâksızlıklarile mukayese olunabilir.

HİNDİSTANDA AKHUNLAR FAKİMİ-YETİ

Akhunlar, garba doğru muhaceretlerinde evvelâ Soğut (385-420) ve daha sora Baktriyanı (425) işgal ve buralarda yerleştiler. İrana yaptıkları taarruz Sasanilerden Behramgurun mukavemetile akim kaldı (428). Bir müddet sora Pençap üzerine vukubulan tazyikleri de Guptalardan *Skan Dagupta* nın müdafaasile bir semere vermedi (455). Akhun-

lar, bu muvaffakiyetsizlikler üzerine Baktriyanda kalmağa mecbur oldular. Merkezleri *Bamiyan (Badgis)* idi. Baktriyana vukubulan bu Akhun taarruzunda, orada hüküm süren son Kuşhanlar da evvelâ Gandaraya, daha sora Gilgit mıntakasına iltica ettiler.

Akhunların ikinci bir taarruzu (484) ile Sasanilerden *Firuz*, Belh şarkında mağlûp edildi. İran mukavemeti bu suretle kırıldıktan sora hint istilâsına bir mâni kalmamıştı.

Akhun Kırallı *Toraman* (502 de vefat etmiştir), daha sora oğlu *Mihirakula* (502-542) Kişmir dahil olmak üzere bütün bütün İndüs havzasını zaptettiler. Merkezleri bidayette Pencapta *Sakala* da idi. Akhunlar, Pencapta yerleştikten sora istilâlarını daha cenuba, Malvaya kadar uzattılar (500). Bu taarruzlar Gupta Devletini yıktı. Bundan sora da Guptalar hükûmet sürmekte devam ettiler, fakat menşeleri olan Magadada gittikçe ehemmiyetleri azalan vilâyet beyleri derekesine kadar düştüler. Akhunların bu istilâlarından budist mabetleri ziyade müteessir oldu. Mihirakula zamanında cenuba yaptıkları diğer bir seferde (528) *Multan* civarında Ucayini Racası *Yaşadharman* ile vukubulan muharebede Akhunlar mağlûp oldular. Bu muvaffakiyetsizlik üzerine Pençapı ve daha cenuplarını kaybeden Akhunlar rubu asır kadar daha *Kişmir* de hakimiyetlerini muhafaza ettiler. Diğer cihetten Soğut kıt'asını da Tukyuların ve Sasanilerin taarruzile terke mecbur oldular (566).

RAÇPUTLAR

Hunlarla birlikte hint istilâsına yine türk ırkından *Gurcara* kabilesi de iştirak etmişti. Bunlar, hun hakimiyetinin Hindistanda zevalinden sora Hindu cemaatine, asılzadeler sınıfı olan *Kşatriya* olarak girdiler. Bu asılzadelere *Raçputlar* yani Beyoğulları ve yaşadıkları mıntakaya *Raçputana* ismi verildi. Gurcaralar kısmen daha cenupta *Katiyavar* Yarımadasına da yer eştiler. Burası, kendilerine nispetle Gucarat ismini aldı.

İlerde görüleceği üzere ilk müslüman türk istilâsına en ziyade karşı koyan Raçputlardı. Babürle başlayan büyük Hint-Türk İmparatorluğu (1526-1857) devrinde ise Türk imparatorları Raçputlarla eyi geçinmek yolunu tercih etmişlerdir.

GUPTA İMPARA- Gupta hükümdarları, İmparatorluğun teşek-
TORLUĞUNUN PAR- külünden sora zabıt ve ilhak ettikleri mem-
ÇALANMASI; RAÇ- leketlerin küçük prens ailelerini tâbi olarak
PUTLAR FEODALİ- hakimiyetleri altında bırakmışlardı. İmpara-
TESİ (HARİTA 37) torluk, hun istilâsı tesirile parçalandıktan
 sora (530) bu küçük devletler, prenslikler tekrar meydana
 çıktı. Bunlardan hun istilâsına karşı en çok mukavemet
 gösterenler, diğerleri arasında temayüz etti. Bunlar Ucayini
 Racalığı, Gucaratta *Valaphiler* (570-760) ve bugünkü Delhi-
 nin şimalinde küçük *Tanesvar* Racalığı idi.

606 da tahta geçen Tanesvar Racası *Harşavardhana* Ben-
 gale kadar bütün Ganj vadisini zaptetti, ve payitahtını *Ka-
 noç* a nakletti (613). Fakat *Harşalar*ın, Gupta kudret ve aza-
 metini iade gayretleri akim kaldı. Tâbi prenslikler, merbuti-
 yetlerini gittikçe gevşettiler. 647 de Harşanın vefatı zahiri
 vahdet te kalmadı. Hindistanda karışıklık ve parçalanma ile
 ifade olunabilen bir devir başladı. İrtibatsız birçok küçük
 devletler, prenslikler meydana çıktı. Bunlar mütemadiyen
 birbirleriyle mücadele ediyor ve hepsi de diğerleri üzerinde
 tefevvuk (Hegemonya) elde etmeğe çalışıyorlardı. Valaphi-
 lerin yerini 770 te Raçputlardan *Çalukya* lar aldı.

Harşadan sora Bengalede hakimiyet, Budist *Palalara*
 (750-1060) ve bunlardan da Brahman *Senalara* (1060-1202)
 geçti. Müslüman Türkler Bingaleyi Senalar zamanında zap-
 tetti (1202).

Şimalî Hindistan, Harşa hakimiyetinden sora Raçput
 denilen Türk beylerinin hakimiyetine geçti. Bu hakimiyet
 müslüman Türklerin istilâ ve yerleşmelerine kadar devam
 etti. O vakit şimalî Hindistana hâkim olan bellibaşlı Raçput
 Beylikleri şunlardır :

<i>Pariharalar</i>	<i>Kanoç</i> ta
<i>Tomaralar</i>	<i>Delhi</i> de
<i>Çohanlar</i>	<i>Acmir</i> de
<i>Paramaralar</i>	<i>Malva</i> da
<i>Çandelalar</i>	<i>Kalincar</i> da

Çohanlar, Delhiyi de alarak bir Delhi-Acmir Devleti yap-
 tılar (XI. asır). Gazne Türklerinin istilâsı bunların zamanında
 vukubulmuştur. Türk istilâsı esnasında Acmir ve Kanoç
 Raçputları da birbirleriyle muharebeden geridurmuyorlardı.

**ORTAZAMANLAR-
DA DEKKAN**

VI. asırda Raçputlardan Çalukyalar Mahrat kabilelerini birleştirerek merkezi Badamide olmak üzere bütün Dekkan kıt'asını muhtevi kuvvetli bir kiralık kurdular. Maharaştra mintakası halkına Mahrat yahut Marat denir, bunların esası Dravittir. Sakalarla ve Hunlarla beraber gelen türk kabileleriyle karışmışlardır.

Çalukya ülkesinde VIII. asra kadar buda dini pek ziyade münteşir idi. Acantada meşhur yeraltı mabedinin freskleri (duvar resimleri) bunların devrine aittir (*Res. 97*). Çalukyaların Dekkandaki hakimiyeti iki asır kadar Mahrat bir sülâle olan Raştrakutaların eline geçmişti. *Çalukyalar* hakimiyetlerini, bu fasıladan sora istirdat etmişler ve XII. asır nihayetinde kadar iktidar mevkiinde kalmışlardır. Bu asır nihayetinde yerlerini tâbi prenslerden *Yadava* lar aldılar.

Daha cenupta, *Tanjor* etrafında *Çola* ve *Madura* mintakasında *Pandya* namında iki *Tamul* (Dravit şubelerindendir) Devleti vardı. Çolaların şimalinde sahil mintakasına sahip olan, İskit ırkından *Pallavalalar* VI. asırda komşularını tabiiyetlerine aldılar. Çolalar da X. ve XI. asırlarda *Komorin* burnundan Ganj mansıplarına kadar hâkim oldular.

Dekkan kıt'asında Dravit kavimleri hâkimdi.

Bugünkü Haydarabat mintakası Dravitlerin *Telugu* ve daha cenupları Tamul ve *Kanara* şubelerine mensuptur.

Müslüman türk istilâsı bütün bu devletleri XIII. ve XIV. asırlarda biribirini müteakıp ortadan kaldırdı. Fakat bu devletlerin yerini tutan *Vicayanagar* ismindeki Dravit Devleti iki asır müslüman türk taarruzlarına mukavemet etti. Vicayanagara kalesi ancak XVI. asrın ortalarında Türkler tarafından zaptedilebildi.

XXX

MÜSLÜMAN TÜRKLER İDARESİN- DE HİNT

**MÜSLÜMAN TÜRK-
LER DEVRİ
1001 - 1857**

Harşanın vefatından sora, sayısız zayıf devletler elinde kalan, vahdetsiz fakat zengin Hint memleketi, evvelâ Arapların ve Afganistanda, İnci ve Öküz ırmakları havzalarında kurulup gittikçe kuvvetleşen müslüman Türk devletlerinin dikkatini çekmekten hâli kalamazdı.

Halife Velit zamanında, *Mehmet bin Kâsım*, Hindistana bir sefer (712) yaptı. Fakat bu arap istilâsı İndüste mevziî muvaffakiyetler elde etmekten başka bir netice vermedi. Müslümanlık bu arap istilâsile Hindistanda yayılamadı.

Tarihtenevelki devirlerde ve tarih zamanlarında Ortaasyada ve Afganistanda kuvvetli reisler idaresinde fütuhât arıyan muhtelif Türk kavimleri kolaylıkla *Kâbil* vadisi yolu ile Hindistana girmişler ve asırlarca süren devletler kurmuşlardı. Bilhassa İran yaylâsının şark taraflarında kurulan müslüman Türk devletlerinin de Hindistanı istilâları kadar tabiî bir şey olamazdı. Müslüman türk istilâsı, Gaznelilerden Sevük Tekin ile başlar. Pencap kıtasından başlayarak tedricen bütün Hindistanı kaplıyan türk hakimiyeti, bu memleketin hayat ve mukadderatı üzerinde birinci derecede müessir olmuştur.

Hintte müslüman türk hakimiyeti, 1001 den 1857 ye kadar yani hemen sekiz buçuk asır kadar sürer. Bu devri, mahiyeti itibarile üçe ayırmak muvafık olur:

- 1 -- İstilâ, teessüs ve mücadele devri.
1001 — 1526
- 2 - İstikrar ve şevket devri.
1526 — 1707
- 3 — İnhitat, Hindu aksülâmeli ve Avrupalıların,
bilhassa İngilizlerin istilâsı devri.
1707 — 1857

İSTİLÂ, TEESSÜS VE MÜCADELE DEVRİ: 1001 — 1256 Bu devir, istilâ muharebeleri, Müslüman Hindu mücadelesi ile doludur. Muhtelif sülâleler hükûmet ve idarede biribirini takip etmiştir.

Bu devirde Hindistanda kurulan Türk Devletinde biribirini takip eden sülâleler şunlardır (*Harita. 38*):

Gazneliler	1001 - 1186
Gorlular	1186 - 1206
Kölemenler denilen Türk ümera sülâlesi	1206 - 1290
Kılciler	1290 - 1320
Tuğluklar	1320 - 1398
Timurlengin istilâsından	(1398 - 1399) sora ikinci defa
Tuğluklar	1399 - 1413
Seyyitler	1414 - 1451
Lodiler	1451 - 1526

GAZNELİLER DEVRİ Hindistanda müslüman türk hakimiyetini kuranlar, Gazne Türkleridir. Bu sülâleden olan Sevük Tekin, İndüse kadar Kâbil vadisini zaptederek Hint yolunu açtı. Putyikan şöhretini alan Gazneli Mahmut (998-1030) ise Afganistandan Hindistana on yedi sefer yaptı. Şimalî Hindistana hâkim olan Raçputların ordusu hareket ve manevra kabiliyetinden mahrumdu. Gazneli Mahmudun ordusu ise en çok süvariden mürekkep olduğu için Raçput orduları toplanamadan ayrı ayrı mağlûp oluyorlardı.

Mahmut, bu seferlerde biribirini müteakıp muhtelif race-ları mağlûp ederek Ganj vadisinin orta kısmında *Kalincar* ve Gucarat Yarımadası sahillerinde *Somnat* mevkiine kadar ilerledi.

İndüs havzası ve Pençap (merkezî Lâhor) Gaznelilerin Devletine ilhak olundu (1025).

Gaznelilerin Hindistandaki istilâlarının neticeleri büyük-

tü. Bu istilâ hareketile Şimalî Hindistandaki racalar zayıflamış ve birçok ganaim alınmış ve müstakbel fütuhât için zemin hazırlanmıştı. Bu ganaimle, Gazne şehri mühim bir müslüman Türk merkezi oldu. Mahmudun sarayında çalışan âlim ve şairler arasında Harzemli *Elbiruni* isimli bir Türkün o vakit Hindistan hakkında yaptığı tetkikler ve yazdığı kitaplar garp âlimlerince muhtelif lisanlara tercüme olunmuş ve ancak bu vasıta ile o vakitki Hint ahvali öğrenilebilmiştir. Elbiruni, bütün garbın ilk hakikî âlimi sayılmaktadır. Hint felsefe ve tefekkürünü ve Hint dünyasını hakikî çehresile bütün dünyaya tanıtan Elbiruni olmuştur.

Elbiruni, Hintlileri, dünyanın diğer milletleriyle temas etmedikleri ve haricî âlemi bilmedikleri, barbar addettikleri diğer insanlarla münasebette bulunmadıkları için şiddetle muaheze eder.

Elbiruni X. asırda Hindistan ahvalini şu suretle tasvir etmektedir:

“Memleket birçok devletlere ayrılmıştı. Bunlar ekseriya birbirleriyle muharebe ederlerdi. Başlıca devletler, Kişmir, Sint, Malva ve Kanoç idi. Kastlar ve Kastlar arasında farklar vardı. Ebeveyn, küçük yaşta çocuklarını evlendirirler; yalnız koca tarafı, karısına bir hediye verirdi. Kocasını ölen kadın ebedî olarak dul kalmağa mahkûmdu. Halk, birçok ilâhlara tapardı..

Hintlilerin örf ve âdetleri fazilet ve eyiliğe müstenit idi. Herkes kanun nazarında müsavi değildi. Brahmanlar (din rüesasını) idam cezasına çarpılamazdı. Bir cürüm işliyen brahman oruç tutmak, ibadet etmek ve hayır işlemekle cezasını çekirdi. Hırsızlık, çalınan malın kıymetine göre cezalandırılırdı; bazan hırsızın bir uzvu kesilirdi. Kırıl, ziraat hasılatının altıda birini alırdı. San'atkârlar, tüccarlar, varidatlarına göre vergi verirlerdi. Brahmanlar her türlü vergiden muaf idiler. Heryerde tasvirlerle tapılırdı, memlekette sayısız mabet vardı. Dul kadınların tekrar evlenmesi memnudu. Kadınların, kendilerini ölen kocalarıyla birlikte yakmaları âdetti....”

GORLULAR DEVRİ Gaznelilere halef olan Gorgular [1] sülâlesi zamanında Gorlu *Muizzüddin* Delhi şimalinde Panipat ovasında Acmir-Kanoç Racasına karşı kazandığı

[1] Gor, Herat ile Gazne arasındaki dağlık mıntakadır. Buralarda yaşayan Türklere, mıntakalarına nispetle Gorgular denir. Gorgular, XI. asrın bidayetine kadar islâmiyeti kabul etmemişlerdi.

zafer (1191) Türklere Delhiyi (1193) ve bütün şimalî Hindistanı kazandırdı. Gorlu Muizzüddin Delhinin zaptından sora payitahtı olan Gazneye dönmüş ve seferin devam ettirilmesini ordu kumandanlarına bırakmıştı.

Bahtiyaroğlu Mehmet kumandasındaki ordu *Assam* ve Tibete kadar bütün Ganj vadisini ve Bingaleyi zaptetti. Diğer bir ordu da *Ay Bey* kumandasında Ganj cenubunu aldı. Kutbeddin Ay Bey on üç sene Hindistan Ummî Valiliğini yaptı.

İLK HİNT MÜSLÜMAN TÜRK İMPARATORLUĞU Sultan Muizzüddinin evlâdı yoktu; 1206 da ölünce Ay Bey zaten idare etmekte olduğu Hindistanda istiklâlini ilân etti. Bu suretle merkezi Delhi olmak üzere ilk müslüman

Türk-Hint İmparatorluğu kurulmuş oldu. Gazneliler ve Gorlular zamanında Hindistanda fetholunan ülkeler Afganistandaki merkezi devlete tâbi bir vilâyet halinde idare olunurdu. İlk Delhi Türk Sultanı Ay Bey, oğlunu veliaht yapmadı; saltanat, ordunun en muktedir kumandanına geçecekti. Bunun için Ay Beyle başlayan ve bir asır kadar süren bu Türk ümera hakimiyetine *Memlûkler Sülâlesi* derler.

Türk Ümera Sülâlesi devrinde devletin ülkesi *Vindhiya* dağlarına dayanmıştı. Bu sülâlenin en mühim hükümdarı *İltutmuş* tur. Bu sülâle arasında İltutmuşun kızı Raziye de üç buçuk sene muvaffakiyetle tahtı işgal etmiştir.

Son Memlûk Hükümdarı *Balaban* Başvekil ve Kiral olarak yirmi sene demir elle idareyi tanzim, ziraati ıslah ve sulh ve asayîşi ve refahı temin etti.

Türk Devletini, hariç ve dahile karşı koruyan Balaban büyük bir Türk kumandanı, büyük bir devlet adamı ve büyük bir hükümdardır. Balabanın eyi idaresi sayesinde ki, Türk Devleti kendisinden sora gelen sülâle zamanında bütün Hindistanı zaptedebilmiştir.

KILCILER DEVRİ Ümera sülâlesini istihlâf eden Kılıçilerden [1] *Alâeddin* (1311) Komorin burnuna kadar bütün Cenubî Hindistanı zaptetti. Cenuptaki *Çola* ve *Pandya*, *Tamul* devletleri tâbi oldular ve vergiye bağlandılar.

[1] "Halaç = Kalaç,,lar Oğuzlarla karabetleri olan eski bir Türk şubesidir; Mahmut Kâşgari 24 Oğuz boyundan ikisinin Kalaçlar olduğunu, Kalaçlar ve bunların sair Oğuz boylarından ayrıldıklarını söylüyor. Daha X. asır-

Kılçiler zamanında, Türk Devleti azamî vüs'atini bulmuştu. Müslüman Türkleri ve Hindu müslümanlar arasında ordu yahut Hindistanî dilinin (türkçe,acemce, arapça ve duap lehçesinin birleşmesinden meydana gelmiştir) vücuda gelmesi bu sıralardadır. Bununla beraber Raçputlar tamamen itaate alınmamıştır. Hintliler de sık sık isyan ediyorlardı. Devlet çok zengin olmuştu. Ahlâksızlık ve fuhuş hâkim zümreyi, hatta sarayı istilâ etti. Taht için biribirini öldürmek yüzünden de devlet zayıf düşüyordu. Bu yüzden devlet bazı vilâyetleri kaybetti. Bu karışıklıklar arasında son Kılci padişahı öldürüldü ve Tuğluklar iktidar mevkiine geçti (1321).

TUĞLUKLAR DEVRİ İlk Hükümdar *Gıyaseddini* öldürüp tahta geçen oğlu *Mehmet Tuğluk* (1320-51), ilim ve san'at seven bir hükümdar idi. Fakat devletin kudreti fevkindeki mantıksız harekâtı yüzünden Delhi (*Dehli*) Türk Devleti, onun zamanında yıkıldı: gazabını celbeden Delhi ahalisini *Devletabat* ismini alan *Davagiri*ye tehcir etti. Devletin vüs'atine göre merkezi Delhiden daha cenuba Davagiriye nakli doğru idi. Fakat Delhi halkının cebren birkaç gün içinde tehciri memlekette isyanları tevlit etmekten hâli kalmadı. Delhiyi yeniden iskân için civardan ahali getirmeğe teşebbüs etti, fakat bu kolay bir iş değildi. Memlûkler ve Tuğluklar zamanındaki Delhiden bugün hemen bir şey kalmamıştır. Enkazı bugünkü Delhinin cenubundadır. Bugünkü Delhi Timurlulardan *Şahcihan* tarafından XVII. asırda yapılmıştır.

Maddî kıymetinden ziyade devletin teminatına istinat eden bir para çıkarması da halkı memnun etmiyen diğer bir ha-

danberi bunların diğer Türklerden daha cenupta oturdukları —bugünkü Afganistanın cenubunda, Sistan ve Hintarasında — malûmdur. Bunların çok eski zamanlarda buraya gelmiş olduklarını arap coğrafyacıları söylerler. Emevî ve bilhassa Abbasilerin Türklerden teşkil ettikleri ordular da Kalaçlar mühim bir kemiyet teşkil ederlerdi. Sora Gaznelilerin, Selçukluların, Harzemşahların ordularında da bunları görüyoruz. Bugünkü İran sahasında Farsta ve Kaşkailer arasında "Kalaç," ların bakıyesi mevcut olduğu gibi, Cenubî Kafkasyada (bugünkü Azerbaycan Sovyet Cümhuriyeti) da bu ismi taşıyan bazı mevki isimlerine rasgelinir.

Kalaçlar en ziyade, Gazneliler zamanından başlayarak, Hindistandaki Türk devletlerinde çok mühim bir rol oynamışlar ve nihayet Kalaç ümerası arasından yetişen *Celâleddin Firuz Şah* (Halci) veya (Hilci) diye maruf devleti kurmuştur.

reketti. Tedavülden topladığı altın paralar yerine bakır para bastırdı. Fakat bu bakır paralar kolaylıkla taklit edildiği için büyük bir buhran çıktı ve emir gerialındı.

Bunlardan başka İran ve Çini zabıt için Tibete sefer yaptı(1337). Her iki sefer de muvaffakiyetsizlikle neticelendi. Felâket felâketi takip etti. İsyanlar tevali etti. Memleket fakirleşti, ordunun maneviyeti bozuldu.

O devirde Hindistana giden meşhur seyyah Berberistanlı *İbni Batuta* mubalâğalı olmakla beraber Tuğlukların saray hayatını ve Hintiçtimaî hayatını parlak bir surette tasvir etmiştir.

Mehmet Tuğluk Şahın vefatından sora devlet parçalandı. Bengale, Sint ve Dekkanda müstakil kırıallıklar teşekkül etti.

Bu sırada da Timurlenk, Hindistana akın ederek Delhiyi zaptetti (18 kânunuevel 1398) . Timur, 1399 senesi bida-yetlerinde birçok ganaimle Semerkande döndü.

Mahmut Şah II. nin (şubat 1412) vefatından sora Tuğluklar sülâlesi de söndü.

SEYYİTLER VE LODİLER

Tuğluklardan sora Delhide iktidar mevkiine geçen Multan valisi Şii *Devlet Han* ın kurduğu Seyyitler (1413-51) ve Pencap valisi *Beh-lül Lodi* nin Lodiler sülâlesi (1451 - 1526) zamanında devletin nüfuz ve iradesi Delhinin duvarlarını aşmıyordu.

İLK MÜSLÜMAN TÜRK HAKİMİYE- TİNİN NETİCELERİ

Beş asırdan fazla süren bu ilk müslüman Hint-Türk Devletinde muhtelif sülâleler birbirini yıkarak takip etmiş olmakla beraber bu zaman zarfında yine takdirlere lâyık yüksek eserler vücuda getirmişlerdir.

Müslümanlık, fatih Türkler vasıtasile bu devrin başlarında Hindistana girmiş ve yine Türklerin kılıcile bu kıt'ada yayılmıştır. Bugün Hindistanda yetmiş milyon müslüman bulunması sırf Türkler sayesinde. Müslüman Türklerin bir ekalliyet olarak, Hindistan gibi muarız din ve cemaatler arasında asırlarca süren devlet ve medeniyet kurmaları türk ırkının idare ve temdin kabiliyetinin en parlak misalidir.

Bugün bile eserleri me haz ve kıymet sayılan şair, tarihçi, âlim ve filozoflar (*Firdevsî, Elbiruni, İbnisina...*) bu devrin Türk padişahlarının saraylarında yetişmişlerdir. Bunlar eserlerini ekseriya, âdet olduğu üzere, acemce ve arapça yazarlardı. Nitekim bu zamanlarda Avrupada da lâtince kullanılırdı.

Gorlular ve Delhi sultanları (Ümera sülâlesi) sarayında yaşamış olan tarihçi *Fahreddîn Mubarekşah* eserinde “türkçeden daha eyi ve daha heybetli hiçbir dil yoktur. Elyevm bu lisana râğbet eski zamanlardakinden daha fazladır. Çünkü ümeranın ve sipehsalarların çoğu Türktür, herkesin muhtaç ve talip olduğu devlet ve servet ve nimet anlardadır. Asiller ve büyükler ve onların evlâtları Türklerin hizmetindedirler ve onların devleti sayesinde mes’ut ve muhteremdirler,, demekle o devirde Hindistanda türk dilinin mevki ve ehemmiyetini vazih olarak göstermektedir.

Mimarî sahasında da bu devrin Türkleri yerli hint üslûbile iran türk mimarisini mezcederek yeni bir hint türk mimarî tarzı vücuda getirdiler. Balaban, Türk ümera sülâlesinden Kutbeddin Ay Bey, İltutmuş memleketin refahını temin edecek pek mühim eserler (sulama kanalı, yol, hastane ve saire) vücuda getirmişlerdir. Eski Delhide *Kutupminar* denilen muhteşem cami ve zarif minare bu devir mimarisinin güzel nûmunelerindendir (*Res. 98-100*). İltutmuş Hindistanda muntazam bir idarenin sağlam esaslarını kurdu. İltutmuş ve Balabanın sarayları faal bir san’at ve ilim ocağı idi. Eski Delhide enkazı bugün bile görülen harabeler o zamanın serveti hakkında olduğu kadar Türk hükümdarlarının ve müslüman Türklerin san’at sevgisini ve zevkini gösterir (*Res.101*). Kılıçilerden *Alâeddin Mehmet Şah I.* Hint Devlet idaresinde ilk evel lâik bir siyaset takip etmiş ve Hinduları türk idaresine ısındırmağa çalışmıştır.

XXXI

TİMUR

Bundan 570 sene evel, bir adam dünyanın hâkimi olmak istedi. O, neye teşebbüs ettise muvaffak oldu. O adama *Timur Gürgânî* derlerdi.

Timur zamanlarında, Avrupa ile Asya hududu, takriben Venedikten geçerci. Avrupa, Asyanın bir baronlar ve esirler vilâyetinden başka bir şey değildi. Orada şehirler, köylerden ve hayat, sefaletten ibaretti.

Timur, Avrupa eşiginde görüldüğü zaman, Avrupa kırıraları, Türklerin Hakani Büyük Timura mektuplar ve sefirlerle hürmetlerini takdim ettiler.

∴

TİMURUN GENÇLİĞİ

Timur Semerkant cenubunda *Yeşilşehir* de (*Keş*), (Cengizden 110 yıl sora) dünyaya geldi (11 Mart 1336). Babası, Türk *Barlas* kabilesi Reisi *Turgay* idi; Anasının adı *Tekin Hatundur*. Aile adı *Gürgân* dır. Bunun için kendisi Timur Gürgânî diye maruftur. Bir kavgada sakatlandıktan sora kendisine *Aksak Timur* yahut *Timurlenk* denmiştir.

Gürgân ailesi, çok asil bir Türk ailesi idi; fakat Timurun babası fakir düşmüştü. O, mutaassıp hocaları, uyuşturuıcı dervişleri dinleye dinleye dünyadan elini çekti; bir medreseye çekildi, Barlas kabilesinin başında, Timurun amcası *Hacı Barlas* kaldı.

17 yaşlarında bulunan Timur, babasını ziyaret ettikçe birtakım hocalar, seyitler ve dervişlerle tanışıyordu.

Çagataydan sora halefleri, devletin idaresinde gevşekliğe vurdular, av ve eğlence ile vakit geçirmek üzere şimale çekilip orada oturdular. Yalnız zaman zaman, bir isyan bastırmak bahanesile, halkın elinde ne var ne yok soymak için cenuba inerlerdi.

Barlas kabilesinden *Kazgan* namında bir Türk Beyi Çagatay Hanlarından birinin emîri idi; Semerkantte otururdu. Hanın fena idaresine ve fena gidişine dayanamadı, isyan etti. Hanın ölümü ile biten uzun mücadeleden sora Kazgan, Semerkant ve havalisine yalnız başına hakikî sahip oldu (1346); fakat, zâhiri kollamak için, bir kurultay toplayarak Cengiz sülâlesinden, kendine tâbi olabilecek birini görünüşte Han yaptırdı. Onun namına Maverâünnehirde Kazgan hüküm sürüyordu. Barlas kabilesinin ileri gelenleri Emîr Kazganın hizmetine giriyorlardı. Timur da babasının nasihatı üzerine aynı suretle hareket etti.

Kazgan, Cengiz kanından olmayıp Timur gibi Barlaslara mensup bir Türk ailesinden idi.

Moğollara hürmeti yoktu; onların sadakatine emniyet edemiyordu. Yalnız Türk olan Timuru kendine yardım edebilecek bir adam görüyordu.

Çünkü o, Timurun bütün tanınmış kahramanlar arasında yüksek tutulduğunu farketmişti. Timur, gayet zeki ve vakur idi, fazla neşeli değildi. Timurun asıl dikkati celbeden hali bir tehlike zamanında sakin ve mülâhazalı kalışı idi. Bu, büyük iş yapabilmek kabiliyetinde olan adamlarda görülebilir.

Timurun, cismanî enerjisi de çok fazla idi. Bu sayede gecelerce uykusuzluğa ve at sırtında kalmıya dayanabiliyordu. Eyi ata biner ve eyi silâh kullanırdı.

Timurda bir şef vasıfları vardı. Ve o, kumanda etmesini seviyordu; kendine çok emniyeti vardı.

Timur, Kazgandan, kendisini dağılmış bir halde olan Barlas kabilesinin başına geçirmesini istedi.

Kazgan, Timurun henüz genç olduğunu düşünerek: "bu bir gün elbette olacaktır. Biraz beklemek lâzımdır," dedi.

Kazganın yanında, birçok beyler vardı; fakat, Timurla kimse meşgul değildi. O, kendi kendini yetiştiriyordu. Fırsat düştükçe kıymetini, cesaretini gösteriyordu. Bu suretle Kazganın muhabbet ve iltifatını kazanıyordu. Kazgan, Timura: "Sen, büyük Gürgân ailesindensin; fakat Cengizogullarından

değilsin. Senin ecdadın Cengizlerle bir mukavele yapmıştır, buna göre Cengiz ailesi han yetiştirecek, Gürgân çocukları da ordunun kumandanları olacaklar.,,

Kazgan Timuru, annesi Celayir kabilesinden olan torunu *Olçay Türkân* ile evlendirdi.

Timur, *Olçay Hatun Ağa* ile Yeşilşehirde yerleştiler.

Emir Kazgan Timuru ordusunda Binbaşı yaptı.

KAZGANIN ÖLDÜ- RÜLMESİ

Kazgan, Timurun yardımile, garp ve cenup hudutlarında yeni muvaffakiyetler kazandı.

Herat Emiri Hüseyin, Emir Kazgana mağlûp olarak Herata kapanmış ve sora Kazgana dehalet etmiş ve Semerkanda getirilmişti. Bu münasebetle Kazganın ümerası arasında bir münakaşa çıktı. Bunlar eski düşmanları olan Hüseynin öldürülerek emir servetinin onlar arasında taksimini istediler; halbuki Kazgan, Hüseyne hayatı için söz vermişti. Emirlerin ısrar ettiğini gören Kazgan, Hüseyni gizlice Timurun himayesinde Herata gönderdi; bundan münfeil olan emirlerden ikisi Kazganı öldürdüler. Bunu haber alan Timur, tam vaktinde yetişip katillerin takibine koyuldu ve onları bularak her ikisine de lâıyk oldukları cezayı verdi (1358).

KARIŞIKLIK VE TUĞLUK HANIN GELİŞİ

Kazganın yerine oğlu geçmiş ise de zalim olduğundan işler karıştı. Timur, Yeşil-şehre döndü ve yeni bir vaziyet karşısında kaldı. Türklerde âdet olduğu veçhile bir

reis öldüğü zaman onun oğlu muktedir değilse yerine geçemezdi. Kurultay toplanır, yeni bir emir intihap ederdi. Aksi takdirde iktidar mevkiine geçmek için umumî karışıklık olur ve en kuvvetli olan idareyi eline alırdı. Türklerin ata sözü şu idi. "Yalnız kılıç tutabilen el, hükümdar esasını tutabilir.,,

Kazganın oğlu olan genç hükümdar, ümeradan *Salduz* ve Timurun amcası Barlas tarafından öldürüldü; bunun üzerine Hacı Barlas ve Celayirlerin emiri Semerkanda geldiler. Ve Türklerin hükümdarlığını istedier. Diğer emirler kendi yerlerine çekilerek taraftarlarını toplamaya başlamışlardı. Tam bu sırada Timurun babası Turgay da ölmüştü. Barlas kabilesinin hemen hepsi Hacı Barlası takip etmişlerdi. Timur ancak birkaç yüz kişi ile Yeşilşehirde terkolunmuştu.

Hadiseleri dikkatle takip eden Çagataylardan *Büyük Han* yani *Tuğluk Timur*, şimalden göründü. Ölmüş bir beygire saldıran kartal gibi kuvvetli bir ordu ile geldi (1359).

TİMUR DIPLOMAT

**TİMUR, HANIN
YANINDA**

Hanın gelmesi üzerine emirler müşterek tehlike önünde çekildiler ve vaziyet aldılar. Yalnız Celayirlerin emîri, Hanın istikbaleline koştı ve ona hediyeler takdim ile inkiyadını arzetti. Çünkü bunun merkezi Hoçent idi ve arazisi şimalden gelenlerin yolu üzerinde bulunuyordu.

Hacı Barlas hiçbir karar veremiyordu; muharebe edecek yerde kabilesi ve sürüleri ile Yeşilşehirden Herata doğru cenuba çekileceğini Timura bildirdi; fakat, Timur şimalden gelen istilâcılar önünde Yeşilşehri sahipsiz bırakmak istemiyordu. Amcasına "istediğin yere git, ben Hanın huzuruna gideceğim," dedi. Timur birkaç yüz kişi ile kuvvetli moğol ordusuna karşı mukavemet etmenin affolunmaz bir akılsızlık olacağını takdir ediyordu. Maamafih, birtakım hazırlıklara koyuldu. Ötedenberi tanıdığı hoca ve dervişlerle gizli müzakereler yaptı. Bu sırada Hanın süvarileri Yeşilşehre geldiler; Timur onlarla anlaşarak bol bol ikramlarda bulundu ve hediyeler de verdi; onlara Hanın yanına gitmek istediğini söyledi, ve bir kısım süvariler ile hareket etti. Semerkant önünde Hanın ordusuna vâsıl oldu. Tuğluk Hana kendini takdim etti ve eyi kabul olundu. Tuğluk, Timuru malûmatlı bir adam gördüğünden sureti hareketi hakkında onunla istişare etti; çünkü *Almalık* taraflarında da karışıklık başlamıştı. Timur, ona avdet etmesini tavsiye etti ve dedi ki; "orada yalnız bir düşman bulacaksın, burada ise iki; biri önünde, biri arkada.,"

Han arkasındaki asileri, cezalandırmak için geriye döndü.

TİMUR TUMEN BEYİ

Han dönmeden evel Timuru Tümen Beyi (10,000 kişinin başı) yaptı. Ferman ve mühür verdi. Bu suretle Timur, Hanın tasdikile kabilesinin başına geçti.

**TİMURA SUİKAST
TEŞEBBÜSÜ VE
ANARŞİ**

Tehlike geçince emirler tekrar mücadeleye başladılar. Bu hal, üç sene devam etti. Hacı Barlas ve Celayir reisi yeniden anlaşılabilir; ve Timuru katlederek ortadan kaldırmaya karar verdiler. Timuru, çadırlarına davet ettiler; fakat Timur vaziyeti sezdi, bir suretle oradan sıyrılıp kaçtı.

Bundan sora amcası Hacı Barlasla muharebe etti ve onu mağlûben kaçırdı; fakat ertesi gün tekmil adamları kendisini terkettiğinden yalnız kaldı.

TİMURUN HÜSEYİNİN YANINA GİTMESİ

Timur karısı Olcay Türkân Ağanın kardeşi yani kayınbiraderi *Emîr Hüseyin*in yanına gitti. Emîr Hüseyin kabilelerle Kâbil mıntakasında bulunuyordu. Aralarında ittifak yaptılar. Tuğluğa isyan eden kabileler arasında Tuğluk tekrar görününceye kadar dahilî muharebe devam etti.

TUĞLUK HANIN İCRAATI

Asi beyler üzerine tekrar gelen Tuğluk bu defa daha ciddi oldu; Celayirlerin Emîri Bayazıdı derhal idam ettirdi. Hacı Barlas cunba kaçarken soyguncular tarafından öldürüldü. Han askerlerine karşı durmıya kalkışan Emîr Hüseyin hayatını kurtarmak için kaçmıya mecbur oldu; Timur, Yeşilşehirde metinane kaldı. Tuğluk Han, bu muzafferiyetlerden sora oğlu *İlyas*ı memleketin idaresine memur etti. Mağlûpların itaatini temin için yanında Jeneral *Bikiük* ü [Beycik = Küçük Bey] bıraktı. Tuğluk, Timurun ilk fırsatta istiklâl kalkacağından şüphelenerek onu, bu iki Moğol Beyinin idaresi altında olarak Semerkant emîri nasbetti. Buna kızan Timur, bu emîrliği kabul etmedi, kumandanlık ile iktifa etti; fakat Yeşilşehirde teşkilâtını daha iyi yapmıya koyuldu.

TİMURUN İSYANI Moğol jenerali Semerkandı soymıya başladı; vali İlyas ta yağmadan hoşlanıyordu. Bu fena hareketleri ihbar için Timur, Hana adam gönderdi, netice çıkmadı.

Timur Semerkandın kız çocuklarını Moğolların esir olarak sattıklarını işittiğinden, adamlarını topladı, şimale yürüdü, müteaddit esirleri zorla kurtardı.

Hana Timurun bu hareketini isyan mahiyetinde bildirdiler. Tuğluk, onun idamını emretti; Timur haberdar oldu. Memleketinin harap edilmesinden kalbi kan ağlıyan Timur, daha fazla politikaya tahammül edemedi ve maksadı kazanmak için atını mahmuzladı.

Bu, mes'ut bir karar oldu; açıktan açığa hareket, onu hoca ve dervişlerle yaptığı gizli tertibattan daha iyi muvafak etti.

TİMURUN İSYAN HAYATI

İLK MÜŞKÜLLER Timur isyan etmiye mecbur olduktan sora karısı Olcay ve 25 atlı ile karısının kardeşi Emîr Hüseyini bulmak üzere hareket etti. O da, hali firarda bulunuyordu. Buluştuktan sora hep birlikte Hiveye gittiler; kuvvetleri 60 süvari oldu. Hive valisi onları soymak ve Moğollara satmak hevesine düştü. Timur, bunu hissetti ve derhal cenuptaki çöle, Türkmenler içine kaçtılar. Hive valisi bizzat süvarileri ile takibe koyuldu. Timur ve Hüseyin kuvvetlerinin nispetsiz derece azlığına rağmen takip edenlerle bir tepenin üzerinde vuruşmaya mecbur oldular; çok zayıat verdiler, nihayet gece karanlığından istifade ederek kaçtılar. Bundan sora tanınmamak için Timur ve Hüseyin tekrar birleşmek üzere birbirlerinden ayrılmıya karar verdiler.

Timurun yanında karısı ve bir adamla yalnız bir binek beygiri kalmıştı. Ona karısını bindirdi, kendisi ve arkadaşı yaya olarak yürüdüler; bir türkmen aşiretine tesadüf ettiler; orada eyi olarak kabul olundular. Oradan tedarik ettikleri yiyecek ve hayvanlarla Horasan istikametinde yola çıktılar; Emîr Hüseyinle birleştiler; yolda birtakım aşiret efradı tarafından yakalandılar; *Mahanda* 62 gün bir ahırda hapsedildikten sora kurtulabildiler. *Ali Bey* ismindeki bu aşiret beyi kendisine yalnız bir deve ve bir de beygir vermiş ve mütebaki eşyalarını zaptetmişti. Bundan sora Timur tekrar birleşmek üzere Hüseyinden ayrıldı.

TİMURUN SEMERKANT ŞEHRİNE GİZLİ GİRİŞİ Timurun Hüseyin ile birleşeceği yer *Kandehar* civarında idi. Timur onunla birleşmeden evel bir defa Semerkant civarına uğramak istedi ve o tarafa döndü. Amu ırmağına geldiğinde *Keşte* dostlarından bir reisin oturduğu yerde 15 adam ve o kadar beygir buldu. Ondan sora Semerkant doğru yürüdü. Karısını civarda bir yerde bıraktıktan sora bir gece adamlarile beraber gizlice şehre girdi. Orada hemşiresinin yanında kırk sekiz gün kaldı. Geceleri dostlarının evlerinde gizli toplanmalar yaparak, onları kıyama teşvik etti; henüz bir şey yapmaya imkân olmadığını anladı; çünkü, Moğollar memleketi kuvvetle ellerinde tutuyorlardı.

**TİMUR
KANDEHARDA**

Timurun Semerkant şehrinde olduğunu Moğollar anladılar. Bunu haber alan Timur derhal geceleyin kaçtı. Timurun bu defa yanında serseri ve soyguncu Türkmenlerden mürekkep bir küçük kuvvet vardı. Bunlarla beraber Yeşilşehir civarında bir yere geldi ve orada kondu. Barlas kabilesinin bazı reislerle görüştü, onları isyana teşvik etti. Ondan sora Hüseyini bulmak üzere cenuba, Afganistana yürüdü. Hindukuş dağlarını geçti, Kâbil civarından dolaşarak Kandehara gitti. Orada kendisini bekliyen Hüseyini buldu. Onun da orada, etrafında Timurunkinden fazla kuvvet toplanmıştı. Bir kış beraber orada kaldılar.

**TİMURUN TOPAL
OLUŞU**

Kandeharın garbında (Seistan = Secistan) kıtasında bir isyan olmuş ve orasının emîri birçok kalelerini kaybetmişti. Timur ve Hüseyne müracaat ederek mükâfat mukabilinde muavenet istedi, kabul ettiler. Timur ve Hüseyin asilerden kalelerin çoğunu aldılar. Fakat Hüseyin, köyleri soyarak oralara kendi adamlarını oturttuğundan işi bozdu. Bu defa Seistanlılar bir gece Timur ve Hüseyin ordugâhını bastılar. Timur onları hernekadar mağlûp ettise de kendisinin de bir kolu, bir bacağı sakatlandı. Bundan sora Hüseyin tekrar buluşmak üzere ayrıldı; Timur yaralarının tedavisi için oralarda çadırdaki kalmıya mecbur oldu. Timur ondan sora topal kaldı.

İLK MUVAFFAKİYET**TAŞKÖPRÜ HARBI**

Timurla tekrar birleşen Hüseyin, onun nâsihatini dinlemiyerek Moğolların en yakın bir ordusile muharebeye tutuştu, fena halde mağlûp oldu ve askerleri dağıldı. Bunun üzerine Timur Hüseyinin askerlerini toplamak ve yeni taraftarlar bulmak üzere faaliyete geçmeye mecbur oldu. Amu (Ceyhun) ırmağı kenarlarına geldi. Orada kondu. Birçok günler kaldı, sabırsızlıktan uyuyamıyordu. Bir gece sabaha karşı Belh istikametinden gelen birtakım süvarilerin kendisini bulmak üzere yaklaştıklarını gördü; bunlar beraberlerinde birer süvari kıtası getiren Barlas reislerinden üç kişi idi. Bunlarla birleşildikten sora haber alındı ki 20,000 kişilik bir moğol ordusu Yeşilşehir civarında

dan bulundukları yere yaklaşıyor. Moğollar her tarafı yağma ediyorlardı. Bunun için Timur, ırmağın şimalindeki türk kabilelerinin, kendisinin Moğollara karşı faaliyetinden haberdar olunca kendisile birleşeceklerini kuvvetle ümit ediyordu. Çünkü henüz kuvveti, Moğol Jenerali Bikicük ordusunun dörtte biri kadar bile değildi.

Bikicük, ordusunu Amu ırmağı şimalinde bütün geçitleri kapayacak surette yerleştirdi. Böyle kuvvetli bir ordu karşısında cepheden zorliyerek geçitleri geçmek neticesiz bir hareket olabilirdi; fakat Timur ırmağı geçmeksizin hasmını bir ay meşgul etti. Bikicüğü Amu ırmağının dar ve az derin olan yukarı taraflarına çekti; buna muvaffak olduktan sora bir Taşköprü karşısında kuvvetlerini durdurdu (*Harita. 42*).

Moğollar faaliyetlerinden emin olarak köprüyü geçmiye lüzum görmediler. Timur bunların karşısında nümayişkârane birtakım tertibat aldı. O günün gecesı emniyet ettiği zabıtlarından biri ve Hüseyin muavinlerinden *Emîr Musa* kumandalarında olmak üzere 500 kişilik bir kuvveti köprüyü ve ordugâhı muhafaza etmek üzere bıraktı ve kendisi kuvvetlerinin külli kısmile oradan uzaklaştı ve Moğolların ordugâhı yakınında ırmağı geçerek durmaksızın moğol ordusu gerisinde bulunan tepeleri tuttu. Bu tepeler, merkezi ırmakta olan yarım daire teşkil ediyordu. Ertesi gün Bikicük kuvvetli bir hasım müfrezesinin ırmağı geçtiğini anladı. Fakat aynı zamanda Timurun ordugâhında kuvvetler azalmış gibi görünüyordu.

Bikicük köprüye taarruz ettiği takdirde Timurun zabıtile Emîr Musa köprüyü şiddetle müdafaa edecekler, Timur da arkadan Moğollara hücum eyliyecekti. Halbuki tehlikeyi anlayan Bikicük o gün yerinden kıpırdamadı. Gece olunca Timur, askerini birçok kısımlara ayırarak mümkün olduğu kadar Moğol ordugâhının üç tarafında çok ateşler yakmak suretile tertibat aldı. Bu ateşleri gören Moğollar sabah olmadan mevkilerini acele terkettiler. Askerlerini tekrar toplıyan Timur bunların üzerine hücum etti. İntizamını kaybeden Moğollar Timurun takibi altında kaçmıya başladılar. Henüz muharebeye karışmamış olan Emîr Hüseyin kuvvetli bir kıta ile Timura yetişti; mağlûp bir orduyu takip etmek fena bir tabiyedir diyerek nasihat eder bir vaziyet almak istedi; fakat Timur daha mağlûp olmadılar diyerek takibe devam etti.

Moğolların ricat ettiği yerlerde birçok türk kabileleri Timurla birleştiler. Timur, geceleri uyumiyarak askerlerini tanzim ediyor ve ölenlerin ailelerine ve yaralılarına mükâfatlar dağıtıyordu; aynı zamanda mütemadiyen at üzerinde kalarak süvarilerinin harekâtını idare ediyor ve mukavemet görülen noktalara bizzat yetişiyordu. İşte Timurun bu şedit takibatı neticesinde Moğollar Amu ve Sir (Seyhun) ırmakları arasındaki bütün memleketi tahliye etmek mecburiyetinde kaldılar. Ancak Sir ırmağı şimalinde ordusunu toplıyabilen *İlyas Hoca* babası Tuğluğun öldüğü haberini aldı. Bunun üzerine büyük merkezleri olan Almalık şehrine gitti. Bikiçük ile diğer iki Moğol jenerali, bir musademede bizzat Timur elile esir edildiler. Timur bu eski zabıtlere kendi çadırında bir ziyafet hazırlattı, onları Hana sadakatlerinden dolayı takdir etti ve kendinden ne istediklerini sordu; karar senindir dediler. Timur onlara hediyelerle beraber hürriyetlerini verdi. Ondan sora Timur doğduğu Yeşilşehir dahil oldu; müttefiki Hüseyin, Timuru, para ve birtakım imtiyazlar vermiye mecbur etmiye kalkıştı. Hüseyinin tahakküm tavrı takınmasından müteessir olan Timur, samimiyetinden şüphe ettiği Hüseyne dostluklarına sadık kalacağına dair yemin ettirmiyeye mecbur oldu. Hüseyin yemin etti; fakat kendini tahkir olunmuş addetti.

**YAĞMUR ALTINDA
BİR MEYDAN
MUHAREBESİ**

Bundan sora Timur, Hüseyin ile yanyana moğol ordusuna karşı Sir şimalinde muharebe etti. Hüseyinin hasedi yüzünden muvaffak olunamadı.

İlyas Han, tekrar Sir ırmağı şimalindeki ovalarda muntazam ve eyi teçhiz olunmuş bir ordu ile göründü. Timur, bu orduyu Sir ırmağı şimalinde karşıladı. Bu ordu, Timurun türk ordusundan fazla değildi; fakat Timur onun muharebe kıymetini biliyordu. Bütün türk kuvvetleri muharebe meydanında toplanmışlardı: Barlaslar, Celayirler ve Hüseyinle beraber Gorlar ve Afgan gönüllüleri hep gelmişlerdi. Timur, ordusunu sağ cenah merkez ve sol cenah olmak üzere tertip etti. (*Harita 40*) Bu kısımların herbiri de muharebe kıtası ve ihtiyat olmak üzere ikiye ayrılmışlardı. Sağ cenah takviye edilmiş olduğu halde Hüseyinin kumandasında idi. Düşmana en çok maruz bulunan ve en zayıf olan sol cenahı Timur bizzat kumandasında bulunduruyordu.

Timur ve bütün Türkler muzaffer olacaklarından asla şüphe etmiyorlardı; fakat, bu sırada müthiş bir yağmur yağmıya başladı; şimşekler ve gökgürültülerile büyük bir fırtınanın içinde kalındı. Yerler bataklık haline geldi. Buna rağmen Moğollar, Türk ordugâhına ilerlediler; bunlara karşı Timur yürüdü; Timur ordusunun sol cenahı Moğolların sağ cenahına hücum etti, Türkler derhal bozuldular ve geriye atıldılar. Moğollar kesif kıt'alarla onların takibine koyuldular; Timurun ihtiyat süvarileri de sarsıldı.

Timur bütün orduya hücum emri verdi. Ve kendisi de Barlaslarla birlikte ileri atıldı. Çamur denizi üzerinde bütün alaylar biribirinden ayrıldı. Ve intizamsızlığa düştü. Oklar rütubetten kullanılamaz oldu; yalnız kılıç kullanılıyordu.

Atların kişnemesi ve türk muhariplerinin "Dagar, Dagar! [1], avazeleri muharebe meydanını bir çılgınlar ovasına döndürüyordu.

Timur, Moğol sağ cenahının bayrağına doğru atıldı, Moğol jeneraline yaklaşmak istiyordu. Moğollar ricate başladılar. Bu çamur deryasında ricat muntazam olmuyor ve moğol süvarileri kaçıyorlar, dağılıyorlardı. Timur atını dört-nala sürerek bir tepenin üzerine çıktı ve diğer taraflardaki vaziyeti gözden geçirdi. Gördü ki Emîr Hüseyin fena vaziyette ve iki ordunun merkezleri biribirine karışmış halde-dir. Bunun üzerine ordusuna toplanmaları için işaret verdi; fakat bu hareket yavaşlıkla yapılıyordu, Kendisi en yakın süvari bölüklerini alarak Hüseyne taarruz eden Moğolların sağ cenahına hücum etti. Bu esnada İlyas Han ricate hazırlanıyordu; bu büyük bir fırsat idi.

Timur yakın adamlarından birini çabuk toplanıp hemen ilerlemesini söylemek üzere Hüseyne gönderdi. Hüseyin, "ben bir alçak mıyım, beni askerlerimin önünde tahkir ettiriyor,, diye bağırdı. Timurun gönderdiği adamın suratına vurdu ve hiçbir cevap vermedi; zaman geçiyordu. Timur hid-detine galebe çalarak Emîr Hüseyin'in akrabasından iki zabiti ona vaziyeti izah etmek için gönderdi; Hüseyin onlara hakaretle, "kaçtım mı? neden ilerlemek için beni tazyik edivor? askerlerimi toplamak için bana zaman bırakın,, dedi.

[1] Dagar=kavga demektir.

Hüseyin, gerek kıskançlık ve gerek ileri gidememek yüzünden yerinden kımıldamadı; Timur gece olmadan evel çekilmiye mecbur oldu. Muharebe meydanında ordugâhını kurdu; teessüründen çatlıyordu; Hüseyini görmek ve gönderdiği adamları kabul etmek istemedi; bir daha Hüseyinle yanyana muharebe etmemiye yemin etti.

Ertesi günü hâlâ yağmur yağıyordu. Timur acı içinde İlyasa yalnız olarak taarruz etti. Moğol ordusu tarafından sarıldı ve çekilmiye mecbur oldu. Hüseyin Hindistana gidecek uzaklaşmak teklifile Timura zabıtlar gönderdi. Timurun verdiği cevap şu oldu: "Hindistana, isterseniz cehenne kadar gidiniz!,"

Timur Semerkande çekildi. Oranın bir müddet kendini müdafaa edebilmesi için tertibat aldıktan sora yeni bir ordu toplamak üzere Yeşilşehir civarına gitti; Yeşilşehirde karısı Olcayın ölmüş ve evinin bahçesine gömülmüş olduğunu gördü.

**HÜSEYNİN FIR-
SATTAN İSTİFADE
İLE MEVKİ KAP-
MASI**

Olcayın ölümü, Timur ile Hüseyin arasındaki bağı çözdü; Timur, Olcaydan olan oğlu *Cihangiri* alarak kendi kabilesi adamları ile beraber Amu ırmağı sahilinde bir yere çekildi.

Diğer taraftan Semerkande gelen Moğollar gördükleri mukavemetten, bilhassa ordularında hasıl olan vebadan çekilip gitmiye mecbur olmuşlardı. Hüseyin bundan istifade ederek Semerkande girdi. Çok sevinç içinde bulunan halk, kendisini büyük nümâyişlerle karşıladılar.

Artık Hüseyin ve Timur filen Hindistandan Aral gölüne kadar bütün memleketlerin hâkimi, olmuşlardı. Timurun manen Hüseyne muadil bir hakkı vardı; çünkü ordunun hakikî Reisi olmuştu ve ikisinin kuvvetleri biribirlerine muadil idi. Hanlığın mutlak surette Cengiz ailesinden olmasını an'ane olarak kabul eden halkın arzusunu nazarı dikkate alan Hüseyin, Cengiz sülâlesinden zahiren bir Han intihap ettirdi ve onu merasimle kendi sarayına yerleştirdi; onun namına kendisi icrayi hükûmete başladı. Timur, vaziyetin zarurî kıldığı hale binaen Hüseyinin madunu olmuştu.

**TİMUR ORDU
KUMANDANI**

Hüseyin, akrabasından Musayı "Keş,, şehrine bir kuvvetle yerleştirmişti; şehrin etrafı surla çevrilirdi. Bu hale tahammül edemiyen Timur bir müddet sora aldığı tertibat sayesinde küçük bir

kuvvetle bir gece Keşe girdi ve oradaki kuvvetleri mağlûp ederek hâkim oldu.

Birçok seneler devam eden dahilî mücadele neticesinde Hüseyin, hisseti ve halktan ağır vergiler istemesi yüzünden nefreti celbederken Timur, çok şöhrat ve muhabbet kazandı. Herkes onun kahramanlığından ve adaletinden başka bir şey konuşmuyordu.

Hüseyin askerleri, beyleri kaçıp Timurla birleşiyorlardı. Büyük türk kabileleri onun tarafını tuttular; Timur, altı sene içinde bir ordu sahibi oldu.

TİMURUN EMİR OLMASI

Timur gibi metin bir kumandan tarafından idare olunan böyle bir ordunun karşısında, Hüseyin iktidarı kargibi eridi. Amu (Ceyhun) ırmağının cenubuna püskürtüldü; Belhte sarıldı; şehir derhal düştü. Gizlenen Hüseyin arzusu üzerine Hicaza gitmesine müsaade edilmiş ise de Hüseyin bir hasmı tarafından öldürüldü.

Timur, Belhte resmen ve türk âdeti üzere ak keçe üzerine oturtularak hükümdar ilân olundu(1369); 34 yaşında idi.

Moğol an'anesine göre Hanın Cengiz sülâlesinden olması lâzımdı, buna riayet ile bu sayede Moğolları elinde tutan Timur, vefatından az evel kadar da ismen Han yapmak suretile bu an'aneye sadık kaldı. Timurun askerden ve hocalardan olan taraftarları onu emir intihap etmek istiyorlardı. Semerkantte büyük bir kurultay oldu; her taraftan büyük küçük her kabilenin murahhasları iştirak ettiler. Timur, oğlu ile beraber hariç kaldılar. Kurultayda gürültülü münakaşalar oldu; Timurun intihabına muarız olanlar bulundu. Nihayet Timur taraftarları kazandı. Timur bütün Türklerin emiri intihap olundu (*Res. 102*). Timur, ertesi günü, hükümetini tesis etti. Valiler ve kumandanlar tayin eyledi. Her nasihati dinliyerek ve fakat kimseye tâbi olmıyarak devletin idaresine başladı.

HUDUTLARIN GENİŞLETİLMESİ

Timur, Sir ırmağının ötesindeki Moğol idaresine karşı daimî taarruzu, en münasip tedbir olarak tatbik etti. Nihayet hududa yakın olan Moğollar, uzaklaşmaya mecbur oldular. Ondan

sora Timur, bir vesile ile Buharaya sahip oldu. Herata yürüdü, orasını da zaptetti; Herat, büyük bir payitaht idi; 250,000 nüfusu, yüzlerce mektebi. hamamı ve 10,000 kadar dükkânı, (Bu tarihte Londra ve Parisin herbirinin 60,000 den fazla ahalisi yoktu. Tarih, onlarda hamam olduğundan ise bahsetmez) .birçok yeldeğirmenleri vardı.

Bu hareketler küçük olmakla beraber, Timurun eşsiz bir reis ve kendini tehdit edenleri derhal parçalama hazır bir kumandan olduğunu tanıtmaya yaradı.

BU SIRADA TİMUR DEVLETİNİN ETRAFINDAKİ VAZİYET Bu tarihte garpta İlhanlılar Devleti çökmüş, memleketi anarşi içinde; Çinde Kubilây sü-lâlesi kovulmuş, Moğollar şimale, eski vatanlarına çekilmiş. Çinde, çin milliyetçiliği uyanmış ve Çağatayoğulları, Timur tarafından Almalık civarındaki dağlara atılmış bulunuyordu (1375) .

1370-1380 tarihleri arasında eski Moğol İmparatorluğunun dörtte üçü haritadan silinmiş ve fakat, dörtte biri ve en korkuncu ayakta olup bu da Timur ülkesinin şimalindeki Altınordu Devleti idi. Bu devlette yalnız hükümdar ailesi Moğoldu. Ust tarafı Kıpçak, Kanıklı, Kazak, Kırgız, Bulgar, Alan hulâsa Avrupalıların *Sit* umumî namı altında yadettikleri Türklerdi.

Bu Türkler Timurun mensup olduğu Türklerle akraba idiler. Bunlar para kesiyorlar ve kâğıt yapıyorlardı. Ruslar bunların emirleri altında haraca bağlı idiler.

Avrupanın siyasî muvazenesini tutan bu Altınordu Türkleri idi.

Altınordu, yegâne muvaffakiyetsizliğe Moskova Prensi Dimitri tarafından duçar edilmiş ve Dimitri, 150,000 kişilik bir ordu toplayarak Don ırmağı üzerinde Altınorduya galebe çalmıştı.

TOKTAMIŞIN İLTİ-CASI VE TİMURUN YARDIMİLE ALTINORDU HANI OLUŞU Bu tarihte Kırım Hanı bulunan Toktamış adında bir Moğol Prensi Altınordu Hanı *Urus* un oğlunu öldürerek Timura iltica etti. *Urus*, Toktamış teslim etmediği takdirde harbedeceğini, bir sefir göndererek Timura bildirdi. Timur sefire şu cevabı verdi: "Tok-

tamış, benim himayeme girdi, onu size karşı müdafaa edece-

ğim, Urus Hanın yanına dön ve söyle, sözlerini işittim ve hazırım.,,

Timur, Toktamışa şimal hududu üzerinde iki kale ve yardım etmek üzere zabıtlar, kuvvet ve her türlü teçhizat verdi. Bununla beraber Toktamış, Altınordu tarafından güzelce bir dayak yedi.

Timur, tekrar Toktamışa teçhiz ve takviye etti. O, yeniden tekrar mağlûp oldu. Yalnız olarak Timurun yanına kaçtı. Bundan sora Toktamışın talii değişti. Urus Han öldü; Toktamış, Timurun verdiği kuvvetlerle Altınordunun payitahtı olan *Saray* şehrine hâkim oldu; hükümdarlığını kabul ettirdi. Moskovayı zaptederek tekrar Rusları idaresi altına aldı.

TOKTAMIŞIN NANKÖRLÜĞÜ VE ALTINORDU DEVLETİNİN AKİBETİ

SEMERKANDE İLK TECAVÜZ

Toktamış, artık eski mülteci Toktamış değildi; Timura karşı minnettarlığını unuttu. Kumandanları ona, "Timura karşı minnettarlığı unuttunuzsa bile taliin yine bir aksiliği karşısında tekrar ona müracaat ihtimalini düşününüz., dedilerse de dinlemedi. Azerbaycanı tahrip ederek habersizce Timurun aleyhine döndü. Timurun meşgul bulunduğu Hazar Denizi taraflarına bazı müfrezeler gönderdi. Bu sırada Semerkantten gelen haberde Toktamışın asıl ordusile Sir ırmağını geçtiği ve Semerkant yakınlarına kadar ilerlediği bildiriliyordu.

Timurun Horasan yolu üzerinden dönmesi o kadar çabuk oldu ki, Toktamış Semerkande gelmeden evel Timur muharebe meydanında göründü.

Bu esnada vaziyet şu idi:

Timurun oğullarından *Ömer Şeyh*, Toktamış ordusu üzerine atılmış kanlı bir muharebe vererek büyük kahramanlıklar göstermiş fakat mağlûp olmuş ve askerleri dağlara dağılmış ve Toktamışın firkaları da henüz muvaffakiyeti tamamlamamış dağınık bir halde..

Timurun geldiği anlaşılması üzerine Toktamış, Sir ırmağının gerisine çekildi. Fakat memleketin bu kısmı tahrip edilmişti.

Toktamış, istepeler içinde kayboldu. Yeni darbeyi nereden yapacağı bilinemiyordu.

TOKTAMIŞIN İKİNCİ TECAVÜZÜ Toktamış, yeniden müthiş bir ordu ile Sir ırmağı üzerinde görüldü. Mevsim şiddetli kış idi. Timurun ümerası cenuba çekilerek ordunun diğer kuvvetlerinin tamamen toplanmasını beklemek fikrinde bulundular.

Timur bağırdı: "Beklemek! neyi beklemek! yarını beklemek zamanı mıdır?,"

Timur, bizzat kuvvetlerinin başında olarak Sir ırmağına doğru yürüyüşe geçti. Toktamış ordusunun ileri karakollarına taarruz etti. Düşman fırkalarının aralarından sıyrılarak gerilerine düştü. Toktamış hemen ricat etti. Timur, bir kısım kuvvetle teması kollamak üzere takip ettirdi.

İlkbaharda Timur evvelâ garba yürüdü. Urgenç şehrini hücumla zaptetti ve yaktı, ahalisini Semerkande getirdi.

Durmaksızın şarkta Almalık Moğolları üzerine yürüdü. Onları ezerek senelerce hududu tehdit edemiyecek kadar uzaklaştırdı.

Timur, bu suretle şark ve garp cenahlarını temin ettikten sora, ordusunu topladı ve Altınordu üzerine yürüdü.

ALTINORDU YOLUNDA

Timur, ordusile şimale yürüdü; Sarısu, Tobol ırmaklarından sora Ural ırmağına geldi.

Toktamış ordusu bunun gerisinde idi. Timur beklenmiyen bir yerden, iki günde ordusunu karşıya geçirdi. Toktamış Timuru daha güç vaziyete sokmak için, evvelâ garba ve sora şimale çekilmiye başladı. Nihayet Timur, Toktamış Volga garbında muharebeyi kabule mecbur edecek veçhile yakaladı (*Harita 41*).

İKİ ORDU ARASINDA MEYDAN MUHAREBESİ

Toktamış durdu, ordusuna muharebe tertibatı aldırды. Timur da onun karşısında ordusunu durdurdu. Fakat muharebe nizamı aldırmadı, çadır kurdurdu ve ne kadar yiyecek kalmışsa onlarla askerlerin ve hayvanların karınlarının

doyurulmasını ve istirahat ettirilmesini emretti. Ordu yorgundu. On sekiz haftadanberi yüzlerce kilometre yol yürümüştü.

Gece oldu. Ordu dikkatli bir emniyet hattı içinde istirahat ederken Timur çadırında sönük bir ışık altında yarınki muharebenin plânını yapıyordu.

Timur sabahı beklemedi; ordusuna gecedan bütün tertibatı aldırdı.

Muharebe iki tarafın biribirine hücumu ile başladı.

Herkes kanının son damlasına kadar vuruşuyordu. İki ordu karıştı.

Timur ordusunun sol cenahı, adetçe düşmandan dun idi. Bütün gayretlere rağmen bu cenah bozuldu, geriye atıldı. Toktamış bu noktaya atıldı, Timur ordusunun merkezinin gerisine kadar girdi. Merkezin harekâtını takip eden Timur, Toktamışın sancağını farkettili; hayvanını o tarafa çevirdi, bütün ihtiyatlarla üzerine atıldı; Toktamışın yanını parçaladı.

Toktamış, bir şiddetli çarpışma ile beraber, Timurun muhafız süvarilerinin yaklaşmakta olduğunu görünce, facianın yakın olduğunu hissettili. Yanındaki beylerle beraber arkasına bakmaksızın, henüz muharebe eden ordusunu düşünmeksizin garba doğru kaçtı. Onun firarile, Altınordu Devletinin büyük sancağı yere düştü.

ALTINORDUYA İKİNCİ SEFER

Toktamışın garba firarından sora, ordusu mağlûp ve perişan oldu; 100.000 kişi öldürüldü. Timur, ordusile Volga aşağısına indi. Altınordu şehirlerinde ordusunu yerleştirdi. Bütün memleket çignendi. Rusya içerlerine akınlar yapıldı.

Sekiz ay sora Timur, orduyu, başında bir kumandanla orada bırakarak kendisi Semerkande döndü.

Timurun avdetinden üç sene sora, Toktamış memleketinin garp vilâyetlerinde kendisini toplıyarak Volgaya dönmüş ve tekrar vaziyete hâkim olmuştu. Toktamış Hazar Denizi şimaline kadar ilerletilmiş olan Timurun hudutları üzerinde tehdidatta bulunuyordu.

Timur, Toktamış üzerine ikinci bir sefer yapmaya mecbur oldu. Bu defa Altınordu Devletine nihayet verdi. Toktamış şimal ormanlarına kaçtı. Tebaası parçalandı ve kütleler halinde bir kısmı Kırıma, diğer kısımları Edirneye hatta Macaristana kadar hicret ettiler; birçoğu Timura iltihak etti. Saray şehrinin akıbeti feci oldu. Astrahan (Ejderhan) hücumla zaptolundu.

Timur, Don ırmağına indi. Moskova ahalisi heyecan içinde kaldı; fakat Timur daha ileri gitmedi.

Bundan sora Cengiz sülâlesinin Gobi çöllerinden başka her tarafta hakimiyetleri mahvolmuş oldu.

**KAFKASLAR ÜZE-
RİNDEN AVDET**

Timur, Altınordu ülkesinden Kafkaslar yolile döndü; bu istikamette birçok kaleleri ciddî muharebelerle zaptedip İranın dağlık mıntakalarına hâkim oldu ve Horasan üzerinden Semerkande döndü.

Bu çetin seferde Timur, evlâtlarından bazılarını ve birçok kıymetli kumandanlarını kaybetti.

İRANIN ZAPTI

İlhanlıların inkırazından sora İranda muhtelif sülâleler hüküm sürüyordu. Bunların en mühimmi *Muzaffer sülâlesi* idi. *Şah Muzaffer* Timurla bir muahede yaparak onun himayesini kabul etmişti; Fakat, Muzafferin ölmesi üzerine oğulları İsfahan ve sair mühim şehirlerde birer hükümdar kesildiler ve halka zulüm etmeye başladılar.

Bu sırada (1386) idi ki Timur bir ordu ile İsfahana girdi; Muzafferin çocukları Timurun sefirini sebepsiz hapsedmişlerdi; bunlar birkaç senedenberi biribirleriyle ihtilâf halinde bulunuyorlardı.

Timur, İsfahanlılardan tazminat istedi. Tazminat miktarı üzerinde anlaşılabilir ve paraları toplamak üzere Timurun memurlarını istediler. Birkaç gün sora birtakım İranlılar halkı Timur ordusu aleyhine teşvik ettiler; birdenbire bir kıyam oldu, Timurun adamlarını kılıçtan geçirdiler ve 3000 kişi öldürdüler. Bunlar arasında en değerli Türk beyleri de bulunuyordu.

Bunun üzerine Timur, isyana iştirak etmiyen mahalleleri muhafaza altına aldıktan sora diğer ahalinin katliam edilmesini emretti. Her nefer bir acem başı getirecekti. Katliam bir gün devam etti. 70,000 İranlı katlolundu.

İsfahanın akıbeti de böyle oldu; Şiraz ve diğer yerler sükunetle icap eden tazminatı verdiler, Timurun hükümdarlığı tanındı. Hutpelerde ismi okundu. Muzafferoğulları vergi vermek şartile Timurun valileri olarak yerlerinde bırakıldılar. Timur bundan sora Semerkande döndü.

Daha sora yapılan seferle bu Muzafferoğulları tamamen ortadan kaldırılmıştır.

BAĞDADIN ZAPTI

Suriye, Mısır ve Arabistan XIV. asırda yani Timur devrinde memlûklerin idaresinde idi. Bunlar hükümdar Beybars zamanındanberi (1261) Abbâsî halifelerini elde bulundurmak suretile onların yerine kaim olmuşlardı. Bağdat ta İlhanlılar bakıyesinden Türk Celayir ailesi elinde idi.

Timurun garba karşı yaptığı akınlardan ürken Bağdat Sultanı *Ahmet* ile Suriyeye de sahip olan Mısır sultanı, Timur aleyhine ittifak ettiler. Timur tarafından garba tardedilen ve merkezi sıkletleri Van Gölü cenup havzası olan Karakoyunlular Hükümdarı *Kara Yusuf* ta bunlarla birleşti.

Timur, İran garbında göründü; Bağdat Sultanı Ahmet, ona hediyelerle beraber bir elçi gönderdi. Bir taraftan da müttefiklerini haberdar etti. Timur Bağdatta hakimiyetinin tanınmasını istedi.

Sultan Ahmet her ihtimale karşı kaçmak için tedarikli bulunuyor ve hudutlarında Timurun yaklaştığını haber verecek süvariler bulunduruyordu. Timur, casusları vasıtasile Sultan Ahmedin bütün tertiplerini haber almıştı.

Herne olursa olsun Bağdadı almaya karar verdi.

Evvelâ, Kara Yusuf kuvvetlerini işgal etmek maksadile onun üzerine bir kuvvet ayırdı.

Kendisi de bu kuvvetle birleşecekmiş gibi yürüdü; Fakat garba giden yoldan ayrıldı. Bir kısım seçme süvari ile cenuma döndü ve cebri yürüyüşle Bağdat üzerine yürüdü. Ordusunun küllî kısmı kendisini takip ediyordu.

Sultan Ahmedin hudut köylerinde bulundurulan gözcüleri Timur askerlerinin tozlarını görünce, güvercinler uçurarak Timurun yaklaştığını Bağdada bildirdiler.

Timur bu köye geldiği zaman köylüleri isticvap etti ve yaptıklarını söyledi.

Timur, onlara başka güvercinler uçurarak görülen kuvvetin, Timur ordusundan uzaklaşan Kara Yusufun Türkmenleri olduğunu bildirmeye mecbur etti.

Timur bu köyde birkaç saat istirahat ettikten sora, yanına aldığı birkaç yüz süvari ile 160 kilometre mesafeyi durmaksızın alarak Bağdat kıyısına geldi.

Sultan Ahmet aldığı ilk haber üzerine kaçmaya hazırlan-

miş, ikinci haber ise onu çok aldatmıştı; Fakat, Timurun yaklaşmakta olduğundan emin oluncuya kadar da şehirde gecikti. Bundan emin olur olmaz Dicleyi geçti. Irmak üzerindeki köprüleri yıktırdı.

Timurun süvarileri Dicle ve Fırat ırmaklarını geçerek Suriye çöllerinde Sultan Ahmedin takibine koyuldular. Onun eşyalarını, hazinelerini, karılarını ve çocuklarını Timura getirdiler; Fakat Ahmet sağ olarak kurtuldu; Bağdat bu suretle zaptolundu (1393).

Timur oraya bir vali tayin ettikten sora Semerkande döndü.

Kahireye kaçan Ahmet, Mısır sultanı tarafından misafir edildi.

Timur Kahireye elçiler gönderdi; Kendi devletile Mısır arasında tüccarların serbestçe gelip gitmelerini temin etmek istediğini bildirdi. Bu elçiler orada idam olundular. Mısır sultanı bir taraftan da ordusunu seferber etti, Osmanlı İmparatoru Yıldırım Bayazıtla da filî bir ittifak yaptı. Kendisine tâbi olması için Timurun gönderdiği elçilerin bazısını katil ve ikisini Mısır ve Osmanlı hükümdarlarına gönderen Sivas Hükümdarı *Kadı Bürhaneddin Ahmet* te bu ittifaka dahildi.

Bir Timur ordusu Anadolu işlerine karıştığı için sultan Bayazıt, Timura fena halde hiddetlenmişti.

BAĞDADIN İSTİRDADI Mısır sultanı, yanında Sultan Ahmet olduğu halde şarka yürüdü. Sağ cenahında Araplar, sol cenahında Kara Yusuf Türkmenleri vardı. Hazar Denizine kadar hiçbir maniaya uğramaksızın ilerledikten sora Bağdat üzerine inerek oraya girdiler ve Sultan Ahmedî Mısırın bir valisi gibi eski sarayına yerleştirdiler; Ondan sora geldikleri yere döndüler.

Bu sıralarda Timur, Hint seferile meşgul oluyordu. Sultan Ahmet, Timurun uzakta olduğunu bilmesine rağmen korku içinde yaşıyordu. Bu hal ile bir sene geçti. Ahmet kendisini emniyette zannetmeğe başladığı bir sırada idiki, Timur yeniden göründü.

HİNT SEFERİ

Timur, garpta ciddi hareket yapmağa mecbur olacağını takdir ediyordu; Bunun için çok masraf olacaktı. Lâzım gelen serveti tedarik için Hindistana sefer etmeyi münasip

gördü. Ümerası, hatta çocukları birçok behanelerle bu seferi istemiyorlardı. Nihayet 92,000 kişilik bir ordu ile Hindistana yürüdü. İndüs ırmağı üzerine köprü kurularak Şimalî Hindistana girildi (1398).

Hint orduları şiddetli muharebelerle mağlûp edilerek 100,000 kişi öldürüldü; Kişmir ve Delhi zaptolundu. Hint racaları dağlara sürüldü. Şimalî Hindin bütün hazineleri Timurun eline geçti.

Timur, beş ay 17 gün Hindistanda kaldıktan sora büyük servetle Semerkande avdet etti (1399).

Timur, Semerkande avdetinden evel Küçükasya hudutlarında bulunan kumandanlarının ve kendisinin himayesinde bulunanların kovulmuş, Bağdadın gerialınmış olduğunu öğrenmişti; Zahiren harbetmeyi düşünmez göründü; Hakikatte malûmat toplamakla meşgul oldu. Timur, bu tarihte 64 yaşında idi; Fakat vücuden ve fikren hiç zindeliğini kaybetmemişti. Timur bundan sora üç sene için payitahtından uzaklaşacaktı.

UÇ SENE HARBI

GARPTA VAZİYET Timur aleyhtarlarının cephesi, Kafkas dağlarından Bağdada kadar uzanıyordu. Bu cephe üzerinde Gürcüler, Fırat membalarına gönderilmiş bir osmanlı kuvveti ve Kara Yusuf kuvvetleri; bundan başka kuvvetli bir Mısır ordusu, Bağdat ve Suriyeyi tutarak Timuru bekliyorlardı.

Timur, Bağdat üzerine yürüdüğü takdirde şimalden Osmanlı Türkleri onun gerilerine taarruz edebilirler ve Anadolu içine yürüdüğü takdirde ise Mısır orđusu arkasına düşebilirdi. Bu sebeple Timur için vaziyet nazikti.

TİMURUN GARBA HAREKETİ, BAYAZITLA MUHABERE Timur, büyük Horasan yolile garba teveccüh etmişti. İlk zamanlarda kısa yürüyüşlerle ilerliyordu. İleriye gönderdiği zabitle-rile Tebrizi bir üssülhareke ve Karabağı da beygir deposu haline koydurdu. Timur bizzat muharebelerle meşgul oluyordu. Hazar şimalindeki bir Türk hanına gönderdiği mektuba müsait cevap almadı.

Yıldırım Bayazıda da mektup yazdı ve mülteci Kara Yusuf ile Sultan Ahmede yardım etmemesini nazikâne bildirdi. Timur o zamana kadar Bayazıtla şahsan muharebe etmemişti.

Osmanlı Türklerinin askeri iktidarlarına hürmet ediyordu. Avrupada küffarla herbettiklerinden dolayı onları takdir ediyor ve harbetmek istemiyordu.

Bayazıdın cevabı itilâfkârane olmadı; Bu cevap şu tarzda idi: “Ey Timur denilen kudurmuş köpek, bil ki Türklerin kendine iltica eden bir dostu reddetmek, düşmanları ile muharebe etmekten çekinmek yahut entrikalı yalanlara sapsamak âdeti değildir.”

Timurun verdiği cevap ta: “Menşeinizi tanırım, nasihatlerimizi dinlemezseniz nadim olursunuz. Düşününüz. Ondan sora size nasıl eyi gelirse öyle kareket ediniz.”

Bayazıt, “Çok zamandır sizinle boyölçüşmeyi istedik. Allahın lûtfu ile o zaman şimdi geldi; Eğer siz bizim üzerimize gelmezseniz biz sizi payitahtınıza kadar takip edeceğiz, O zaman kimin zaferle büyüyeceğini ve kimin mağlûbiyetle yerlere serileceğini göreceğiz,” tarzında cevap verdi.

Timur derhal cevap vermez göründü. Bilâhare kısaca şunu yazdı. “Bayazıt, Kara Yusuf ve Sultan Ahmedi derhal terketmek suretile muharebeden içtinap edebilir.”

Yıldırım hemen şiddetli ve çok hakaretli bir cevap verdi. Bu mektup ihtiyar Timuru kızdırdı. Bu mektuplaşma olurken Timur atıl durmuyordu.

GÜRCÜSTANIN ZAPTI

Ordusunun külli kısmını Karabağa yerleştirdi. Ayırdığı 7 fırkayı şimalde, sağ cenahı üzerinde bulunan Gürcüler aleyhine gönderdi. Gürcülerin orduları dağıldı ve memleketleri tahrip olundu.

SIVASIN ZAPTI

Timurun başlıca kuvvetleri Erzurum vadi-sile Anadolu içine yürüdü. 1400 senesi yazının ortasında Sıvasa kadar bütün şehirler zaptolundu. Sıvas Anadolu'nun anahtarı idi.

Osmanlı Türklerinin setir ordusu çarçabuk ricat ettirildi. Timur ordusu Sıvası zaptederek yakaladığı 4000 ermeni süvarisini Sıvas etrafındaki hendeklere gömdü.

SURİYENİN ZAPTI VE MİSİR ORDUSU- NUN İMHASI

Bundan sora Timur Anadolu'da daha fazla ileri gitmedi. Ordusuna Suriyeye kareket için hazırlık emri verdi. Timurun ümerası oradaki Mısır ordusunun adetçe çok ve şehirlerinin de müstahkem olduğunu söyleyerek onu bu seferde vazgeçirmek istediler.

Timur "adedin ehemmiyeti yoktur," dedi. Ordu cenup istikametinde ilerledi. Ayıntap hücumla zaptolundu. Mısır sultanının ordusu Halepte bekliyordu. Üzerine yüründü ve Timur bu orduyu bozdu, Halebi zaptetti. Şam üzerine yürüyüşe devam etti (1401).

Şam, Timur aleyhine ikinci bir ordunun muvasalatına kadar zaman kazanmak fikrile bir teslim müzakeresine girdi; Filhakika yeni düşman kuvvetleri Timur ordusunun gerilerine taarruz etti; Evvelâ karışıklık oldu; Fakat Timur, kuvvetlerini topladı ve hücumu defetti. Ondan sora tekrar Şama döndü. Şehri yaktı. Yangın günlerce devam etti. Mısır ordusundan sağ kalanlar, Palestine doğru kaçtılar.

BAĞDADIN TEKRAR ZAPTI

Timur, bir kısım kuvvet ayırarak cenuba gönderdi ve Akkâya kadar Mısır ordusu bakiyelerini takip ettirdi. Ordusunun kısmı küllisini de Bağdağa gönderdi, Kendisi Halebe gitti. Orada üs-sülharekesi ile daha yakından irtibatta bulundu. Semerkantten raporlar aldı ve Sıvasta taze haberler geldi. Osmanlı Hükümdarı, Timurun avdetini müteakip Sıvasa gelmiş ve orayı tamir ile Timura tâbi olan Erzincan Hâkiminin elinden Erzincanı almış ve Timuru bulamayınca avdet etmişti. Timur buna çok ehemmiyet veriyordu. Sultan Ahmet, Bağdattan Bayazıtın yanına kaçmıştı; Fakat Bağdattaki ümerasına, Bayazıt ordusu, Timur aleyhine yürüyünciye kadar Bağdadı müdafaa etmelerini emretmişti. Bağdat, kendini müdafaa ediyordu. Timur derhal Bağdattaki ordusuna mülâki oldu; Uzun muhasaraya mecburiyet hasıl olmuştu. Timur, Tebriz civarında bulunan ordusundan bir kısmını Bağdada celbetti. Bir kuvvet te Bayazıtı tarassut etmek üzere Anadolu içine saldırdı ve Semerkantte bıraktığı bir ordunun garba ilerlemesi için emir gönderdi. Nihayet Bağdat zaptolundu ve tahrip edildi. Bağdadın sukutu her tarafa ve Bayazıtı bildirildi.

TİMUR TEBRİZDE

Timur Bağdat etrafındaki ordusunu kısa yürüyüşlerle kendisine mülâki olmak üzere bırakarak Tebrize gitti. Semerkant ordusunun Nişabura geldiği haberini aldı.

Timur 14 ayda iki büyük meydan muharebesi verdi. Birçok muharebeler yaptı, Birçok müstahkem şehirler zaptetti. Bayazıt sahneye girmeden evel onun bütün müttetiklerini harp meydanından sildi.

AVRUPAYA BİR NAZAR

Bundan sora vukua gelecek hadiseleri anlamak için Avrupaya bir nazar atfetmek lâzımdır.

Bizans imparatorlarının kuvvet ve nüfuzları, Balkanların ve Karadeniz sahillerinin sahibi olan Osmanlı Türklerine geçmişti. Kosova Meydan Muharebesini kazanmış olan Osmanlı Türkleri, Sırları ve müttefiklerini ezdikten sora Macaristana akınlar yapıyorlardı. Osmanlı Türkleri muntazam ve dayanıklı muharipler idiler. Osmanlı süvarileri Avrupadaki emsalinden eyi olup, piyadeleri ise fevkalâde idi. Yıldırım Bayazıt, kahraman bir kumandandı; fakat mağrurdu. Devletin bir kısım hududu İstanbul surlarına dayanıyordu. Bizans İmparatoru Manüel, İstanbulda kalabilmek için ona vergi verirdi. Venedik ve Cenova Cumhuriyetleri ona müstakbel efendileri gibi muamele ediyorlardı. Türkler için İstanbul mev'ut bir şehir idi. Bayazıt İstanbulu zaptetmek üzere iken Avrupadan Türkler aleyhine bir Haçlı ordu sevkolunmuştu. Bu orduda Fransızlar, İngilizler, Alamanlar ve bütün Avrupa kuvvetleri vardı. Bu Avrupa ordusu Tunaya indi. Türklerin hudut karakolları ellerine geçti. Avrupa ordusu bununla beraber birçok memleket halkını katliam etti. Niyboluyu muhasara etmek için vaziyet aldılar. Tam bu sırada idi, Yıldırım Bayazıt müthiş bir ordu ile yaklaştı; Haçlılar, evvelâ buna inanmak istemediler. Ondan sora muharebe vaziyeti aldılar. Türk ve Sırp esirlerini katliam ettikten sora Bayazıt ordusunun üzerine atıldılar. Zayıf ileri hatlarını püskürttüler, fakat, 60,000 kişilik Türk ordusu kısmı küllisile karşılaştıktan sora mahirane bir manevra ile bozuldular. Avrupa ordusunun kurtulamıyan aksamı öldürüldü ve yalnız kaçanları kurtulabildi. Bayazıt ordusu tarafından birçok esirler alındı. Bu meyanda asılzadeler, kiralzadeler de vardı. Fransa Kralının torunu fideyi necatla salıverildi. Avrupanın bu Haçlı ordusunun da akıbeti böyle oldu (1396).

Bundan epey müddet sora Bayazıt tekrar İstanbulu, muhasara etti. İstanbul, Bayazıtla teslim şartlarını görüşmiye başladı; can çekişen İstanbul ikinci defa olarak kendisine bir mühlet verildiğini gördü:

Çünkü Avrupa hükümdarlarile beraber imparatorun da Osmanlılar aleyhine teşvik ettiği Timur, evelce söylenen sebeplere binaen Bayazıt üzerine yürümüştü.

Bayazıt ona karşı gitmek üzere muhasarayı kaldırdı.

Avrupada bırakılmış olan son nefere varıncıya kadar bütün kuvvetler kâmilan Anadolu'ya naklolundu. Kostantiniye senyörleri Osmanlı hükümdarile bir muahede yaptılar. Buna göre, Bayazıt, Timura galip geldiği takdirde şehir Türklere teslim edilecekti.

TİMUR, YILDIRIMIN KARŞISINDA

1402 senesi ilkbaharında Şarkî Avrupa Fatih-i Asya Fatihine karşı kuvvetlerini topladı. Kosova ve Niybolunun gün görmüş alayları Bursada seferber edildiler. Bu alaylara, Sırp kiralı kumandasında 20,000 süvari iltihak etti. Osmanlı ordusu 120,000 kişiden mürekkepti. Sipahiler ve yeniçeriler zaten daima silâh altında bulunuyorlardı. Ordunun inzibatı ve fedakârlığı fevkalâde olup Timurun kuvveti ise Osmanlılardan daha fazla idi.

Sultan Bayazıt'da gelince, onun nefesine itimadı sonsuzdu.

Timur, Sıvasta garba doğru yürüyüş halinde idi.

Bayazıt, Ankaraya yürüdü. Orada ordugâhını kurup orasını kendine üssülhareke yaptı ve ordusile şarka yürüyüşüne devam etti. Kızılırmak ırmağını geçti. Dağlık ve ormanlık bir mıntakaya dahil oldu. İleriden aldığı haberler Timur ordusunun Sıvasta olduğuna dair idi. Sıvasın 150 kilometre kadar garbında durdu. Ordusunu müsait araziye yerleştirerek bir hafta bekledi. Birbirine zıt haberler alıyordu. Nihayet, Sıvasta Timurun mutat garnizonundan başka kuvvet olmadığını anladı.

Timur, Bayazıtın Tokat taraflarında olduğunu haber alınca Kayseri tarafına onun üssülharekesi olan Ankara üzerine yürüdü. Düşmanına ehemmiyet vermiyen mağrur Bayazıt ise bir hafta sora Timurun plânına vâkıf olarak hasmının izi üzerinde kendi üssülharekesine doğru yürüdü (*Harita. 43*).

Timurun manevrası şayanı hayret bir surette basit idi. O, Sıvasın garbındaki dağlık araziye mütalea ederek onu sü-

varisi için elverişli bulmadı. Cenuba dönerek Kızılırmak vadisini takip etti. Bu suretle ırmağı kendisile Bayazıt arasında bulundurdu. Bayazıt, Kızılırmak kavsinin merkezinde dururken o, bu ırmağın cenup sahilini takiben ilerliyordu. Sağ cenahından çıkardığı bir kuvvetle Bayazıt ordusu ile teması tesis etmişti.

Yolda kumandanlarına sevkulceyş üzerine bir konferans verdi. Dedi ki: "İki şey yapabiliriz. Burada hayvanlarımızı istirahat ettirerek Bayazıtın hücumunu bekliyebiliriz; yahut ileri garba atılarak onun memleketine girer ve onu bizi takibe mecbur ederiz. Onun ordusu bilhassa piyadeden mürekkep olduğu için yürüyüş onu yoracaktır., Sora ilâve etti: "Bu sonuncuyu yapacağız.,

Bu karardan sora Timur yürüyüş emrini tadil etti. Arkasında kuvvetli bir müfreze bıraktı. İleriye bir piyade müfrezesile bir süvari kıt'ası sürdü. Bunlar konak mahallerini de hazırlıyacaktı. Timur, Bayazıtın esaslı ordugâhının, yolu üzerindeki Ankara civarında olduğunu haber aldı. Bunun üzerine ordusunun yürüyüşünü tacil etti; üç günde Ankaraya geldi. Bizzat Ankaranın etrafını dolaşarak tetkik etti.

Ankara muhafızları müdafaaya hazırlandılar. Timur Ankaraya hücum emrini verdi.

Timur ordusu Bayazıt ordusunun çadırlarında yerleşti.

Timur, Ankara ırmağını mevzilerinin arkasında bıraktı. Bayazıt ordusunun istifade edebileceği sulara da zehir attırdı.

Ankaraya karşı ciddî hücum yapılacağı bir sırada Bayazıt ordusunun yaklaştığını haber aldı; Timur derhal Ankaraya hücumdan sarfınazar etti. Geceden tertibatını aldı. Bayazıt ordusu ertesi gün sabahtan evel görünmedi. Bir haftadanberi yürüyüş halinde idi; aç, susuz ve yorgundu. En fenası dinlenmeden evel su tedarik edebilmek için Timur ordusuna taarruzdan başka çare yoktu. Bayazıtın süvarisi Timurun süvarisinden dun idi.

Sabahın saat onunda Bayazıt ordusu yakıcı bir güneş altında cesurane ilerledi. Cephe 30 kilometreden fazla idi. Timurun bir cenahı ırmağa istinat ediyordu. Mesafenin uzaklığından görünmiyen diğer cenahı tahkim olunmuş bir tepeye dayanıyordu.

Bayazıtın askerleri trampete sesleriyle gürültülü bir surette ilerliyorlar ve Timurun askerleri tam bir sükûnet içinde bekliyorlardı.

Timur, son an yaklaşmadan evel atına binmedi. Muharebenin idaresi jenerallerinin elinde idi. Kendisi bir tepe üzerinde bulunuyordu. Yanında 40 kişilik bir süvari takımı vardı. Piyadesi de süvarisinin gerisinde idi.

Ordunun merkezinde filler de vardı; bunları bir tabiye mülâhazası üzerine değil, sırf kuvvei maneviye üzerine tesir yapmak için bulunduruyordu. Timur ordusunun sağ cenah nihayetine Bayazıtın oğlu Süleyman bir süvari hücumu yaptı ve fena halde bozuldu. Timurun bu cenahı mukabil taarruza geçti. Bunun karşısında Bayazıtın bazı fırkaları çekildiler. Bundan sora Timurun sol cenah süvarileri üç dalga halinde ilerledi. Tesadüf ettikleri Bayazıt kuvvetlerini süpürdüler ve o kadar ileriye gittiler ki Timur kendilerini göremiyordu. Timur, bu ileri giden sol cenahı takviye ettirdi. Timur kuvvetleri Sırplar üzerine atıldı. Sırp Kırallı mağlûben kaçtı. Bayazıtın sağ ve sol cenahları tehdit altına girdi. Elinde piyadesinin kısmı küllisinden başka bir şey kalmadı.

İşte bu vaziyette idi ki Timur, ordularının merkezinin başına geçti ve ilerledi. Bazı Bayazıt alayları buldukları ricat yollarından kaçmağa başladılar. Bayazıtın askerleri takatsiz düştüler; kaçanların birçoğu dahi yorgunluktan öldüler. Bayazıt 10,000 kadar yeniçeri ile bir tepeden, kendisine hücum eden Timur süvarilerini püskürttü ve orada öğleden sora büyük bir meharetle muharebe etti. Artık naümit olmuştu. Atına bindi ve maiyetinde bulunan birkaç süvari ile Timur süvarileri ortasından kurtulmağa teşebbüs etti. Takip olundu. Arkadaşları okla düşürüldü ve altındaki hayvan öldürüldü, o zaman esir edildi. Bayazıt, kolları bağlı olduğu halde Timurun çadırına götürüldü. Bu esnada Timur yatmak üzere idi (20 Temmuz 1402). Timur, Bayazıtın ellerinin derhal çözülerek serbest olarak yanına getirilmesini emretti ve Bayazıtı görünce ayağa kalktı, çadırın kapısına doğru ilerledi. Yüzü mütebessim idi.

Bayazıt: "Allahın bedbaht ettiği birile istihza etmek fenadır, fena," diye bağırdı.

Timur: "Allahın bu dünyayı benim gibi bir Topalla senin gibi bir köre bıraktığına gülüyordum," dedi ve ciddi bir su-

rette ilâve etti: "Eğer sen bizi mağlûp etseydin benim ve askerlerimin akıbetlerinin ne olacağı malûm idi.,, Buna Bayazıt cevap vermedi. Timur onu kendi çadırında kendi yanına oturttu. Ona nazikâne muamele etti. Esir, oğullarının aranmasını istedi; onlardan Musa bulundu. Getirilip babasının yanına oturtuldu. Diğer Mustafa çok sora bulunabildi; öteki oğulları kaçmışlardı.

Timur ordusu Bayazıt ordusundan kaçanları deniz kıyılarına kadar takip ettiler ve bu meyanda Bursayı zaptettiler. Bayazıt birkaç ay sora Akşehirde teessüründen intihar etti.

TİMUR AVRUPA KAPILARINDA

Bayazıt ordusu tamamen münhezim olmuş ve artık ikinci bir muharebeye lüzum kalmamıştı. Ankara teslim oldu; Bursa, İznık, Timurun takip kuvvetleri tarafından zaptolundu. Prensler, paşalar ve zabitler başta olmak üzere küme küme firariler, balıkçı kayıklarile ve sair gemilerle Rumeliye ve adalara kaçtılar. Bir ay içinde artık Anadolu'da hiçbir osmanlı askeri kalmadı. Timurun süvarileri İstanbulu görünciye kadar sahillere yanaştılar.

İzmirin Bayazıt altı ay mukavemet etmiş olduğunu işitmiş olan Timur; burasını yakından görmek istedi. Hıristiyan şövaliyeler tarafından müdafaa olunan İzmir iki hafta zarfında zaptolundu.

Bayazıtın himaye ettiği Bağdat Hükümdarı Sultan Ahmet, Mısıra kaçmıştı. Mısır Sultanı onu zincire vurarak hapse attı ve Timura vergi vererek ve onun himayesine girmek şartile Mısırı istilâdan kurtardı. Kara Yusuf Arabistan çöllerine kaçıp izini kaybetti.

Avrupa hükümdarları hayret ve korkuya düştüler; ona mektuplar, hediyeler ve sefirler gönderdiler. Bizans İmparatoru derhal vergi vererek Timura tâbi oldu. Beyoğluna Timurun bayrağı çekildi.

Timur, Avrupaya girmek için hiçbir kuvvet sarfetmedi. Bunun başlıca sebebi askerlerinin Semerkande avdet etmek istemeleri idi. Timur zaptettiği yerleri, Bayazıtın memleket-

lerini ellerinden aldığı Germiyan, Karaman, Menteşe, Saruhan ve sair beylere — kendine tâbi olmak şartile — tekrar verdi ve vergiler tarhederek memleketine döndü. Ankara Muharebesinde yaralanan oğlu Mehmedin ölmesi de avdetini tacil etmişti.

ÇİN SEFERİ

Timur, Semerkantte üç ay istirahatten sora Çine sefer etmeye karar verdi. Ecdadının doğdukları yerlerden geçmek, hatta memleketlerinden Çin Seddini aşmak istiyordu. 200,000 kişilik bir ordu yürüyüşe koyuldu. Mevsim kıştı. Fakat, Timur ilkbaharı bekliyemeyecek kadar sabırsızdı. Kış şedit idi; soğuktan insanlar ve hayvanlar ölüyordu; fakat Timur atının başını geri çevirmiyordu. Sir ırmağı buz tutmuştu. Üzerinden yürüyerek geçildi. Otrar istikametinde yürünüyordu. Hataya giden büyük şimal yoluna oradan girilirdi. Güçlkle Otrara gidildi. Timur, burada istirahat edecek ve kış geçirilecekti. Timurun emri üzerine ordu, 1405 senesi Martında tekrar yürüyüşe geçti. Fakat Timur Otrarda hastalanmıştı. Timur emri yerine gelsin diye yürüyüşe geçen ordusunun başında bulunmuyordu. Timur öleceğini anladı. Vasiyet etti: “Ben öldüğüm zaman deliler gibi telâş etmeyin. Bu, karışıklığa sebep olur. *Cihangirin oğlu Pir Mehmed* yerime tayin ediyorum. Semerkantte devleti idare edecektir. Ordunun mutlak idaresini elinde tutacaktır. Ona yardım etmenizi ve ona hayatınızı feda eylemenizi size emrediyorum. O, bu suretle Semerkandi olduğu gibi en uzak eyaletleri de idare eder, eğer siz ona mutlak surette itaat etmezseniz ihtilâflar olacaktır..”

Emîrlar ve ileri gelenler arzusunu yerine getireceklerine yemin ettiler.

Timurun son sözü şu oldu: “Bu son mülâkatımızdır, Allah böyle istiyor (Şubat 1405)..”

Timurun cesedi Semerkande götürüldü.

Pir Mehmet Hindistanda idi. Kendisine adam gönderildi ve ordunun hareketi de derhal durduruldu.

BÜYÜK BİR TEŞEBBÜSÜN SONU

Timurun elinden düşen dizginleri hiç kimse tutmaya muktedir olamadı; ordu, parçalandı. Bir kısmı Timurun torunlarından *Halil* e sadık kalmıya yemin etti ve onu Semerkantte tahta çıkardı; bir kumandan da askerlerine izin verdi ve Semerkande koştu.

Şehir halkı Timurun son emirlerini işitmediklerinden şaşkın bir halde kaldılar ve Halili İmparator tanıdılar. Hindistandan Pir Mehmet geldi, Halil ordusu tarafından mağlûp edildi. Bazı büyük kumandanlar sadık kalan ordu kısmile Semerkande yürüdüler, Halili mağlûp ettiler. Horasanda bulunan *Şahrüh* geldi Semerkandi zaptetti, onu, oğlu *Uluğ Bey* e verdi. İşte bu iki adam sayesinde Timur İmparatorluğu kısmen kurtuldu. Semerkant, Asyanın Roması oldu; fakat bir ucu Semerkande bağlı olan Avrupa ve Asya ticaret yolları Timurun vefatını müteakıp meydana çıkan mücadeleler neticesinde kapandı ve ancak XIX. asırda bir rus ordusu oraya inebildi.

Şahrüh ve Uluğ Beyin hafitleri Semerkantten Hindistana giderek orada bir saltanat kurmakla kendilerine mahsus yeni bir zafer yarattılar.

Timurun garba hareketi Avrupanın siyasî vaziyetini değiştirmiş ve onun taliini tayin etmişti; Asya ile Avrupa arasında 100 senedenberi kapanmış olan yolları tekrar açmıştı. Timur, Tebrizi Bağdat yerine ondan daha yakın olmak üzere Avrupa için bir ticaret merkezi yapmıştı. Ölümünden soraki karışıklık Asya ile büyük ticareti mahvetti. *Kristof Kolomp* ve *Vasko dö Gama* nın yeni yol keşfine kalkışmalarının sebeplerinden biri de bu oldu.

Timur, gerçi Osmanlı Türklerini ezdi ve parçaladı; fakat, Avrupalılar Osmanlı Türklerinin boyunduruğundan çıkmaktan o kadar âciz idiler ki, osmanlılar Anadolu ve Rumeli'deki vaziyetlerini kurtardıktan başka İstanbulu da alarak (1453) devletlerini yeniden kuvvetlendirdiler.

Timur, zaptettiği yerlerde (*Harita.39*) hakimiyet ve onun başladığı intizam ve medeniyetperverliği idame edecek haleflere malik olsaydı bugün türk âleminin hayat ve vaziyeti ve dünya-

nın şekli şüphesiz büsbütün başka olacaktı. Kumandanlık hususunda ise Timura dünyanın son kumandanı dense asla hata edilmiş olmaz.

Halbuki bu büyük adam, dünyaca ne çabuk unutulmuştur. Bugün, onun türbedarına, bu türbede (*Res.104,105*) yatan Timur kim idi? diye sorsanız vereceği cevap ihtimal şu olacaktır: "Bilmiyorum, ben dünyaya gelmeden evel ve babamı dünyaya gelmeden evel o varmış, çok zaman geçmiş fakat, her halde o (büyük adam) mış.,"

TİMUR VE TİMURLULAR DEVRİNDE TÜRK MEDENİYETİ

FİKİR HAYATI Vukuatla dolu geçen Timur devri edebiyat, fen ve san'at noktai nazarından da pek parlak bir devirdi. Timur, sarayına edipleri, şairleri, san'atkârları toplar ve bunları teşvik ederdi. Timur, âlimleri ve edipleri severdi. Zaptettiği bütün memleketlerin en iyi san'atkârlarını Semerkande göndererek payitahtını muhteşem abidelerle süslemişti.

O vakit şairlerin farisî ve nasirlerin arapça yazmaları âdetti. Bu devrin en meşhur şairi Hafızdır.

Timur, hususile tarihî eserlerden çok hoşlanırdı. Âlimlerle gayet hususî ve arkadaşça münakaşa ederdi.

Timurun oğullarına nasihatlerini muhtevi Tüzükkât isimli eseri muvaffakiyet ve azametini temin eden birçok nizam ve hikmetleri camidir.

Ortaasyada ilme, medeniyete hizmet eden Timur bilhas- sa imara çok meraklı idi. Maverâünnehirde payitahtı Semerkandi ve Türkistanın diğer şehirlerini imar etmiş, buralarda güzel bahçeler, camiler, hanlar, saraylar (*Res.103*), medreseler, hamamlar yaptırmıştır. Ziraate de ehemmiyet vermiş ve Maverâünnehirde birçok kanallar açtırmıştır. Semerkantte birçok yerlerden getirilmiş yüz elli bin san'atkâr vardı. Seyyahlar bu şehrin mamuriyetinden, ticaretinin ehemmiyetinden mufassalan bahsetmişlerdir.

Kıpçak ve Osmanlı Devleti gibi Türk Devletlerini ezmekte Timur muztar kalmış ve bu müessif hadiselere o devletle-

rin hükümdarları sebebiyet vermişlerdi. Timur zannolunduğu gibi mutaassıp değildir.

Timur ve hafitleri âlimleri yalnız teşvikle iktifa etmezlerdi; kendileri de eserleriyle, sâyleriyle fikir hayatına iştirak ederlerdi. Bu bapta Şahruh, Uluğ Bey, *Hüseyin Baykara (Res. 106)* ve Babür (*Renkli Res. IV*) ismini zikretmek kâfidir. Bu padişahların hepsi edip ve şair idiler. Uluğ Beyin Semerkante yaptırdığı rasatane dünyanın en güzel eserlerinden biri idi. Uluğ Beyin, rasat ilmine, riyaziyeye hizmeti büyüktür. Eserleri Avrupada tercüme ve tetkik edilmiştir. Farisinin tesirinden kurtulamamakla beraber bu devirde türk edebiyatı da güzel eserler vücuda getirmiştir.

Timurun çocukları zamanında yaşayan, bütün türklüğün en büyük şairlerinden biri olan *Ali Şir Nevai* (vefatı 1550) Timurluların edebî ve ilmî meclislerinde türkçenin hakkını muvaffakiyetle müdafaa etmiş ve *Muhakemetüllûgateyn* adlı eserile türkçenin farisiye üstünlüğünü ispat etmiştir.

Timurlular devri, resim ve güzel yazı noktai nazarından da en parlak bir devirdir. Maverâünnehir şehirlerinde birçok resim meslekleri meydana çıkmıştır.

TİMUR ORDUSU

Timur ordusu bütün dünyada o zamanın en mükemmel ve muntazam ordusu idi.

Timurun ordusu, yaya ve atlıdan mürekkepti. Yaya askerine uzak step seferlerinde at verilirdi. Atlı asker, icabında yaya harbi yapacak surette talim ve terbiye görmüş bulunuyordu. Atlı, bilhassa çok ve dikkatli ok atmak lüzumu hasıl olunca atından inerdi.

Atlı asker, iki kısma ayrılırdı. Seçme atlılar, daha eyi mücehhez ağır süvari kıt'alarını, diğerleri hafif süvari alaylarını teşkil ederlerdi. Bunlardan başka Timurun muhafız süvarisi vardı ki teçhizatı çok mükemmel ve elbiseleri çok müzeyyendi.

Bu temelli askerî sınıflarından başka, muavin sınıflar da mevcut idi ki şunlardır: 1) Köprücü kıtaatı, bunlar gemi ve kayık yapmakta, köprü kurmakta istihdam olunurdu; 2) Yunan ateşi denilen bir ateşi atmakta kullanılan kıt'alar; 3) Muhasara aletlerini ve ateş atan makineleri imal ve istimal ile uğraşan sanayi kıt'aları; 4) Dağlarda hareket için dağlık memleketler ahalisinden toplanıp talim görmüş hususî piyade askerleri.

Timurun ordusu 10 ve emsali miktarında efrada münkasimdi; yani kıt'alar 10, 100, 1,000, 10,000 kişiden mürekkepti; 10,000 kişilik kıt'aya ki, bazan 12,000 e de iblâğ olunurdu, bunlara "tümen," denilmekte idi. Bu kıt'aların başında bugün Türk Cümhuriyeti ordusunda dahi kullandığımız unvanları haiz kumandanlar, yani onbaşı, yüzbaşı ve binbaşılar bulunuyordu; tümene kumanda eden zatın unvanı arapçadan alınmıştı: Emir.

Hafif süvariler, ok, yay, kılıç kullanırlardı. Her 18 kişinin bir de keçeden mamul çadırı vardı. Seçme süvariler başlarına tolga (*Res. 113*) (zırhlı külâh), sırtlarına zırh giyerlerdi; bunların çadırları beş kişilik idi. Timurun muhafız kıt'aları ise bütün bu teçhizata ilâve olarak gürz (harp topuzu) ve harp baltası da taşırlardı. Muhafız süvarilerin atlarının üstü kaplan postu ile örtülü idi.

Binbaşılar ve emirler, kıt'alarında ihtiyat olarak külliyyetli teçhizat ve levazımat bulundururlardı. Bunlar mekkâre, beygir ve develer ile naklolunurdu.

Piyadelerin kılıçları, yayları ve bir miktar okları vardı. Her muharebeden önce süvari ve piyadenin yanlarında nekadar ok bulunacağı emirlerle bildirilirdi. Yaya kıt'alar, munhasıran hafif piyadelerden ibaretti.

Sefere çıkmadan ve muharebeye başlamadan önce asker-in yoklama edilerek sıhhati, teçhizatı, levazımatı gözden geçirilirdi.

Kıt'a âmirlerinin otoritesi, cezalandırmak ve mükâfat vermekle temin olunmuştu. Her âmir kıt'ası efradını taretmek hakkını haizdi; fakat idam edemezdi. Timur bedenî cezalar-dan hoşlanmazdı ve ordusunda bu nevi cezaları menetmişti. Derdi ki: "Şahsî nüfuz ve hükmünü, kamçı ve deyneksiz icra edemiyen bir âmir, âmirlik sıfatına lâayık değildir."

XXXII

HİNDİSTANDA BABÜR İMPARATORLUĞU

(BÜYÜK HİNT-TÜRK İMPARATORLUĞU)
(İSTİKRAR VE ŞEVKET DEVRİ, 1516-1707)

BABÜR

Büyük Timurun ahfadından *Zahireddin Mehmet Babür*, Fergana Hükümdarı *Ömer Şeyh Mirza* nın oğludur; 14 şubat 1483 te Fergananın *Andican* kasabasında doğmuştur. Timurun, ahfadından Ebu Sait [1] (1455-1469) Maveraünnehre munhasır kalan Timur Devletinin hudutlarını genişletecek ve itibarını arttıracak kadar istidat ve liyakat göstermişti. Fakat, *Ebu Sait* ten sora Timur-lular Devleti parçalandı; Semerkant ve Buhara; *Badahşan*, Fergana ve Kâbil havalisinin herbirinde Ebu Saidin dört oğlundan beheri ayrı ayrı hüküm sürmeğe başladılar.

Timurun, diğer bir hafidinin oğlu olan Hüseyin Baykara da Horasan ve civarını aldı (merkezi Herat).

Babürün babası Ömer Şeyh Mirza, işte bu taksimde Fergana hükümdarı olmuştu.

Bu parçalanmadan sora Timur hanedanına mensup muhtelif mıntaka beyleri diğerinin ülkesini almak için birbirlerle muharebe ediyorlardı. Ortaasyada karışıklıklar başgösterdi. Babürün babası Ömer Şeyh Mirza, komşu beyliklerden iki hanın müşterek taarruzuna uğradığı bir zamanda vefat etti(1494).

[1] Ebu Sait, Timurun torunu, Mehmedin oğludur.

On bir yaşında babasının yerine geçen Babür, askerinin sadakati sayesinde bu tehlikeden [1] kurtuldu.

Babürün çocukluk hayatı, bundan sora da tehlikelerle ve heyecanlı maceralarla dolu olarak geçti. Küçük Fergananın zeki, cesur ve müteşebbis olan Küçük Hanı Babür, Maverâünnehirde ardı arkası kesilmeyen arazi ve nüfuz kavgalarına faal olarak iştirak ediyordu. Her vak'a Babürün tecrübesini ve azmini arttırıyordu. Babür, Maverâünnehirdeki muhtelif beylikler arasında çıkan muharebeler neticesinde Semerkandi, büyük ceddi Timurun muhteşem payitahtını, iki defa (1497 ve 1500) zaptetmiş ve en nihayet Özbeklerin Hanı *Şeybani* ye terke mecbur olmuştu.

Semerkandi ve Ferganayı kaybeden, bozkırlarda ve Pamir dağlarında tahtsız, ordusuz kalan Babürün azmi ve ümidi asla kırılmamıştı. O, vaktini *Sadi* nin şiirlerini okumak ve şiir yazmakla geçirmekle beraber hadisatı da dikkatle takip ediyordu.

Şeybani idaresinde Özbeklerin nüfuzu gittikçe artıyordu. Şeybaninin mağlûp ettiği Maverâünnehir beylerinin dağılan askerleri Babürün etrafında toplandılar.

BABÜRÜN AFGA- NİSTANA YERLEŞ- MESİ

Babür, emrine giren 20,000 kişilik bir ordu ile Hindikuşu geçerek, Timuroğullarının kaybetmiş olduğu Kâbili aldı (1504) ve Afganistanda yerleşti.

Babür, Afganistanda yerleşmekle ülkesini ve taliini şimal bozkırlarına bakan bir mıntakadan Hint Denizine mütevec- cih bir kıt'aya nakletmişti.

Kâbil ve Gazne haddizatında çok feyizli bir mıntaka değildir, fakat Hindistanın kapısını teşkil etmesi ehemmiyetini arttırıyordu: Sakalar, Yueçiler, Akhunlar, Gazneli Mahmut, Aksak Timur hep buradan geçerek Hindistana girmişlerdi.

Coğrafi vaziyet ve tarih, Babüre Hindistan yolunu gösteriyordu.

Hint kapısı ve yolu elinde idi; ceddi Timurun meşru hakkına sahip idi; ve en nihayet kendine kadar yirmi asırdanberi Hindistanda hâkim bir unsur olan büyük türk ırkının şerefli an'anelerini müdrikti.

[1] Taarruz edenler, Babürün amcası Semerkant Hanı Sultan Ahmet ve dayısı Taşkent Hanı Mahmut idiler.

**TİMUR İMPARA-
TORLUĞU'NUN BÜS-
BÜTÜN İNKIRAZI**

Bununla beraber Babürün meyli yine Fer-
ganada, Semerkantte ve Heratta idi. Fakat
Şeybaninin Hive ve Belh (1505) ten sora
Heratı (1507) da alması Babürün şimale doğ-
ru genişlemek için beslediği ümidi zayıflatmıştı.

Hüseyin Baykara ölmüştü; oğullarından *Bediüzzeman*
Özbeklerin elinden kurtularak İstanbula kaçtı.

Diğer oğulları da Özbekler tarafından öldürüldüler. Bu
hadiselerle Timur İmparatorluğunun son bakıyesi de ortadan
kalkmış, Timur oğullarından yalnız *Babür* kalmıştı.

**BABÜR İMPARA-
TORLUĞU**

Babür 1507 kışında Şeybaninin Kandehara
yaptığı bir akını bertaraf ettikten sora Kâ-
bilde Padişah ilân olunmuş. XVI. asır bidaye-
tinde, İranı tekrar birleştiren Türk Safavî hanedanının müessisi
İsmail, şarkta Şeybani Devletile komşu olmuştu. İranın şark
hudutlarını temin için Şeybani tehlikesini bertaraf etmeğe
mecbur idi. İsmailin, Özbeklerle Merv civarında yaptığı bir
muharebede (1510) Şeybani mağlûp oldu ve öldürüldü.

Babür, hasmı Şeybaninin mağlûbiyetini ve ölümünü ha-
ber alınca Şah İsmail ile ittifak etti ve Özbekler aleyhine
Semerkanda yürüdü. Babür, üçüncü defa olarak Semerkandi
aldı (1511). Şah İsmailin Osmanlılar aleyhine garba gitmesi
Babürü Özbeklere karşı yalnız bırakmıştı. Babür, Özbeklerin
mukabil taarruzile Semerkandi terk ve Kâbile döndü. Bu
vak'adan sora, Babür artık şimal hareketlerini terk ederek
senelerdenberi düşündüğü Hint seferine hazırlanmağa başladı.

Lodilerin, Pencap Valisi *Devlet Han* da, *Sultan İbrahim* le
bozuştüğundan Babürü Hint istilâsına teşvik ediyordu. Babür,
Pencabın, ceddî Timurdan kendine mîras kaldığını ileri sü-
rerek Hint seferine başladı; bir seferde (1523-24) Lahoru ve
müteakıp seferde de, Delhi Sultanı İbrahimi Panipat civarında
mağlûp ederek (1526) Delhi ve Agrayı aldı (*Harita. 44 a*).

Babür, Panipat Meydan Muharebesinde on iki bin kişilik
bir ordu ile İbrahimin yüz bin nefer ve bin filden mürekkep
büyük bir ordusunu perişan etmişti. Babürün ordusunda Os-
manlı Türklerinin idaresinde topçu bataryaları vardı. Babü-
rün zaferini temin eden mühim sebeplerden biri de hasmın-
da olmıyan bu topçu teşkilâtı idi.

Panipat Meydan Muharebesi neticesinde merkezi Agra

olmak üzere Afganistan ve şimalî Hindistanın mühim bir kısmını muhtevi bir imparatorluk, *Babür İmparatorluğu* kurulmuştu.

Babürün Hindistanda yerleştiğini görünce harekete gelen Raçputlar, Çitor ve Acmir Racası *Ranasanka* nın idaresinde birleşerek Agra üzerine yürüdüler. Raçputlar, 150 bin kişilik bir ordu toplamışlardı. Babür, Agra civarında Fetihpurda ordusunu müdafaaya hazırladı, topraklarını yerleştirdi. İlk Raçput hücumundan sora mukabil taarruza geçerek Raçputları mağlûp etti (16 Mart 1527).

Artık Hindistanda Babüre karşı çıkacak bir kuvvet kalmamıştır.

Babür, üç senede, *Bengale* dahil olmak üzere bütün Şimalî Hindistana hâkim olmuştu. Babür, Hindin fethini bitirdikten sora oğullarından *Kâmuran* ı Kâbile, Humayunu da Ferganaya göndererek bu memleketlerin idaresine memur etti. Mütemadi muharebelerle sıhhati bozulan Babür, dünyanın, o vakit, en büyük ve en muhteşem imparatorluğunu kurduktan sora 48 yaşında Agrada öldü (28 Kânunuevel 1530). Kâbil civarında defnedildi. Hindistanda İlk müslüman türk hakimiyeti devrinde (1001-1526) sülâleler biribirini takip ettiğinden memleket ihtilâl içinde idi. Babür ve sülâlesi bu anarşiyi kaldırdı; devlet istikrar kespetti, taht kavgaları eksildi.

BABÜRÜN ŞAHSİYETİ

48 yaşında ölen Babür (*Res. 107*), ömrünün hemen kırk senesini muharebe meydanlarında geçirmiş bir kahramandır. Talii, anî tahavvüller içinde felâketin son derekesinden şan ve şeref en yüksek derecesine çıktı. Yalnız muhteşem bir isimden başka bir şeyi olmadığı bir zamanda, cesaret ve teşebbüsü ve kahramanlığı ile dünyanın en geniş ve en sağlam imparatorluklarından birini kurdu.

Babür, harp ve politika işlerinde olduğu kadar eğlencede de yorulmazdı. Beden ve fikir faaliyeti de fevkalâde idi. Hayatı, çocukluğundanberi muharebe, seyahat, avcılık, yaşamak için dağlarda dolaşmak ve fethettiği memleketlerde camiler, saraylar, hanlar, su yolları, havuzlar, bahçeler yapmak ve bir âlem fetih ve idare etmekle geçti. Babürün muvaffakiyeti sırrını en çok, yorulmak bilmez faaliyetinde ve muvaffa-

kıyetsizlik ve felâket anlarında asla meysus olmamasında görmek lâzımdır.

Bütün hareketlerinde ve hayatında her şeyin en son hadine giden Babür ince ve vâsi bir harsa sahipti.

Babür edebiyat ve güzel san'atleri çok severdi, kendisi de çok ince edip ve şairdi. Türkçe ve aceince şiirleri ve türkçe hatıratı (*Babürname*) ve daha bazı türkçe eserler (*Mübîn* adlı büyük bir manzum eseri, türkçe pek mühim bir aruz kitabı) bu fevkalâde adamın fikir kuvvetini gösterebilir.

Mecmuai eş'arı Babür Padişah adlı türkçe şiir mecmuası çağatay türk edebiyatının klasik eserlerinden olduğu gibi Babürname de çağatay nesrinin en temiz, en yüksek bir nümunesidir.

Babür, hatıratında, Hindistanı, bilhassa bu memleketin tabii ahvalini büyük bir kudretle tavsif ettiği gibi bütün icratını, şahsî hayatının en gizli noktalarına kadar büyük bir sadelik ve sadakatle anlatmaktadır.

Velhasıl, Babür, Türk ve hatta cihan tarihinin hakikaten büyük ve mümtaz adamlarındandır.

Babür, vefatından evel Humayunu, veliaht **HUMAYUN, EKBER, CİHANGİR, ŞAHÇİHAN, EVRENKZİP** ve Kâmıranı Afganistan umumî valisi tayin etmişti. Humayun (1530-1556) Gucarat ve Bengalede türk hakimiyetine karşı isyanlarla karşılaştı. Afgan *Suri* ailesinden, *Ferit Han (Şir Şah)* bütün türk aleyhtarlarını toplayarak Humayuna karşı taarruza geçti. Humayun, Kanoç civarında iki meydan muharebesinde (1539-1540) mağlûp oldu ve memleketini bırakarak Lahorda bulunan biraderi Kâmırana sığındı.

Şir Şah Delhide yerleşti ve nüfuzunu ve ülkesini tevsi gayretine bile düştü. Şir Şahın vefatından sora Humayun, 15 senelik felâketli bir fasıladan sora, 1555 te tekrar Delhiye imparator olarak döndü, fakat ertesi sene öldü.

Bütün Hindistan hükümdarlarının en büyüğü ve tarihin en büyük ıslahatçılarından biri olan *Ekber* (1556-1605), uzunca süren hükümdarlık zamanında yaptığı muharebelerle Raçputların mukavemetini kırdı; Gücerat, Bingale ve Kişmir müslüman devletleriyle *Orisa* yı ve Dekkanın bir kısmını *Berar* ve *Kandeşi* idaresine aldı.

Ekber, her şeyden evel, mağlûp ettiği ülkeler ahalisini Türk Devletine ısındırmağa çalışıyordu. Türk Devletinin, müslüman

ve Hindu, bütün tebaasına aynı hakkı verdi. Müslüman olmayanlardan alınan kafa vergisini (cizye) kaldırdı. Raçputları ve Hinduları Türk Devletine ve hanedanına ısındırdı, bağladı. Kendisi ve oğlu Raçput prensesleriyle evlendiler.

Ekber, büyük bir harp kahramanı idi. Fakat onun bu cephesi insan ve hükümdar olarak malik olduğu faziletler ve büyüklükler karşısında gölgede kalır: Ekber, devletin idaresini ıslah ve tanzim etti. Müslüman olsun, Hindu olsun, en temiz, çalışkan ve malûmatlı insanları iş başına getirdi. Türk *Ebülfadl* ve Hindu *Todar Mal* Ekbere yardım edenler arasında sayılmağa lâyıktırlar. Ekber, müslüman, hindu, bütün Hintlilerin refah ve saadetini ve memleketin iktisaden yükselmesini temin edecek tedbirlere tevessül etti.

Ekberin, Hindistan halkını biribirleriyle anlaştırmak hususundaki gayreti, en çok, vücuda getirdiği ve *dini ilâhî* ismini verdiği yeni bir din etrafında toplamak teşebbüsünde görülebilir. Bu yeni din, mabutluğun bir timsaliniteşkil eden ve hayat veren güneşe tapıyordu. Bizzat Ekber, bu dinin müessisi olarak kendini Allahın ilhamına mazhar olmuş zannetti. Hintliler, kendi düşüncülerine göre, Ekberi, bir mabut timsali kabul ediyorlardı. Ekber, bu yeni dine girmek için kimseyi zorlamadı. Yeni dini reddedenler de, Ekber nazarında, müsavi idiler.

Ekberin oğlu *Cihangir* (1605-1627) ve torunu *Şahcihan* (1627-1658) zamanlarında devlet, Ekber zamanındaki kuvvet ve şevketini muhafaza etti. Delhi, dünyanın en muhteşem şehirlerinden biri olmuştu. Sarayların içi de çok güzeldi.

Şahcihan zamanında, devletin hudutları Dekkanda *Ahmet Nagar* ve *Golkonda* kiralıklarının zaptile genişlemişti.

Kardeşlerini bertaraf ederek tahta Âlemgir I. unvanile çıkan *Evrenkzip* (1658 - 1707) mutaassıp, gaddar ve yüksek kabiliyetlerden mahrum bir hükümdardı. Hindulara karşı olan adaveti yüzünden, Evrenkzip, Hindu mabetlerini yıkmakla, Hindu prenslerini öldürmekle Ekberin eserini yıktı ve Raçputları ve Hinduları mukavemete ve isyana sevketti. Bu devirde Türklere ve Türk Devletine karşı Hindu mücadelesini *Mahrattlar* temsil ve idare ettiler. Mahrattların reisi Sivaci, bu mücadeleyi muvaffakiyetle idare ve istiklâlini ilân etti. Evrenkzip - *Sivaci* (Mahrat) mücadelesi çok kanlı oldu. Evrenkzip, bu muharebelerde, Dekkanı baştanbaşa

çiğnedi. Dekkanda son müstakil müslüman hükûmeti olan *Bicapur* u ve *Tanjour* a kadar bütün Dekkanı ilhak etti. Fakat bu muharebeler yüzünden memleket yıkılmış ve halk devlete düşman olmuştu.

BÜYÜK HİNT-TÜRK İMPARATORLUĞUNUN İNHİTATI, AVRUPALILARIN BİLHASSA İNGİLİZLERİN HİNDİSTANI İSTİLÂLARI (1707 1858)

BÜYÜK HİNT-TÜRK İMPARATORLUĞU- NUN İNHİTATI

Evrenkzipin halefleri [1] zamanında, Hint-Türk İmparatorluğu süratle inhitata başladı. Bütün Hindistan Delhiye adavet besliyordu. Harpler memleketin maliyesini bozmuştu, birçok isyanlar memleketi çöle çevirmiş ve halkı sefaletle mahkûm etmişti. Memur sınıfında rüşvet, devletin varidatını azaltacak kadar çoğalmıştı. Felâketin asıl büyüğü Babür neslinin bozulması idi. Padişahlar birer gölge mesabesine düşmüşlerdi. Kuvvetli ordu kumandanları, valiler kuvvet kazanarak vilâyetlerin istiklâllerini ilân ediyorlardı. Bilhassa Maharatlar, kuvvet ve nüfuzlarını ve sahalarını Gucarat, Malva ve Delhiye doğru tevsî ettiler ve istiklâllerini tanıttılar.

Mehmet Şah (1719-1748) zamanında başlıyan umumî isyan neticesinde Dekkan, 1723 te Haydarabat nizamının idaresi altında istiklâl kazandı. Hemen aynı zamanda Udh, Bengale ve *Ruhilhant* vilâyetleri de müstakil oldular.

Hindistanın bu halinde, İran hükümdarı aslen Türk olan Nadir Şahın Hindistanın kalbine yaptığı taarruz (1739), Afganistan hükümdarı *Ahmet Şah Dürrani* nin Pencap ve Delhiye akını (1756) Türk İmparatorluğunu temelinden sarstı. Nadir Şah Delhi hazinelerini soydu ve 30,000 adam öldürdü. Afganlılar da bir bayram esnasında *Matura* yı basarak birçok Hintli öldürdüler ve Hindu mabetlerini yıktılar.

[1] Evrenkzipten sora gelen inhitat devrinin hükümdarları şunlardır: Bahadır Şah, Şah Âlem I. (1707-1712); Cihandar Şah (1712-1713); Refiudderecat (1713-1719); Muhammet Şah (1719-1748); Ahmet Şah (1748-1754); Âlemgir II. (1754-1759); Şah Âlem II. (1759-1806); Ekber Şah II. (1806-1837); Bahadır Şah II. (1837-1858).

Şah Âlem (1759-1806) bir tazminat mukabilinde Bengale, Bihar ve Orisa'nın malî idaresini İngiliz Hint Ticaret Şirketine bıraktı (*Harita, 44 b*). İngiliz Ticaret Şirketinin ordu ve donanması vardı. Şirket, Hindistanın muhtelif yerlerinde arazi edinmeğe ve yerleşmeğe başladı. İngiliz Ticaret Şirketi muhtelif muharebelerle Hindistanda kendilerinden evel veya kendileriyle beraber gelen Portekiz, Holanda Fransız şirketlerini muharebe ile çıkararak hemen müstakillen Hint ticaretini inhisarına aldı. On dokuzuncu asrın birinci nısfında, Delhi Türk padişahları İngiliz Ticaret Şirketinin nüfuzu altına girmişlerdi. İngiliz idaresine karşı (1857) de vukubulan ve Sipahi isyanı namile meşhur olan isyan bir netice vermedi. İngilizler Delhiyi zaptettiler. Son Türk Padişahı Bahadır Şah ta Hindi Çinide *Rangun*a nefyolundu. Müstakil diğer müslüman devletleri ingilizleri kovmak için yapılan bu isyana iştirak etmediler.

1858 de Hindistanın idaresi İngiliz Ticaret Şirketinden İngiliz tacına intikal ettiği sırada sadakat gösteren diğer Hint müslüman devletlerin arazisi genişletildi. Bunlar ayrıca sadakatlerinden dolayı taltif te olundular. Bu suretle 1858 de, Hindistanın müstakil tarihi kapandı, Hindistan, İngiltere İmparatorluğunun bir parçası oldu.

BÜYÜK HİNT-TÜRK İMPARATORLUĞU ZAMANINDA HİNDİSTANDA TÜRK MEDENİYETİ Medeniyet noktai nazarından Büyük Hint Türk imparatorlarının herbiri ayrı bir hususiyeti ve ehemmiyeti haizdir. Sülâlenin müessisi Babür, şöhreti halk destanlarına geçmiş bir kahramandır. Asyanın bütün faziletlerine tevarüs eden Babür, hiçbir felâketle sarsılmıyacak bir azim ve irade sahibi idi, türkçe hatıratile ve şiirlerle, ilme ve güzel san'atlere olan vukuf ve muhabbetile Babür, Hindistanda her sahada Türk Rönesansının mümtaz ve asil bir simasıdır.

Hint Türk imparatorlarının en büyüğü şüphesiz Ekberdir. Pek büyük bir kahraman ve idareci olan Ekber, Hint İmparatorluğunun hakikî müessisi sayılır. Ekber devrinde Türk Devleti, her sahada hürriyetperver idi.

O vakit, devletin resmî dini islâm dini idi. Ekber, dini devletten ayırarak bütün dinleri müsavi surette himaye ve vicdan hürriyetini temin etti; bütün Hint milletlerini daha

ziyade ısındırmak maksadile hiçbir rahip sınıfı kabul etmiyen ve temiz ve sade bir hayattan başka hiçbir şey istemiyen hususî bir din bile vücuda getirmişti.

Vedaları ve *Mahabharata* [1] ve *Ramayana* [2] gibi hindu edebiyatının şaheserlerini sanskritçeden farişiye ve ordu lisanına tercüme ettirmekle ilme pek büyük hizmet etmiştir.

Şahcihanın oğullarından *Dara Şükûh* ta *Upaşişat* ları farişiye tercüme ettirdi.

Ekberin idarî ve içtimaî sahalarda yaptığı ıslahat ta pek mühimdir. Yaptığı kanunlarla yakın akrabalar arasında teehhül, bilhassa çocukların evlendirilmesini menetti. Zamanında yapılan vergi esasları bugün bile caridir. Devlet varidatının esasını teşkil eden arazi vergisi mükemmel bir şekle kondu: verginin miktarı toprağın zenginliğine ve verimine ve tahsis olunduğu ziraatin nev'ine göre kondu.

Cihangir ve Şahcihan zamanları, Hindistanda maddî cihetlerden türk medeniyetinin en yüksek devridir. Zamanlarında mimarî ve türk minyatür ve resim san'atleri de çok terakki etmiştir (*Renkli Res. IV. VIII*).

Şah Cihanın, 1631 de vefat eden zevcesi *Mümtaz Mahal* için yaptırdığı *Taç Mahal* türbesi dünyanın en güzel mimarî eserlerinden biridir (*Res. 108, 109*).

Evrenkzip ile her sahada inhitat başlar, Ekber zamanındanberi, müslüman türk ve hindu anasının anlaşmasına dayanan siyaset bırakıldı; taassup siyaseti takip edildi. Bu ise görüldüğü üzere Raçputların ve Mahratların isyanını ve devletin parçalanmasını intaç etti.

Mimarî eserlerinde, Hindu ve İran Türk tesirlerinden başka osmanlı mimarisinin tesirleri de kayde şayandır. Babür ve halefleri zamanında İstanbuldan getirilen osmanlı türk mimarları Hindistanda birçok cami, saray ve türbeler yapmışlardır. Hindistana giden osmanlı türk mimarları arasında Mimar Sinanın şakirtlerinden *Yusuf* ve *İsa* Efendilerin ismi malûmdur.

[1] Mahabharata destanı, Delhi civarında aynı ailenin iki kolu arasında vukua gelen bir aşiret muharebesinin hikâyesidir. Bunda harp ve idare san'atinden başlayarak coğrafya malûmatına kadar bir prensin bilmesi icap eden malûmat iki yüz bin beyit halinde tespit olunmuştur.

[2] Ramayana destanı Ramanın kahramanlıklarını terennüm eder ve başına gelen felâketleri anlatır.

Hint Türk mimarisinin bariz hususiyetlerinden biri, çini yerine mermer kullanılmasıdır. Bu itibarla İran camileri harap olduğu halde meselâ Taç Mahal türbesi türk zevkinin en güzel ve ebedî bir nümunesi olarak parlarmaktadır.

Delhi civarındaki Humayunun türbesi Kanunî Süleyman devrinin bazı İstanbul camilerini andırır; bu itibarla Mimar Sinanın ismi bizce meçhul bir talebesi tarafından yapılmış olması muhtemeldir (*Res. 111*)

Ekber devri, Hint-Türk mimarisinde yerli Hint tesirlerinin çoğaldığı zamandır. Bu imtizaç, Ekber tarafından 1570-74 te yapılan Fetihpurda ve bilhassa bu şehirde *Türki Sultana* denilen beş katlı sarayda ve bu sarayın kabul salonlarında görünür (*Res. 110, 112*).

Şahcihan zamanı Hint-Türk mimarisinin en parlak devridir. Bu devrin en güzel eserleri, Delhide büyük cami ve Türk imparatorlarının saraylarıdır. Şahcihan tarafından, 1646-53 te yaptırılan ve *İnci camii* yahut Moti mesçidi denilen cami pek temiz ve nefîs bir eserdir. Bununla beraber Şahcihanın en güzel eseri Agradaki Taç Mahaldir.

Hint-Türk resim san'atı tamamen Hindistanda vücut bulmuş nefis bir san'attir. Avrupa müzelerinde mevcut Hint-Türk resim kolleksiyonları o devrin san'at ve inceliğini ve saray muhitini gösteren hakikî birer şaheserdir.

Hasılı şerefli ve kahraman Timur ailesi mensupları, hatta inhitat devrinin hükümdarları ve o zamanın türk san'atkâr ve âlimleri bilâistisna şahsî kıymetleri, medenî kabiliyetleri ve ilmî kudretleri ve bilhassa insanî duyguları itibarile hint âleminde kendilerine hükümdar olarak hürmet ettirmişlerdir.

KRONOLOJİ CETVELİ

BU KİTAPTA ZİKROLUNAN

BAŞLICA HADİSELERİN VUKUU TARİHLERİ

50. Yueçilerin Kuşhanlar idaresinde Hindistanı istilâları ve Pencapı zaptetmeleri.
- 102 - 109. Romalıların Cenubî Gole girmeleri.
260. Valeryenin Pers Kırallı Sabora esir düşmesi.
274. İmparator Orellyen zamanında İmparatorluğun birliğinin yeniden vücut bulması.
300. Alamanların yukarı Ren civarına yerleşmeleri.
318. Gupta sülâlesinin Morya İmparatorluğunu ihya etmesi.
324. Kostantin'in hristiyanlığı kabul edişi.
375. Hunların Şarkî Got devletine hücumları. — Cenubî Rusyaya girmeleri. — Ostrogot Devletinin yıkılışı.
378. Vizigotların Roma Kayseri tarafından Daçyaya yerleştirilmesi.
- 380 - 415. Çandragupta II. nin Kuşhanlara tâbi Saka kırıallıklarını zabıt ve ilhak etmeleri.
385. Akhunların garba muhaceretleri.
395. **Roma İmparatorluğunun Kayser Teodosyos tarafından ikiye taksimi.**
400. Frankların Möz ve Mozel ırmakları arasında yerleşmeleri.
404. Garp İmparatoru Honoryusun makarrı saltanatı Milandan Ravenna şehrine nakli.
405. Hun ordusunun İtalyaya taarruz eden İslav ve Germanleri mağlûp ederek Romayı kurtarması.
406. Germanyanın Alanlar tarafından istilâsı. — Avrupayı yabancı kavimlerin istilâsı.
409. Bir kısım Alanların İspanyaya girmeleri.

410. Romanın Alarik tarafından zaptı.
411. Alanların İspanya yarımadasına hakim oluşları.
424. Akhunların Anayurttan çıkışları.
425. Kuşhanlardan Kidaranın ülkesinin Akhunlar tarafından zaptı. — Akhunların Baktriyanı işgalleri.
428. Akhunların İrana yaptıkları taarruzun Sasanilerden Behramgurun mukavemetile akim kalması. — Roma Şark İmparatorluğunda Aryos ve Nastoriyos mezhepleri münazaasının başgöstermesi.
437. Attilânın hükümdar olması (Vefatı 453).
451. Şalon Muharebesi.
452. Attilânın Romaya gitmekten vazgeçerek geri çekilmesi.
455. Vandalların Romayı istilâsı. — Akhunların Pencap üzerine yaptıkları tazyikın Guptalardan Skan Dagupta'nın müdafaasile neticesiz kalması.
463. Odoakır'ın hun ordusunun başına geçmesi.
476. Garbî Roma İmparatorluğunun nihayet bulunması.
480. Klodvik'in Paris havzasında Romalılara galebe edişi.
482. İmparator Zenon'un Tuna Bulgarlarını yardıma çağırması.
484. Akhunların Sasanilerden Firuzu Belh şarkında mağlûp etmesi.
493. Odoakırın katli.
499. Bulgarların Balkanlara ilk taarruzları. — Fransa Kırallı Klovinin hristiyanlığı kabulü.
500. Akhunların Malvaya kadar istilâ sahalarını genişletmeleri.
527. Jüstinyenin imparator oluşu (Vefatı 565).
528. Akhunların Multan civarında Ucayini Racasına mağlûp olmaları.
530. Hun istilâsile Gupta İmparatorluğunun parçalanması. — Bizansta Nika isyanı.
552. Tumen'in isyanı ve hükûmet kurması.
555. Muhanın Cücenleri büsbütün ortadan kaldırması.
562. Avarların Macaristanda ve Panonyada yerleşmeleri.
- 563 - 567. Muhanın Sasanî hükümdarı Nuşirevanla birleşmesi.
566. Akhunların Soğut kıtasını teke mecbur kalmaları.
- 568 - 569. Bizans İmparatoru Justin II. tarafından Garp Yab-

- gusu İstemi Han nezdine Zemark'ın sefir olarak gönderilmesi.
569. Garbî Tukyü Devletinin sona ermesi.
570. Muhammedin dünyaya gelmesi. — Gucarata Valahiler Racialığının teessüsü.
582. Tukyü İmparatorluğunun Şarkî ve Garbî olmak üzere ikiye bölünmesi.
594. Muhammedin Hatice ile izdivacı.
600. Bizanslılar ile Avarlar arasında muahede akti.
602. Hazarların Volga ile Turla ırmakları arasında Devlet kurmaları.
606. Tanesvar Racası Harşavardhananın tahta geçmesi.
608. Pers Kırallı Nuşirevanın Anadoluyu zaptı.
613. Harşavardhananın Bengale kaday Ganj vadisini zapt ederek payitahtını Konaça nakletmesi.
622. Muhammedin Mekkenin Medineye hicreti. İmparator Herakliyüsün Ninova civarında İranlıları mağlûp etmesi.
624. Bedir Muharebesi.
625. Uhut Muharebesi.
626. Bulgarların Avarlarla birlikte İstanbulu taarruzları.
627. Hazarların Azerbaycanı istilâları.
628. Hudeybiye musalâhası.
630. Şarkî Tukyü devletinin inkırazı. — İmparator Herakliyüsün Karpatlardan Sırpları ve Hırvatları getirerek Avarlarla kendi arasındaki hudutlara yerleştirmesi. — Mekkenin Muhammet tarafından zaptı.
631. Tebük seferi.
632. Halit bin Velidin Yemen seferi. — Muhammedin Veda hacı. — Muhammedin Vefatı (8 Haziran) — Ebubekirin Hilâfete intihabı (8/9 Haziran).
633. Şamın ıslâmlar tarafından zaptı.
633. Basra civarında Sasanilerin İslâmlara mağlûp oluşu ve Arapların Irakta yerleşmeleri.
634. Ebubekirin vefatı. Ömerin halife intihabı — Herakliyüsün Yermük civarında ıslâmlara mağlûbiyeti.
635. Kadisiye Muharebesi. — Kudüs ve Antakyanın İslâmlar tarafından zaptı.

- 635 - 641. Tuna Bulgarlarının Avarların hakimiyetinden kurtulmaları.
641. Mısırın Araplar tarafından fethi.
642. İranlıların Nihavent'te inhizamları ve Sasanî Devletinin sonu.
644. Halife Ömer'in vefatı ve Osman'ın halife intihabı.
647. Şimalî Afrikanın Araplar tarafından zaptı.
650. Hazarların Azak Denizi kenarlarına yerleşmeleri. — Karluklar memleketinin bir çin eyaleti haline düşmesi.
652. Akhunlar Devletinin inkırazı.
656. Halife Osman'ın öldürülmesi ve Alinin halife intihabı.
657. Sıffin Muharebesi.
659. Garbî Türk (Tukyu) Devletinin inkırazı.
660. Kendini halife ilân etmiş olan Muaviye'nin Emevî devletini kurması (Vefatı 680).
661. Halife Alinin öldürülmesi.
670. Tibetlilerin Kâşgar taraflarına kadar memleketlerini genişletmeleri. — Ukbe bin Nafi tarafından Kayruvan şehrinin tesisi. — Tuna Bulgarlarının Hazarların tazyığı ile cenuba çekilmeleri.
671. İstanbulun Araplar tarafından ilk muhasarası.
679. Garp Bulgarlarının Tuna ile Balkan dağları arasındaki sahaya yerleşmeleri.
- 680 - 683. Emevîlerden Halife Yezit zamanı. İntihap usulünün terki ve arap saltanatının cümhuriyetten hükümdarlığa tahvili.
680. Kerbelâ vak'ası.
681. Kutluk Han'ın Şarkî Tukyu Devletini yeniden kurması (Vefatı 691). — Tuna Bulgarlarının kat'î olarak Balkanlarda yerleşmeleri.
- 683 - 685. Emevîlerden Halife Mervan zamanı.
- 685 - 705. Emevîlerden Halife Abdülmelik zamanı.
699. Şarkî Tukyu hanı Kapağan Han'ın garp Tukyu memleketlerini istilâsı.
705. Kuteybenin Haccac tarafından türkellerinin fethine memur edilmesi ve Kuteybenin bu zengin ve mamur Türk memleketlerini yağma ve tahribe başlaması.

706. Türkeşler Hanı Üçele'nin vefatı.
707. Kuteybenin Baykende girmesi, şehri yağma ettikten sonra yakmaları.
709. Gurak Hanın Semerkant Türkleri tarafından hanlığa geçirilmesi.
711. **Tarık'ın ordusu ile İspanyaya geçmesi.**—Türkeş Devletinin sonu. — Kuteybenin altı sene uğraştıktan sonra Semerkande girmesi.
712. Halife Velit zamanında Mehmet bin Kasımın Hindistana sefer etmesi. — Tuleytule'nin zaptı.
716. Halife Süleyman zamanında Bizansın Araplar tarafından tekrar muhasarası. — Sulu Kagan'ın istiklâlini ilân etmesi.
717. Kuteybenin idamı. — Sulu Kagan'ın Araplar ve Tibetlilerle müştereken Çin aleyhine hareketlere başlaması.
719. Sagayan Tekini Tiçe tarafından Tamuça adlı bir türk âliminin Çin İmparatoru nezdine gönderilmesi.
723. Hazarların Azerbaycanı istilâsı.
729. Abdürrahmanül Gafiki'nin İspanya valisi olması.
730. Nanto adlı türk âliminin sefaretle Toharistandan Çine gitmesi.
732. Poaty'e'de Abdürrahmanül Gafiki ordusunun Franklara mağlûbiyeti. — Gültekin Abidesinin dikilmesi.
735. Bilge Hakan Abidesinin dikilmesi.
738. Sulu Kagan'ın Bağa Tarhan tarafından öldürülmesi.
739. Garp Tukyularının çin hakimiyetini kabule mecbur oluşları.
740. Uygurların Tukyü Devletini yıkmaları.
744. Bağa Tarhanın Çinliler tarafından idamı. — Uygurların Karabalagassunda hükûmet kurmaları.
745. Alfonsun Süev kralı olması. — Şark Tukyü Devletine Uygurlar, Basmil ve Karlukların nihayet vermeleri.
747. Şarلمانın gençliğinde bir manastıra çekilmesi.—Yusuf bin Abdürrahmanın Endülüs hâkimi intihabı.

750. Bengalede hakimiyetin Budist Palalara geçmesi. — Abbasilerin Büyük Zap suyu kenarında Mervan idaresindeki emevî ordusunu mağlûp etmeleri.
751. Emevî saltanatının sonu ve Abbasî saltanatının başlaması. — Çin ordusunun Talas şehri civarında Türklere mağlûp oluşu.
756. Abdürrahmanın Endülüs Emevî saltanatını kurması.
- 756 - 757. Karlukların Uygurlarla mücadeleye başlamaları.
762. Mani dininin Uygurlar arasında intişara başlaması. — Abbasilerden Halife Mansur tarafından Bağdadın kurulması ve hükûmet merkezinin bu şehre nakli.
766. Karlukların Garp Tukeyularına ait yerleri zaptetmeleri. — Tokmak ve Talas şehirleri mıntakasinda Karlukların devlet kurmaları.
768. Şarlmanın hükümdar olması (Vefatı 814).
770. Valaphilerin yerini Raçputlardan Çalukyaların alması.
771. Sicilya adasında Beni Medar emaretinin teessüsü.
777. Şarlmanın İspanya üzerine yürümesi.
786. Harunürreşidin halife olması (Vefatı 809).
- 792 - 793. Karlukların Ferganadan çekilmeğe mecbur olmaları. — Tunusta Kayruvanda Beni Aglep Hükûmetinin teessüsü.
804. Tuna Bulgarları Hanı Kurmuş Hanın tahta geçmesi.
810. Şarlmanın Danimarka seferi.
811. Bizans İmparatoru Nikeforos'un katli ve Tuna Bulgarlarının Bizanslılar üzerine zaferleri.
813. Tuna Bulgarlarının Edirneyi zaptetmeleri ve Çanakaleye kadar ilerlemeleri.
821. Horasan valisi Hüseyin oğlu Tahirin memleketinde istiklâl ilân etmesi.
827. Tuna Bulgarlarının Şarkî Macaristanı istilâları altına almaları.
835. Mutasım tarafından Samra şehrinin tesisi.
840. Uygurların Kırgızlara mağlûp olmaları.
843. Verdön Muahedesi ve taksimi.
863. Abbasî türk kumandanlarından Vasf tarafından Anadolunun bazı yerlerinin zaptı.

- 863 - 889. Oğuzlarla Hazarların müşterek tazyikleri neticesinde Peçeneklerin Cenubî Rusya bozkırlarına ve Don boylarına yerleşmeleri.
865. Rorikin Novogorotta hükûmet kurması.
868. Ahmedin Tulunlular devletini kurması. — Yakup bin Leys'in Seistanda Saffariye Devletini kurması.
869. Roma ve Bizans kiliselerinin ayrılması (ortodoksluk ve katolikliğin zuhuru).
874. Abbasî türk kumandanlarından Asatekinin Musulda emîr olması. — Samanoğulları Devletinin kuruluşu.
877. Sicilya adasının tamamen Arapların hakimiyetine geçmesi.
880. Emîr Tekinin Irak idaresini ele alması
884. Hamaraveyh'in Tulunlular hükümdarı olması. (Şarında katli 896).
885. Normanların Parisi muhasarası.
892. Samanoğlu Nasırın vefatı ve kardeşi İsmailin hükûmeti ele alması (Vefatı 907).
904. Rusların denizden Bizansa hücumları.
905. Abbasilerin Tulunlular Devletini ortadan kaldırması.
910. Aglebiler devletinin ortadan kaldırılması. — Afrikada Fatimiler Devletinin kuruluşu.
913. Rusların Hazalara taarruzu.
915. Peçeneklerle Ruslar arasında mücadele başlaması.
916. Hataların Şimalî Çini zaptederek devlet kurmaları.
919. Saksonya hanedanından müessis Hanri I. in tahta geçmesi.
921. Bulgar Hanı Elmassilkinin bütün tebeasile birlikte müslüman oluşu.
932. Karahanlılar Devletinin müessisi hükümdar Abdülkerim Saltuk Bugrahanın vefatı.
932. Leon kıralı Ramironun Madrit şehrini zaptı. — Karahanlıların devlet kurmaları.
934. İranda Büveyh ailesinin devlet kurması.
935. Ebubekir Mehmedin Mısırdaki istiklâlini ilân etmesi ve Ahşitler Devletinin kuruluşu.
937. Abbasî halifelerinin Ebubekir Mehmede Ahşit unvanını vermeleri.

945. Büveyh ailesinin Bağdadı zaptetmesi.
946. Suriyenin Mısır Ahşit Devletine ilâvesi.
955. Alp Tekinin Samanoğulları hükümdarı Abdülmelik tarafından Horasan valiliğine tayini. — Oton I. tarafından Macarların inhizama uğratılması.
- 961 - 965. Kilikya havalisinin Bizans İmparatoru Nikeforus Fokas tarafından oraya yerleşmiş olan Türklerden geri alınması ve o havalideki Türklerin imhası.
962. Büyük Oton I. in imparatorluk tacını giymesi. — Alp Tekinin Gazne şehrini zaptederek orada yerleşmesi ve Gazneliler Devletini kurması.
- 968 - 969. Kiyef Rus Prensi Sviatoslaf tarafından Hazarların mağlûp edilmesi.
969. Fatimilerin Mısırı zaptetmeleri ve Ahşitler Devletinin ortadan kaldırılması.
972. Gaznelilerden Bilge Tekinin öldürülmesi.
977. Sevük Tekinin Gazne tahtını ele geçirmesi.
979. Sevük Tekinin Hint hükümdarlarından Çipalı mağlûp etmesi.
981. Uygurlarda Budizmin Mani dininin yerini tutması.
985. Selçukun Centte vefatı.
987. Hüg Kapenin kendisini kiral intihap ettirerek Karolenj sülâlesine nihayet vermesi ve Kape sülâlesinin kurulması.
996. Ürgençte oturan abbasî valilerinden Me'munun eski Harzemşahlar sülâlesine nihayet vermesi.
997. Sevük Tekinin vefatı ve Gazneli Mahmudun tahta geçmesi.
999. Karahanlılar tarafından Buharanın zaptı ve Samanoğulları devletine nihayet verilmesi.
1000. Etyenin Macarları hristiyan dinine sokması ve Papa tarafından kiralılık tacının kendisine verilmesi.
1001. Hintte müslüman türk hakimiyetinin başlaması. (Gazneliler devri).
1016. Kumanların Ruslara karşı akınlarına başlamaları. — Hazar Devletinin nihayet bulması.
1018. Endülüs hükümdarı Ali bin Hammutun öldürülmesi.
- 1018 - 1019. Bulgarların Bizans hakimiyeti altına geçmeleri.
1023. Endülüste Emevilerden Abdürrahman V. in Kurtubalılar tarafından iktidar mevkiine getirilmesi.

1024. Alamanyada Frankonya hanedanının Saksonya hanedanı yerine geçmesi. — Endülüste Emevilerden Mehmet Müstekfinin orduyu tahrik ederek Abdürrahmanı öldürtmesi ve yerine geçmesi .
1025. İndüs havzası ile Pencap havalisinin Gazneliler Devletine ilhakı. — Beni Hammuttan Yahyanın ikinci defa olarak Kurtuba tahtına geçmesi.
1027. Hişam bin Mehmedin zorla Kırtubada hükümdar ilân edilmesi. — Beni Hammuttan Yahyanın hakimiyetini tarsine çalışırken maktul düşmesi.
1029. Oğuz kabilelerinin Horasandan garba ilerlemeleri.
1030. Gazneli Mahmudun vefatı. — Peçeneklerin Balkanlara akınlar icrasına başlamaları.
1031. Hişamın hükümdarlıktan istifa ederek inzivaya çekilmesi ve Endülüste Tavaifi mülük devrinin başlaması.
1034. Ali Tekin ile Selçuklular arasında ihtilâflar çıkması.
1037. Horasandan garba ilerliyen Oğuzların Van gölü kenarında Bizans ordusunu mağlûp etmeleri.
1040. Tuğrul Beyin bütün Horasanı zaptederek Selçuk Devletinin esasını kurması. — Selçukluların Gazne hükümdarı Mesudu Dandenakan civarında mağlûp etmeleri.
1041. Kerman Selçuk devletinin kuruluşu.
- 1041 - 1042. Anadolunun şarkına gelen Oğuzların Ermenilere karşı muvaffakiyetli hareketleri.
1043. Harzemin Selçuklular tarafından zaptı.
1047. Karahanlılar Devletinin ikiye bölünmesi.
- 1047 - 1049. Ermenistanın Türkler tarafından zaptı.
1048. Taşkent ve Farap mıntakasının ötelerinde sakin 200,000 ailenin hep birden müslüman olmaları.
1052. Türkler tarafından Karsın zaptı.
- 1053 - 1054. Van gölü civarında Ermeniler ve Gürcüler ile Türkler arasında muharebe.
1055. Bağdatta Abbasî halifelerinin Selçuk sultanlarının hakimiyetleri altına girmeleri.
- 1056 - 1057. Türkler tarafından Ermenistana yeni bir akın yapılması ve Malatyanın tahribi.
1057. Tuğrul Beyin Bağdadı zaptı.

1059. Tuğrulun Bağdadı ikinci defa zaptederek şark islâm dünyasını nüfuzu altına alması. — Sivasın Türkler tarafından zaptı.
1060. Bengalede hakimiyetin Brahman Senalara geçmesi.
1063. Tuğrul Beyin vefatı.
1064. Ani şehrinin Türk orduları tarafından zabıt ve tahribi. — Hazarın şimalinden gelen Oğuzların Tunayı geçerek Bizans arazisine girmeleri.
- 1065 - 1067. Urfadan Antakyaya kadar olan sahanın Türkler tarafından zaptı.
1066. Fatih Giyyom'un İngiltereyi zaptetmesi.
1067. Romanus Diyogenis'in Bizans İmparatoru olması. — Kumanların Özü kıyılarında yerleşmeleri. — Kayserinin Türkler tarafından zaptı.
1068. Niksar ve Amoriumun Türkler tarafından zaptı.
1069. Konyanın Türkler tarafından zaptı.
- 1069 - 1070. Kutadgu Biliğ'in Yusuf Has Hacıp tarafından yazılması.
1071. Malazgirt meydan muharebesi (26 Ağustos). — Erzurumda Saltukoğulları Türk Devletinin kuruluşu. — Erzincanda Mengüçler devletinin kuruluşu. — Sıvasta Danişmentliler Türk Devletinin kuruluşu.
1072. Alp Aslanın vefatı.
1073. Bizans ordusunun Kayseri civarında Selçuk ordusu tarafından esir edilmesi.
1074. Mahmut Kâşgarinin Divanı Lûgatü'türkü yazması. — Rusel dö Bayyöl idaresindeki Normanların Anadolu kurmak teşebbüsünde bulundukları Lâtin Devletine imparator Mihaıl ile Süleymanın mâni olmaları.
1076. Papalarla imparatorlar mücadelesinin başlaması. — Melikşahın Kudüsü Fatimilerden zaptı.
1077. Selçuk İmparatoru Melikşahın Anuştekini Harzem valiliğine tayin etmesi. — Harzemşahlar devletinin kuruluşu.
1078. Kumanların Peçeneklere yardım için Balkanlara inmeleri.
1081. İznık şehrinin Türkler tarafından zaptı.

1084. Melik Gazi Gümüş Tekinin Danışmentliler hükümdarı olması.
1085. Antakyanın Melikşah tarafından Bizanslılardan zaptı. Leon ve Kastil kralı Alfons VI. nın şimalî İspanyayı istila ederek Tuleytuleyi zaptetmesi ve hükûmet merkezi yapması.
1086. Murabıtın hükümdarlarından Yusufun kuvvetli bir ordu ile Endülüse geçmesi. — Süleymanın Suriye Selçuk hükümdarı Tutuşla harbederek mağlûp olması. — Yusuf bin Taşfin tarafından Alfons VI. nın hezimete uğratılması ve şimalî İspanyanın istirdadı.
1087. Urfanın Melikşah tarafından Bizanslılardan zaptı.— Peçeneklerin Aleksi Komnen idaresindeki Bizans ordusunu Silistre civarında mağlûp etmeleri.
1090. Hasan bin Sabbahın İsmailiye mezhebini İranda Almut kalesinde tesisi — Yusuf bin Taşfinin tekrar Endülüse geçerek Endülüsu bir vilâyet halinde memleketine ilhakı.
1091. Aleksi Komnenin Peçenekleri ezmek için Kumanlarla birleşmesi ve Peçenekleri imhası.
1092. Melikşahın vefatı ve Selçuk hükümdarlığına Berkukun geçmesi.
1095. Birinci Haçlı seferinin ilânı.
1096. Birinci Haçlı ordusunun İstanbul'a vürudu.
1097. Gümüş Tekinin Selçuk hükümdarı Kılıç Aslanla birlikte Anadoludan geçen Haçlılarla harbederek muzaffer olması.
1098. Anuştekinin oğlu Kutbeddin Mehmedin Harzemşah unvanile Harzem valiliğine tayin olunması.
1099. Birinci Haçlı ordusunun Kudüsü zaptı.
1107. Kılıç Aslan I. in Anadoluyu nüfuzu altına alması ve Musulda kendi adına hutbe okutması.
1117. Suriye Selçuk sultanlığının nihayet bulması.
1118. Sultan Sancarın kendisini Selçuk hükümdarı ilân etmesi
1120. Fasta Muvahhidin Devletinin kurulması.
1122. Alamanya İmparatoru Hanri V. ve Papa Kalikst II. arasında, iki tarafın salâhiyetini tanıyan eden Wörms Muahdesinin akdi.

1123. Peçeneklerin Tunayı geçerek Bizans arazisine hücumları.
1125. Çinde Liao sülâlesi namı altında bulunan Hatalar devletinin Curcenler tarafından ortadan kaldırılması.
- 1128 - 1133. Hataların Çin Türkelinde Karahanlılar hükümdarı Aslan Han tarafından mağlûp edilmeleri.
1130. Bir kısım Hataların Karahanlılardan Balasagunu almaları. — Karahıtaylılar tarafından Şarkî Karahanlılar Devletinin inkıraza uğratılması. — Bir kısım Normanların iki Sicilya Kırallığını kurmaları. — Muvahhidin devletinin Şimalî Afrikada Murabıtın devleti yerine kaim olması.
1137. Garp Karahanlıları Sultanı Mahmudun Hocentte Karahatalara karşı mağlûp olması.
1141. Sultan Sancarın Karahatalara Katvanda mağlûp olarak Maveraünnehirdeki hakimiyetini kaybetmesi.
- 1142 - 1143. Danişmentliler devletinin parçalanması.
1144. Musul Atabeyleri tarafından Urfanın hristiyanlardan zaptı.
1145. Endülüsün Muvahhidinin tabiiyeti altına girmesi.
1147. İkinci Haçlı seferi.
1148. Harzemşah Kutbeddin Mehmedin oğlu Atsızın Sultan Sancarı tekrar metbu tanınması. — Gorkuların devlet kurmaları.
1149. İkinci Haçlı seferi neticesinde muvaffak olamıyan Fransa kralı Lui ve Alamanya imparatoru Konradın memleketlerine dönmeleri.
1152. Peçeneklerin Tunayı geçerek Bizans arazisine hücumları. — Abbasî halifelerinin Selçuklular hakimiyetinden çıkmaları.
1153. Sultan Sancarın Oğuzların eline esir düşmesi (Vefatı 1157).
1154. Peçeneklerin Tunayı geçerek Bizans arazisine hücumları. — Musul Atabeylerinden Nureddin Zengi tarafından Şamın zaptı.
1155. Temuçinin dünyaya gelmesi.
1158. Ankara ve Amasya havalisi hükümdarı Danişmentli Yağıbasanın Bizans İmparatoru Manüele birle-

- şerek Selçuk Sultanı Kılıç Aslan II. ile harpetmesi ve Anadolu'da büyük nüfuz sahibi olması.
1161. Peçeneklerin Tunayı geçerek Bizans arazisine hücumları.
1161. Gaznenin Gurlular tarafından zaptı.
1164. Fatimî veziri Şaverin Kudüs kiralının yardımı ile Şirkûhu Mısır tahlîye mecbur etmesi.
1167. Şirkûh kumandasındaki bir ordu tarafından Mısırın Faumilerden zaptı.
1169. Fatimî halifesi tarafından Şirkûhu vezir tayini.
1171. Peçeneklerin Tunayı geçerek Bizans arazisine hücumları. — Şirkûhun yerine vezir olan Salâhaddin'in Fatimî halifesini halederek. Abbasî halifesi namına Mısırda hutbe okutması.
1174. Nureddinin vefatı ve Salâhaddin'in Suriyede biribirle mücadeleye girişen islâm emîrlerinin daveti üzerine Şama girmesi.
- 1174 - 1177. Selçuklular tarafından Anadolu'da mevcut Danişmentliler Devleti şubelerine birer birer nihayet verilmesi.
1175. Salâhaddin'in Suriyeyi kat'i olarak zaptetmesi ve Abbasî halifesinin onun Mısır, Yemen, Hicaz, Mağrip, Palestin ve Suriye üzerindeki hakimiyetini tanımması.
1176. Fredrik Barbarosun İtalyadan çekilmesi. — Bizans İmparatoru Manüel Komnenüs ile Kılıç Aslan II. arasında Miriokefalon harbi ve Bizanslıların hezimet.
1183. Son Gazne hükümdarı esir edilerek Gazneliler Devletinin Gurlular tarafından ortadan kaldırılması.
1183. Salâhaddin'in Nureddinin oğlu İsmailin elinde bıraktığı Halebi onun vefatından sonra zaptetmesi.
1185. Musulun Salâhaddini Eyyubî tarafından zaptı.
1186. Hintte Gazneliler hakimiyetinin nihayet bulması ve Gurlular hakimiyetinin başlaması. — Kerman Selçuk Devletinin Oğuzlar tarafından ortadan kaldırılması.
1187. Kudüsün Salâhaddini Eyyubî tarafından hristiyanlardan zaptı.

1192. Aslan Yürekli Rışarın muvaffakiyet ümidini keserek İngiltereye dönmesi.
1193. Gorlu Muizzüdinin Delhiyi zaptı.
1193. Salâhaddin Eyyubinin vefatı.
- 1193 - 1194. Sultan Alâeddin Tekeş'in Horasanı, Rey ve İsfahan taraflarını zaptetmesi.
1194. Büyük Selçuk İmparatorluğunun inkırazı. — Temuçinin Moğolistandaki kabileler arasında nüfuzunu çoğaltması.
- 1196 - 1204. Sultan Rükneddin Süleymanın kardeşlerini mağlûp ederek Anadolu'da vahdeti tekrar temin etmesi.
1200. Dördüncü Haçlı seferi.
1201. Temuçinin rakibi Camukanın ordusunu mağlûp ederek kuvvetlenmesi. — Anadolu Selçuk Sultanı Rükneddin Süleymanşah tarafından Erzurumun zaptı ve Saltukoğulları devletine nihayet verilmesi.
1202. Müslüman Türklerin Bengaleyi Senalardan zaptetmeleri.
1203. Temuçinin Keraîr hükümdarını mağlûp ederek Moğolistanın şarkındaki bütün kabileleri hükmü altına alması.
1204. İstanbul'da Lâtin İmparatorluğunun dördüncü Haçlı ordusu tarafından tesisi.
1206. **Temuçinin Garbî Moğolistanı da ele geçirerek Cengiz unvanını alması (Vefatı 1227).** — Aybeyin Hindistanda istiklâlini ilân etmesi. — Hintte Gırlular devrinin sonu ve Kölemenler denilen Türk ümera sülâlesi devrinin başlaması. — Antalyanın Gıyaseddin Keyhusrev I. tarafından zaptı.
1207. Harzemşah Mehmedin Maveraünnehre hücumu. — Cengizin Çinin garp hudutlarındaki Tangut devletine muharebe ederek galip gelmesi.
1208. Gıyaseddin Keyhüsrev I. tarafından Kilikya Ermenilerine hücum edilerek Pertus kalesinin zaptı.
1209. Uygur İdikutunun Cengizi metbu tanıması.
1210. Harzemşah Mehmedin Karahataları mağlûp ederek Maveraünnehri zaptetmesi. — Gıyaseddin Keyhusrevin Teodor Laskarisle yaptığı harpte maktul düşmesi.

1211. Cengizin Çindeki Kin İmparatorluğu ile mücadeleye başlaması. — Küçlük Hanın kendisini Gurhan ilân etmesi. — Karluk hükümdarı Aslan Hanın Cengizi metbu tanınması.
1212. Garbî Karahanlılar Devletinin Semerkantte son hükümdarlarının Harzemşahlar tarafından idamı üzerine münkariz olması.
1214. Selçuk hükümdarı İzzeddin'in Trabzon Rum İmparatorluğundan Sinobu zaptetmesi ve bu devleti vergiye bağlaması.
1215. Gaznede Gurlular Hükûmetinin inkırazı.
1216. Cengizin Pekini zaptetmesi. — İzzeddin Keykâvusun Ermeni Devletini Kilikyadaki geçitleri ve bazı mühim kaleleri Selçuklara bırakmak ve senelik bir vergi vermek şartile sulha mecbur etmesi.
1217. Beşinci Haçlı seferi.
1218. Karahataların son hükümdarı Küçlük Hanın Cengiz orduları karşısında mağlûp olarak katledilmesi. — Eyyubî İmparatoru Melikülâdil Seyfeddin'in vefatı ve İmparatorluğun vahdetinin bozulması.
1219. Cengizin Harzem memleketlerine hücumu. — İzzeddin Keykâvusun vefatı.
1220. Kutbeddin Mehmedin Hazar Denizinde bir adacıkta sefalet içinde vefatı.
- 1220 - 1221. Alâeddin Keykubat I. in Ermenileri kendisini metbu tanımağa ve senelik vergiden başka Türk ordusuna asker vermeğe mecbur etmesi.
1222. Alâeddin Keykubat I. in Kâhta ve Çemişgezeği zaptetmesi.
1224. Celâleddin Harzemşahın tekrar İrana dönmesi. — İmparator Frederik tarafından Sicilyadan Arapların ihracı.
1228. Altıncı Haçlı seferi. — Erzincanın Anadolu Selçuk hükümdarı Alâeddin Keykubat I. tarafından zaptı ve Mengüçler Devletinin ortadan kaldırılması.
1229. Celâleddin Harzemşahın Eyyubîlerden Ahlâtı alması. — Oktay Hanın Kurultay tarafından Kaan intihabı.

1230. Celâleddin Harzemşahın Eyyubilerle Anadolu Selçuklarının müşterek ordusuna Erzincanda mağlûp olması (10 Ağustos).
1231. Celâleddin Harzemşahın öldürülmesi.
1232. Eadülüste Beni Ahmer Devletinin kurulması.
1234. Harputun Alâeddin Keykubat I. tarafından zaptı.
1235. Muvahhitlerin hristiyanlara karşı Las Navas muharebesini kaybetmeleri.
1236. Batu Han tarafından Volga Bulgar Devletine niha yet verilmesi.
1237. Alâeddin Keykubat I. in vefatı.
1241. Baba İshak tarafından Malatya havalisindeki Türkmen aşiretlerinin isyan ettirilmesi. — Bayçu idaresindeki bir moğol ordusu tarafından Erzurumun zaptı.
1243. Keyhusrev ordusunun Bayçu idaresindeki moğol ordusuna Sivas civarında mağlûp olması (26 Haziran).
1245. Keyhusrevin Ermenilerin Kilikyada ele geçirmiş oldukları yerleri istirdat ederek Ermenileri tekrar vergi vermeğe mecbur etmesi.
1246. Oktay Hanın vefatı üzerine Küyük Hanın Kaan intihabı. — Keyhusrev II. in oğlu Rükneddin Kılıç Aslanın Cengizogullarından Küyük'ü Büyük Han intihap edecek olan Kurultay'a iştiraki.
1248. Yedinci Haçlı seferi.
1249. Kılıç Aslan IV. ün Anadoluda Sultan olarak tanınması ve Sahip Şemseddini idam etmesi.
1250. Meliküssalihin zevcesi Şeceretüddür Hanımın Eyyubî Hükümdarı ilânı ve hakimiyetin sultan unvanını almış olan Türk kumandanı Aybeyin eline geçmesi.
1251. Mengü Hanın Kaan intihabı.
1252. Mengüçler Devletinin Divriği şubesinin Selçuklular tarafından ortadan kaldırılması.
1253. Mengü Hanın Hulâgûyu kuvvetli bir ordu ile İrana göndermesi.
1254. İzzeddin Keykâvusun Rükneddini hapsederek tek başına Selçuk hükümdarı olması.

1255. Altınordu Hanlığını kıran Batu Hanın vefatı ve yerine Sartak Hanın geçmesi.
1256. Bayçu ordusu ile yaptığı harpte mağlûp olan Rükneddinin İznik İmparatorluğuna kaçması.
1257. Berke Hanın Altınordu tahtına geçmesi.
1258. Hulâgûnun Bağdadı zaptederek Abbâsî halifesini öldürmesi ve Bağdatta Abbâsî Hilâfedinin nihayet bulması.
1259. Hulâgû ordusunun Halep ve Şamı zaptederek Suriyeyi ele geçirmesi.
1260. Şam, Halep, Mezopotamya Eyyubî şubelerinin İlhanlıların istilâsı üzerine ortadan kalkması. — Sultan Beybarsın Mısır hükümdarı olması. — Mısır Türk hükümdarı Sultan Beybarsın İlhanlılar ordusunu Aynicalutta mağlûp ederek Suriyeyi geri alması.
- 1260 - 1280. Kubilây Hanın Cenubî Çini de zaptederek Sung sülâlesinin hakimiyetine nihayet vermesi.
1261. Cinevizlerin Bizanslılardan Galatayı zaptetmeleri. — İzzeddinin Antalya tarikile İstanbul'a kaçması, Selçuk Saltanatının Rükneddine kalması ve hakimiyetin Hulâgûnun naibi bulunan Pervanenin eline geçmesi. — Bizans İmparatoru Mihal Paleologun İstanbulu Lâtinlerden zaptederek Bizans İmparatorluğunu tekrar kurması.
1262. Hulâgûnun Altınordu üzerine yürüyerek mağlûp olması.
1264. Rükneddinin Pervane tarafından öldürülmesi.
- 1265 - 1266. Olgu Hanın bütün Ortaasyayı, Harzem ve Afganistanı ele geçirerek Çağatay ailesi idaresinde müstakil bir Ortaasya Devleti kurduktan sonra vefatı.
- 1265 - 1268. Sultan Beybarsın Hayfa, Yafa ve Antakya şehirlerini Lâtinlerden zaptetmesi.
1266. Hulâgû ordusu ile Altınordu arasındaki ikinci harbin Berkenin vefatı ve ordusunun geri dönmesi üzerine neticesiz kalması.
1269. Muvahhidin devletinin inkırazı.
1270. Sekizinci Haçlı seferinde Fransa kralı Sen Luinin Tunusta vebadan vefatı ve seferlerin neticesiz nihaetlenmesi.

1271. Venedikli Markopolonun seyahata çıkması (Avdeti 1295).
1273. Habsburg hanedanının banisi Rodolfun İmparatorluğu.
1277. Mısır Türk Sultanı Beybarsın Kayseride büyük merasimle Selçuk tahtına cülûsu. — İlhan Abakanın Sultan Gıyaseddin ile Muinüddin Pervaneyi Tebrize götürmesi ve Muinüddini öldürtmesi. — Konyada Cimri isyanı.
1279. Sultan Kalavunun Mısır hükümdarı olması.
1281. Sultan Kalavunun Lâtinlerle beraber Suriyeyi geri almak teşebbüsünde bulunan İlhan Abakanın ordusunu mağlûp etmesi.
1282. İlhan hükümdarlarından Ahmet Hanın müslümanlığı kabulü.
1283. Gıyaseddin Keyhusrev II. inin İlhanın emrile idamı.
1290. Hintte Memlûkler devrinin sonu ve Kılıçlar hakimiyetinin başlaması.
1292. İlhan Gayhatu'nun Anadolu işlerini tanıim için kuvvetli bir ordu ile gelerek Kastamonu civarındaki hareketleri kanlı bir surette bastırması.
1298. İlhan Gazanın Selçuk hükümdarı Gıyaseddin Mesudu azlederek yerine Alâeddin Keykubat III. ü tahta geçirmesi.
1295. Gazan Hanın müslümanların yardımı ile İlhanlılar tahtına geçmesi ve müslümanlığı İlhanlılar arasında süratle yayılması.
1300. Menteşeoğulları tarafından Rodosun zaptı.
1301. Keykubat III. ün Gazanın emrile İsfahana götürülerek idamı.
1303. İlhanlıların Anadoluyu bir valii umumî ile idareye başlamaları. — Gıyaseddin Mesudun tekrar Selçuk tahtına oturtulması. — Gaazın tarafından Suriyenin zaptına gönderilen İlhanlılar ordusunun Memlûkler tarafından Mercüsoferde mağlûp edilerek Suriyenin istilâdan kurtarılması.
- 1306 - 1307. Çağatay ailesinden Duvanın Ortaasyada hakimiyeti ele alması.
- 1307 - 1308. Aydın ve havalisinde Germiyan Beyliğini metbu tanıyan Aydınoğulları Beyliğinin teessüsü.

1308. Gıyaseddin Mesut II. inin Kayseride vefatı ve Selçuk Sultanlığının nihayet bulması.
1310. Kudüste kurulmuş olan Hospitaliye şövalyelerinin Rodosu zaptetmeleri ve Rodos şövalyeliğinin tees-süsü.
1311. Kılıçlılar Alâeddin Komorin burnuna kadar bütün Cenubî Hindistanı zaptetmesi.
1312. Özbek Hanın Altınordu tahtına geçmesi ve müslümanlığın bu havalide yerleşmesi.
1313. Saruhan Beyliğinin kurulması.
1320. Hintte Kılıçlı devrinin sonu ve Tuğluklar saltanatının başlaması.
1321. Son Kılıç padişahının öldürülmesi ve Tuğlukların iktidar mevkiine geçmesi.
1324. Eşrefoğulları Beyliğinin İlhanlıların Anadolu valisi Çobanoğlu Demirtaş tarafından ortadan kaldırılması.
1326. İzmir civarının Aydınoğulları tarafından zaptı. — Çağatay hükümdarlarından Tarmaşirin islâmı kabul etmesi.
1327. Emîr Çobanın katli ve Demirtaşın Mısıra kaçması. — Karamanoğullarının esaslı surette devlet kurmaları. — İvanın Rusyada muhtelif prenslikleri tevhit ederek Moskovayı payitaht ittihaz etmesi.
1335. İlhan Ebusaidin vefatı ve Anadoluda Moğol nüfuzunun nihayet bulması. — İlhan hükümdarı Ebusait Bahadır Hanın vefatı üzerine memleketin Azerbeycanda Emîr Çobanoğulları Bağdatta Celâyirler nüfuzu altında ikiye ayrılması.
1336. Timurun doğması (11 Mart).
1337. Fransa ve İngiltere arasında Yüz Sene muharebesinin başlaması. — Mehmet Tuğluk Şahın Tibete sefer yapması.
- 41 - 1342. Kutup ismindeki Türk şairi tarafından Altınorduda manzum Husrev ve Şirin hikâyesinin yazılması.
1346. Kazganın Semerkant ve havalisine yalnız başına hâkim olması.
- 16 - 1347. Çağatay Hanları ile Türk kumandanlar arasında mücadelelerin başlaması ve hakimiyetin kâmil kumandanlara geçmesi.

1347. İzmirin Papa, Venedik, Kıbrıs ve Rodos donanmaları tarafından zaptı.
1352. Ertenanın vefatı.
1353. Harzeminin Muhabbetnameyi yazması.
1358. Kazganın öldürülmesi.
1359. Çağataylardan Büyük Han Tuğluk Timurun şimalden inmesi.
1369. **Timurun Belhte hükümdar ilân edilmesi .**
1375. Çağatayoğullarının Timur tarafından Almalık civarındaki dağlara sürülmeleri. — Menteşe Beyliğinin vefat eden İbrahim Beyin oğulları arasında parçalanması. — Kilikyada, Kozanda son Ermeni hükûmetinin inkırazı.
1380. Toktamışın Altınordu Devletinin vahdetini yeniden tesise muvaffak olması.
1382. Toktamışın Rusları mağlûp ederek Moskovayı zaptetmesi.
1386. Timurun İsfahana girmesi.
1390. Hamitoğulları Beyliğine ait İgridir havalisinin Osmanlılara geçmesi.
1390. Yıldırım Bayazıdın Saruhanoğulları Devletine nihayet vermesi .
1391. Beçin Emîrliğinin inkırazı.
1393. Bağdadın Timur ordusu tarafından zaptı.
1398. Timurlengin Delhiyi zaptetmesi (18 Kânunuevvel). — Yıldırım Bayazıt tarafından Sivastaki Kadı Bûrhaneddin devletine nihayet verilmesi.
- 1398 - 1399. Hindin Timurlular tarafından istilâsı.
1399. Hintte ikinci defa Tuğluklar devrinin başlaması.
1400. Sıvasın Timur tarafından zaptı.
1401. Halebin ve Şamın Timur tarafından zaptı.
1402. Timur ile Yıldırım Bayazıt arasında Ankara muharebesi ve Yıldırımın esir düşmesi (20 Temmuz).
1403. Aydınoğulları Beyliğinin inkırazı.
1405. Timurun vefatı (Şub.).
1406. Timurdan kaçan Toktamışın Litvanyada ölmesi.
1410. Balat Emîrliğinin Osmanlıların himayesine girmesi. Çelebi Mehmet tarafından Ankara muharebesinden sora tekrar teessüs eden Saruhan Beyliğinin ortadan kaldırılması.

1414. Hintte Tuğluklar devrinin sonu ve Seyyitler devrinin başlaması.
1426. Kırım Hanlığının teessüsü.
1426. Hamitoğulları Beyliğinin Antalya havalisinin Osmanlılara geçmesi.
1428. Germiyan Beyliği arazisinin Osmanlılara intikali.
1429. Fransada Jan Darkın muzafferiyeti.
- 1440. Avrupada matbaanın icadı.**
1442. Belgradın Osmanlılar tarafından zaptı.
1444. Osmanlıların Varna muzaffariyeti
1450. Götenberg matbaacılığını başlaması.
1451. Hintte Seyyitler devrinin sonu ve Lodiler devrinin başlaması.
- 1453. İstanbulun Türkler tarafından zaptı ve Şarkî Roma İmparatorluğunun inkırazı.**
1459. Candaroğulları hükûmetinin Osmanlılara geçmesi.
- 1204 - 1461. Trabzon Rum İmparatorluğunun inkırazı.
- 1468 - 1514. Akkoyunlu Hükûmetinin teessüsü.
1480. Cem meselesinin zuhûru.
1483. Babürün dünyaya gelmesi (14 Şubat).
- 1487. Karamanoğulları Devletinin inkırazı.**
- 1492. Amerikanın Kristof Kolomb tarafından keşfi.**
1494. Babürün babası Ömer Şeyh Mirzanın vefatı.
1497. Babürün Semerkandi zaptetmesi.
1498. Portekizli Vasko dö Gamanın Ümit burnunu geçerek Hindistan vasıl olması.
1500. Babürün Semerkandi ikinci defa zaptı.
1504. Babürün Kâbili zaptı.
1505. Şeybaninin Hive ve Belhi geri alması.
1507. Şeybaninin Heratı alması ve Kandehara akın yapması.
1510. Şah İsmailin Şeybaniyi mağlûp etmesi.
1511. Babürün üçüncü defa Semerkandi alması.
1516. Yavuz Selim tarafından Mercidabık meydan muharebesinin kazanılması (24 Ağustos).
1517. Yavuz Selimin Mısırı zaptederek Kahireye girmesi (22 Nisan).
- 1523 - 1524. Babürün Lahoru zaptı.

1526. Hintte Lodiler devrinin sonu. — Babürün Delhiyi ve Agrayı zaptı. — **Büyük Hint-Türk İmparatorluğunun başlaması.**
1527. Babürün Raçputları mağlûp etmesi (16 Mart).
1530. Babürün Ağrada vefatı (28 Kânunuevvel). — Humayunun Hint-Türk İmparatorluğuna geçmesi.
- 1539 - 1540. Humayunun Kanoç civarında mağlûp olması.
1555. Humayunun Şir Şahın vefatından sonra tekrar Delhiye İmparator olarak dönmesi.
1556. Ekberin Hint-Türk İmparatoru olması.
1605. Cihangirin Hint-Türk İmparatorluğuna geçmesi.
1609. İspanyolların son Endülüslüleri İspanyadan çıkarılmaları.
1627. Şahcihanın Hint-Türk İmparatoru olması.
1631. Şah Cihanın zevcesi Mümtaz Mahalin vefatı.
1658. Evrenkzip'in Hint-Türk İmparatoru olması.
1723. Dekkanın Haydar-Abat nizamının idaresinde istiklâl kazanması.
1739. Nadirşahın Hindistana hücumu.
1756. Afganistan hükümdarı Ahmet Şah Dürraninin Pencap ve Delhiye akını.
1857. Hindistanda Sipahi isyanının vukuu Delhinin İngilizler tarafından zaptı ve Hint-Türk İmparatorluğuna nihayet verilmesi.
1858. Hindistan idaresinin İngiliz ticaret şirketinden İngiliz hükûmetine geçmesi.
-

İNDEKS

A

- Abbas 108, 129
 Abbasi Devleti, 149, 151, 152, 153, 155, 157, 159, 192, 258
 Abbasi halifesi, 153, 156, 162, 164, 172, 185, 188, 282, 316
 Abbasi halifeliği, 140, 151, 160, 217, 235, 244, 250
 Abbasi idaresi, 2, 193
 Abbasi İmparatorluğu, 150, 152, 153, 159, 160, 161, 162
 Abbasi ordusu, 159
 Abbasi valileri, 194
 Abbasiler, 58, 147, 148, 149, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 161, 163, 164, 165, 166, 167, 172, 183, 234, 248, 258, 280, 296
 Abbat, 183
 Abdullah (Abdürrahmanın oğlu), 169, 170, 178
 Abdullah (Muhammedin babası), 88, 104
 Abdullah (Münzerin kardeşi), 175
 Abdullah (Papak'ın ordu kumandanı), 158
 Abdullah (Abdürrahmanın oğlu), 178
 Abdullah ibni Saad, 130
 Abdullah ibni Zübeyir, 126, 127
 Abdülâziz (Hakem II. inin kardeşi), 179
 Abdülâziz (Musa bin Nasirin oğlu), 136, 137, 138
 Abdülkerim Satuk Bugrahan, 190
 Abdülmelik (Emevilerden), 127, 128, 131, 133, 141, 143
 Abdülmelik (Samanogulları), 187
 Abdürrahman I. 141, 149, 167, 168, 183
 Abdürrahman II. 172, 173, 174
 Abdürrahman III. 169, 173, 175, 176, 177, 178
 Abdürrahman V. 180
 Abdürrahman (Kuteybenin kardeşi), 144
 Abdürrahman bin Abdullahül Gafiki, 138, 139, 196
 Abdürrahmanülmurtaza, 180
 Acem edebiyatı, 223, 284
 Acem körfezi, 79
 Acemler, 147
 Acmir, 290, 334
 Acmir-Kanoç, 294
 Adalar, 284
 Adana, 159, 258
 Aden körfezi, 79
 Adliye işleri, 237, 278
 Adriyatik, 36
 Aetyüs, 26, 34, 139
 Afganistan, 29, 47, 161, 162, 189, 235, 242, 287, 292, 293, 296, 305, 307, 332, 334, 335, 337
 Aforoz, 41, 42
 Afrika, 4, 8, 12, 15, 31, 33, 35, 36, 41, 43, 81, 87, 121, 127, 129, 130, 133, 136, 152, 153, 168, 181, 182, 194
 Afrika kilisesi, 11
 Afrikiye, 130, 131, 140
 Afşin, 157, 158, 159
 Afşine, 163

- Afyon Karahisar, 85, 276
 Aglebiler, 150, 152, 177
 Agra, 333, 340
 Agriboz adası, 275
 Ahlat, 236, 266
 Ahmedî, 286
 Ahmet (Fergana valisi), 185
 Ahmet Gazi (Emîr), 274
 Ahmet (Mahmudun oğlu), 224
 Ahmet (Tulunoglu), 152 193
 Ahmet Han (İlhanlılardan), 244
 Ahmet Şah (Hint), 337
 Ahmet Şah Durrani (Afgan), 337
 Ahmet Nagar, 336
 Ahmet Yesevî, 224
 Ahşit (Akşit), 153, 194
 Ahşitler (İhşitler), 162, 164, 194, 248
 Aizze "azizler", 12
 Akabe, 80
 Akdeniz, 5, 11, 14, 22, 32, 35, 44, 77, 81, 132, 137, 174, 178, 196, 214, 218, 228, 229, 245, 253, 254, 266, 278, 280, 283
 Akhun devleti, 29, 30
 Akhunlar, 29, 47, 288, 289, 332
 Akiley, 27
 Akitanya, 31, 33, 195, 196, 197, 198
 Akitenler, 15
 Akkâ, 193, 227, 230, 254, 320
 Akkoyunlular, 255, 272
 Aksak Timur, 299, 332
 Aksayışark, 49
 Aksungar, 29
 Akşehir, 325
 Alâeddin (Ertena), 272, 276
 Alâeddin (Kilcilerden), 267, 295
 Alâeddin Keykubat I. 266, 267, 281, 283
 Alâeddin Keykubat II. 261, 269
 Alâeddin Keykubat III. 271
 Alâeddin Mahmut Şah I. 298
 Alâeddin Tekeş, 235
 Alâiye, 266, 283, 284
 Alamanya, 34, 61, 139, 207, 208, 209, 210, 226
 Alaman Dükalıkları, 205
 Alaman prensleri, 209
 Alamanlar, 32, 34, 195, 196, 197, 321
 Alan-Türkleri, 132, 140
 Alanlar, 21, 22, 23, 26, 35, 311
 Alarik, 32, 33, 35
 Alaşehir, 263
 Aleksandr III. 208
 Aleksandr IV. 208, 210
 Aleksi III. 228
 Aleksi Paleolog, 228, 230
 Aleksis Komnenus, 72, 263
 Alevî isyanları, 149, 150
 Aleviler, 147, 150, 156
 Alfons (Belayin damadı), 140
 Alfons III. 175
 Alfons VI. 181, 182
 Algu, 242
 Ali, 89, 104, 106, 110, 111, 113, 115, 118, 122, 123, 126, 153, 285
 Ali (Şair), 224
 Ali Bey (Mahanda Aşiret Beyi), 304
 Ali bin Hamut, 180
 Ali bin Zeryab, 172
 Ali evlâdı, 153
 Alişiroğlu Yakup, 273
 Ali Şir Nevai, 329
 Ali Tekin, 216
 Allahın Kamçısı, 27
 Allahın Kılıcı, 119
 Allahın Resulü, 90, 91, 92, 104, 109
 Allahütaala, 84, 116
 Almalık, 59, 245, 302, 307, 313
 Almos (Almış), 70
 Alsas, 32, 34, 201
 Alp Aslan, 75, 217, 218, 220, 260, 261
 Alp dağları, 15, 17, 26, 27, 36, 77, 132, 198, 209
 Alp Tekin, 187
 Altay, 46, 49, 57
 Altınordu, 66, 243, 244, 245, 246, 247, 311, 312, 313, 314, 315
 Altıntaş, 216, 234
 Altın Yaruk, 60
 Amacur, 159
 Amalika Devleti, 81
 Amasya, 129, 261, 262
 Amerika, 2
 Amidülmülk, 220
 Amori, 249
 Amoryum (Amuriye), 159, 260

- Amr İbnülas, 104, 122
 Amribni Hafs, 174, 178
 Amu (Ceyhun, Amuderya) ırmağı, 187, 304, 305, 307, 309, 310
 Anadolu, 1, 16, 41, 45, 68, 72, 73, 75, 129, 159, 162, 165, 214, 217, 218, 224, 225, 227, 244, 257, 258, 259, 262, 263, 264, 265, 267, 268, 271, 274, 277, 278, 279, 281, 282, 286, 325
 Anadolu Beylikleri, 273, 277, 279, 286
 Anadolu Selçukları, 219, 236, 262, 265, 266, 276, 277, 285, 286
 Anadolu Türk Devletleri, 258
 Anadolu Türk kabileleri, 269, 282
 Anadolu Türk vahdeti, 262
 Anadolusya, 35
 Anastas, 40
 Anbese, 138
 Andre II. 230
 Andican, 331
 Angay, 49
 Angıllar, 33, 77, 203
 Angılo-Sakson kilisesi, 78
 Angılo-Saksonlar, 76
 Ani, 260
 Anju Prensi Şarl, 210
 Ankara, 129, 139, 159, 262, 273, 322, 323, 325
 Ankara ırmağı, 323
 Ankara muharebesi, 273, 274, 275, 326
 Antakya, 44, 120, 218, 226, 227, 230, 254, 260, 262, 263
 Antakya prensliği, 266
 Antalya, 265, 267, 273, 278, 280, 283, 284
 Antitoros, 158
 Antonin, 7
 A. .ştekin, 234
 Apenin dağları, 15
 Aragon, 182
 Aral gölü, 215, 240, 309
 Arap, 6, 147
 Arap an'anesi, 85
 Arap Beylikleri, 81
 Arap coğrafyacıları, 296
 Arap edebiyatı, 86
 Arap istilâsi, 35, 142, 292
 Arap lehçeleri, 86
 Arap lisanı, 86
 Arap lûgati, 86
 Arap olmiyanlar, 147
 Arapçılık siyaseti, 146
 Arap .arımadası, 84, 85, 93, 102, 119, 127
 Araplar, 11, 33, 40, 45, 55, 60, 80, 82, 84, 90, 9', 93, 101, 112, 114, 119, 120, 121, 124, 128, 129, 141, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 154, 173, 174, 292, 255, 325
 Arabistan, 79, 80, 81, 82, 84, 86, 106, 110, 111, 116, 119, 143, 316
 Aras ırmağı, 121, 158, 260
 Arpad, 70, 71
 Arbalet (oluklu ok), 229
 Aristo, 163, 167
 A-i-üs, 41
 Ariyanizm, 41
 Arık Boğa, 241
 Arkadivüs, 40, 41
 Artukoğulları, 219, 220, 267
 Asatekin, 159
 Ashap, 116
 Asılzadeler, 212
 Askerî tımarlar, 279
 Asla Uyumaz İmparator, 42
 Aslan (Besasiri), 216, 217
 Aslan Han, 231, 233, 240
 Aslanoğlu Tuğrul, 219
 Aslanyürekli Rişar, 227
 Assam, 295
 Asparuh (İsperih), 66
 Astragan, 314
 Asturye, 140, 170, 171, 173, 176, 181
 Asuriler, 51
 Asya, 1, 41, 44, 47, 50, 54, 55, 65, 88, 142, 144, 164, 219, 235, 236, 245, 299, 327
 Asya Sarmatyası, 21
 Asya Türk İmparatorluğu, 143
 Aşnas Vasıf, 159
 Atabey İldeniz, 219
 Atabeyler, 162, 219, 223, 236
 Ata dini, 84
 Atla-Mal, 27
 Atla-Mal, 27

Atlas denizi, 14, 22, 34, 126, 131, 132, 196
 Atlı (Attilâ), 27
 Atolf, 33
 Attilâ, 24, 25, 26, 27, 28, 32, 33, 34, 36, 41, 62, 139
 Atsız, 232, 235
 Avar Türk İmparatorluğu, 31
 Avarlar, 38, 39, 45, 66, 199
 Avarkunitler, 49
 Avasım, 156, 159, 258
 Augusta, 41
 Avrupa, 1, 3, 5, 11, 16, 18, 23, 24, 25, 26, 30, 31, 32, 34, 38, 39, 41, 52, 61, 63, 70, 71, 73, 75, 76, 77, 78, 131, 150, 163, 165, 175, 190, 209, 223, 225, 226, 229, 284, 297, 299, 311, 321, 322, 327, 340
 Avrupa hristiyan devletleri, 244
 Avrupa tarihçileri, 190
 Avul (Ağıl), 68
 Ayasluk, 263, 274, 284
 Ayasofya, 43
 Ayasofya Kütüphanesi, 43
 Aybars, 24
 Aybey (Memlûk), 251, 253
 Aybey (Kutbeddin), 295, 298
 Aydın, 273, 274
 Aydınoglu Mehmet Bey, 274
 Aydınogulları, 275, 284, 286
 Ayet, 90, 92, 119
 Ayıntap, 320
 Aynicalût, 244, 253
 Aynüddeve, 262
 Ayşe (Muhammedin zevcesi), 112, 113, 115, 122
 Avşe (Endülslü), 179
 Azak denizi, 38, 72, 74
 Azerbaycan, 63, 129, 158, 159, 216, 219, 243, 244, 246, 259, 312
 Azerbaycan Atabeyleri, 236
 Azerbaycan Sovyet Cümhuriyeti, 296
 Âlemgir I. 336
 Âlemgir II. 337
 Âli Büvayh, 153, 161, 186, 217
 Âşık Paşa, 285

B

Babailer, 282

Baba İshak, 268
 Babil, 80
 Babür, 289, 329, 331, 332, 333, 334, 335, 337, 338
 Babür İmparatorluğu, 334
 Babürname, 335
 Badahşan, 331
 Badami, 291
 Baden, 34
 Bafra, 274
 Bağa Tarhan, 54, 55, 56
 Bağdat, 64, 149, 151, 153, 154, 156, 157, 159, 161, 164, 167, 194, 217, 218, 222, 224, 317, 318, 320, 325, 327
 Bağdat Abbasi Halifesi, 168, 199, 249
 Bahadır Şah II. 337, 338
 Bahriye işleri, 278
 Bahtiyar, 161
 Bahtiyaroğlu Mehmet, 295
 Baktriyan, 47, 287, 288, 289
 Balaban, 295, 298
 Balagasun, 191, 192, 231, 232
 Balamır, 23
 Balancar, 63
 Balat, 274, 289
 Balat Emirliği, 274
 Balbal, 50, 75
 Balebek, 120, 250
 Balıkesir, 276
 Balkanlar, 38, 41, 45, 66, 72, 73, 74, 77, 321
 Baltu, 271
 Barlas (Hacı), 299, 301, 302, 303
 Barlas kabilesi, 299, 300, 305, 307
 Bamiyan (Badgis), 289
 Barkul, 59
 Barkuk, 257
 Barmakoğulları, 150, 156
 Baronluklar, 200
 Barselon (Barsilona), 35, 172
 Basit Şarl (Şarl III.), 201
 Bask, 16
 Basmiller, 56, 57
 Basra, 119, 121, 122, 141, 152, 218
 Başkumandan, 117
 Batlabus, 181
 Battal Gazi, 129, 285
 Batnî tarikatı, 218

- Batu Han, 65, 66, 240, 243
 Bavarlar, 196
 Bavyera, 71, 199, 205
 Bayan Han, 38
 Baycu, 268, 269
 Bayazıt (Celairli), 303
 Bayazıt (Kötürüm), 274
 Bayazıt I. (Yıldırım), 274, 276, 317, 319,
 321, 322, 323, 324, 325
 Bayazıt II. (Osmanlı), 255
 Baykal gölü, 73
 Baykent, 142, 144
 Bazan, 81
 Bazileus "Vasileüs", 41
 Beçin, 274
 Bedehşan, 187
 Bedevî Araplar, 80
 Bediüzzeman, 333
 Bedir, 94, 95
 Bedir muharebesi, 94
 Beşee, 195
 Behlül Lodi, 297
 Behramgur, 288
 Bektaşiler, 282
 Bel, 84
 Belay, 140
 Belediye teşkilâtı, 237
 Belen, 17
 Belensiye, 181
 Belçika, 21, 31
 Belçika Golü, 16
 Belgrat, 25, 226
 Belh, 141, 142, 149, 187, 232, 289, 310,
 333
 Belhli Ebu Zeyit, 163
 Belizer, 42, 43, 44
 Beljler, 14, 16
 Bengale, 290, 295, 297, 334, 335, 337,
 338
 Beni Abbat, 181
 Beni Ahmer (Beni Nasır) Devleti, 182,
 184
 Beni Âmir, 181
 Beni Bekir, 106
 Beni Cevher, 181
 Beni Eftas, 181
 Beni Hamut, 181
 Beni Hut, 181, 182
 Beni Nasır, 182
 Beni Sumadih, 181
 Beni Tücip, 181
 Beni Ziri, 181
 Beni Zünnun, 181
 Benoa dö Norçiya (Benoît de Norcia)
 12
 Berar, 335
 Berberler (Berber-Hazar), 64, 120, 121
 126, 127, 131, 133, 134, 135, 150, 152
 165, 168, 170, 176, 177, 180, 183
 Berka, 130, 131, 254
 Berke Han, 243
 Berkyaruk, 218, 264
 Bermek (Barmak) ailesi, 151, 172
 Besasiri, 217
 Besarabya, 67, 70
 Besmele, 104
 Beşbalık, 57, 59, 232
 Beybars, 243, 244, 253, 254, 269, 316
 Eyydoğan, 65
 Evler, 141
 Beylerbeyi, 277
 Beynelmîlel ilim âlemi, 164
 Bevoğlu, 321
 Beyşehir, 273
 Beytülmal, 106
 Bez kalesi, 158
 Biat, 116, 126
 Bicapur, 337
 Bihar, 338
 Bikicük (Beycik), 303, 306, 307
 Bilge Hakan abidesi, 52
 Bilge Tekin, 187
 Bingazi, 41, 120, 130, 254
 Bitinya, 263
 Birgi, 274
 Birecik, 262
 Bizans, 24, 25, 28, 38, 39, 40, 43, 45,
 49, 51, 52, 63, 64, 66, 67, 69, 71, 72,
 73, 74, 75, 76, 77, 84, 87, 110, 119,
 120, 124, 125, 129, 139, 142, 149, 172,
 246, 258, 260, 264, 279, 321, 325
 Bizanslılar, 47, 65, 72, 127, 151, 162,
 214, 218, 258, 259, 261, 262, 263, 264,
 273, 275, 280

- Bizansa akınlar, 72
 Bizans İmparatorluğu, 31, 38, 48, 88, 156, 158, 260, 275
 Bizans ortodoksluğu, 71
 Bizans parası, 128
 Bleda (Buda), 24, 27
 Bohan, 49
 Bohemya, 38, 77
 Bozıfas, 227, 228, 230
 Bordo, 138
 Borotala, 54
 Bosforus, 49
 Boyır Nor, 239
 Bozkırlar, 187, 215, 332
 Bozkır Türkleri, 60
 Buda (Bleda), 24, 27
 Buda, 162
 Budizm, 50
 Buhara, 142, 144, 145, 164, 167, 186, 190, 192, 215, 216, 232, 311, 331
 Burjuva, 212
 Bulgarlar, 45, 63, 66, 67, 68, 70, 72, 73, 77, 87, 228, 311
 Bulgaristan, 74
 Bulgar Devleti, 65, 66, 75
 Bulgar şehri, 65
 Bulgar-Türkleri, 44, 64, 65, 66, 69, 87, 162
 Burgunt, 195, 196, 201
 Burguntlular, 24, 31, 32, 34
 Bursa, 272, 322, 325
 Busır mabedi, 149
 Buyuruk, 51
 Bügüg Han, 60
 Bülücistan, 187
 Bürhaneddin Ahmet (Kadı), 276, 317
 Büyük arazi sahipleri, 263
 Büyük Atlas Denizi, 14, 22, 34, 126, 131, 132, 196
 Büyük Buğa, 158
 Büyük Gregovar I. 77
 Büyük Hint Türk İmparatorları, 338
 Büyük İmparator (Şarlıman), 199
 Büyük Karl (Şarlıman), 38, 39, 195
 Büyük kervan yolları, 245
 Büyük Leon, 40, 41
 Büyük Okyanus, 34
 Büyük Oton I. 70, 71, 205, 206, 209
 Büyük Selçuk İmparatorluğu, 162, 215, 220, 276, 279, 282
 Büyük tımarlar, 278
 Büyük Zap, 148
 Büveyhoğulları, 153, 161, 186, 217
 Brahmasutra, 288
 Brahmanlar (din rüesası), 294
 Bretonlar (Britler), 33, 76
 Britanya, 15, 32, 33, 76
- C**
- Cafer (Bermeki), 150
 Caferülmansur, 168
 Cala, 295
 Cami, 93
 Camii Ömer, 120
 Camiüttevarih, 246
 Camuka, 239
 Candarlı, 276
 Candaroğulları, 272, 274, 284
 Cani Bey Han, 243
 Cavidaniye taifesi, 158
 Cebelitarık, 134
 Cebrail, 85, 90
 Celâleddin Firuz Şah, 296
 Celâleddin Harzem Şah, 236, 238, 240, 266
 Celâleddin Karatay, 269
 Celâleddin Rumî (Mevlâna), 284
 Celayirler, 244, 301, 302, 303, 307
 Cemel (Deve) vak'ası, 122
 Cengiz "Çingiz", 65, 66, 232, 235, 239, 240, 242, 243, 247, 281, 284, 299
 Cenevizliler, 176, 274
 Cengiz İmparatorluğu, 239
 Cengiz istilâsı, 246
 Cengizogulları, 153, 241, 242, 268, 300, 301, 309, 310, 314
 Cengiz orduları, 229, 266, 267
 Cengizin Yasası, 245
 Cenova, 15, 227, 229
 Cenova Cümhuriyeti, 321
 Cent, 215
 Cenubî Anadolu, 265
 Cenubî Avrupa, 70
 Cenubî Kafkasya, 224, 259, 296
 Cenubî Rusya, 71, 73, 75
 Cevherî, 163

Ceyhun, 47, 121, 141, 143, 145, 155, 156, 218, 234
 Cezair, 129, 130, 175, 182
 Cihangir (Timurun oğlu), 309
 Cihangir (Ekberin oğlu), 336, 339
 Cihançar Şah, 337
 Cimri, 270, 272
 Cinevizliler, 283
 Cinler, 91
 Cizye, 146, 280
 Cordane, 132
 Cucenler (Juan-juan), 46
 Cuci, 240, 241, 243
 Cürrenler (Çurçitler), 231
 Cülûs hediyeleri, 280
 Cürcan, 214, 216

Ç

Çağatay, 240, 241, 242, 300
 Çağatayoğulları, 311, 335
 Çağatay İmparatorluğu, 242
 Çağatay prensleri, 24
 Çağatay türk edebiyatı, 335
 Çağatay Ulusu, 242
 Çaha Bey, 264
 Çakır, 188, 216
 Çakıroğlu Süleyman, 217
 Çalukyalı, 290, 291
 Çanakkale, 25, 69, 276
 Çandelalar, 290
 Çandragupta II, 287
 Çankırı, 261, 274
 Çapar, 242
 Çardak, 265
 Çarşnigir, 277
 Çekler, 77
 Çelebi Mehmet, 275
 Çemişgezek, 266
 Çenu, 55
 Çepniler, 282
 Çerçiz, 130
 Çerkezler, 72, 73
 Çeu, 47
 Çi-li-ku (Tirgu), 232
 Çin, 25, 29, 30, 47, 49, 50, 51, 56, 57, 59, 60, 141, 142, 143, 155, 233, 240, 245, 246, 297, 311, 326
 Çin İmparatorluğu, 55, 154, 155, 241

Çinliler, 32, 46, 48, 53, 54, 55, 61, 154, 239, 240
 Çin Seddi, 39, 326
 Çin Türkeli, 29, 50, 240
 Çin Türkleri, 47
 Çipal, 188
 Çitor, 334
 Çivi yazısı, 119
 Çu, 54, 215, 233
 Çur, 51
 Çobanoğlu Demirtaş, 271, 273, 276, 283
 Çohanlar, 290
 Çola, 291
 Çorum, 261
 Çöl Arapları, 146

D

Daçya, 32, 38
 Dagober, 2
 Dai "Propagandacı", 155
 Daimî yağmalar, 190
 Dalmaçya, 36, 77, 199, 228
 Dalmaçya Alpleri, 37
 Dakak, 215
 Dandanakan, 216
 Danimarka, 76, 198, 199, 202
 Danlar (Danimarkalılar), 199
 Danişmentliler, 260, 264, 265
 Danişmentliler Devleti, 261, 262, 276
 Danişment Ahmet Gazi, 261, 276, 285
 Danyz, 181
 Dar, 339
 Darülhikme, 163
 Darünnedve, 82
 Davagiri, 296
 Defterhane, 125
 Dehhanî, 285
 Deh, 79
 Dekkan, 291, 297, 335, 336, 337
 Dekkan kâvînleri, 288
 Delhi (Dehli), 290, 294, 295, 296, 318, 333, 335, 336, 337, 339, 340
 Delhi-Acmir Devleti, 290
 Delhi Türk sultanları, 163, 298
 Demirhan, 276
 Demir Devri, 16
 Demirtaş (Çobanoğlu), 271, 273, 276, 283
 Dengiz (Deniz), 27

Denizli, 276
 Derebeyler, 200, 212, 213
 Derebeylik (Feodalite), 2, 8, 195, 200, 205, 211, 229
 Derbent (Demir kapı), 21, 63, 72
 Develi Karahisar, 270
 Devlet, 6
 Devletabat, 296
 Devlet Han, 297, 333
 Devlet hazinesi (Hulefayırâşidin), 124
 Dicle, 235, 317
 Dimitri, 311
 Dimyat, 228, 230
 Din âlimleri, 281
 Dindar Lui, 200
 Dinî edebiyat (Bizans), 87
 Din hayatı, 13
 Dini ilâhî, 336
 Dinyeper (Özü), 36, 49
 Divanı Lûgatü'türk, 224
 Divan teşkilâtı, 277
 Divriği, 261, 286
 Diyarbekir, 159, 217, 259, 266
 Diyoklesiyen, 2, 4, 7
 Dizdar, 278
 Dobruca, 66, 67
 Dokuz Oğuz, 60, 164
 Dolikosefal, 15
 Don, 62, 70, 71, 73, 311, 314
 Doneç, 73
 Dordonya, 138
 Dördüncü Haçlı Seferi, 227
 Drava ırmağı, 25
 Dravitler, 291
 Druit, 17
 Duap lehçesi, 296
 Dukas, 263
 Duva, 242
 Dük "Herzug", 200, 205, 211

E

Ebr (İberus), ırmağı, 198
 Ebu Abdullah, 177
 Ebu Abdullah Mehmet "Abdullahüssa-gir", 182
 Ebu Bekir Mehmet, 194
 Ebu İshak, 160
 Ebu İshak İbrahim, 187

Ebu Sait (İlhan), 271
 Ebu Sait Bahadır Han, 244, 276
 Ebu Süleymanüttürki, 25 8
 Ebu ubeyde bin Cerrah, 98, 114, 119, 120
 Ebubekir, 89, 90, 92, 95, 98, 106, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122
 Ebucehil, 97, 107
 Ebulabbas Abdullah (Seffah), 148, 149
 Ebülğazi, 264
 Ebulfadıl, 336
 Ebülkasım, 261, 264
 Ebumusel Eş'ari, 123
 Ebumüslim, 148, 149, 155, 156, 285
 Eburreyhanibirunî, 163, 164
 Ebusüfyan, 94, 95, 100, 101, 102, 106, 107
 Ebutalip, 89, 90
 Edekon, 36
 Edirne, 69, 314
 Edremit, 276
 Ecnadin, 88
 Efes, 41
 Efgan, 128
 Eflâk, 74, 275
 Eftalit, 29, 47
 Ege, 43, 125, 273, 275, 284
 Ekberşah, 335, 336, 337, 338, 340
 Elbe, 32, 77
 Elbiruni (Harzemli), 293, 297
 Elbistan, 261, 270
 Elbunt, 181
 Elcezire, 86, 219, 250, 259, 267, 279
 Elkâhin, 127
 Elhamra Sarayı, 182
 Elmas Han, 65
 Elmalık, 240
 Elmassikli, 162
 Emevî İmparatorluğu, 127
 Emevî halifeleri, 128, 131, 133, 146, 148, 183
 Emevî Saltanatı, 125, 128, 129, 140, 148, 156, 175
 Emeviler, 82, 121, 122, 124, 127, 128, 141, 144, 145, 146, 147, 149, 154, 156, 161, 165, 166, 167, 177, 180, 181, 183, 234, 280, 296

Emin, 151
 Emîr, 80, 169, 330
 Emîr Ahmet Gazi, 274
 Emîr Çobanoğlu Demirtaş Bey, 271, 273, 276, 283
 Emîr Çobanoğulları, 244
 Emîr Musa, 306, 309
 Emîr Tekin, 159
 Emiri ahur, 277
 Emiri âriz, 277
 Emiri dat, 277
 Emiri şikâr, 277
 Emirülmüminin (Endülüs), 169
 Emirülümera, 153, 154, 161
 Emirüssevahl, 278
 Ems, 32
 Endülüs, 35, 129, 138, 153, 165, 170, 171, 172, 173, 176, 177, 178, 184
 Endülüs Emevileri, 141, 149, 169, 175, 180
 Enez, 72
 Ensar Fırkası, 117
 Ensar (yardımcı), 93, 113
 Erdişir, 4
 Ereğli, 226
 Ergenekon, 46, 51
 Ermanarik, 32
 Ermenak, 227, 272
 Ermeni kırılları, 279, 280
 Ermeni Leon, 69
 Ermeniler, 158, 254, 259, 262, 266, 272
 Ermenistan, 217, 259, 260
 Erran (Karabağ, Cenubî Kafkasya), 158, 243
 Ertena Alâeddin, 272, 276
 Erzincan, 236, 258, 261, 266, 269, 278, 281, 320
 Erzurum, 259, 261, 265, 266, 268, 286, 319
 Eski Delhi, 298
 Eskişehir, 139
 Eskişehir muharebesi, 230
 Eskizaman, 1, 2, 13, 80
 Esüs, 17
 Essiyasetülmedeniye, 163
 Eşmedeme, 69
 Eşref, 272

Eşrefoğulları Hükûmeti, 273
 Eşres, 145
 Etiyen (Macar), 71
 Etiçca II. (Papa), 197
 Etzel, 27
 Etzelisurğî, 27
 Evhadi (Kermanlı), 284
 Evrenkzip, 336, 337, 339
 Evs, 82
 Eyup bin Habip, 138
 Eyup (Ebueyyubülensari-Halit), 125
 Eyyubî Türk İmparatorluğu, 220
 Eyyubiler, 220, 236, 248, 250, 251, 252, 253, 266, 267
 Ezzehra, 180

F

Fadıl, 150
 Fahreddin Mubarekşah, 298
 Fahruddini Razî, 164
 Fakihler, 154, 175
 Farabî, 163
 Fârâp (Faryap), 161, 163, 214
 Fars, 219, 236, 296
 Fars Atabeyleri, 219
 Farisî lisanı, 246, 339
 Fas, 127, 129, 177, 179, 182
 Fatiha Suresi, 92
 Fatih Giyyom, 203
 Fatimî halifeleri, 194
 Fatimiler, 153, 217, 218, 222, 226, 248, 249, 251, 252
 Fatma, 106, 153
 Ferave, 216
 Ferdinand, 182, 183, 184
 Fergana, 58, 156, 157, 164, 185, 187, 194, 287, 331, 332, 333
 Ferganalı Sadeddin, 284
 Ferit Han (Şir Şah), 335
 Fenikeliler, 132
 Feodalite, 211
 Fetihpur, 334, 340
 Filip Ogüst, 209, 227, 230
 Fino-Uğriyen, 69
 Firdevsi, 164, 180, 297
 Firuz, 289
 Fıkıh, 163
 Fırat, 79, 87, 122, 126, 249, 250, 251, 255, 317, 318

Foça, 275, 284
 Foçalılar, 17, 132
 Fokas (Gasip), 40
 Frank, 4, 38, 150, 171
 Frank kırallığı, 195
 Frank Somo, 77
 Franklar, 11, 31, 32, 34, 35, 76, 78, 170, 171, 172, 173, 174, 197, 206
 Frankonya Dukalığı, 205
 Frankonya Hanedanı, 207
 Fransa, 15, 18, 22, 61, 76, 132, 137, 138, 170, 198, 201, 202, 204, 211, 226, 228
 Fransa Kırallığı, 168, 245, 321
 Fransız Hint Şirketi, 338
 Fransız kilisesi, 196
 Fransızlar, 26, 197, 321
 Frederik, 209, 228
 Frederik II. 208, 209, 210, 228, 230
 Frederik Barbaros, 208, 227, 230
 Frenkler, 275
 Frikler, 85
 Friky, 260, 263
 Fulk (Nöyi rahibi), 230
 Fustat, 120, 193

G

Gagavus, 75
 Galatlar, 16
 Galis, 182
 Galip, 174, 175, 176
 Gallacıya, 140
 Galya, 4, 26, 34, 77
 Ganaim ayetleri, 95
 Ganj, 21, 288, 290, 291, 293, 295
 Gandara, 287, 288, 289
 Garbî Anadolu, 262
 Garbî Got Kırallığı, 33
 Garbî Roma İmparatorluğu, 3, 24, 25, 27, 33, 36, 37, 40, 76, 132, 199
 Garbî Tukyü İmparatorluğu, 63
 Garbî Türk Devleti, 141
 Garbî Türkeli, 155
 Garon ırmağı (Garonna), 15, 138
 Garp hristiyanları, 225
 Garp Hun Devleti, 23
 Garp Tukyuları, 47, 54, 55, 215
 Gassaniler, 81, 82, 110, 119
 Gayhatu, 271

Gayrimüslimler (Anadclı Selçukları), 280
 Gayrimüslim Türkler (Samanogulları), 136
 Gazali, 224
 Gazan Han, 24, 254, 271
 Gazne, 164, 166, 187, 188, 236, 294, 295, 332
 Gazne sultanları, 190
 Gazneli Mahmut, 190, 216, 234, 259, 293
 Gazneliler, 162, 164, 186, 187, 214, 215, 219, 221, 238, 290, 292, 293, 294, 296
 Gazze, 80
 Genserik, 26, 35
 Germany, 18, 19, 21, 76, 77, 78, 195, 196, 197, 201, 205
 Germenler, 16, 17, 24, 25, 31, 32, 33, 37, 198
 Germiyan, 272, 274, 276, 326
 Germiyan Beyleri, 275
 Germiyan Türkleri, 273
 Geza, 71
 Gilgit, 288, 289
 Girit, 125, 172
 Giyyom (Sur piskoposu), 230
 Gırı ata, 181, 182, 184
 Giyaseddin (Gurlu), 164
 Gryaseddin (Tuğluklar), 296
 Gryaseddin Keyhusrev I. 265
 Gryaseddin Keyhusrev II. 267
 Gryaseddin Keyhusrev III. 269, 271
 Gryasedin Mes'ut II. 271
 Gobi, 59, 314
 Godfrua dö Buyyun, 226, 230, 262
 Goev (Vey), 47
 Gol (Galya), 14, 15, 16, 17, 18, 21, 26, 31, 32, 35, 36, 76, 195, 197
 Golkonda, 336
 Gol Sizalpin, 16, 17
 Gollüler, 14, 15, 16, 17
 Gor, 187
 Go Sa., 307
 Gotlar-Gotlular (Kot), 19, 32, 33, 34, 35, 37, 66, 76, 132, 133, 134, 140, 162, 164, 189, 219, 235, 293, 294, 298
 Got Devleti, 135, 138
 Göçebe Araplar, 88
 Gök allahları, 17

Göktaş, 159
 Göktürk, 8
 Gölmararası, 276
 Greguar I. (Büyük), 77
 Greguar VII. 207, 208
 Greguar IX. 209
 Greguar dö Tur (Grégoire de Tours), 13
 Grekler, 4, 139
 Guadyana ırmağı, 136
 Gucarat, 289, 290, 293, 335, 336
 Gudea, 80
 Gupta İmparatorluğu, 287, 288, 289
 Gurak Han, 144
 Gurcara, 287, 289
 Gurhan, 232
 Gur ırmağı, 158
 Gurun (Garona), 138
 Guvadilkıvır "Vadiülkebir", 132, 135
 Gülçur (Bağa Tarhan), 55
 Gültekin, 143
 Gültekin abidesi, 52
 Gümüş Tekin, 262
 Gürcü kırılları, 279
 Gürcüler, 236, 259, 261, 318, 319
 Gürcüstan, 72, 217, 240, 259

H

Habeşliler, 81
 Habeşistan, 84
 Habur Çayı, 264
 Hacer, 85
 Haceriesvet, 85
 Haccaş, 128, 143, 144
 Hacı Ebu Caferülmansur, 180
 Hacı Barlas, 299, 301, 302, 303
 Haç ayları, 103
 Haçlılar, 214, 218, 219, 228, 249, 251, 262, 321
 Haçlılar seferi, 198, 220, 226, 227, 229, 245, 250, 254, 264, 280
 Hadi, 149
 Hadis, 163
 Hadramut kıt'ası, 79
 Hafız "Şirazlı", 328
 Hakanbey (Hazarlar), 64
 Hakem I. 170, 171, 172, 173
 Hakem II. 178, 180

Hâkim, 117
 Halep, 120, 217, 219, 220, 244, 250, 251, 263, 265, 320
 Halk edebiyatı (Anadolı Selçukları), 285
 Halka askeri (Memlûk'), 256
 Haliç, 41
 Halife, 92, 114, 118, 124, 129, 130, 136, 137, 138, 148, 150, 153, 154, 165
 Halil, 327
 Halit bin Velit, 97, 98, 102, 103, 104, 107, 108, 111, 119
 Halit ibni Abdülmelik, 163
 Halit ibni Bermek "Barmak", 149, 150
 Halle Darülfünunu, 1
 Hama, 256
 Hamza, 285
 Hamase, 86
 Hami, 59
 Hamitoğulları, 272, 273
 Hanbalık (Pekin), 241
 Hanif, 84, 90
 Hanri I. "Müessis", 205
 Hanri IV. 207, 208, 209
 Hanri dö Saks, 70
 Haraç, 146, 280
 Hariciler, 129, 152
 Haris, 159
 Hariuyi, 51
 Harput, 266, 278
 Harşa, 292
 Harşavardhana, 290
 Harun (Bugrahan), 190
 Harun (Altıntaşın oğlu), 216
 Harzem, 62, 64, 65, 144, 162, 163, 189, 216, 232, 234, 236, 237, 238, 242, 243, 245, 246, 247, 266, 267, 281, 285
 Harzemli Elbiruni, 293, 297
 Harzemli Musa, 288
 Harzemşah sülâlesi, 234, 236
 Harzemşah Tekeş, 219
 Harzemşahlar, 162, 163, 191, 219, 296
 Harzemşahlar Devleti, 235, 236, 237, 238, 240
 Hasan (Alinin oğlu), 125
 Hasan (Memlûk), 257
 Hassa ordusu (Abbassiler), 151, 157
 Haşimiler, 121, 125, 129, 147, 156

- Haşimiye, 149
 Hatalar, 231
 Hatay, 326
 Hatice, 89, 90, 179
 Hatioğlu Şerefeddin Mes'ut, 270
 Hayber, 100, 105, 106
 Haydarabat, 291, 337
 Hayderî tarikati, 282
 Hayfa, 254
 Haymana ovası, 159
 Hazar denizi, 14, 15, 18, 19, 23, 47, 63, 132, 214, 236, 243, 312, 314, 317, 318
 Hazar Devleti, 65, 71, 129
 Hazar hanları, 162
 Hazar Türkleri, 63, 65, 66, 72, 73, 87, 120, 161
 Hazar ülkesi, 32, 72
 Hazreç, 82, 115
 Hazreçliler, 81, 114
 Hellespont (Çanakkale Boğazı), 25
 Hemedan, 153, 158, 216
 Hendek hâdisesi, 101, 102
 Herakliyüs, 38, 45, 87, 88, 110, 111, 119
 Herat, 141, 142, 185, 164, 166, 294, 301, 302, 311, 331, 333
 Herta (Erde), 20
 Heyatıle, 29
 Hidaye, 163
 Hicaz, 79, 81, 126, 138, 250, 310
 Hicaz çölleri, 170
 Hicaz Peygamberi, 88
 Hicazlılar, 126
 Hicret, 90, 93
 Hilâfet, 116, 118, 119, 121, 149
 Hildebrant, 208
 Hilderik (Merovenj), 34
 Hilderik III. 196, 197
 Himyeriler Devleti, 81
 Hibetülhakayik, 224
 Hindi Çinî, 338
 Hindistan, 29, 30, 162, 163, 188, 236, 287, 289, 290, 293, 294, 295, 297, 309, 317, 318, 332, 334, 335, 337, 338, 339
 Hindistanî dili, 296
 Hindu cemaati, 289, 336
 Hindu edebiyatı, 339
 Hindu mabetleri, 336, 337
 Hindu müslümanlar, 295
 Hindu Prensleri, 336
 Hindukuş, 187, 305, 332
 Hint, 21, 25, 49, 50, 51, 81, 141, 142, 143, 158, 161, 162, 163, 187, 188, 245, 254, 292, 294, 296, 338
 Hint Denizi, 79, 254, 332
 Hint racaları, 318
 Hint seferi (Babür), 333
 Hint seferi (Timur), 317
 Hint transiti, 256
 Hint-Türk İmparatorluğu, 337, 338
 Hint-Türk mimarisi, 319
 Hintliler, 336
 Hipodrom (Atmeydanı), 41, 42
 Hire Hükûmeti, 87
 Hireliler, 82
 Hişam (Emevi), 129, 149, 167, 183
 Hişam I. (Endülüs), 167, 172
 Hişam II. (Endülüs), 180
 Hişam III. (Endülüs), "bin Mehmet", 181
 Hi-ya "Si-hi-ya", 240
 Hive, 234, 304, 333
 Hiyong-Nu (Hun), 46
 Hiyung-nu, 23, 46, 50, 59
 Hisnikeyfa, 266
 Hittin Muharebesi, 250
 Hristiyan şövaliyeler, 325
 Hristiyanlık, 4, 5, 6, 7, 77, 84, 87, 119, 120, 162
 Hırvatistan, 38
 Hırvatlar, 38
 Hızır Bey, 275
 Hızırşah Bey, 275
 Hocent, 231, 242, 302
 Hoca Ahmet Yesevi, 224
 Hoca Dehhanî, 285
 Hoca Mes'ut, 285
 Hoço, 60
 Holanda Hint Şirketi, 338
 Horas, 265, 278
 Honorya, 26
 Horasan, 58, 121, 127, 129, 141, 143, 145, 148, 150, 151, 152, 155, 156, 163, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 214, 215, 216, 219, 222, 223, 224, 235, 259, 281, 286, 312, 315, 318, 327, 331

Hore, 169
 Hotan, 232
 Hua, 29
 Hudeybiye, 103, 105
 Hudeybiye Musalâhası, 103, 104, 106, 107
 Hukukî hükümler (Kuran), 92
 Hulâgû, 118, 153, 154, 241, 243, 244, 246, 269
 Hulefairaşidin, 118, 124
 Humaraveyh, 193
 Humus (Hims), 110, 120, 249, 250, 254
 Hur (Hiyong-nu), 46
 Hun Devleti, 27, 28
 Huneyn Muharebesi, 108, 109
 Huneyn vadisi, 103
 Hunlar, 21, 23, 24, 25, 26, 27, 32, 34, 36, 39, 62, 63, 288, 291
 Hurremiye Fırkası, 158
 Husrev Nuşirevan, 88
 Husrev Perviz, 87
 Husrev ve Şirin, 247
 Hu-şe-lo, 54
 Huzzalar, 81, 106
 Huzistan, 216
 Hübel, 84
 Hüç Kape, 204
 Hüseyin (Alinin oğlu), 126, 127
 Hüseyin (Herat Emîri), 301
 Hüseyin (Timurun kayını), 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310
 Hüseyin Baykara, 329, 331, 333
 Hüseyinoğlu Tahir, 152

İ

İber ırmağı, 137
 İber Yarımadası, 129, 132
 İberler, 132
 İbni Sina, 163, 164, 297
 İbrahim (Emevilerden), 130
 İbrahim (Peygamber), 84, 85, 86, 92
 İbrahim (Lodi), 333
 İbrahim Bey (Karamanoğlu), 272
 İbrahim Bey (Menteşe oğulları), 274
 İbrahim ibni Aglep, 150
 İbrahim İnal, 217, 259
 İbnürrüşd, 179
 İçasya, 36
 İçel dağları, 265

İdikut, 60, 233
 İdincik, 276
 İdris Sağır, 172
 İdrisiler, 177
 İğridir, 273
 İhşitler (Ahşitler), 162 164, 194, 248
 İkesuslar, 88
 İki Sicilya Kırallığı, 203, 207, 208, 210
 İkrime, 107
 İl, 84
 İldeniz, 219
 İlğazi, 220
 İlhan Abaka, 254, 270
 İlhan Bumin, 46
 İlhan Devleti, 244, 311
 İlhan Ebu Sait, 271
 İlhan Gazan, 244, 254, 271
 İlhanlılar, 243, 244, 251, 254, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 276, 280, 283, 286, 315
 İli, 54, 240, 242
 İlikhan Nasır, 190
 İlk cami, 93
 İllirya, 4, 8
 İltutmuş, 295, 298
 İlyas (Tuğluk Hanın oğlu İlyas Hoca), 303, 307, 308
 İlyas Bey, 275
 İmadeddin Zengi, 220
 İmam Gazali, 224
 İmil, 231, 240
 İmparator, 6, 209
 İnci camii (Moti mesçidi), 340
 İnci ırmağı, 141, 292
 İncil, 7, 170
 İndüs, 49, 288 289, 292 293, 318
 İngiliz Hint Ticaret Şirketi, 338
 İngilizler, 203, 321
 İngiltere, 16, 61, 76, 77, 78, 202, 203, 338
 İnosan III. 209, 227, 230
 İnosan IV. 209
 İran, 25, 29, 41, 50, 51, 55, 63, 65, 73, 86, 87, 109, 119, 121, 125, 128, 129, 141, 142, 148, 152, 153, 162, 185, 189, 217, 224, 235, 236, 241, 243, 244, 259, 264, 281, 286, 288, 296, 297, 315, 333, 337, 339

- İran Moğolları, 246
 İranlılar, 40, 47, 81, 88, 101, 110, 141, 145, 148, 156, 158, 163
 İren, 63
 İrlanda, 34
 İrtiş, 62, 243
 İsa, 4, 5, 6, 41, 42, 86, 91, 92, 150, 229, 339
 İsa Bey, 275
 İsanın ülûhiyeti, 41
 İsanın Vekili, 5
 İsaac Komnenus (İsak Komnenus), 263
 İsenboğa, 242
 İsfendiyar Bey, 274
 İshak Bey, 275
 İshak bin Ümmiye, 178
 İshakî tarikatı, 282
 İskandinavya, 26, 27, 76, 202
 İskender, 88
 İskenderiye, 41, 120, 178, 254
 İskoçlar, 33
 İskoçya, 33
 İslâm, 88, 89, 93, 118, 133, 146, 147, 148, 151, 159, 161, 164, 191, 192, 224, 245, 250, 251
 İslâm hakimiyeti, 119, 196
 İslâm İmparatorluğu, 127, 133, 149, 150, 155, 156
 İslâm istilâsı, 234
 İslâm medeniyeti, 163, 224
 İslâm tarihi, 94, 127
 İslâm tasavvufu, 284
 İslâmiyet, 2, 7, 12, 84, 86, 87, 93, 104, 112, 124, 163
 İslav, 24, 25, 66, 67, 77, 78
 İslavlar, 38, 45, 62, 64, 66, 71, 77, 199
 İslavlaşmış Bulgarlar, 66
 İsmail (İbrahim oğlu), 85
 İsmail (Nureddinin oğlu), 249, 250
 İsmail (Safevî), 333
 İsmail (Samanogulları), 185
 İsmaililer, 177, 244
 İspanya, 4, 11, 12, 15, 16, 21, 22, 32, 33, 35, 36, 43, 44, 77, 129, 131, 133, 125, 136, 137, 138, 141, 149, 152, 168, 169, 170, 182, 183, 196, 198, 201
 İşperih (Asparuh), 66
 İsrail (Aslan), 215
 İstanbul, 4, 5, 25, 41, 44, 45, 49, 52, 66, 73, 87, 139, 172, 178, 179, 226, 228, 229, 230, 267, 269, 321, 325, 327, 333, 339, 340
 İstanbul kilisesi, 11
 İstanbul Lâtin İmparatorluğu, 74
 İstemi Han, 46, 47, 52
 İster, 49
 İsviçre, 32
 İşbiliye, 132, 133, 135, 137, 138, 168, 175, 181, 182, 183, 184
 İşnas, 159
 İstar, 84
 İstihan, 142
 İtah, 159
 İtalya, 4, 11, 12, 16, 24, 26, 31, 33, 43, 44, 76, 77, 132, 178, 201, 205, 207, 208, 210, 227, 283, 284
 İtil, 21, 23, 47, 63, 64, 65, 66, 73
 İtil Bulgarları, 243
 İyon, 41
 İyonyalılar, 132
 İzabel, 182, 183, 184
 İzak, 228
 İzmir, 263, 264, 275, 284, 325
 İznık, 41, 226, 230, 264, 267, 279, 280, 325
 İznık İmparatorluğu, 269
 İzonzo, 27, 33
 İzzeddin Keykâvus I. 265, 266
 İzzeddin Keykâvus II. 269, 270
- I**
- İrak, 119, 120, 121, 125, 126, 129, 152, 158, 159, 161, 162, 172, 216, 264
 İrakı Acem, 188, 236
 İraklılar, 125, 126
 İsfahan, 167, 216, 235, 271, 315
 Işığ göl, 54
 İsparta, 273
- J**
- Jan dö Briyen, 230
 Japonya, 49, 51, 241
 Jenev, 132

Jül Sezar, 7
İülyanos, 133
Jüra dağları, 15
Jüsten I. 40, 41
Jüsten II. 40, 52, 88
Jüstiniyen I. 11, 40, 42, 43, 44
Jüstiniyen Sülâlesi, 40

K

Kaan, 240
Kabar, 70, 72
Kabardiya, 72, 73
Kât, 84, 85, 86, 89, 102, 107, 109, 112, 127
Kâbil, 292, 293, 303, 305, 331, 332, 333, 334
Kadirî tarikati, 282
Kadis, 134, 135
Kadisiye, 120
Kadı, 124, 237, 278
Kadıköy (Kalkedon), 41, 42, 45, 87
Kadı Bürhaneddin Ahmet, 276, 317
Kafa vergisi (cizye), 336
Kafkas (Kafkasya), 14, 15, 21, 44, 49, 63, 64, 72, 120, 129, 161, 214, 218, 224, 240, 244, 256, 259, 315, 318
Kâfur, 194
Kağan, 55
Kâhin, 84, 86, 91
Kahire, 153, 167, 255, 256, 317
Kâhta, 266
Kaım Biemrillah, 217
Kait, 80
Kalaçlar, 296
Kalavun, 253, 254, 257
Kalenderî tarikati, 282
Kalincar, 290, 293
Kama, 63, 65
Kamaya, 63
Kâmıran, 334, 335
Kâmram oğlu Kuseyle, 131
Kampanya, 36
Kanara, 291
Kanarya, 130
Kandehar, 305, 304, 333
Kandelor, 266
Kandeş, 335

Kanişka, 287
Kanıklı, 311
Kanoç, 290, 294, 335
Kansu, 257
Kantakuzen, 275
Kanunî Süleyman, 340
Kao-siyen-çe, 57 154, 155
Kapadokya, 159, 260, 263
Kapağan, 54, 143
Kape sülâlesi, 204
Karabağ, 159, 318, 319
Kara Balgasun, 56, 59, 60, 195
Karadeniz, 14, 21, 26, 32, 44, 65, 74, 245, 265, 278, 280, 283, 321
Karahanlılar, 58, 161, 162, 186, 188, 190, 191, 192, 214, 215, 216, 219, 231, 232
Karahatalar (Karahıtaylar), 191, 219, 231, 232, 233, 235, 240
Karahıtay Devleti "Karahatalar Devleti", 231, 232, 233
Kara Hulâgû, 242
Karakoyunlular, 255, 316
Karakurum, 240
Karaman, 272, 325
Karamanlılar, 271, 272
Karamanoğlu Mehmet Bey, 270
Karamanoğulları, 270, 286
Kara Mustafa Paşa, 140
Kara-Sarı Türkşerler mücadelesi, 56
Karataş, 85
Kara Türkşerler, 55, 56, 145
Karayım, 65
Kara Yusuf, 316, 318, 325
Karasi, 273
Karasi Bey, 276
Karasi Beyliği, 276
Karassona, 138
Karaşar, 59
Karloman, 197
Karluklar, 57, 58, 143, 155, 156, 161, 190, 215, 233, 240
Karna, 80
Karolenjler, 35, 195, 200, 202, 204
Karolenj İmparatorluğu, 195, 200
Karpas, 38, 72

- Kars, 259
 Kartaca, 11, 35, 127
 Kartacalılar, 132
 Kasım (Ali bin Hamudun kardeşi), 180
 Kasım (Münzerin oğlu), 175
 Kast, 17
 Kastamonu, 262, 271, 274
 Kastil, 136, 175, 181, 182, 211
 Kastlar, 294
 Kâşgar, 55, 128, 154, 161, 162, 191, 192, 231, 232, 233
 Kşaharata sülâlesi, 287
 Kşatrpa (Satrap), 287
 Kşatriya, 289
 Kat, 34
 Kât, 234
 Katalonya (Katalon), 26, 35, 139, 171
 Kantiyavar Yarımadası, 289
 Katolik, 71
 Katolik prensleri, 196
 Katvan, 219, 232
 Kavimler Kapısı, 19
 Kavrut, 218, 219
 Kaydu, 242
 Kayıtbay, 257
 Kaymaz, 153
 Kayruvan, 127, 130, 131, 150, 168
 Kayseri, 262, 263, 268, 270, 271, 278, 281, 286, 322
 Kazak, 311
 Kazan, 66
 Kazan Han, 242
 Kazgan, 300, 301
 Kazvin, 217
 Kel Şarl, 200, 201
 Keltiber, 16
 Keltler, 14, 16, 76, 132
 Kemah, 261
 Kerait, 239
 Kerbela, 126, 147
 Kerimüddin Karaman, 272
 Kerkes (Kerkis), 73
 Kerman, 236
 Kerman Selçuk Sultanlığı, 219
 Kermanlı Evhadî, 284
 Kervansaraylar, 283
 Keş, 299, 301, 302, 304, 305, 307, 309, 310
 Kettame, 177
 Keyhusrev II. (Gıyaseddin), 267, 268
 Keyhusrev III. (Gıyaseddin), 270
 Keykâvus I. (İzzeddin), 267
 Keykâvus II. (İzzeddin), 268
 Keykubat, I. 267
 Kidara, 288
 Kilise, 6, 12, 13, 199, 205
 Kilise İmparatorluğu, 78
 Kiliseyi ıslah, 207
 Kilikya, 127, 258, 262
 Kilikya Ermenileri, 265, 267
 Kimriler, 17
 Kin İmparatorluğu, 240
 Kin sülâlesi, 239
 Kirenayık (Bingazi havalisi), 41
 Kişin, 69
 Kişmir, 289, 294, 318
 Kitay (Hata), 231
 Kiyef, 64, 71, 74, 78, 240
 Kible, 93
 Kıbrıs, 124, 125, 254, 275
 Kılçiler, 293, 295, 296
 Kılıç Aslan I. 226, 262, 264
 Kılıç Aslan II. 262, 265
 Kılıç Aslan IV. 269
 Kileremon, 225
 Kırmızı, 51
 Kınık boyu, 215
 Kıpçak, 62, 71, 72, 73, 240, 252, 256, 257, 311, 328
 Kıpçak İmparatorluğu, 241
 Kapçaklar, 215, 243, 258
 Kırallar, 200, 209
 Kırız, 53, 59, 73, 231, 232, 311
 Kırstof Kolomp, 327
 Kırım, 47, 49, 65, 72, 283, 311, 314
 Kısa Pepen, 35, 168, 195
 Kızılbaşlar, 282
 Kızıl Buğa, 159
 Kızıldeniz, 79, 80
 Kızıl ırmak, 260, 269, 322, 323
 Klodvik, 34, 35
 Kolkit (Gürcüstan), 44
 Komorin, 291, 295
 Kongurtay, 270
 Konrat III. 226, 227, 265

- Konstans sulhü, 208
 Kont, 200, 211
 Kont Jülyanos, 133
 Konya, 226, 260, 268, 270, 281, 283, 286
 Konya Selçukları, 165
 Konyalı Sadreddin, 284
 Kora, 47
 Korsika, 15, 132
 Kostantaniye, 41, 42
 Kostantin, 4, 5, 6, 9, 25, 35, 88
 Kostantin Kopronim, 63
 Kosova, 322
 Kosova Meydan Muharebesi, 321
 Koşoçaydam gölü, 52
 Köhistan, 216
 Kölemenler, 293
 Kösedag harbi (Mağlubiyeti), 268, 279, 280, 283
 Kötürüm Bayazıt Bey, 274
 Kristof Kelner (Christophe Kellner), 1, 2
 Kuça, 59
 Kubadabat Kalesi, 268
 Kubilây, 241
 Kubilây sülâlesi, 311
 Kudüs, 88, 93, 120, 136, 218, 227, 230, 249
 Kudüs Kırallığı, 226, 228, 250
 Kunduz, 29
 Kuman (Kıpçak), 73
 Kumanlar, 71, 72, 73, 74, 75
 Kuran, 86, 91, 92, 119, 122, 123, 163
 Kureyş kabilesi, 82
 Kureyş reisleri, 101
 Kureyşliler, 85, 86, 89, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 104, 106, 107, 114, 115
 Kurmuş Han, 69
 Kurt, 50
 Kurtbaşı sancak, 46
 Kurtuba, 132, 135, 137, 138, 140, 169, 171, 172, 175, 179, 180, 181, 183
 Kurtuba Emevileri Devleti, 169
 Kurultay, 239, 240, 301, 310
 Kuşaniye, 142
 Kuşanlar, 287, 288, 289
 Kutatgu Bilig "Saadet veren bilgi", 192
 Kutbeddin Ay Bey, 295, 298
 Kutbeddin (Alâeddin) Mehmet, 234, 235, 236, 240
 Kuteybe bin Müslim, 128, 144, 145
 Kutluk Devleti, 144
 Kutluk Han, 48, 54, 143
 Kutrigurlar (Kutrugurlar), 62
 Kutulmuş, 259, 262
 Kutup, 247
 Kutupminar, 298
 Küfe, 120, 121, 122, 125, 126, 127, 141, 148, 149
 Küçükasya, 31, 318
 Küçük Ermenistan, 254, 283
 Küçlük, 232, 233, 240
 Kümü, Tekin, 153
 Kütahya, 273
 Küyük, 241, 242, 268
- L**
- Lâdik, 278
 Lâğımçı, 279
 Lâhor, 189, 293, 333, 335
 Langır yaylâsı, 34
 Lasnavas muharebesi, 182
 Lat, 84
 Lâtin devletleri (Suriye), 249
 Lâtin İmparatorluğu, 228, 230
 Lâtinçe, 224
 Lâtinler, 267
 Lebine, 179
 Leh, 34
 Leon (Kırallık), 178, 181
 Leon I. (Büyük), 40, 41
 Leon IV, 63
 Liao sülâlesi, 231
 Liçinyüs, 5
 Ligür, 14, 15, 16, 132
 Litvanya, 243
 Liyon (Lugdumm), 18, 138, 210
 Lodiler, 293, 297, 333
 Lombartlar, 44, 76, 77, 78, 196, 197, 206, 210
 Lombardiya, 76, 197, 198, 207, 208, 209
 Londra, 311
 Lorer, 32, 201
 Loter, 200, 201
 Loyang, 60

Lui (Şarılmanın oğlu), 198, 200, 201

Lui VII. 226, 227, 265

Luvar, 138, 139

Luzitanya "Portekiz", 135

Lütēs (Lutetia), 26

M

Macaristan, 16, 27, 35, 38, 39, 66, 67, 69, 71, 199, 240, 314, 321

Macarlar, 39, 62, 66, 67, 69, 70, 71, 75, 200, 202, 205, 211, 228

Madara, 67

Madara kitabeleri, 68

Maden Devri, 16

Madrit "Mecrit", 178

Madura, 291

Magadha, 288, 289

Mağrip, 131, 138, 170, 177, 183, 184, 250

Magribiaksa, 130, 131

Mahabharata, 61, 339

Mahan, 304

Mahmut (Gazan), 244

Mahmut (Gaznevî), 164, 186, 188, 190, 218, 332

Mahmut (İsfahan), 218

Mahmut (Karahanlı), 232

Mahmut Kâşgari, 295

Mahmut Şah II. (Tuğluklar), 297

Mahmut Yaıavaç, 242

Mahra dağları, 79

Mahrat (Marat), 291

Maharaştra, 287, 291

Mahratlar, 336, 337, 339

Maidei Süleyman, 136, 137

Main, 80

Maka (Mekke), 80

Makedonya, 16, 32, 42, 72, 73, 74

Malaga (Malaka), 174, 181

Malatya, 156, 158, 258, 260, 261, 273, 278, 288

Malazgirt, 75, 260, 261

Malazgirt Meydan Muharebesi, 217

Malik bin Enes, 170

Malva, 289, 290, 294, 337

Malva Sakaları, 287

Manastır hayatı, 12

Mancınıkçı, 279

Mançu, 61

Mançuri, 231

Mani dini (Maniheizm), 49, 60

Marisa, 275

Mansur (Abbâsî Halifesi), 149, 152, 157

Mansur (Nuhoğlu), 187

Marisüre, 228, 230

Manş denizi, 14, 74

Manüel Paleologos, 321

Manüel Komnenus, 262, 265

Ma'rep, 81

Margüs, 25

Margüs muahedesi, 25

Mark Orel, 10, 32

Marmara, 214, 218

Main, 15, 26

Marsilya, 17, 18, 229

Marsiyanopol, 25

Marsiyen, 40

Massik (Marsilya), 17

Matura, 337

Maveraünnehir, 55, 57, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 152, 161, 162, 163, 185, 186, 187, 189, 190, 191, 192, 215, 216, 219, 222, 223, 232, 235, 242, 243, 259, 281, 285, 300, 328, 331, 332

Maviler, 42

Mayn ırmağı, 34

Mazdeizm, 49

Mazæk mezhebi, 158

Meclis, 277

Mecmuar eş'arı Babür Padişah, 335

Meç, 26, 195

Medine, 80, 81, 82, 87, 90, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 105, 106, 107, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 119, 120, 121, 122, 125, 166, 170, 255

Medinetüzzeħra, 177, 178

Medya, 21

Medyen, 80

Mehdi, 149, 157

Mehmet (Asnas Vasıf), 159

Mehmet (Büyük Selçuk), 264

Mehmet (Çelebi), 275

Mehmet (Danışmentli), 262

Mehmet (Emevilerden Abdullahın oğlu), 175

Mehmet (Emevilerden Abdürrahman II. nin oğlu), 174

- Mehmet (Emevilerden Hişamın oğlu), 180
 Mehmet (Gazneli), 188
 Mehmet (Germiyanoğlu), 273
 Mehmet (Harzemsah), 232
 Mehmet (Karamanoğlu), 272
 Mehmet (Melikşahın oğlu), 218
 Mehmet (Memluklerden), 257
 Mehmet (Muhammet), 131
 Mehmet (Musanın oğlu Harzemeli), 163
 Mehmet (Timurun oğlu), 326
 Mehmet (Tulun), 153
 Mehmet B. (Aydınoğlu), 275
 Mehmet bin Kasım, 292
 Mehmet İbnülkebir, 173
 Mehmet İsmail, 163
 Mehmet Müstekfi, 180
 Mehmet Şah (Hint-Türk), 337
 Mehmet Tuğluk Şah, 296, 297
 Mekke, 80, 82, 86, 87, 89, 90, 92, 93, 94, 95, 96, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 112, 113, 115, 119, 121, 126, 255
 Melâmir Han, 69
 Melik, 169, 277
 Melik Danişment Ahmet Gazi, 261, 276, 285
 Melik Gazi Gümüş Tekin, 261, 262
 Melikülâdil Seyfeddin, 250
 Melikülkâmil, 250
 Meliküleşref (Türk Memluklerden), 254
 Meliküleşref Musa, 251
 Melikülsalih, 250, 251, 253
 Melikşah, 218, 219, 220, 223, 234, 263, 264
 Memlûkler, 220, 252, 255, 256, 257, 269, 278, 296
 Me'mun, 58, 150, 151, 152, 156, 157, 163, 172, 185, 234
 Menat, 84
 Menemen, 275
 Mengü, 241, 244, 246
 Mengü Timur, 243
 Mengüç Gazi, 261
 Mengüçler, 260, 261
 Menşur, 185
 Menteşe Beyi, 273
 Menteşe Beyi, 273, 274, 324
 Menteşeoğulları, 273, 284, 286
 Meraga, 246
 Mercidâbık muharebesi, 255, 257
 Mercisofer, 254
 Merginan, 163
 Merkiir, 17
 Merida, 136, 170, 173
 Merove, 34
 Merovenjler, 34, 35, 195, 196, 197, 200
 Mersiye, 181, 182
 Mervan I., 126, 127
 Mervan II., 130, 148
 Merv, 120, 141, 148, 216, 219, 223, 333
 Meryem, 41, 86
 Mesina, 227
 Mesnevi, 284
 Mesut (Gazneli), 188, 189, 190, 216, 259
 Mesut (Hoca), 285
 Mesut (Selçuk), 234
 Mesut Bey (Mahmut Yalavacın oğlu), 242
 Mesudi, 157
 Mevlâna Celâleddini Rumi, 284
 Mevlevilik, 282
 Mevalilik "Kölelik", 146, 147, 156
 Mezhep kavgaları, 222
 Mezya (Moesya), 25, 38, 66, 67
 Mezopotamya, 41, 45, 79, 80, 82, 120, 224, 250, 251, 286
 Mihal VII., 263
 Mihail III., 172
 Mihira kula, 30, 289
 Milân, 27
 Milas, 274
 Milet, 43
 Mimar Sinan, 339, 340
 Mina Devleti, 80, 81
 Misyonerler, 78, 245
 Miyorka, 181
 Mısır, 8, 41, 42, 45, 81, 84, 86, 87, 120, 122, 124, 126, 127, 130, 131, 145, 148, 152, 161, 162, 164, 172, 192, 193, 194, 217, 218, 220, 222, 224, 226, 228, 249, 250, 251, 252, 253, 256, 257, 269, 271, 276, 283, 284, 316, 317, 318, 319
 Moço, 54, 55

- Moğollar, 59, 61, 66, 154, 232, 233, 235, 236, 239, 245, 246, 247, 300, 304, 305, 307, 308, 310, 311
 Moğolistan, 52, 59, 239, 240, 241
 Moldavya, 70, 74
 Mora, 275
 Moris, 38, 40
 Moritanya, 131
 Morya İmparatorluğu, 287, 288
 Moskova, 240, 243, 311, 312, 314
 Moz, 32
 Mozel, 32, 34
 Möz, 195
 Mualleka, 86
 Muaviye, 122, 125, 126, 130, 141
 Muhabbetname, 247
 Muhabere Divanı, 165
 Muhacirin, 93, 113, 115, 117
 Muhakemetü'lûgateyn, 329
 Muhammet, 6, 84, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 110, 111, 112, 113, 114, 116, 117, 118, 119, 121, 122, 124, 129, 131, 146, 149
 Muhan, 46, 47
 Musa (Yıldırımın oğlu), 325
 Muhasebat Divanı, 165
 Muhiddini Arabi, 284
 Muhtarı Sakafi, 127
 Muinüddin pervane, 269, 270
 Muizzüddin, 294, 295
 Mukaddes Roma Germen İmparatorluğu, 205, 206
 Mukaddes saray, 41
 Mukaddimetüledip, 238
 Muktedir, 153, 162
 Muktefi, 153
 Multan, 188, 289, 297
 Muncuk (Boncuk), 24
 Muntasır, 151, 216
 Murabıtlar, 181, 182, 184
 Murat II, 273
 Muriokefalon, 265
 Mursiye, 171
 Musa (Abbasi kumandanlarından), 152
 Musa (Harzemli), 288
 Musa (Peygamber), 80, 84, 91, 92, 161
 Musa (Sarakosta valisi), 147
 Musa (Timurun kayını Hüseyin akra-
 basından), 306, 309
 Musa bin Nasir, 131, 133, 135, 136, 137, 138
 Musanın oğlu Mehmet (Harzemli), 163
 Musavva, 255
 Musran, 80
 Mustafa (Yıldırımın oğlu), 325
 Musul, 64, 129, 148, 152, 159, 161, 217, 219, 220, 226, 248, 250, 259, 264
 Muta, 110, 112
 Mutasım, 151, 157, 158, 159, 160
 Mutemit, 152
 Mutezile, 151
 Muvahhidin Devleti, 182, 184
 Muzafferoğulları, 315
 Mübin, 335
 Mümtaz Mahal, 339
 Münşii has, 277
 Münzer, 174, 175, 179
 Müseyleme, 111, 112
 Müslümanların reisi, 118
 Müslüman Türkler, 86, 145, 214, 240
 Müslümanlar, 93, 94, 102, 117, 145
 Müspet ilimler, 163
 Müstasım, 153, 154
 Müstencit, 153
 Müstevfi, 277
 Müşrikler, 93, 108
 Müşriklik, 84, 89
 Mütevekkil, 151, 161
N
 Nabatlar, 81
 Nadir Şah, 337
 Nagi sent Mikloş, 69
 Naip, 277
 Nanto, 143
 Napoli, 203
 Napolyon I, 206
 Narbon "Arbona", 17, 137, 138, 139
 Narses, 42, 44
 Nasir bin Seyyar, 148
 Nasır, 185
 Nasreddin (Sevüktekin), 188
 Nasreddin Mehmet (Memlükler), 253
 Natürist, 131, 198
 Navar, 171, 174, 181, 201
 Nayissus (Niş), 25

- Naymanlar, 232 ,239
 Nebi, 91
 Necit, 79
 Neron, 4, 7
 Nesa, 216
 Nesef (Karşı), 242
 Nestorî (Nesturi), 41, 162
 Nestoriyüs, 41
 Nibelungen, 27
 Nicephorus Melissenis (Nikeforus Melissenis), 263
 Nicephorus Phocas II., (Nikeforus Phocas), 258
 Nihavent, 120, 141
 Niğde, 278 ,281, 286
 Nikeforos I., 69
 Niksar, 260, 261, 265, 278
 Nil, 250, 251
 Ninova, 87
 Nişabur (Neysabur), 164, 188, 219, 320
 Ni, bolu, 321, 322
 Nizamülmülk, 165, 217, 218, 220, 222
 Nizamiye, 164
 Normandiya, 202
 Normanlar, 173, 174, 200, 201, 202, 203, 211, 263
 Nöstriya, 195, 196, 202
 Nöyi Rahibi Fulk, 230
 Nubi kıt'ası, 255
 Nufut, 79
 Nuh (Samanogullarından), 164, 185, 186
 Nuhoğlu Mansur, 187
 Nu-şe-pi, 54
 Nuşirevan, 45, 47, 63, 87, 88
 Nurata, 215, 216
 Nureddin (Mahmut bin Zengi), 220, 248, 249, 250, 251, 262
 O
 Oder, 34, 35, 77
 Odin (Votan), 20
 Odoakır, 36
 Ohri, 75
 Ogur, 62
 Ogüst, 2
 Oguzlar, 71, 72, 73, 155, 156, 159, 161, 214, 215, 216, 219, 248, 258, 259, 271, 295
 Oktar, 24
 Oktay (Ogödey), 240, 242
 Olcay Türkân (Hatun Ağa), 301, 303, 304, 309
 Omurtag Han, 69
 Onboy Türkleri, 46
 Onogurlar, 62
 Ordu kadısı, 278
 Ordu lisanı, 339
 Ordonno II. 176
 Orest, 36
 Orelîyen, 4, 7
 Orhon, 56
 Orhon kitabeleri, 50, 52
 Orhon yazısı, 52, 61, 68
 Orisa, 335, 338
 Orlean, 26, 139
 Ortaanadolu, 263, 278
 Ortaarabistan, 82
 Ortaasya, 14, 16, 18, 19, 29, 35, 38, 46, 49, 73, 132, 190, 193, 224, 234, 242, 246, 286, 328, 331
 Ortaavrupa, 77
 Ortazaman, 1, 2, 10, 13, 40, 62
 Ortodoks kilisesi, 263
 Ortodoksluk, 67
 Osman (Halife), 92, 106, 118, 121, 122, 130, 141
 Osmanlılar, 75, 177, 221, 247, 255, 256, 271, 272, 273, 275, 276, 279, 280, 283, 318, 319, 321, 322, 327, 333
 Osmanlı mimarisi, 339
 Osmanlı Beyliği, 272, 273
 Ostrogotlar (Şark Gotları), 4, 23, 31, 32, 36, 44
 Ostrazya, 195, 196, 202
 Oton I. (Büyük Oton), 70, 71, 205, 206, 209
 Otun, 138
 Otrar, 235, 326, 245
 Oviedo, 176
 Ozan, 285
 Ö
 Öküz ırmağı, 292
 Ömer (Emevilerden), 129
 Ömer (Ferganalı), 159
 Ömer (Halif.), 89, 90, 106, 107, 111, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 120, 121, 124, 141

Ömer bin Şuayip, 172
 Ömer Şeyh, 312
 Ömer Şeyh Mirza, 331
 Önasya ,81, 87
 Ösep (Eusèbe), 5
 Öşür, 280
 Öt, 204
 Ötikes, 42
 Özbek (Münzerin oğlu), 175
 Özbek Han, 243
 Özbekler, 332
 Özü (Dinyeper), 23, 64, 73, 74

P

Palalar, 290
 Palatina, 32, 34
 Palatya = Balat ,284
 Palestin, 45 ,80, 81, 82, 158, 225, 226,
 228, 250, 251, 253, 267, 320
 Pallava'lar ,291
 Palovtzi, 73
 Pamir dağları ,332
 Pandya, 291, 295
 Panipat, 294, 333
 Panonya, 25, 38, 39, 70
 Panteon, 17
 Papa, 5 ,6, 11, 12, 173, 199, 207, 209,
 275, 288
 Papa taraftarları, 208
 Papak (Babek), 158, 159
 Papalık, 2, 76, 117, 179, 198, 201, 208
 Papalar, 77, 78, 207, 229, 245
 Paramaralar, 290
 Paris, 26, 34, 202, 204, 311
 Part monarşisi, 4
 Pat (Pit), 51
 Patriçiyüs, 36
 Peçenekler, 63, 65, 70, 71, 72, 73, 75,
 215, 258
 Peçili, 241
 Pekin (Hanbalık), 241
 Pencap, 29, 30, 188, 287, 289, 292, 293,
 297, 333, 337
 Pepen I. 195
 Pepen II. 195, 196
 Pepen (Şarlmanın torunu), 200
 Persler, 31 ,44, 45
 Pertus, 265

Perut ırmağı, 23
 Pervane, 277
 Pervaneoğulları, 276
 Perviz (Hüsrev), 87
 Pet'ra, 81
 Peygamber, 91, 114, 115, 116, 117, 124
 Pier Lermit, 225, 226, 230
 Piktiler, 33
 Pir Mehmet "Cihangirin oğlu", 326, 327
 Pirene dağları, 14, 17, 21, 131, 137, 138,
 140, 168, 170, 172, 173, 176, 180, 196,
 197, 198
 Piskoposlar ,207
 Pliska ,67
 Poatu, 34
 Poatye, 35, 139, 140, 196
 Po, 27
 Polonya, 74, 240
 Polonyalılar (Polonezler), 77, 78
 Portekiz, 173, 176
 Portekiz Hint Şirketi, 338
 Preslav, 67
 Priskos, 28
 Puta tapıcılar, 6
 Puta tapıcılık, 5
 Putyikan (Gazneli Mahmut), 293

R

Racalar, 294
 Raçputlar, 289, 291, 293, 296, 334, 335,
 336, 339
 Raçputana, 287, 289
 Radkân, 224
 Rahipler, 209, 212, 213
 Raka, 122
 Ramayana, 339
 Ramiro II. 178
 Ranasanka, 334
 Rangun, 338
 Ravena, 43, 44
 Raziye, 295
 Reis, 278
 Reka, 28
 Ren, 4, 14, 16, 17, 18, 24, 26, 27, 32, 33
 195, 196, 205
 Resul, 116
 Rey, 167, 217, 235
 Reydan, 81

Ring, 199
 Rober ailesi, 204
 Rodos, 125, 274, 275
 Rodrik, 132, 133, 134, 135, 136, 138
 Rollon, 202
 Roma, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 18, 25, 26, 27, 33, 34, 35, 36, 63, 77, 78, 81, 198, 206, 208, 339
 Roma hukuku, 6
 Roma İmparatorluğu, 1, 4, 8, 12, 14, 18, 31, 32, 35, 38, 43, 49, 52, 117
 Roma Kanunları, 42
 Roma kilisesi, 11, 77, 78, 196
 Roma Şark İmparatorluğu, 1, 12, 24, 36, 40, 41, 45, 86, 120, 131, 141, 142, 158, 159, 196
 Romalılar, 4, 10, 14, 37, 81, 82, 85, 132, 159
 Romen Diyojen (Romanus Diogenis), 75, 217, 260, 263
 Romülüs Ogüstül, 36
 Ron, 37, 138
 Rua, 24
 Rudraman, 287
 Rufai tarkati, 282
 Ruhani reis (Müslümanlık), 117
 Ruhilhant, 337
 Rumeli, 75, 258, 259, 275, 325
 Rumlar, 65, 274
 Rus vakayinameleri, 73
 Rusl dö Bayyöl, 263
 Ruslar, 65, 240, 243, 312
 Rusya, 23, 32, 49, 62, 69, 71, 73, 74, 75, 203, 245, 314
 Rükneddin Kılıç Aslan IV. 268, 269
 Rükneddin Süleyman, 261, 265
 Rün, 19
 Rüten, 77

S

Saad İbni Ebivakkas, 120
 Saad İbni Ubade, 113
 Sabiha, 180
 Sabinler, 34
 Sadeddin Köpek, 267
 Sadi (Şirazlı), 332
 Saîrazamlık, 165
 Sadreddin (Konyalı), 284

Safad, 256
 Saffariye Devleti, 152
 Saganyan, 143
 Safvan, 107
 Sahabe, 104
 Sahih Buhari, 163
 Sahipoğulları, 276
 Sahip Şemseddin, 268, 269
 Saka İmparatorluğu, 287
 Sakla, 289
 Sakalar, 287, 332
 Sakarya ırmağı, 159
 Sakarya Meydan Muharebesi, 139
 Saksonlar, 32, 33, 77, 203
 Saksonya, 139, 196, 197, 198, 199, 205, 207
 Salâhaddin (Eyyubî), 220, 227, 248, 249, 250, 252
 Salduz, 301
 Salgurlar, 219
 Saltuk, 261
 Saltuklar = Saltukoğulları, 260, 261
 Samanoğlu Eset, 185
 Samanoğulları, 58, 152, 161, 162, 164, 185, 186, 187, 188, 190, 215, 216, 221, 234
 Sami ırk, 80
 Sami lisanlar, 86
 Samra, 151, 157, 160
 Samsun, 274, 284
 Sancar, 189, 218, 219, 232, 235
 Sanskritçe, 339
 Santarem, 178
 Sapor, 4
 Sarakosta, 137, 140, 168, 174, 175, 184, 198
 Saray şehri, 243, 245, 312, 314
 Saraycık, 245
 Sardinya, 127, 169
 Sarısu, 313
 Sarı Türkeşler, 55, 145
 Sarkal, 63, 71
 Sarmat ovaları, 21, 203
 Saruhan, 273, 275, 326
 Saruhanoğulları, 275, 284
 Sasaniler, 29, 31, 44, 47, 49, 50, 51, 55, 63, 86, 87, 119, 120, 141, 280, 288, 289

- Sebalılar, 80, 81
 Seffah (kan dökücü), 149, 167, 168, 183
 Sefidçü köyü, 148
 Seistan (Secistan, Sakastan), 152, 127, 187, 214, 296, 305
 Sekel (Çiğil), 39
 Selânik, 43
 Selçuk Devleti, 214, 217, 222, 223, 259, 262, 264, 265, 270, 272, 278, 283
 Selçuk İmparatorluğu, 14, 153, 165, 215, 218, 219, 220, 224, 235, 237, 248, 251, 252, 259, 261, 268, 276, 279, 281, 282, 284, 286
 Selçuk san'atı, 224
 Selçuklar (Selçuklular), 72, 73, 75, 153, 159, 161, 162, 164, 165, 191, 216, 219, 225, 234, 238, 272, 274, 278, 280, 282, 296
 Selim I. (Yavuz), 255, 257
 Selmanî Farisî, 101
 Semender, 63
 Semerkant, 142, 144, 145, 148, 167, 185, 191, 192, 219, 232, 297, 299, 300, 301, 303, 304, 331, 332, 333, 305, 309, 310, 312, 314, 317, 318, 320, 325, 326, 327
 Senalar, 290
 Senato, 3, 16, 18
 Sen, 15, 16
 Sen Arnul, 195
 Sen Benova, 77
 Sen Bernar, 226, 230
 Sen Jan Şövaliyeleri, 274
 Sen Leon, 27
 Sen Lui, 210, 228, 230
 Sen Pier kilisesi, 207
 Senyör, 200, 211, 212, 213
 Septe boğazı, 131, 133, 134, 180
 Septim Sever, 2, 7
 Serahas, 216
 Serfler, 212
 Serhas, 31
 Seville, 132
 Sevük Tekin, 161, 187, 188, 292, 293
 Sevuştekinogulları, 161
 Seyhun, 57, 128, 145, 154, 155, 156, 161, 214, 215, 235
 Seyit, 80
 Seyitgazi, 129
 Seyyitler, 293, 297
 Sezar, 18
 Sicilya, 8, 37, 77, 127, 169, 203, 209, 227
 Silifke, 227
 Silistre, 72
 Sina, 79, 84, 249
 Sindüs=Tarsus, 227
 Singidon, 25
 Sinop, 265, 267, 274, 276, 278, 280, 283, 284
 Sint, 47, 128, 188, 294
 Sipahi isyanı, 338
 Sipahiler, 322
 Sipehsalar, 186
 Sir (Seyhun) ırmağı, 29, 307, 312, 313, 326
 Sirk, 43
 Sirkasya (Çerkezistan), 73
 Sirmiyum, 25
 Sit, 311
 Site, 16, 18
 Sivaci, 336
 Skan Dagupta, 288
 Spalien, 62
 Soason, 34, 197
 Sogdiyan (Soğut), 61, 142, 156, 287, 288
 Sofranyüs, 120
 Somnat, 293
 Som ırmağı, 34, 138
 Son "Sagunna", 138
 Sorguç, 75
 Stiliko, 33
 Strazburg, 26
 Sviatoslaf, 64
 Sıffin, 122, 125
 Sırbistan, 38
 Sırplar, 38, 321, 324
 Sıvas, 260, 262, 268, 272, 276, 278, 281, 283, 286, 317, 319, 320, 322
 Su allahları, 17
 Suap (Alamanya Dukalığı), 205, 207, 209
 Subaşı, 215, 278
 Subeytile, 130
 Suğdaklar "Maveraunnehir Türkleri", 142, 143
 Sultan, 277

Sultan Ahmet (Celayir), 317, 318, 325
 Sulu Han, 55, 145
 Summer, 80, 81, 84, 119
 Sung sülâlesi ,231, 241
 Sur, 227, 230, 250
 Suraştra, 287
 Sure, 90, 92
 Suri ailesi, 335
 Suriye, 12, 15, 41, 44, 45, 79, 81, 82, 86, 88, 89, 107, 109, 110, 111, 119, 120, 121, 122, 124, 127, 158, 192, 193, 218, 219, 220, 222, 224, 225, 226, 244, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 257, 279, 283, 284, 316, 317, 318, 319, 363, 364, 367, 369
 Suriye Selçuk Sultanlığı ,219
 Suriyeliler ,8, 145
 Suoko ,55
 Sutra, 60
 Sus, 130
 Süevler, 21, 22, 26, 35, 132, 140
 Süheyl, 103, 104, 107
 Sülemiş, 27
 Süleyman (İbrani), 136
 Süleyman (Emevi), 129, 137, 145
 Süleyman (Endülü), 169, 170, 180
 Süleyman (Kutulmuş oğlu), 262, 263, 264
 Süleyman (Rükneddin), 261, 265
 Süleyman (Yıldırımın oğlu), 324
 Süleyman mabedi, 120
 Süleyman Paşa I. 274
 Sünnilik, 194, 222, 249, 282

Ş

Şah Alem I. 337
 Şah Alem II. 337, 338
 Şahcihan, 296, 336, 339, 340
 Şah İsmail, 333
 Şah Muzaffer, 315
 Şahne, 278
 Şahruh, 327, 329
 Şalon, 26, 34, 36, 139
 145, 146, 148, 149, 156, 159, 166, 167, 193, 194, 227, 230, 244, 249, 320
 Şam Trabulusu, 226, 227, 254, 256
 Şaman., 86
 Şamani, 65, 162, 245, 282

Şampanya, 34
 Şangtu, 241
 Şanse I. 179
 Şapolyo, 47
 Şarant, 138
 Şark Lâtinleri, 253, 254
 Şark Tukyuları, 47, 48, 53, 56
 Şarkî Karahisar, 261, 278
 Şarkî Roma İmparatorluğu 2, 11 ,24, 36, 40, 41, 45, 86, 120, 130, 131, 141, 142, 158, 159, 196
 Şarkî Anadolu, 264
 Şarkî Avrupa, 73
 Şarkî Türkeli, 186, 213
 Şarl (Basit), 201
 Şarl (Karl) Martel, 35, 195, 196
 Şarl (Şişman), 201
 Şarlman, 150, 168, 170, 197, 198, 199, 200, 202, 205
 Şaş (Taşkent), 154, 155
 Şat, 51
 Şato, 211
 Şato Türkleri, 60
 Şaver, 249
 Şecerretüddür, 251
 Şehname, 189
 Şehir reisi, 186, 237
 Şerefeddin Mes'ut (Hatiroğlu), 270
 Şeria ırmağı, 119
 Şe-ti-mi, 46
 Şeybani, 332, 333
 Şeyh Gülşehri, 285
 Şeyh Hasan, 244
 Şeyh oğlu Nesimi, 286
 Şiiler, 123 ,130, 147, 148, 153, 217, 222, 249, 251
 Şimal Denizi, 76, 201
 Şimalî Afrika, 8, 152, 194
 Şimalî Anadolu, 274
 Şimalî Hint, 162
 Şimalî İtalya, 76
 Şirkuh, 248, 249
 Şiraz, 315
 Şirvan, 217, 259
 Şişman Şarl, 201
 Şölen, 282
 Şövaliyeler, 212, 325
 Şukar meydan muharebesi, 176

Şumayşat (Şamat), 268
 Şumnu, 68
 Şuubiye, 147, 148
 Şükûh, 339

T

Taberistan, 216
 Taberiye gölü, 250
 Taç Mahal, 339, 340
 Tahir (Hüseyn oğlu), 152
 Tahiriler, 185
 Tahtacılar, 282
 Taif, 82, 109
 Taje ırmağı, 135, 137
 Talas (Taraz), 56, 57, 155, 232
 Talas suyu, 155
 Talha, 113, 115, 122
 Talkan, 144
 Taman, 65
 Tamgacı, 51
 Tamuç, 143
 Tamul, 291
 Tanca, 133, 170, 177
 Tanesvar Racalığı, 290
 Tangut, 240
 Tanjor, 291, 337
 Tanrı (Tiyanşan) dağları, 190, 191, 218
 Tapgaç Bugra Karahan Fbu Ali Hasan, 192
 Taran, 17
 Taras, 57
 Taraz "Talas", 215
 Tarbagotay, 49, 240
 Tardu, 47
 Tarhan (rütbeliler), 51, 64, 157
 Tarhun, 144
 Tarık (Ziyadin oğlu), 133, 134, 135, 136, 137, 138, 183
 Tarmaşirin, 242
 Tarsus, 156, 158, 159, 193, 258, 265
 Tartuş, 181
 Tasavvuf cereyanı, 285
 Taşkent, 142, 161, 185, 332
 Tatar, 66, 239
 Tateu (Tardu), 47
 Tavaf, 84
 Tavaifi Mülûk, 181, 183, 184
 Tavarik, 131, 133

Tebriz, 245, 246, 270, 280, 283, 318, 320, 327
 Tebük, 109, 110, 111
 Tehame, 79
 Tekeoğulları, 273
 Tekin (beyzade), 48, 51, 157
 Tekin (Emir), 159
 Tekin Hatun, 299
 Tekü Sektem, 69
 Telugu, 291
 Tembel Kırallar, 35, 195
 Temuçin, 239
 Teodor Laskari, 265
 Teodora, 42, 43
 Teodorik, 33, 36, 37
 Teodos, 24, 32, 40, 41
 Termopil, 25
 Teofilos "İmparator", 159
 Tevhit dini, 92
 Tevrat, 170
 Tiber II. 40
 Tibet, 295, 296
 Tibetliler, 55, 58, 197
 Tiçe, 143
 Timur (Gürgani, Timurlenk), 255, 297, 299, 301, 302, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 320, 322, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 340
 Timurlular, 296, 329
 Timuroğulları, 332
 Tini Bey Han, 247
 Tire, 274
 Tire Beyliği, 275
 Tisa ırmağı, 70
 Tiyanşan (Tanrı dağı), 190, 191, 218
 Tımar, 200, 211, 221
 Tırak, 71
 Tırnova, 74
 Tobol ırmağı, 313
 Todar Mal, 336
 Toharistan, 55, 141, 142, 143, 144, 145, 155, 156, 187, 214
 Toka, 270, 322
 Tokmak, 54, 56, 57
 Toktamış, 243, 311, 312, 313, 314
 Tolonoğlu Ahmet, 152

- Tolonoğulları (Tulun), 152, 153, 159,
 161, 162, 164, 193
 Tolosa (Tulus), 138
 Tomaralar, 290
 Tonyukuk kitabesi, 52
 Toprak vergisi, 221
 Tor (Donar), 20, 35
 Toraman, 29, 30, 289
 Torki, 72
 Toroslar, 150, 158
 Toskana, 76
 Totilâ, 44
 Tötates, 17
 Tötonlar, 17
 Trabulusgarp, 121, 130
 Trabulusşam, 226, 227, 254, 256
 Trabzon, 129, 279, 280
 Trabzon Rum İmparatorluğu, 265, 267
 Trakya, 25, 74, 75
 Transilvanya, 39, 70, 74
 Tudun, 51
 Tudun Han, 39
 Tuen-huang, 59, 61
 Tuğluk Han, 302, 303
 Tuğluk Timur, 301
 Tuğluklar, 293, 296
 Tuğracı, 277
 Tuğrul (Aslanoglu), 219
 Tuğrul (Selçuk), 188, 189, 216, 217,
 259, 260, 262
 Tuğrul Han (Kerait), 239
 Tuğrulşah, 265
 Tu-ki-şe, 54
 Tukyü İmparatorluğu, 46, 47, 59, 214
 Tukyü Müttehidesi, 71
 Tukyular, 29, 49, 50, 51, 57, 231, 289
 Tuleytule "Toledo", 132, 135, 136, 138
 170, 171, 173, 174, 175, 176, 179, 181,
 182
 Tu-lu, 54
 Tulunlular Devleti, 192, 193, 194, 248
 Tuluy, 240
 Tuluz, 33
 Tumen (Bumin), 46
 Tuna, 4, 14, 15, 16, 18, 19, 21, 23, 24,
 26, 32, 33, 36, 37, 38, 45, 62, 64, 65,
 66, 70, 72, 73, 77, 321
 Tuna Bulgarları, 67
 Tunguz, 231
 Tunus, 130, 229
 Tur, 139
 Turfan, 59
 Turgay, 299, 301
 Turkantos (Tarhan), 49
 Turla (Dinyester) ırmağı, 23, 63
 Turova, 276
 Tus, 224
 Tusi mabedi, 142
 Tutuş, 219, 263
 Tuygaç, 194
 Türk-Avar İmparatorluğu, 44
 Türk-Bulgarlar, 68
 Türkeli, 120, 162, 163, 244
 Türkeli (Türkistan) İmparatorluğu, 241,
 242
 Türkelleri, 124, 127, 141, 143, 144, 146,
 148, 152, 162
 Türk Kultuk Devleti, 143
 Türk Memlûk hükümdarları, 251
 Türk-Moğol, 244, 246
 Türk Musevileri, 65
 Türk Rönesansı, 338
 Türk san'ati, 257
 Türk sofuları, 282
 Türk-Uğur, 69
 Türkes, 54, 55, 57, 145
 Türki Sultana, 340
 Türkistan, 163, 328
 Türkiye Cumhuriyeti, 118
 Türkler, 2, 21, 25, 29, 36, 49, 52, 60,
 76, 78, 86, 131, 141, 146, 147, 150,
 152, 155, 156, 157, 160, 161, 164, 166,
 235, 238, 248, 252, 327
 Türkmen kabileleri, 256, 263, 268, 270,
 282
 Türkmen lehçeleri, 257
 Tümen, 330
 Tüzükkât, 328
- U**
- Ubeydullah, 126, 177
 Ucayini, 287, 289, 290
 Ucele, 54, 55
 Udh, 337
 Ugur, 62
 Uhut, 95, 97, 98, 99

Ukayloğlu, 263
 Ukbe bin Nafi, 130, 131, 140
 Ukrayna, 240
 Uluğ Bey, 327, 329
 Umay, 50
 Umman Denizi, 79
 Umur Bey, 275
 Upanışat, 339
 Ural dağları, 19, 22, 23, 27, 132, 240
 Ural ırmağı, 71, 313
 Urfa, 218, 226, 230, 260, 262
 Urgenç, 234, 245, 313
 Urus, 64, 311
 Urus Han, 312
 Uslar, 81, 82, 102, 114, 115
 Utigurlar, 49
 Uyğurlar, 53, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 155, 233, 240
 Uyğur alfabesi, 61
 Uzakşark, 241, 245, 246, 254
 Uzlar, 72, 73, 75

U

Üç Ok, 215
 Ümera sülâlesi, 293, 298
 Ürben II. 225, 230
 Üsâme, 119
 Üseyyit, 114
 Üsküdar, 41, 129, 260
 Üşrüsana, 156, 157, 158
 Ürüen dağı, 46, 57

V

Vahiy, 90, 91
 Vaiz, 91
 Valantinos (Bizans elçisi), 48, 49
 Valantinyen I. 7
 Valantinyen III. 26
 Valansiya, 170, 171
 Valaphiler, 290
 Valeriyen, 4
 Valhalla, 20
 Valiler, 124
 Valkırlar, 20
 Vandallar, 4, 21, 26, 31, 35, 43, 76, 132
 Vandalusya, 35
 Van Gölü, 259, 316
 Vardar, 75
 Varona, 25

Varona, 33
 Vasilisa, 41
 Vaskı, 151, 160
 Vasko dö Gama, 327
 Veda Haccı, 112
 Vedalar, 339
 Velit I. 128, 129, 133, 137
 Velit II. 130
 Venedik, 176, 229, 275, 288, 299, 321
 Venedikliler, 228, 265
 Venezya, 27
 Vendes, 77
 Verdön, 201, 226
 Verdön muahedesi, 201
 Versengetoriks, 17
 Vey (Goey), 47
 Vezer, 196
 Vezir, 186, 277
 Vicayanagar, 291
 Vidin, 74
 Viking (Deniz Kırak), 202
 Vilen, 213
 Villâ, 213
 Vindhya dağları, 295
 Vistül, 34, 77
 Vitikint (Vidukin), 198
 Viyana, 18, 140, 240
 Vizigotlar, 4, 26, 31, 32, 33, 36, 44, 100
 Vladimir, 74
 Volga, 27, 49, 63, 314
 Volga Bulgarları, 67
 Votan (Odin), 35
 Vürtemberg, 34

Y

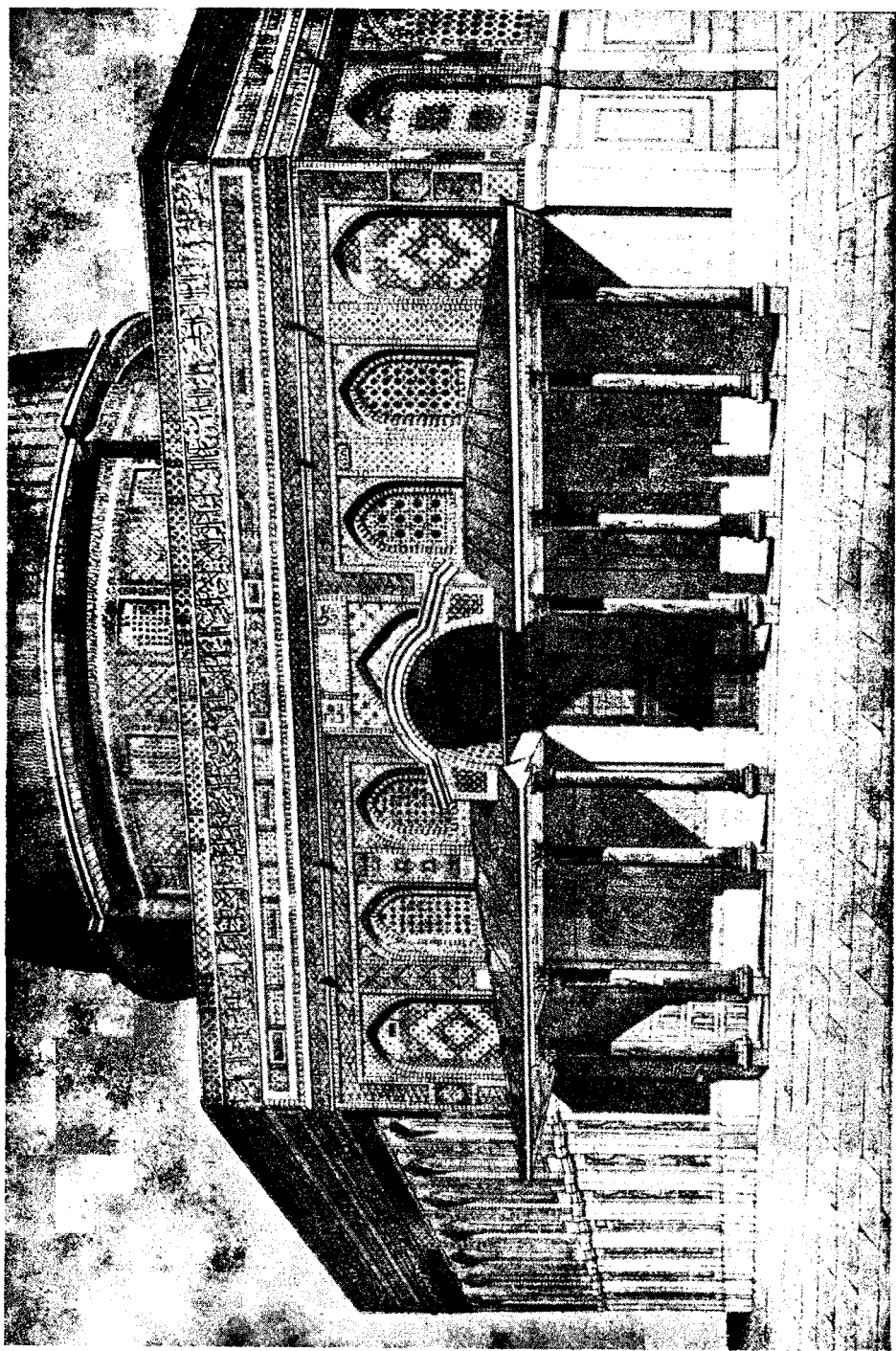
Yabgu, 46, 51, 215
 Yafa, 254
 Yağı Basan, 262
 Yağma Türkleri, 190
 Yahudilik, 82, 119, 162
 Yahudiler, 8, 82, 88, 90, 95, 100, 101, 102, 105
 Yahşi Bey, 276
 Yahya, 150, 181
 Yahya bin Hakem, 172
 Yahya bin İdris, 177
 Yakınşark, 246
 Yakup bin Leys, 152

- Yaşadharman, 289
 Yavuz (Selim), 255
 Yayı (Ural), 21, 23, 26, 63, 65, 71, 73
 Yedisu, 57, 156, 240
 Yeltekin, 157
 Yemame, 79
 Yemen, 79, 80, 82, 84, 87, 109, 111, 126, 218, 250
 Yeniçeriler, 322
 Yenikent, 215
 Yenisey, 53, 231
 Yer allahları, 17
 Yeraltı mabedi, 291
 Yesrip (Medine), 80, 82, 93
 Yeşiller, 42
 Yeşilşehir (Keş), 299, 301, 302, 304, 305, 307, 309, 310
 Yezdicert, 120, 141
 Yezit I. 126, 127, 130
 Yezit II. 125, 129
 Yezit III. 129
 Yisu-Mengü, 242
 Yıldırım Bayazıt, 274, 276, 317, 319, 321, 322, 323, 324, 325
 Yıllık haç, 102
 Yueçiler, 287, 332
 Yuen, 241
 Yuğ, 50
 Yugoisiavlar, 77
 Yuluğ Tekin, 53
 Yumurtalık, 254, 283
 Yunan, 16, 32, 33, 73
 Yunar. alfabeti, 68
 Yunan denizi, 275
 Yunanlılar, 8
 Yunus Emre, 286
 Yusuf (Mimar), 339
 Yusuf bin Abdürrahman, 140
 Yusuf bin Taşfin, 182
 Yusuf Has Hacı, 192
 Yusuf ve Züleyha, 224
 Yutlant, 76
 Yutlar, 33, 76
Z
 Zabülistan, 187
 Zahari (Papa), 197
 Zafranbolu, 274
 Zahireddin Mehmet Babür, 331
 Zalim Haccaç, 127
 Zap (Büyük), 148
 Zara, 228, 230
 Zayıç, 163
 Zelaka meydan muharebesi, 182
 Zemahşeri, 238
 Zemark, 52
 Zemindaver, 187
 Zemzem, 85
 Zenata, 168, 169, 177
 Zenciler isyanı, 152
 Zengi, 248, 250
 Zenon, 40, 41, 66
 Zerdüşt, 84, 87
 Zerefşan, 187
 Zipeetra (Zapetra), 159
 Zirek, 159
 Ziyadin oğlu Tarık, 133, 135, 136, 137, 138, 183
 Ziyat İbni Salih, 57, 155
 Zübeyir, 113, 115, 122
 Zünnun, 262

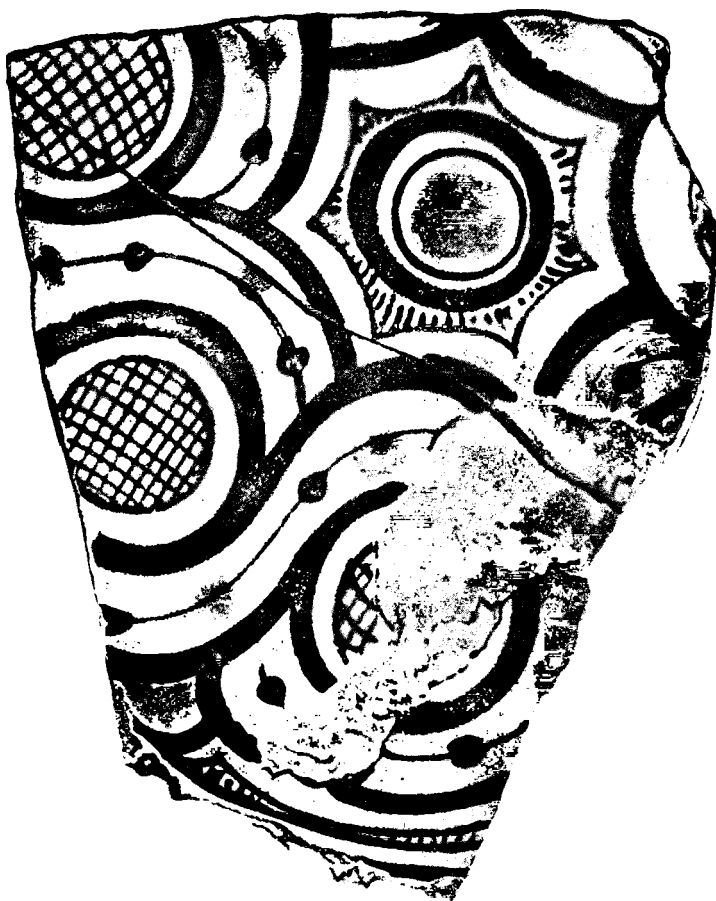

Uygur medeniyeti eserlerinden:

I. TURFAN CİVARINDA BEZEKLİK MANASTIRI
DUVAR RESİMLERİNDEN BİR PARÇA.

II. KUDÜSTE KUBBETÜSSAIRA.
(Ömer Camii).

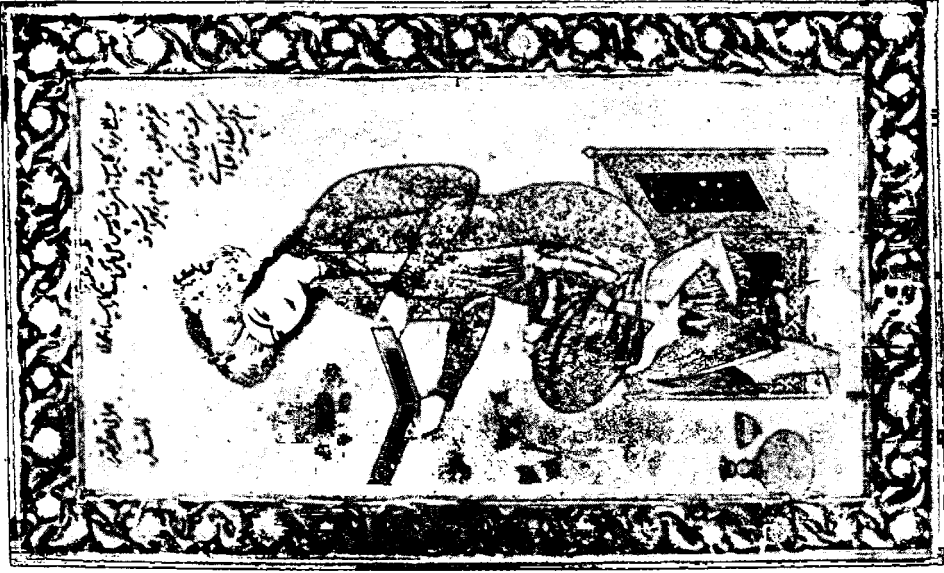
III. ALTINORDU TÜRK İMPARATORLUĞUNUN
MERKEZİ SARAY ŞEHRİNDE BULUNMUŞ TÜRK
ÇİNİLERİ. «XIV. asır.»

IV. İMPARATOR BABÜRÜN GENÇLİĞİ.
«XVI. asır Türk minyatürlerinden.»

V. IMPARATOR CİHANGİR
POLO OYNARKEN.

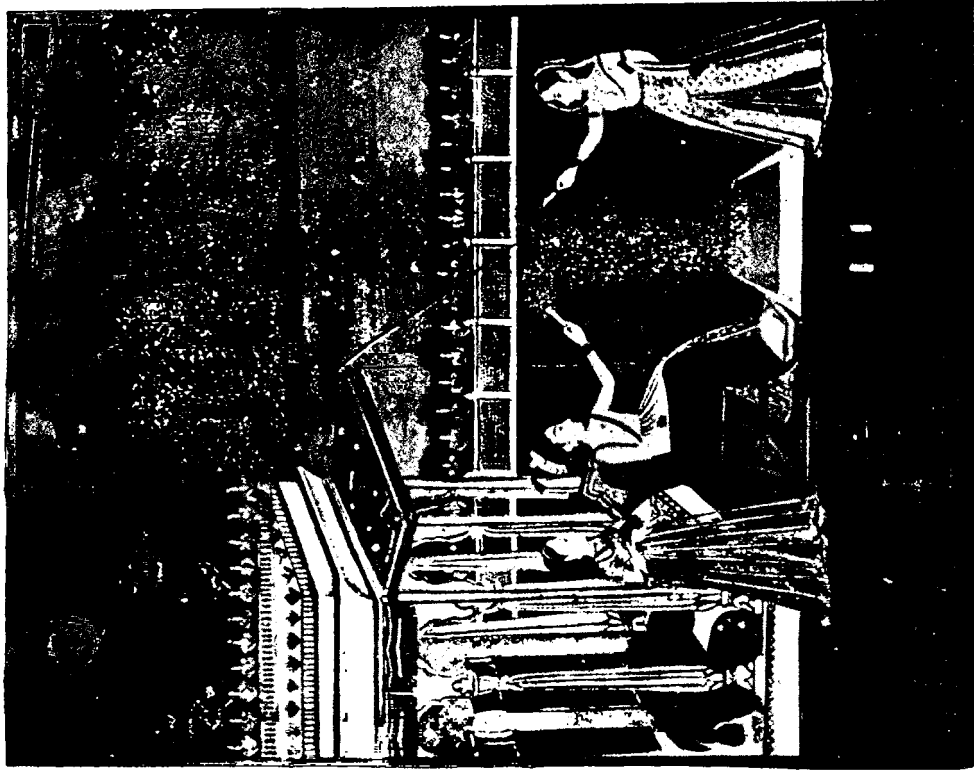

VI. OKUYAN BİR GENÇ.

«XVII. asır Türk minyatürlerinden.»

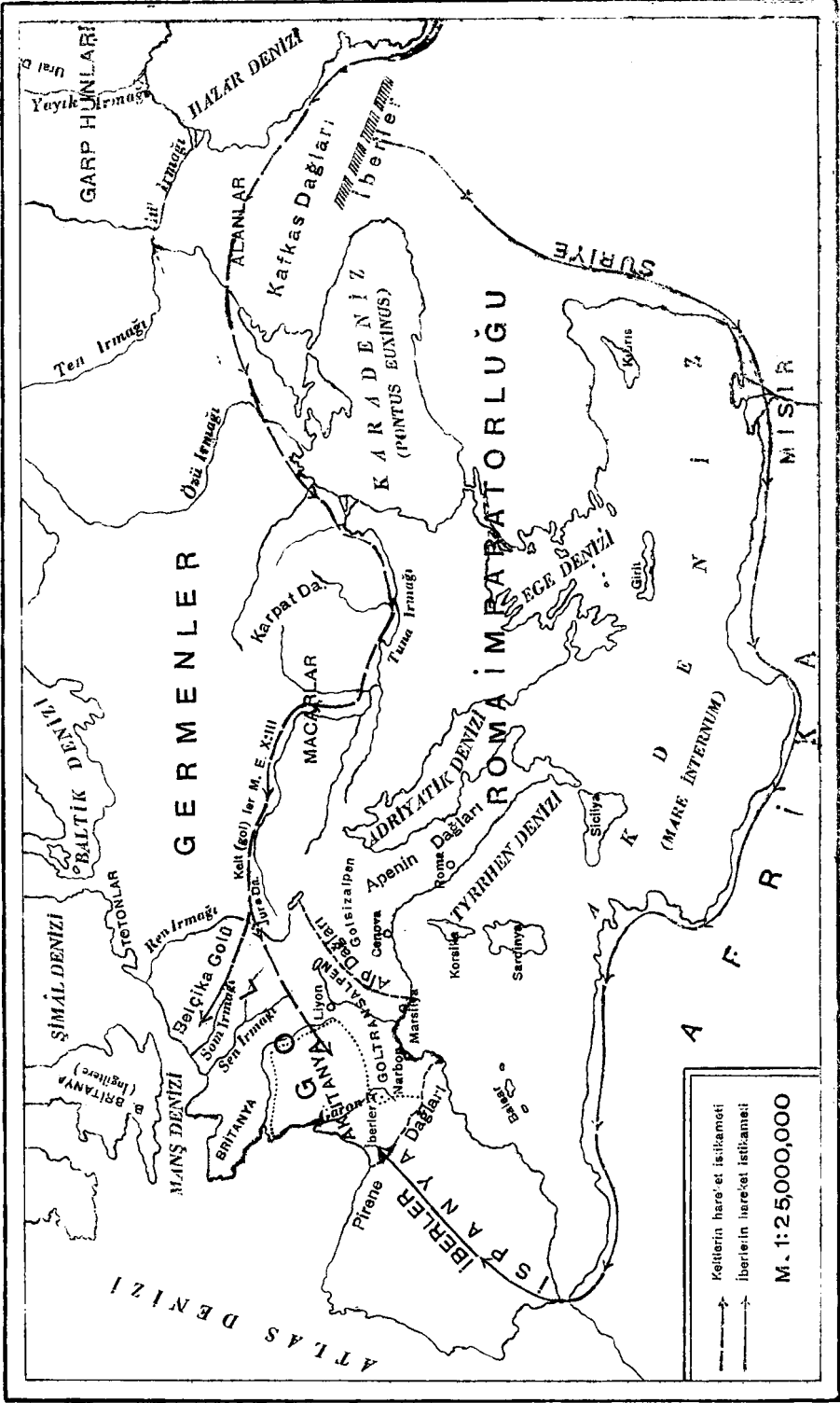

VII. TİMUR AİLESİNDEN SULTAN MEHMET VE MİRANŞAH.
«XVI. asır Türk minyatürlerinden.»

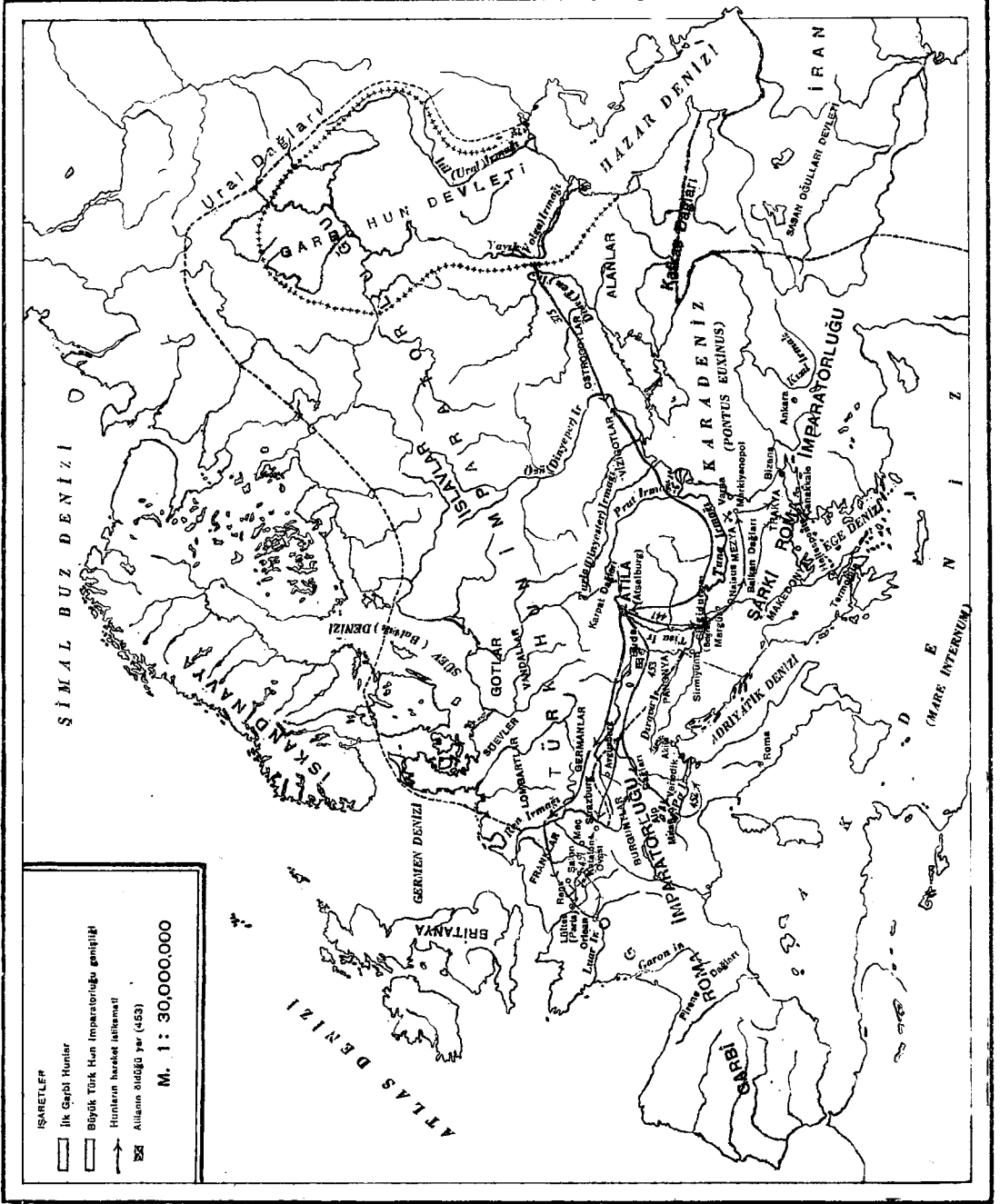
VIII. HINTTE BİR DONANMA EĞLENCESİ VE HANIMLAR.
«XVIII. asır Türk minyatürlerinden.»

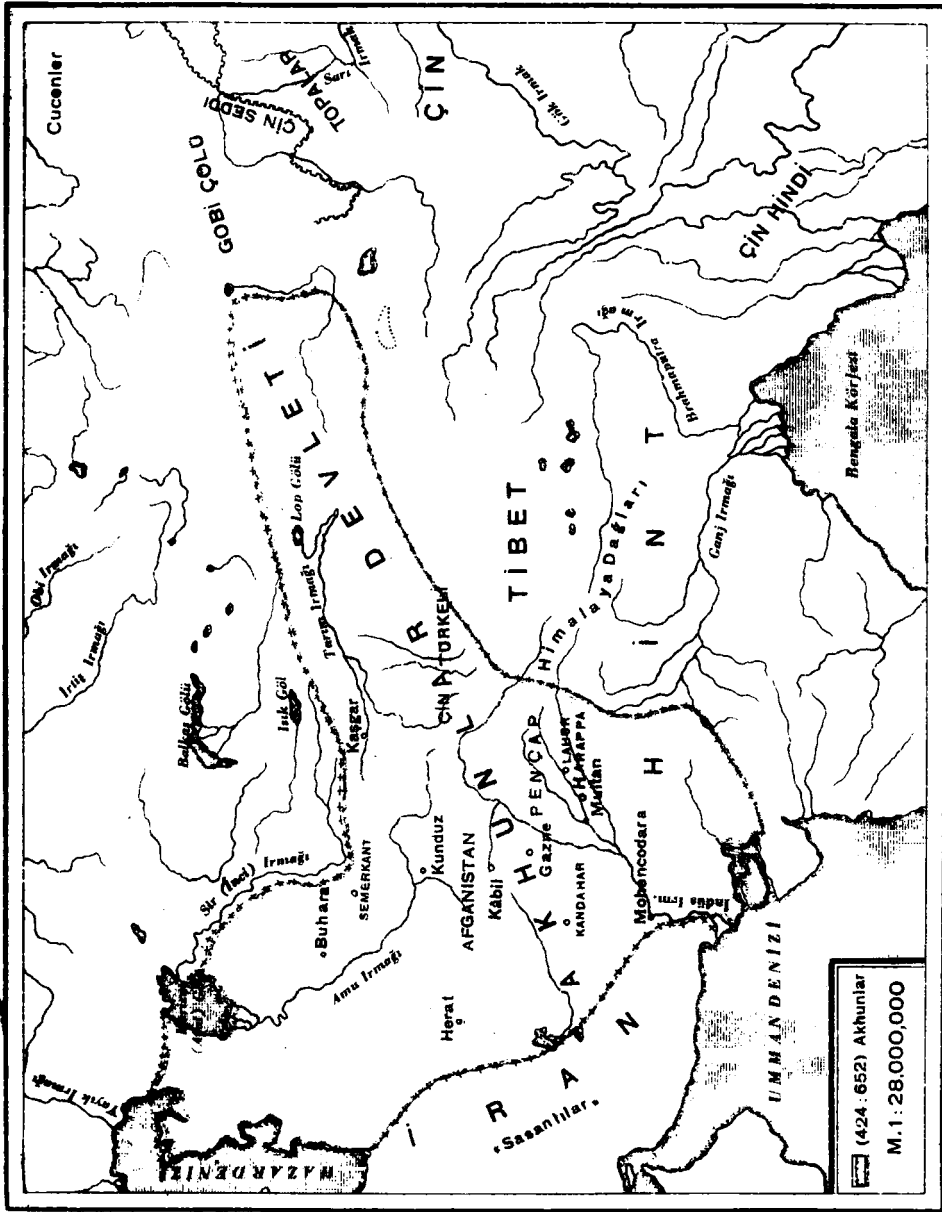
Orta zamana girerken (GOL ler, CERMEN ler, GARP HUN ları) ve hareket istikametleri

5

(424: 652) Akhunlar

M.1: 28.000.000

Renkler ayrı devletleri gösterir

ATLAS DENİZİ

AFRİKA

MARE INTERNUM

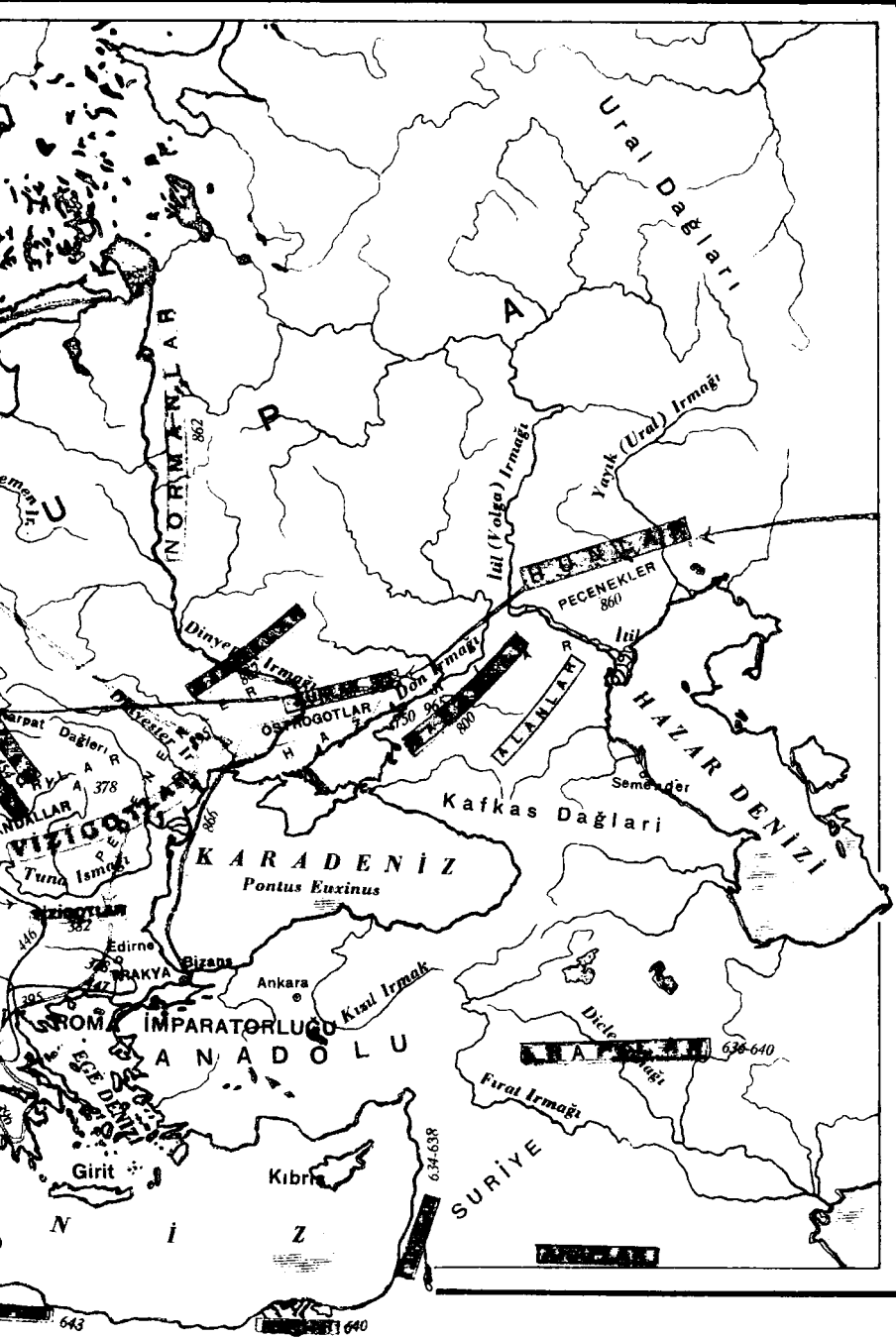
Kızıldeniz

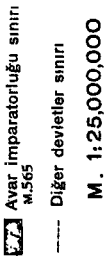
27,000,000

M.1: 27,000,000

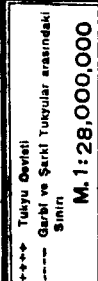
AVRUPADA GÖÇLER

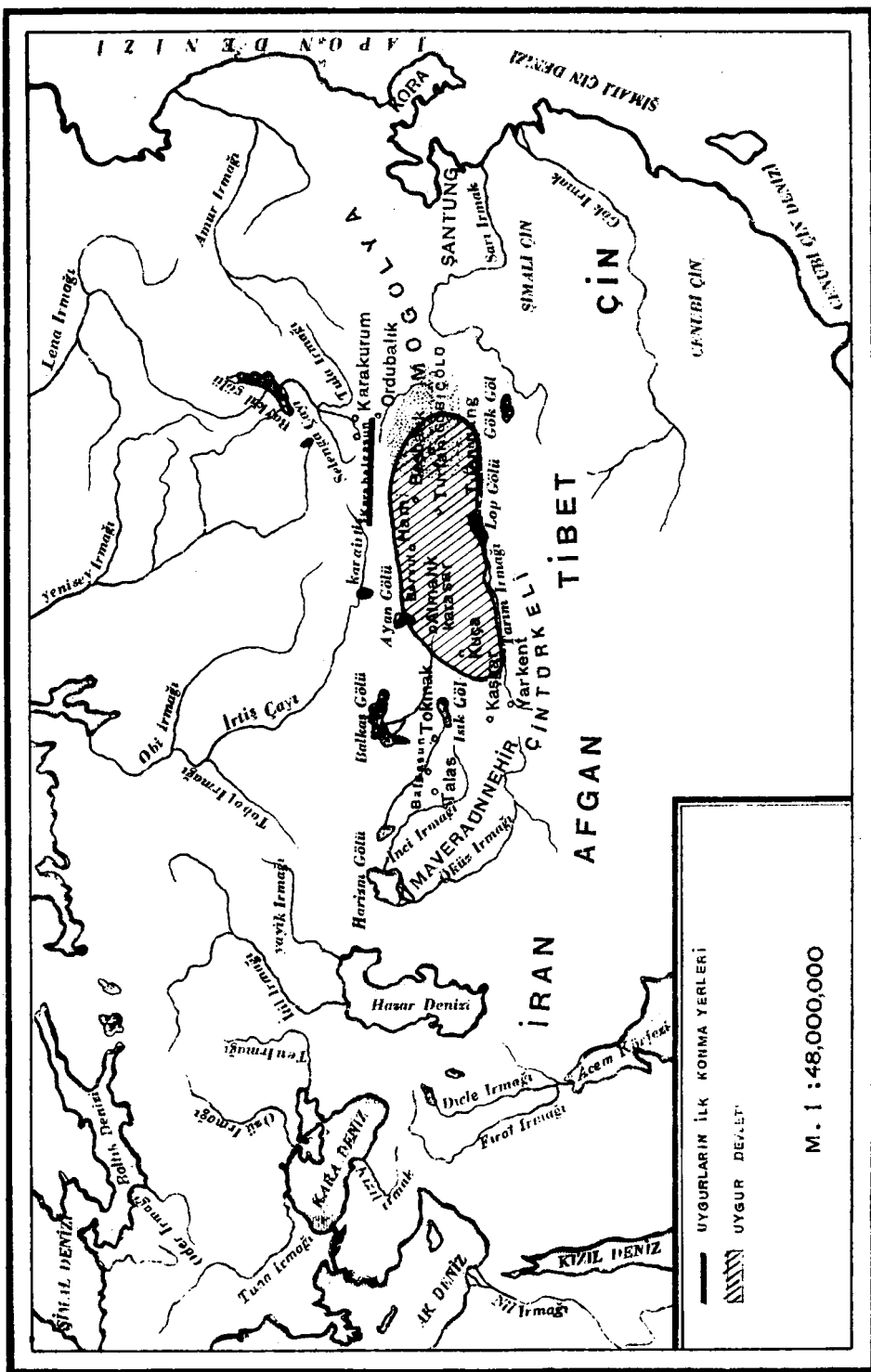

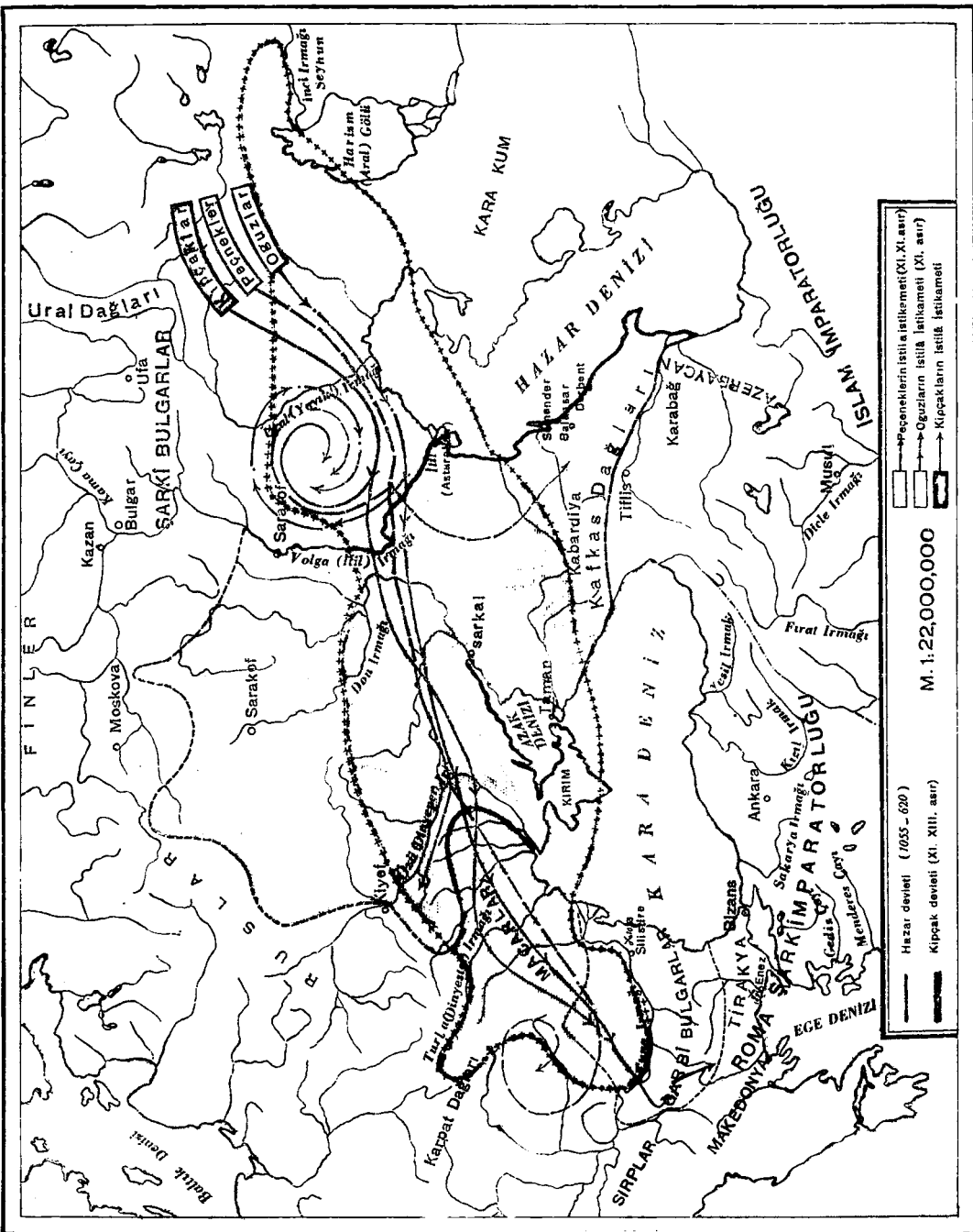

The map illustrates the geographical context of the region, showing the borders of the Soviet Union (Kıtluk Devleti) and neighboring countries like Iran, Tibet, and the USSR. Major rivers and lakes are labeled, including the Volga, Ural, Terek, and Amu Darya. Key cities and regions are marked, such as Samarkand, Tashkent, and Bishkek. The map also shows the Caspian Sea (Hazar Denizi) and the Black Sea (Karadeniz).

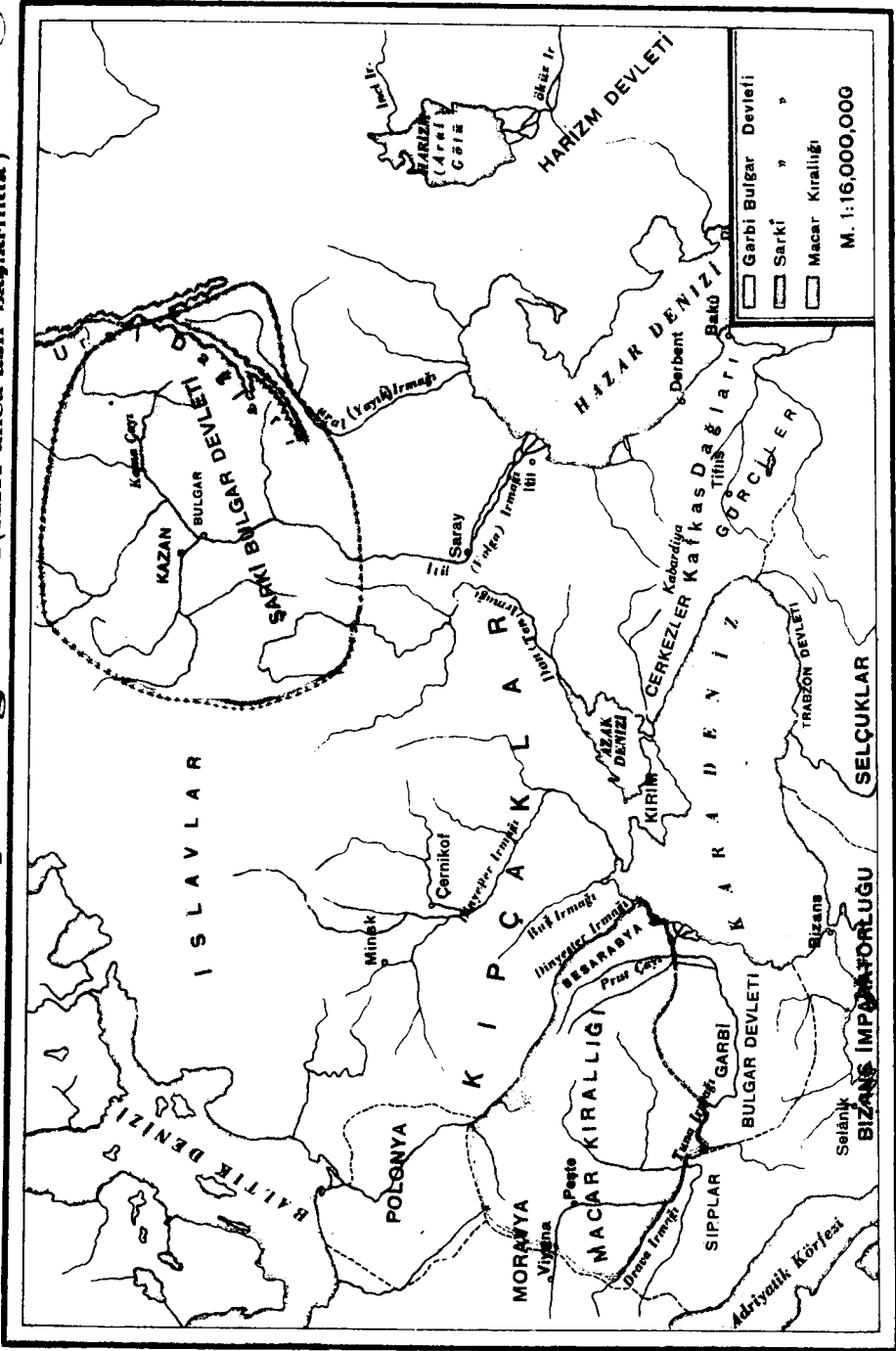
Kutluk Devleti

M.1:35,000,000

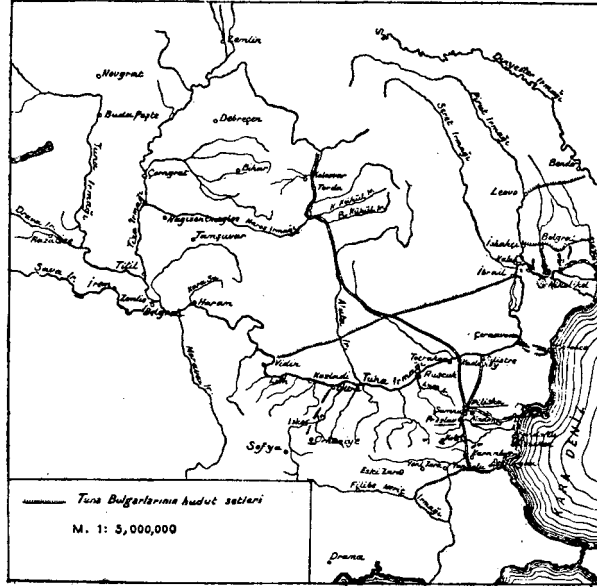

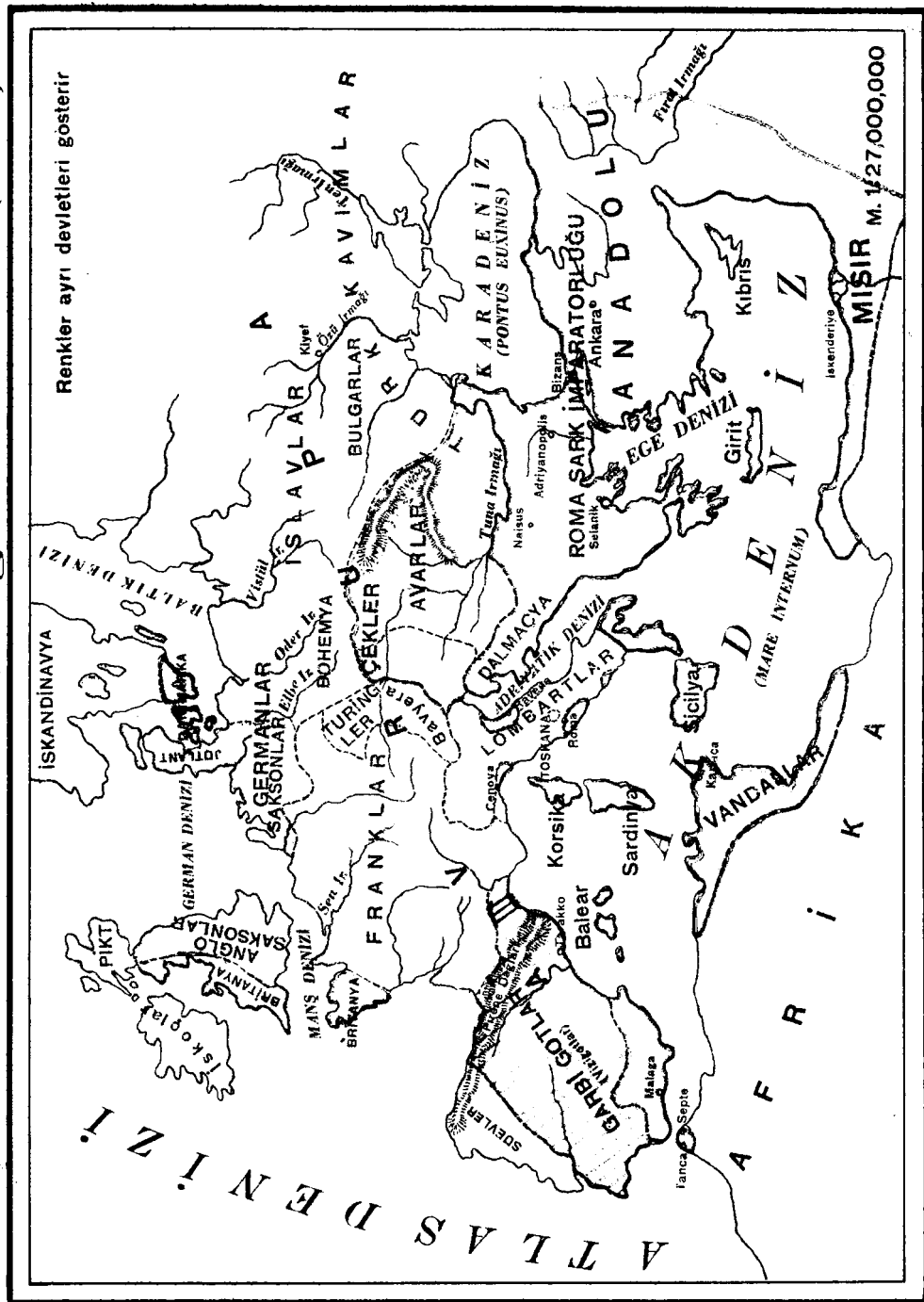
Şark ve Garp Bulgarları (XIII üncü asır bağlarında)

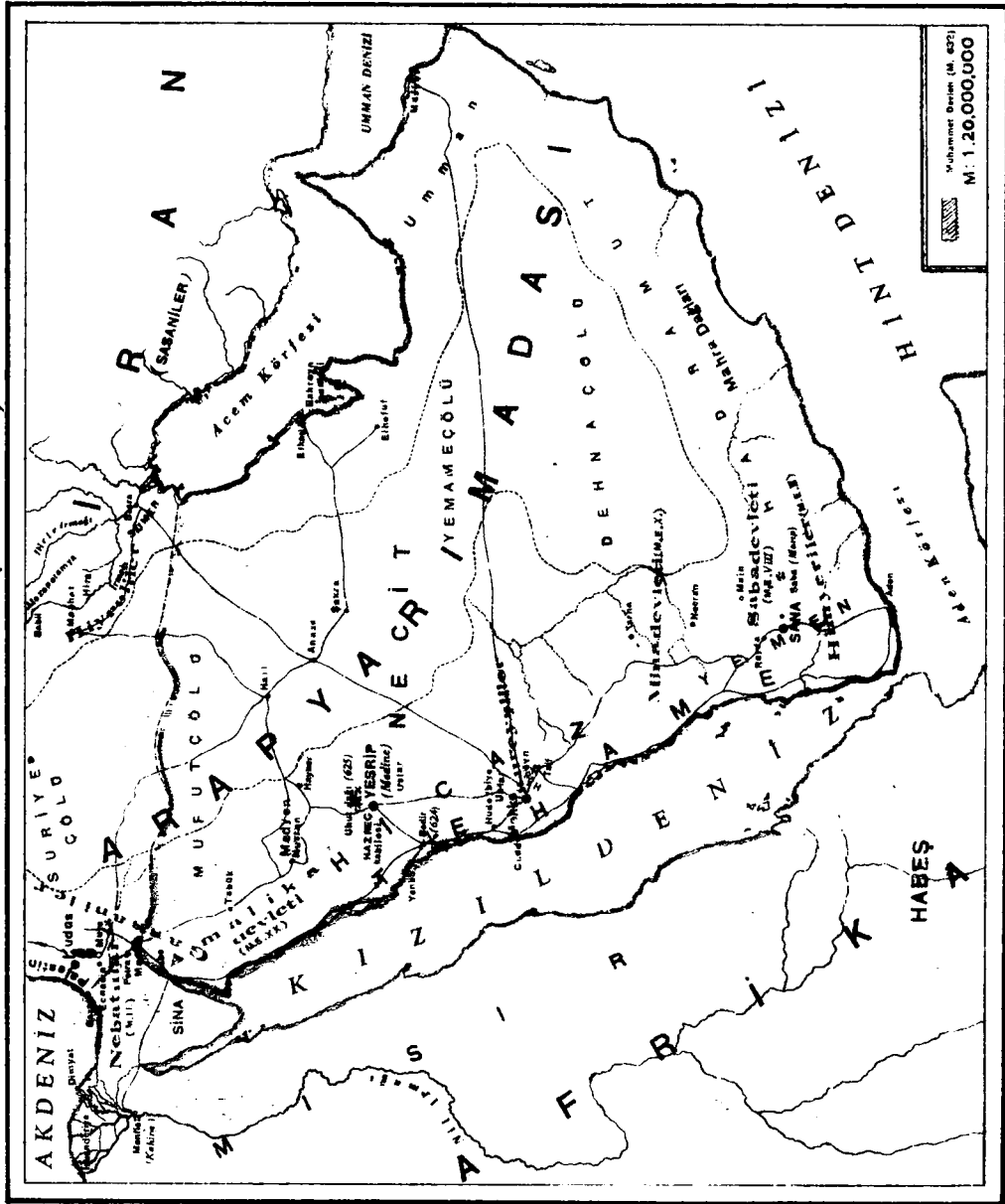
Tuna Bulgarları

15

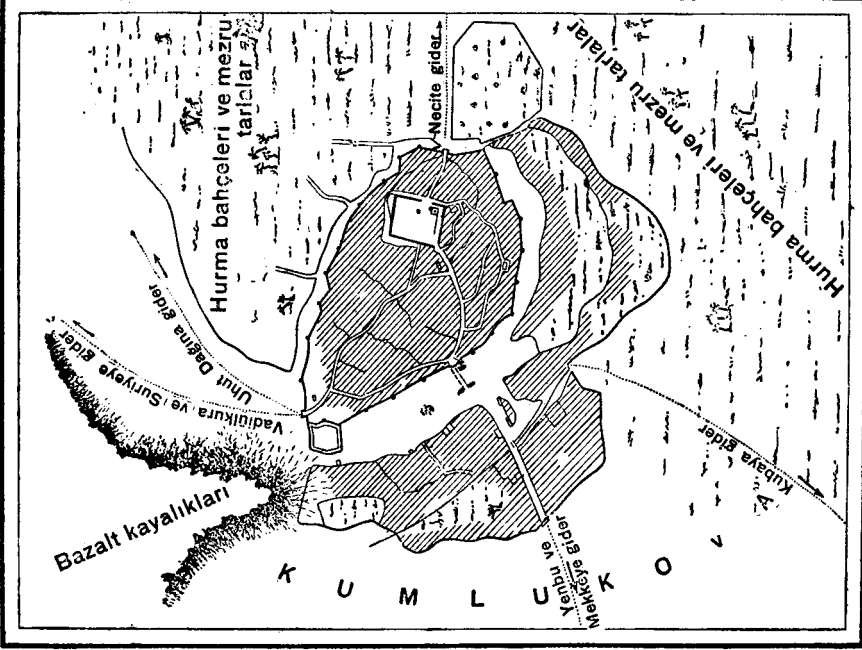

ARAP YARIMADASI (M. 632) YE KADAR

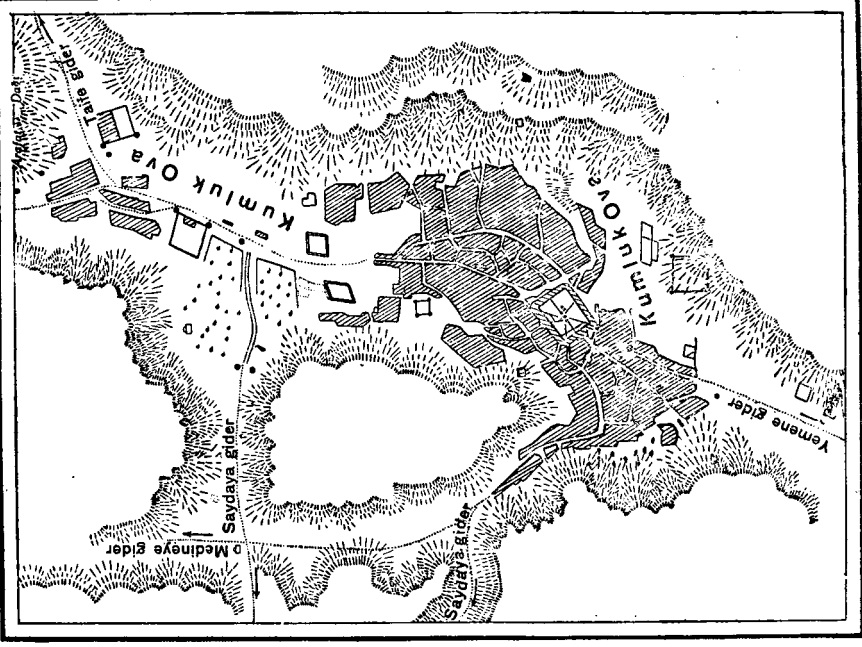
Medine plâni

18

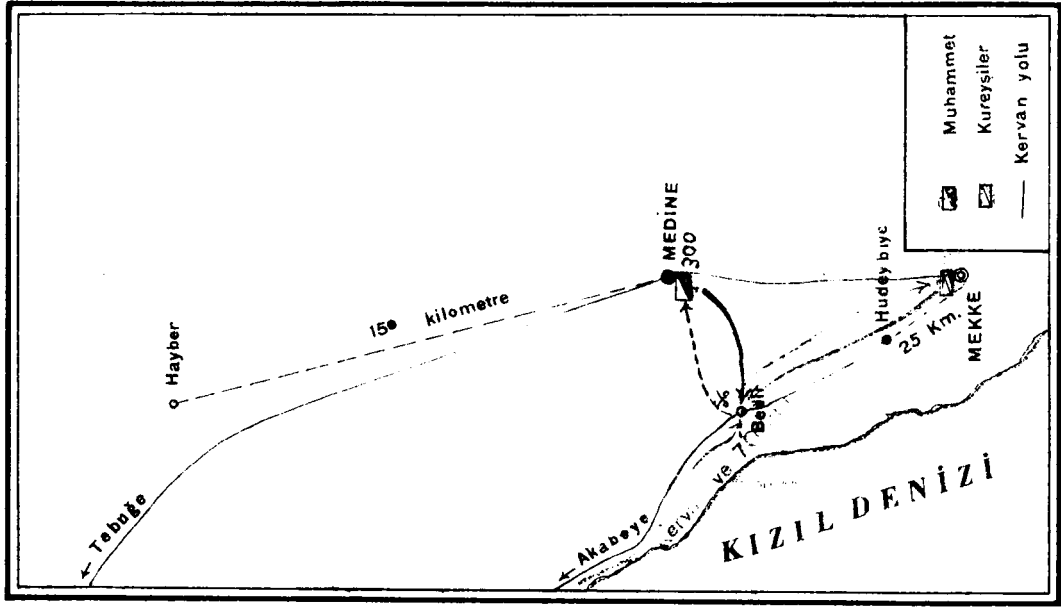
Mekke plâni

19

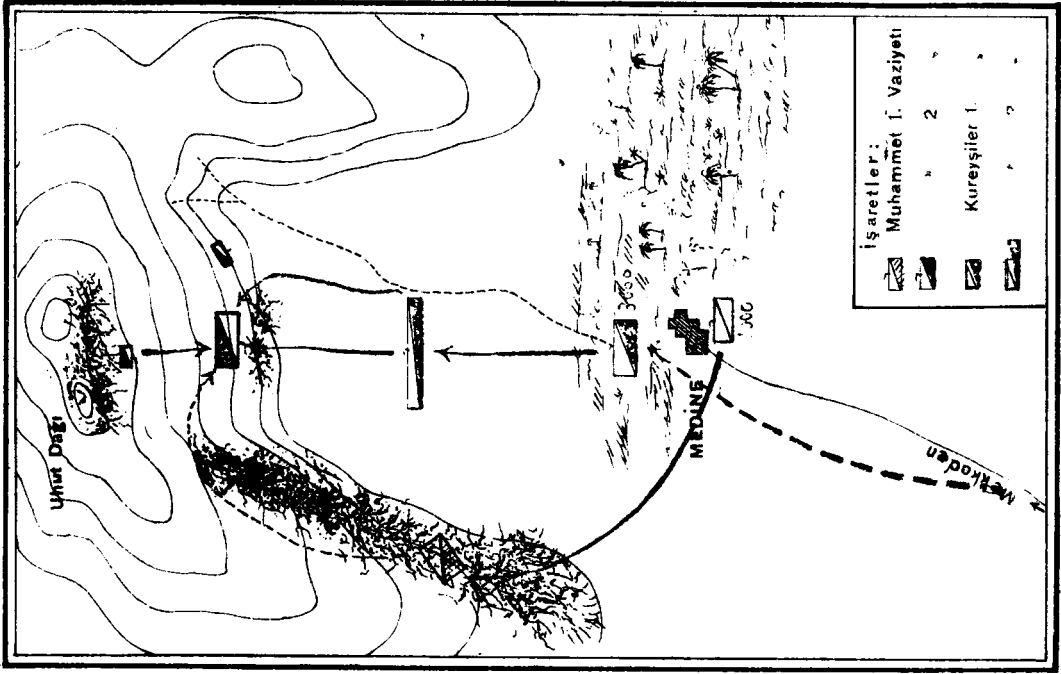
20

Bedir muharebesi(m624)

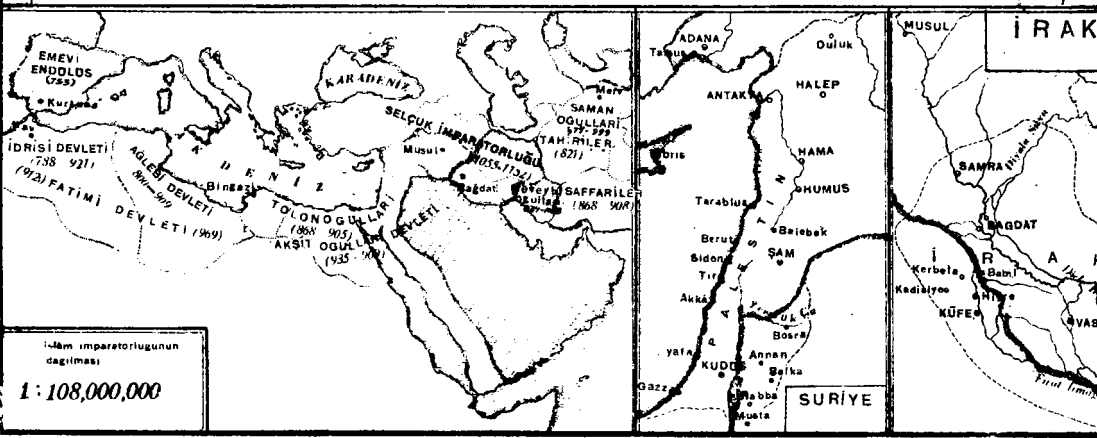

21

Uhut muharebesi (M. 625)

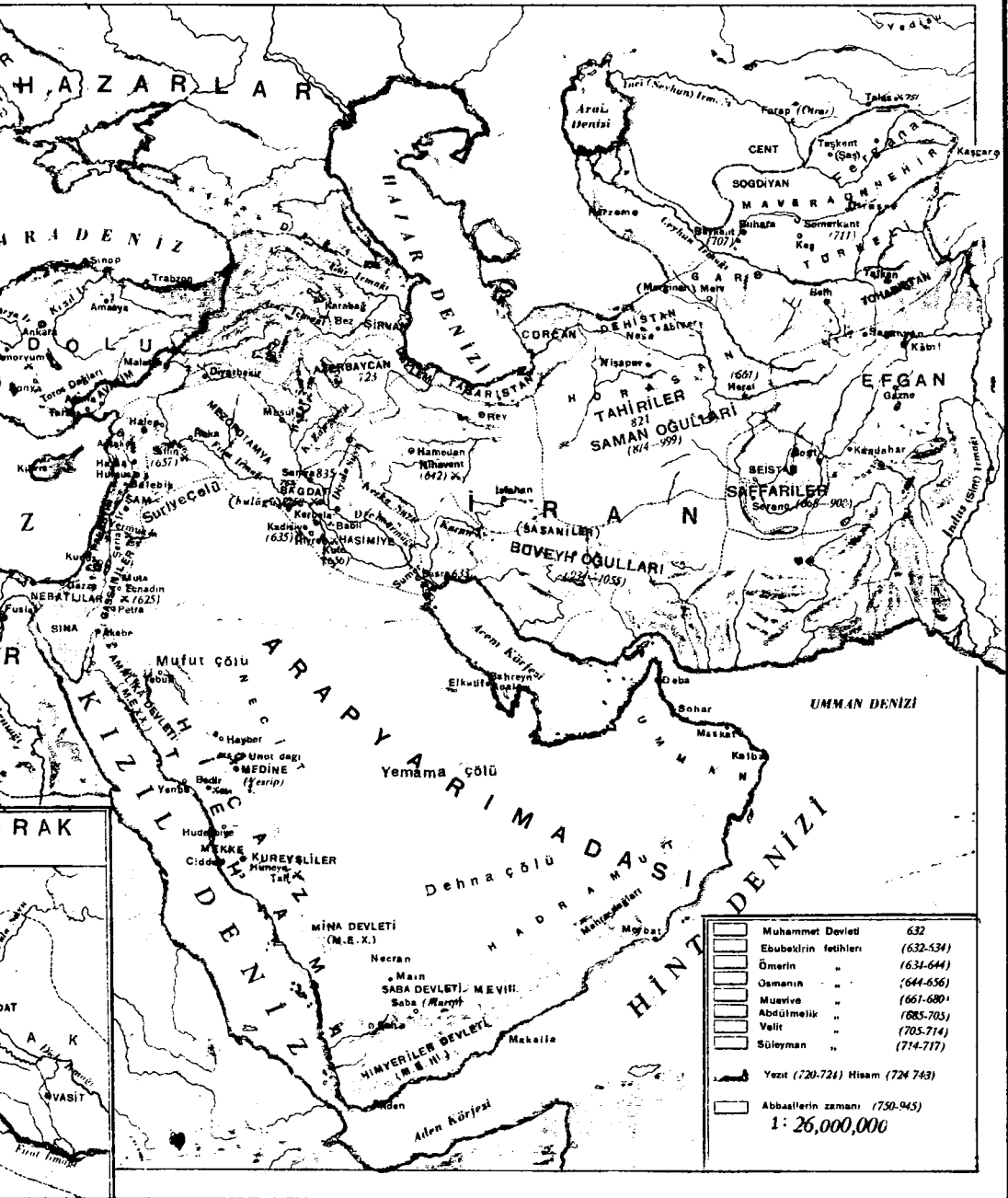

İslâm imparatorluğun

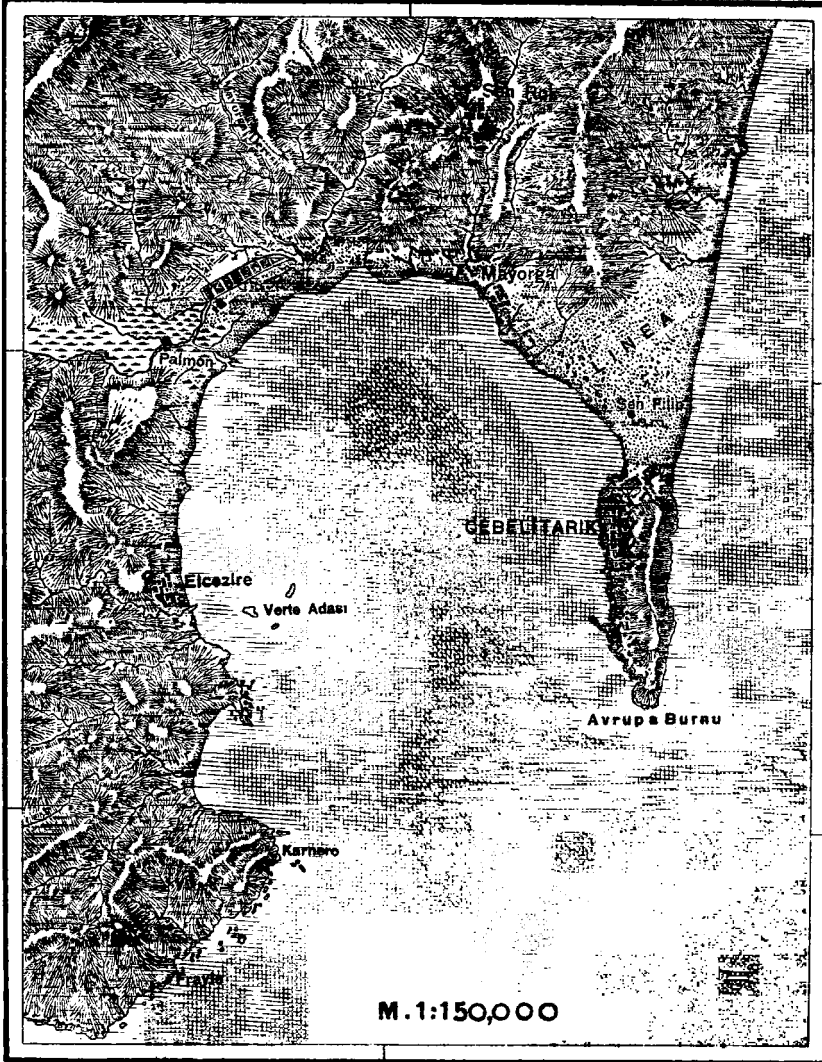
İslâm imparatorluğunun dağılımı
1 : 108,000,000

günün umumi haritası

CEBELİTARİK

23

0:10 M. derinlik 100:500 M. derinlik
10:100 M. derinlik 500 M. fazla derinlik

İspanyada (İslâmîstilâf)

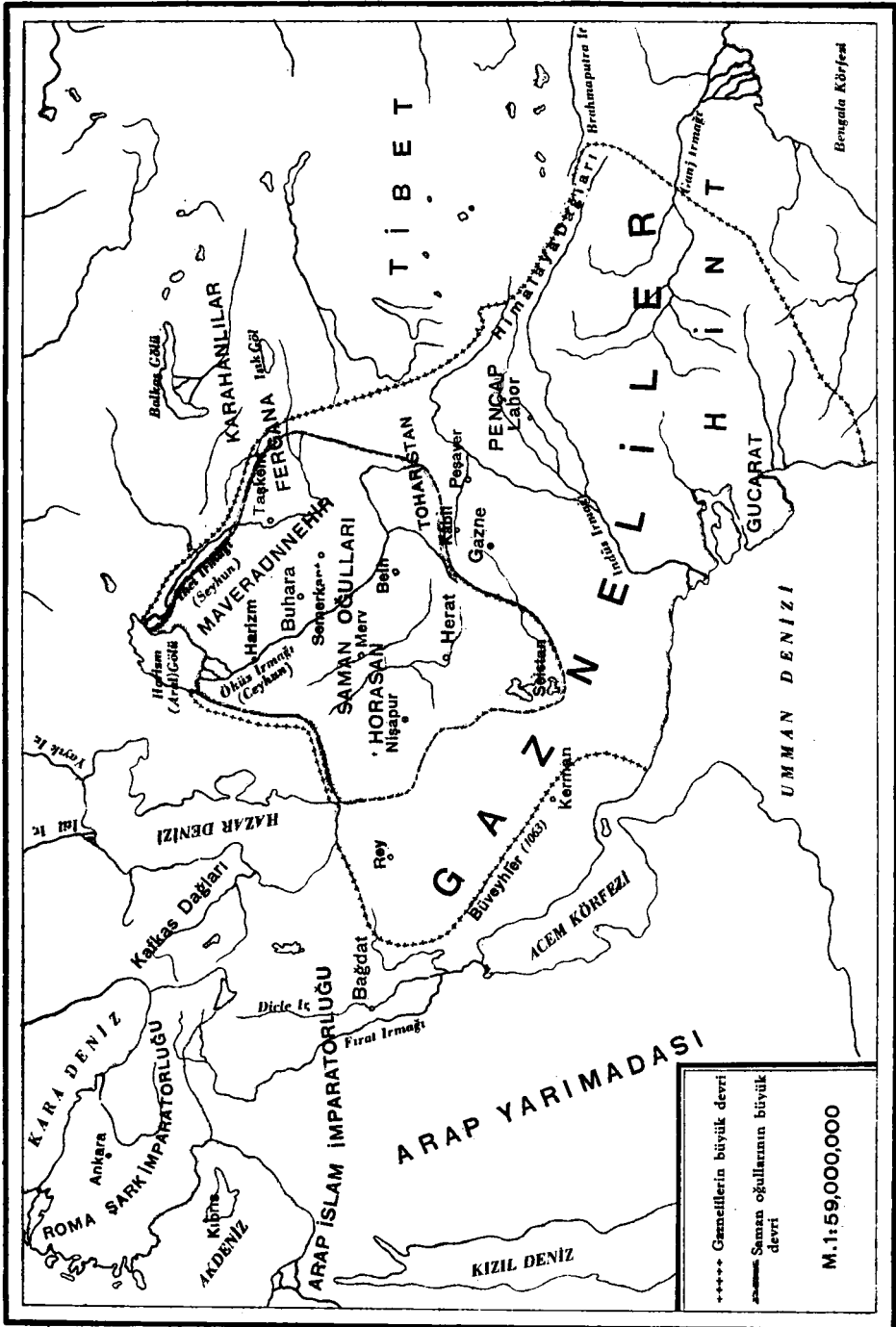

İŞARETLER
 Renkleri 1000 Senesindeki vaziyeti gösterir
 1031 Enişli devleti komşu sınırları
 1031 Enişli devleti komşu sınırları
 1031 Enişli devleti komşu sınırları

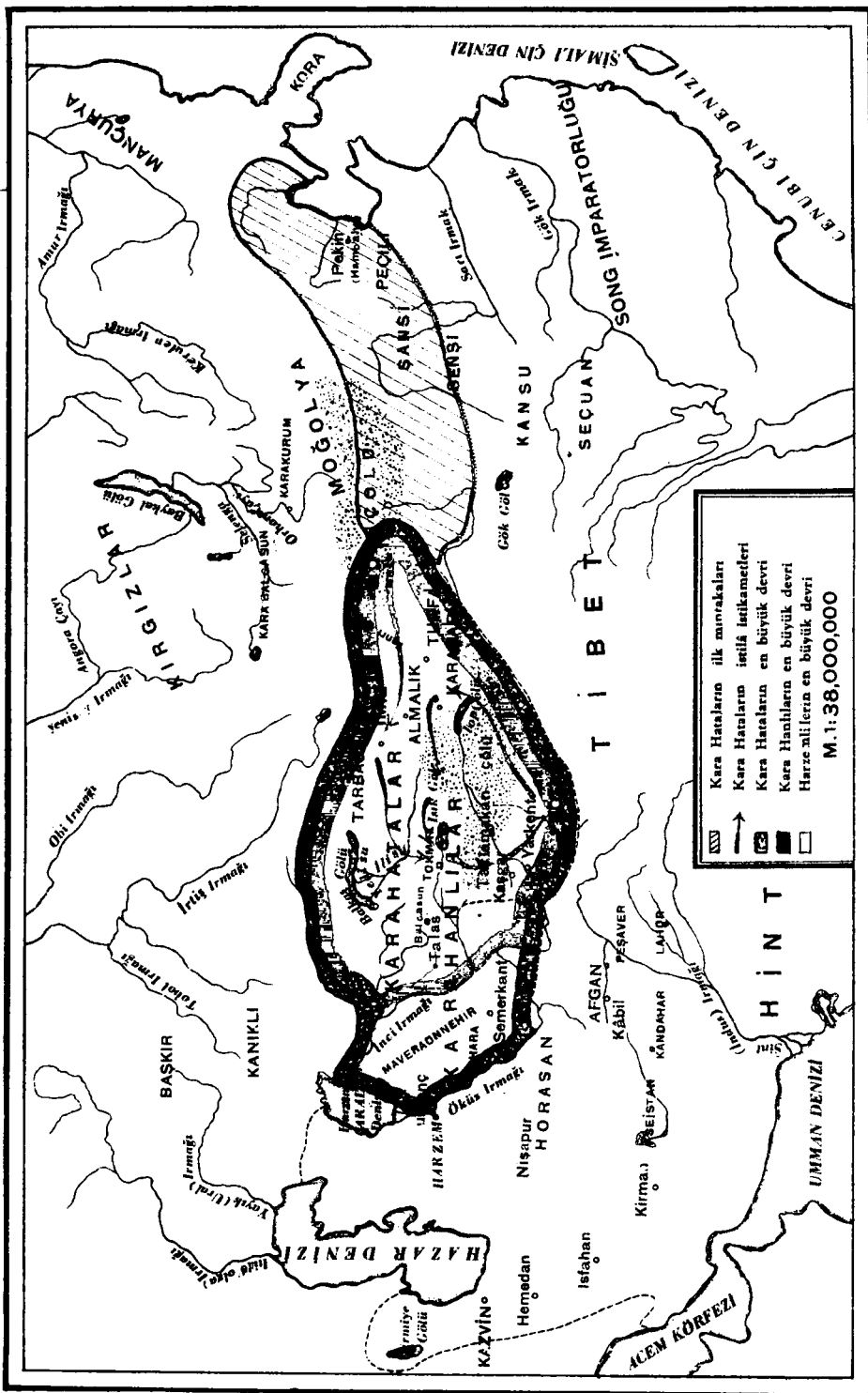
9.000.000

MURABİTİN DEVLETİ 10 60 — 1110
MUAHHİDİN DEVLETİ 1130 — 1269
9,000,000

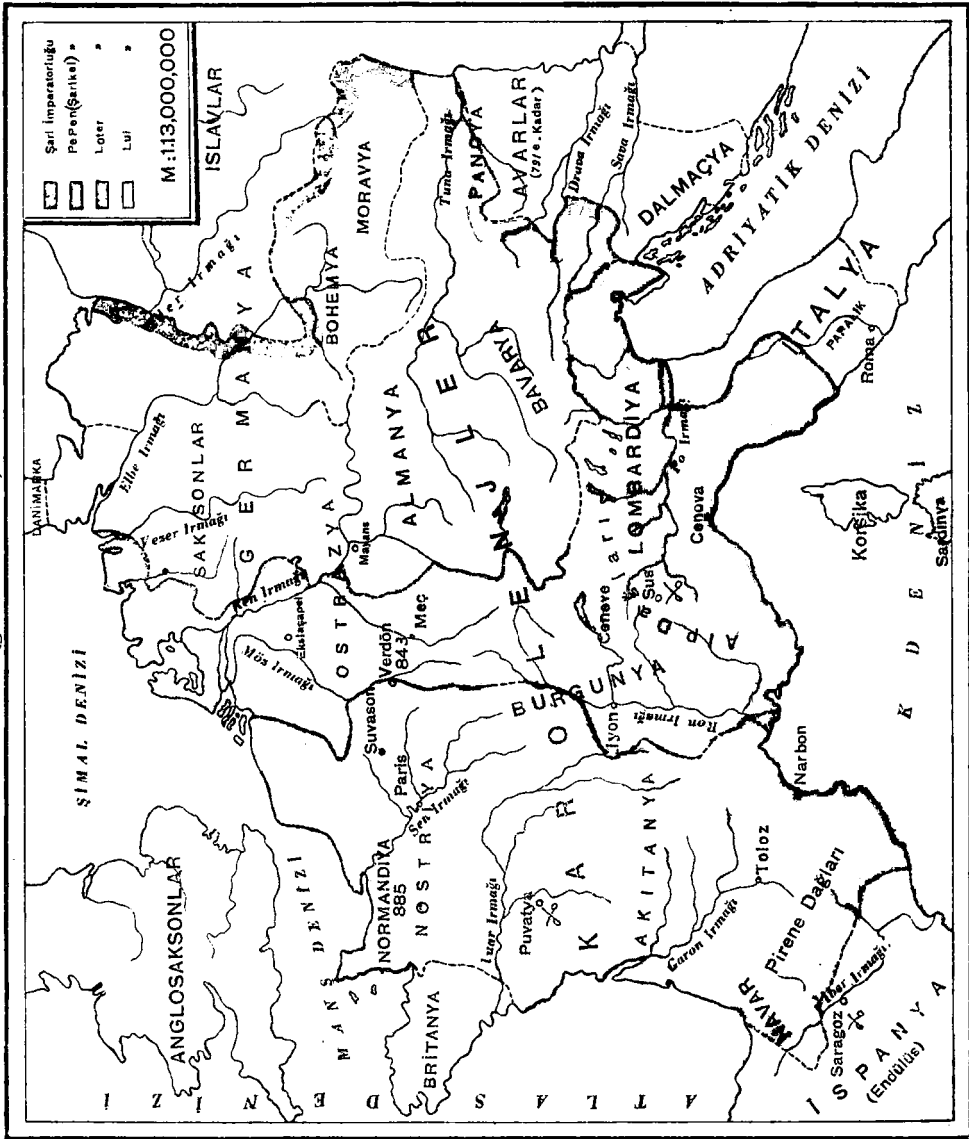
SAMAN OĞULLARI (874-999) GAZNELİLER (962-1183)

Karahanlılar (932:1212) Karahatılar (1125:1218) Harzem (1172:1231) devletleri

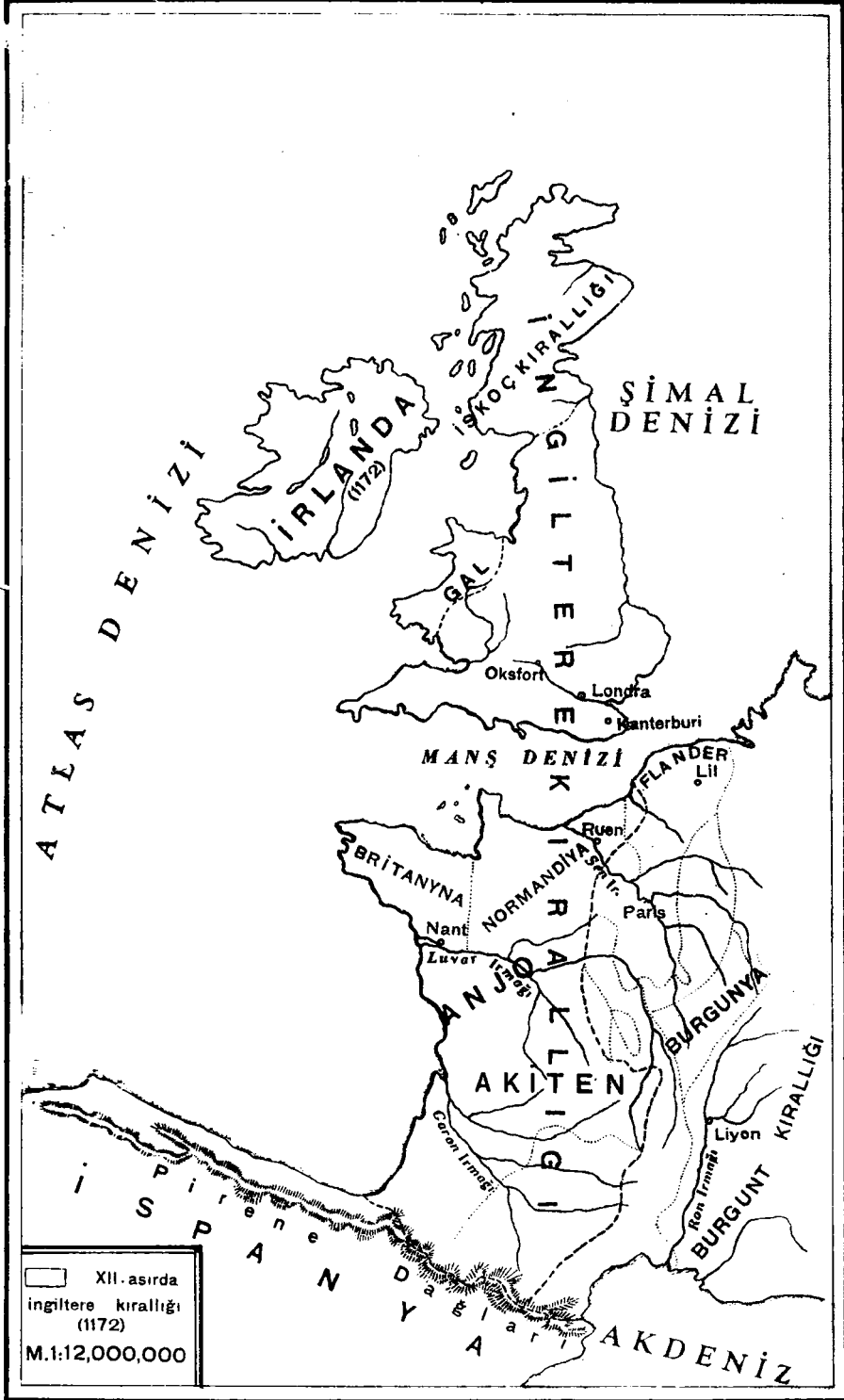

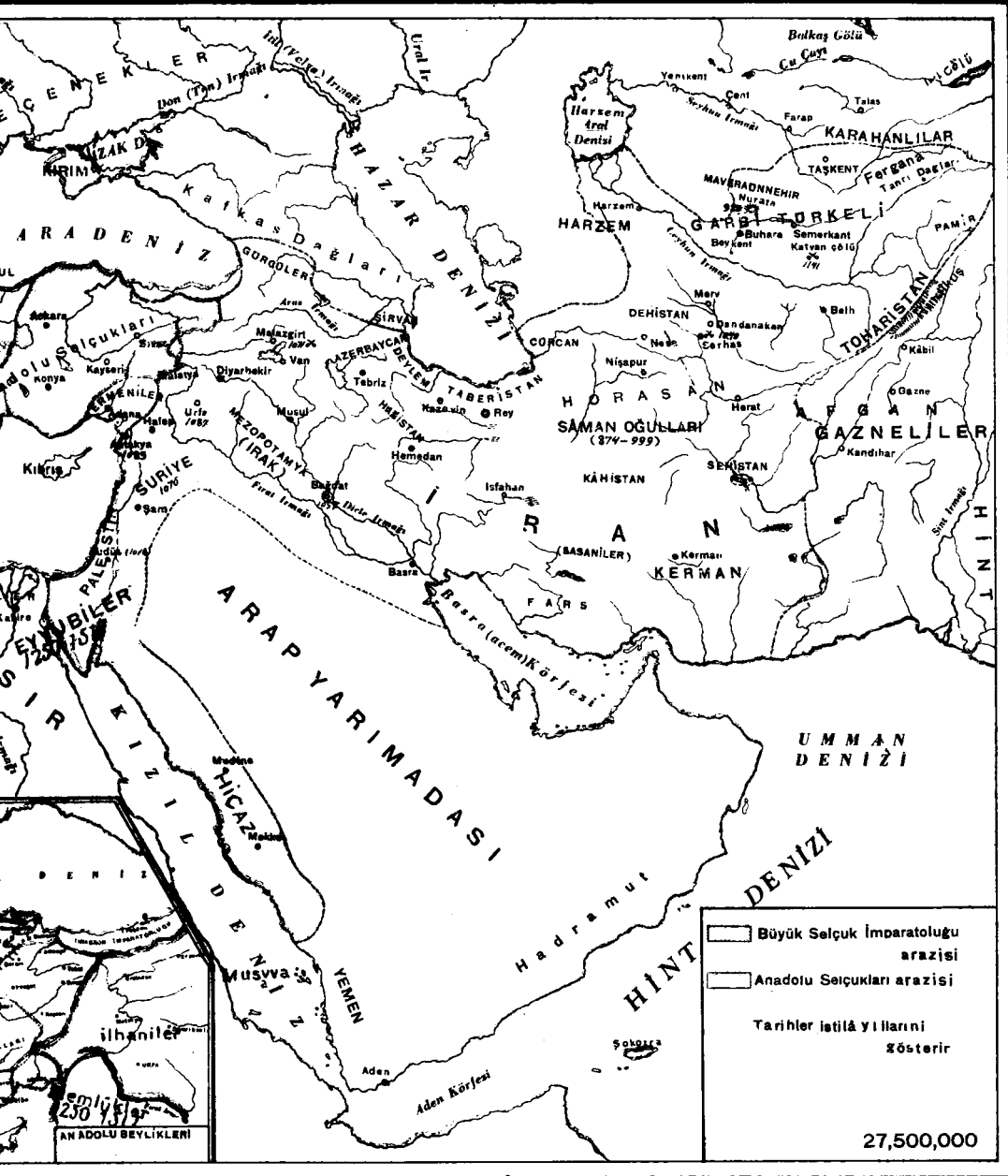
Şarlman İmparatorluğu (768-814) ve Verdön taksimi (843)

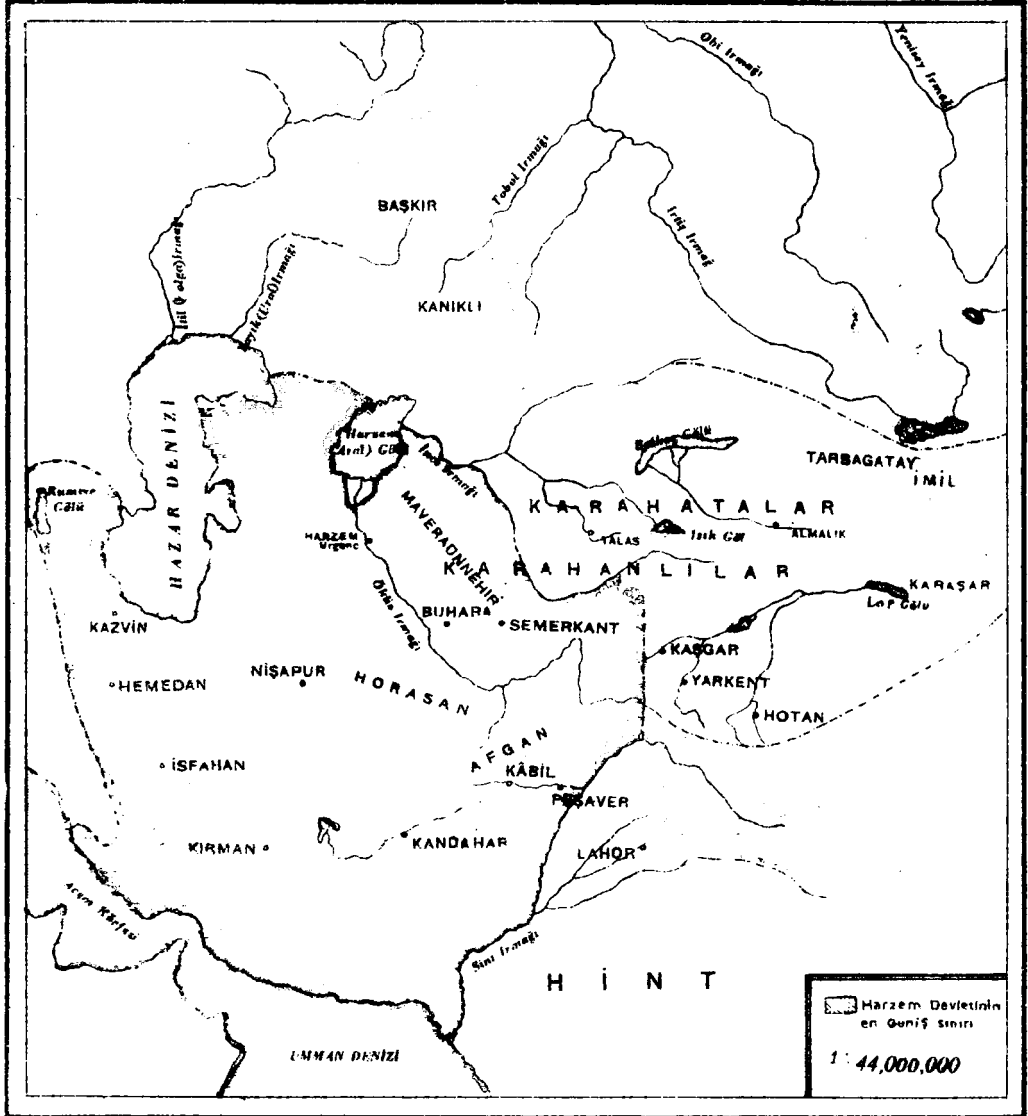

XII VE XIII ASIRDA İNGİLTERE

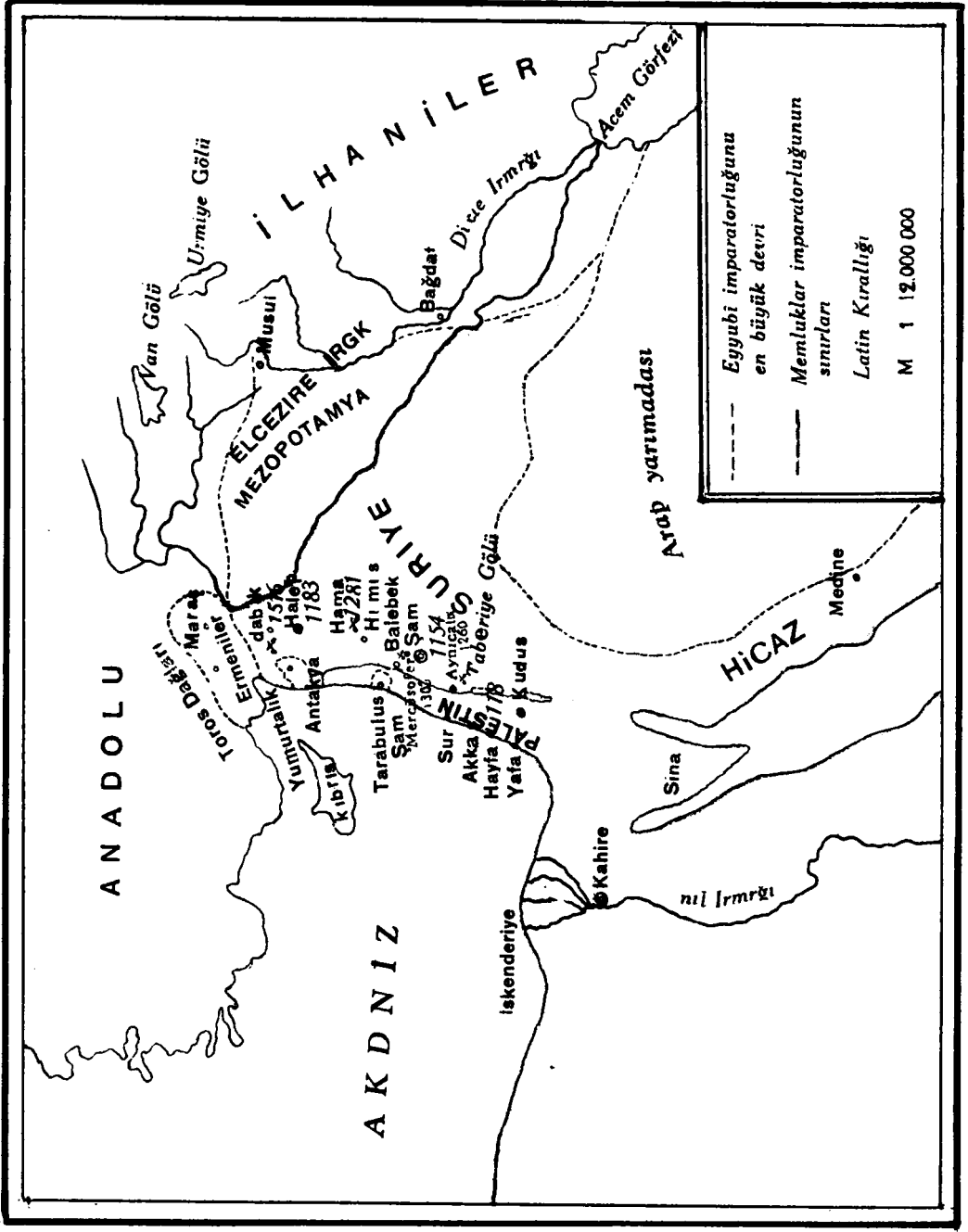
Harzem Devleti (M 1172:1231)

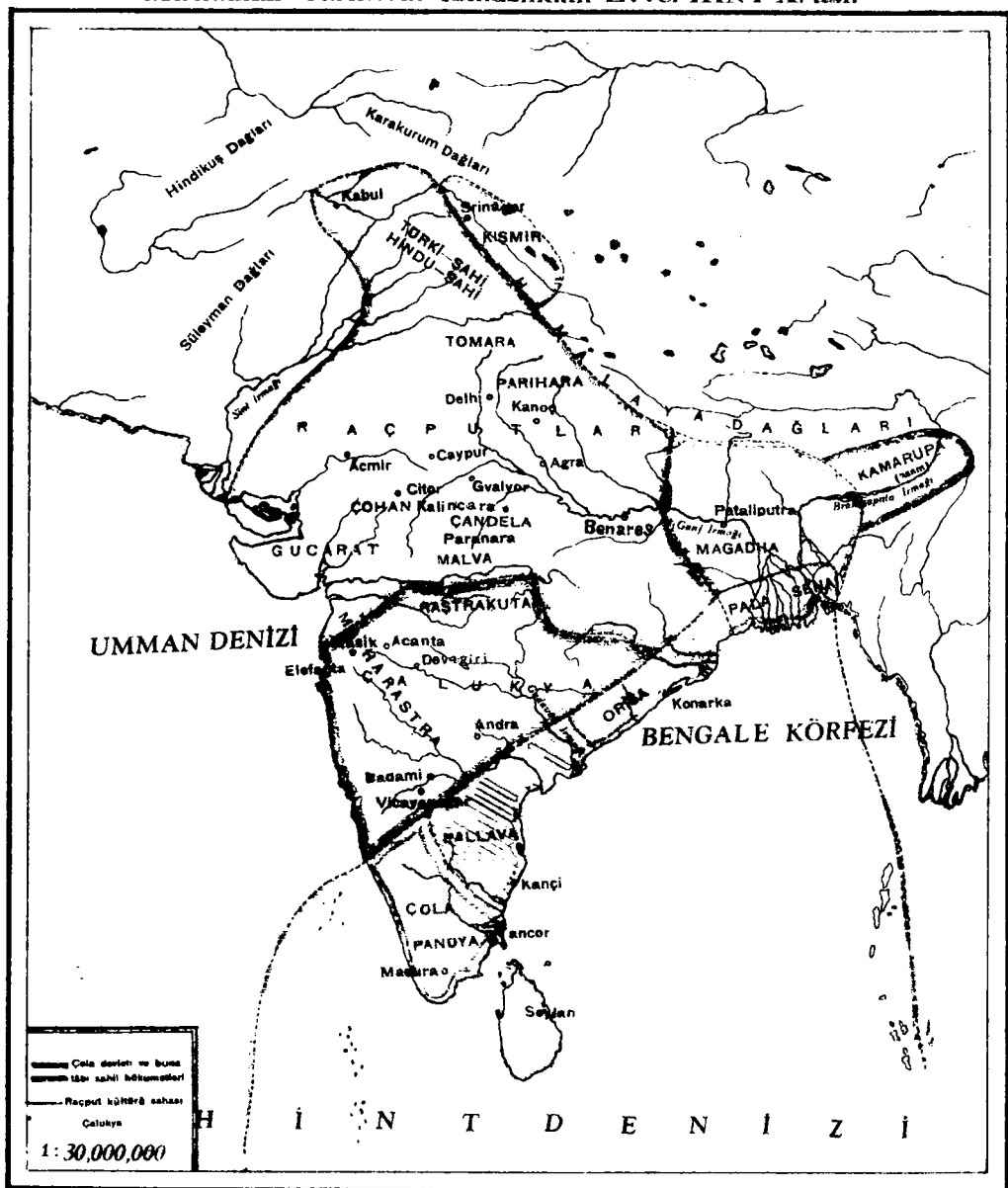
[illegible]

HIT DEN ENIZI:

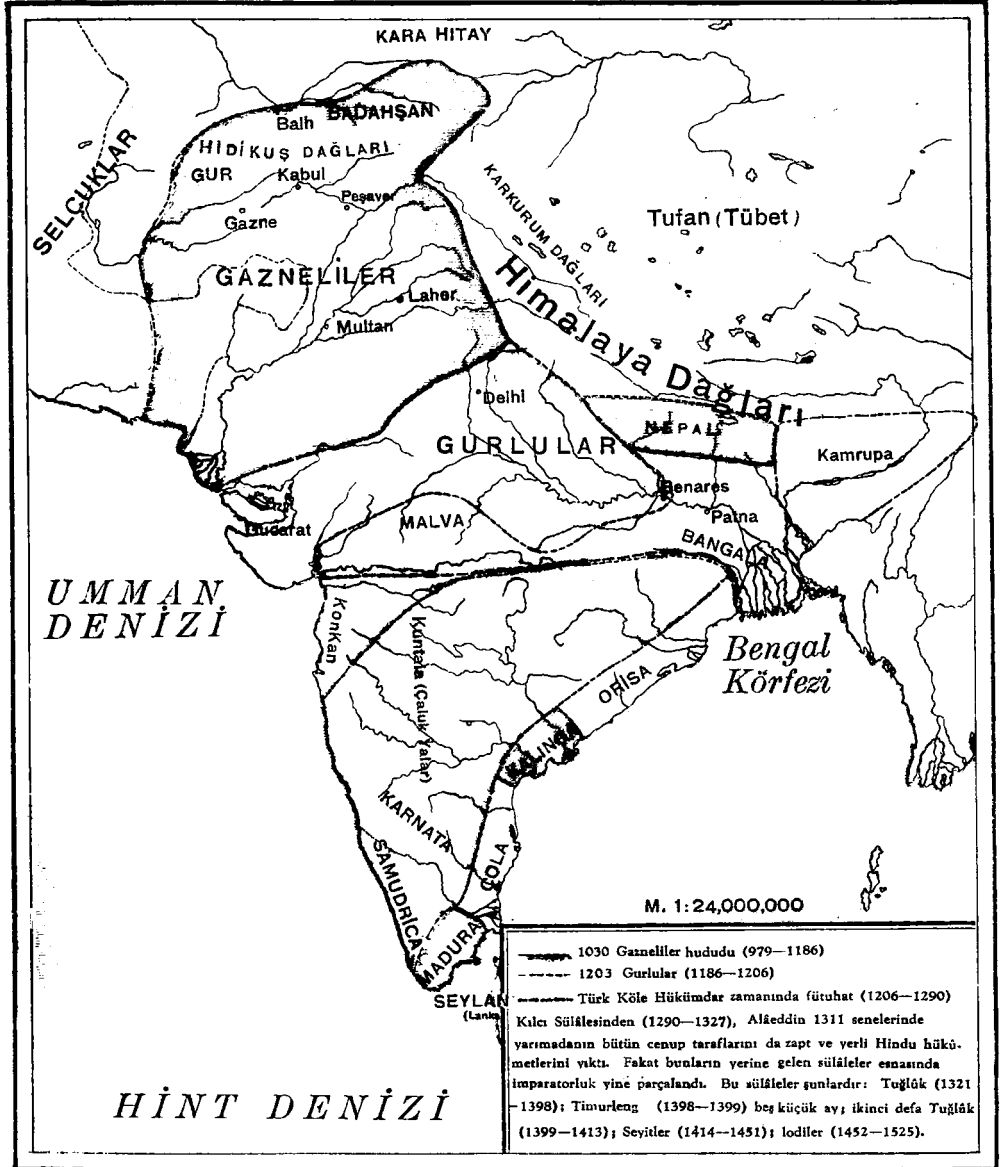
M. 1: 67,000,000

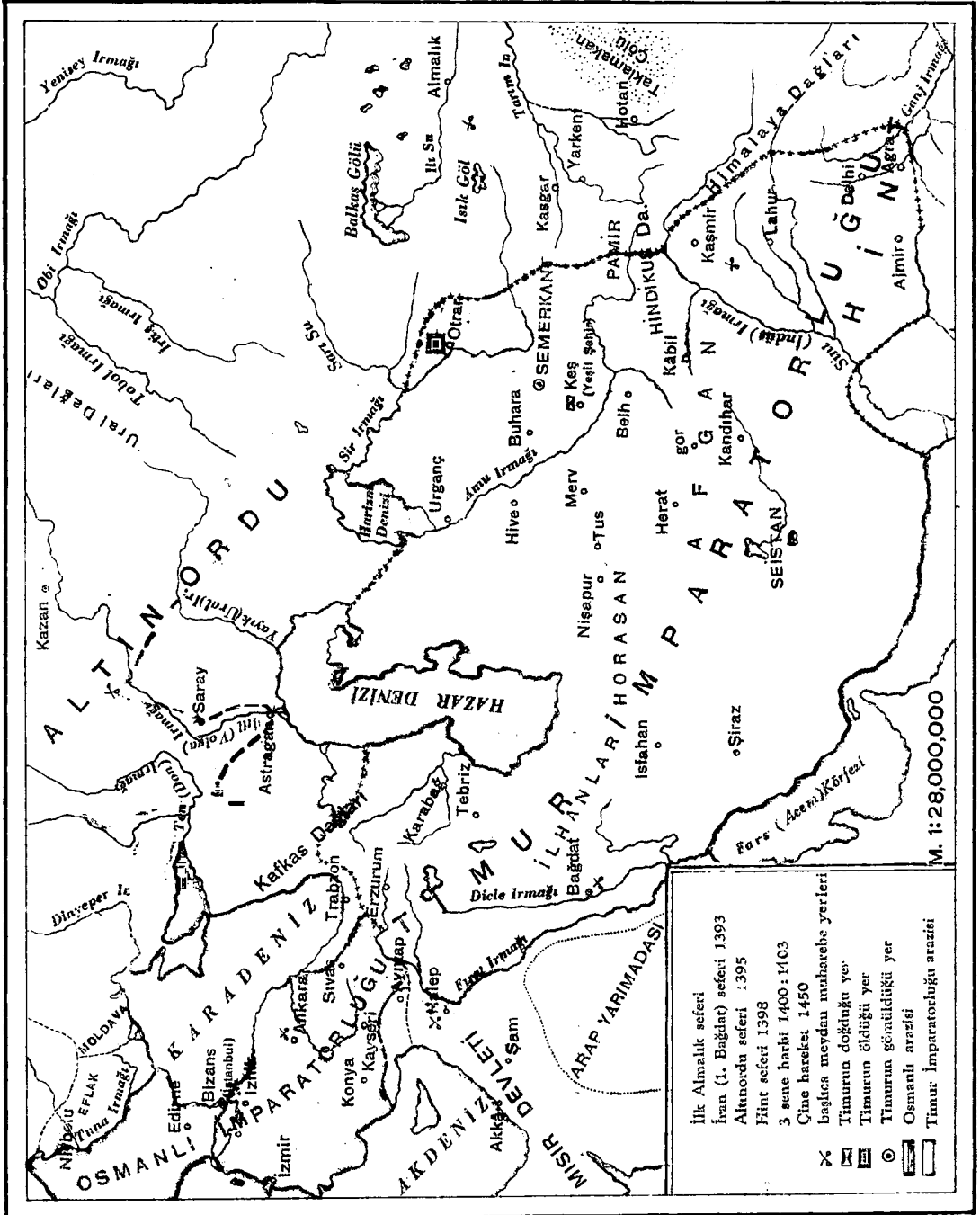
Müslüman Türklerin İstilasından Evvel HİT X. asır

(Hint) te İslâmî müslüman türkler devri (M. 1001-1525)

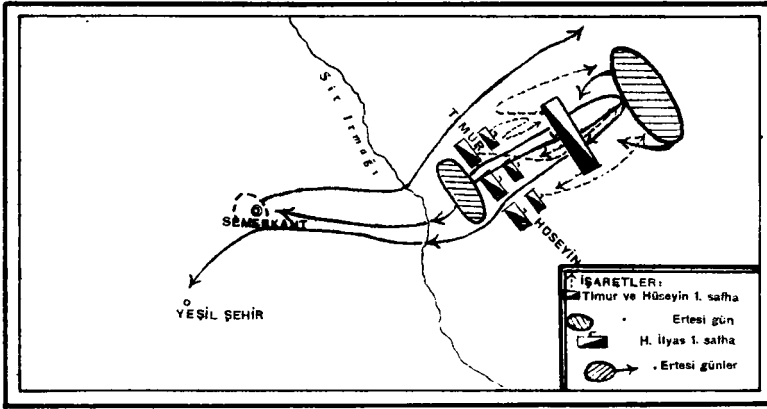

Timur İmparatorluğu ve sefer istikametlerini gösteren haritadır

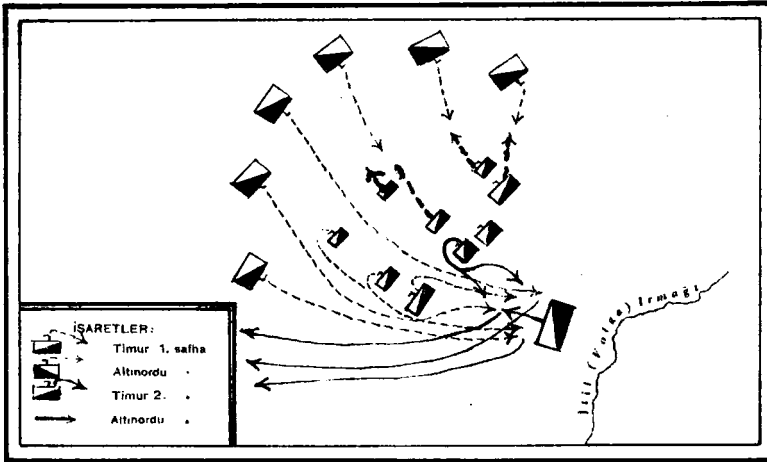
Timur ve Hüseyinin yağmur altında muharebeleri

40

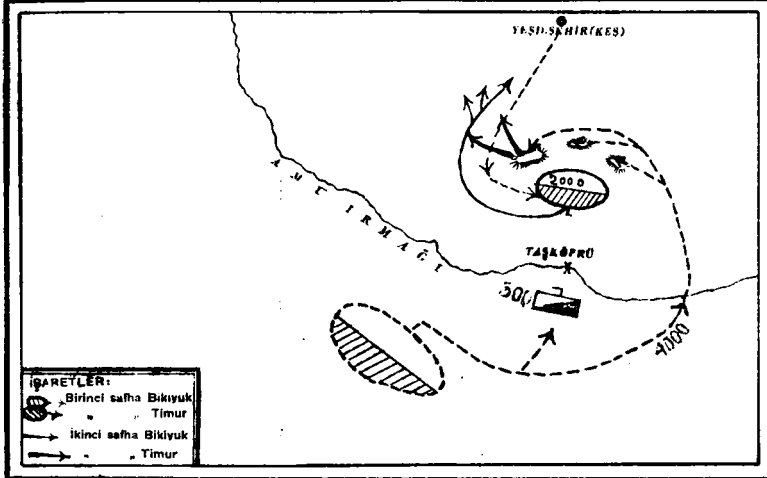
Timurun Altınordu ile muharebesi

41

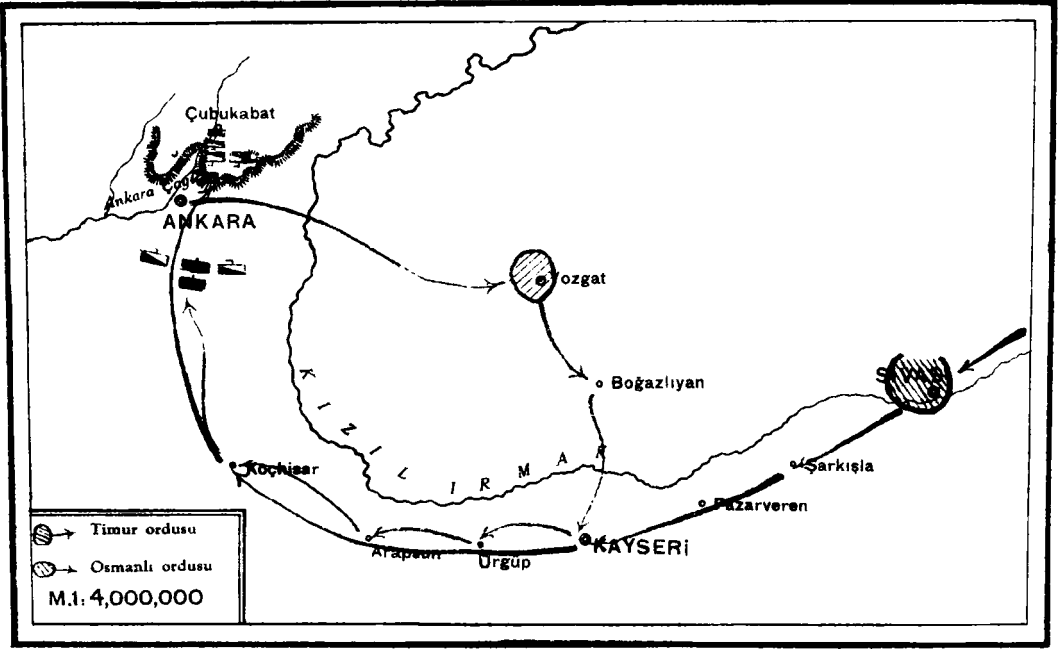

42

Timurun Taşköprü muharebesini gösterir

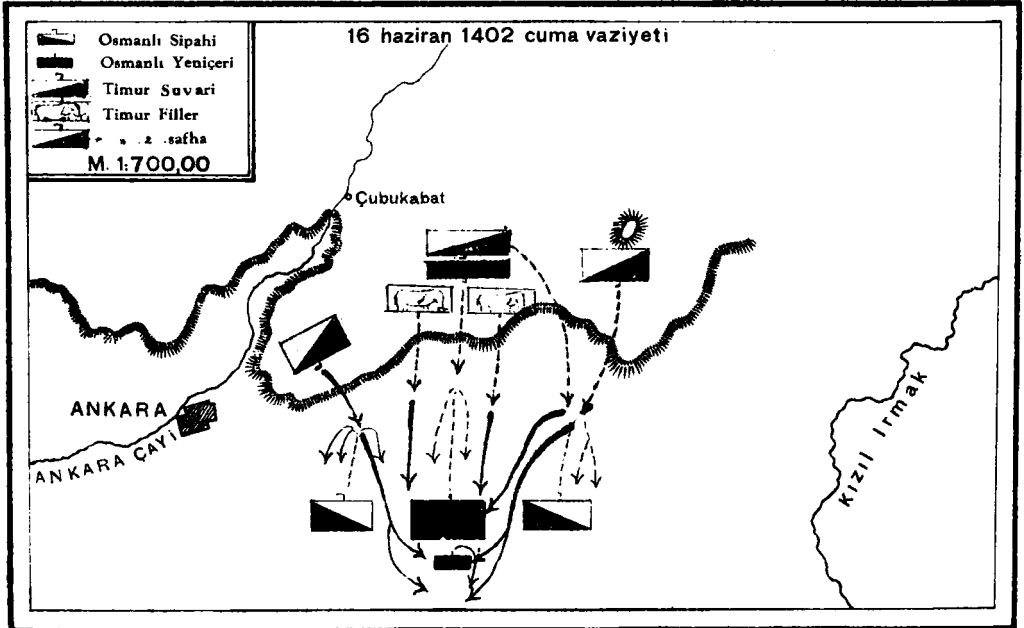

Yıldırım ve Timurun Karşılıklı İlk Hareketlerini Gösterir

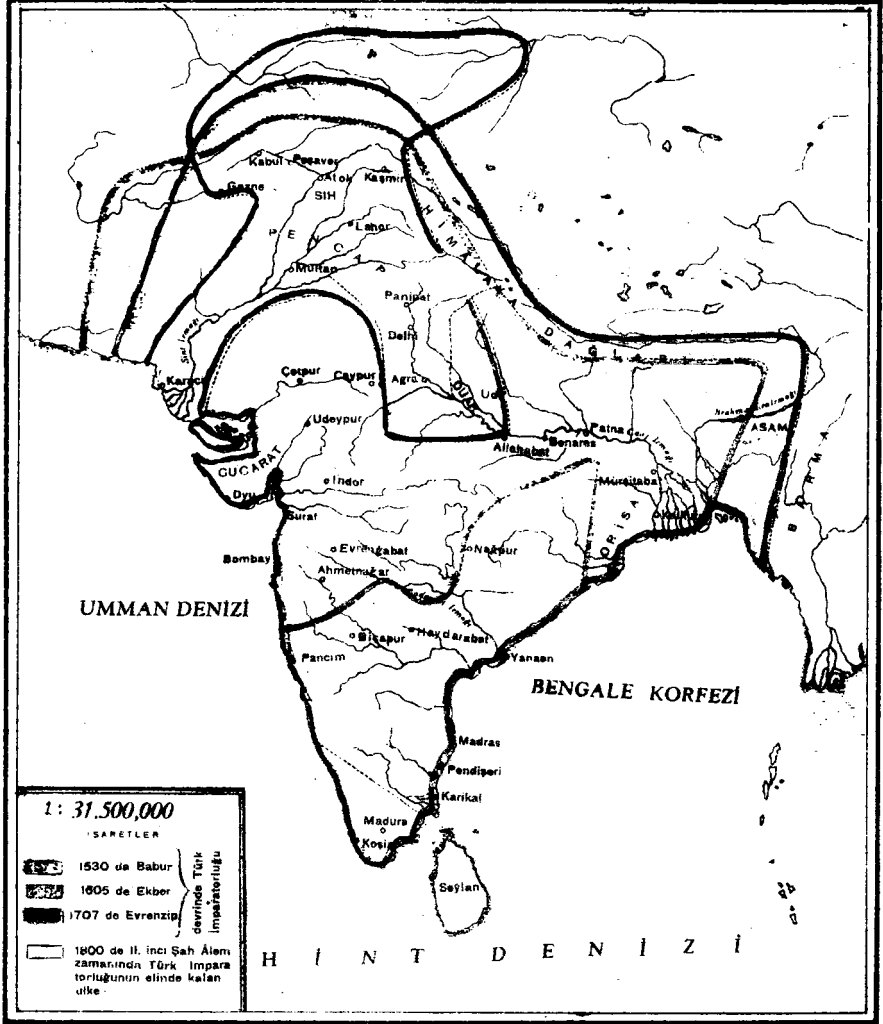
43

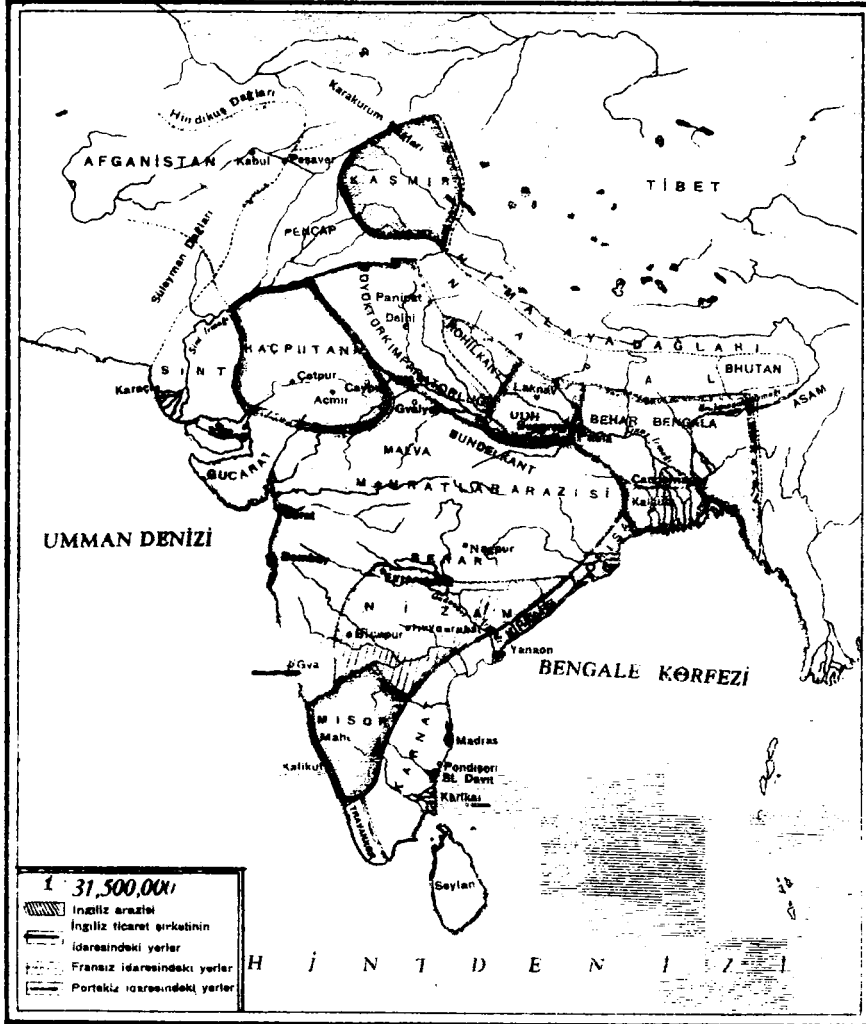
Timur ve Yıldırım Ordularının Ankara Muharebesini Gösterir

II. inci Müslüman Türkler Devri
Büyük Hint Türk İmparatorluğu
 1545-1857

44 A

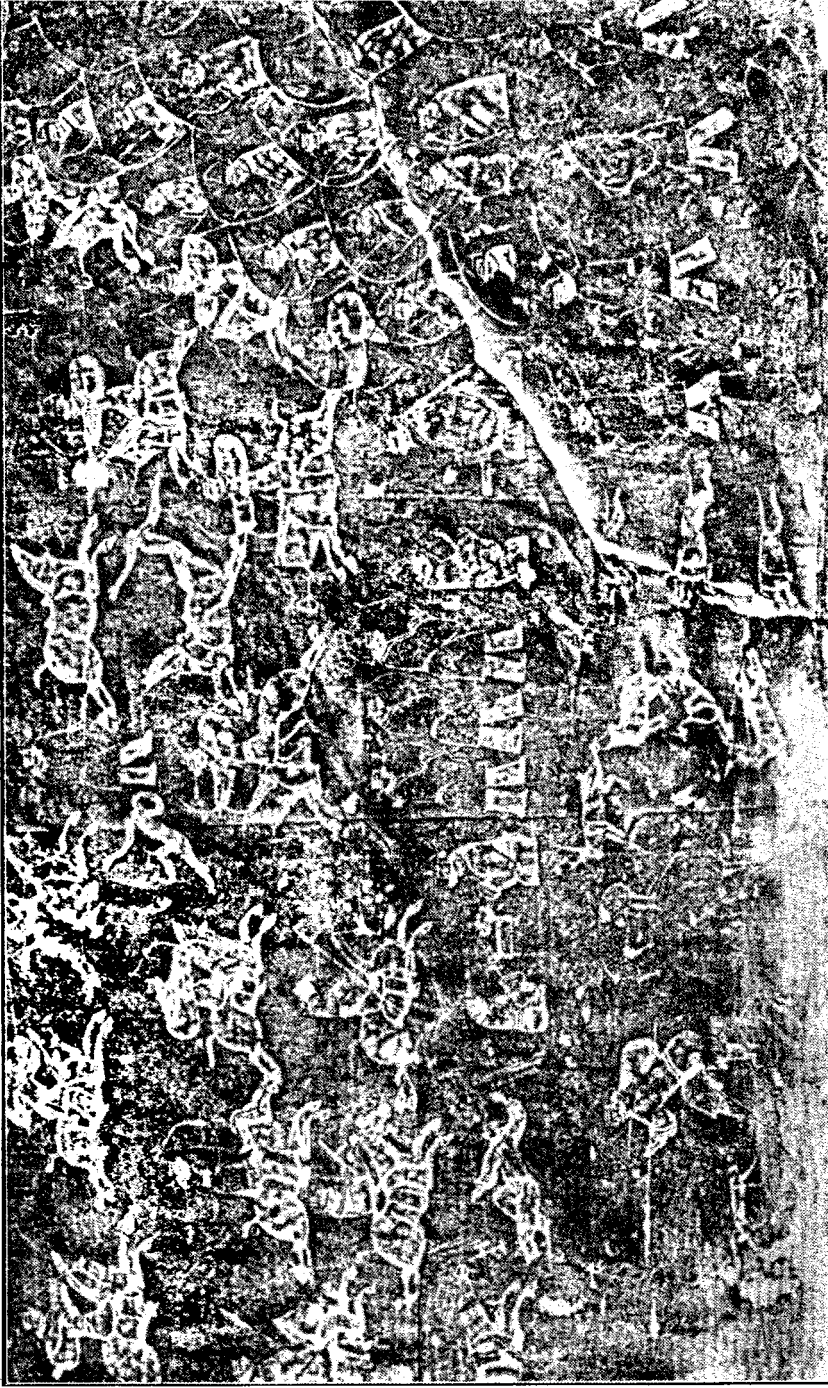

1. BÜYÜK HUN İMPARATORU ATTİLÂ.

2. ATTILÂNIN BİR AV ESNASINDA KARDEŞİ BUDAYI KURTARIŞI.

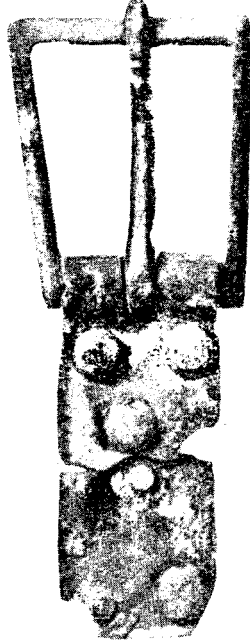
3. HUN SÜVARİLERİ. «Han sülâlesi zamanında taş üzerine yapılmıştır.»

4. HUNLARA AİT TEZİYİNATLI BİR KEÇE.

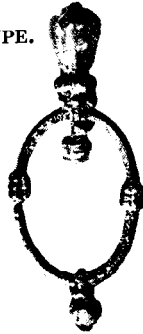
Avar san'at eserlerinden:

5. DEMİR KILIÇ.

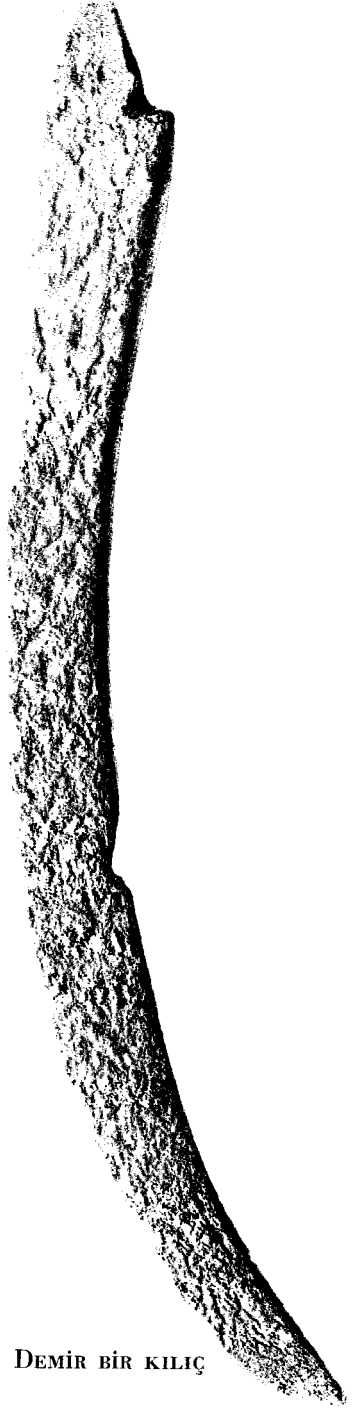

6. KEMER TOKASI.

7. TUNÇ KÜPE.

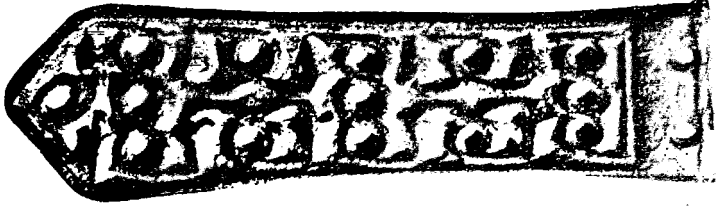

8. DEMİR BİR KILIÇ

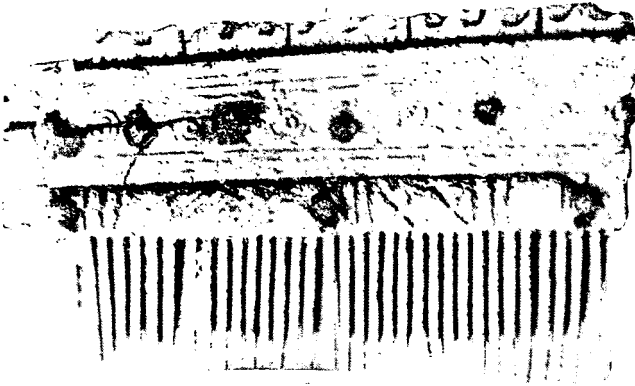

9. BEL KEMERİ TEZYİNATINDAN.

10. BEL KEMERİ TEZYİNATINDAN.

11. KEMİK TARAK.

Bu eserler son zamanlarda Panonyada Veszprem civarında "Yutas ve Öskü", de Avarlara ait mezarlarda yapılan ilmî tetkikatta bulunmuştur.

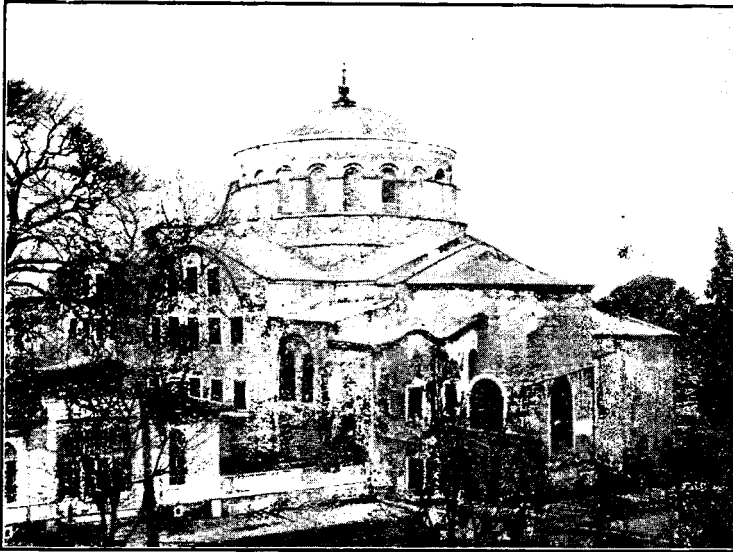
13. İMPARATOR JÜSTİNİYEN VE SARAYI ERKÂNI.
«Ravena'da San Vitale kilisesinin mozaiklerinden.»

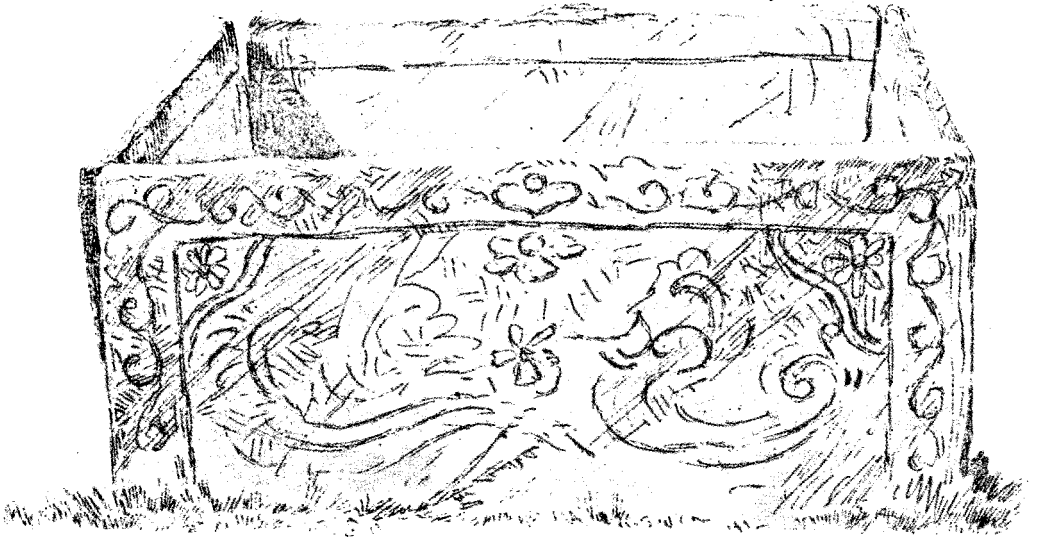
14. İSTANBULDA AYASOFYA CAMİİNİN İÇİ.

15. İSTANBULDA AYASOFYA CAMİİ.

16. İSTANBULDA SENT İREN KİLİSESİ.
«Bugün Askerî Müzedir.»

17. TUKYU DEVRİNDE TÜRKLER TARAFINDAN YAPILMIŞ BİR LÂHİT.

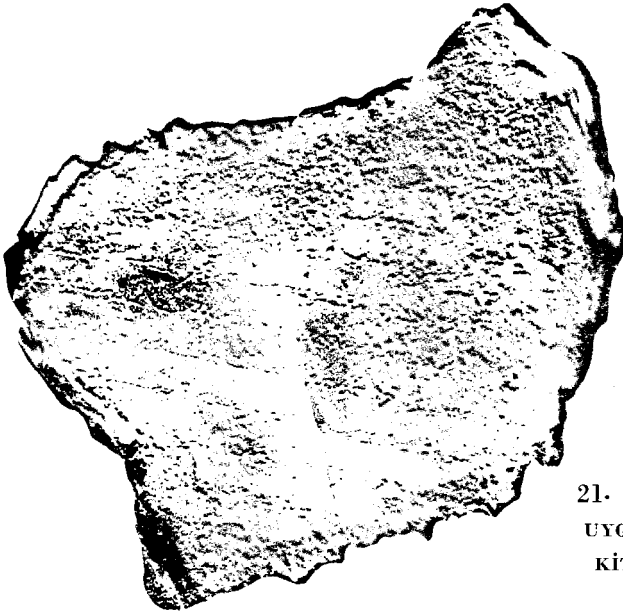
18. TUKYU DEVRİ TÜRKLERİNE AİT BİR MEZAR TAŞI.

19. ORHON ABİDESİNİN HELSİNGFOR MİLLÎ MÜZESİNDEKİ BİR PARÇASI.

20. GÜLTEKİN ABİDESİ. «Bugünkü hali.»

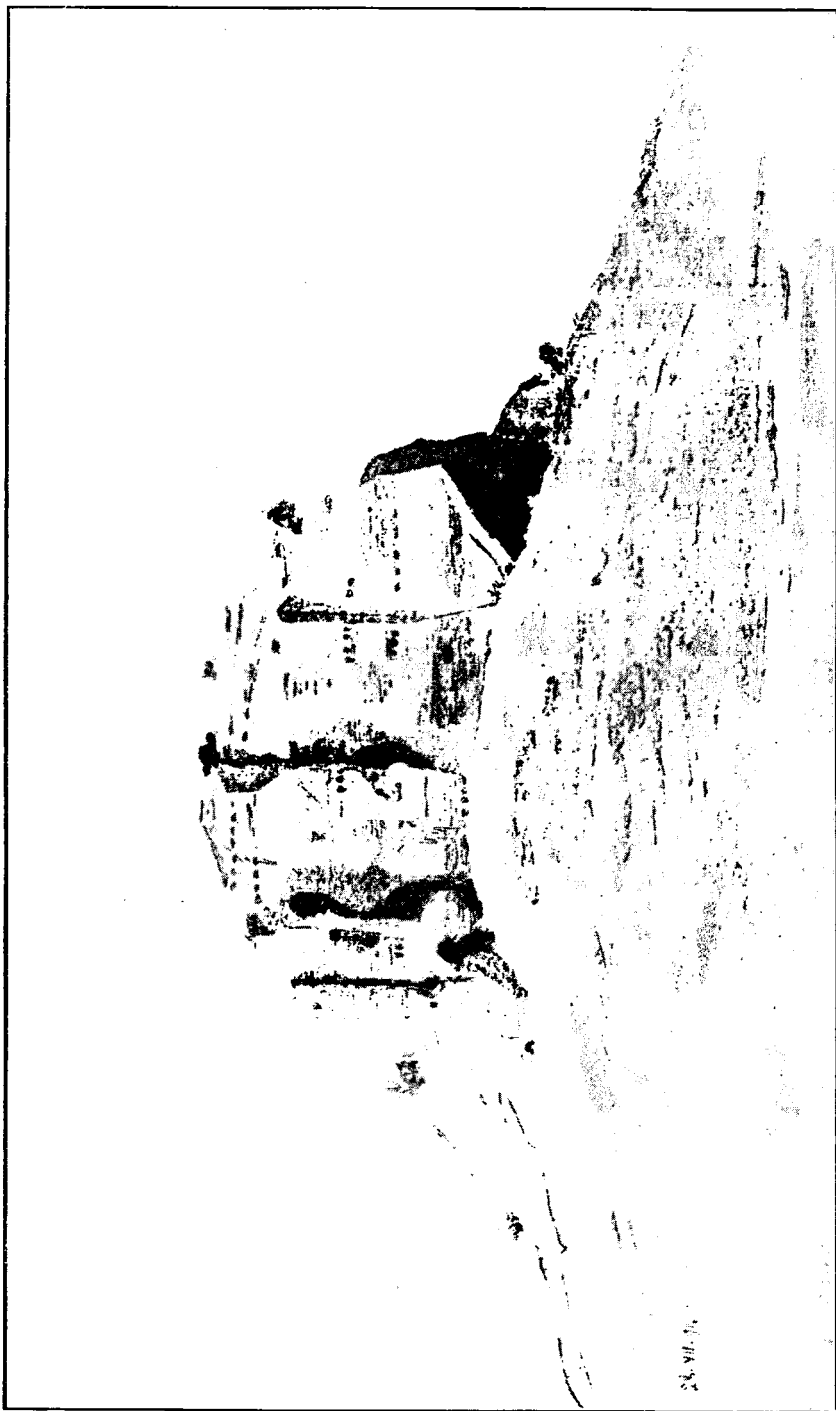
21. GÜLTEKİN ABİDESİNİN
UYGUR YAZISI İLE YAZILMIŞ
KİTABESİNDEN BİR PARÇA.

22. GÜLTEKİN ABİDESİ ETRAFINDAKİ HEYKELLERDEN BİRİ.

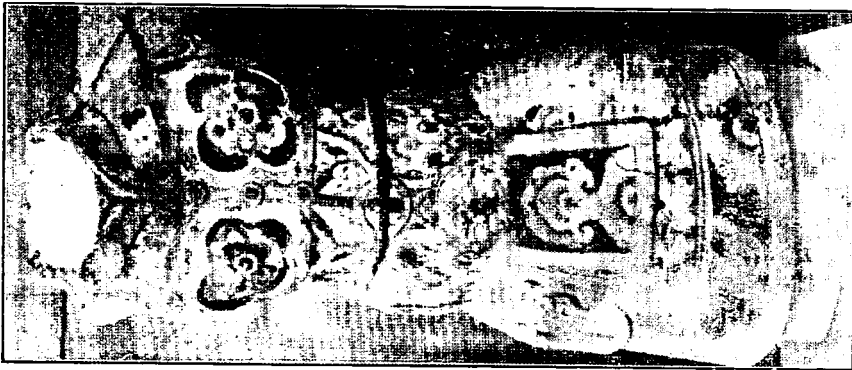
23. GÜLTEKİN ABİDESİNİN ESKİ TÜRK YAZISI İLE YAZILMIŞ KİTABESİNDEN BİR PARÇA.

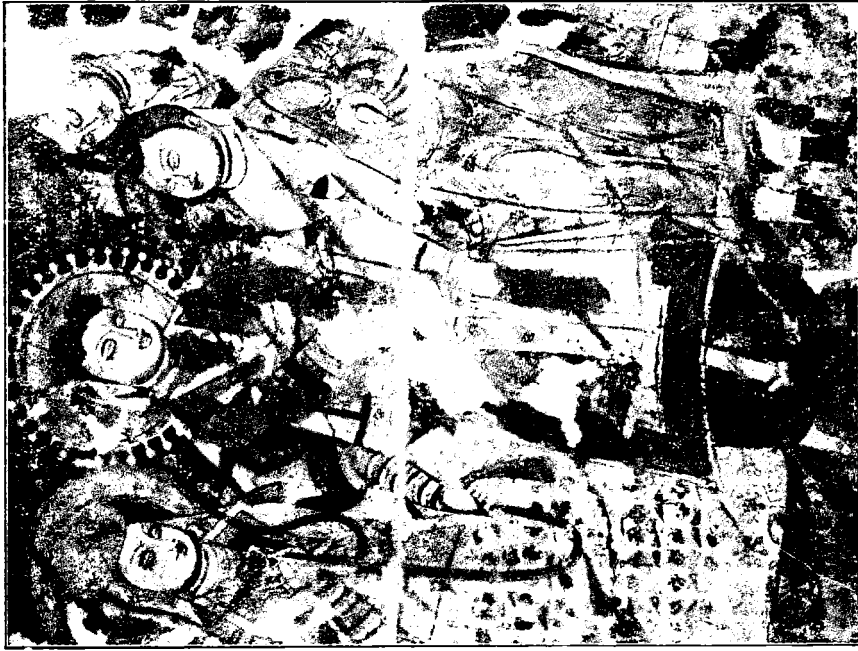
24. KARABALGASUN'DA BİR KALE HARABESİ.

25. BİR KIRGIZ ATLISI.

26. KUÇA GİVARINDA KUMARIKTA BULUNAN
BİR ZİRHİ (7 - 8 inci asır).

27. KUÇA KIRAL VE KIRALICASI.
«8 inci asra ait. Berlin Etnoğrafya Müzesindedir.»

28. TURFAN CİVARINDA MUR-
TUK'TA BİR DUVAR RESMİ.

29. KARAŞAR CİVARINDA BİR
UYGUR BUDİST MABEDİNDE
BULUNAN BİR RESİM.

30. HOÇA CİVARINDA MURTUK'TA BUDANIN HAYATINA AİT BİR DUVAR RESMİ.

«IX.asır.»

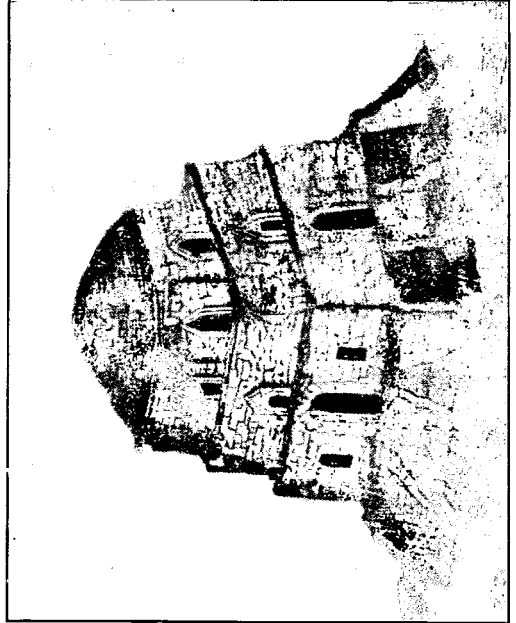

31. BÜYÜK BULGAR ŞEHİRİ HARABELERİ.

Bulgar şehri harabelerinden:

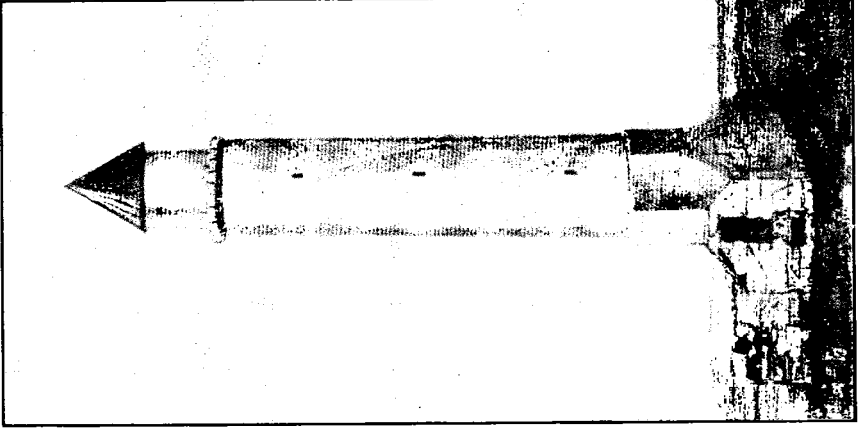

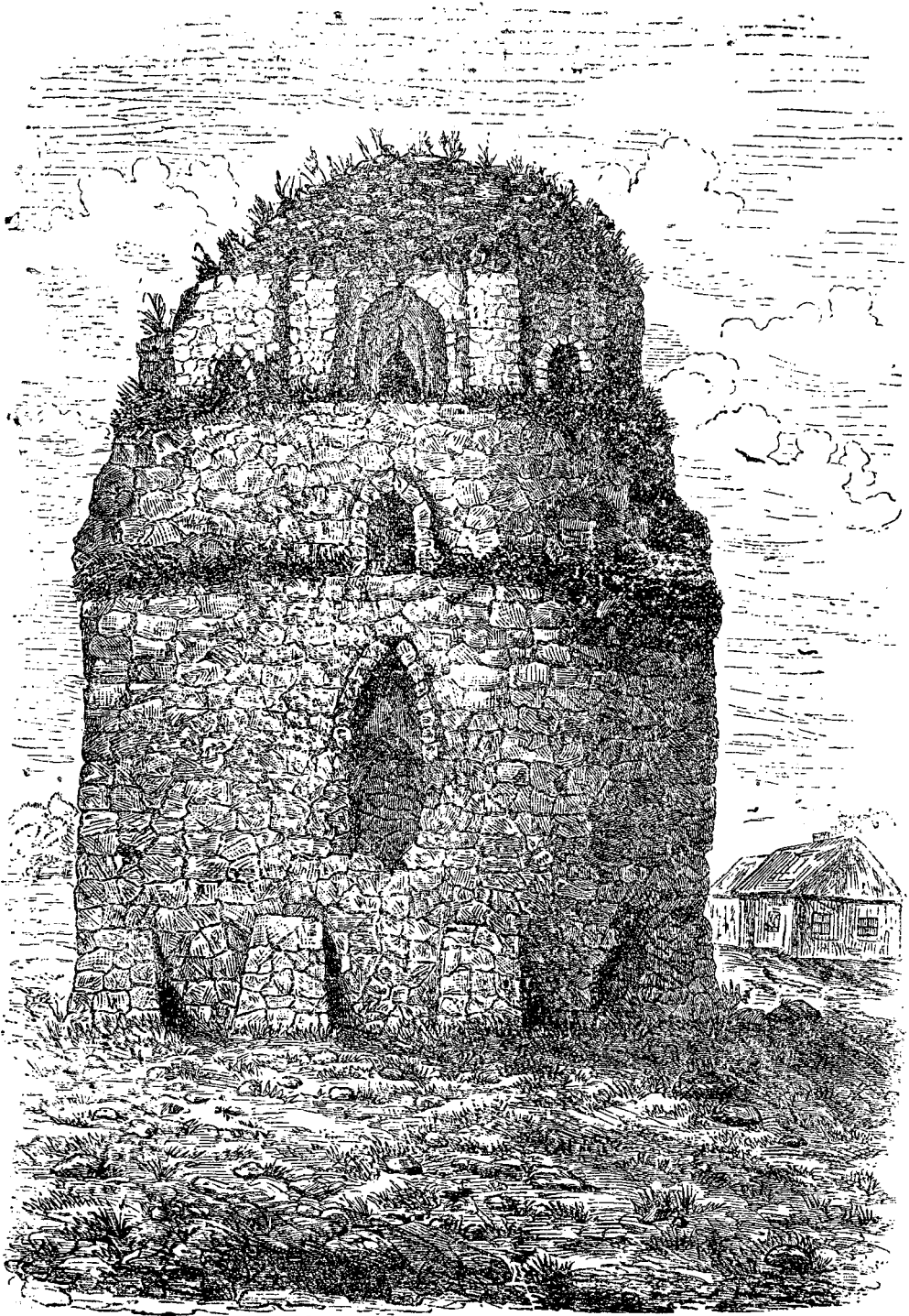
32. AKSARAY

33. KARASARAY
YAHUT ADLIYE
DAİRESİ.

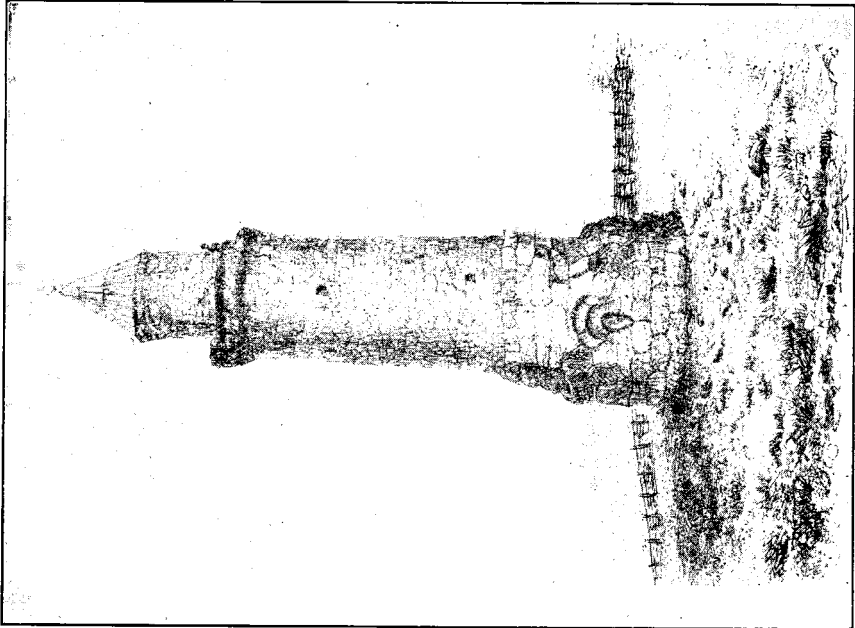
34. ULU MINARE.

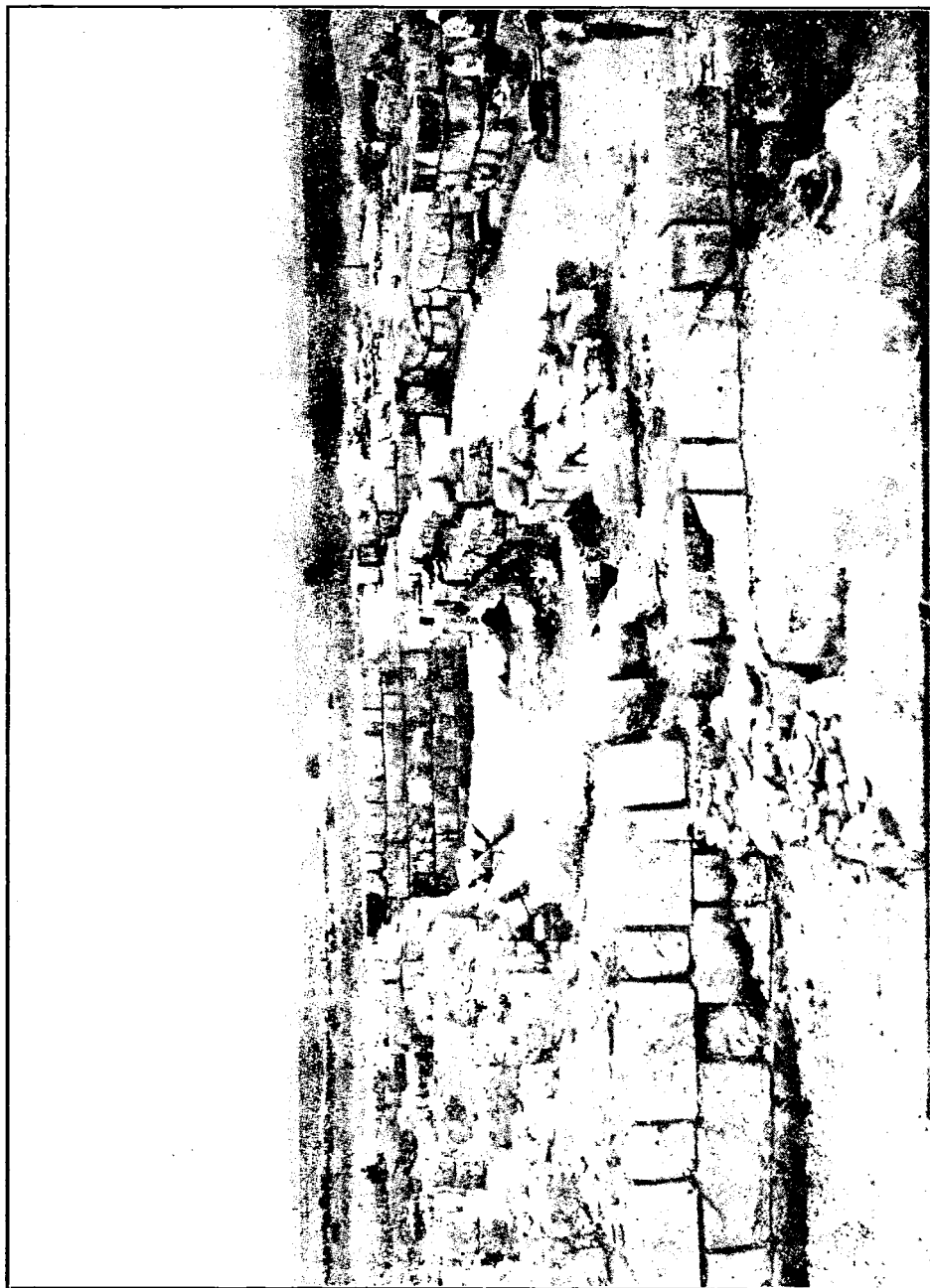
35. BULGAR ŞEHRİNDE «PLATA - KRARCÂH» HARABESİ.

37. BULGAR ŞEHİRİ HARABELERİNDEN: KÜÇÜK MİNARE.

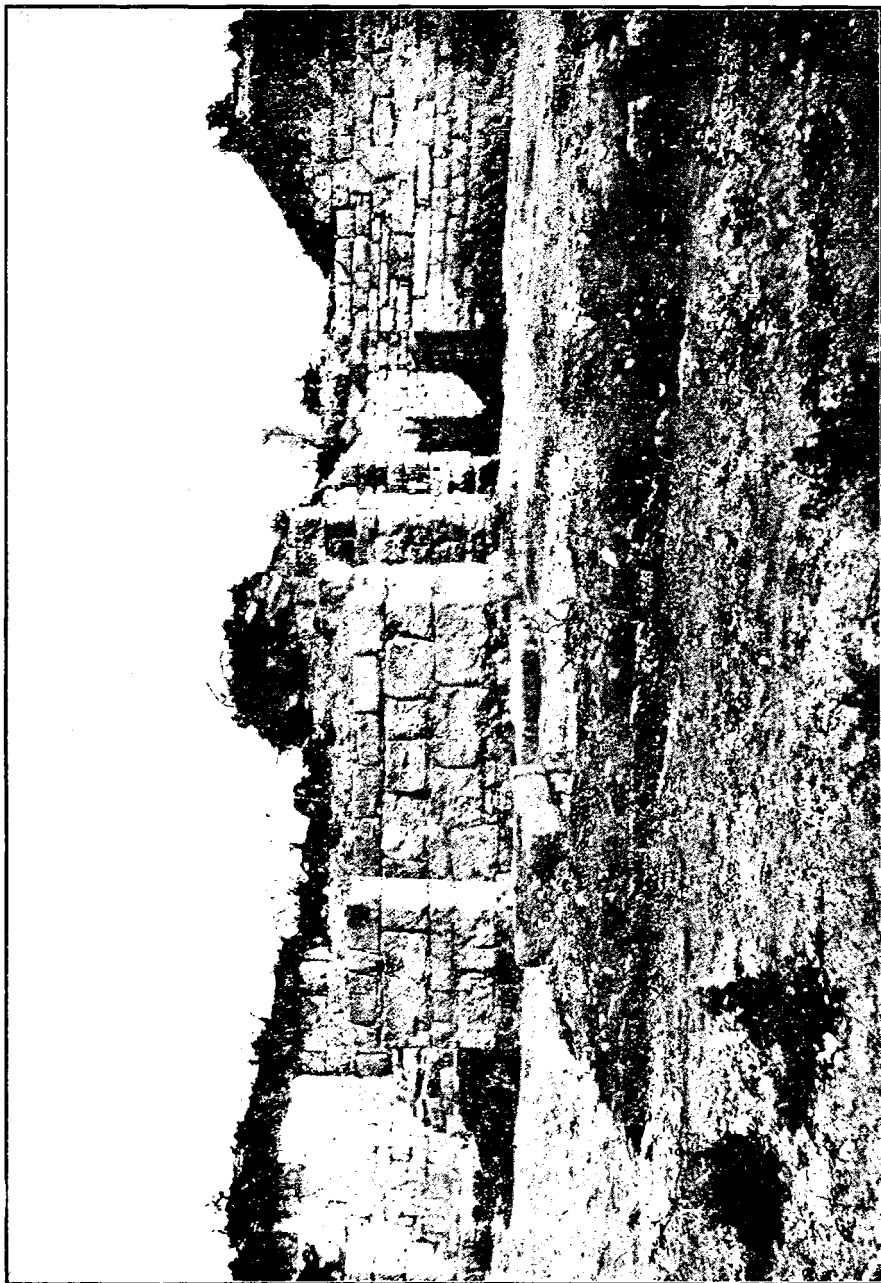

36. BULGAR ŞEHİRİ HARABESİNDEKİ CAMİDE BULUNMUŞ BİR MOZAIK YAZI.

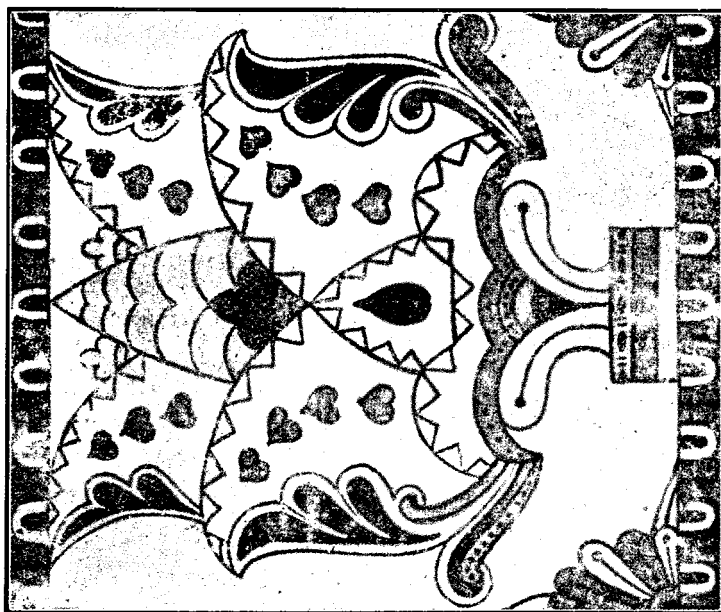
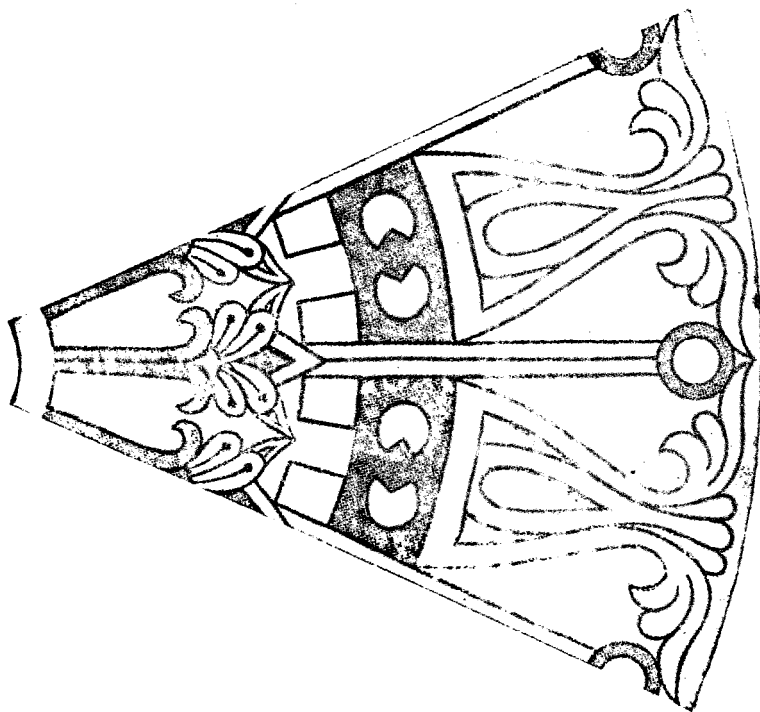

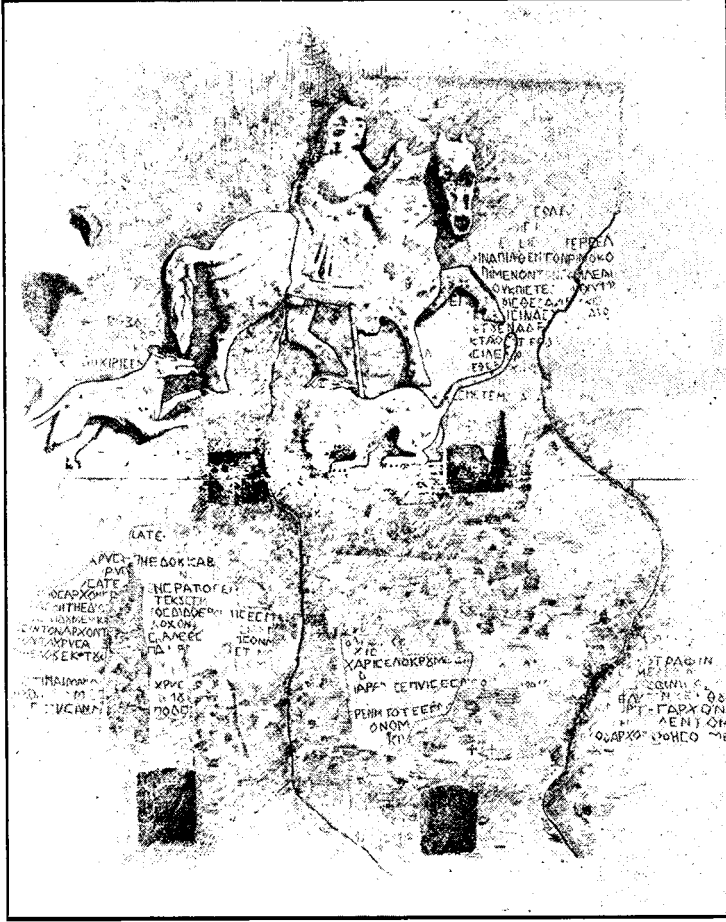
38. ŞUMNU CİVARINDA PLİSKA'DA SARAY HARABELERİ.

39. ŞUMNU CİVARINDA MADARA'DA KALE HÄRÄBELERİ.

40. TUNA BULGARLARINA AIT KERAMIKLER.

41. MADARA ABİDESİ.

Bugünkü Bulgaristanda Şumnu civarında (Madara) da kayalar üzerine yapılan kabartma atlı ve kitabe. (IX. asır bidayetlerine ait).

Atlı bir Türk hükümdarını temsil etmektedir. Atlının sol elinde bir kâse vardır. Türk kavimlerinde kâse hükümdarlığa mahsus kuvvet ve nüfuz alâmetidir. Türklerde ölenlerin hatırasına, elinde bir kâse tutan heykeller dikmek âdeti. Atın yanındaki aslana saplanan kargının ucunda at kuyruğundan bir tuğ (Bayrak) vardır. At kuyruğu, tuğ Türklerde umumdur.

Rum harflerile yazılmış olan kitabe Tuna Türk Bulgar hükümdarlarının Bizansa karşı zaferlerinden ve ilk Türk Bulgar hanlarının ahval ve harekâtından bahsetmektedir.

Kitabe birbirini müteakıp gelen üç han (Kisin, Omurtağ ve Mele-mir) tarafından yapılmıştır.

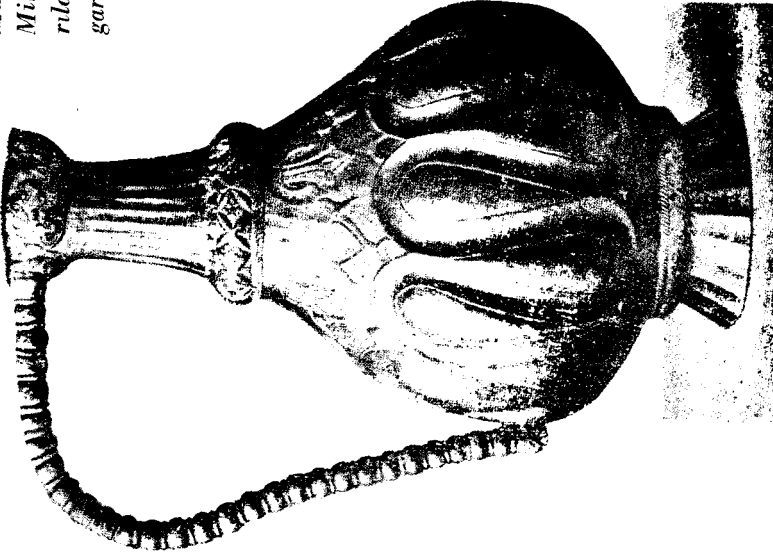

42. Macaristanda Nag Sent Mikloş'ta bulunan IX. asır Türk Bulgarlarına ait eserlerden:

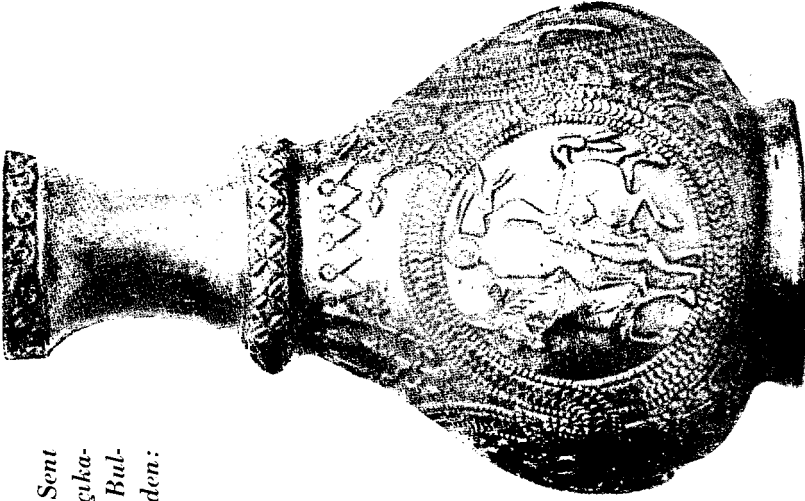
ALTIN TEPSİ.

Tepsinin üst tarafındaki (sağda) yazıda grek harfleri ile türkçe olarak «Çoban Buyla, Çoban Butan!» kelimeleri okunmaktadır.

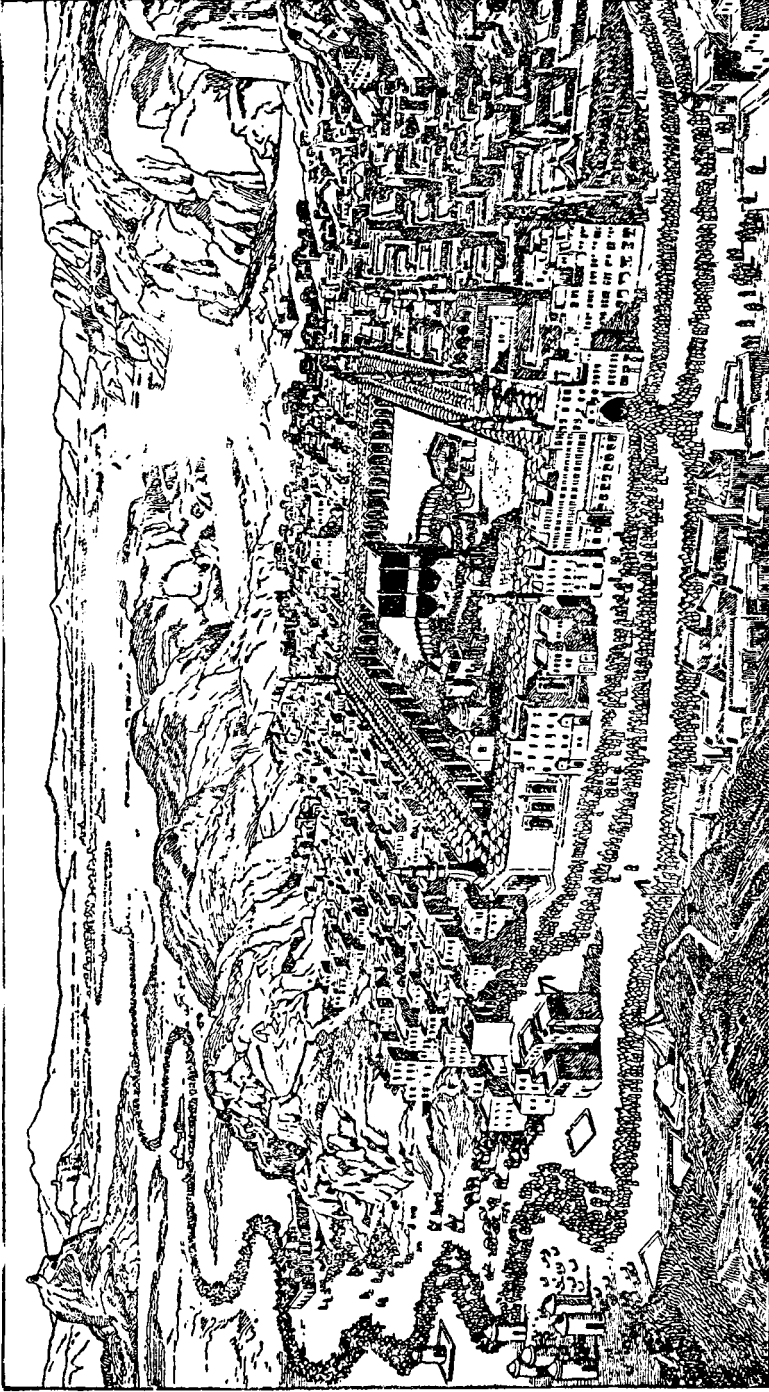
*Macaristanda Nag Sent
Mikloş'ta meydana çık-
rılan IX. asır Türk Bul-
garlarına ait eserlerden:*

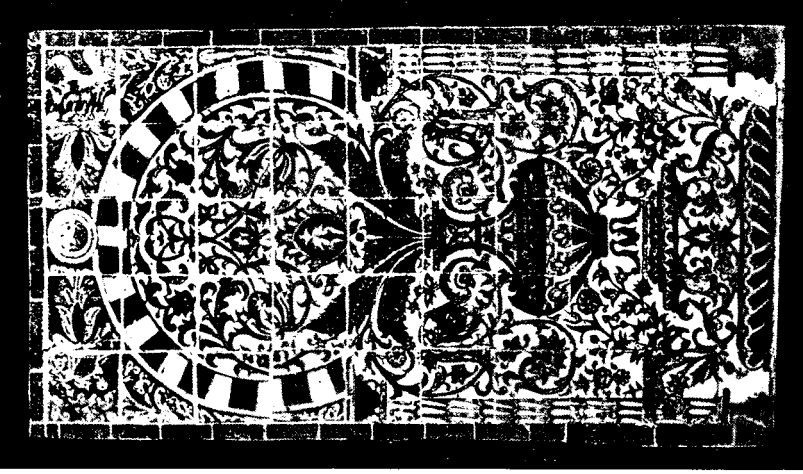
43. ALTIN İBRİK.

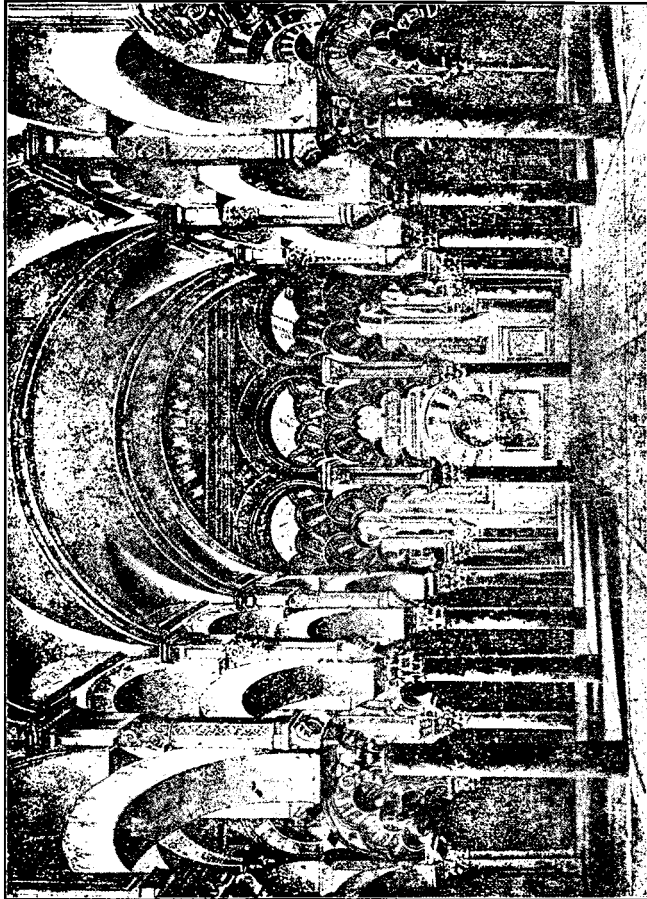
44. ALTIN DESTİ.

45. MEKKENİN UMUMİ GÖRÜNÜŞÜ.

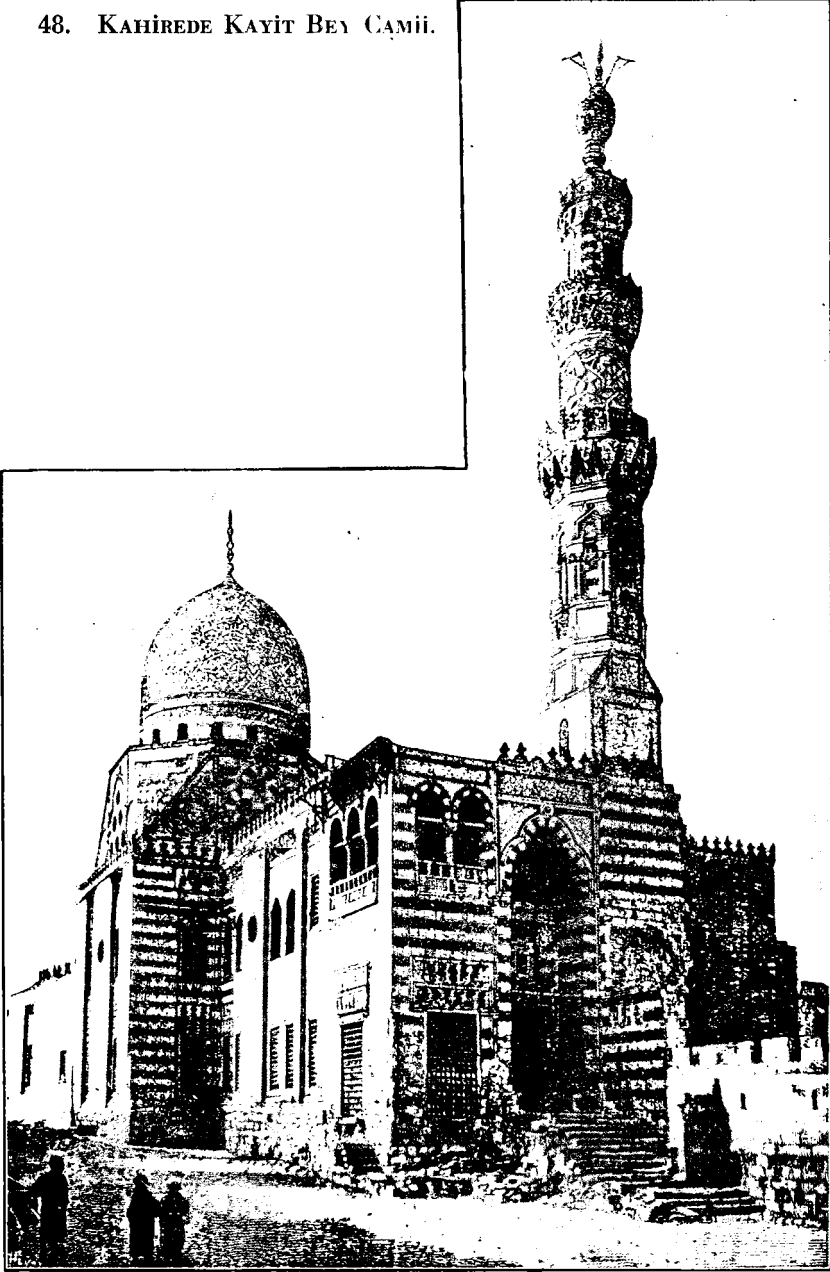

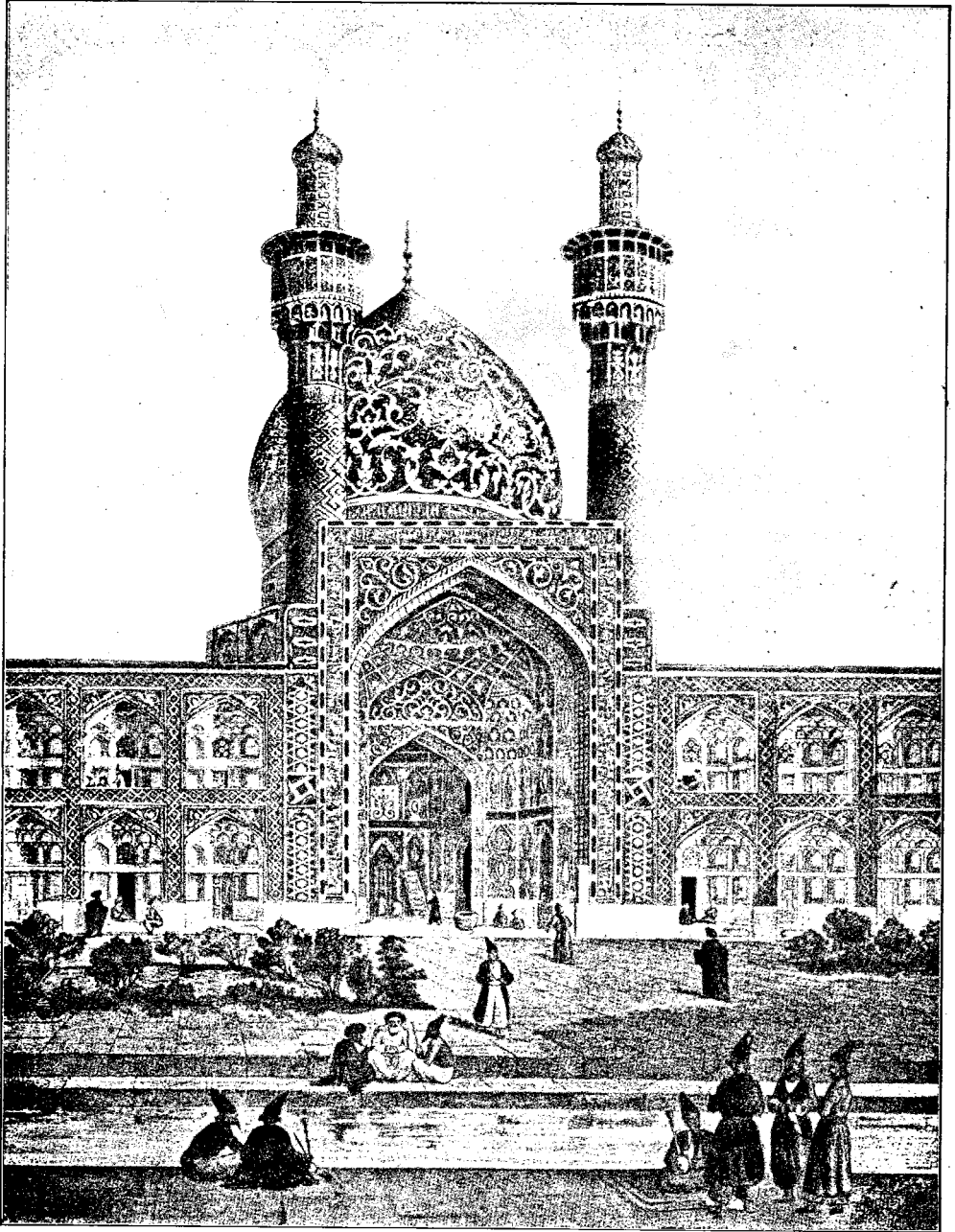
47. TUNUSTA KAYRUVAN CAMİİ-
NİN SIRÇALI TEZVİNATINDAN.

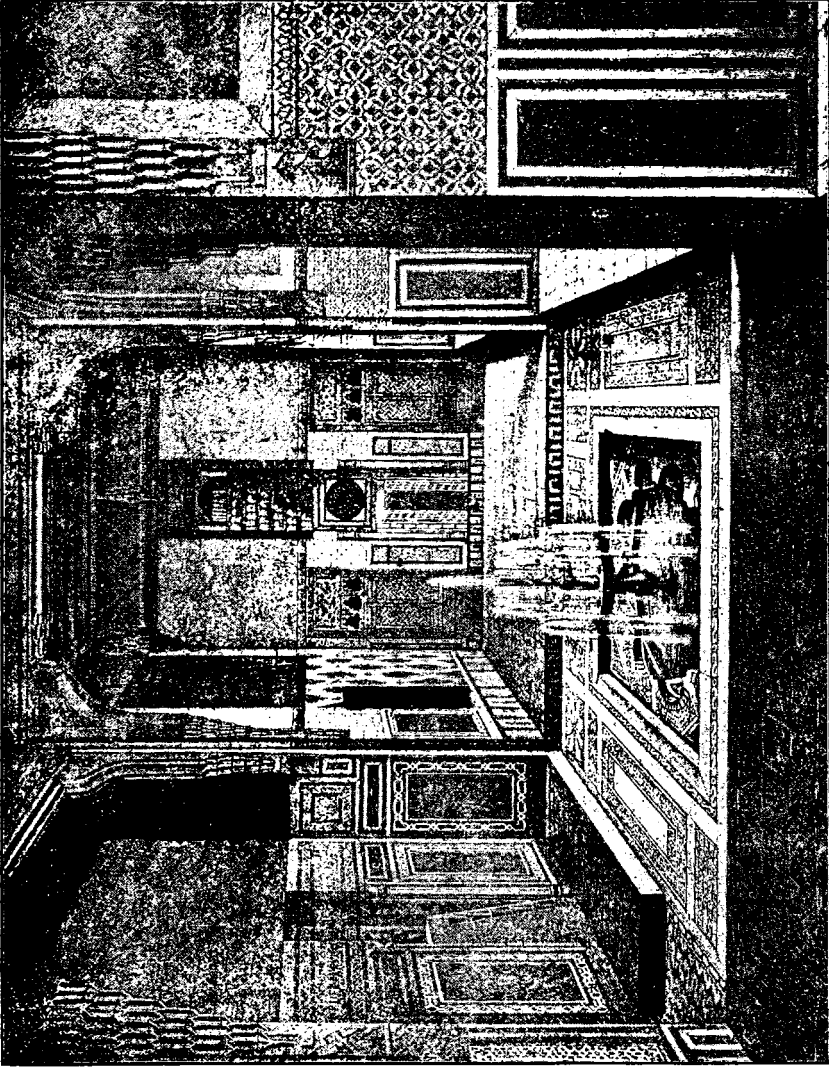
46. KURTUBA CAMİİNİN İÇİ.

48. KAHİREDE KAYİT BEY CAMİİ.

49. ISFAHANDA BİR CAMİ.

50. KAHİREDE BİR KABUL SALONU.

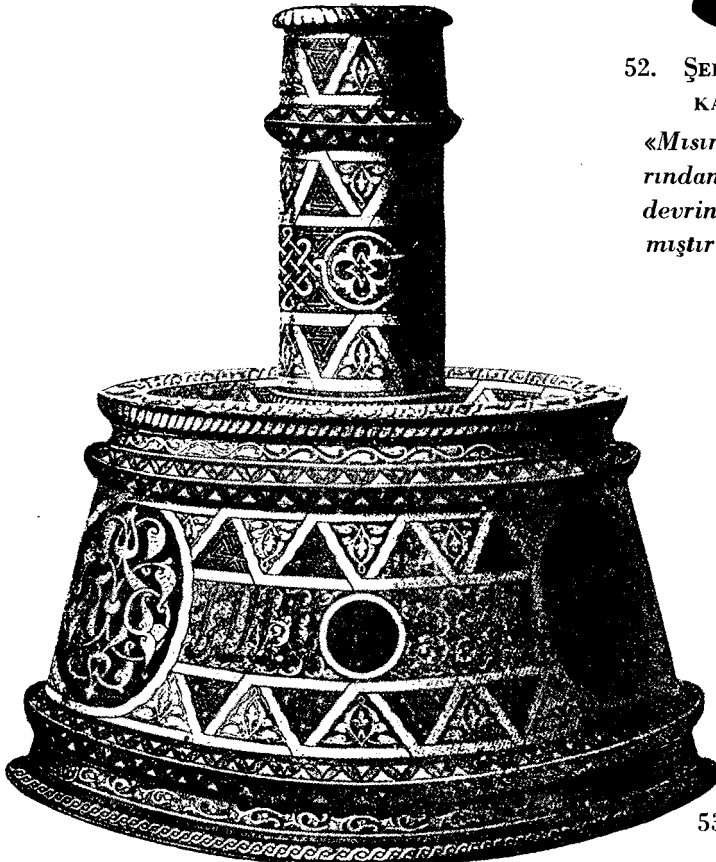

51. ARAP ÜSLUBUNDA
İBRİK VE KUPA.

52. ŞEFFAF VE RENKLİ NAKIŞLI
KANDİL. «XIV. asır.»

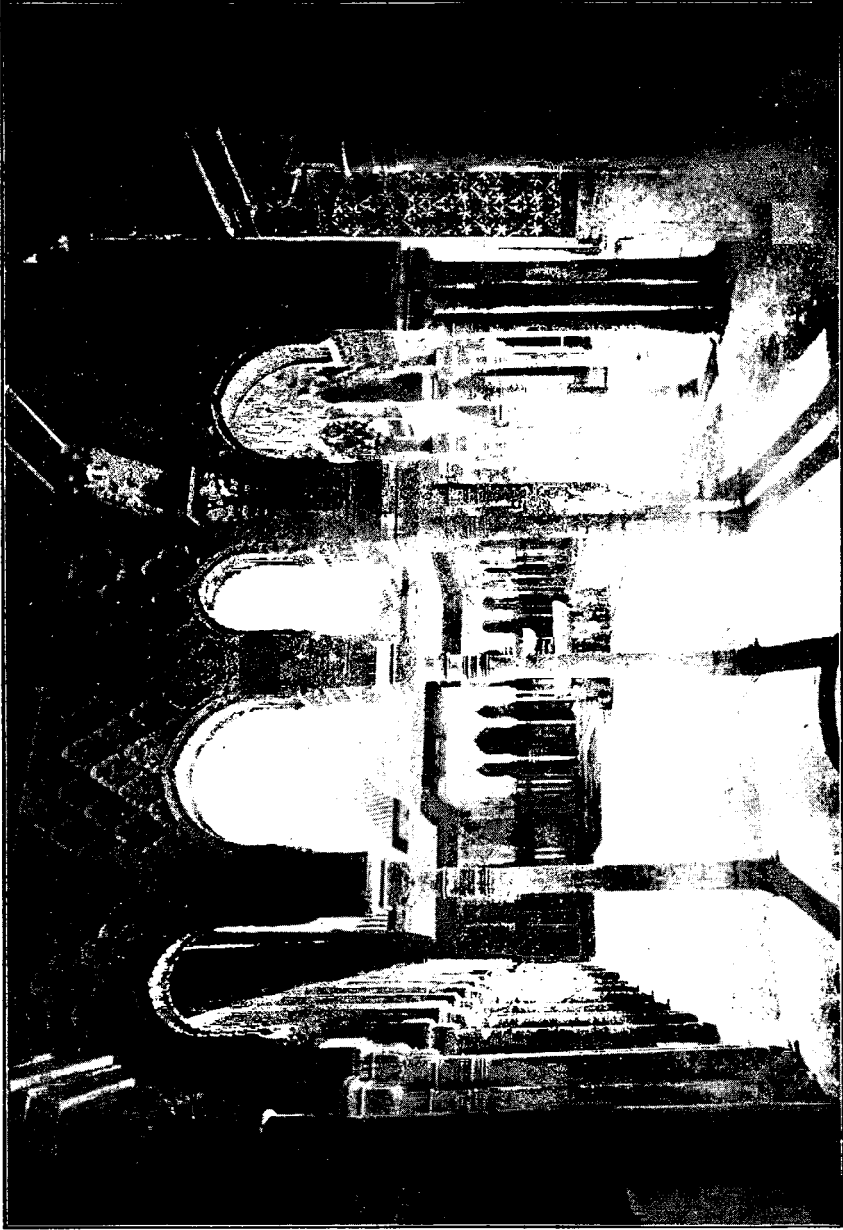
«Mısır memlûk hükûmdarları-
rından Melik Nasır Hasan
devrine aittir. Mısırdaki yapılmıştır
Konya müzesindedir.»

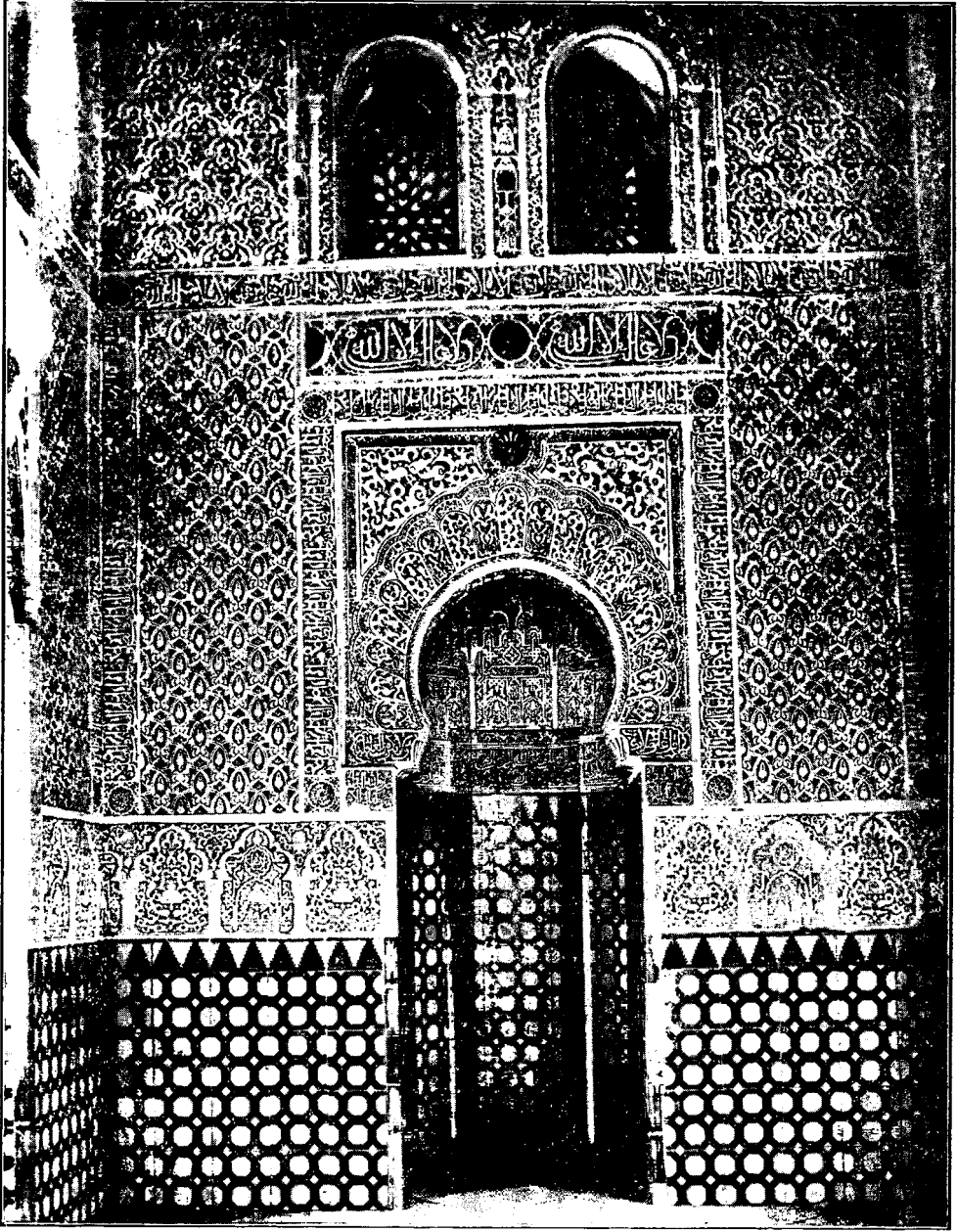
53. SULTAN KALAVUNUN
ŞAMDANI.

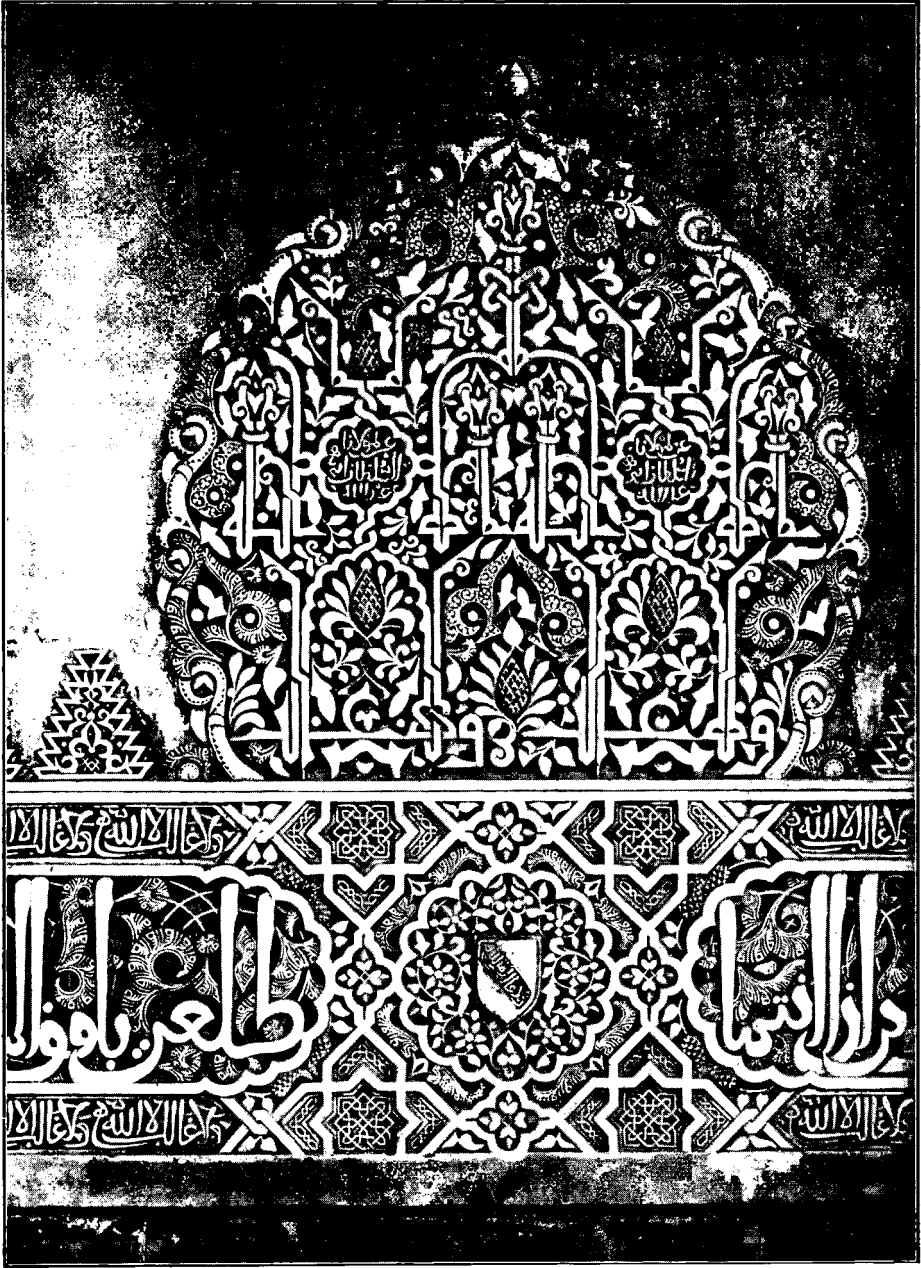
54. ELHAMRA SARAYININ UZAKTAN GÖRÜNÜŞÜ. «XIII - XV. asır.»

55. ELHAMRADA ASLANLAR SALONU.

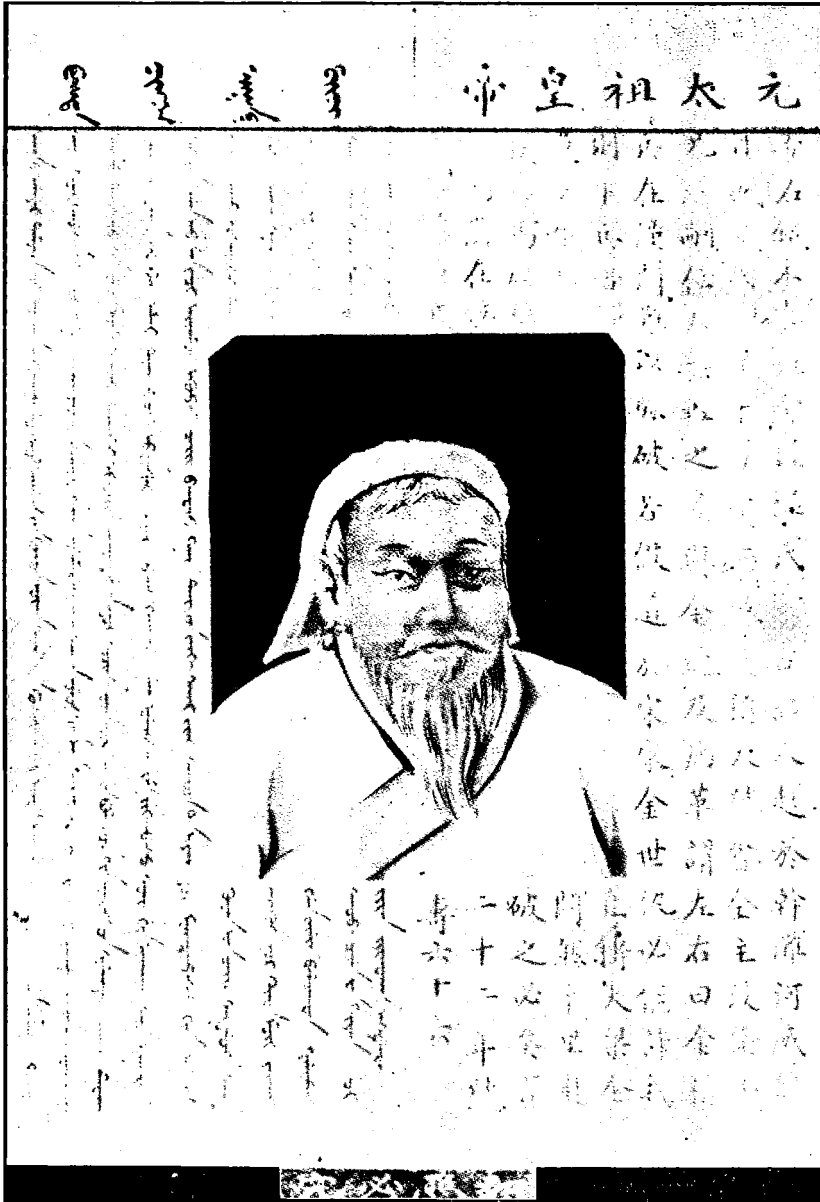
56. ELHAMRADA BİR MİHRAP.

57. ELHAMRANIN DAHİLİ TEZYİNATINDAN.

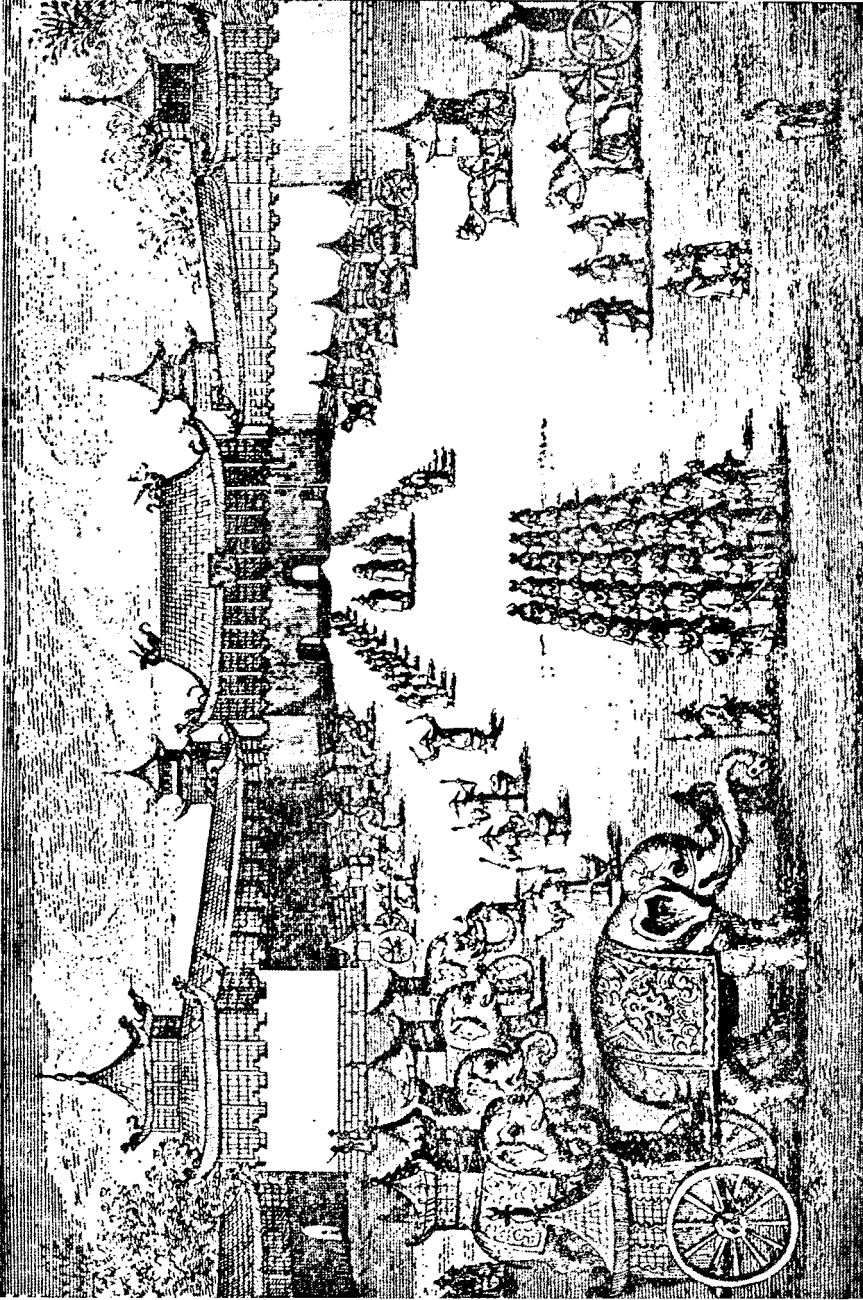

58. HARZEMDE BİR SÜRGÜN AVI.

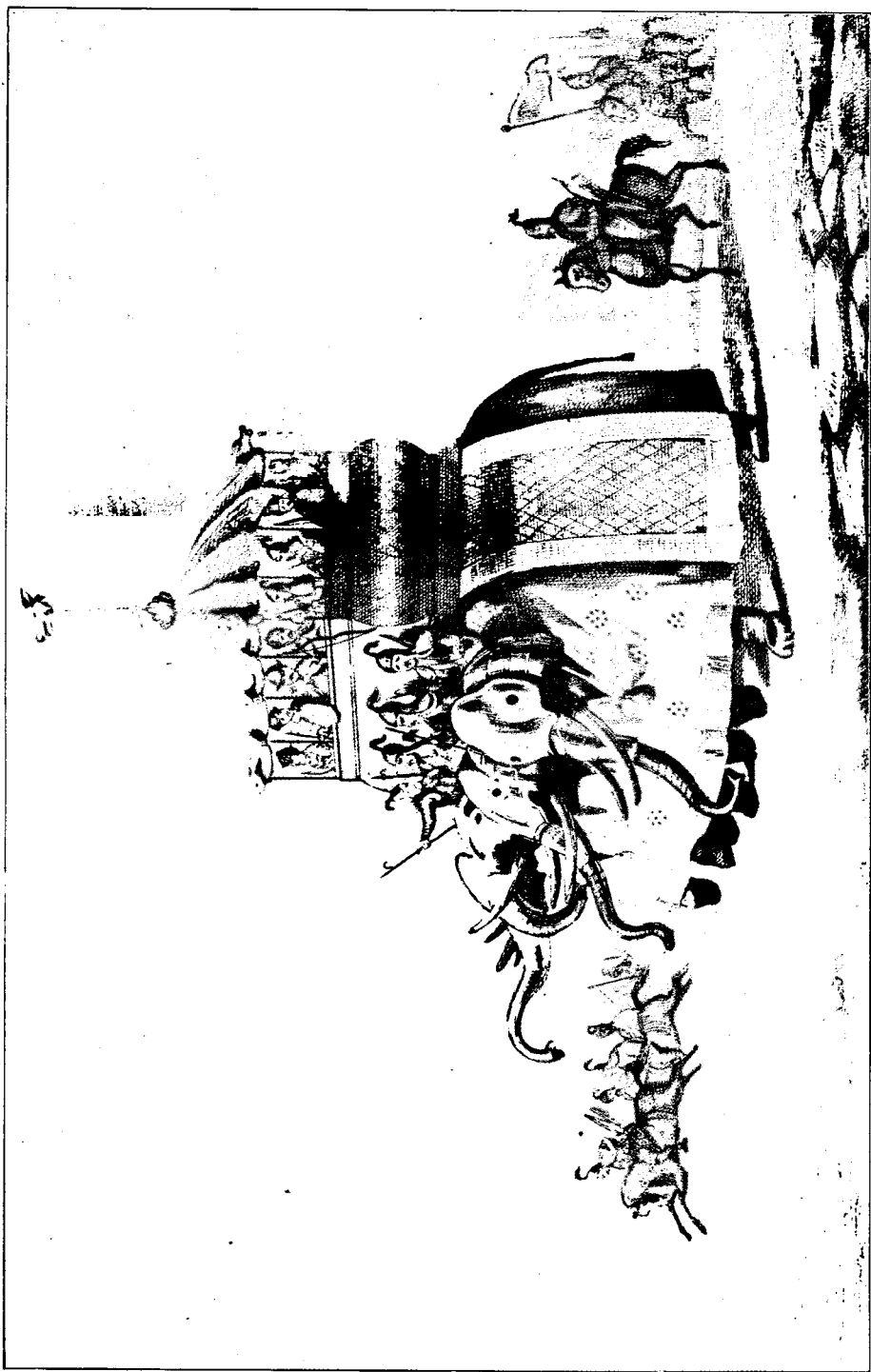

59. CENGİZ HAN.

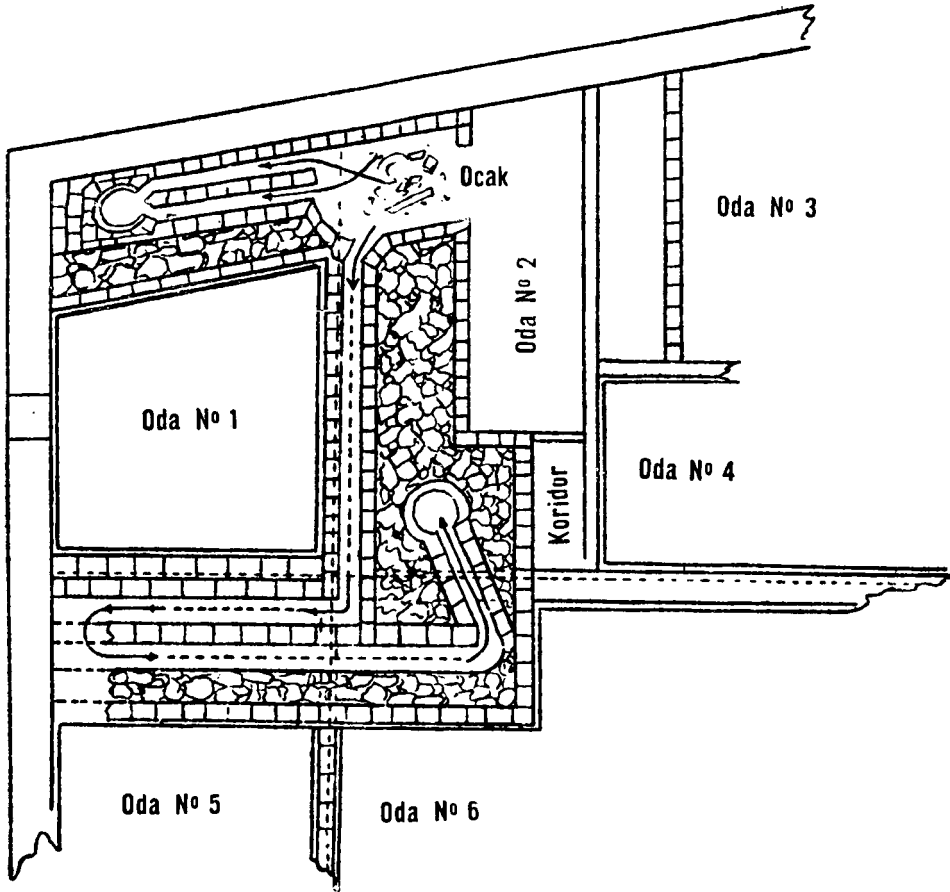
«1155 de doğmuş, 1206 da imparator olmuş, 1227 de ölmüştür. Bu resim Pekin sarayındaki imparatorlar albomundan alınmıştır.»

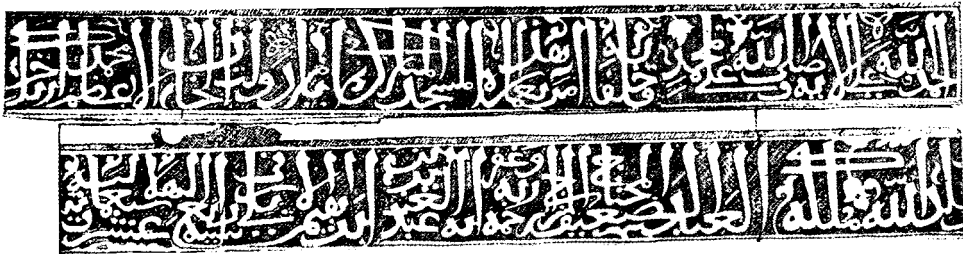
60. KARAKURUMDA BİR KABUL RESMİ.

61. KUBILAY HARP KULESİNDE.

62. ALTINORDU HANLIĞININ İDARE MERKEZİ OLAN ESKİ SARAY
ŞEHRİNDE KULLANILAN TESHİN TARZI. «XIV. asır.»

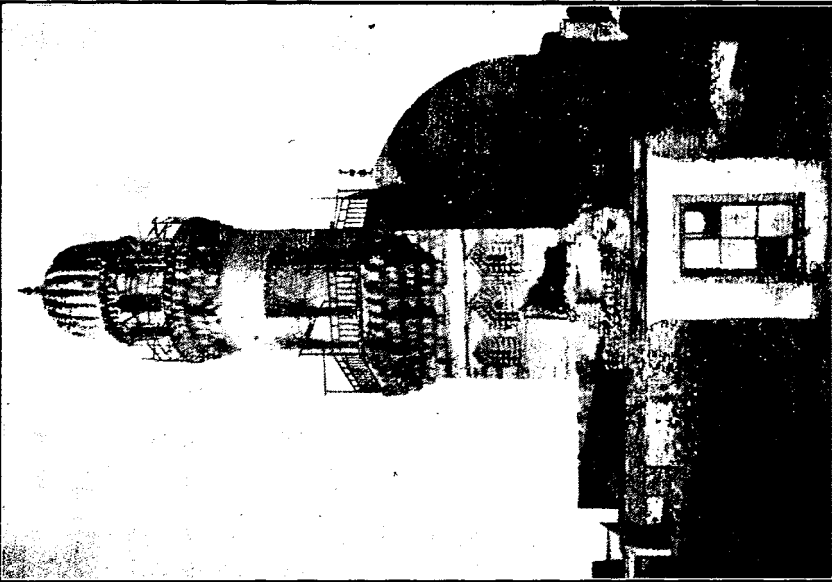

63. ESKİ KIRIM ŞEHRİNDE KÂİN BİR CAMİİN KİTABESİ.
«1314 (=717) tarihli bu kitabenin yazısında Selçuk tesiri pek
bariz görülmektedir, 85 inci resimle mukayese ediniz.»

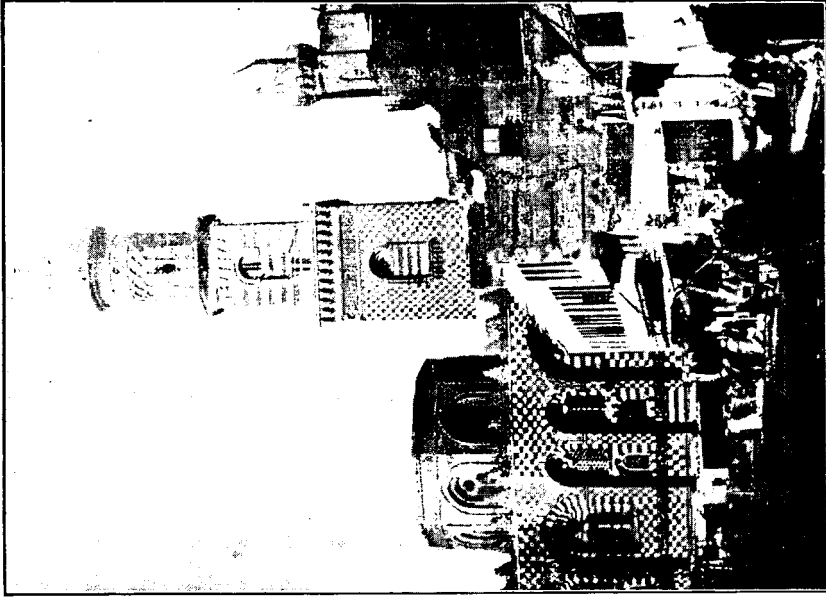

64. İLHAN - GAZAN ZEVCESİLE BİRLİKTE TAHTINDA.

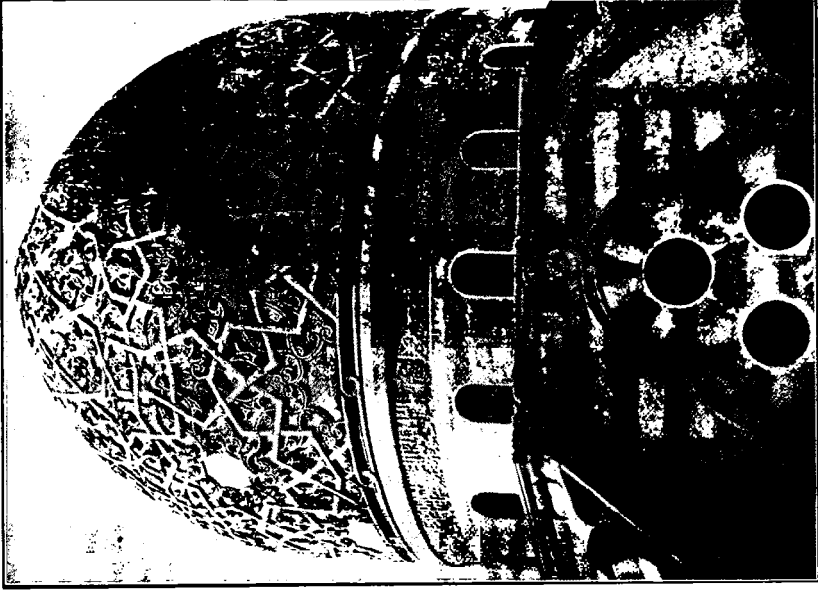
«Tahın sol tarafında dört genç saray kadını, tahın sağ tarafında dört Türk Prensi, masanın yanında üç Türk cengâveri, sol tarafta da şairler ve musikiciler duruyor.»

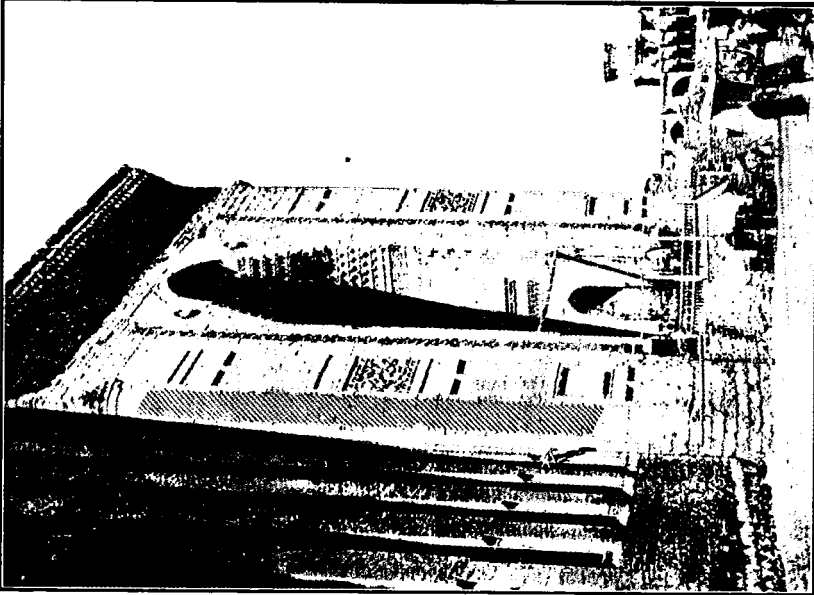
65. KAHIREDE SULTAN BEYBARS CAMII
MİNARESİ (1306 - 1309).

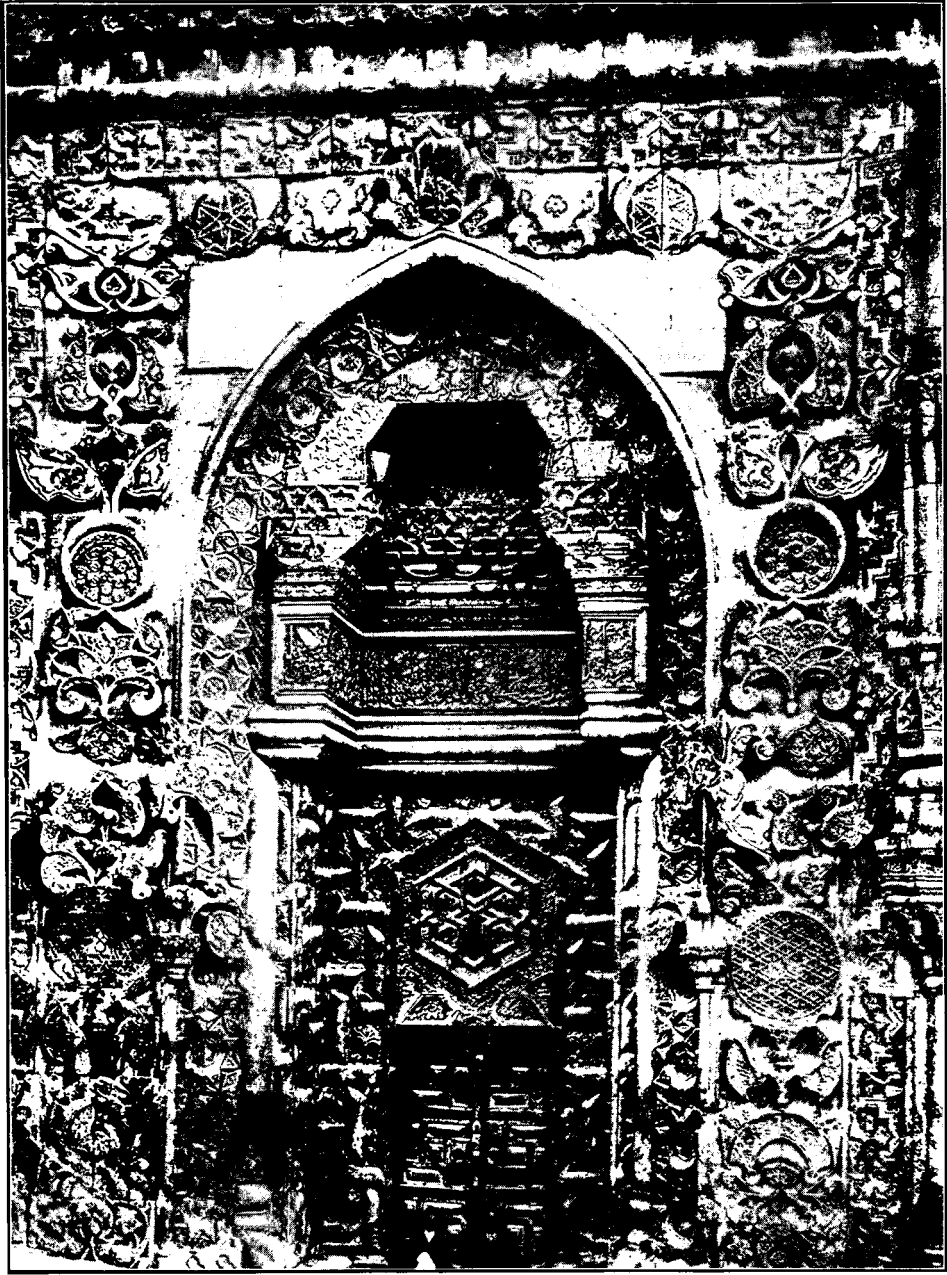
66. KAHIREDE, SULTAN KALAVUN
CAMII (1283).

68. KAHİREDE SULTAN KAYIT BEY TÜRBESİ.
(1474 - 1475)

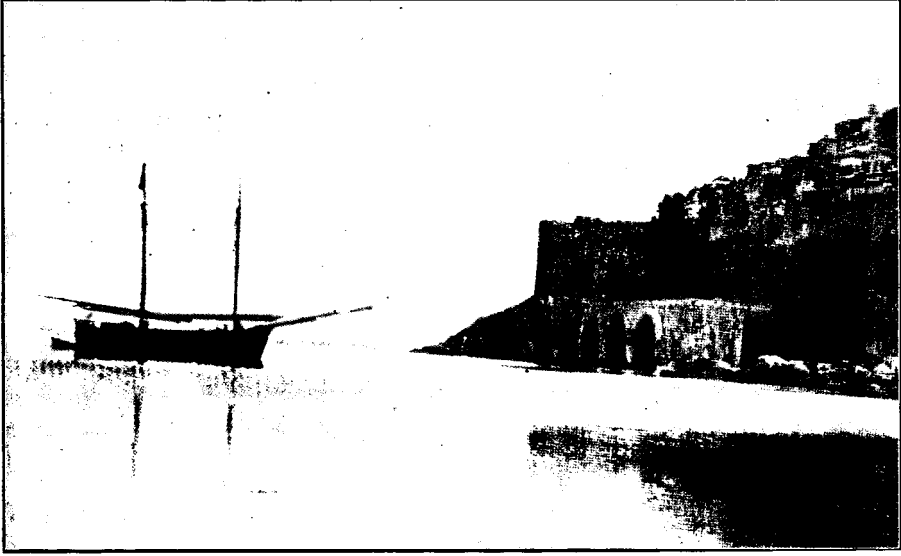
67. KAHİREDE SULTAN HASAN CAMİİNİN
BÜYÜK KAPISI (1362).

69. DİVRİÇİ CAMİİNİN CEPHE KAPISI (1229).

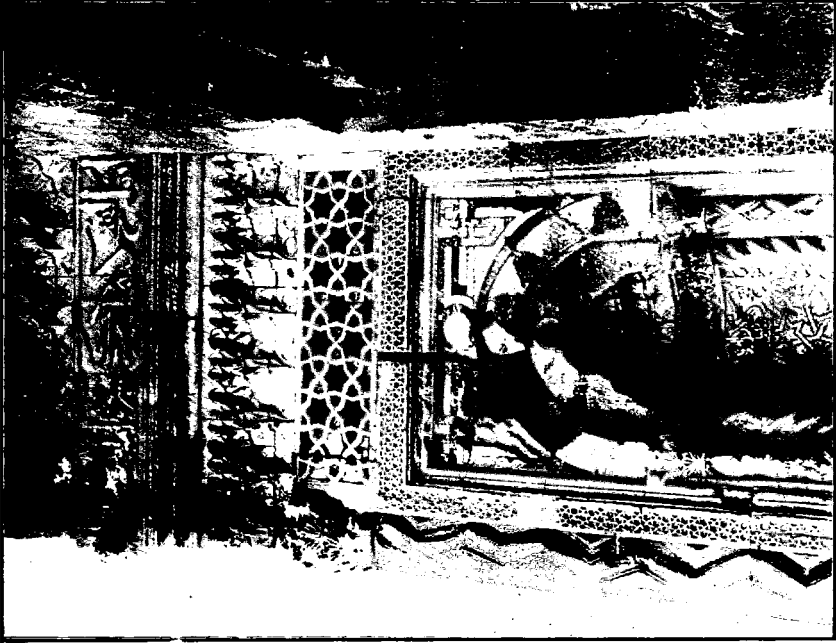
70. SELÇUKLULAR DEVRİNDE AKDENİZİN MÜHİM MERKEZLERİNDEN ALAİYE KALESİ.

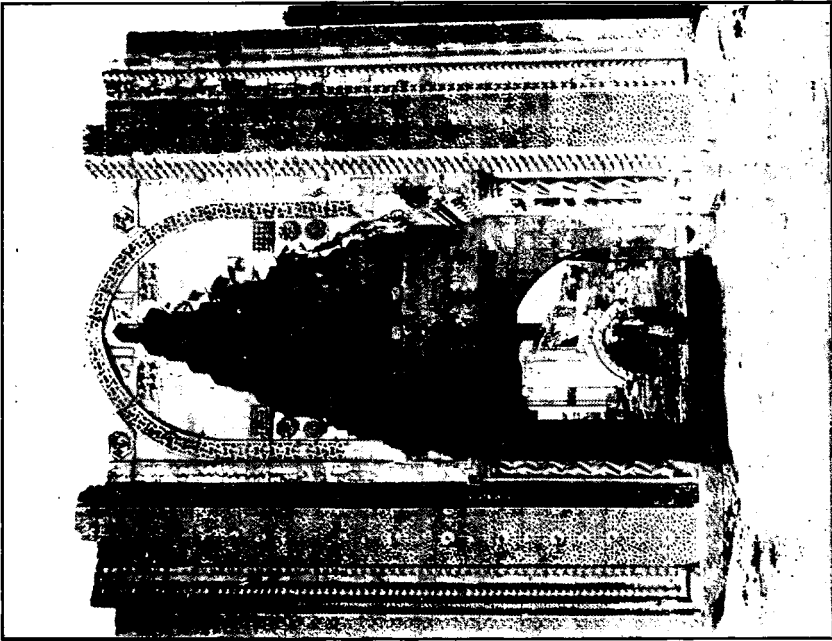
71. ALAİYEDE SELÇUKLULARIN TERSANESİ (1229 - 1236).

72. ALAİYE TERSANESİNİN İÇİ.

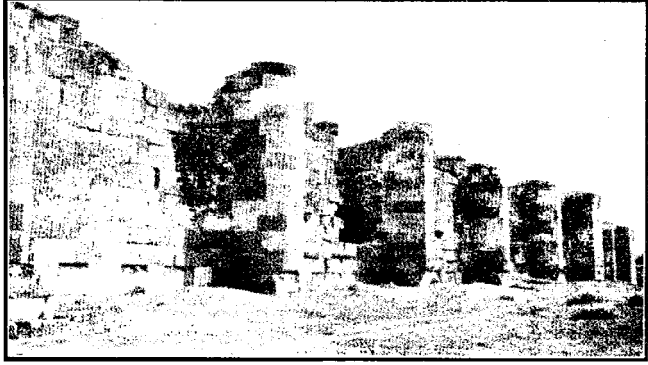

74. SULTAN HANINDA BÜYÜK KAPI YANINDAKİ
HÜCRELERDEN BİRİ.

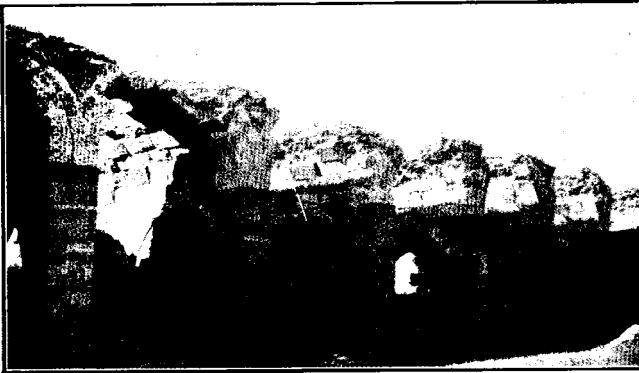

73. KONYA - AKSARAY YOLUNDA SULTAN HANI
DIŞ KAPISI «XIII. asır.»

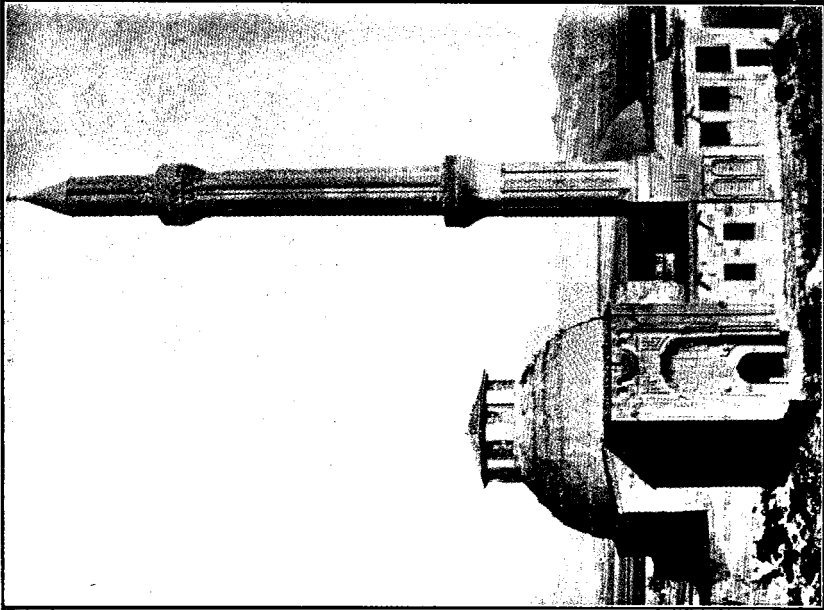
75. SULTAN HANININ
HARİCÎ DUVARI.

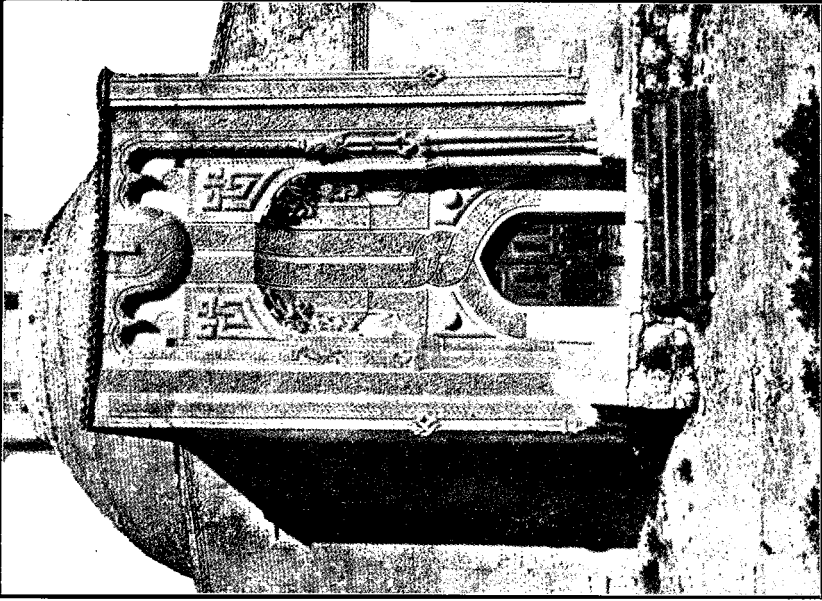
76. SULTAN HANININ
BÜYÜK KAPISININ
UZAKTAN GÖRÜNÜŞÜ.

77. SULTAN HANINDA
DAHİLÎ BÖLMELER.

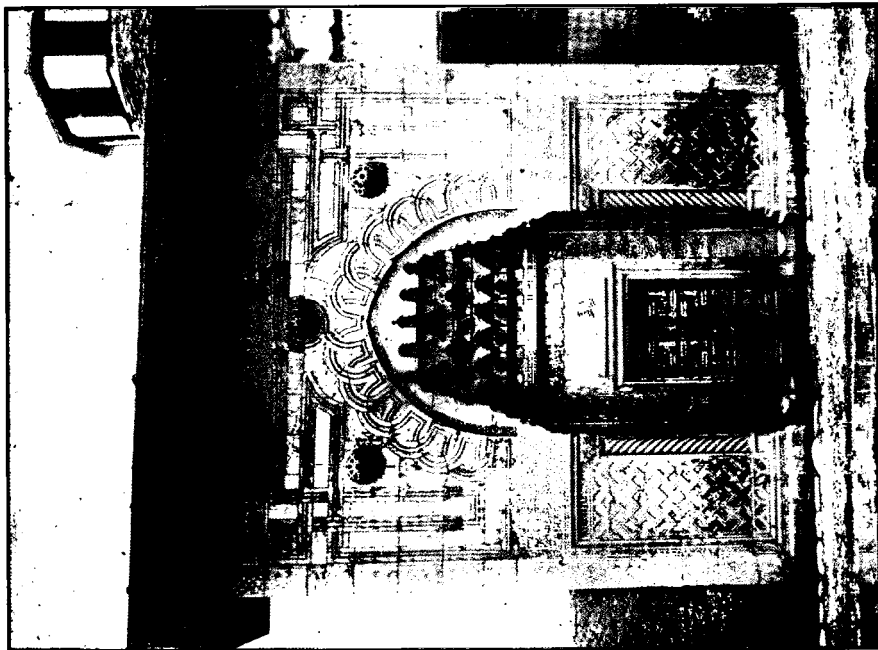
78. KONYADA İNCE MİNARE.
(*Yıkılmadan evel*)

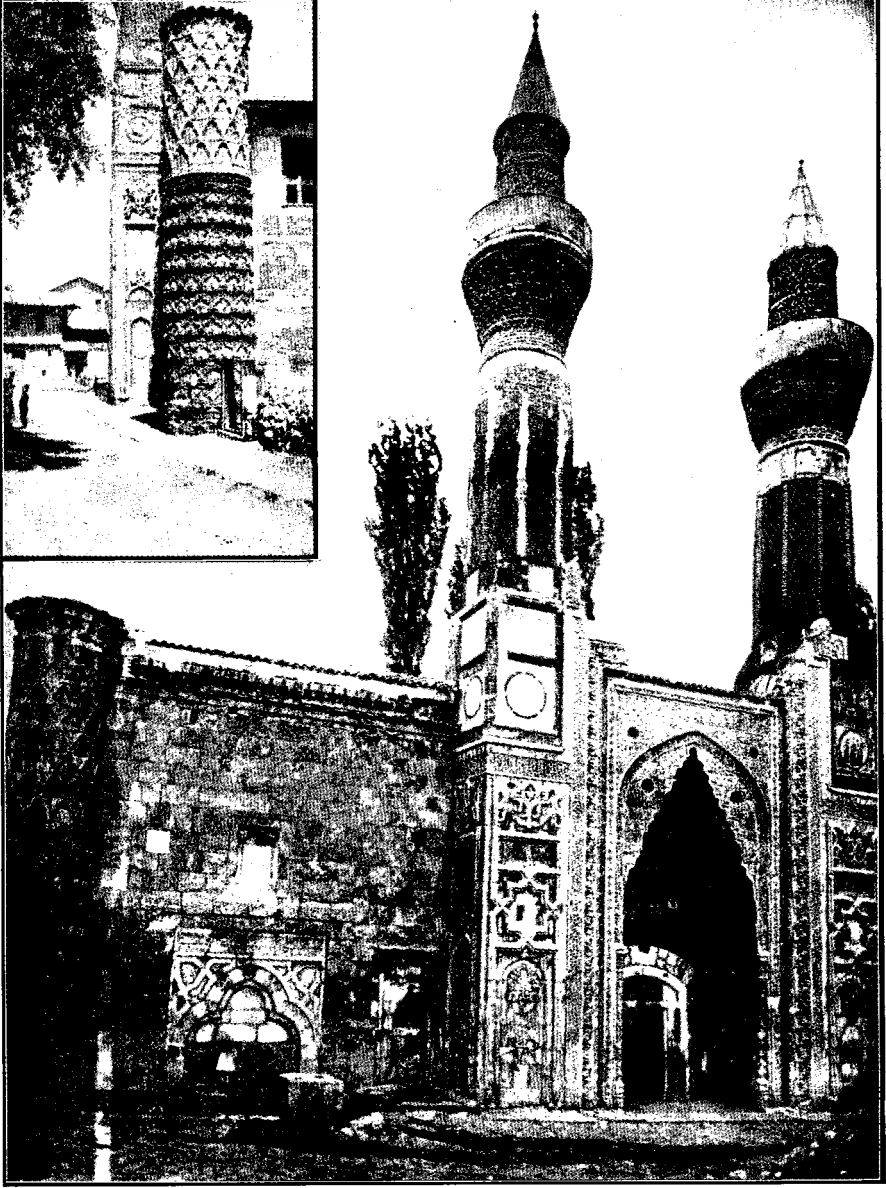
79. KONYADA İNCE MİNARE MEDRESESİNİN
ön yüzü (1251).

80. KONYADA ALÂEDDİN SARAYI «XIII. asır.»
(Yıkılmadan evvelki hali)

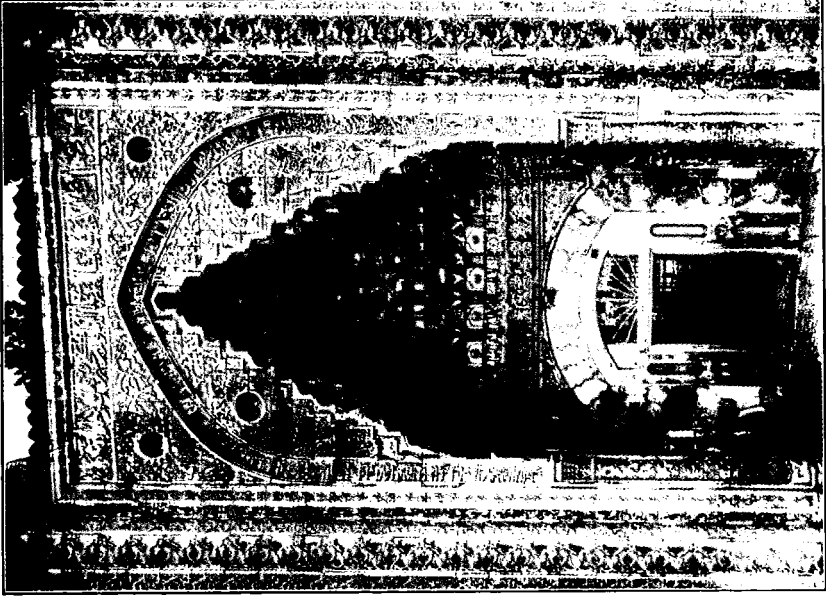

81. KONYADA KARATAY MEDRESESİ KAPISI (1251 - 52).

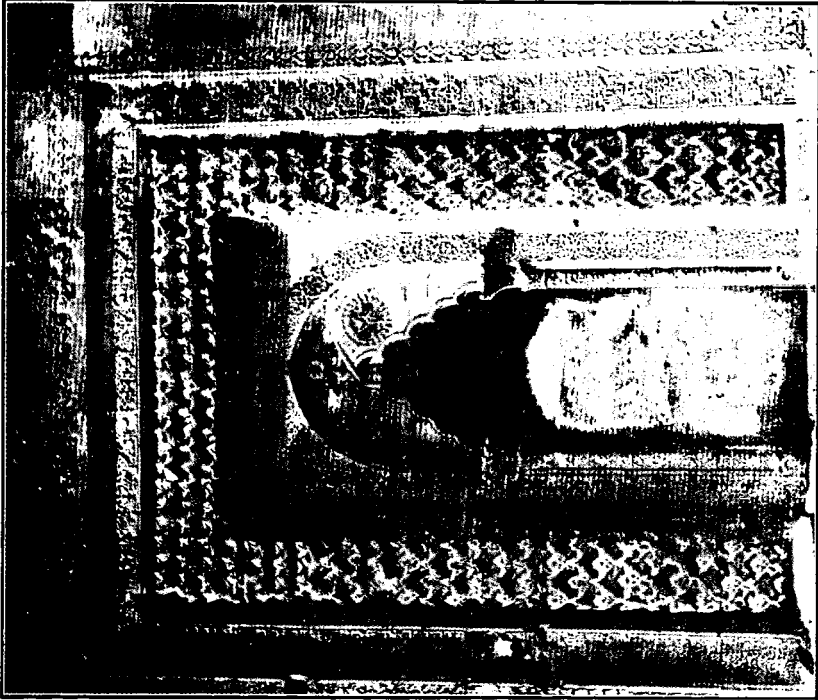

82. SIVASTA GÖKMEDRESE.

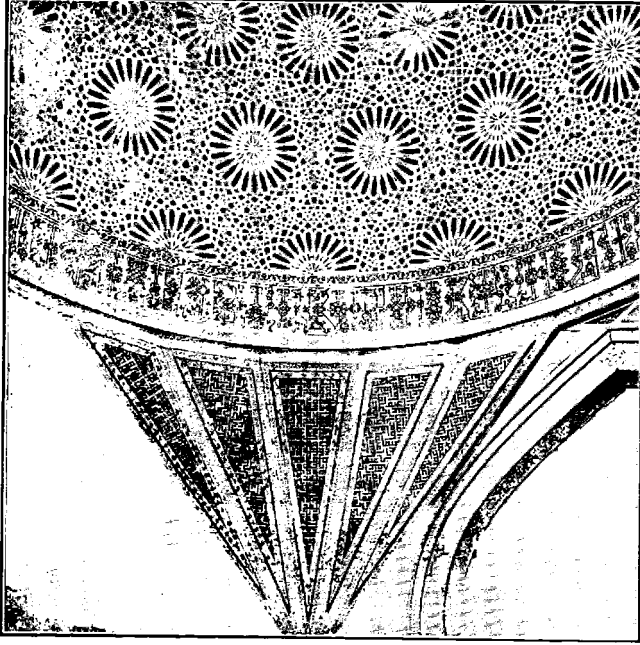
«Gıyaseddin Keyhusrev III. zamanında Başvezir Fahrüddeve Veddin Ali tarafından 1271 de yaptırılmıştır.»

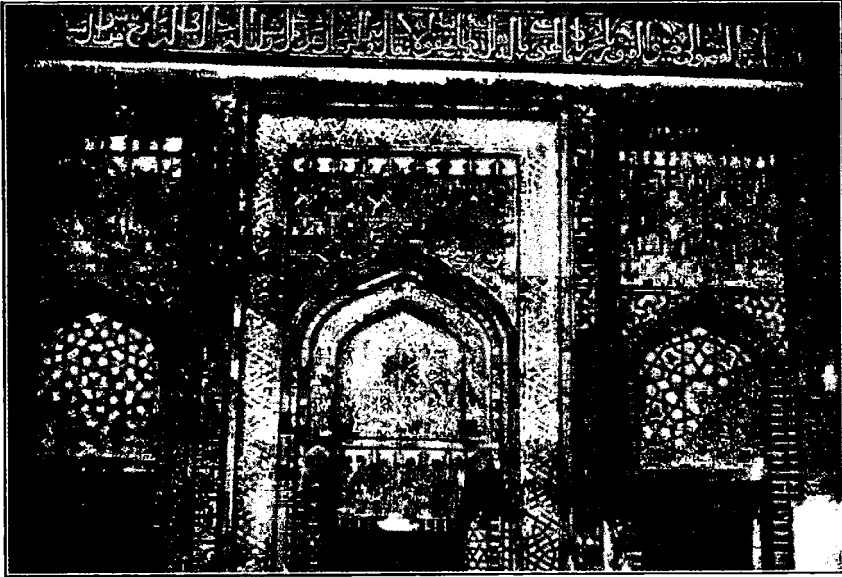
84. SIVASTA GÖKMEDRESENİN BÜYÜK KAPISI.

83. SIVASTA ÇİFTE MINARENİN (DARÜLHADİS)
CEPHE TEZYİNATINDAN (1271 - 72).

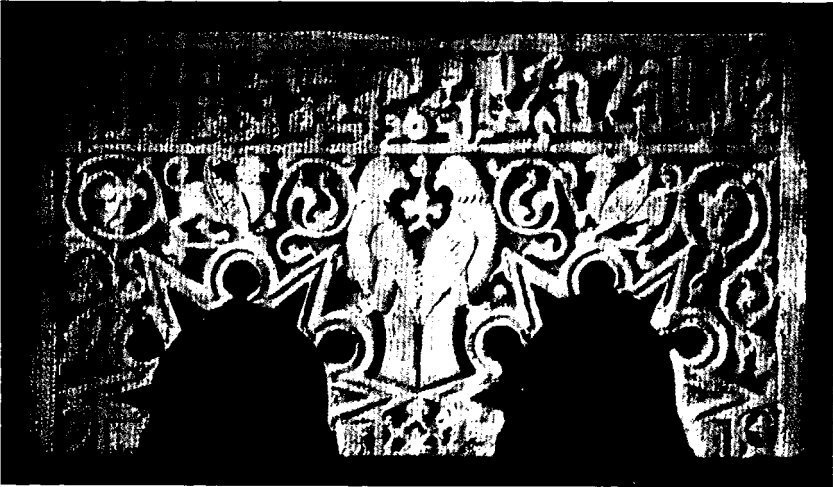
85. KONYADA KARATAY MEDRESESİ KUBBESİ.

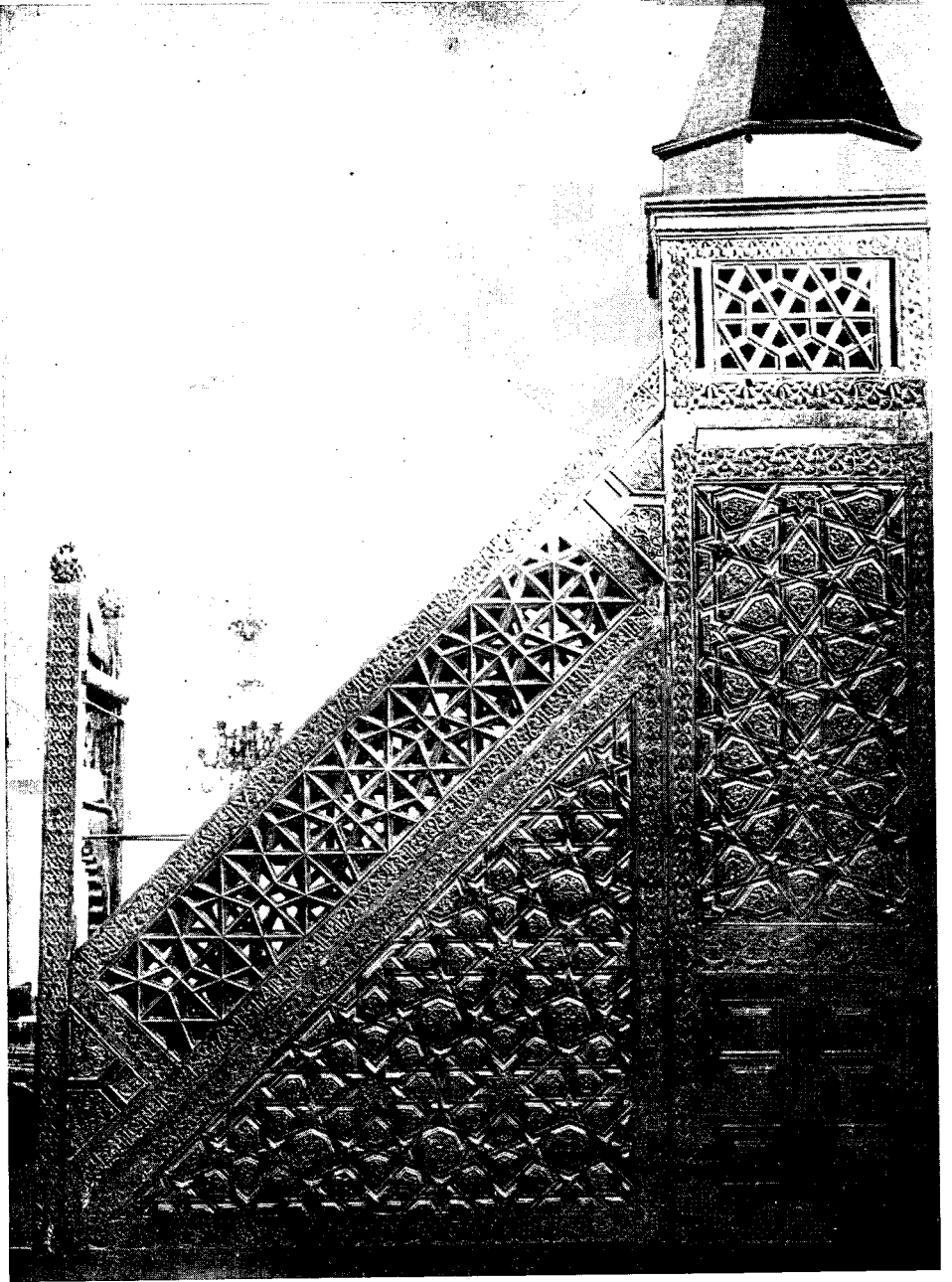
86. SIVASTA ŞİFAİYE MEDRESESİ İÇİNDE İZEDDİN KEYKÂVUS
TÜRBESİNİN CEPHE KISMI (1217).

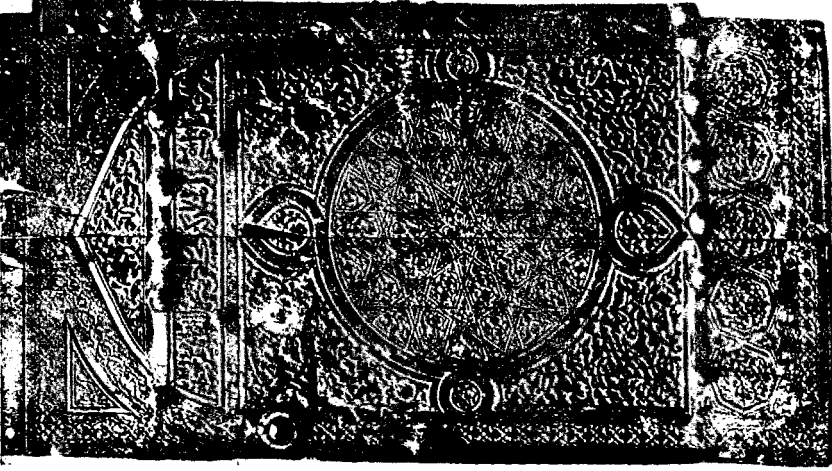
87. SELÇUK ESERLERİNDE KANATLI İNSAN RESİMLERİLE TEZYİNAT (*Melekler*).
«Konya Müzesindedir.»

88. SELÇUK ESERLERİNDE KANATLI HAYVAN RESİMLERİLE TEZYİNAT.
«İstanbul Arkeoloji Müzesindedir.»

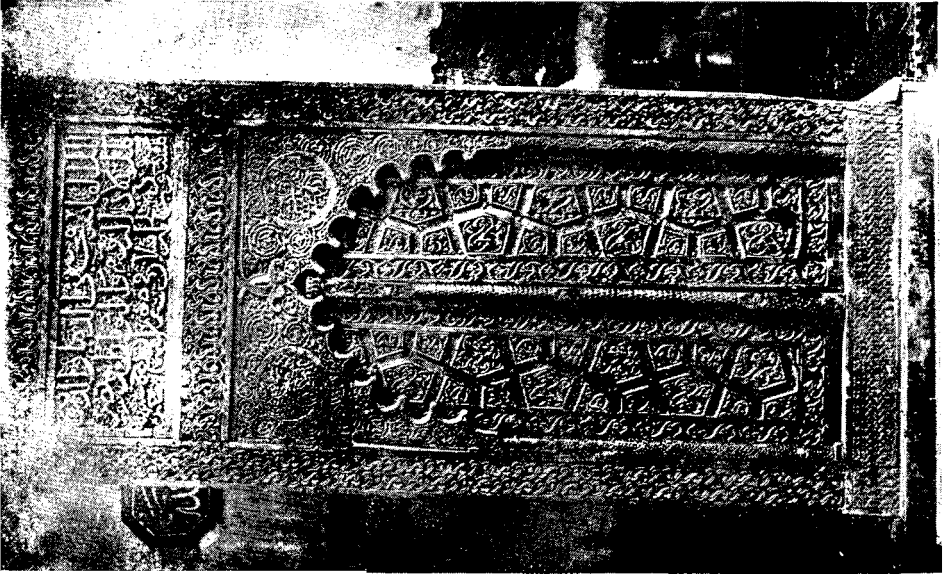

89. KONYADA ALÂEDDİN Camii oyma mîmberi (1155).

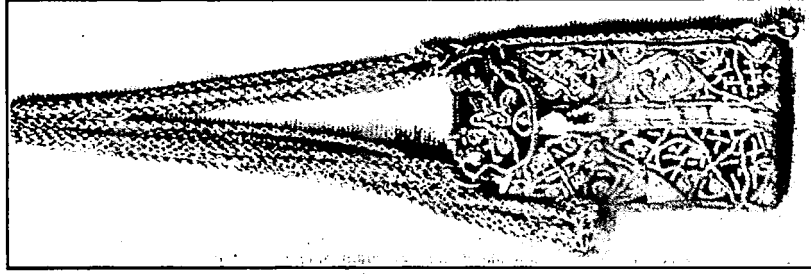

91. ANKARADA BİR CAMIİN OYMA
İŞLEMELİ PENGERE KAPAĞI.

«İstanbul Arkeoloji Müzesindedir.»

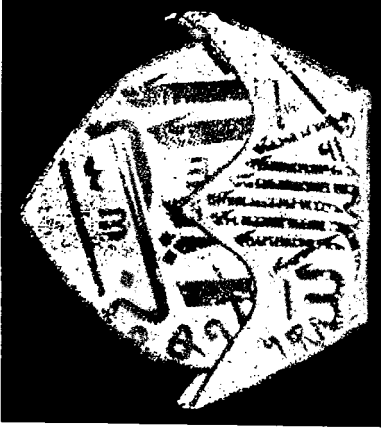

90. ANKARADA ALÂEDDİN CAMİİ
MİMBERİNİN KAPISI (1197).

95. KONYA SELÇUKLA-
RINA AİT BİR İNCİLİ
KEŞE.

«Konya Müzesindedir.»

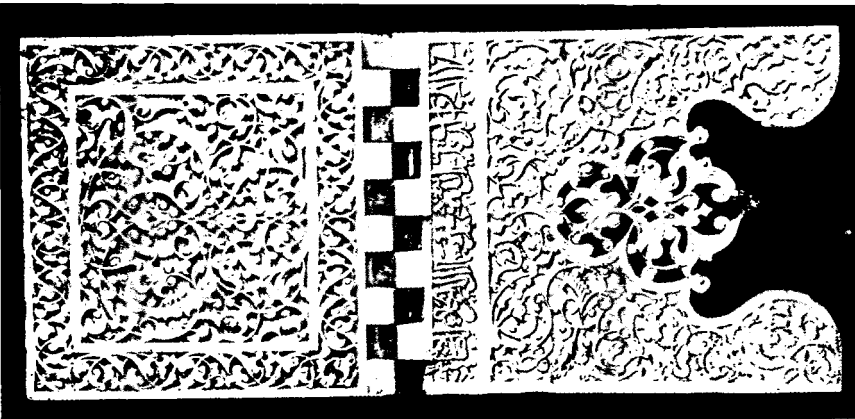

93. MEVLEVİ TARİKATININ MÜES-
SİSİ CELÂLEDDİNİ RUMİNİN MÜRŞİDİ
TEBRİZLİ ŞEMSEDDİNİN SERPUŞU.

«Konya Müzesindedir.»

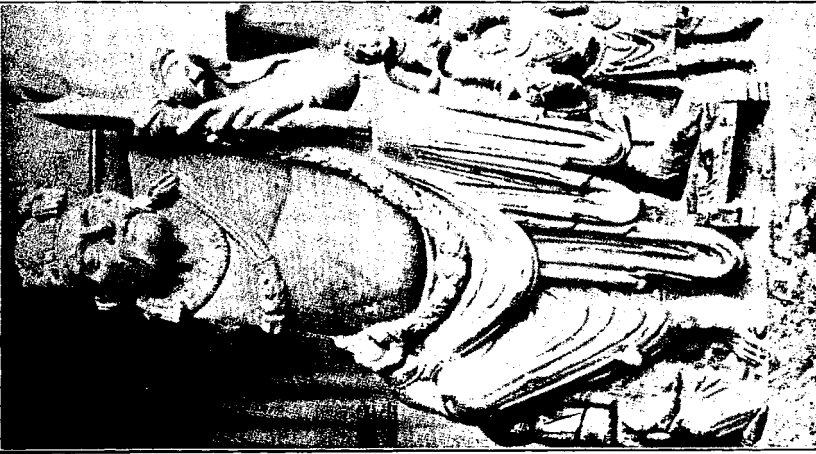

94. SELÇUK ARMASI.

92. Selçuk ağaç oyma işlerinden:
CEVİZ AĞACINDAN BİR RAHİLE.

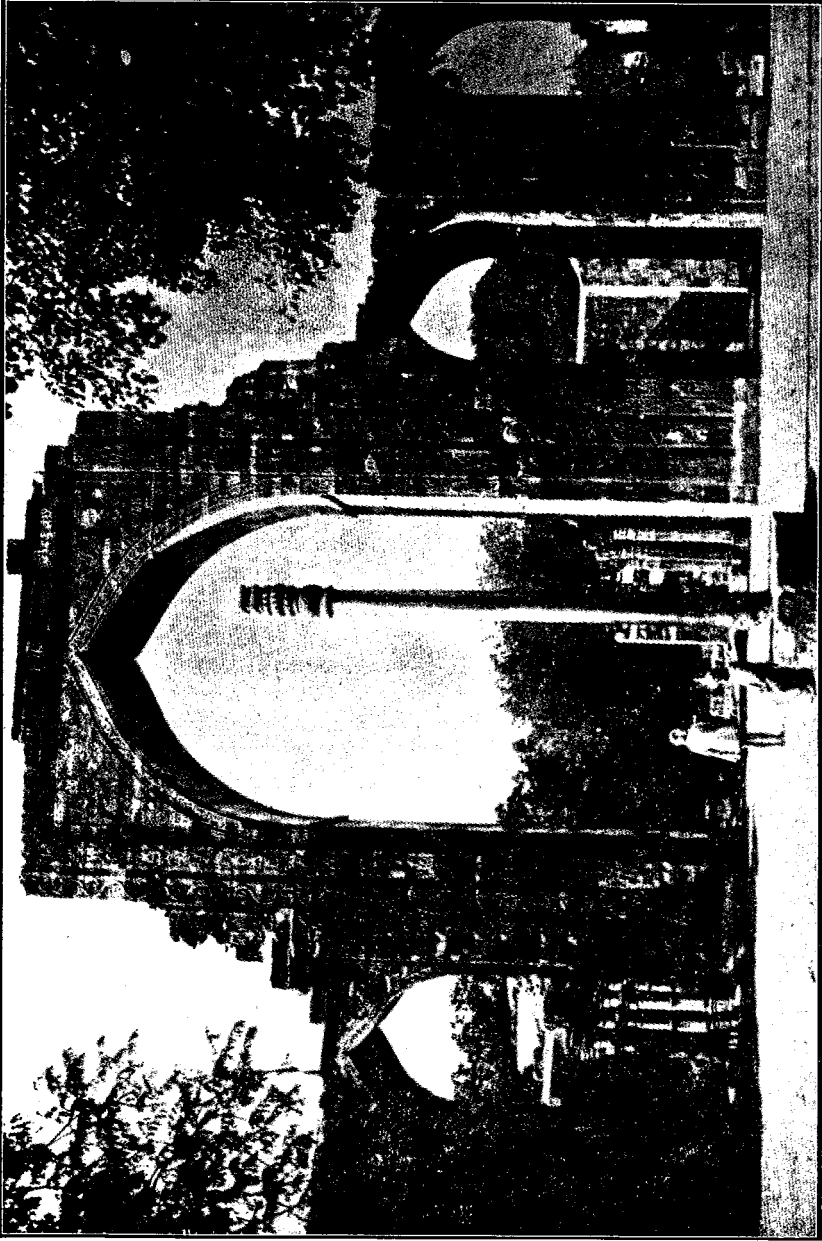
«Konya Müzesindedir.»

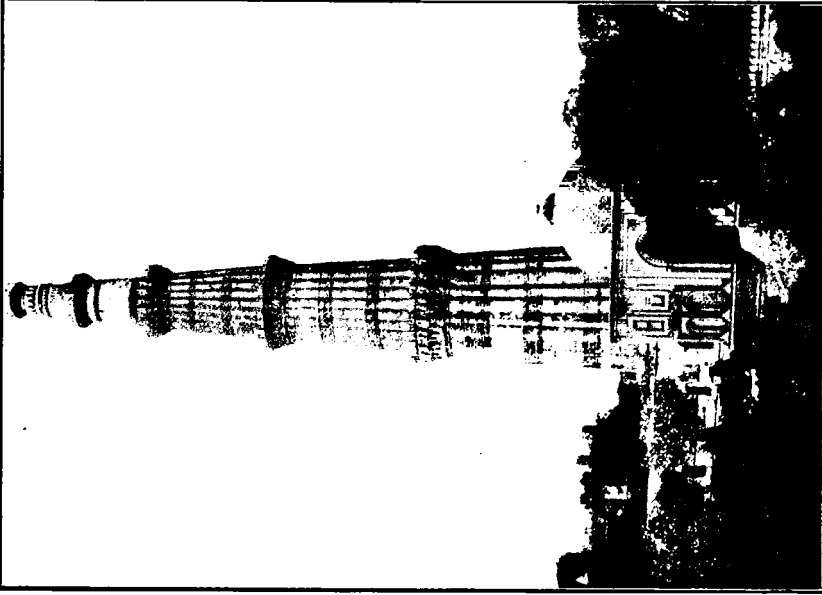
96. HİNT - SAKA KIRALLARINDAN
BİRİNE AİT BİR HEYKEL.
«Lahor Müzesindedir.»

97. ACANTA VERALTI MABEDİ FRESKLERİ
«VII. asır. Budanın hayatına ait sahneleri temsil
eden bu resimler cihan san'atı için de Avrupanın
en güzel eserleri kadar mükemmeldir.»

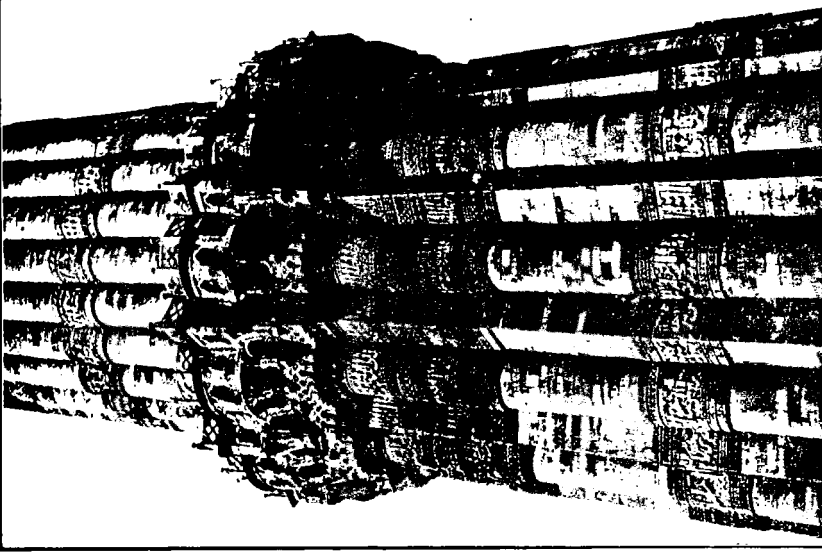

98. Eski Delhide Kutupminar Camii Harabesinin Umumi Manzarası (1193).

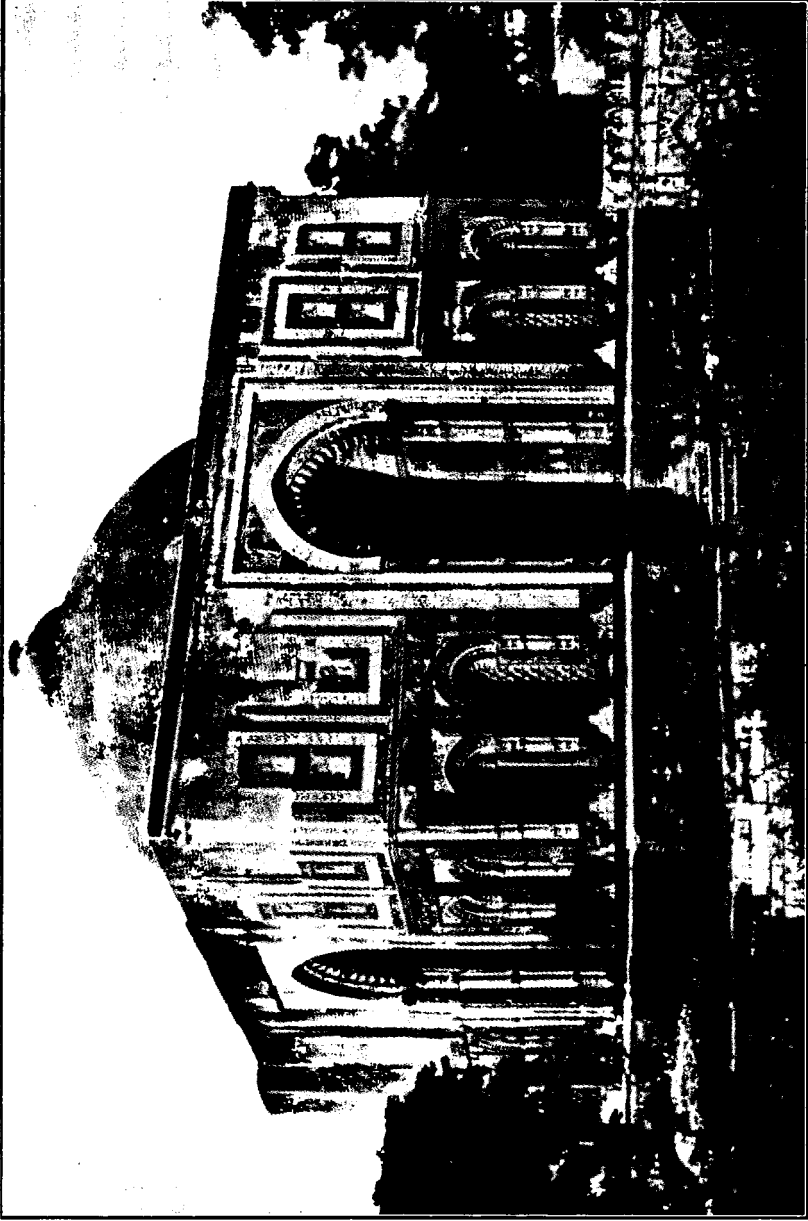

99. Eski Deliyide Kutupminar Camiinin
minaresi.

«Cami 98 inci resimde de gösterildiği veçhile yıkılmıştır. Önde görülen Kütclerden Alâeddinin türbesidir. XIV. asır.»

100. Kutupminar minaresinin tezyinatını
gösterir bir parçası.

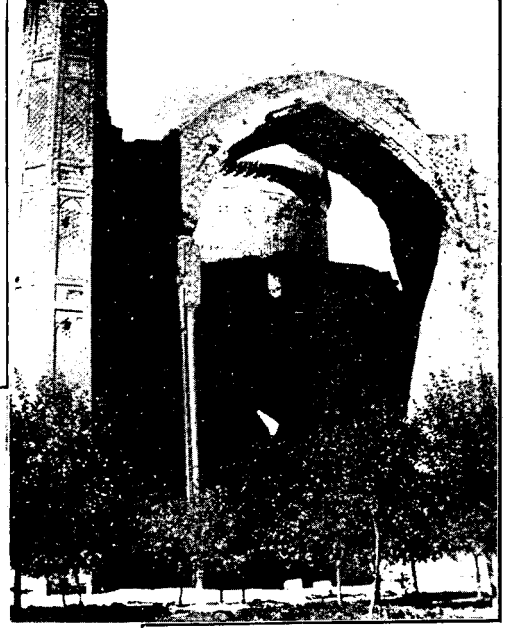

101. Eski Delhi'de Alâeddin Türbesi (1310).

102. IMPARATOR TIMUR.
(1336 — 1405)

103. SEMERKANTTA
TİMURUN SARAYI.

104. SEMERKANTTA TİMURUN
TÜRBESİNİN UZAKTAN
GÖRÜNÜŞÜ (1405).

105. TİMURUN TÜRBESİNİN İÇİ.

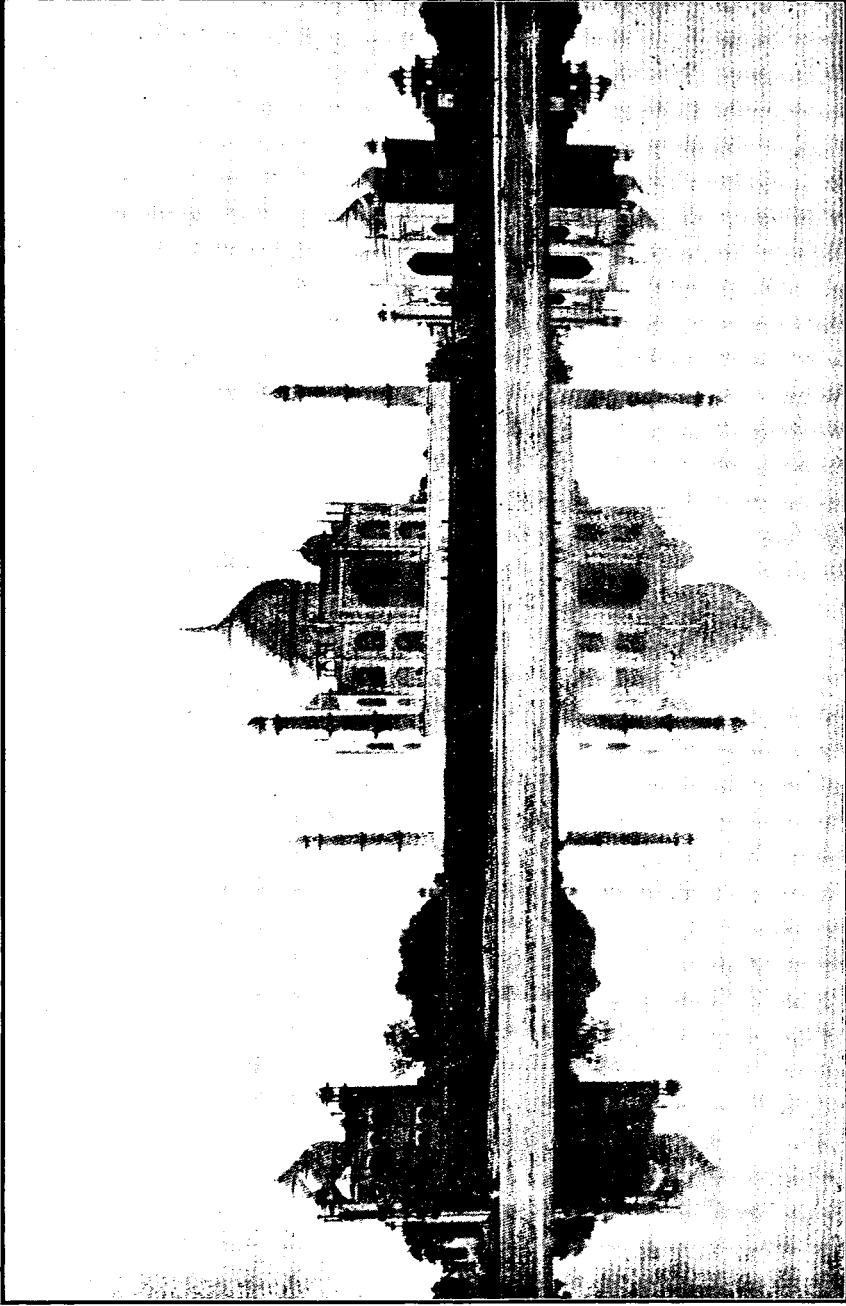
«Rus resamlarından biri tarafından yapılmış olan bu tablonun aslı Ankara Halk Evindedir.»

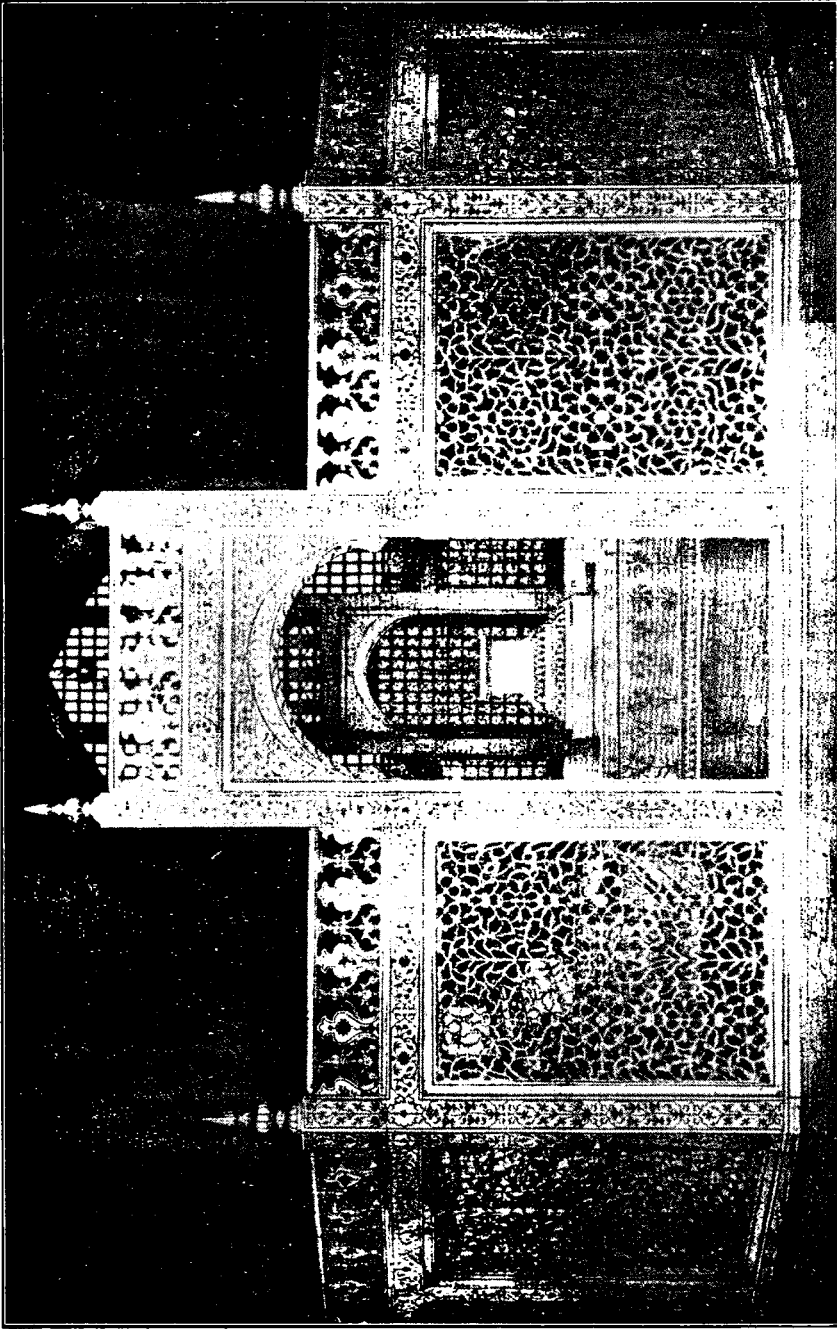
106. HÜSEYİN BAYKARAYA AİT BİR MİNYATÜR.

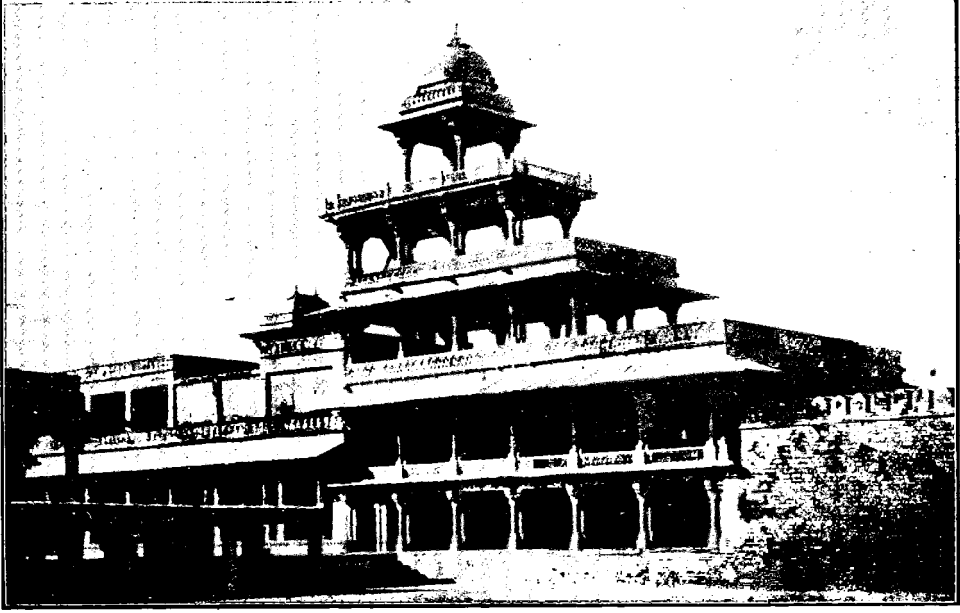
107. BABÜR ORDUSUNUN BAŞINDA.

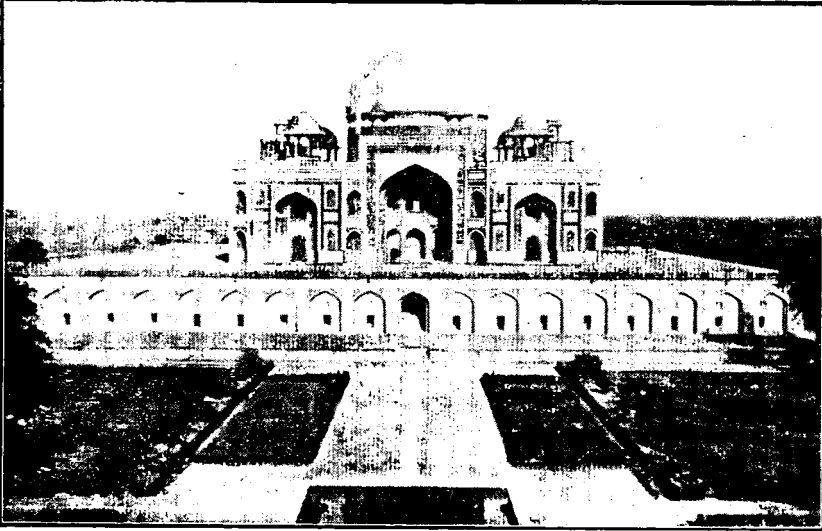
108. AĞRA'DA TAÇ MAHAL TÜRBESİNİN UZAKTAN GÖRÜNÜŞÜ (1630 - 1647).

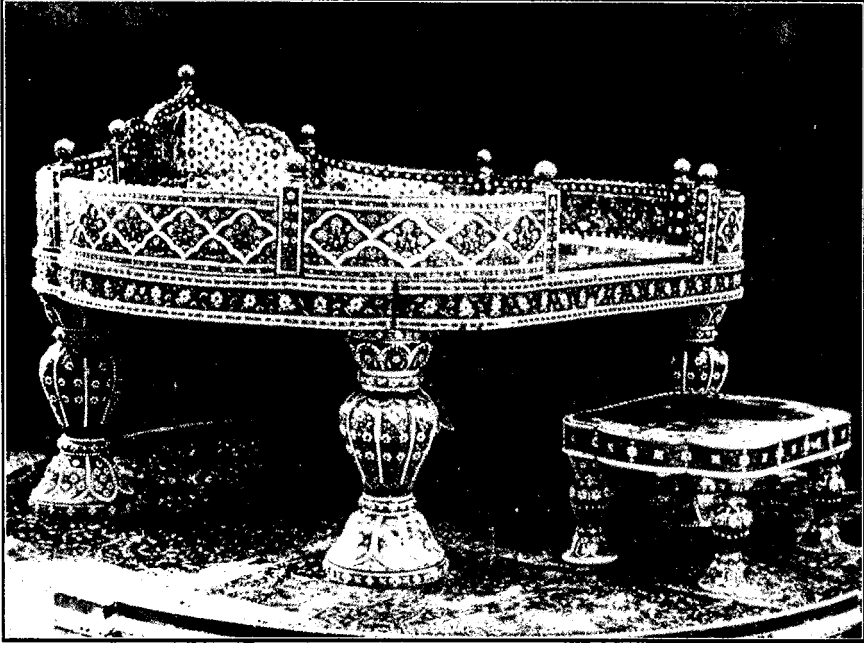
109. TAÇ MAHAL TÜRBESİNİN İÇİ.
«Türk mermer işçiliğinin güzel eserlerinden.»

110. FETİHPURDA HİNT - TÜRK İMPARATORLARININ SARAYI (1580).

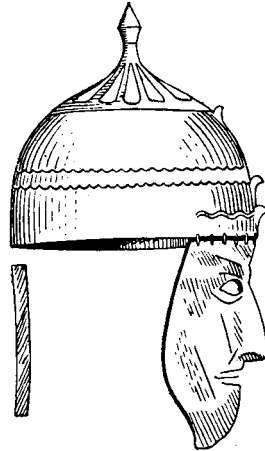
111. DELHİDE İMPARATOR HUMAYUN'UN TÜRBESİ (1572).

112. HİNT - TÜRK İMPARATORLARINA AİT BİR TAHT.

«İstanbul Topkapı Sarayı Müzesindedir.»

«Nadîrşah tarafından Hınt seferinde Delhîde Türk imparatorlarının saraylarından alınmış ve sora Osmanlı padişahlarına hediye edilmiştir. Yanlış olarak Şah İsmâile izafe edilir.»

113. BİR TÜRK TOLGASI.

